LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

JOZUA

RICHTEREN

RUTH

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK JOZUA

CHRONOLOGIE VANHET BOEK JOZUA

Vòòr Chr.	nà de j. t Uittocht	
		Jozua volgt Mozes op, Joz. 1:3; stuurt verspieders, Joz. 3:1.
1433	41	Op de 10e dag van de 1ste maand, Abib, gaat Israël over de Jordaan, Joz. 4:19, eind maart. Op de 14e dag van de 1e maand Pasha, in de buurt van Jericho, Joz. 5:10 Op de 15e dag van de 1ste maand eet Israël Overjarig koren, Joz. 5:11 Op de morgen van 16 Abib houdt het Manna op, precies 40 jaar na de Uittocht! Joz. 5:12
1432	42	Slag te Gibeon, Zonnestilstand, waarsch. Niet lang na de val van Jericho en Ai, dus in de zomer, Joz. 10 Overwinningen in het zuiden en het noorden, Joz. 10+11
1431	43	
1430	44	
1429	45	Volgens Joséfus heeft Jozua in 5 jaar het land overwonnen, Jozua 13:1
1427	47	Kaleb ontvangt zijn erfdeel, 45 jaar na het verspieden, Joz. 14:10, 11 Het verspieden vond in het 2e jaar na de Uittocht plaats. (4+2=47 j.) Oprichting van de Tabernakel te Silo, Joz. 18:1 Geografen maken de eerste atlas van het land Israël, Joz. 18:4 Het land wordt bij loting verdeeld, Joz. 15 t/m 21 De soldaten van het Overjordaanse land gaan naar huis, Jozua 22
1424	50	Verbondsvernieuwing; Jozua sterft, 110 jaar, Jozua 24:29. (reeds Joz. 13:1 staat Dat Jozua oud en welbedaagd was) Er is geen vaststaand bewijs dat Jozua's dood in dit jaar plaats vond. In Hand. 13:17-21 staat een periode van 450 jaar. Waarschijnlijk is dit de tijd vanaf Izaaks geboorte tot Jozua's dood. (Vanaf de geboorte van Abrahams zaad totdat zijn zaad het land had geërfd. Belofte-Vervulling). Zie jaar 1078. Het 50e jaar van de Uittocht is een jubeljaar. Het jubeljaar begon de 1e van de 7e maand Tisri 1424 v. Chr. , of in het volgend jaar 1423. (Het begin van het 2552e jaar na de Schepping.) Lev. 25 (1) Er zijn in de literatuur van het oude Israël enkele data van Jubeljaren bekend. Er is geen overeenstemming. In deze Chronologie wordt gerekend vanaf de Uittocht omdat toen op Gods bevel een nieuwe jaartelling begon.
1423		Regering van de oudsten van Israël.
		Vanaf 1422 worden de Sabbatjaren gerekend in Israël, sept. 1422/1421. De Sabbatjaren zijn in hoofdzaak bekend door de exacte mededelingen van Joséfus, zie bij tijdperk Herodus.

Zie voor volledige Chronologie door W. Westerbeke: www. theologie. nl

I. Wij hebben nu voor ons de geschiedenis van het Joodse volk, in dit en de volgende boeken tot aan het einde van het boek Esther. De Joodse schrijvers noemen deze boeken tot aan het einde van de boeken der Koningen, het eerste boek der profeten, omdat zij de boeken van het Oude Testament verdelen in de Wet, de Profeten en de Chetubim, of Hagiografa, Lukas 24:44. Want hoewel geschiedenis het onderwerp is, dat er in behandeld wordt, wordt toch met recht verondersteld dat profeten er de schrijvers van waren. De boeken, die zuiver en in de eigenlijken zin profetisch zijn, dragen de naam van de profeet, omdat de geloofwaardigheid der profetieën zeer veel afhing van het karakter van de profeten; maar deze historische boeken zijn waarschijnlijk verzamelingen, bijeengebracht uit de authentieke registers van het vork, die sommige profeten (de Joodse kerk was gedurende vele eeuwen meer of minder voortdurend gezegend en bevoorrecht met de zodanige) op bevel en met de hulp van God samengesteld hebben ten diepste der kerk tot aan het einde der wereld. Evenals hun andere ambtlieden ontvingen ook hun geschiedschrijvers hun gezag van boven.
Het schijnt dat de substantie der onderscheidene geschiedenissen onder Goddelijke leiding geschreven werd, toen de gebeurtenissen nog vers in het geheugen waren, maar dat zij lang daarna door een andere hand in de vorm gebracht werden, waarin wij ze nu hebben, en waarschijnlijk wel allen door dezelfde hand, of omtrent dezelfden tijd.
De gronden voor deze gissing zijn:

1. Dat er zo dikwijls naar andere geschriften wordt verwezen, zoals naar het boek van Jasher, of des Oprechten, Jozua 10:13, en 2 Samuel 1:18, en dikwijls naar het boek der Kronieken van de koningen van Israël en Juda; en de boeken van Gad, Nathan en Iddo.

2. Omdat van de dagen, toen de dingen geschiedden, soms gesproken wordt als van lang voorbijgegane dagen; zoals 1 Samuel 9:9, die heden een profeet genoemd wordt, die werd eertijds een ziener genoemd. En 3. Omdat wij zo dikwijls lezen van dingen, blijvende tot op dezen dag, zoals stenen, Jozua 4:9; 7:26; 8:29; 10:27; 1 Samuel 6:18. Namen van plaatsen, Jozua 5:9; 7:26; Richteren 1:26; 15:19; 18:12; 2 Koningen 14:7. Rechten en bezittingen; Richteren 1:21; 1 Samuel 27:6. Zeden en gewoonten; 1 Samuel 5:5; 2 Koningen 17:41, welke zinsneden later door de door Gods Geest bezielde verzamelaars aan de geschiedenis werden toegevoegd ter bevestiging en verduidelijking er van voor hun eigen tijdgenoten. En zo men een blote gissing mag wagen, dan is het niet onwaarschijnlijk, dat de geschiedkundige boeken tot aan het einde der Koningen kort voor de ballingschap bijeengevoegd werden door de profeet Jeremia, want van Ziklag wordt gezegd in 1 Samuel 27:6, dat het der koningen van Juda geweest is, (welke titel pas na Salomo in zwang kwam, en eindigde met de gevangenschap) tot op dezen dag.
En nog waarschijnlijker is het dat de volgende bijeengevoegd werden door Ezra, de Schriftgeleerde, enigen tijd na de ballingschap. Maar hoe wij nu ook in het duister mogen zijn aangaande hun auteurs, wij zijn volstrekt niet hl twijfel of onzekerheid aangaande hun gezag; zij maakten een deel uit van de orakelen Gods, die de Joden toevertrouwd waren, en zij werden aldus aangenomen en aangehaald door onzen Zaligmaker en Zijne apostelen. In de vijf boeken van Mozes hadden wij een zeer volledig bericht van het ontstaan, de voortgang en de inrichting der Oud Testamentische kerk, het geslacht waaruit zij is voortgekomen, de belofte, het grote charter, waardoor zij tot een lichaam werd gemaakt, de wonderen, waardoor zij opgebouwd werd, en de wetten en inzettingen door welke zij geregeerd moest worden. Uit dit alles zou men een verwachting kunnen koesteren van haar aard en toestand, zeer verschillend van wat wij in de geschiedenis zien. Een volk, dat zó rechtvaardige inzettingen en rechten had, zou, naar men zou denken, zeer heilig moeten geweest zijn, en dat zo rijke beloften had, zeer gelukkig moeten zijn geweest. Maar helaas, een groot deel van de geschiedenis is een treurige voorstelling van hun zonden en ellende, want de wet heeft geen

ding volmaakt, dat moest geschieden door het inkomen ener betere hoop. En toch, als wij de geschiedenis der Christelijke kerk vergelijken met hare inrichting, dan zullen wij dezelfde oorzaak tot verwondering vinden, zó menigvuldig waren hare dwalingen en verdorvenheden; want ook het Evangelie maakt geen ding volmaakt in deze wereld, maar laat ons nog in verwachting van een betere hoop in de toekomstige staat.

II. Wij hebben nu het eerst voor ons het boek Jozua, wellicht niet aldus genoemd omdat het door hem geschreven was, want dat is onzeker. Dr. Lightfoot denkt dat Pinchas het heeft geschreven, terwijl bisschop Patrick de vaste overtuiging heeft dat het door Jozua zelf werd geschreven. Hoe dit nu zij, het is van hem geschreven, en, zo een ander het schreef, de heeft deze er de bouwstoffen voor verzameld uit zijne journalen of gedenkschriften.
Het bevat de geschiedenis van Israël onder het bevel en de regering van Jozua, hoe hij als generaal hun legers aanvoerde:
1. In hun binnentrekken van Kanaän, Hoofdstuk 1-5.
2. In hun verovering van Kanaän, Hoofdstuk 6-12.
3. In de verdeling van het land onder de stammen Israëls, Hoofdstuk 13-21.
4. In de vestiging van de Godsdienst onder hen, Hoofdstuk 22-24.

In dit alles was hij een groot voorbeeld van wijsheid, moed, getrouwheid en Godsvrucht, voor allen, die een openbaar ambt bekleden. Maar dit is niet al het nut, dat deze geschiedenis voor ons heeft; wij kunnen er in zien:
a. Veel van God en Zijn voorzienigheid; Zijn macht in het rijk der natuur; Zijne gerechtigheid in het straffen der Kanaänieten, toen de mate hunner ongerechtigheid vol was; Zijn getrouwheid aan Zijn verbond met de aartsvaders, en Zijn goedertierenheid over Zijn volk Israël, in weerwil van hun tergingen. Wij kunnen Hem zien als de Heere der heirscharen bepalende de uitslag van de krijg en als de Bestuurder van hun lot, de bepalingen van der mensen woning bescheiden hebbende.
b. Veel van Christus en Zijne genade. Hoewel Jozua in het Nieuwe Testament niet uitdrukkelijk als type van Christus genoemd is, zijn allen het er toch over eens dat hij een voornaam type van Hem geweest is. Hij heeft de naam onzes Heilands.
De LXX geven aan de naam Jozua een Griekse uitgang, noemen hem steeds Jezus, en zo wordt hij ook genoemd in Handelingen 7:45, en Hebreeën 4:8.
Justinus de martelaar, een der eerste schrijvers van de Christelijke kerk, (Dialog. cum Tryph. p. mihi 300) laat de belofte in Exodus 23:20 *Ik zend een engel voor uw aangezicht, om u te behoeden op dezen weg, en om u te brengen tot de plaats, die Ik bereid heb,* wijzen op Jozua; en dat deze woorden: Mijn naam is in het binnenste van hem, er op zien, dat zijn naam dezelfde zal wezen als die van de Messias; hij betekent: Hij zal behouden.

JOZUA redt, behoudt Gods volk van de Kanaänieten; onze Heere Jezus behoudt", maakt hen zalig van hun zonden. Christus als Jozua is de overste Leidsman onzer zaligheid, een vorst en gebieder der volken, om Satan onder hun voeten te verpletteren, en hen in het bezit te stellen van het hemelse Kanaän, en hun rust te geven, hetgeen Jozua niet gedaan heeft, Hebreeën 4:8.

HOOFDSTUK 1

1 Het geschiedde nu, na de dood van Mozes, de knecht des HEEREN, dat de HEERE tot Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, sprak, zeggende: 2 Mijn knecht Mozes is gestorven; zo maak u nu op, trek over deze Jordaan, gij en al dit volk, tot het land, dat Ik hun, de kinderen Israëls, geve. 3 Alle plaats, waarop ulieder voetzool treden zal, heb Ik u gegeven, gelijk als Ik tot Mozes gesproken heb. 4 Van de woestijn en dezen Libanon af tot aan de grote rivier, de rivier Frath, het ganse land der Hethieten, en tot aan de grote zee, tegen de ondergang der zon, zal ulieder landpaal zijn. 5 Niemand zal voor uw aangezicht bestaan al de dagen uws levens; gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven, en zal u niet verlaten. 6 Wees sterk en heb goeden moed! want gij zult dit volk dat land erfelijk doen bezitten, dat Ik hun vaderen heb gezworen hun te geven. 7 Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed, dat gij waarneemt te doen naar de ganse wet, welke Mozes, Mijn knecht, u geboden heeft, en wijk daarvan niet, ter rechter hand noch ter linkerhand, opdat gij verstandelijk handelt alom, waar gij zult gaan; 8 Dat het boek dezer wet niet wijke van uw mond, maar overleg het dag en nacht, opdat gij waarneemt te doen naar alles, wat daarin geschreven is; want alsdan zult gij uw wegen voorspoedig maken, en alsdan zult gij verstandelijk handelen. 9 Heb Ik het u niet bevolen? wees sterk en heb goeden moed, en verschrik niet, en ontzet u niet; want de HEERE, uw God, is met u alom, waar gij heengaat. 10 Toen gebood Jozua de ambtlieden des volks, zeggende: 11 Gaat door het midden des legers, en beveelt het volk, zeggende: Bereidt teerkost voor ulieden; want binnen nog drie dagen zult gijlieden over deze Jordaan gaan, dat gij ingaat, om te erven het land, hetwelk de HEERE, uw God, ulieden geeft om te beerven.

12 En Jozua sprak tot de Rubenieten en Gadieten, en de halven stam van Manasse, zeggende: 13 Gedenkt aan het woord, hetwelk Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden geboden heeft, zeggende: De HEERE, uw God, geeft ulieden rust, en Hij geeft u dit land; 14 Laat uw vrouwen, uw kleine kinderen, en uw vee blijven in het land, dat Mozes ulieden aan deze zijde van de Jordaan gegeven heeft; maar gijlieden zult gewapend trekken, voor het aangezicht uwer broederen, alle strijdbare helden, en zult hen helpen; 15 Totdat de HEERE uw broederen rust geve, als ulieden, en dat zij ook erfelijk bezitten het land, dat de HEERE, uw God, hun geeft; alsdan zult gijlieden wederkeren tot het land uwer erfenis, en zult het erfelijk bezitten, dat Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden gegeven heeft, aan deze zijde van de Jordaan, tegen de opgang der zon.

16 Toen antwoordden zij Jozua, zeggende: Al wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, en alom, waar gij ons zenden zult, zullen wij gaan. 17 Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, alzo zullen wij naar u horen; alleenlijk dat de HEERE, uw God, met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is! 18 Alle man, die uw mond wederspannig wezen zal, en uw woorden niet horen zal in alles, wat gij hem gebieden zult, die zal gedood worden, alleenlijk wees sterk en heb goeden moed! Het boek begint met de geschiedenis, niet van Jozua's leven (daarvan hadden wij reeds vele merkwaardige bijzonderheden in de boeken van Mozes) maar van zijn bestuur en regering.

In dit hoofdstuk:

I. Stelt God hem aan in de plaats van Mozes geeft Hij hem een veelomvattende opdracht volledige instructies, en grote bemoedigingen, vers 1-9.
II. Hij aanvaardt de regering, en legt zich terstond toe op de zaken er van, orders gevende aan de AMBTLIEDEN des volks in het algemeen, vers 10, 11, en inzonderheid aan de twee en een halve stam, vers 12-15. Het volk stemt er mee in, en legt de eed van trouw aan hem af, vers 16-18. Een regering, die aldus met God begon, kon niet anders dan eervol zijn voor de vorst en aangenaam voor het volk. De laatste woorden van Mozes zijn nog bewaarheid: WELGELUKZALIG ZIJT GIJ, O ISRAËL, WIE IS U GELIJK Deuter. 33:29.

JOZUA 1:1-9

Hier wordt eer gelegd op Jozua en hem grote macht in handen gegeven, door Hem die de fontein is van de eer en macht, en door wie de koningen regeren; van de oneindige Wijsheid ontvangt hij instructies en bemoediging van de God aller vertroostingen. God had tevoren van hem tot Mozes gesproken, Numeri 27:18; maar nu spreekt Hij tot hem, vers 1, waarschijnlijk

zoals Hij tot Mozes had gesproken, Leviticus 1:1, uit de tent van de samenkomst, waar Jozua zich met Mozes gesteld had Deuteronomium 31:14, om te leren, hoe hij aldaar op de Heere moest wachten. Eleazar had de borstlap van de gerechtigheid, en aan Jozua wordt bevolen die te raadplegen, als de gelegenheid dit vereiste, Numeri 27:21, maar tot zijn meerdere bemoediging spreekt God hier onmiddellijk tot hem, sommigen denken in een droom of visioen (zoals Job 33:15) want God heeft ons wel gebonden aan de verordineerde inzettingen, om daarin tot Hem te naderen en op Hem te wachten, maar zichzelf heeft Hij er niet aan gebonden, zodat Hij ook zonder deze zich aan Zijn volk kan bekendmaken, en tot hun hart kan spreken op nog andere wijze dan door hun oren. Betreffende Jozua's roeping tot de regering valt hier op te merken:

1. De tijd, wanneer die roeping tot hem kwam. Na de dood van Mozes. Zodra Mozes gestorven was, nam Jozua het bestuur op zich, krachtens zijn plechtige ordening nog bij Mozes leven. Een tussenregering, al zou het slechts enkele dagen geduurd hebben, zou slechte gevolgen gehad kunnen hebben, maar het is waarschijnlijk dat God niet tot hem gezegd heeft voorwaarts te gaan naar Kanaän voordat de dertig dagen van rouw over Mozes voleindigd waren; niet omdat, zoals de Joden zeggen, de droefheid van zijn hart gedurende die dagen hem ongeschikt maakte voor gemeenschapsoefening met God; (hij treurde niet zoals degenen, die geen hoop hebben) maar omdat God door die plechtige pauze en de verdaging voor een maand van de openbare raadsvergaderingen, zelfs nu de tijd zo kostbaar voor hen was, de nagedachtenis van Mozes wilde eren, en tijd geven aan het volk, niet slechts om zijn verlies te bewenen, maar berouw te tonen over hun wangedrag jegens hem gedurende de veertig jaren van zijn bestuur.

II. De plaats, die Jozua bekleed had voor hij aldus verhoogd werd. Hij was Mozes' dienaar, dat is, zijn persoonlijke dienaar, en die hem ook behulpzaam was in zaken. De LXX vertalen het woord door hupourgos, een werkman, onder Mozes, onder zijn leiding en bevel. Merk op:

1. Hij, die hier tot eer wordt geroepen, was gedurende lange tijd voor zaken opgeleid. Onze Heere Jezus zelf heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen, en toen heeft God Hem uitermate verhoogd.

2. Hij was opgeleid in ondergeschiktheid en stond onder bevel. Diegenen zijn het geschiktst om te heersen, die geleerd hebben te gehoorzamen.

3. Hij, die Mozes moest opvolgen, was innig bekend en vertrouwd met hem, zodat hij ten volle bekend kon zijn met zijn leer, wijze van doen, voornemen en lankmoedigheid, 2 Timotheüs 3:10, dezelfde maatregelen zou nemen, in dezelfde geest zou wandelen, daar hij hetzelfde werk te doen had.

4. Dat hij hierin een type is geweest van Christus, die deswege Mozes' dienaar genoemd zou kunnen worden, want Hij is geworden onder de wet, en heeft er al de gerechtigheid van vervuld.

III. De roeping zelf, die God hem gaf, en welke zeer volledig is.
1. De overweging uit welke hij tot de regering geroepen werd. Mijn knecht Mozes is gestorven, vers 2. Alle Godvruchtigen zijn Gods knechten, en het is voor de grootste mannen geen verkleining, maar een eer om dit te zijn; zelfs de engelen zijn Zijn dienaren. Mozes was tot buitengewoon werk geroepen, hij was een huisverzorger Gods, en in de vervulling van de hem opgedragen last diende hij niet zichzelf, maar God, die hem gebruikte; hij was als een

dienstknecht getrouw, en met het oog op de Zoon, zoals te kennen wordt gegeven in Hebreeen 3:5, waar hetgeen hij gedaan heeft gezegd wordt te zijn tot getuigenis van de dingen, die daarna gesproken zouden worden. God zal Zijn dienstknechten erkennen, zal hen belijden in de grote dag. Maar Mozes, hoewel Gods dienstknecht en één, die moeilijk gemist kan worden, is gestorven, want God verwisselt soms van dienstknechten, om te tonen dat Hij wèlke werktuigen Hij ook gebruikt, aan geen van hen gebonden is. Als Mozes zijn werk als dienstknecht volbracht heeft, sterft hij en "gaat rusten van zijn arbeid, en gaat in tot de vreugde zijns Heeren." God neemt kennis van de dood van Zijn dienstknechten. "Hij is kostelijk in Zijn ogen," Psalm 116:15.

2. De roeping zelf: Zo maak u nu op.
A. Hoewel Mozes gestorven is, moet het werk toch voortgaan, sta op, en begeef u er toe. Laat geen wenen het zaaien verhinderen, noch het verdorren van de nuttigste, werkzaamste handen de onze verslappen, want als God werk te doen heeft, dan zal Hij of werktuigen vinden om het te doen, of ze er voor maken. "Mozes, de knecht, is gestorven, maar God, de Meester, is niet dood, Hij leeft tot in eeuwigheid."
B. "Mozes is gestorven, en daarom gaat het werk over op u als zijn opvolger, want hiertoe zijt gij verordineerd. Daarom zijt gij nodig om zijn plaats in te nemen, maak u op, en begeef u tot het werk." Als nuttige mannen worden weggenomen, dan moeten zij, die hen overleven, zich aangespoord voelen om zoveel ijveriger te zijn in goed doen. Die en die zijn gestorven, en weldra moeten ook wij sterven, zo laat ons dan werken zolang het dag is. Het is een grote zegen, een grote weldaad voor een volk, als, wanneer nuttige mensen weggenomen worden uit hun arbeid en werkkring, er anderen verwekt worden in hun plaats, om voort te gaan met het werk, waar zij er mee gebleven zijn.

JOZUA moet zich opmaken om te voleindigen wat Mozes begonnen heeft, zo zullen de latere geslachten ingaan tot de arbeid van de vorigen. En zo doet Christus, onze Jozua, voor ons wat nooit door de wet van Mozes gedaan kon worden, rechtvaardigt, Handelingen 13:39; en heiligt, Romeinen 8:2, 3. Het leven van Mozes baande de weg voor Jozua, en bereidde het volk voor hetgeen door hem gedaan zou worden, zo is de wet een tuchtmeester om ons tot Christus te brengen. En toen maakte de dood van Mozes plaats voor Jozua, aldus zijn wij van de wet van onze eerste man gedood, opdat wij eens anderen, namelijk van Christus, zouden worden, Romeinen 7:4.

3. De bijzondere dienst, waartoe hij nu geroepen was. "Maak u op, trek over deze Jordaan, deze rivier, waarop gij het gezicht hebt, en aan welker oevers gij nu gelegerd zijt." Dit was een beproeving van het geloof van Jozua of hij orders zou geven om de rivier over te trekken, toen er geen zichtbare weg was om er overheen te komen, ten minste toen niet en aan deze plaats niet, nu de Jordaan vol was aan al haar oevers, Hoofdstuk 3:15. Hij had geen pontons, of schipbrug, om hen over te voeren en toch moet hij geloven dat God, hun bevolen hebbende over te trekken, een weg voor hen zou openen. De Jordaan over te trekken, was Kanaän binnen te gaan, daarheen mocht Mozes kon Mozes, hen niet brengen, Deuteronomium 31:2. Aldus is de eer om vele kinderen tot de heerlijkheid te leiden, weggelegd voor Christus "de oversten Leidsman van onze zaligheid," Hebreeën 2:10.

4. De schenking van het land Kanaän aan de kinderen Israëls is hier herhaald, vers 2-4. Ik geef het hun. Aan de aartsvaders was het beloofd, Ik zal het geven, maar nu het vierde geslacht voorbij was gegaan, de ongerechtigheid van de Amorieten volkomen was, en de tijd gekomen was voor de vervulling van de belofte, wordt het land hun werkelijk overgedragen, worden zij in het bezit gesteld van hetgeen zij zolang hadden verwacht. "Ik geef het u, neemt

bezit het is geheel het uwe," ja meer, vers 3. Ik heb het u gegeven, hoewel het nog niet veroverd is is het u toch even zeker en gewis alsof gij her reeds in handen hadt.
Merk op:
a. De personen, aan wie de overdracht geschied is: hun, de kinderen Israëls, vers 2, omdat zij het zaad Jakobs zijn, die Israël werd genoemd, toen hem deze belofte gegeven werd, Genesis 35:10, 12. Aan de kinderen Israëls zal, hoewel zij zeer tergend zijn geweest in de woestijn, toch, om van de vaderen wil, het onvervreemdbare erfrecht bewaard blijven. En het waren de kinderen van de murmureerders, van wie God zei, dat zij Kanaän zouden binnengaan, Numeri 14:31.
b. Het land, dat hun overgedragen is, van de rivier Eufraat oostwaarts tot aan de Middellandse zee westwaarts, vers 4. En nu hebben zij vanwege hun zonde dit ruime erfdeel wel nooit ten volle bezeten, maar zo zij gehoorzaam waren geweest aan God, zouden zij dit en nog veel meer van Hem hebben ontvangen. Uit al deze landen, en uit nog vele andere, zijn er in het verloop van de tijden proselieten van de Joodse Godsdienst gekomen, zoals blijkt in Handelingen 2:5 en verv. Indien hun kerk verruimd was, dan kan niet gezegd worden dat de belofte van geen kracht was, al was hun volk dan ook niet vermenigvuldigd. En zo deze belofte niet ten volle verwezenlijkt werd naar de letter, dan kunnen de gelovigen hieruit afleiden, dat zij nog een verdere betekenis had, en vervuld zal worden in het rijk van de Messias, beide in Zijn rijk van de genade en in Zijn rijk van de heerlijkheid.
c. De voorwaarde van de schenking ligt opgesloten in de woorden: gelijk als Ik tot Mozes gesproken heb, dat is: op de voorwaarden, die Mozes u dikwijls heeft meegedeeld: indien gij Mijn inzettingen houdt, dan zult gij ingaan, en dat goede land erfelijk bezitten. Neemt het onder dit beding en die bepalingen, en anders niet. Het gebod en de belofte moeten niet van elkaar gescheiden worden.
d. Er wordt te kennen gegeven, hoe gemakkelijk zij bezit zullen krijgen van dit land (als zij dit niet door hun eigen schuld zullen verhinderen) in deze woorden:, "Alle plaats, waarop ulieder voetzool treden zal (binnen de volgende grenzen) uw zijn. Zet er slechts uw voet op, en gij hebt haar."

5. De beloften, die God hier aan Jozua geeft tot zijn bemoediging.
a. Dat hij er zeker van kon wezen, dat God met hem zal zijn in het grote werk, waartoe hij geroepen was, vers 5. Gelijk als Ik met Mozes geweest ben om hem te leiden en te bekrachtigen, hem te erkennen en voorspoedig te maken hem deed welslagen in zijn uitvoeren van Israël uit Egypte en zijn leiden van hen door de woestijn, zo zal Ik met u zijn om u instaat te stellen hen in te brengen in Kanaän. Jozua was zich wel bewust ver achter te staan bij Mozes in wijsheid en genade; maar wat Mozes gedaan heeft, deed hij doordat God met hem was, en hoewel Jozua niet altijd de tegenwoordigheid van geest had, die Mozes gehad heeft, dan zal het, zo hij de tegenwoordigheid van God heeft, toch wèl met hem wezen. Het is voor het opkomend geslacht van Evangeliedienaren en Christenen een grote troost, dat dezelfde genade, die genoegzaam was voor hen, die hun zijn voorgegaan, hun niet zal ontbreken, indien zij niet in gebreke blijven er een goed gebruik van te maken. Wederom wordt dit herhaald in vers 9 : De Heere, uw God, is met u als een God van macht, en die macht zal met u wezen, overal waar gij heengaat. Zij, die gaan waar God hen zendt, zullen waar zij ook gaan Zijn tegenwoordigheid hebben, en meer hebben zij niet nodig om gerust en voorspoedig te zijn.

b. Dat Gods tegenwoordigheid hem nooit onthouden zal worden. Ik zal u niet begeven en zal u niet verlaten, vers 5. Mozes had hem hiervan verzekerd, Deuteronomium 31:8, dat, schoon hij hem nu moest verlaten, God hem nimmer zou verlaten, en hier bevestigt God zelf het woord Zijns knechts Mozes, Jesaja 44:26, en verbindt zich Jozua nooit te zullen verlaten. Wij

hebben de tegenwoordigheid Gods nodig, niet slechts als wij ons werk beginnen om er ons in te stellen, maar ook bij de voortgang om er ons in te helpen. Indien zij te eniger tijd ons faalt, dan is het met ons gedaan, maar hier kunnen wij zeker van zijn: de Heere is met ons, zolang wij met Hem Zijn. Deze belofte hier gedaan aan Jozua, wordt toegepast op alle gelovigen, en gebruikt als een argument tegen geldgierigheid, Hebreeën 13:5. Zijt vergenoegd met het tegenwoordige, want Hij heeft gezegd: Ik zal u niet verlaten.

c. Dat hij de overwinning zal wegdragen over al de vijanden van Israël, vers 5. Niemand van hen, die tegen u opkomen, zal voor uw aangezicht bestaan. Voor het aangezicht van hen, die God aan hun zijde hebben, zal nooit iemand kunnen bestaan; Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? God belooft hem onbetwistbare voorspoed, de vijand zal geen stand tegen hem houden; en voortdurende voorspoed, al de dagen zijns levens; hoe het ook met Israël wezen zou nadat hij was heengegaan, zijn regering zei luisterrijk zijn door overwinningen. Hetgeen waar Jozua het volk lang tevoren mee aangemoedigd had, Numeri 14:9, daar moedigt God hem nu mee aan.

d. Dat hijzelf het land onder de kinderen Israëls zal verdelen vers 6. Het was bij het begin van zijn werk een grote bemoediging voor hem, dat hij er zeker van was het voleindigd te zullen zien, en dat zijn arbeid niet tevergeefs zal wezen. Sommigen maken het tot een reden, waarom hij zich zou wapenen met vastberadenheid en goede moed zou hebben, dat het volk zo slecht van aard was, hetwelk hij dit land moest doen beërven; hij wist welk een weerspannig ontevreden volk het was, en hoe onhandelbaar zij geweest zijn in de tijd van zijn voorganger; laat hem dus kwelling van hen verwachten, maar goedsmoeds zijn.

6. De last en het bevel door God aan Jozua gegeven.
A. Hij moet zich in alles gedragen naar de wet van God en die tot zijn richtsnoer stellen vers 7, 8. God geeft als het ware het boek van de wet in Jozua's hand, zoals toen Joas gekroond was, hem de getuigenis werd gegeven, 2 Koningen 11:12. En betreffende dit boek wordt hem bevolen:

a. Dat hij het dag en nacht moet overleggen, teneinde het te verstaan en het bij alle gelegenheden te gebruiken. Indien ooit iemands werk of beroep hem verontschuldigd zou kunnen hebben van overpeinzing en andere oefeningen van de Godsvrucht, dan zou men denken dat Jozua's werk er hem toen van verontschuldigd kon hebben. Er was hem een grote, gewichtige zaak opgedragen, de zorg daarvoor kon hem wel geheel innemen, al zou hij ook tien zielen gehad hebben, en toch moet hij tijd vinden voor overdenking. Welke wereldlijke zaken wij ook te behartigen hebben, het een nodige moeten wij niet veronachtzamen.
b. Het niet te laten wijken van zijn mond, dat is: al zijn orders aan het volk en zijn uitspraken in rechtszaken, die tot hem gebracht werden, moesten in overeenstemming wezen met de wet van God, bij alle gelegenheden moest hij spreken naar dat woord, Jesaja 8:20.
Jozua moest het werk, door Mozes begonnen, in stand houden en voortzetten, en daarom moest hij niet alleen de verlossing, door Mozes voor hen gewrocht, voltooien, maar ook de heilige Godsdienst, die hij onder hen gevestigd had, hoog houden. Het was niet nodig nieuwe wetten te maken, maar het goede pand, dat hem toebetrouwd is, moet hij trouw en zorgvuldig bewaren, 2 Timotheüs 1:14.
c. Hij moet waarnemen te doen naar alles, wat in het boek van de wet geschreven is. Daarvoor moet hij het overleggen of bepeinzen, niet alleen om de wille van de bespiegeling of om zijn hoofd te vervullen met denkbeelden, of teneinde er iets in te vinden om er de priesters mee in verlegenheid te brengen, maar opdat hij beide als man en magistraat, zou waarnemen te doen naar hetgeen daarin geschreven is. En er waren verscheiden dingen in geschreven, die

inzonderheid betrekking hadden op het werk, dat hem nu te doen stond, zoals de wetten betreffende hun oorlogen, de verdelging van de Kanaänieten, en de verdeling van Kanaän, enz, deze moet hij nauwkeurig waarnemen.
Jozua was een man van grote macht en gezag, maar hij moet zelf onder bevel staan, en doen wet hem gezegd wordt. Niemands waardigheid of heerschappij hoe groot ook, stelt hem boven de wet van God.

JOZUA moet niet slechts regeren door de wet, en er zorg voor dragen dat het volk de wet waarneemt, hij moet haar ook zelf waarnemen, en aldus door zijn eigen voorbeeld de eer en de macht er van handhaven.
Ten eerste: Hij moet doen wat geschreven is, het is niet genoeg het Woord te horen en te lezen, het te prijzen en te bewonderen, het te kennen en in het geheugen te hebben, er over te spreken en te redeneren, maar wij moeten het doen.
Ten tweede: Hij moet doen naar alles wat daarin geschreven is, nauwkeurig de wet gadeslaande als zijn voorbeeld, en doende, niet alleen hetgeen er in geëist wordt, maar in alle omstandigheden naar de daarin voorgeschreven regels.
Ten derde. Hij moet doen naar alles wat geschreven is, zonder uitzondering of voorbehoud, acht gevende op al Gods geboden, zelfs die het minst aangenaam zijn aan vlees en bloed.
Ten vierde. Hij moet waarnemen aldus te doen, de bestraffingen waarnemen van het geweten, de wenken van de Voorzienigheid, en al de voordelen van gelegenheid en tijd, voor een algemene gehoorzaamheid is zorgvuldig waarnemen nodig.
Ten vijfde. Hij moet er niet van afwijken, hetzij in zijn eigen doen en handelen of in enigerlei regeringsdaad, hij moet er niet van afwijken ter rechter noch ter linkerhand, want aan beide zijden zijn er dwalingen, en de deugd is in het midden.
Ten zesde. Hij moet sterk zijn en goede moed hebben, teneinde waar te nemen om te doen naar de wet. Er is op de weg des plichts zoveel, dat ontmoedigt dat zij, die er op willen voortgaan en er in willen volharden, moed en vastberadenheid nodig hebben. En eindelijk, om hem aan te moedigen in zijn gehoorzaamheid, verzekert Hij hem, dat hij dan verstandig zal handelen, en zijn wegen voorspoedig zal maken, vers 7, 8. Zij, die zich het woord Gods ten richtsnoer stellen en dat richtsnoer dan nauwgezet volgen, zullen goed handelen en voorspoedig zijn, Psalm 111:10. En het zal hun goede hoop geven op de beste zegeningen, God zal hun de begeerte huns harten geven.

B. Dat hij zich hierin moet bemoedigen met de belofte en de tegenwoordigheid van God, en die tot zijn steun moet maken, vers 6. Wees sterk en heb goede moed. En wederom, vers 7 alsof dit voor hem het een nodige was Alleenlijk wees sterk en heb zeer goede moed. En Hij besluit hiermede, vers 9 :Wees sterk en heb goede meed, verschrik niet, en ontzet u niet.
Jozua had sedert lang reeds blijken gegeven van dapperheid en moed, in de oorlog met Amalek, en in zijn verschil van gevoelen met de boze verspieders, en toch acht God het gepast om hem aldus dit gebod in te prenten. Zij, die genade hebben, hebben het nodig telkens en nogmaals geroepen te worden om die genade in beoefening te brengen, en haar aan te kweken.
JOZUA was nederig, klein in zijn eigen ogen, niet wantrouwig van God en Zijn macht en belofte, maar mistrouwig ten opzichte van zichzelf en van zijn eigen wijsheid en kracht, en genoegzaamheid voor het werk, inzonderheid nu hij na zo groot een man kwam als Mozes geweest is, en daarom herhaalt God zo dikwijls dit: Wees sterk en heb goede moed, laat de bewustheid uwer eigen zwakheid u niet ontmoedigen, God is algenoegzaam. Heb Ik u niet bevolen?
a. "Ik heb bevolen dat het werk gedaan zal worden, en daarom zal het gedaan worden, hoe onoverkomelijk de moeilijkheden ook mogen schijnen, die op de weg liggen". Ja meer,

b. "Ik heb u bevolen, geroepen en opgedragen om het te doen, en daarom zal Ik u voorzeker helpen en bekrachtigen, er u doorhelpen". Als wij in de weg van plicht zijn, dan hebben wij reden om sterk te wezen en zeer goede moed te hebben, en het zal ons grotelijks helpen om ons te bezielen op te wekken en aan te moedigen, als wij ons oog gericht houden op de Goddelijke machtiging en God horen zeggen: "Heb Ik u niet bevolen". Evenals hier Jozua, is onze Heere Jezus gesteund onder Zijn lijden door acht te geven op de wil van God en het gebod, dat Hij van Zijn Vader had ontvangen, Johannes 10:18.

JOZUA 1:10-15

Bevestigd zijnde in de regering, begeeft Jozua zich nu terstond tot de zaken, niet om een grote staat te gaan voeren en zich aan vermaak over te geven, maar om het werk Gods te bevorderen onder het volk, waarover God hem had aangesteld. Evenals hij, die tot een opzienersambt lust heeft, 1 Timotheüs 3:1, zo begeert ook hij, die lust heeft tot het ambt van een magistraat, een werk, een treffelijk werk, geen van beide wordt tot dit ambt bevorderd om lui of ledig te zijn.

I. Hij vaardigt bevelen uit aan het volk om zich te bereiden voor de opmars. Zij waren in deze plaats zolang gelegerd geweest, dat het een enigszins moeilijk werk zou zijn om nu op te breken. De ambtlieden van het volk, die onder Jozua in hun respectieve stammen en geslachten het bevel voerden, kwamen tot hem om orders, die zij aan het volk moesten overbrengen. Mindere magistraten zijn in hun plaats even nodig en nuttig voor het openbare welzijn, als de opperste magistraat in de zijne. Wat zou Jozua hebben kunnen doen zonder ambtlieden? Daarom wordt ons bevolen onderdanig te zijn, niet alleen aan de koning, als de oppersten machthebbende, maar ook aan de stadhouders, als die van hem gezonden worden 1 Petrus 2:13, 14. Door deze ambtlieden:

1. Geeft Jozua er in het openbaar kennis van dat zij binnen drie dagen over de Jordaan zullen gaan. Ik veronderstel dat deze orders niet gegeven waren vóór de terugkeer van de verspieders, die uitgezonden waren om berichten in te winnen nopens Jericho, hoewel het verhaal daarvan volgt.

2. En misschien was dit zo'n blijk van zijn bezorgdheid en grote voorzichtigheid, dat het daarom nodig was hem zo dikwijls te bevelen sterk te zijn en goede moed te hebben. Merk op met welk een stellige verzekerdheid Jozua het tot het volk zegt, omdat God tot hem gezegd had: Gij zult over de Jordaan gaan en het land bezitten. Wij eren grotelijks de waarheid Gods als wij niet twijfelen aan de belofte Gods.

2. Hij geeft hun bevelen om teerkost voor zich te bereiden, niet om transportschepen te maken, Hij, die hen op arendsvleugelen uit Egypte had gedragen, zou hen evenzo naar Kanaän dragen, om hen tot zich te brengen Exodus 19:4, maar zij, die geneigd waren om behalve het manna, dat nog niet had opgehouden, nog andere levensmiddelen te hebben moeten ze bereiden en tegen de bepaalde tijd gereed hebben. Misschien is het manna, hoewel het niet geheel ophield vóór zij in Kanaän waren gekomen, Hoofdstuk 5:12, nu zij in een bewoond land waren gekomen, Exodus 16:35, waar zij zich ten dele van andere levensmiddelen konden voorzien, niet meer in zo overvloedige mate gevallen, en hebben zij er niet zoveel van verzameld als toen het hun voor het eerst gegeven werd in de woestijn, maar langzamerhand minder, en daarom wordt hun nu bevolen zich van andere levensmiddelen te voorzien, waarin misschien ook andere benodigdheden voor hun mars waren begrepen. En sommige Joodse schrijvers willen het, uit aanmerking dat zij, het manna hebbende, geen andere levensmiddelen nodig hadden, in overdrachtelijke zin opvatten, namelijk dat zij berouw moeten hebben van hun zonden, en zich met God moeten verzoenen,

en het besluit moeten nemen om een nieuw leven te gaan leiden, teneinde bereid te zijn om deze grote gunst te ontvangen. Zie Exodus 19:10, 11.

II. Hij herinnert de twee en een halve stam aan de verplichting, die op hen rustte om met hun broeders over de Jordaan te gaan, hoewel zij hun gezinnen en hun bezittingen aan deze zijde van de rivier achterlieten. Het belang van de andere stammen maakte dat zij blij waren om over de Jordaan te gaan, maar in deze was het een daad van zelfverloochening en daarom was het nodig op de overeenkomst te wijzen, die Mozes met hen was aangegaan toen hij hun voor hun broeders een bezitting gaf, vers 13. Gedenkt aan het woord, hetwelk Mozes ulieder geboden heeft. Sommigen van hen waren misschien wel bereid te denken dat, nu Mozes, die zij in deze zaak wel te hard voor hen vonden, gestorven was, zij wel de een of andere verontschuldiging zouden kunnen vinden om zich van de zaak af te maken, of dat zij Jozua konden bewegen om hen van hun belofte te ontslaan, maar hij houdt er hen aan en laat hun weten dat, hoewel Mozes dood was, de bevelen en de beloften nog in volle kracht waren. Hij herinnert hen:

1. Aan de voordelen, die zij ontvangen hadden, door het eerst gevestigd te zijn: "De Heere, uw God, heeft ulieden rust gegeven, rust gegeven aan uw geest, uw gemoed, gij weet waar gij op aan kunt, en zijt niet als de overige stammen, wachtende op de uitslag van de krijg, en daarna van het lot. Hij heeft ook rust gegeven aan uw gezinnen, uw vrouwen en kinderen, die naar uw genoegen gevestigd zijn. Hij heeft u rust gegeven, door u dit land, dit goede land, te geven, waarvan gij in het volle en rustige bezit zijt." Als God door Zijn voorzienigheid ons rust heeft gegeven, dan moeten wij bedenken hoe wij met het voordeel er van Hem kunnen eren, en welke dienst wij onze broederen kunnen bewijzen, die nog niet gevestigd zijn, of nog niet zo goed zijn gevestigd als wij. Toen God rust had gegeven aan David, 2 Samuel 7:I, zie eens hoe rusteloos hij was, totdat hij voor de Heere een plaats gevonden had voor de ark, Psalm 132:4, 5. Als God ons rust heeft gegeven, moeten wij ons wachten voor traagheid en voor stil te liggen op ons uitvaagsel.

2. Hij doet hen gedenken aan hun overeenkomst om hun broeders te helpen in de oorlogen met Kanaän, totdat God hun evenzo rust had gegeven, vers 14, 15. Dit was:
a. Billijk op zichzelf. De stammen waren zo nauw met elkaar verbonden, dat zij zich wel als elkanders leden moesten beschouwen.
b. Het was hun bevolen door Mozes, de knecht des Heeren, hij heeft hun geboden dit te doen, en Jozua, zijn opvolger, moet er voor zorgen, dat zijn bevelen worden nagekomen.
c. Het was het enige middel, dat zij hadden, om zich te behoeden voor de schuld van een grote zonde in zich te vestigen aan deze zijde van de Jordaan, een zonde, die hen vroeg of laat zou vinden, Numeri 32:23.
d. Het was de voorwaarde, waarop Mozes hun de schenking had gedaan van het land, dat zij in bezit hadden zodat zij niet zeker konden zijn van er ten volle recht op te hebben, of het met gerustheid te kunnen bezitten als het land hunner erfenis, zoals het hier genoemd wordt, vers 15 indien zij de voorwaarde niet nakwamen.
e. Zij zelf hadden die verbintenis gesloten: Uw knechten zullen doen gelijk als mijn heer gebiedt. Numeri 32:25. Aldus rusten op ons allen velerlei verplichtingen om elkaars handen te sterken en niet slechts ons eigen, maar elkanders welzijn te zoeken.

JOZUA 1:16-18
Dit antwoord werd gegeven, niet alleen door de twee en een halve stam, ofschoon zij het laatst toegesproken waren, maar door de ambtlieden van al het volk, vers 10, als hun

vertegenwoordigers in overeenstemming met de Goddelijke bepaling, door welke Jozua over hen gesteld was, en zij gaven het van harte, goedsmoeds en vastberaden.

1. Zij beloven hem gehoorzaamheid, vers 16, niet alleen als onderdanen aan hun vorst, maar als soldaten aan hun generaal, wiens bijzondere orders zij hebben op te volgen, hij, die krijgsknechten onder zich heeft, zegt tot dezen: Ga! en hij gaat, en tot de anderen: Kom! en hij komt, Mattheüs 8:9. Aldus verbindt zich hier het volk van Israël jegens Jozua: "Alles wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, zonder murmurering of twisting, en overal waar gij ons zenden zult, al is het ook op de moeilijkste en gevaarlijkste onderneming, zullen wij gaan." Aldus moeten wij trouw zweren aan de Heere Jezus, als de overste leidsman van onze zaligheid en ons verbinden te doen wat Hij ons gebiedt door Zijn woord, en te gaan waar Hij ons door Zijn voorzienigheid heenzendt. En daar Jozua, zich ootmoedig bewust zijnde hoe ver hij achterstond bij Mozes, vreesde dat hij niet zo'n invloed zou hebben op het volk, en niet zo'n gezag over hen zou kunnen uitoefenen als Mozes, beloven zij hier, dat zij hem even gehoorzaam zullen zijn als zij ooit aan Mozes geweest waren, vers 17. Wel is waar, zij hadden geen reden om te roemen op hun gehoorzaamheid aan Mozes, hij had hen een weerspannig volk gevonden, Deuteronomium 9:24. Maar zij bedoelen, dat zij zo gehoorzaam zullen zijn aan Jozua, als zij hadden moeten wezen en als sommigen van hen ook geweest zijn (en de meerderheid van hen tenminste soms geweest is) aan Mozes. Wij moeten hen, die heengegaan zijn, hoe uitnemend zij ook waren, hetzij in de magistratuur of in de bediening van de Godsdienst niet zo roemen, dat wij tekortkomen in de plicht jegens en het eren van hen, die hen overleven en opvolgen, al staan zij dan ook achter bij hen in gaven en genade. Gehoorzaamheid om des gewetens wil blijft, al is het ook, dat God in Zijn voorzienigheid de handen verwisselt, door welke Hij regeert en werkt.

2. Zij bidden om Gods tegenwoordigheid met hem, vers 17. "Alleenlijk dat de Heere, uw God, met u zij, om u te zegenen en voorspoedig te maken, zoals Hij met Mozes geweest is." Smekingen en gebeden moeten gedaan worden voor allen, die in hoogheid zijn, 1 Timotheüs 2:1, 2. En het beste, dat wij voor onze overheden kunnen vragen, is dat God met hen zal zijn, dat zal hen tot een zegen voor ons maken zodat wij, door dit voor hen te zoeken, met onze eigen belangen te rade gaan. Er wordt hier een reden aangeduid waarom zij hem willen gehoorzamen, zoals zij Mozes gehoorzaamd hebben, namelijk omdat zij geloofden (en in het geloof baden) dat God met hem zijn zal, zoals Hij met Mozes is geweest. Zij, die naar wij reden hebben te denken, gunst van God hebben, behoren eer en achting van ons te ontvangen. Sommigen verstaan het als een grens, of voorwaarde van hun gehoorzaamheid: Wij zullen u gehoorzamen in zoverre wij zien, dat de Heere met u is, maar niet verder. "Zolang gij u nauw aan God houdt zullen wij ons nauw houden aan u, tot hiertoe zal onze gehoorzaamheid gaan en niet verder." Maar het was zoverre van hen om Jozua te verdenken, dat hij van de Goddelijken regel zou afwijken, dat zo'n voorwaarde, of beding, onnodig was.

3. Zij maken een wet, waarbij de doodstraf gesteld wordt voor ieder Israëliet, die ongehoorzaam is aan Jozua's bevelen, of die zijn woord weerspannig is, vers 18. Indien zo'n wet in Mozes' tijd gemaakt was, dan zou hierdoor wellicht menige rebellie tegen hem voorkomen zijn, want de meeste mensen vrezen meer voor het zwaard van de magistraat dan voor de gerechtigheid Gods. Maar er was een bijzondere reden voor het uitvaardigen van deze wet, nu zij de oorlog met Kanaän gingen ondernemen, want in tijden van oorlog is de strengheid van de krijgstucht meer noodzakelijk dan in andere tijden. Sommigen denken dat zij in deze wet het oog hadden op de wet betreffende de profeet als Mozes, die God hun verwekken zou, die, naar zij denken wel voornamelijk betrekking heeft op Christus, maar intussen Jozua als type van Hem er bij insluit, namelijk dat de man, die niet naar Hem zal

horen, uitgeroeid zal worden van zijn volken, van die zal Ik het zoeken, Deuteronomium 18:19.

4. Zij moedigen hem aan om goedsmoeds voort te gaan met het werk, waartoe God hem heeft geroepen, en met hun begeerte, dat hij sterk zal zijn en goede moed zal hebben, beloven zij hem inderdaad, dat zij alles zullen doen wat zij kunnen om hem door een nauwkeurig, kloekmoedig en blijmoedig opvolgen van al zijn orders, aan te moedigen. Het strekt zeer tot bemoediging van hen, die voorgaan in een goed werk, te zien dat zij die volgen gewillig en van harte volgen.
Jozua, hoewel een man van beproefde dapperheid, heeft het niet euvel geduid aan het volk, maar het als een grote vriendelijkheid van hen aangenomen, dat zij hem aldus vermaanden sterk te zijn en goede moed te hebben.

HOOFDSTUK 2

1 Jozua nu, de zoon van Nun, had twee mannen, die heimelijk verspieden zouden, gezonden van Sittim, zeggende: Gaat heen, bezichtigt het land en Jericho. Zij dan gingen, en kwamen ten huize van een vrouw, een hoer, wier naam was Rachab, en zij sliepen daar. 2 Toen werd de koning te Jericho geboodschapt, zeggende: Zie, in dezen nacht zijn hier mannen gekomen van de kinderen Israëls, om dit land te doorzoeken. 3 Daarom zond de koning van Jericho tot Rachab, zeggende: Breng de mannen uit, die tot u gekomen zijn, die te uwen huize gekomen zijn; want zij zijn gekomen, om het ganse land te doorzoeken. 4 Maar die vrouw had die beide mannen genomen, en zij had hen verborgen; en zeide aldus: Er zijn mannen tot mij gekomen, maar ik wist niet, van waar zij waren. 5 En het geschiedde, als men de poort zou sluiten, als het duister was, dat die mannen uitgingen; ik weet niet, waarheen die mannen gegaan zijn; jaagt hen haastelijk na, want gij zult ze achterhalen. 6 Maar zij had hen op het dak doen klimmen, en zij had hen verstoken onder de vlasstoppelen, die van haar op het dak beschikt waren. 7 Die mannen nu jaagden hen na op de weg van de Jordaan, tot aan de veren; en men sloot de poort toe, nadat zij uitgegaan waren, die hen najaagden. 8 Eer zij nu sliepen, zo klom zij tot hen op, op het dak. 9 En zij sprak tot die mannen: Ik weet, dat de HEERE u dit land gegeven heeft, en dat ulieder verschrikking op ons gevallen is, en dat al de inwoners dezes lands voor ulieder aangezicht gesmolten zijn. 10 Want wij hebben gehoord, dat de HEERE de wateren der Schelfzee uitgedroogd heeft voor ulieder aangezicht, toen gij uit Egypte gingt; en wat gijlieden aan de twee koningen der Amorieten, Sihon en Og, gedaan hebt, die op gene zijde van de Jordaan waren, dewelke gijlieden verbannen hebt. 11 Als wij het hoorden, zo versmolt ons hart, en er bestaat geen moed meer in iemand, vanwege ulieder tegenwoordigheid; want de HEERE, ulieder God, is een God boven in de hemel, en beneden op de aarde. 12 Nu dan, zweert mij toch bij de HEERE, dewijl ik weldadigheid aan ulieden gedaan heb, dat gij ook weldadigheid doen zult aan mijns vaders huis, en geeft mij een waarteken, 13 Dat gij mijn vader en mijn moeder in het leven zult behouden, als ook mijn broeders en mijn zusters, met alles, wat zij hebben; en dat gij onze zielen van de dood redden zult.

14 Toen spraken die mannen tot haar: Onze ziel zij voor ulieden om te sterven, indien gijlieden deze onze zaak niet te kennen geeft; het zal dan geschieden, wanneer de HEERE ons dit land geeft, zo zullen wij aan u weldadigheid en trouw bewijzen. 15 Zij liet hen dan neder met een zeel door het venster; want haar huis was op de stadsmuur; en zij woonde op de muur. 16 En zij zeide tot hen: Gaat op het gebergte, opdat niet misschien de vervolgers u ontmoeten, en verbergt u aldaar drie dagen, totdat de vervolgers wedergekeerd zullen zijn; en gaat daarna uw weg. 17 Ook zeiden die mannen tot haar: Wij zullen onschuldig zijn van dezen uw eed, dien gij ons hebt doen zweren; 18 Zie, wanneer wij in het land komen, zo zult gij dit snoer van scharlakendraad aan het venster binden, door hetwelk gij ons zult nedergelaten hebben; en gij zult tot u in het huis vergaderen uw vader, en uw moeder, en uw broeders, en het ganse huisgezin uws vaders. 19 Zo zal het geschieden, al wie uit de deuren van uw huis naar buiten gaan zal, zijn bloed zij op zijn hoofd, en wij zullen onschuldig zijn; maar al wie bij u in het huis zijn zal, diens bloed zij op ons hoofd, indien een hand tegen hem zijn zal! 20 Maar indien gij deze onze zaak te kennen zult geven, zo zullen wij onschuldig zijn van uw eed, dien gij ons hebt doen zweren. 21 Zij nu zeide: Het zij alzo naar uw woorden. Toen liet zij hen gaan; en zij gingen heen; en zij bond het scharlakensnoer aan het venster. 22 Zij dan gingen heen, en kwamen op het gebergte, en bleven aldaar drie dagen, totdat de vervolgers wedergekeerd waren; want de vervolgers hadden hen op al de weg gezocht, maar niet gevonden.

23 Alzo keerden die twee mannen weder, en gingen af van het gebergte, en voeren over, en kwamen tot Jozua, de zoon van Nun; en zij vertelden hem al wat hun wedervaren was. 24 En zij zeiden tot Jozua: Zekerlijk, de HEERE heeft dat ganse land in onze handen gegeven; want

ook zijn al de inwoners des lands voor onze aangezichten gesmolten. In dit hoofdstuk hebben wij een bericht omtrent de verkenners, die gebruikt werden om aan Jozua bericht te brengen nopens de gesteldheid van de stad Jericho. Merk hier op:

I. Hoe Jozua hen zond, vers 1.
II. Hoe Rachab hen ontving, hen beschermde, en om hunnentwil een leugen sprak vers 2-7, zodat zij uit de handen van de vijanden zijn ontkomen.
III. Het bericht, dat zij hen gaf van de tegenwoordige toestand van Jericho, en van de panische schrik waardoor de inwoners op de nadering van Israël waren bevangen vers 8-11.
IV. De overeenkomst, die zij met hen sloot voor de veiligheid van haar zelve en haar bloedverwanten en het verderf, dat zij over haar stad zag komen, vers 12-21.
V. Hun veilige terugkeer tot Jozua en het verslag dat zij hem deden van hun expeditie, vers 22-24. En hetgeen deze geschiedenis zeer merkwaardig maakt, is dat Rachab, de persoon die er voornamelijk in betrokken is, tweemaal in het Nieuwe Testament genoemd wordt als een groot gelovige, Hebreeën 11:31, en als een, die haar geloof getoond heeft in haar goede werken, Jakobus 2:25.

JOZUA 2:1-7
In deze verzen hebben wij:

1. De wijsheid van Jozua in zijn zenden van verspieders om deze gewichtige pas te verkennen, die aan Israël waarschijnlijk bij hun binnentrekken van Kanaän betwist zal worden vers 1. Gaat heen, bezichtigt het land en Jericho. Mozes had verspieders gezonden Numeri 13 (Jozua zelf was een hunner) en het bleek kwade gevolgen te hebben, toch zendt Jozua nu ook verspieders uit, niet zoals de vorige gezonden waren, om het gehele land te bezichtigen, doch alleen Jericho, niet om er verslag van te doen aan de gehele vergadering, maar alleen aan Jozua, die, als een waakzaam veldoverste, steeds op het algemene welzijn bedacht was, en inzonderheid zorg droeg om de eerste stap goed te doen ten einde niet reeds op de drempel te struikelen. Het voegde niet dat Jozua zelf zich over de Jordaan zou wagen om incognito-of vermomd zijn waarnemingen te doen, maar hij zendt twee mannen, jonge mannen, (zeggen de LXX) om het land te bezichtigen, ten einde naar het rapport, dat zij hem brengen zouden zijn maatregelen te nemen voor de aanval op Jericho. Merk op:

1. Het is niet te verhelpen: grote mannen moeten door andere ogen zien, waardoor het zeer noodzakelijk is dat zij zeer omzichtig zijn in de keus van hen, die zij gebruiken, daarvan hun trouw zoveel afhangt.

2. Het geloof in Gods belofte moet onze ijver in het gebruik van de gepaste middelen niet vervangen, maar aanmoedigen.
Jozua is er zeker van dat God met hem is, en toch zendt hij mannen, verspieders, uit. Wij vertrouwen niet op God, maar verzoeken Hem, indien onze hoop ons pogen verslapt. Zie hoe bereid deze mannen waren om op deze hachelijke onderneming uit te gaan. Hoewel zij hun ziel, dat is hun leven, in hun hand gezet hebben, hebben zij zich toch, in gehoorzaamheid aan hun generaal, in ijver voor de dienst van het leger en steunende op de macht van die God, die de Bewaarder Israëls is in het algemeen en de Beschermer van iedere Israëliet op de weg zijns plichts, op de gevaarlijke tocht begeven.

II. Gods voorzienigheid leidde de verspieders naar het huis van Rachab. Hoe zij over de Jordaan kwamen, wordt ons niet gezegd, maar in Jericho kwamen zij, dat op een afstand van ruim twee uren van de rivier lag. Naar een geschikte herberg zoekende, wees men hun het

huis van Rachab, hier een hoer genoemd een vrouw, die vroeger als slecht bekend stond, waarvan de versmaadheid haar naam bleef aankleven, hoewel zij in de laatste tijd tot een betere levenswijze was teruggekeerd. Simon de melaatse, Mattheüs 26:6, droeg, hoewel hij van de melaatsheid genezen was, er de smaad van in zijn naam, zolang als hij leefde, zo ook Rachab, de hoer, en zij wordt ook aldus genoemd in het Nieuwe Testament waarin beide haar geloof en haar goede werken geprezen worden, om ons te leren:

1. Dat de grootheid van de zonde geen hinderpaal is voor vergevende genade, indien er bijtijds oprecht berouw over wordt getoond. Wij lezen van tollenaren en hoeren ingaande in het koninkrijk van de Messias, en er welkom geheten wordende aan al de voorrechten van dat koninkrijk, Mattheüs 21:31.

2. Dat er velen zijn, die vóór hun bekering zeer slecht en goddeloos waren, maar later tot grote uitnemendheid zijn gekomen in geloof en heiligheid.

3. Zelfs zij, die door genade bekeerd zijn van de zonden hunner jeugd, moeten verwachten er de smaad van te dragen, en als zij horen van hun oude zonden en gebreken dan moeten zij hun berouw er over vernieuwen en als blijk daarvan er van horen met geduld. Voor zover blijkt, was er in geheel Jericho slechts een persoon, die vriendelijk gezind was voor Gods Israël, en dat was Rachab, een hoer. God heeft dikwijls Zijn eigen doeleinden tot stand gebracht en de belangen van Zijn kerk bevorderd door mensen, wier zedelijk karakter veel te wensen overliet. Waren de verspieders in een ander huis gekomen, zij zouden zeker verraden zijn geworden, en onbarmhartig ter dood gebracht. Maar God wist waar een persoon woonde, die hun genegen was en hun trouw zou zijn, en geleidde hen daarheen. Zo is hetgeen ons het meest toevallig schijnt, door God beschikt en bestierd om Zijn grote doeleinden te dienen. En zij, die getrouw God erkennen in hun wegen, zullen bevinden dat Zijn oog op hen is. Zie Jeremia 36:19-26.

III. De vroomheid van Rachab in het ontvangen en beschermen van deze Israëlieten. Zij, die herbergen houden, ontvangen allen, die komen, en achten zich verplicht beleefd te zijn jegens hun gasten. Maar Rachab betoonde nu aan haar gasten meer dan gewone beleefdheid, zij handelde naar een geheel niet gewoon beginsel in hetgeen zij deed, het was door het geloof dat zij diegenen met vrede ontving, tegen wie haar koning en haar vaderland oorlog hadden verklaard, Hebreeen 11:31.

1. Zij heette hen welkom in haar huis, zij overnachtten er, hoewel uit hetgeen zij tot hen zei, vers 9, blijkt dat zij wist, vanwaar zij kwamen en wat zij kwamen doen.

2. Bespeurende dat zij bij hun komst in de stad opgemerkt waren en achterdocht hadden opgewekt, verborg zij hen op het dak van haar huis, dat plat was, en bedekte hen met vlasstoppelen, vers 6, opdat zij, zo de beambten kwamen om hen te zoeken, er onontdekt konden neerliggen. Deze vlasstoppelen die zij zelf op het dak had gelegd om ze in de zon te laten drogen, teneinde ze later te kunnen kloppen en gereedmaken voor het spinnewiel, tonen, dat zij een van de goede hoedanigheden had van de deugdzame vrouw, al kwam zij ook in andere opzichten tekort er aan, namelijk dat zij wol en vlas zocht en werkte met lust harer handen, Spreuken 31:13. Uit welk voorbeeld van haar eerlijke vlijt men de hoop kan koesteren, dat zij, wat zij vroeger ook moge geweest zijn, nu geen hoer was.

3. Toen zij hun aangaande ondervraagd werd, ontkende zij dat zij in haar huis waren, en leidde de beambten, die gekomen waren om hen te zoeken, door bedrog op een verkeerd

spoor, en heeft hen, de verspieders, aldus beveiligd. Het is niet te verwonderen, dat de koning van Jericho hen liet zoeken, vers 2, 3, hij had reden om bevreesd te zijn, toen de vijand aan zijn deur was, en zijn vrees maakte hem achterdochtig en waakzaam ten opzichte van vreemdelingen. Hij had reden om van Rachab te eisen, dat zij de mannen zou uitbrengen, opdat er met hen als spionnen gehandeld zou worden, maar Rachab ontkende niet slechts dat zij hen kende of wist waar zij waren, maar, opdat er in de stad niet verder naar hen gezocht zou worden, zei zij aan de vervolgers, dat zij de stad weer verlaten hadden, en naar alle waarschijnlijkheid achterhaald zouden kunnen worden, vers 4, 5.

a. Nu zijn wij er zeker van dat dit een goed werk was, het is voor heilig verklaard door de apostel, Jakobus 2:25, waar zij gezegd wordt uit de werken gerechtvaardigd te zijn, omdat zij de gezondenen heeft ontvangen en door een andere weg uitgelaten en zij deed het door het geloof, een geloof, dat haar verhief boven mensenvrees, zelfs boven vrees voor de toorn des konings. Op het gerucht, dat zij gehoord had van de wonderen, gewrocht voor Israël, geloofde zij dat hun God de enige ware God was, en dat daarom hun voornemen ten opzichte van Kanaän ongetwijfeld ten uitvoer zou worden gebracht, en in dit geloof schaarde zij zich aan hun zijde, beschermde zij hen, en trachtte zij hun gunst te winnen. Indien zij gezegd had: "Ik geloof dat God uw God is en dat Kanaän het uw is, maar ik durf u geen vriendelijkheid bewijzen", dan zou haar geloof werkeloos, dood geweest zijn, en het zou haar niet hebben gerechtvaardigd. Maar hieruit bleek het beide levend en levendig te zijn, dat zij in gehoorzaamheid aan haar geloof zich aan het grootste gevaar, ja zelfs aan levensgevaar, blootgesteld heeft. Diegenen alleen zijn ware gelovigen, die het van zich kunnen verkrijgen om voor God alles te wagen, en zij die door het geloof de Heere tot hun God nemen, nemen Zijn volk aan als hun volk, en willen lotgemeen met hen zijn. Zij, die God voor hun toevlucht en schuilplaats hebben, moeten hun dankbaarheid tonen door hun bereidwilligheid om Zijn volk te beschutten, als zij beschutting nodig hebben, laat Mijn verdrevenen onder u verkeren, Jesaja 16:3, 4. Wij moeten blij zijn met een gelegenheid om de oprechtheid en de ijver te tonen van onze liefde tot God door gevaarlijke diensten te bewijzen aan Zijn kerk en Zijn koninkrijk onder de mensen.

b. Maar er is ook iets in, dat niet gemakkelijk te rechtvaardigen is, en dat toch gerechtvaardigd moet worden, daar het anders toch niet zo goed een werk geweest kon zijn, dat zij er door gerechtvaardigd werd.
(1). Het is duidelijk dat zij haar land heeft verraden door een schuilplaats te verlenen aan de vijanden er van, en diegenen behulpzaam te zijn, die zijn verderf beoogden, hetgeen niet bestaanbaar was met haar trouw aan haar vorst, en haar liefde voor en plicht jegens de gemeenschap, waartoe zij behoorde. Maar hetgeen haar hierin rechtvaardigt, is: dat zij wist dat de Heere hun dit land gegeven heeft, vers 9 het wist door de onbetwistbare wonderen, die God voor hen had gewrocht, waardoor die schenking bevestigd werd, en haar verplichtingen jegens God waren hoger dan haar verplichtingen jegens wie het ook zij. Indien zij wist dat God hun dit land gegeven heeft, dan zou het zonde in haar zijn geweest om zich te voegen bij degenen, die hen wilden verhinderen om het te bezitten. Daar echter thans zodanige schenking van enigerlei land aan enigerlei volk niet bewezen kan worden, zal dit zodanige verraderlijke praktijken tegen het openbare welzijn geenszins rechtvaardigen.
(2). Het is duidelijk dat zij de beambten, die haar ondervraagd hebben, heeft bedrogen door hun een onwaarheid te zeggen, namelijk dat zij niet wist vanwaar die mannen waren, dat zij uitgegaan waren, maar dat zij niet wist waar zij waren heengegaan. Wat zullen wij hiervan zeggen? Indien zij of de waarheid had gezegd of had gezwegen, dan zou zij de verspieders hebben verraden, en dat zou voorzeker een grote zonde zijn geweest, en het blijkt niet dat zij andere middelen had om hen te verbergen dan door deze ironische raad aan de beambten om

hen op een andere weg te vervolgen, en zo zij zich hierdoor willen laten bedriegen, zo laat hen dan bedrogen zijn. Niemand is verplicht zichzelf of zijn vrienden te beschuldigen van iets, dat men weet een deugd te zijn, hoewel er naar onderzocht wordt als naar een misdaad. Dit was hier een geheel buitengewoon geval, en kan dus niet als precedent gesteld worden, en wat hier gerechtvaardigd wordt, zou in een gewoon geval volstrekt niet geoorloofd zijn. Naar hetgeen reeds aan de overzijde van de Jordaan geschied was, wist Rachab dat aan de Kanaänieten geen lijfsgenade zou worden verleend, en hieruit maakte zij de gevolgtrekking dat, indien hun geen barmhartigheid verschuldigd was, zij die verdelgd mochten worden, ook mochten worden bedrogen.
Toch zijn de Godgeleerden over het algemeen van gevoelen, dat het een zonde was, waarvoor echter de verzachtende omstandigheid kon toegelaten worden, dat zij een Kanaänietische was, aan wie niet geleerd was dat het kwaad was te liegen, maar God nam haar geloof aan, en vergaf haar de zwakheid. Maar hoe dit nu ook moge geweest zijn in dit gevel hiervan zijn wij zeker, dat het onze plicht is om de waarheid te spreken een ieder met zijn naaste, de leugen te verfoeien en te vrezen en nooit kwaad te doen, dat kwaad te doen, opdat er het goede uit zou voortkomen, Romeinen 3:8. Maar God neemt aan wat eerlijk en oprecht bedoeld is, al is er ook nog een bijmengsel in van zwakheid en dwaasheid, en bezoekt niet met de uiterste strengheid hetgeen waarin wij tekortkomen. Sommigen opperen het denkbeeld dat hetgeen zij zei waar kon geweest zijn ten opzichte van andere mannen.

JOZUA 2:8-21
Hier wordt de zaak tussen Rachab en de verspieders geregeld-met betrekking tot de dienst, die zij hun nu bewijzen zal en de gunst, die zij haar later bewijzen zullen. Zij beveiligde hen, op voorwaarde dat zij haar zullen beveiligen.

1. Zij geeft hun, en zendt door hen aan Jozua en Israël, al de bemoediging, die zij konden wensen, om hun voorgenomen aanval op Kanaän te volvoeren. Daarvoor waren zij gekomen, en het was van de moeite waard om er voor gekomen te zijn. Van de beambten ontslagen zijnde, gaat zij tot de verspieders op het dak van het huis, waar zij verborgen lagen, vindt hen misschien wel wat in ontsteltenis om het gevaar, waarin zij vreesden te zijn van de beambten, en nog nauwelijks bekomen van de schrik, maar nu heeft zij hun datgene te zeggen wat hen gerust kan stellen, en hun groot genoegen zal doen.

1. Zij laat hun weten dat het gerucht van de grote dingen, die God voor hen gedaan had, tot Jericho was doorgedrongen, vers 10, niet alleen, dat zij gehoord hadden van de overwinningen, onlangs door hen behaald over de Amorieten, in het naburige land aan de overzijde van de rivier, maar ook dat hun wonderdadige bevrijding uit Egypte, hun doortocht door de Rode Zee veertig jaren geleden nog levendig herdacht werden in Jericho, nog druk besproken werden, en ieders verbazing gaande maakten. Aldus waren deze Jozua en zijn medegenoten een wonderteken, Zachar. 3:8. Zie hoe God Zijn wonderen een gedachtenis maakt, Psalm 111:4, zodat de mensen zullen vermelden de kracht van Zijn vreeslijke daden, Psalm 145:6.

2. Zij zegt hun welke indruk het bericht van deze gebeurtenissen had gemaakt op de Kanaänieten. Ulieder verschrikking is op ons gevallen, vers 9, als wij het hoorden, zo versmolt ons hart, vers 11. Als zij een herberg hield, dan had zij hierdoor gelegenheid om de mening te horen van onderscheidene lieden. die haar bezochten, alsmede van reizigers uit andere delen des lands, zodat de verspieders door niemand beter ingelicht konden worden omtrent hetgeen zij wensten te weten dan door haar. En het zou voor Jozua en Israël van groot nut wezen die berichten te ontvangen, ook de lafhartigste Israëliet zal bemoedigd worden, als

hij hoort hoe hun vijanden alle moed hadden verloren, en het was gemakkelijk om tot de gevolgtrekking te komen dat zij, die thans reeds voor hun aangezicht bezweken, ook ongetwijfeld voor hun aangezicht zullen vallen, inzonderheid omdat het de vervulling was van een belofte, die God hun gedaan had, namelijk dat Hij hun schrik en hun vrees over al dit land zou leggen, Deuteronomium 11:25, en zo zal dit een voorsmaak en onderpand zijn van de vervulling van al de andere beloften, die God hun gedaan had. Laat de stoutmoedige, onverschrokken man niet roemen in zijn kloekmoedigheid, evenmin als de sterke in zijn kracht, want God kan beide geest en lichaam verzwakken. Laat Gods Israël ook hun machtigste vijanden niet vrezen, want hun God kan, als het Hem behaagt, ook hun machtigste vijanden bevreesd maken voor hen. Laat niemand denken, dat hij zijn hart tegen God kan verharden en voorspoedig zijn, want hij, die de ziel des mensen gemaakt heeft, kan ten allen tijde het zwaard van Zijn verschrikkingen er toe doen naderen.

3. Hierop belijdt zij haar geloof in God en Zijn belofte, en misschien was er-alles in aanmerking genomen-zo'n groot geloof niet gevonden, neen, zelfs niet in Israël, als in deze Kanaänietische vrouw.
a. Zij geloofde in Gods macht en heerschappij over geheel de wereld, vers 11. "JHWH uw God, die gij aanbidt en aanroept, is zo ver boven alle goden, dat Hij de enig ware God is, want Hij is een God boven in de hemel en beneden op de aarde, en wordt door het heir van beide gediend." Er is een zeer grote afstand tussen hemel en aarde, maar beide zijn gelijkelijk onder het toezicht en bestuur van de grote JHWH. De hemel is niet boven Zijn macht, en de aarde is niet beneden Zijn kennisneming.
b. Zij gelooft Zijn belofte aan Zijn volk Israël, verse. Ik weet dat de Heere u dit land gegeven heeft. De koning van Jericho had evenveel als zij gehoord van de grote dingen, die God voor Israël gedaan heeft, maar hij was niet instaat hieruit af leiden dat God hun dit land gegeven had, maar besluit hen tot het laatste toe te weerstaan, want de krachtigste middelen ter overtuiging zullen, zonderGods genade, het doel niet bereiken, en door die genade spreekt Rachab de hoer, die alleen gehoord had van de wonderen door God gewrocht, met meer verzekerdheid van de belofte, gedaan aan de vaderen, dan al de oudsten van Israël, die ooggetuigen waren van deze wonderen en van wie velen zijn omgekomen wegens hun ongeloof aan deze belofte. Zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben, dat heeft Rachab gedaan. O vrouw, groot is uw geloof! II. Zij vraagt hun om haar en haar bloedverwanten onder hun bescherming te nemen opdat zij in de verwoesting van Jericho niet met de overigen zullen omkomen, vers 12, 13.

1. Het was een blijk van de oprechtheid en kracht van haar geloof betreffende de aanstaande omwenteling in haar vaderland, dat zij zo verlangend was om de vriendschap en welwillendheid van de Israëlieten te verwerven. Zij voorzag de verovering van haar land, en in het geloof daaraan dong zij bijtijds naar de gunst van de veroveraars. Zo heeft Noach, bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoud van zijn huisgezin, door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, Hebreeën 11:7. Zij, die waarlijk geloven in de Goddelijke openbaring betreffende het verderf van de zondaren en de schenking van het hemelse land aan Gods Israël, zullen zich beijveren om de toekomenden toorn te ontvlieden en naar het eeuwige leven te grijpen door zich bij God en Zijn volk te voegen.

2. Haar voorzien in de veiligheid van haar bloedverwanten, zowel als in haar eigen, is een loffelijk voorbeeld van natuurlijke genegenheid, en een wenk voor ons, om evenzo alles te doen wat wij kunnen voor de zaligheid van de zielen van hen, die ons dierbaar zijn, en hen met ons, zo mogelijk, onder de band des verbonds te brengen. Er wordt geen melding

gemaakt van haar man en kinderen, maar alleen van haar ouders, broeders en zusters, voor wie zij, hoewel haar eigen huis hebbende, toch zorg en belangstelling bleef houden.

3. Haar verzoek dat zij het haar zweren zullen bij JHWH is een bewijs van haar bekendheid met de enige ware God, en haar geloof in Hem en groten eerbied voor Hem, waarvan een voornaam bewijs is het heilig zweren bij Zijn naam.

4. Haar verzoek is zeer recht en billijk dat daar zij hen beschermd had, zij nu ook haar zullen beschermen, en daar haar vriendelijkheid zich uitstrekte tot hun volk, voor hetwelk zij nu handelden, hun vriendelijkheid zich ook zou uitstrekken tot hen, die haar aangingen. Het was wel het minste, dat zij doen konden voor een vrouw, die hun het leven had gered met gevaar van haar eigen leven. Zij, die barmhartigheid bewijzen, kunnen barmhartigheid verwachten van anderen. Zij vraagt om generlei wereldlijk voordeel als beloning voor haar vriendelijkheid jegens hen, hoewel zij zich zozeer in haar macht bevonden, dat zij wel haar eigen voorwaarden had kunnen stellen, doch zij vraagt slechts om haar leven, hetgeen bij de algemene verwoesting, die zal plaatshebben een bijzondere gunst zou zijn. Aldus heeft God aan Ebed-Melech beloofd dat hij, ter beloning van zijn vriendelijkheid voor Jeremia, in de zwaarsten, moeilijksten tijd, zijn ziel, dat is zijn leven, tot een buit zal hebben Jeremia 39:18. Toch werd deze Rachab later verhoogd, zodat zij een vorstin in Israël werd, als de vrouw van Salmon, een van de voorvaders van Christus Mattheüs 1:5. Hen, die Christus getrouwelijk dienen en voor Hem lijden, zal Hij niet slechts beschermen, maar bevorderen, en meer voor hen doen dan zij kunnen bidden of denken.

III. Zij verbinden zich plechtig om in de algemene verwoesting voor haar behoudenis te zullen zorgen, vers 14. Onze ziel zij voor ulieder om te sterven, of: "ons leven voor het uwe. Wij zullen evenveel zorg dragen voor uw leven als voor het onze, en zullen evenmin iemand uwer leed doen, als wij onszelf leed zouden willen doen." Ja zij roepen Gods oordelen over zich in, als zij hun belofte aan haar zouden verbreken. Zij had haar leven verpand voor het hun, en in vergelding daarvoor verpanden zij nu hun leven voor het hare, en-als openbare personen-verpanden zij daarmee ook de trouw en de eer van hun volk, want duidelijk en klaar laten zij geheel Israël in hun verbintenis delen door deze woorden: Wanneer de Heere ons dit land geeft, bedoelende niet slechts zichzelf, maar het volk, welks agenten zij waren. Ongetwijfeld wisten zij zich genoegzaam gemachtigd om met Rachab betreffende deze zaak te onderhandelen, en vertrouwden zij dat Jozua wat zij deden zou goedkeuren en bekrachtigen, want anders zouden zij niet eerlijk hebben gehandeld, de algemene wet, dat zij met de Kanaänieten geen verbond moesten aangaan, Deuteronomium 7:2, verbood hun niet om een particulier persoon onder hun bescherming te nemen, die hun belangen van harte was toegedaan, en hun werkelijk goedheid en vriendelijkheid had bewezen. De wet van de dankbaarheid is een van de wetten van de natuur. Merk hier nu op:

1. De beloften, die zij haar deden. In het algemeen: "Wij zullen u weldadigheid en trouw bewijzen, vers 14. Wij zullen niet slechts thans vriendelijk zijn in het beloven, maar ook bouw in het volbrengen van de belofte, en niet slechts trouw in het nauwkeurig volbrengen van wat wij nu beloven, maar vriendelijk door meer te doen dan gij van ons vraagt en verwacht." De goedheid van God wordt dikwijls uitgedrukt door Zijn goedertierenheid en waarheid, Psalm 117:2 en in die beide eigenschappen moeten wij Hem volgen. In het bijzonder: "Al wie bij u in het huis zijn zal, diens bloed zij op ons hoofd, indien een hand tegen hem zijn zal, vers 19. Indien door onze achteloosheid leed geschiedt aan hen, die wij verplicht zijn te beschermen dan laden wij hiermede schuld op ons, en bloed zal blijken een zware last te zijn."

2. De voorwaarden en bepalingen van hun beloften. Hoewel zij in haast waren, en misschien ook wel enigszins in verwarring, zien wij toch, dat zij zeer voorzichtig en omzichtig zijn in het vaststellen van die overeenkomst met de voorwaarden er van, teneinde zich tot niet meer te verbinden, dan voegzaam voor hen was om na te komen. Verbonden of verdragen moeten met zorg en nauwkeurigheid worden gesloten, en wij moeten zweren met bedachtzaamheid, opdat wij ons niet verlegen en verstrikt vinden, als het te laat is, en wij niet naar gedane geloften onderzoek gaan doen. Zij, die nauwgezet willen zijn in het houden van hun beloften, zullen voorzichtig zijn in het doen er van, en zullen er wellicht voorwaarden bij stellen, die anderen beuzelachtig kunnen vinden. Hun belofte gaat hier vergezeld van drie voorwaarden, en zij zijn noodzakelijk.

Zij zullen Rachab en al haar bloedverwanten altijd beschermen, mits:
a. Dat zij het koord van scharlakendraad, waarmee zij hen nu uit het venster ging aflaten, aan het venster van haar huis zal bevestigen, vers 18. Dit moest een teken aan haar huis zijn, en de verspieders zullen zorgdragen, dat dit in het leger Israëls bekend zal wezen, opdat geen krijgsman, hoe vurig en ijverig ook in zijn militaire verrichtingen, enigerlei geweld zou plegen in het huis, dat aldus getekend was. Dit was gelijk het bloed, dat op de deurposten gesprengd was en de eerstgeborenen tegen de verderf engel beveiligde, en daar dit teken van dezelfde kleur was, verwijzen sommigen hiernaar om de veiligheid van de gelovigen voor te stellen onder de bescherming van het bloed van Christus, gesprengd op het geweten. Van hetzelfde koord, dat zij gebruikte om deze Israëlieten te beveiligen, zal gebruik worden gemaakt om haar te beveiligen. Hetgeen waar wij God mee dienen en eren, zal Hij tot zegen en vertroosting voor ons doen zijn.

b. Dat zij allen, wier veiligheid zij begeerde, bij zich in het huis moest hebben en houden, en dat geen hunner bij de inneming van de stad zich naar buiten moest wagen, vers 18, 19. Dit was een noodzakelijke voorwaarde, want Rachabs bloedverwanten konden op geen andere wijze onderscheiden of gekend worden, dan door in haar getekend huis te zijn. Indien zij zich met hun naburen gingen vermengen, dan was het niet te verhelpen, het zwaard zou dan de een zowel als de ander verteren. Het was een redelijke voorwaarde dat, terwijl zij zuiver en alleen om Rachabs wil behouden zullen worden, haar huis de eer zal hebben van hun toevlucht, hun sterkte te zijn, en dat zij, indien zij niet wilden omkomen met hen, die niet geloofden, inzoverre de zekerheid en de strengheid van het verderf, dat over hun stad stond te komen, zouden geloven dat zij een toevlucht zochten in een plaats die veilig was geworden door belofte, zoals Noach in de ark, en Lot in Zoar, en zich zouden behouden van dit verkeerd geslacht door zich van hen af te scheiden. Het was ook een veelbetekenende voorwaarde, ons te kennen gevende dat zij, die toegevoegd zijn aan de kerk, zich, teneinde behouden te worden, dicht bij het gezelschap van de gelovigen moeten houden, en ontvlucht zijnde aan het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid, er zich voor moeten hoeden om er wederom in verstrikt te geraken.

c. Dat zij de zaak geheim moest houden, vers 14, 20. Indien gij deze onze zaak te kennen zult geven, dat is: "Indien gij ons verraadt, nadat wij vertrokken zijn, of indien gij deze onze overeenkomst bekend maakt, zodat ook anderen scharlaken snoeren aan hun vensters binden en ons aldus in de war brengen, dan zullen wij onschuldig zijn van uw eed." Diegenen zijn de verborgenheid des Heeren onwaardig, die haar, als het nodig is, niet voor zich weten te houden.

IV. Toen heeft zij er afdoend voor gezorgd, 0m haar nieuwe vrienden te beveiligen, zij heeft hen door een andere weg uitgelaten, Jakobus 2:25. Het verdrag, dat zij met haar gemaakt

hadden ten volle begrepen en er mee ingestemd hebbende, vers 21, liet zij hen neer met een zeel door het venster over de stadsmuur, de ligging van haar huis hen hierin begunstigende. Evenzo is Paulus uit Damascus ontkomen, 2 Corinthiers 11:33. Zij zei hen ook welke weg zij moesten inslaan om veilig te zijn, beter bekend zijnde met de landstreek dan zij het waren vers 16. Zij raadt hun aan van de grote weg af te wijken, en zich schuil te houden in het gebergte, totdat de vervolgers wedergekeerd zijn in de stad, want eerder konden zij niet veilig over de Jordaan komen. Zij, die op de weg zijn van God en van hun plicht, kunnen verwachten dat Zijn voorzienigheid hen zal beschermen, maar dat zal hen niet vrijstellen van alle wijze maatregelen te nemen voor hun eigen veiligheid. God zal ons bewaren, maar dan moeten wij ons niet moedwillig aan gevaar blootstellen. Gods voorzienigheid moet vertrouwd, niet verzocht worden. Calvijn denkt dat hun last aan Rachab om de zaak geheim te houden, bedoeld was voor haar veiligheid, opdat zij, roemende op haar veilig zijn tegen het zwaard van Israël, niet voordat zij kwamen om haar te beschermen, de koning van Jericho in handen zou vallen, en wegens verraad ter dood gebracht zou worden, aldus geven zij haar verstandig raad voor haar veiligheid, zoals zij hun voor hun veiligheid goede raad had gegeven. En het is een goede raad, waarvoor wij immer dankbaar moeten zijn, om acht te hebben op onszelf.

JOZUA 2:22-24

Wij hebben hier de veilige terugkomst van de verspieders, die Jozua had uitgezonden, en de grote bemoediging, die zij meebrachten voor Israël om voort te gaan met hun aanval op Kanaän. Indien zij gezind waren geweest om het volk te ontmoedigen, zoals de boze verspieders, die Mozes had gezonden, gedaan hebben, dan zouden zij hun hebben kunnen mededelen wat zij gezien hadden van de hoogte en sterkte van de muren van Jericho, en de buitengewone waakzaamheid van de koning van Jericho, en met hoe grote moeite zij aan zijn handen waren ontkomen. Maar zij waren van een andere geest en, steunende op de Goddelijke belofte, hebben zij Jozua evenzo aangemoedigd.

1. Hun veilige terugkomst was voor Jozua op zichzelf reeds een bemoediging en een teken ten goede. Dat God in des vijands land iemand had verwekt, die hun zo vriendelijk gezind was als Rachab, en dat zij in weerwil van de toorn des konings van Jericho en de ijver van de vervolgers, in vrede waren teruggekomen, was zo'n bewijs van Gods grote zorg over hen, om Israëls wil, dat het volk nu wel overtuigd kon zijn dat zij onder de hoede en leiding van God waren, en dat hun wapenen voorspoedig zullen zijn. Hij, die zo wonderbaarlijk hun verkenners had beschermd zou hun krijgslieden bewaren, en hun hoofd bedekken ten dage van de wapening.

2. Het rapport, dat zij brachten, was nog veel meer bemoedigend, vers 24. "Al de inwoners van het land, hoewel besloten te weerstaan, zijn echter voor ons aangezicht gesmolten. Zij hebben noch verstand genoeg om zich over te geven, noch moed genoeg om te strijden," waaruit zij de gevolgtrekking opmaken: "Zeker de Heere heeft dit hele land in onze handen gegeven, het is geheel het onze, wij hebben eigenlijk niets anders te doen dan het in bezit te nemen". De angst en verschrikking van de zondaren zijn soms ware voortekenen van hun val. Als wij onze geestelijke vijanden weerstaan, zullen zij van ons vlieden hetgeen ons zal aanmoedigen te hopen, dat wij ter bestemder tijd meer dan overwinnaars zullen zijn.

HOOFDSTUK 3

1 Jozua dan maakte zich des morgens vroeg op, en zij reisden van Sittim, en kwamen tot aan de Jordaan, hij en al de kinderen Israëls; en zij vernachtten aldaar, eer zij overtrokken. 2 En het geschiedde, dat de ambtlieden, op het einde van drie dagen, door het midden des legers gingen; 3 En zij geboden het volk, zeggende: Wanneer gij de ark des verbonds des HEEREN, uws Gods, ziet, en de Levietische priesters dezelve dragende, verreist gijlieden ook van uw plaats, en volgt haar na; 4 Dat er nochtans ruimte zij tussen ulieden en tussen dezelve, bij de twee duizend ellen in de maat; en nadert tot dezelve niet; opdat gij dien weg wetet, dien gij gaan zult; want gijlieden zijt door dien weg niet gegaan gisteren en eergisteren. 5 Jozua zeide ook tot het volk: Heiligt u! want morgen zal de HEERE wonderheden in het midden van ulieden doen. 6 Desgelijks sprak Jozua tot de priesters, zeggende: Neemt de ark des verbonds op, en gaat door voor het aangezicht van dit volk. Zij dan namen de ark des verbonds op, en zij gingen voor het aangezicht des volks. 7 Want de HEERE had tot Jozua gezegd: Dezen dag zal Ik beginnen u groot te maken voor de ogen van gans Israël, opdat zij weten, dat Ik met u zijn zal, gelijk als Ik met Mozes geweest ben. 8 Gij dan zult de priesteren, die de ark des verbonds dragen, gebieden, zeggende: Wanneer gijlieden komt tot aan het uiterste van het water van de Jordaan, staat stil in de Jordaan.

9 Toen zeide Jozua tot de kinderen Israëls: Nadert herwaarts, en hoort de woorden des HEEREN, uws Gods. 10 Verder zeide Jozua: Hieraan zult gijlieden bekennen, dat de levende God in het midden van u is, en dat Hij ganselijk voor uw aangezicht uitdrijven zal de Kanaänieten, en de Hethieten, en de Hevieten, en de Ferezieten, en de Girgazieten, en de Amorieten en de Jebusieten. 11 Ziet, de ark des verbonds van de Heere der ganse aarde gaat door voor ulieder aangezicht in de Jordaan. 12 Nu dan, neemt gijlieden u twaalf mannen uit de stammen Israëls, uit iederen stam een man; 13 Want het zal geschieden, met dat de voetzolen der priesteren, die de ark van de HEERE, de Heere der ganse aarde, dragen, in het water van de Jordaan zullen rusten, zo zullen de wateren van de Jordaan afgesneden worden, te weten de wateren, die van boven afvlieten, en zij zullen op een hoop blijven staan. 14 En het geschiedde, toen het volk vertrok uit zijn tenten, om over de Jordaan te gaan, zo droegen de priesters de ark des verbonds voor het aangezicht des volks. 15 En als zij, die de ark droegen, tot aan de Jordaan gekomen waren, en de voeten der priesteren, dragende de ark, ingedoopt waren in het uiterste van het water (de Jordaan nu was vol al de dagen des oogstes aan al haar oevers); 16 Zo stonden de wateren, die van boven afkwamen; zij rezen op een hoop, zeer verre van de stad Adam af, die ter zijde van Sarthan ligt; en die naar de zee des vlakken velds, te weten de Zoutzee, afliepen, vergingen, zij werden afgesneden. Toen trok het volk over, tegenover Jericho. 17 Maar de priesters, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, stonden steevast op het droge, in het midden van de Jordaan; en gans Israël ging over op het droge, totdat al het volk geeindigd had door de Jordaan te trekken.

In dit hoofdstuk en het volgende hebben wij de geschiedenis van Israëls doortocht door de Jordaan om in Kanaän te komen, en het is een zeer gedenkwaardige geschiedenis. Lang daarna wordt hun bevolen te gedenken wat God voor hen gedaan heeft tussen Sittim, vanwaar zij opbraken, vers 1, en Gilgal, waar zij vervolgens legerden, Hoofdst. 4. 19, Micha 6:5, OPDAT ZIJ DE GERECHTIGHEDEN DES HEEREN ZOUDEN KENNEN. Op bevel van Jozua marcheerden zij naar de oever van de rivier, vers 1, en toen heeft de almacht Gods hen er doorheen gevoerd. Door de Rode Zee zijn zij onverwacht in hun vlucht des nachts heengegaan, maar er wordt hun enige tijd tevoren kennis gegeven, dat zij door de Jordaan zullen gaan, en zo werd hun verwachting opgewekt.

I. Aan het volk wordt bevolen de ark te volgen, vers 2-4.

II. Zij krijgen bevel zich te heiligen, vers 5.

III. De priesters krijgen orders om met de ark de voorhoede te vormen, vers 6.

IV. JOZUA wordt groot gemaakt en tot opperbevelhebber aangesteld, vers 7, 8.
V. Er wordt openlijk bekend gemaakt wet God voor hen gaat doen, vers 9-13. VI. Het is geschied, de Jordaan is verdeeld en Israël er veilig doorheen gebracht, vers 14-17. Dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen.

JOZUA 3:1-6
Toen Rachab aan de verspieders zei, dat het bericht van het uitdrogen van de wateren van de Schelfzee meer dan iets anders de Kanaänieten verschrikt had, gaf zij hiermede te kennen dat zij, die aan deze zijde van het water waren, verwachtten dat de Jordaan, de grote, natuurlijke verdediging van hun land, evenzo voor hen zou wijken. Of de Israëlieten zelf dit verwachtten, blijkt niet. God heeft dikwijls dingen voor hen gedaan, die zij niet verwachtten, Jesaja 64:3. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Dat zij tot de Jordaan kwamen, en aldaar overnachtten, vers 1. Hoewel hun nog niet gezegd was hoe zij de rivier zouden passeren en zij niet voorzien waren van de gewone middelen om er over heen te komen, zijn zij toch in het geloof voorwaarts gegaan, daar hun gezegd was, Hoofdstuk 1:11, dat zij over de Jordaan zullen gaan. Wij moeten voortgaan op de weg van onze plicht, al voorzien wij ook moeilijkheden, en vertrouwende dat God er ons doorheen zal helpen, als wij er toe komen. Laat ons voortgaan zover wij kunnen, en voor hetgeen wij onszelf ongenoegzaam vinden, steunen op de genoegzaamheid Gods. Op deze mars heeft Jozua hen aangevoerd, en er wordt bijzonder nota genomen van zijn vroeg opstaan, zoals ook later bij andere gelegenheden, Hoofdstuk 6:12, 7:16, 8:10, hetgeen aanduidt hoe weinig hij op zijn gemak gesteld was, hoe grotelijks hij zijn werk liefhad, en welke zorg en moeite hij zich gaarne er voor getroostte. Zij, die grote dingen tot stand willen brengen, moeten vroeg opstaan. Heb de slaap niet lief, opdat gij niet arm wordt.
Jozua heeft hierin een goed voorbeeld gegeven aan de beambten onder hem, en hun geleerd vroeg op te staan, en aan allen, die op een openbare post geplaatst zijn, om steeds de plichten van hun ambt te behartigen.

II. Dat aan het volk bevolen was de ark te volgen, ambtlieden moesten door het leger gaan om deze bevelen over te brengen, vers 2 opdat iedere Israëliet zou weten, beide wat hij had te doen en waarop hij had te steunen en te vertrouwen.

1. Zij konden er op rekenen dat de ark hen zou leiden, dat is: zij konden er op rekenen dat God zelf, van wiens tegenwoordigheid de ark het symbool was, hen zou leiden. De wolk en vuurkolom scheen toen weggenomen te zijn, anders zou die hen geleid hebben, tenzij wij veronderstellen dat zij nu boven de ark zweefde, en zij aldus een tweeledige gids hadden, er was eer gelegd op de ark, en een beschutting over dat heerlijke. Zij wordt hier genoemd de ark des verbonds des Heeren, huns Gods. Welke grotere bemoediging konden zij hebben dan dit: dat de Heere hun God was een God in verbond met hen? Hier was de ark des verbonds. Indien God onze God is, dan behoeven wij geen kwaad te vrezen. Hij was hun nabij, onder hen tegenwoordig, Hij ging voor hun aangezicht heen. Welk kwaad kon hun overkomen, die aldus geleid, aldus bewaakt en bewaard werden?
Vroeger werd de ark in het midden des legers gedragen, maar nu ging zij voor hen henen om voor hen een rustplaats uit te zoeken, Numeri 10:33, hun, als het ware, acte van inbezitstelling te geven van het beloofde land en er hen in het bezit van te stellen. In de ark waren de stenen tafels van de wet, en boven haar het verzoendeksel, want de Goddelijke wet en genade, heersende in het hart, zijn de zekerste onderpanden van Gods tegenwoordigheid en gunst, en zij, die naar het hemelse Kanaän geleid willen worden, moeten de wet Gods tot hun gids

nemen, (wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden) en de grote verzoening op het oog hebben, verwachtende de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus ten eeuwigen leven.

2. Het volk moest de ark volgen. Verreist van uw plaats en volgt haar.
a. Als besloten zijnde haar nooit te verlaten. Waar Gods inzettingen zijn, daar moeten wij wezen, indien, zij naar een andere plaats gaan, dan moeten wij ze volgen.
b. Als volkomen tevreden met haar leiding, overtuigd zijnde dat zij zal leiden. op de besten weg en naar het beste doel, en daarom: Heere, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat. Al hun zorg moet wezen te letten op de bewegingen van de ark, en haar in onvoorwaardelijk geloof te volgen. Aldus moeten wij in alles wandelen naar de regelen des Woords en de leiding des Geestes, dan zal vrede over ons wezen, zoals hij nu over Gods Israël was. Zij moesten de priesters volgen zo ver zij de ark droegen, maar niet verder, en zo moeten wij onze leraren volgen in zoverre zij Christus volgen.

3. In hun volgen van de ark moeten zij op een afstand blijven, vers 4. Niemand van hun mag binnen duizend meter van de ark komen.
a. Aldus moeten zij hun diepe eerbied tonen voor dit teken van Gods tegenwoordigheid, opdat hun gemeenzaamheid er mee geen minachting zal teweegbrengen. Dit bevel aan hen om niet naderbij te komen, was in overstemming met die bedeling van duisternis, dienstbaarheid en verschrikking, maar thans hebben wij door Christus vrijmoedigheid om toe te gaan.
b. Hieruit bleek dat de ark zichzelv kon beschermen, en het niet nodig had om door de krijgslieden te worden beschermd maar integendeel hun een bescherming was. Met welk een edel tarten van de vijand liet zij al haar vrienden een halve mijl achter zich, behalve de ongewapende priesters die haar droegen, als volkomen genoegzaam voor haar eigen veiligheid en de veiligheid van hen, die haar volgden! c. Aldus kon zij des te beter gezien worden door hen, die haar leiding moesten volgen, opdat gijlieden die weg weet, die gij gaan moet, hem, als het ware, afgebakend zijnde door de ark. Indien het hun vergund ware geweest naderbij te komen, zij zouden haar omringd hebben, en niemand zou er het gezicht op gehad hebben behalve degenen, die er vlak bij waren, maar daar zij op zo'n afstand van hen bleef, konden zij allen de voldoening hebben van haar te zien, en door dit gezicht worden bemoedigd.
En het was met goede reden, dat deze maatregel was getroffen tot hun bemoediging, want gijlieden zijt door deze weg niet gegaan gisteren en eergisteren. Dit was de hoedanigheid van geheel hun weg door de woestijn, het was een onbetreden pad, maar inzonderheid van deze weg door de Jordaan. Zolang wij hier op aarde zijn, moeten wij verwachten en ons bereiden op ongewone gebeurtenissen, wegen te gaan, die wij nooit tevoren gegaan zijn, en nog veel meer als wij van hier gaan, onze weg door het dal van de schaduwen des doods is een weg, die wij tevoren niet gegaan zijn, waardoor hij des te meer geducht wordt. Maar als wij de verzekerdheid hebben van Gods tegenwoordigheid, dan behoeven wij niet te vrezen, deze zal ons een kracht geven, die wij nooit gehad hebben, als wij er toe komen om een werk te doen, dat wij nooit gedaan hebben.

III. Hun wordt bevolen zich te heiligen, ten einde bereid te zijn de ark te volgen, en er was een goede reden voor, want morgen zal de Heere wonderheden in het midden van ulieden doen, vers 5. Zie hoe majestueus hij spreekt van Gods werken, Hij doet wonderheden, en daarom moet Hij worden aangebeden, moet Hij bewonderd en op Hem vertrouwd worden. Zie hoe vertrouwd Jozua met de Goddelijke raadsbesluiten bekend was, hij kon tevoren zeggen wat God doen zou, en wanneer Hij het doen zou. Zie hoe wij ons moeten bereiden om de openbaringen van Gods heerlijkheid te ontvangen en de mededelingen van Zijn genade: wij

moeten ons heiligen. Dit moeten wij doen als wij de ark volgen en God door haar wonderen gaat doen onder ons, wij moeten ons afscheiden van alle andere zorgen, ons toewijden aan Gods eer, en onszelf reinigen van alle besmettingen des vleses en des geestes. Het volk van Israël ging nu het heilige land binnentrekken, en daarom moeten zij zich heiligen. God gaat hun ongewone bewijzen geven van Zijn gunst, ten zij moeten door overdenking en gebed hun geest en gemoed er toe bereiden om ze zeer zorgvuldig op te merken, ten einde Gode de eer te geven, en voor zichzelf de vertroostingen van deze gunsten aan te nemen.

IV. Aan de priesters wordt bevolen de ark op te nemen en haar voor het aangezicht des volks te dragen, vers 6. Gewoonlijk was het het werk van de Levieten om de ark te dragen Numeri 4:15. Maar bij deze grote gelegenheid kregen de priesters bevel om haar te dragen. En zij deden wat hun bevolen was, zij namen de ark op, en achtten zich niet verkleind door dit werk, en zij gingen voor het aangezicht des volks, en achtten zich niet aan gevaar blootgesteld, de ark, die zij droegen, was beide hun eer en hun bescherming. En nu kunnen wij veronderstellen, dat het gebed van Mozes werd gebeden toen de ark voorwaarts ging: Sta op, Heere, en laat Uw vijanden verstrooid worden Numeri 10:35. Aan magistraten wordt hier geleerd om de leraren op te wekken tot hun werk en gebruik te maken van hun gezag ter bevordering van de Godsdienst, en evenzo moeten de bedienaren van de Godsdienst leren voor te gaan in de weg Gods, en niet te aarzelen of terug te deinzen als er gevaren zijn op de weg. Zij moeten verwachten, dat op hen de meeste slagen gericht zullen worden maar zij weten op wie zij hebben vertrouwd.

JOZUA 3:7-13

Wij kunnen hier opmerken hoe God Jozua eert, en door het wonder, dat Hij zal werken aan Israël wil doen weten, dat hij hun heerser en bestuurder is. En dan, hoe Jozua God eert, en Israël daardoor poogt te doen weten dat Hij hun God is. Zo zal God hen eren, die Hem eren, en zij, die door Hem verhoogd werden moeten doen wat zij kunnen in hun plaats om Hem groot te maken en te verheerlijken. I. God spreekt tot Jozua om hem eer aan te doen, vers 7, 8.

1. Het was een grote eer, die God hem aandeed, dat Hij tot hem sprak zoals Hij met Mozes gesproken had, van het verzoendeksel voordat de priesters met de ark vertrokken. Het zal aan Jozua gerustheid geven voor zichzelf, en hem groot maken onder het volk dat het Gode behaagd heeft om op gemeenzame wijze tot hem te spreken.

2. Dat Hij bedoelde hem groot te maken voor de ogen van het gehele volk Israël. Tevoren had Hij hem gezegd, dat Hij met hem zal zijn Hoofdstuk 1:5, dat heeft hem vertroost, maar nu zal geheel Israël het zien, en dat zal hem groot maken. Diegenen zijn waarlijk groot met wie God is, en die Hij in Zijn dienst gebruikt en zegent. God maakte hem groot, omdat Hij wilde dat het volk hem groot zou maken. Godvrezende overheidspersonen moeten grotelijks geëerd worden en als openbare zegeningen worden beschouwd, en hoe meer wij van God met hen zien, hoe meer wij hen moeten eren. Door het klieven van de Rode Zee was Israël overtuigd, dat God met Mozes was toen hij hen heeft uitgeleid uit Egypte, daarom worden zij gezegd met Mozes gedoopt te zijn in de zee 1 Corinthiers 10:2. En bij die gelegenheid geloofden zij aan hem, Exodus. 14:31. En nu zullen zij door de verdeling van de Jordaan overtuigd zijn, dat God evenzo met Jozua is, om hen in Kanaän te brengen. God had Jozua tevoren bij verschillende gelegenheden groot gemaakt maar nu begon Hij hem groot te maken als de opvolger van Mozes in de regering. Sommigen hebben opgemerkt dat het aan de oever van de Jordaan was, dat God Jozua begon groot te maken, en aan dezelfde plaats is Hij begonnen onze Heere Jezus groot te maken als Middelaar, want Johannes was dopende te Bethabara, het

huis van de overtocht, en hier was het dat, toen onze Heiland gedoopt was, van Hem bekend werd gemaakt: "Deze is Mijn geliefde Zoon."

3. Dat Hij door hem orders gaf aan de priesters zelf, hoewel deze Zijn onmiddellijke dienstknechten waren, vers 8. Gij dan zult de priesters gebieden, dat is: "Gij zult hun in deze zaak het gebod Gods bekendmaken en zorgdragen, dat zij het opvolgen, om stil te staan aan de oever van de Jordaan, terwijl de wateren gescheiden worden, opdat het blijke te zijn op de tegenwoordigheid des Heeren, van de machtige God van Jakob, dat de Jordaan achterwaarts gekeerd werd, Psalm 114:5, 7. God kon de rivier verdeeld hebben zonder de priesters, maar zij konden het niet zonder Hem. De priesters moeten hierin een goed voorbeeld geven aan het volk en hen leren hun uiterste best te doen in de dienst van God, en op Hem te vertrouwen voor hulp in de tijd van nood.

II. JOZUA spreekt tot het volk, en daarin eert hij God.
1. Hij vraagt om hun aandacht vers 9. Nadert herwaarts tot mij, zovelen als binnen het bereik van mijn stem kunnen komen, en eer gij de wonderen ziet, "hoort de woorden des Heeren, uws Gods, opdat gij ze kunt vergelijken, en zij elkaar kunnen ophelderen." Hij had hun bevolen zich te heiligen, en daarom roept hij hen om het woord Gods te horen, want dat is het gewone middel voor heiligmaking, Johannes 17:17.

2. Hij zegt hun nu eindelijk, hoe zij over de Jordaan zullen gaan, namelijk door het stilstaan van zijn stroom, vers 13, de wateren van de Jordaan zullen afgesneden worden. God zou door een plotselinge en wonderdadige vorst de oppervlakte hebben kunnen doen stollen zodat zij allen over het ijs hadden kunnen gaan, daar dit echter iets was, dat zelfs in dat land soms door de gewone kracht van de natuur geschiedt Job 38:30 :"Als meteen steen verbergen zich de wateren, en het vlakke des afgronds is bevroren, zou dit niet zo tot eerzijn geweest van Israëls God", noch zo'n verschrikking voor Israëls vijanden, daarom moet het op zo'n wijze geschieden, dat er geen ander voorbeeld van was dan het klieven van de Rode Zee, en dat wonder wordt hier herhaald om te tonen dat God nog dezelfde macht heeft om de verlossing Zijns volks te voltooien als Hij gehad heeft, om haar te beginnen, want Hij is "de Alfa en de Omega," en dat het woord des Heeren (zoals de lezing is in het Chaldeeuws, vers 7) het essentiële eeuwige Woord, even waarlijk met Jozua was, als Hij met Mozes geweest is. En door de wateren af te scheiden van de wateren en het droge zichtbaar te doen worden, dat met de wateren bedekt was geweest, wilde God hen doen gedenken aan hetgeen Mozes hun door openbaring geleerd had betreffende het werk van de schepping, Genesis 1:6, 9. Opdat door hetgeen zij nu zagen hun geloof in hetgeen zij daar lazen geholpen en ondersteund zou worden, en zij zouden weten dat de God, die zij aanbaden dezelfde God is die de wereld heeft gemaakt, en dat het dezelfde macht was, die nu tot hun behoeve gebruikt werd.

3. Daar aan het volk tevoren bevolen was de ark te volgen, wordt hun nu gezegd dat zij voor hunlieder aangezicht in de Jordaan zal gaan, vers 11.
Merk op:
a. De ark des verbonds moet hun gids zijn. Gedurende Mozes' regering was de wolkkolom hun gids, maar nu onder Jozua's regering, de ark, beide waren zichtbare tekenen van Gods tegenwoordigheid en bestuur, maar de Goddelijke genade is onder de Mozaïsche bedeling door een wolk omhuld en onder een deksel, terwijl zij door Christus, onze Jozua, geopenbaard is in de onomsluierde ark des verbonds.
b. Zij wordt genoemd "de ark des verbonds des Heeren van de gehele aarde".
c. Hun wordt gezegd, "dat de ark voor hen in de Jordaan zal gaan." God wilde hun niet bevelen ergens te gaan, dan waar Hij zelf voor hun aangezicht heen zou gaan, en met hen zou

gaan, en zij kunnen zich veilig wagen, zelfs in de Jordaan, als de ark des verbonds voor hen heen gaat. Zolang wij Gods geboden ons ten richtsnoer stellen, Zijn beloften tot onze steun maken, en Zijn voorzienigheid tot onze gids hebben, behoeven wij ook voor de grootste moeilijkheden niet te vrezen, die wij op onze weg kunnen ontmoeten, zo het de weg is van onze plicht. Deze belofte is vast al de zade, Jesaja 43:2 :"Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen."

4. Uit hetgeen God nu voor hen ging doen leidt hij de verzekering af van hetgeen Hij nog verder doen zal. Hiervan spreekt hij het eerst, zozeer was zijn hart er van vervuld en zo groot was de blijdschap, die het hem gaf, vers 10. "Hieraan zult gijlieden bekennen dat de levende God, (de ware God, de God van macht niet een van de dode goden van de heidenen) in het midden van u is, hoewel gij Hem niet ziet noch enig beeld van Hem kunt hebben, onder u is om u de wet te geven, uw welvaren te verzekeren, en uw hulde te ontvangen, onder u is in de grote onderneming, die nu voor u ligt, en daarom zult gij, of liever zal Hij, ganselijk voor uw aangezicht uitdrijven de Kanaänieten." Zodat de verdeling van de Jordaan bestemd was om hun te zijn:
a. Een stellig teken van Gods tegenwoordigheid onder hen, hieraan moesten zij wel weten, "dat God in het midden van hen was," tenzij hun ongeloof even hardnekkig was tegen het meest overtuigend bewijs, als dat van hun vaderen geweest is, die terstond nadat God de Rode Zee voor hen gekliefd had, onbeschaamd de vraag hebben gesteld: "Is de Heere in het midden van ons of niet?" Exodus 17:7.
b. Een gewis onderpand van de verovering van Kanaän, indien de levende God in het midden van ulieden is, dan zal Hij de Kanaänieten voor uw aangezicht uitdrijvende uitdrijven, zoals de uitdrukking luidt in het Hebreeuws. Hij zal het zeker doen, het krachtdadig doen. Wat zou Hem kunnen hinderen? Wat kan Hem in de weg wezen, voor wiens aangezicht rivieren worden verdeeld en opgedroogd? Het forceren van de liniën was een stellig voorteken van het verderf van al hun heirlegers, hoe zullen zij standhouden als de Jordaan zelf achterwaarts wordt gedreven? Als zij de moed niet hadden om deze pas te verdedigen, maar beefden op de nadering van de machtigen God Jakobs, Psalm 114:7, welke tegenstand konden zij daarna nog bieden? Deze verzekering, die Jozua hun hier geeft, was zo wel gegrond, dat zij een Israëliet instaat zal stellen om duizend Kanaänieten te jagen, en twee om tienduizend op de vlucht te doen sterven, en zij zal nog zeer versterkt worden door Mozes' lied te gedenken dat veertig jaren tevoren hem ingegeven was, en duidelijk het verdelen van de Jordaan voorspelde, en de invloed, die dit zou hebben op het uitdrijven van de Kanaänieten Exodus 15:15-17.
Al de ingezetenen van Kanaän zullen versmelten, en aldus volkomen uitgedreven worden, zij zullen verstommen als een steen, totdat Uw volk, Heere, er doorheen kome, en dan zult Gij hen inbrengen en planten. Gods heerlijke verschijningen voor Zijn kerk en volk moeten door ons aangewend worden ter bemoediging van ons geloof en onze hoop voor de toekomst. Gods weg is volmaakt. Indien de Jordaanstroom hen niet buiten Kanaän kan houden, dan zal Kanaäns strijdmacht hen niet weer uitwerpen, als zij er eenmaal in zijn.

5. Hij gebiedt hun twaalf mannen gereed te houden, uit iedere stam één, om de orders te ontvangen, die Jozua hun later geven zal, vers 12. Het blijkt niet dat zij de priesters moesten vergezellen, en met hen medelopen als zij de ark droegen, ten einde meer onmiddellijk getuigen te zijn van de wonderen die er door geschieden zouden, maar zij moesten gereed zijn voor de dienst, waartoe zij geroepen zullen worden, Hoofdstuk 4:4 en verv.

JOZUA 3:14-17
Hier hebben wij een kort en duidelijk bericht van de verdeling van de wateren van de Jordaan, en Israëls doortocht door deze rivier. Het verhaal is niet opgesmukt met de bloemen van de

redekunst, goud behoeft niet verguld te worden, maar kort en eenvoudig deelt het ons het feit mede.

1. Dat deze rivier nu breder en dieper was dan zij gewoonlijk is op andere tijden van het jaar, vers 15. De oorzaak daarvan was het smelten van de sneeuw op de Libanon, dicht bij welk gebergte deze rivier haar oorsprong had, zodat in de tijd van de gersteoogst, die in de lente voorviel, de Jordaan al haar oevers overstroomde. Deze grote vloed juist in die tijd, (die Gods voorzienigheid voor ditmaal had kunnen weerhouden, of God had hun ook kunnen bevelen de stroom op een andere tijd van het jaar over te trekken) verheerlijkte groots de macht van God en Zijn goedheid jegens Israël. Het tegenstaan van de verlossing van Gods volk kan wel alle mogelijke voordelen aan zijn zijde hebben maar God kan en zal ze allen overwinnen. Laat de wateren van de Jordaan al haar oevers vol doen zijn zó vol dat zij overvloeien, het is voor de Almacht even gemakkelijk om ze te verdelen en ze uit te drogen, alsof zij nog zo smal of nog zo ondiep waren-voor de Heere is dit volkomen gelijk.

2. Dat zodra de voeten van de priesters in het uiterste des waters ingedoopt waren, de stroom onmiddellijk bleef stilstaan, alsof er een sluis gemaakt ware, om hem af te dammen, vers 15-16. Zodat aan de bovenzijde de wateren zwollen, op een hoop stonden, en terugvloeiden en zich, naar het schijnt toch niet verspreidden maar stolden. Dit onverklaarbare rijzen van de rivier werd met verbazing opgemerkt door hen, die vele vele mijlen verder aan de oevers woonden, en de herinnering er aan bleef lange tijd onder hen voortduren. Aan de andere zijde van die onzichtbare dam vloeide het water natuurlijk af, en liet de bodem van de rivier even ver afwaarts droog, als zij waarschijnlijk naar de bovenzijde zwol. Toen zij door de Rode Zee gingen, waren de wateren aan weerszijden een muur, hier slechts aan de rechterzijde. De God van de natuur kan, als het Hem behaagt, de loop van de natuur veranderen, haar eigenschappen wijzigen, kan vloeibare lichamen in vaste lichamen verkeren, wateren in staande rotsen, evenals van de anderen kant "de rotssteen in een watervloed, om Zijn eigen doeleinden tot stand te brengen". Zie Psalm 114:5, 8. Wat kan God niet doen? Wat zal Hij niet doen om de verlossing Zijn volks volkomen te maken? Soms klooft Hij de aarde met rivieren, Habakuk 3:9, en soms klooft Hij, zoals hier, de rivieren zonder aarde.
Men kan zich gemakkelijk voorstellen hoe, toen de loop van deze sterke en snelle stroom plotseling gestuit werd, "de wateren bruisten en beroerd werden, zodat de bergen daverden door derzelver verheffing," Psalm 46:4, "hoe de rivieren haar bruisen verhieven, de rivieren haar aanstoting verhieven, terwijl de Heere in de hoogte geweldiger was dan het bruisen van grote wateren" Psalm 93:3, 4. Dienaangaande vraagt de profeet: "Was de Heere ontstoken tegen de rivieren, was Uw verbolgenheid tegen de zee?" Habakuk 3:8. "Nee, Gij toogt uit tot verlossing van Uw volks," vers 13.
In toespeling hierop is voorzegd dat, onder de grote dingen, die God in de laatste dagen doen zal voor de Evangeliekerk, de grote rivier Eufraat uitgedroogd zal wezen, opdat bereid zou worden de weg van de koningen, die van de opgang van de zon komen zullen, Openbaring 16:12. Als de tijd daar is voor Israëls ingaan in het land van de belofte, zullen alle moeilijkheden worden overwonnen, "zullen bergen tot vlakke velden worden," Zacharia 4:7, en rivieren droog, opdat de verlosten des Heeren daar doorgaan. Als wij onze pelgrimstocht door deze woestijn volbracht hebben, dan zal de dood evenals deze Jordaan, tussen ons en het hemelse Kanaän wezen, maar de ark des verbonds heeft ons een weg er door heen bereid, het is de laatste vijand, die teniet gedaan zei worden.

3. Dat het volk overtrok tegenover Jericho, hetgeen:
a. Een bewijs was van hun stoutmoedigheid en een edel tarten van hun vijanden. Jericho was een van de sterkste steden, en toch durfden zij tegen haar optrekken.

b. Het was een aanmoediging voor hen om door de Jordaan te gaan, want Jericho was een schone stad, en het omliggende land uiterst lieflijk, dit nu, als het hun op het oog hebbende welke moeilijkheden zouden hen nu kunnen weerhouden om er bezit van te nemen? c. Dat het de verwarring en schrik hunner vijanden zal vermeerderen, die ongetwijfeld hun bewegingen nauwkeurig hebben gadegeslagen, en de verbaasde toeschouwers zijn geweest van dit wonderwerk.

4. Dat de priesters steevast op het droge in het midden van de Jordaan stonden totdat al het volk geëindigd had door de Jordaan te trekken, vers 17. Daar moest de ark blijven om te tonen dat dezelfde macht, die de wateren verdeeld had, ze verdeeld hield zolang dit nodig was, en indien de Goddelijke tegenwoordigheid, waarvan de ark het symbool was, hen niet had beveiligd, het water zou wedergekeerd zijn en hen hebben bedolven. Daar hadden de priesters bevel stil te blijven staan:
a. Om hun geloof te beproeven, of zij het wagen konden de post in te nemen, die God hun had aangewezen, met bergen van water boven hun hoofd, gelijk zij een stoutmoedige stap hadden gedaan, toen zij de eerste voet in de Jordaan gezet hebben, zo bleven zij nu stoutmoedig staan, toen zij het langst in de Jordaan verbleven, maar zij wisten dat zij hun bescherming met zich droegen. In tijden van gevaar moeten Evangeliedienaren voorbeelden zijn van moed en vertrouwen in de goedheid Gods.
b. Het was om het geloof aan te moedigen van het volk, opdat zij juichend Kanaän zouden binnentrekken, en "geen kwaad vrezen, neen zelfs niet in dit dal van de schaduwen des doods," (want dat is de verdeelde rivier geweest) verzekerd zijnde van Gods tegenwoordigheid, die zich stelde tussen hen en het grootste gevaar tussen hen en de stoute wateren, die anders over hun ziel zouden gegaan zijn. Aldus worden de heiligen in de grootste gevaren vertroost door Zijn stok en Zijn staf, Psalm 23:4.

HOOFDSTUK 4

1 Het geschiedde nu, toen al het volk geëindigd had over de Jordaan te trekken, dat de HEERE tot Jozua sprak, zeggende: 2 Neemt gijlieden u twaalf mannen uit het volk, uit elken stam een man. 3 En gebiedt hun, zeggende: Neemt voor ulieden op, van hier uit het midden van de Jordaan, uit de standplaats van de voeten der priesteren, en bereidt twaalf stenen, en brengt ze met ulieden over, en stelt ze in het nachtleger, waar gij dezen nacht zult vernachten. 4 Jozua dan riep die twaalf mannen, die hij had doen bestellen van de kinderen Israëls, uit elke stam een man. 5 En Jozua zeide tot hen: Gaat over voor de ark des HEEREN, uws Gods, midden in de Jordaan; en heft u een ieder een steen op zijn schouder, naar het getal der stammen van de kinderen Israëls; 6 Opdat dit een teken zij onder ulieden; wanneer uw kinderen morgen vragen zullen, zeggende: Wat zijn u deze stenen? 7 Zo zult gij tot hen zeggen: Omdat de wateren van de Jordaan zijn afgesneden geweest voor de ark des verbonds des HEEREN; als zij toog door de Jordaan, werden de wateren van de Jordaan afgesneden; zo zullen deze stenen de kinderen Israëls ter gedachtenis zijn tot in eeuwigheid. 8 De kinderen Israëls nu deden alzo, gelijk als Jozua geboden had; en zij namen twaalf stenen op midden uit de Jordaan, gelijk als de HEERE tot Jozua gesproken had, naar het getal der stammen van de kinderen Israëls en zij brachten ze met zich over naar het nachtleger, en stelden ze aldaar.

9 Jozua richtte ook twaalf stenen op, midden in de Jordaan, ter standplaats van de voeten der priesteren, die de ark des verbonds droegen; en zij zijn daar tot op dezen dag. 10 De priesters nu, die de ark droegen, stonden midden in de Jordaan, totdat alle ding volbracht was, hetwelk de HEERE Jozua geboden had het volk aan te zeggen, naar al wat Mozes Jozua geboden had. En het volk haastte, en het trok over. 11 En het geschiedde, als al het volk geeindigd had over te gaan, toen ging de ark des HEEREN over, en de priesters voor het aangezicht des volks. 12 En de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, mitsgaders de halve stam van Manasse, trokken gewapend voor het aangezicht der kinderen Israëls, gelijk als Mozes tot hen gesproken had. 13 Omtrent veertig duizend toegeruste krijgsmannen trokken er voor het aangezicht des HEEREN ten strijde, naar de vlakke velden van Jericho. 14 Te dienzelven dage maakte de HEERE Jozua groot voor de ogen van het ganse Israël; en zij vreesden hem, gelijk als zij Mozes gevreesd hadden, al de dagen zijns levens.

15 De HEERE dan sprak tot Jozua, zeggende: 16 Gebied de priesteren, die de ark der getuigenis dragen, dat zij uit de Jordaan opklimmen. 17 Toen gebood Jozua de priesteren, zeggende: Klimt op uit de Jordaan. 18 En het geschiedde, toen de priesters, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, uit het midden van de Jordaan opgeklommen waren, en de voetzolen der priesteren afgetrokken waren tot op het droge; zo keerden de wateren van de Jordaan weder in hun plaats, en gingen als gisteren en eergisteren aan al haar oevers. 19 Het volk nu was de tienden der eerste maand uit de Jordaan opgeklommen; en zij legerden zich te Gilgal, aan het oosteinde van Jericho. 20 En Jozua richtte die twaalf stenen te Gilgal op, die zij uit de Jordaan genomen hadden. 21 En hij sprak tot de kinderen Israëls, zeggende: Wanneer uw kinderen morgen hun vaderen vragen zullen, zeggende: Wat zijn deze stenen? 22 Zo zult gij het uw kinderen te kennen geven, zeggende: Op het droge is Israël door deze Jordaan gegaan. 23 Want de HEERE, uw God, heeft de wateren van de Jordaan voor uw aangezichten doen uitdrogen, totdat gijlieden er waart doorgegaan; gelijk als de HEERE, uw God, aan de Schelfzee gedaan heeft, die Hij voor ons aangezicht heeft doen uitdrogen, totdat wij daardoor gegaan waren; 24 Opdat alle volken der aarde de hand des HEEREN kennen zouden, dat zij sterk is; opdat gijlieden de HEERE, uw God, vreest te allen dage.

Dit hoofdstuk geeft een nader bericht van Israëls wonderdadige tocht door de Jordaan.

I. De voorziening, die toen getroffen werd om er de gedachtenis van te bewaren, door twaalf stenen, die in de Jordaan werden opgericht, vers 9, en twaalf andere stenen, die uit de Jordaan werden opgenomen, vers 1-5.

II. De tocht des volks door de Jordaan, eerst de twee stammen, daarna al het volk, en ten slotte de priesters, die de ark droegen, vers 10-14.

III. Het terugkeren van de wateren in hun plaats, nadat zij met de ark uit de Jordaan waren opgekomen, vers 15-19.

IV. De oprichting van het monument te Gilgal om de herinnering van dit wonderwerk voor het nageslacht te bewaren, vers 20-24.

JOZUA 4:1-9

Wij kunnen ons wel voorstellen dat Jozua en al de krijgslieden het op deze tocht door de Jordaan zeer druk gehad hebben. Zij trokken een vijandelijk land binnen onder de ogen des vijands, en het kon niet anders of er moet veel bij hen zijn omgegaan, de gedachten huns harten moeten zich vermenigvuldigd hebben. Zij hadden hun vrouwen en kinderen bij zich hun gezin, hun vee, hun tenten en al hun goederen, die zij langs dit vreemde, onbetreden pad hadden te vervoeren, dat of zeer modderig of zeer steenachtig moet geweest zijn, lastig voor de zwakken, en schrikwekkend voor de vreesachtigen, het afdalen naar de bodem van de rivier, en het opgaan naar de oever waren moeilijk wegens de steilte, zodat ieder man zijn hoofd wel vol zorgen gehad zal hebben en zijn handen vol van werk, en Jozua meer dan iemand hunner. En toch, te midden van al die bedrijvigheid moet zorg worden gedragen om de gedachtenis aan dit wonderwerk van God te vereeuwigen, en de zorg hiervoor mocht niet uitgesteld worden totdat zij meer vrije tijd zouden hebben. Hoeveel wij ook voor onszelf en ons gezin te doen hebben, toch moeten wij hetgeen wij te doen hebben voor de eer van God niet nalaten of verwaarlozen want dat is ons beste werk.

1. God gaf orders voor het toebereiden van dit gedenkteken. Indien Jozua het zonder Goddelijke aanwijzing of bevel gedaan had, dan zou het de schijn gehad hebben alsof hij zijn eigen naam en eer had willen vereeuwigen, en dan zou het nageslacht het niet met zoveel heilige eerbied beschouwd hebben, als nu het op Gods bevel werd opgericht. Gods wonderwerken moeten in eeuwige gedachtenis worden gehouden, en er moeten middelen worden beraamd om er de gedachtenis van te bewaren. Sommigen van de Israëlieten, die door de Jordaan gegaan zijn, waren misschien zo stompzinnig en zo weinig aangedaan door deze grote gunst van God over hen, dat zij er zich niet om bekommerden de gedachtenis er aan te bewaren, terwijl anderen er misschien zo door getroffen en aangedaan waren, er zo'n diepe indruk van hadden ontvangen, dat zij dachten dat het niet nodig was er een gedenkteken van op te richten, het hart en de tong van ieder Israëliet in alle eeuwen, zou er een levend, eeuwig gedenkteken van zijn. Maar God, die wist wat maaksel zij waren en hoe gemakkelijk en snel zij Zijn werken zouden kunnen vergeten, beschikte een hulpmiddel om dit voor alle geslachten in gedachtenis te houden, opdat zij die de vermelding er van in de gewijde geschiedenis niet konden of niet wilden lezen, er kennis van zouden verkrijgen door het opgerichte teken ter gedachtenis er van, waarvan de algemene overlevering des lands de verklaring zou geven, het zou ook dienen tot versterking van het bewijs van het feit, en als een blijvend getuigenis er van zijn voor hen, die in latere eeuwen aan de waarheid er van zouden twijfelen. Er moet een monument opgericht worden en:

1. Jozua moet, als opperbevelhebber, er de orders voor geven, vers 1. Toen al het volk geëindigd had over de Jordaan te trekken, zelfs de zwakken, die de laatsten waren, niet werden achtergelaten, zodat God Zijn werk volkomen gedaan had, en ieder Israëliet veilig in Kanaän was, toen zei God aan Jozua de materialen bijeen te brengen voor dit monument. Het is de vrome gissing van de geleerde bisschop Patrick, dat Jozua zich ergens teruggetrokken had om God terstond voor deze wonderbare zegen te danken, en dat God hem toen ontmoette en aldus met hem sprak. Of het was misschien door Eleazar, de priester, dat God deze en andere instructies aan Jozua heeft gegeven, want hoewel hij hier niet genoemd wordt, heeft God toch, toen Jozua door oplegging van de handen tot dit grote werk geordend werd, bevolen, dat Eleazar voor hem raad zal vragen naar de wijze van Urim voor het aangezicht des Heeren, en dat naar zijn mond Jozua en al de kinderen Israëls moeten uitgaan en ingaan. Numeri 27:21.

2. Eén man uit elke stam, en deze verkoren man, moet gebruikt worden om materialen te verzamelen voor dit monument, opdat aan iedere stam door iemand uit hun eigen midden het verhaal gedaan zou worden, en iedere stam hierdoor iets tot de eer Gods zou bijdragen, vers 2, 4. Uit elke stam een man. Niet de Levieten alleen, maar ieder Israëliet moet, in zijn plaats, helpen, om aan de mensenkinderen bekend te maken Gods mogendheden Psalm 145:12. De twee stammen, hoewel reeds gevestigd in hun bezitting, moeten, daar zij delen in de zegen, mee de hand lenen om er de gedachtenis van te bewaren.

3. Er wordt bevolen dat de stenen, waarvan dit gedenkteken opgericht zal worden, uit het midden van de bedding, (waar waarschijnlijk zeer veel grote stenen lagen) genomen moesten worden, en wel zo dicht mogelijk van de plek, waar de priesters met de ark gestaan hebben, vers 3. Dit monument zou wel verdiend hebben vervaardigd te zijn geworden van stenen zeer kunstig gesneden door de bekwaamste kunstenaars, maar deze stenen van de bodem van de rivier waren natuurlijker en geschikter aanduidingen van het wonder, laat het nageslacht hieraan weten, dat de Jordaan teruggedreven was, want deze zelfde stenen werden er toen uit opgenomen. Voor de instelling van tekenen heeft God altijd verkoren hetgeen het meest geschikt en veelbetekenend was, veeleer dan hetgeen keurig en kunstig of schitterend was, want God heeft het dwaze van de wereld verkoren. Deze twaalf mannen moesten, nadat zij over de Jordaan waren gegaan, teruggezonden worden tot de plaats waar de ark stond, verlof hebbende om er nabij te komen (dat anderen niet mochten) voor deze dienst, gaat over voor de ark, vers 5, dat is "voor het aangezicht van de ark, die nu in het midden van de Jordaan staat, en haalt vandaar deze stenen."

4. Het gebruik van deze stenen wordt hier bevolen tot een teken, vers 6, ter gedachtenis vers 7. Zij zullen aan de kinderen aanleiding geven om in volgende tijden aan hun ouders te vragen: Hoe kwamen deze stenen daar? Het omliggende land was waarschijnlijk niet steenachtig, maar de ouders zullen hun dan mededelen wat aan henzelf was meegedeeld, dat in deze plaats de Jordaan door de almachtige kracht Gods verdeeld was, teneinde aan Israël een doortocht te geven naar Kanaän zoals Jozua hier uitvoerig over gesproken heeft, vers 22 en verv.

II. Overeenkomstig deze orders werd de zaak gedaan.
1. Twaalf stenen werden uit het midden van de Jordaan opgenomen, en voor de ogen des volks gedragen naar de plaats waar zij voor die nacht hun hoofdkwartier opsloegen, vers 8. Waarschijnlijk waren deze stenen zo groot dat zij ze juist konden dragen, en in vorm en grootte ongeveer aan elkaar gelijk. Maar of zij ze terstond naar de bestemde plaats droegen, of wel de ark bleven vergezellen, en gelijken tred hielden met de plechtige optocht daarvan, teneinde aan haar triomfantelijker intocht in Kanaän nog meer statigheid bij te zetten, is onzeker. Door deze stenen, die zij moesten opnemen, heeft God hun, als het ware, acte van inbezitstelling gegeven van het goede land, het is nu geheel het hun, laat hen ingaan en bezit nemen, en daarom wordt gezegd dat de kinderen Israëls deden wat deze twaalf mannen gedaan hadden, vers 8, omdat zij de vertegenwoordigers waren van hun onderscheidene stammen. In zinspeling hierop kunnen wij opmerken dat toen de Heere Jezus, onze Jozua, het bittere des doods had overwonnen, en die Jordaan had uitgedroogd, Hij het koninkrijk van de hemelen voor alle gelovigen heeft geopend, Hij heeft Zijn twaalf apostelen, naar het getal van de stammen Israëls, geboden om door het gedenkteken des Evangelies de kennis hiervan tot de afgelegenste plaatsen en tot op de laatste tijden over te brengen.

2. Nog andere twaalf stenen (waarschijnlijk veel groter dan de eerste twaalf, want wij lezen niet, dat ieder derzelver door een man gedragen werd) werden opgericht in het midden van de

Jordaan, vers 9, opgestapeld tot een hoop of zuil, zodat het bovenste gedeelte er van boven het water zou uitkomen, als de rivier op laag water stond of in het water gezien werd, als het helder en doorschijnend was, of tenminste zou het geraas en de beweging van het water als het er overheen stroomde, opgemerkt worden, en de schuitenvoerders zouden het mijden, zoals zij een rots mijden, op de een of andere wijze zal het waarschijnlijk zichtbaar zijn geweest, teneinde de plaats aan te duiden waar de ark stond, en om als duplicaat te dienen voor het andere monument, dat op droog land opgericht meest worden te Gilgal ter bevestiging van de getuigenis en ter bewaring van de overlevering. Het teken verdubbeld zijnde, was de zaak ongetwijfeld zeker.

JOZUA 4:10-19

De gewijde geschiedschrijver schijnt zo ingenomen met zijn onderwerp, dat hij er, als het ware, niet van kan scheiden, weshalve hij zeer omstandig is in zijn verhaal, inzonderheid om op te merken hoe nauwkeurig Jozua de orders opvolgde, die God hem had gegeven, en dat hij niets deed zonder de leiding en aanwijzing Gods, volbrengende alles wat de Heere hem geboden had, vers 10, hetgeen gezegd wordt ook te zijn wat Mozes geboden had. Wij lezen van geen bijzondere bevelen, die Mozes aan Jozua voor deze zaak heeft gegeven, de zaak was geheel nieuw voor hem. Daarom moet dit verstaan worden van de algemene instructies die Mozes hem gegeven heeft om de Goddelijke leiding te volgen, aan het volk over te leveren hetgeen hij van de Heere had ontvangen, en alle gelegenheden waar te nemen, om hen te herinneren aan hun plicht jegens God, als de beste wijze om hun dankbaarheid te tonen voor Zijn gunsten. Hetgeen Mozes, die nu dood was, tot hem gezegd had, herdacht hij en in overeenstemming hiermede handelde hij. Het is goed om de instructies, die wij hebben ontvangen klaar voor de geest te hebben, als het ogenblik is gekomen om ze ten uitvoer te brengen.

1. Het volk haastte en trok over, vers 10. Sommigen verstaan dit van de twaalf mannen die de stenen droegen, maar het schijnt veeleer bedoeld van de gehele massa des volks, want hoewel een bericht van hun overtocht gegeven is in vers 1, wordt het hier herhaald om de wille van deze bijzonderheid, die er aan toegevoegd is, dat het volk zich haastte en overtrok, hetzij dat Jozua hun door hun ambtlieden gebood haast te maken, want het moest het werk zijn van slechts één dag, en zij moesten geen klauw achterlaten, of wellicht was het hun eigen neiging om spoed te maken.
a. Sommigen haastten, omdat zij niet instaat waren op God te vertrouwen, en vreesden dat de wateren zouden wederkeren en hen overstelpen, zich bewust zijnde van schuld, en wantrouwig van de Goddelijke macht en goedheid.
b. Anderen, omdat zij God niet wilden verzoeken om het wonder langer te laten duren dan nodig was noch het geduld van de priesters, die de ark droegen, door onnodige vertraging op de proef wilden stellen.
c. Anderen, omdat zij vurig verlangden in Kanaän te komen, en aldus wilden tonen hoe begerig zij waren dit lieflijk land te bereiken.
d. Nog anderen, die zelf het minst nadachten, maar haastten omdat anderen haastten. Hij die gelooft zal niet haasten, zal Gods raad niet vooruit willen lopen, maar hem geduldig verbeiden, Jesaja 28:16.

2. De twee en een halve stam leidde de voorhoede, vers 12, 13. Dat hadden zij beloofd, toen hen hun erfdeel aan deze zijde van de Jordaan gegeven was, Numeri 32:27. En Jozua had hen nu onlangs aan hun belofte herinnerd, Hoofdstuk 1:12 en verv. Het was voegzaam, dat zij, die de eerste vestiging hadden verkregen, de eersten zouden zijn om de moeilijkheden en bezwaren tegemoet te gaan, te meer, wijl zij geen vrouwen en kinderen bij zich hadden, zoals

de andere stammen, en zij waren allen uitgelezen mannen, geschikt tot de dienst, wel gewapend en toegerust. Het was een goede schikking om onder de leiding van zo sterk een legerafdeling voorwaarts te gaan, de anderen zullen er door aangemoedigd zijn. En de twee stammen hadden geen reden tot klagen: "de gevaarlijkste post is de meest eervolle post".

3. Toen al het volk aan de overzijde was gekomen, klommen de priesters met de ark op uit de Jordaan. Men zou denken dat dit vanzelf sprak, hun eigen verstand zal hun zeggen dat zij daar nu niet langer nodig waren, en toch hebben zij geen voet verzet, voordat Jozua hun gebood voort te gaan, en Jozua heeft hun niet geboden uit de Jordaan te gaan, voordat God het hem beval, vers 15- 17. Zo gehoorzaam waren zij aan Jozua, en was Jozua aan God, hetgeen hun lof was, zoals het hun geluk was om onder zo goed een leiding te wezen. In hoe een lage staat God te eniger tijd Zijn priesters of Zijn volk ook moge brengen, laat hen geduldig wachten totdat Hij door Zijn voorzienigheid er hen uit oproept, zoals de priesters hier geroepen werden om uit de Jordaan op te komen, en laat hen het wachten niet moede worden, zolang zij in de diepte van hun lijden en verdrukking de ark des verbonds bij zich hebben, de tekenen namelijk van Gods tegenwoordigheid.

4. Niet zodra waren de priesters met de ark uit de Jordaan opgeklommen of de wateren van de rivier, die op een hoop hadden gestaan vloeiden weer in hun gewone loop afwaarts, en weldra was de bedding weer geheel gevuld, vers 18. Hieruit blijkt nog duidelijker dat de stilstand, die aan de rivier gegeven was, geen verborgen natuurlijke oorzaak had, maar zuiver en alleen de kracht van Gods tegenwoordigheid, en om de wille van Israël, want toen Israël over de Jordaan was, en het teken van Gods tegenwoordigheid was weggenomen stroomde het water weer voort, zodat, als er gevraagd wordt: "Wat was u, Jordaan! dat gij achterwaarts keerdet?" geantwoord moet worden: het was zuiver en alleen in gehoorzaamheid aan de God Israëls en in goedertierenheid voor Gods Israël, "daarom is er niemand gelijk aan de God van Jeschurun, welgelukzalig zijt gij o Israël, wie is u gelijk, een volk verlost door de Heere." Sommigen merken hier op dat als de ark en de priesters, die haar dragen, van enigerlei plaats worden weggenomen de sluisdeuren des hemels geopend worden, de schaduw dat is, de bescherming, is geweken, en een overstroming van oordelen kan weldra verwacht worden. Zij, die uit de gemeente gestoten zijn, zullen spoedig ten verderve gaan. Als de ark genomen is, is de eer geweken.

5. Er wordt nota genomen van de eer, die door dit alles op Jozua gelegd werd, vers 14. "Te dien dage maakte de Heere Jozua groot," beide door de gemeenschap waartoe Hij hem met zich toeliet, bij alle gelegenheden tot hem sprekende, en bereid zijnde om door hem geraadpleegd te worden, en door het gezag, waarin Hij hem bevestigde zowel over de priesters als over het volk. Die God eren zal Hij eren, en als Hij iemand groot wil maken, zoals Hij gezegd had Jozua te willen grootmaken, Hoofdstuk 3:7, dan zal Hij het krachtdadig doen. Maar het was toch niet alleen om Jozua's wil, dat hij aldus groot werd gemaakt, het was om hem instaat te stellen om zoveel te meer dienst te doen aan Israël, want nu vreesden zij hem zoals zij Mozes gevreesd hadden. Zie hier wat het beste en zekerste middel is om de eerbied af te dwingen van minderen en hun gehoorzaamheid te verkrijgen, het is niet door te razen of te intimideren en een hoge toon te voeren, maar door heiligheid en liefde en alle mogelijke blijken te geven van hun welvaren en Gods wil en eer op het oog te hebben. Diegenen worden op de beste wijze en met het beste gevolg gevreesd, die doen blijken dat God met hen is en dat zij Hem voor ogen hebben. Zij, die geheiligd zijn, zijn in waarheid groot gemaakt, en zijn dubbele eer waardig. Voor de gunstgenoten des hemels moet men ontzag hebben.

6. Er wordt rekening gehouden van de tijd, wanneer deze grote gebeurtenis plaats had vers 19, het was op de tiende van de eerste maand op vijf dagen na juist veertig jaren nadat zij uit Egypte kwamen. God had gezegd in Zijn toorn, dat zij veertig jaren in de woestijn zouden omdwalen, maar om die veertig jaren vol te maken, moeten wij er het eerste jaar bij rekenen, dat toen al voorbij was, en een jaar van triomf was geweest in hun bevrijding uit Egypte, en dit laatste jaar, dat mee een Jaar van triomf was aan de overzijde van de Jordaan, zodat al die veertig jaren geen jaren van smart zijn geweest. En eindelijk bracht Hij hen in Kanaän nog vijf dagen voordat de veertig jaren voleindigd waren, om te tonen hoe weinig Hij behagen schept in straffen, hoe vaardig Hij is om barmhartigheid te bewijzen, en dat terwille van de uitverkorenen de dagen van beroering en benauwdheid verkort worden, Mattheüs 24:22. God heeft het zo beschikt, dat zij Kanaän binnentrokken vier dagen vóór het jaarlijkse feest van het pascha, en op de eigen dag, dat zij moesten beginnen er zich op te bereiden Exodus 12:3 omdat Hij wilde dat hun intocht in Kanaän lieflijk gemaakt en geheiligd zou worden door dit Godsdienstige feest, en hen herinnerd wilde hebben aan hun bevrijding uit Egypte, opdat zij die dagen en gebeurtenissen met elkaar vergelijkende, God verheerlijkt zou worden als "de Alfa en de Omega" van hun welzijn en geluk.

JOZUA 4:20-24

De twaalf stenen, die neergelegd waren te Gilgal, vers 8, worden hier opgericht, hetzij opgestapeld, de een op de ander, maar toch zo, dat zij goed van elkaar onderscheiden en geteld konden worden, of wel in een rij, naast elkaar, want als zij opgericht zijn, worden zij niet een hoop van stenen genoemd, maar die stenen.

I. Hier wordt uitgegaan van de vaste veronderstelling, dat het nageslacht naar de betekenis er van zal vragen, begrijpende, dat zij daar waren opgericht ter gedachtenis. "Uw kinderen zullen hun vaderen vragen, (immers, aan wie anders zullen zij het vragen?) Wat zijn deze stenen?" Zij, die wijs willen wezen als zij oud zijn, moeten weetgierig wezen als zij jong zijn. Onze Heere Jezus heeft, hoewel Hij de volheid van de kennis had in zichzelf, door Zijn voorbeeld kinderen en jonge lieden geleerd te horen en te vragen, Lukas 2:46. Toen Johannes dopende was in de Jordaan te Bethabara (het huis van de overtocht, waar het volk is overgetrokken) heeft hij misschien naar deze zelfde stenen gewezen, zeggende: "God kan uit deze stenen (die het eerst door de twaalf stammen werden opgericht) Abraham kinderen verwekken." Daar de stenen een gedachtenis waren aan de wonderen, kon de vraag van de kinderen gelegenheid geven om ze te verhalen, maar onze Heiland zegt, Lukas 19:40, "Zo de kinderen zwijgen, zullen de stenen haast roepen," want op de een of andere wijze zal de Heere in Zijn wonderwerken worden verheerlijkt.

II. Aan de ouders wordt hier gezegd welk antwoord te geven op deze vraag, vers 22. "Gij zult uw kinderen te kennen geven, wat gij zelf vernomen hebt uit het geschreven woord en van uw vaderen." Het is de plicht van de ouders om hun kinderen op tijd bekend te maken met het woord en de werken Gods, opdat zij opgeleid, onderwezen worden in de weg, die zij te gaan hebben, Spreuken 22:6.

1. Zij moeten hun kinderen bekendmaken, dat de Jordaan voor het aangezicht van de kinderen Israëls achterwaarts werd gedreven, en dat zij op het droge door deze Jordaan zijn gegaan, en dat hier de plaats was, waar zij overgegaan waren. Zij zagen hoe diep en sterk een stroom de Jordaan nu was, maar de Goddelijke macht deed haar stilstaan, zelfs toen zij aan al haar oevers vol was-"en dit voor u, die zolang daarna leeft." Gods barmhartigheden aan onze vaderen waren barmhartigheden voor ons, en wij moeten van alle gelegenheden gebruik maken, om de grote dingen te gedenken, die God in de dagen vanouds voor onze vaderen gedaan heeft. De aldus gekenmerkte plaats zou een herinnering voor hen zijn. Israël is over

deze Jordaan gekomen. Een lokale herinnering zal hun van nut wezen, en het aanschouwen van de plaats zou hen herinneren aan hetgeen hier gedaan was. En niet alleen de inwoners des lands, maar ook vreemdelingen en reizigers zullen deze stenen aanzien en onderricht ontvangen. Na de bezichtiging van deze stenen zullen velen hun Bijbels ter hand nemen, en er de geschiedenis lezen van dit wonderwerk, en sommigen zullen na het lezen van de geschiedenis hoewel zij op een afstand er van wonen, zich opgewekt gevoelen om er heen te reizen en de stenen te gaan zien.

2. Zij moeten die gelegenheid aangrijpen om hun kinderen te verhalen van het uitdrogen van de Rode Zee veertig jaren tevoren, "gelijk als de Heere, uw God, aan de Schelfzee gedaan heeft." Het verheerlijkt grotelijks latere zegeningen om ze te vergelijken met vroegere zegeningen want door die vergelijking blijkt dat God dezelfde is gisteren, en heden, en tot in eeuwigheid. Latere zegeningen moeten de vorige in de herinnering terugroepen, en onze dankbaarheid er voor verlevendigen.

3. Zij moeten trachten een goed gebruik te maken van deze wonderwerken waarvan de kennis hun aldus zorgvuldig werd overgeleverd, vers 24.
a. Hierdoor werd de macht van God verheerlijkt. Geheel de wereld was overtuigd, of kon overtuigd zijn, dat de hand des Heeren sterk is, dat niets te moeilijk voor God is om te doen, en dat geen macht, zelfs niet die van de natuur zelf, verhinderen kan wat God wil tot stand brengen. De uitreddingen van Gods volk zijn voor alle volken leringen, en waarschuwingen om niet met Gods almacht te strijden.
b. Het volk van God werd opgewekt en aangemoedigd om in Zijn dienst te volharden: opdat gijlieden de Heere, uw God, vreest alle dagen, en bijgevolg uw plicht jegens Hem volbrengt, alle dagen. "Iedere dag, al de dagen uws levens, en uw zaad tot in alle geslachten." De herinnering aan dit wonderwerk zal hen krachtdadig terughouden van andere goden te dienen, en hen nopen te blijven en overvloedig te zijn in de dienst van hun eigen God. Bij alles wat ouders hun kinderen leren en mededelen moeten zij voornamelijk dit op het oog hebben: hen te leren en op te wekken om God ten allen tijde te vrezen. Ernstige Godsvrucht is de beste geleerdheid.

HOOFDSTUK 5

1 En het geschiedde, toen al de koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de Jordaan westwaarts, en al de koningen der Kanaänieten, die aan de zee waren, hoorden, dat de HEERE de wateren van de Jordaan had uitgedroogd, voor het aangezicht der kinderen Israëls, totdat wij daardoor gegaan waren; zo versmolt hun hart, en er was geen moed meer in hen, voor het aangezicht der kinderen Israëls. 2 Te dier tijd sprak de HEERE tot Jozua: Maak u stenen messen, en besnijd wederom de kinderen Israëls ten tweeden maal. 3 Toen maakte zich Jozua stenen messen, en besneed de kinderen Israëls op de heuvel der voorhuiden. 4 Dit nu was de oorzaak, waarom hen Jozua besneed: al het volk, dat uit Egypte getogen was, de manspersonen, alle krijgslieden, waren gestorven in de woestijn, op de weg, nadat zij uit Egypte getogen waren. 5 Want al het volk, dat er uittoog, was besneden; maar al het volk, dat geboren was in de woestijn op de weg, nadat zij uit Egypte getrokken waren, hadden zij niet besneden. 6 Want de kinderen Israëls wandelden veertig jaren in de woestijn, totdat vergaan was het ganse volk der krijgslieden, die uit Egypte gegaan waren; die de stem des HEEREN niet gehoorzaam geweest waren, denwelken de HEERE gezworen had, dat Hij hun niet zoude laten zien het land, hetwelk de HEERE hun vaderen gezworen had ons te zullen geven, een land vloeiende van melk en honig. 7 Maar hun zonen heeft Hij aan hun plaats gesteld; die heeft Jozua besneden, omdat zij de voorhuid hadden; want zij hadden hen op de weg niet besneden. 8 En het geschiedde, als men een einde gemaakt had van al dat volk te besnijden, zo bleven zij in hun plaats in het leger, totdat zij genezen waren.

9 Verder sprak de HEERE tot Jozua: Heden heb Ik de smaad van Egypte van ulieden afgewenteld; daarom noemde men de naam dier plaats Gilgal, tot op dezen dag. 10 Terwijl de kinderen Israëls te Gilgal gelegerd lagen, zo hielden zij het pascha op de veertienden dag derzelver maand, in de avond, op de vlakke velden van Jericho. 11 En zij aten van het overjarige koren des lands, des anderen daags van het pascha, ongezuurde broden en verzengde aren, even op diezelfde dag. 12 En het Manna hield op des anderen daags, nadat zij van des lands overjarige koren gegeten hadden; en de kinderen Israëls hadden geen Manna meer, maar zij aten in hetzelve jaar van de inkomst des lands Kanaän.

13 Voorts geschiedde het, als Jozua bij Jericho was, dat hij zijn ogen ophief, en zag toe, en ziet, er stond een Man tegenover hem, Die een uitgetogen zwaard in Zijn hand had. En Jozua ging tot Hem, en zeide tot Hem: Zijt Gij van ons, of van onze vijanden? 14 En Hij zeide: Neen, maar Ik ben de Vorst van het heir des HEEREN: Ik ben nu gekomen! Toen viel Jozua op zijn aangezicht ter aarde en aanbad, en zeide tot Hem: Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht? 15 Toen zeide de Vorst van het heir des HEEREN tot Jozua: Trek uw schoenen af van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig.

Israël is nu over de Jordaan gekomen, en de wateren, die zich voor hen geopend hadden om hun tocht voorwaarts te begunstigen, hebben zich achter hen weer verenigd, teneinde hun de terugtocht te beletten. Zij hebben nu vaste voet in Kanaän en moeten zich opmaken om het te veroveren. Dit hoofdstuk verhaalt ons:

I. Hoe te dien einde hun vijanden ontmoedigd waren, vers 1.

II. Wat er bij hun eerste binnentreden geschiedde om hen te steunen en te bemoedigen.

1. Het verbond van de besnijdenis werd vernieuwd, vers 2-9.
2. Het feest van het pascha werd gevierd, vers 10.
3. Hun leger werd geproviandeerd met het koren van het land, waarna het manna ophield, vers 11, 12.
4. De Vorst van het heir des Heeren verscheen zelf aan Jozua om hem te bemoedigen en te besturen, vers 13-15.

JOZUA 5:1-9

Een grootse aanblik moet het kamp van Israël hebben opgeleverd, toen zij hun tenten in de vlakke velden van Jericho hadden opgeslagen. "Wie zal het stof Jakobs tellen?" Hetgeen gedurende lange tijd "de kerk in de woestijn was, is nu opgeklommen uit de woestijn, lieflijk leunende op haar Liefste, uitziende als de dageraad, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon,

verschrikkelijk als slagorden met banieren." Hoe verschrikkelijk zij was in de ogen van haar vijanden, wordt ons hier gezegd, vers 1, hoe schoon en zuiver zij gemaakt was in de ogen van haar vrienden door de smaad van Egypte van haar af te wentelen, wordt ons in de volgende verzen meegedeeld.

1. Hier is de verschrikking, die over de Kanaänieten was gekomen door hun wonderbaarlijke tocht over de Jordaan, vers 1. Het bericht er van werd spoedig door het gehele land verspreid, niet slechts als een wonder op zichzelf, maar als een schrikbericht voor al de koningen en koninkrijken van Kanaän. Evenals toen Babel ingenomen was, liep de loper de loper tegemoet, en de boodschapper de boodschapper, om de verbazingwekkende tijding naar iedere hoek van het land te brengen, Jeremia 51:31. En hier wordt ons gezegd welke indruk die tijding maakte op de koningen van dit land, hun hart versmolt als was voor het vuur, en er was geen moed meer in hen. Dit geeft te kennen, dat hoewel het hart des volks reeds tevoren gesmolten was, zoals door Rachab erkend werd Hoofdstuk 2:9, de koningen toch nog moed hadden behouden, en zich hadden voorgesteld dat, wijl zij in het land gevestigd waren, de bevolking talrijk was en de steden wel versterkt, zij wel instaat zouden zijn de aanvallers het hoofd te bieden, maar toen zij hoorden, niet alleen dat zij de Jordaan waren overgetrokken en deze beschutting van hun land dus teniet was gedaan, maar dat zij er door een wonder overheen waren gekomen, en de God van de natuur dus blijkbaar voor hen streed, toen versmolt ook hun hart, gaven zij de zaak op als verloren, en waren zij ten einde raad. En:

1. Zij hadden wel reden om bevreesd te zijn, Israël zelf was een geducht leger, maar nog veel meer als God aan hun hoofd was, een God van almachtige kracht. Wat kan standhouden tegen hen, als zelfs de Jordaan voor hun aangezicht achterwaarts werd gedreven? 2. God heeft hun deze vrees ingegeven en hen ontmoedigd, zoals Hij beloofd had, Exodus 23:27. "Ik zal Mijn schrik voor uw aangezicht zenden." God kan de bozen vervaard doen worden waar geen vervaardheid is, Psalm 53:6, en nog veel meer als er zulk een reden tot vrezen is als er hier was. Hij, die de ziel gemaakt heeft, kan Zijn zwaard tot haar doen naderen en haar doden met Zijn verschrikkingen.

II. De gelegenheid, die dit gaf aan de Israëlieten, om diegenen onder hen te besnijden die nog onbesneden waren. Ten allen tijde, vers 2, toen het omliggende land in zo groot een ontsteltenis was, gaf God aan Jozua bevel om de kinderen Israëls te besnijden, want toen kon dit zelfs in het land des vijands veilig geschieden. Daar hun hart versmolten was, waren hun handen gebonden, zodat zij van dit voordeel op hen geen gebruik konden maken zoals Simeon en Levi gedaan hebben met de Sichemieten, namelijk hen te overvallen, toen zij in de smart waren.
JOZUA kon hier niet zeker van zijn, indien hij dus eigener beweging op die tijd die algemene besnijdenis bevolen had, dan zou hij terecht gelaakt hebben kunnen worden wegens onvoorzichtigheid, want hoe goed de zaak op zichzelf ook was, voor het gezond verstand was het er toen de tijd niet voor, en zou het boze gevolgen kunnen hebben, maar toen God het hem gebood, toen moest hij niet met vlees en bloed te rade gaan, Hij, die hem gebood het te doen, zal hem ongetwijfeld beschermen en hen er doorhelpen. Merk hier nu op:

1. De aanleidende oorzaak van deze algemene besnijdenis.
a. Allen, die uit Egypte gekomen zijn, waren besneden, vers 5. Zolang zij vrede hadden in Egypte, hebben zij ongetwijfeld hun kinderen op de achtste dag besneden overeenkomstig de wet. Maar toen zij begonnen verdrukt te worden, toen inzonderheid het edict was uitgevaardigd voor de verdelging van hun kinderen van het mannelijk geslacht, was de toediening van het bondszegel onderbroken, velen hunner waren onbesneden en van deze was

er een algemene besnijdenis, hetzij gedurende de driedaagse duisternis, zoals Dr. Lightfoot onderstelt, of een jaar later, even voor het eten van het tweede pascha bij de berg Sinaï en als voorbereiding voor die plechtigheid, Numeri 9:2, zoals velen denken. En het is in betrekking tot die algemene besnijdenis, dat deze hier een tweede genoemd wordt, vers 2.
Maar de geleerde **Masius** is van mening dat het betrekking heeft op de algemene besnijdenis van Abrahams gezin, toen dit verbondsteken voor het eerst werd ingesteld, Genesis 17:23. Die eerste bevestigde de belofte van het land Kanaän, deze tweede was een dankbare viering van de vervulling dier belofte. Maar,

b. Allen, die in de woestijn geboren waren, namelijk nadat hun omwandeling in de woestijn door het Goddelijk vonnis een oordeel over hen werd voor hun ongehoorzaamheid, gelijk te kennen wordt gegeven door de herhaling van het vonnis, vers 6, allen die sedert die noodlottige dag geboren waren, op welke God zwoer in Zijn toorn, dat niemand van dat geslacht in zou gaan in Zijn rust, waren onbesneden. Maar wat zullen wij hiervan zeggen? Had God niet aan Abraham, onder bedreiging van zeer strenge straf, bevolen dat van zijn nakomelingen ieder kind van het mannelijk geslacht op de achtste dag besneden moest worden? Genesis 17:9-14. Was het niet het zegel van het eeuwig verbond? Was er, toen zij uit Egypte waren gekomen, niet zo'n grote nadruk op gelegd, dat, toen onmiddellijk na het eerste pascha de wet betreffende dit feest tot een eeuwige inzetting was gemaakt, dit een van de bepalingen er van was, dat geen onbesnedene er van mocht eten, maar als een vreemdeling beschouwd moest worden? En dat nu toch onder de regering van Mozes zelf, gedurende acht en dertig jaren hun kinderen onbesneden gebleven zijn, is onverklaarbaar.
Zo'n groot verzuim kon niet algemeen zijn, dan op Goddelijke aanwijzing of bevel.

(1). Sommigen denken dat de besnijdenis nagelaten werd, omdat zij onnodig was. Zij was ingesteld om een onderscheidingsteken te zijn tussen Israël en de andere volken, en daar zij nu in de woestijn volkomen van allen waren afgezonderd, en zij zich met niemand mengden, was er geen behoefte aan.
(2). Anderen denken dat zij het gebod van de besnijdenis niet verplichtend achtten, voor zij in Kanaän waren gevestigd, want in het verbond, dat aan de berg Sinaï met hen gemaakt was, werd de besnijdenis niet genoemd ook was zij niet uit Mozes, maar uit de vaderen, Johannes 7:22 en met betrekking tot de belofte van Kanaän, Genesis 17:8.
(3). Anderen denken dat God het verzuim van deze inzetting genadig voorbijgezien heeft uit aanmerking van hun ongevestigde staat en hun voortdurend heen en weer trekken terwijl zij in de woestijn waren. Het was nodig dat kinderen enige tijd nadat zij besneden waren en zolang zij in de smart waren, zouden rusten, hen in beweging te brengen zou gevaarlijk voor hen kunnen wezen, en daarom wilde God barmhartigheid en geen offerande. Deze reden wordt algemeen aangenomen, maar mij voldoet zij niet, want soms bleven zij wel een jaar aan dezelfde plaats, Numeri 9:22, indien niet nog veel langer, en als zij reisden, zouden de kinderkens zo warm en wel ingewikkeld kunnen zijn, en zo zacht gedragen kunnen worden, dat zij er geen schade of hinder van hadden en zeker beter verzorgd konden worden dan de moeders, die in barensnood of wel in het kraambed waren.
(4). Mij komt het daarom voor dat het een voortdurend teken was van Gods misnoegen op hen wegens hun ongeloof en murmureren. De besnijdenis was oorspronkelijk een zegel van de belofte van het land Kanaän, zoals wij tevoren opgemerkt hebben. Het was in de gelovige hoop op dat goede land, dat de aartsvaders hun kinderen besneden, maar toen God had gezworen in Zijn toorn betreffende de krijgslieden, die uit Egypte waren gegaan, dat zij in de woestijn verteerd zouden worden en Kanaän niet zouden binnentrekken, ja zelfs niet in het gezicht er van zouden komen, (gelijk dat vonnis hier herhaald is, vers 6) was, als een nadere bekrachtiging van dat vonnis, en om er hen voortdurend aan te herinneren, aan allen, die

onder dat vonnis lagen, en er onder zullen vallen verboden hun kinderen te besnijden waardoor hun duidelijk was aangezegd, dat zij nooit het voordeel zouden hebben van de belofte, waarvan de besnijdenis het zegel was. En dit was een even betekenisvolle aanduiding van Gods toorn als het verbreken van de stenen tafelen des verbonds geweest is, toen Israël het verbond had verbroken door het maken van het gouden kalf. Het is waar: er wordt geen uitdrukkelijke melding gemaakt van dit rechterlijk verbod in het bericht van het vonnis, maar wel wordt het te kennen gegeven, Numeri 14:33, "uw kinderen zullen uw hoererijen dragen." Het is mogelijk dat de kinderen van Kaleb en Jozua besneden waren, want zij waren uitgezonderd van dat vonnis, en van Kaleb inzonderheid wordt gezegd: "aan hem en zijn kinderen zal Ik het land geven," Deuteronomium 1:36, hetgeen de belofte was, waarvan de besnijdenis het zegel was, en aan Jozua wordt hier geboden het volk te besnijden, niet zijn eigen gezin. Wat er nu ook de reden van moge geweest zijn, het schijnt dat deze gewichtige inzetting gedurende bijna veertig jaren in Israël verzuimd is geworden, hetgeen duidelijk te kennen geeft dat zij niet volstrekt noodzakelijk was, of van altijddurende verplichting zou zijn, maar in de volheid des tijds afgeschaft zou worden, gelijk zij nu gedurende zo langen tijd opgeschort was.

2. De orders aan Jozua gegeven voor deze algemene besnijdenis, vers 2. besnijd wederom de kinderen Israëls, niet dezelfde personen, maar de massa des volks. Waarom was er bevolen om dit nu te doen?
A. Omdat de belofte, waarvan de besnijdenis het zegel was, nu vervuld was. Het zaad Israëls was veilig in het land Kanaän gebracht. "Laat hen dan nu de waarheid erkennen van die belofte, waaraan hun vaderen niet geloofd hebben, het niet van zich konden verkrijgen om er op te vertrouwen."
B. Omdat nu de bedreiging waarvan de opschorting van de besnijdenis gedurende acht en dertig jaren de bekrachtiging was, volkomen ten uitvoer is gelegd nu de veertig jaren voorbij zijn. "Die strijd is vervuld, die ongerechtigheid is verzoend," Jesaja 40:2, en daarom moet nu het zegel des verbonds vernieuwd worden. Maar waarom is het niet eerder geschied? waarom niet toen zij maandenlang in de vlakke velden van Moab hebben gerust waarom niet gedurende hun dertig dagen van rouw over Mozes waarom is het niet nog langer uitgesteld, totdat zij enige vorderingen hadden gemaakt in de verovering van Kanaän en er een vestiging in hadden verkregen, of tenminste totdat zij zich verschanst en hun kamp hadden versterkt- waarom moest het reeds op de dag nadat zij over de Jordaan waren gekomen geschieden? Omdat de Goddelijke wijsheid zag, dat dit de geschiktste tijd was, juist toen veertig jaren voorbij waren, en zij Kanaän waren binnengekomen, en de redenen, die de menselijke wijsheid er tegen aangevoerd zou hebben zijn gemakkelijk te weerleggen.

a. God wilde hiermede tonen dat het leger Israëls niet bestuurd werd door de gewone regelen van de krijgskunde, maar dat het onder het onmiddellijk bestuur van God stond, die door hen juist in de gevaarlijkste ogenblikken aldus bloot te geven, Zijn eigen macht verheerlijkte door hen te beschermen, zelfs in dit gevaar. En dit grote voorbeeld van gerustheid, door zich onbekwaam te maken voor de strijd juist toen die strijd zou beginnen, duidde zo’n vertrouwen aan in de Goddelijke zorg voor hun veiligheid, dat de vrees hunner vijanden er door zou toenemen, te meer, als hun verkenners hun bericht brachten niet alleen dat dit geschied was, maar dat dit het zegel was van de schenking van het land aan Israël.
b. God wilde hiermede Zijn volk bemoedigen tegen de moeilijkheden, die zij nu tegemoet gingen, door Zijn verbond met hen te bevestigen, hetgeen hun een ontwijfelbare zekerheid gaf van de overwinning en van voorspoed, en het volle bezit van het land van de belofte.
c. God wilde hen hiermede leren, en ons met hen, om in alle grote ondernemingen met Hem te beginnen ons te verzekeren van Zijn gunst, door onszelf Hem te offeren als een levende

offerande (want dit werd aangeduid door het bloed van de besnijdenis, en dan kunnen wij verwachten voorspoedig te zullen wezen in alles wat wij doen.
d. De vernieuwing van de besnijdenis, nadat zij zolang in onbruik was geweest, was bestemd om ook van andere inzettingen de waarneming te vernieuwen waarvan het verzuim in de woestijn was voorbijgezien. Dit bevel om hen te besnijden moest hen herinneren aan hetgeen Mozes hun gezegd had, Deuteronomium 12:8, dat zij, als zij over de Jordaan zullen gekomen zijn, niet moesten doen naar alles wat zij gedaan hebben in de woestijn, maar onder strikter tucht moeten komen. Van vele van de wetten, die God hun gegeven had, was gezegd dat zij ze moesten waarnemen in het land naar hetwelk zij heengingen, Deuteronomium 6:1, 12:1.
e. Deze tweede besnijdenis, zoals zij hier genoemd wordt, was een voorbeeld van de geestelijke besnijdenis, waarmee het Israël Gods, als zij in de rust des Evangelies ingaan, besneden worden, terwijl de geleerde bisschop Pierson opmerkt, dat deze besnijdenis verricht zijnde onder de leiding van Jozua, Mozes' opvolger, wijst op Jezus, als de ware besnijder, de werker van een andere besnijdenis dan die van het vlees, geboden door de wet, namelijk de besnijdenis des harten Romeinen 2:29, de besnijdenis van Christus genoemd, Coll. 2:11.

3. De gehoorzaamheid des volks aan deze orders. "Jozua besneed de kinderen Israëls," vers 3, niet zelf, met zijn eigen handen, maar hij gebood dat het gedaan zou worden. Het kon spoedig volbracht zijn, want het was niet nodig dat het door een priester of Leviet zou geschieden, iedereen kon hiervoor worden gebruikt. Allen, die onder de twintig jaren oud waren toen het volk bij de berg Sinaï geteld werd en, niet met hen geteld zijnde, niet onder het noodlottige vonnis vielen, waren besneden en door hen konden de overigen in weinig tijds besneden worden. Het volk had beloofd naar Jozua te horen, zoals zij naar Mozes hebben gehoord, Hoofdstuk 1:17, en hier gaven zij een bewijs van hun gehoorzaamheid, zich aan deze pijnlijke ritus onderwerpende, en hem daarom niet een bloedregeerder noemende zoals Zippora vanwege de besnijdenis Mozes een bloedbruidegom genoemd heeft.

Eindelijk. De namen, gegeven aan de plaats waar dit gedaan werd, ten einde er de gedachtenis van te bewaren.
A. Zij werd "de heuvel van de voorhuiden" genoemd, vers 3. Waarschijnlijk zijn de voorhuiden op die heuvel afgesneden.
B. Zij werd Gilgal genoemd, van een woord hetwelk wegnemen betekent, naar hetgeen God tot Jozua had gezegd, vers 9. "Heden heb Ik de smaad van Egypte van ulieden afgewenteld." God ijvert voor de eer van Zijn volk, daar Zijn eigen eer er zozeer in betrokken is, en onder welke smaad zij ook voor een tijd mogen liggen, vroeg of laat zal die voorzeker worden afgewenteld, en alle tong, die tegen hen opstaat, zal Hij verdoemen.
a. Hun besnijdenis wentelde de smaad van Egypte van hen af. Hiermede werden zij erkend als de vrijgeboren kinderen Gods, het zegel des verbonds hebbende in hun vlees, en zo was de smaad hunner dienstbaarheid in Egypte weggenomen. Zij waren besmet met de afgoderij van Egypte, en dat was hun smaad, maar nu zij besneden waren, was het te hopen, dat zij geheel toegewijd zouden zijn aan God, en de smaad hunner genegenheid voor Egypte afgewenteld zou zijn.
b. Hun veilige aankomst in Kanaän heeft de smaad van Egypte van hen afgewenteld, want het beschaamde het smadelijk denkbeeld opgeworpen door de Egyptenaren, Exodus 14:3 :"Zij zijn verward in het land, de woestijn heeft hen besloten, en, omdat hen de Heere niet kon inbrengen in het land, waarvan Hij hun gesproken had, en omdat Hij hen haatte, heeft Hij hen uitgevoerd om hen te doden in de woestijn," Deuteronomium 9:28. Hun zo langdurige omwandeling in de woestijn bevestigde de smaad, maar nu zij in triomf Kanaän waren binnengetrokken, was die smaad weggenomen. Als God zich verheerlijkt in de voltooiing van

de verlossing Zijns volks, brengt Hij niet alleen de smaad hunner vijanden tot zwijgen, maar wentelt die op henzelf.

JOZUA 5:10-12

Wij kunnen ons voorstellen hoe verbaasd het volk van Kanaän was, en dat zij, de bewegingen van de vijand waarnemende, hen zeer vreemd moeten gevonden hebben. Als krijgslieden te velde trekken, dan houden zij zich allicht voor verontschuldigd om hun godsdienstplichten waar te nemen (zij hebben er geen tijd voor en kunnen hun gedachten er niet bij bepalen) maar Jozua opent de veldtocht met het volbrengen van de een Godsdienstplechtigheid na de andere. Wat later tot een andere Jozua gezegd werd, kon in waarheid ook tot deze gezegd worden: "Hoor nu toe, Jozua, en uw vrienden, die voor uw aangezicht zitten, want zij zijn een wonderteken," Zacharia 3:8, en toch heeft hij de rechte methode gevolgd. Datgene zal zeer waarschijnlijk goed eindigen, hetwelk met God is begonnen. Hier wordt:

I. Een plechtig pascha gehouden, op de tijd door de wet bepaald, op de veertienden dag van de eerste maand, en in dezelfde plaats waar zij besneden waren, vers 10. Terwijl zij in de woestijn omdwaalden, waren hun het voorrecht en de vertroosting van deze inzetting ontzegd, als nog een ander teken van Gods misnoegen, maar nu heeft God in antwoord op het gebed van Mozes na het uitspreken van dat vonnis Psalm 90:15, hen wederom vertroost, naar de dagen in dewelke Hij hen gedrukt had, en daarom wordt nu deze vreugdevolle inzetting weer vernieuwd. Nu zij Kanaän waren binnengetreden was het de geschikte tijd om de wonderwerken van Gods macht en goedheid te gedenken, waarmee zij uit Egypte waren uitgevoerd. Het voleinden van de zegeningen moet het begin er van in het geheugen terugroepen, en als het volkomen dag is, moeten wij niet vergeten hoe welkom het morgenlicht is geweest, als wij er lang op gewacht hebben. Het plechtige pascha volgde onmiddellijk op de plechtige besnijdenis, en zo bevinden wij dat zij, die het woord hadden ontvangen, gedoopt waren, en toen onmiddellijk deelnamen aan de breking des broods, Handelingen 2:41, 42. Zij hielden dit pascha in de vlakke velden van Jericho in uittarting, als het ware, van de Kanaänieten, die hen omringden en verwoed op hen waren, en hun toch geen stoornis konden veroorzaken. Aldus gaf God hun reeds vroeg een voorbeeld van die belofte, dat, als zij zullen opgaan naar hun plechtige feesten, hun land terwijl onder de bijzondere bescherming van de Goddelijke voorzienigheid zou wezen, Exodus 34:24, "dan zal niemand uw land begeren." Thans richtte Hij "de tafel toe voor hun aangezicht tegenover hun tegenpartijders," Psalm 23:5. Hun leger wordt voorzien van het koren des lands, en toen hield het manna op, vers 11, 12. Het manna was een heerlijke zegen voor hen, toen zij het nodig hadden, maar het was het kenmerk van de woestijnstaat, het was het voedsel van kinderen, en hoewel het engelenspijs was en dus niet te minachten als licht brood, zal het hun toch nu aangenamer zijn om van het koren van het land te eten, en daarvan worden zij nu voorzien. Om veilig te zijn, hadden de landlieden zich teruggetrokken binnen Jericho, hun schuren en akkers verlaten met alles wat er in en op was, en dit diende nu tot onderhoud van dit grote leger. En die voorraad kwam zeer tijdig, want:

1. Na het pascha moesten zij het feest van de ongezuurde broden houden, dat zij niet overeenkomstig het gebod konden, als zij niets anders dan het manna hadden om van te leven, misschien was dit wel een van de redenen waarom het in de woestijn niet gehouden werd. Maar nu vonden zij in de schuren van de Kanaänieten genoeg overjarig koren om hen overvloedig te voorzien bij deze gelegenheid, aldus is het vermogen van de zondaar weggelegd voor de rechtvaardige, en weinig dachten zij, die het toebereid hadden, van wie het zijn zou.

2. Op de morgen na de Paassabbatdag, moesten zij "de garf van de eerstelingen voor het aangezicht des Heeren bewegen," Leviticus 23:10, 11. En hun was inzonderheid bevolen dit te doen als zij in het land zullen gekomen zijn, hetwelk God hun geven zou, en hiertoe werden zij nu voorzien van de vrucht van het land, in hetzelfde jaar, vers 12, die toen groeide en rijp begon te worden. Aldus waren zij, als goede huishouders, wel voorzien beide van oud en nieuw koren, Mattheüs 13:52. En niet zodra waren de vruchten van dit goede land hun in handen gekomen, of zij hadden een gelegenheid om er God mee te eren, en ze naar Zijn gebod in Zijn dienst te gebruiken. En zie, aldus zijn hun alle dingen rein en lieflijk.
Calvijn is van mening dat zij gedurende hun omwandelingen in de woestijn ieder jaar op de bestemde tijd het pascha hebben gehouden, al wordt het niet vermeld, en dat God hun vrijstelling had verleend van de besnijdenis, opdat zij er van mochten eten, hoewel zij onbesneden waren, en hun ook vrijheid was verleend om andere offeranden te brengen, maar anderen maken uit de vraag, gedaan in Amos 5:25 op, dat er na het vonnis, dat over hen geveld was, geen offeranden geofferd werden vóór zij in Kanaän kwamen, en dat zij dus ook geen pascha hebben gehouden. En het is opmerkelijk dat nadat het vonnis over hen was uitgesproken, Numeri 14, de wet, die volgt in hoofdstuk 15 betreffende de offers, begint met deze woorden, vers 2 :"Wanneer gij gekomen zult zijn in het land van uw woningen, dan zult gij zo en zo doen."

Er wordt nota genomen van het ophouden van het manna, zodra zij van het overjarige koren des lands hadden gegeten.
a. Om te tonen dat het niet kwam bij geval, of door de gewone voorzienigheid, zoals sneeuw en hagel, maar door een bijzondere aanwijzing of beschikking van de Goddelijke wijsheid en goedheid, want gelijk het kwam juist toen zij het nodig hadden, zo bleef het ook zolang zij er behoefte aan hadden, en niet langer.
b. Om ons te leren geen buitengewone voorziening te verwachten, als zij door de gewone middelen verkregen kan worden. Indien God met Israël naar verdienste had gehandeld, dan zou het manna opgehouden hebben toen zij het zeer licht brood hebben genoemd, maar zolang zij het nodig hadden heeft God het laten blijven, hoewel zij het minachtten, en nu zij het niet meer nodig hadden, heeft God het doen ophouden, hoewel sommigen van hen het misschien begeerden. Hij is een wijs Vader, die de behoeften kent van Zijn kinderen, en Zijn gaven inricht naar hen, maar niet naar hun luimen. Het Woord en de inzettingen Gods zijn geestelijk manna, waarmee God Zijn volk voedt in de woestijn, en hoewel wij ze dikwijls verbeuren, laat Hij ze ons behouden terwijl wij hier zijn, maar, als wij in het hemelse Kanaän komen, dan zal dit manna ophouden, want dan hebben wij het niet langer nodig.

JOZUA 5:13-15
Tot hiertoe hebben wij gezien dat God dikwijls tot Jozua heeft gesproken, maar niet voor nu, lezen wij van enigerlei verschijning van Gods heerlijkheid aan hem. Naarmate echter zijn moeilijkheden toenemen, worden hem ook meer bemoedigingen geschonken. Merk op:

1. De tijd wanneer hij met dit visioen begunstigd werd, het was terstond nadat hij de grote plechtigheden van de besnijdenis en van het pascha had verricht, toen maakte God zich aan hem bekend. Wij kunnen de openbaringen van Gods genade verwachten als wij in de weg van onze plicht worden gevonden, en naarstig en in oprechtheid des harten Gods inzettingen waarnemen.

II. De plaats, waar hij dit visioen had, het was bij Jericho, in Jericho staat er in het oorspronkelijke, er in door geloof en hoop, hoewel hij nog niet begonnen was de stad te belegeren, er in, in zijn gedachten en verwachting, of in de velden van Jericho, dicht bij de

stad. Daar schijnt hij alleen geweest te zijn, onbevreesd voor gevaar, omdat hij zeker was van Gods bescherming. Daar was hij (denken sommigen) in overpeinzing en gebed, en dikwijls openbaart God zich genadiglijk aan hen, die zich aldus bezighouden. Of wellicht was hij daar om de stad in ogenschouw te nemen, haar versterkingen op te nemen, en overdacht hij hoe zijn aanval op haar te richten, en wellicht was hij hieromtrent in verlegenheid, toen God kwam en hem de weg wees. God zal hen helpen, die zichzelf helpen, "Vigilantibus non dormientibus succurit lex De wet helpt hen die waken, niet hen die slapen." Jozua was op zijn post als generaal, toen God kwam en zich bekend maakte als generalissimus.

III. De verschijning zelf. Gelijk meestal de gewoonte is van hen, die vol zijn van gedachten en zorgen, zag Jozua voor zich heen, hield hij zijn blikken op de aarde gericht, toen hij plotseling verrast werd door de verschijning van een man, die op enige afstand voor hem stond, hetgeen hem de ogen deed opslaan, en hem stoorde in zijn overpeinzing, vers 13. Hij verscheen hem als een man, maar een man van gewicht, van wie men wel nota moest nemen.

1. Wij hebben reden te denken, dat deze man de Zoon van God was, het Eeuwige Woord, die, eer Hij voor altijd de menselijke natuur had aangenomen, dikwijls in menselijke gedaante verschenen is. Dat is de mening van bisschop Patrick, in overeenstemming met het oordeel van de kerkvaders. Jozua bewees Hem Goddelijke eer, en Hij nam die aan, hetgeen een geschapen engel niet zou gedaan hebben, en Hij wordt JHWH genoemd Hoofdstuk 6:2.

2. Hij verscheen hier als krijgsman, met een uitgetogen zwaard in Zijn hand. Aan Abraham bij zijn tent verscheen Hij als een reiziger, aan Jozua op het veld als een krijgsman, Christus zal voor Zijn volk wezen wat hun geloof verwacht en begeert. Christus had Zijn zwaard uitgetrokken, hetgeen diende:
a. Om de oorlog te rechtvaardigen, die Jozua ging voeren en hem te tonen dat hij van God was, die hem de opdracht gaf te slaan en te doden. Als de soeverein het zwaard trekt, kondigt dit oorlog aan, en hierdoor wordt de onderdaan gemachtigd om mee het zwaard te trekken. "Het zwaard is dan goed en rechtmatig getrokken, als Christus het trekt, en dengenen, die Hem vrezen, een banier geeft om die op te werpen vanwege de waarheid," Psalm 60:6.
b. Om hem aan te moedigen de oorlog krachtdadig voort te zetten, want het uitgetogen zwaard van Christus in Zijn hand duidt aan hoe gereed Hij is Zijn volk te verdedigen en te behouden, dat door Hem krachtige daden zal doen. Zijn zwaard keert zich naar alle zijden.

IV. De stoutmoedige vraag, die Jozua hem deed. Hij zond geen dienaar, maar trad zelf op hem toe, en vroeg: "Zijt gij van ons of van onze vijanden?" Hetgeen aanduidt, dat hij, zo hij van hen was, bereid was hem te ontvangen, en, zo hij tegen hen was, met hem te strijden. Dit toont, 1. Zijn grote dapperheid en moed. Hij was niet onthutst door deze plotselinge verschijning, noch versaagd of verschrikt door de majesteit en kloekmoedigheid, die ongetwijfeld op het gelaat van de persoon te lezen waren, die hij voor zich zag, maar met de tegenwoordigheid van geest, die zo'n grote generaal voegde, heeft hij hem die rondborstige vraag gedaan. God had aan Jozua bevolen goede moed te hebben, en nu blijkt het dat hij die moed had, want hetgeen God door Zijn woord eist van Zijn volk, zal Hij door Zijn genade in hen werken.

2. Zijn grote zorg over het volk en hun zaak, hij was Israëls belangen zo met hart en ziel toegedaan, dat niemand met het aangezicht van een man bij hem zal staan, of hij moet weten, of deze vriend of vijand is. Hij schijnt hem voor een vijand gehouden te hebben, een Goliath, die gekomen was om de slagorden van de levende God te honen en hem uit te dagen. Zo licht geneigd zijn wij om datgene als tegen ons te beschouwen, wat het meest voor ons is. De vraag

geeft duidelijk te kennen, dat de zaak tussen de Israëlieten en de Kanaänieten, tussen Christus en Beëlzebub geen onzijdigheid toelaat. "Wie met ons niet is, is tegen ons."

V. De verklaring, die Hij nopens zichzelf aflegde, vers 14. "Neen, niet van uw vijanden hier kunt gij zeker van zijn, maar als Vorst van het heir des Heeren ben Ik nu gekomen, niet slechts voor u als een vriend, maar over u als uw Opperbevelhebber." Hier waren nu, evenals vanouds Mahanaim, Genesis 32:2, twee legers een leger van Israëlieten, gereed om de strijd met de Kanaänieten aan te vangen, en een leger van engelen, om hen hierin te beschermen, en als Vorst en Oppergebieder van beide voert Hij het leger Israëls aan, en gebiedt het engelenleger tot hun hulp. Misschien wordt in toespeling hierop "Christus de overste Leidsman van onze zaligheid" genoemd. Hebreeën 2:10, en "een Vorst en Gebieder van de volken," Jesaja 55:4. Zij, die zo'n aanvoerder hebben, kunnen niet anders dan zegevierend zijn. Thans kwam Hij als opperbevelhebber om de troepen in ogenschouw te nemen en hen te bezielen met moed, en hun de nodige orders te geven voor het beleg van Jericho.

VI De grote eerbied, die Jozua Hem bewees, toen hij wist wie Hij was. Waarschijnlijk heeft hij begrepen, niet slechts door hetgeen Hij zei, maar ook nog aan andere merkbare tekenen, dat Hij een Goddelijk persoon en geen mens was.

1. JOZUA deed Hem hulde. Hij viel op zijn aangezicht ter aarde en aanbad. Jozua was zelf generaal van Israëls strijdmacht, en toch was het verre van hem om met na-ijver op deze vreemdeling te zien, die Zijn aanstelling als Vorst van het heir des Heeren boven hem overlegde, hij heeft niet gepoogd Zijn macht en aanspraken te betwisten, maar heeft zich blijmoedig aan Hem als zijn Opperbevelhebber onderworpen. De grootste mannen betaamt het, om nederig en eerbiedig te wezen in hun spreken met God.

2. Hij verzocht om bevelen en aanwijzingen van Hem: "Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht?" Zijn vorige vraag was niet meer kloek en krijgshaftig dan deze vroom en Godzalig was, ook was het voor Jozua's heldhaftig gemoed volstrekt geen vernedering, om zich aldus ootmoedig en nederig te betonen, nu hij wist met God te doen te hebben zelfs gekroonde hoofden kunnen zich niet te laag buigen voor de troon des Heeren Jezus, die Koning is van de koningen, Psalm 2:10, 11, 72:10, 11, Openbaring 19:16.
Let op:
a. De betrekking, die hij erkent te bestaan tussen hem en Christus: dat Christus zijn Heere is, en hij Zijn dienstknecht die onder Zijn bevelen staaf, dat Christus zien Overste is, en hij een krijgsknecht is onder Hem, om te doen wat hem wordt bevolen, Mattheüs 8:9. De grond van alle Gode welbehaaglijke gehoorzaamheid is gelegen in een oprechte toewijding van onszelf als dienstknechten van Jezus Christus als onze Heere, Psalm 16:2.
b. De vraag, die hij doet ingevolge deze betrekking: Wat spreekt mijn Heere? Waarin een ernstige begeerte ligt opgesloten om de wil van Christus te kennen en een blijmoedige bereidheid om hem te doen.
JOZUA erkent zich als mindere officier, en staaf gereed om orders te ontvangen. Deze gemoedsgesteldheid toont aan dat hij geschikt is voor de post, die hij bekleedt, want diegenen weten het best te bevelen, die ook weten te gehoorzamen

VII. Het nadere betoon van eerbied, dat deze Goddelijke aanvoerder van Jozua eiste, vers 15. "Trek uw schoenen af van uw voeten ten teken van eerbied, hetgeen bij ons aangeduid wordt door het ontbloten van het hoofd, en als een erkenning van de Goddelijke tegenwoordigheid, die, zolang zij daar verwijlde, in zekere zin de plaats heiligde en met eer bekleedde". Wij zeggen dikwijls van iemand, voor wie wij een grote genegenheid koesteren, dat wij zelfs de

grond liefhebben, waarop hij treedt, zo moet Jozua zijn eerbied tonen voor deze Goddelijke persoon, hij moet op de grond, waarop hij stond, niet treden met schoenen aan zijn voeten, Prediker 5:1. Uitwendige uitdrukkingen van inwendige eerbied en een heilig ontzag voor God betamen ons en worden van ons geëist, als wij tot Hem naderen in de heilige inzettingen. Bisschop Patrick merkt hier zeer juist op dat dezelfde orders, die God aan Mozes gaf bij het brandende braambos, toen Hij hem zond om Israël uit te voeren uit Egypte, Exodus 3:5. Hij hier geeft aan Jozua ter bevestiging van zijn geloof in de belofte, die Hij hem onlangs had gegeven, namelijk dat Hij met hem zal wezen, gelijk Hij met Mozes geweest is, Hoofdstuk 1:5. Was er met Mozes zo'n tegenwoordigheid van God dat zij, toen zij merkbaar werd, de grond heiligde? Ook met Jozua was God aldus.

Eindelijk. Hiermede bereidt Hij hem om de instructies te ontvangen, die Hij betreffende het beleg van Jericho geven zal, daar de Vorst van het heir des Heeren nu gekomen was, om aan Israël het bezit dier stad te geven.

HOOFDSTUK 6

1 Jericho nu sloot de poorten toe, en was gesloten, voor het aangezicht van de kinderen Israëls; er ging niemand uit, en er ging niemand in. 2 Toen zeide de HEERE tot Jozua: Zie, Ik heb Jericho met haar koning en strijdbare helden in uw hand gegeven. 3 Gij dan allen, die krijgslieden zijt, zult rondom de stad gaan, de stad omringende eenmaal; alzo zult gij doen zes dagen lang. 4 En zeven priesters zullen zeven ramsbazuinen dragen, voor de ark; en gijlieden zult op de zevenden dag de stad zevenmaal omgaan; en de priesters zullen met de bazuinen blazen. 5 En het zal geschieden, als men langzaam met de ramshoorn blaast, als gijlieden het geluid der bazuin hoort, zo zal al het volk juichen met een groot gejuich; dan zal de stadsmuur onder zich vallen, en het volk zal daarin klimmen, een iegelijk tegenover zich. 6 Toen riep Jozua, de zoon van Nun, de priesters, en zeide tot hen: Draagt de ark des verbonds, en dat zeven priesters zeven ramsbazuinen dragen, voor de ark des HEEREN. 7 En tot het volk zeide hij: Trekt door en gaat rondom deze stad; en wie toegerust is, die ga door voor de ark des HEEREN. 8 En het geschiedde, gelijk Jozua tot het volk gesproken had, zo gingen de zeven priesters, dragende zeven ramsbazuinen, voor het aangezicht des HEEREN; zij trokken door en bliezen met de bazuinen; en de ark des verbonds des HEEREN volgde hen na; 9 En wie toegerust was, ging voor het aangezicht der priesteren, die de bazuinen bliezen; en de achtertocht volgde de ark na, terwijl men ging en blies met de bazuinen. 10 Jozua nu had het volk geboden, zeggende: Gij zult niet juichen, ja, gij zult uw stem niet laten horen, en geen woord zal er uit uw mond uitgaan, tot op de dag, wanneer ik tot ulieden zeggen zal: Juicht! dan zult gij juichen. 11 En hij deed de ark des HEEREN rondom de stad gaan, omringende dezelve eenmaal; toen kwamen zij weder in het leger, en vernachtten in het leger. 12 Daarna stond Jozua des morgens vroeg op, en de priesters droegen de ark des HEEREN. 13 En de zeven priesters, dragende de zeven ramsbazuinen voor de ark des HEEREN, gingen voort, en bliezen met de bazuinen; en de toegerusten gingen voor hun aangezichten, en de achtertocht volgde de ark des HEEREN na, terwijl men ging en blies met de bazuinen. 14 Alzo gingen zij eenmaal rondom de stad op de tweeden dag; en zij keerden weder in het leger. Alzo deden zij zes dagen lang. 15 En het geschiedde op de zevenden dag, dat zij zich vroeg opmaakten, met het opgaan des dageraads, en zij gingen rondom de stad, naar dezelve wijze, zevenmaal; alleenlijk op dien dag gingen zij zevenmaal rondom de stad. 16 En het geschiedde ten zevenden male, als de priesters met de bazuinen bliezen, dat Jozua tot het volk sprak: Juicht, want de HEERE heeft ulieden de stad gegeven! 17 Doch deze stad zal de HEERE verbannen zijn, zij en al wat daarin is; alleenlijk zal de hoer Rachab levend blijven, zij en allen, die met haar in het huis zijn, omdat zij de boden, die wij uitgezonden hadden, verborgen heeft. 18 Alleenlijk dat gijlieden u wacht van het verbannene, opdat gij u misschien niet verbant, mits nemende van het verbannene, en het leger van Israël niet stelt tot een ban, noch datzelve beroert. 19 Maar al het zilver en goud, en de koperen en ijzeren vaten, zullen de HEERE heilig zijn; tot de schat des HEEREN zullen zij komen. 20 Het volk dan juichte, als zij met de bazuinen bliezen; en het geschiedde, als het volk het geluid der bazuin hoorde, zo juichte het volk met een groot gejuich; en de muur viel onder zich, en het volk klom in de stad, een ieder tegenover zich, en zij namen de stad in. 21 En zij verbanden alles, wat in de stad was, van de man tot de vrouw toe, van het kind tot de oude, en tot de os, en het klein vee, en de ezel, door de scherpte des zwaards.

22 Jozua nu zeide tot de twee mannen, de verspieders des lands: Gaat in het huis der vrouw, der hoer, en brengt die vrouw van daar uit, met al wat zij heeft, gelijk als gij haar gezworen hebt. 23 Toen gingen de jongelingen, de verspieders, daarin en brachten er Rachab uit, en haar vader, en haar moeder, en haar broeders, en al wat zij had; ook brachten zij uit al haar huisgezinnen, en zij stelden hen buiten het leger van Israël. 24 De stad nu verbrandden zij met vuur, en al wat daarin was; alleenlijk het zilver en goud, mitsgaders de koperen en ijzeren vaten, gaven zij tot de schat van het huis des HEEREN. 25 Dus liet Jozua de hoer Rachab leven, en het huisgezin haars vaders, en al wat zij had; en zij heeft gewoond in het midden van Israël tot op dezen dag, omdat zij de boden verborgen had, die Jozua gezonden had, om Jericho te verspieden. 26 En ter zelver tijd bezwoer hen Jozua, zeggende: Vervloekt zij die man voor het aangezicht des HEEREN, die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondveste op zijn eerstgeborenen zoon, en haar poorten stelle op zijn jongsten zoon! 27 Alzo was de HEERE met Jozua; en zijn gerucht liep door het ganse land.

JOZUA opende de veldtocht met het beleg van Jericho, een stad, die niet zo op de moed van haar inwoners kon rekenen, dat zij aanvallenderwijs te werk kon gaan, en haar strijdmacht

kon uitzenden om Israëls aankomst en kampering tegen te staan, maar zozeer vertrouwde op de sterkte van haar muren, dat zij besloten was zich te verdedigen en zich niet te onderwerpen of om vredesvoorwaarden te vragen. Nu hebben wij hier de geschiedenis van haar inneming.

I. De aanwijzingen en verzekeringen die de Vorst van het leger desbetreffende heeft gegeven, vers 1-5.
II. De beproeving van het geduld des volks door zes dagen rondom de stad te wandelen vers 6-14.
III. Hoe zij wonderbaarlijk in hun handen werd overgeleverd op de zevende dag en strenge last, hun gegeven, om haar als het verbannene te beschouwen, vers 15-21 en 24.
IV. Het behoud van Rachab en haar bloedverwanten, vers 22-23-25.
V. Een vloek, uitgesproken over de man, die het zou onderstaan deze stad te herbouwen, vers 26, 27. Een uittreksel van deze geschiedenis vinden wij in de trofeeën des geloofs, Hebreeën 11-30. DOOR HET GELOOF ZIJN DE MUREN VAN JERICHO GEVALLEN, ALS ZIJ TOT ZEVEN MALEN TOE OMRINGD WAREN GEWEEST.

JOZUA 6:1-5
Wij hebben hier een strijd tussen God en de mannen van Jericho, en hun verschillende besluiten, en het is gemakkelijk te zeggen, wiens woord de overhand zal hebben. I. Jericho besluit dat Israël buiten haar vesting zal blijven, vers 1. Zij sloot de poorten toe voor het aangezicht van de kinderen Israëls, zij sloot toe, en bleef gesloten, zoals de lezing is in de kanttekening op de Engelse overzetting van de Bijbel, daar zij beide door de kunst en door de natuur wèl versterkt was, en zij was gesloten door de hardnekkigheid van de inwoners, die overeengekomen waren zich nooit over te geven, ja niet eens een onderhandeling er over te openen. Niemand ging er van uit als deserteur, of overloper, of om over de vrede te onderhandelen, en er werd ook niemand toegelaten om over de vrede te komen spreken. Zo waren zij dan verdwaasd, en waren hun harten verhard tot hun eigen verderf, de treurige toestand en aard van allen die tegen God hun handen uitstrekken, en zich geweldig aanstellen tegen de Almachtige Job 15:25.

II. God besluit dat Israël er in zal komen, en dat wel spoedig. De Vorst van het leger des Heeren, hier JHWH genoemd, er nota van nemende hoe wèl versterkt Jericho was, hoe streng bewaakt, en Jozua's gedachten kennende, en zijn zorg om haar ten onder te brengen, en misschien ook wel zijn vrees voor een nederlaag, van reeds op de drempel te zullen struikelen, gaf Hij hem hier de stelligste verzekering van voorspoed en overwinning, die hij kon wensen, vers 2. Zie Ik heb Jericho in uw hand gegeven. Niet: "Ik zal het doen," maar "Ik heb het gedaan, het is geheel het uwe, even zeker alsof gij het reeds in uw bezit had." Er was bepaald dat deze stad, de eersteling zijnde van Kanaän, geheel en al Gode gewijd meest worden, en dat noch Jozua, noch Israël er ooit ook maar een penning rijker door zouden worden, en toch wordt hier gezegd, dat zij in hun hand is gegeven, want wij moeten datgene het meest als het onze beschouwen hetwelk ons de gelegenheid geeft om er God mee te eren, en het in Zijn dienst te gebruiken.

1. Nu geeft de Vorst van het leger des Heeren aanwijzingen, hoe met de belegering te werk moet worden gegaan. Er moeten geen loopgraven worden geopend, geen batterijen worden opgeworpen, geen stormrammen in werking worden gesteld, maar de ark Gods moet door de priesters rondom de stad worden gedragen, eenmaal per dag, gedurende zes op elkaar volgende dagen, en op de zevenden dag zeven malen, stilzwijgend vergezeld door de krijgslieden, terwijl de priesters met de ramsbazuinen bliezen, vers 3, 4. Dat was alles wat zij te doen hadden.

2. Hij verzekert hun dat zij voor de avond van de zevende dag zonder mankeren meesters zouden zijn van de stad. Op een gegeven teken moeten zij allen juichen, en dan zal terstond de stadsmuur vallen, hetgeen niet slechts de inwoners zal blootgeven, maar hen zó zal ontmoedigen, dat zij niet instaat zullen zijn weerstand te bieden, vers 5. God heeft dit aldus bepaald:
a. Om Zijn macht te verheerlijken, opdat "Hij zich zal verhogen in Zijn sterkte," Psalm 21:14 niet in de sterkte van werktuigen. God wilde aldus nog verder Zijn almachtige arm ontbloten ter bemoediging van Israël, en ter verschrikking en verwarring van de Kanaänieten.
b. Om eer te leggen op Zijn ark, het ingestelde teken van Zijn tegenwoordigheid, en om een reden te geven van de wetten, die hen verplichtten om er met de grootste eerbied en ontzag op te zien. Toen: lang daarna de ark zonder orders van God in het leger werd gebracht, werd dit als een ontheiliging beschouwd, en het volk heeft die verwatenheid duur moeten betalen, 1 Samuel 4:3 en verv. Maar nu het op Gods bevel geschiedde was het een eer voor de ark van God en een grote bemoediging voor het geloof van Israël.
c. Het was ook een eer voor de priesters die voor deze gelegenheid aangewezen waren om de ark te dragen en de bazuinen te blazen. Gewoonlijk werden de priesters vrijgesteld van de krijgsdienst, maar opdat dit voorrecht en de eer en macht, hun door de wet toegekend, hun niet misgund zouden worden, zijn zij voornamelijk in deze dienst gebruikt geworden, en zo werd het aan het volk duidelijk gemaakt welke zegeningen zij waren voor het publiek, en hoe waardig zij de gunsten en voorrechten waren, die hun verleend zijn.
d. Het was om het geloof, de gehoorzaamheid en het geduld op de proef te stellen van het volk, om te zien of zij een bevel zouden opvolgen, dat aan de menselijke wijsheid zou kunnen toeschijnen te dwaas te wezen om er aan te gehoorzamen, en een belofte zouden geloven, die naar menselijke waarschijnlijkheid onmogelijk vervuld kon worden. Zij werden ook beproefd, om te zien of zij het smaden en smalen hunner vijanden met geduld zouden kunnen dragen, en geduldig de verlossing des Heeren zullen kunnen verbeiden. Aldus zijn de muren van Jericho gevallen door het geloof, niet door kracht of geweld.
e. Het was om de hoop van Israël aan te moedigen met betrekking tot de moeilijkheden, die nog voor hen lagen. Het zeggen van de boze verspieders, dat Kanaän nooit veroverd zou kunnen worden, omdat de steden gesterkt zijn tot de hemel toe, Deuteronomium 1:28, is nu voor goed gelogenstraft. De hoogste en sterkste muren zijn niet bestand tegen de almacht Gods. Zij behoefden niet te strijden, en daarom behoefden zij ook niet te vrezen, want God streed voor hen.

JOZUA 6:6-16
Wij hebben hier een bericht van de statelijke optocht van de Israëlieten rondom Jericho, de orders, die Jozua er voor gaf, gelijk hij ze van de Heere had ontvangen, en hun stipt opvolgen van deze orders. Wij bevinden niet dat hij aan het volk de uitdrukkelijke verzekeringen gaf, die God hem gegeven had, dat Hij de stad in hun handen zou overleveren, hij wilde zien of zij aan de orders zouden gehoorzamen in het algemene vertrouwen dat alles wel zou wezen, en wij zien hen zeer gehoorzaam beide aan God en aan Jozua.

1. Overal waar de ark ging, ging het volk mee, vers 9. De gewapende mannen gingen vooruit om de weg open te houden, niet achtende dat het voor hen, die krijgslieden waren, een verkleining was, om de pioniers van de ark Gods te zijn. Indien er zich een hindernis voordeed op de wegen, die naar de stad voerden (welke wegen zij moesten overtrekken bij hun tocht rondom de stad) dan moesten zij die uit de weg ruimen, indien er enigerlei tegenstand zou geboden worden door de vijand, dan moesten zij die tegemoet treden, opdat de priesters met de ark veilig en gerust konden voortgaan. Het is voor de aanzienlijkste mannen

een eer om enigerlei goede dienst te bewijzen aan de ark, en de belangen van de Godsdienst te bevorderen in hun land. De achterhoede, bestaande, hetzij uit een ander corps van gewapende manschappen, of uit Dans legerafdeling, die in de woestijn de achterhoede uitmaakte of, zoals sommigen denken, uit de menigte des volks, dat niet gewapend of geoefend was tot de krijg (zovelen hunner als dit begeerden) volgde de ark, om er hun eerbied voor te betuigen, nog meer statigheid bij te zetten aan de plechtigheid, en getuigen te zijn van hetgeen geschieden zou. Ieder getrouw ijverig Israëliet zal gaarne dezelfde vermoeienissen willen verduren en zich aan hetzelfde gevaar willen blootstellen als de priesters, die de ark droegen.

II. Zeven priesters gingen onmiddellijk voor de ark uit, met bazuinen in hun hand, waarop zij voortdurend bliezen. vers 4, 5, 9, 13. De priesters waren de dienaren Gods, en zo hebben zij in Zijn naam:

1. De oorlog verklaard aan de Kanaänieten en aldus verschrikking over hen doen komen, want het was door hun geest te verschrikken dat zij overwonnen en ten ondergebracht zullen worden. Zo moeten Gods dienstknechten door de plechtige aankondiging van Zijn toorn tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen de bazuin blazen in Sion, luide roepen op de berg van Zijn heiligheid, opdat de zondaren in Sion beroerd zijn. Zij zijn Gods herauten om oorlog te verklaren aan allen, die in hun schuld wandelen en zeggen: Wij zullen vrede hebben, al gaan wij ook voort op de weg van de zonde.

2. Zij verkondigden Gods genaderijke tegenwoordigheid onder Israël, en bezielden hen alzo met hoop en moed. Er was bevolen dat, als zij ten oorlog gingen, de priesters hen moesten bemoedigen met de verzekering dat God met hen zijn zou Deuteronomium 20:2-4. Inzonderheid moest hun blazen op de bazuin voor het volk een teken wezen, dat aan hun gedacht zal worden voor het aangezicht des Heeren, hun God, ten dage van de strijd Numeri 10:9. Het heeft Abia bemoedigd, 2 Krol. 13:12. Zo moeten Gods dienstknechten, door de jubelbazuin te blazen van het eeuwig Evangelie, die vrijheid verkondigt en overwinning, de goede krijgsknechten van Jezus Christus aanmoedigen in hun geestelijke strijd.

III. De bazuinen, die zij gebruikten, waren niet de zilveren bazuinen, die voor de gewone dienst waren verordineerd, maar bazuinen van ramshoornen, die, naar sommigen denken, voor dat doel waren uitgehold. Deze bazuinen waren van het geringste materiaal, doffer van klank en van het minste aanzien, opdat de uitnemendheid van de kracht zou blijken Godes te zijn. Zo is door de dwaasheid van de prediking, gepast vergeleken bij het blazen op deze ramshoorn bazuinen, het rijk des duivels neergeworpen, en zo zijn de wapenen van onze strijd, hoewel zij niet vleselijk zijn, noch voor het vleselijk oog enigerlei waarschijnlijkheid bieden om iets tot stand te brengen, toch "krachtig door God tot neerwerping van de sterkten," 2 Korintiërs 10:4, 5. Het Hebreeuwse woord is hier bazuinen van jubel, dat is, zulke bazuinen als waarop zij bliezen in het jubeljaar, vele uitleggers verstaan het zo als betekenende de volkomen vrijheid, waartoe Israël nu gebracht was, en het stellen van het land Kanaän in de handen van zijn rechtmatige eigenaars.

IV. Aan al het volk was geboden te zwijgen, geen woord te spreken, noch enigerlei gedruis te maken, vers 10, opdat zij te meer zouden kunnen letten op het geklank van de heilige bazuinen, dat zij nu moesten beschouwen als de stem Gods onder hen, en het betaamt ons niet te spreken als God spreekt. Het duidt ook op hun eerbiedig verwachten van de gebeurtenis, Zacharia 2:1-3. "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren, Exodus 14:14. De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn."

V. Zij moeten dit eenmaal per dag doen op zes achtereenvolgende dagen, en op de zevende dag zeven maal, vers 14, 15. God zou de muren van Jericho bij het eerste omtrekken er van hebben kunnen doen vallen, maar zij moeten er dertien maal om heengaan eer zij vallen, opdat zij geduldig de Heere zouden blijven verbeiden. Hoewel zij pas in Kanaän waren gekomen, en hun tijd zeer kostbaar was (want er lag nog zeer veel werk voor hen) moeten zij toch zoveel dagen rondom Jericho verblijven, schijnende niets te doen, noch enigerlei voortgang te maken met hun werk. Gelijk beloofde uitreddingen verwacht moeten worden op Gods wijze, zo moeten zij ook verwacht worden op Gods tijd. Die gelooft, zal niet haasten, niet meer haasten dan God wil. "Ga weer heen zevenmaal eer iets gezien wordt, dat hoop geeft", 1 Koningen 18:43.

VI. Eén van deze dagen moest een sabbatdag wezen, en de Joden zeggen, dat het de laatste was, hetgeen echter niet zeker is, maar indien Hij, die hun gebood op de andere sabbatdagen te rusten, hun nu gebood op deze te lopen, dan was dit voldoende om er hen in te rechtvaardigen. Hij heeft nooit bedoeld zich aan Zijn eigen wetten te binden, als het Hem goeddacht kon Hij er ontheffing van geven. De geraakte volgde dit beginsel toen hij aldus redeneerde: "Die mij gezond gemaakt heeft (en dus Goddelijke macht had) die heeft mij gezegd: Neem uw bed op en wandel". En in dit geval was het een eer, op de sabbatdag door welke onze tijd verdeeld is in weken dat juist zeven dagen op dit werk werden doorgebracht, en dat zeven priesters gebruikt werden om op zeven bazuinen te blazen, evenals bij vele andere gelegenheden werd ook bij deze gelegenheid dit getal tot een merkwaardig getal gemaakt, ter gedachtenis aan het zesdaagse werk van de schepping en op de zevende dag rusten er van. En daarenboven: de wet van de sabbatdag verbiedt ons eigen werk, dat dienstwerk en wereldlijk werk is, maar het werk, dat zij nu deden, was een Godsdienstige daad. Het is voorzeker geen verbreken van de sabbatsrust, om het sabbatswerk te doen, om de wille waarvan de sabbatsrust was ingesteld. En wat is het sabbatswerk anders dan een volgen van de ark in al haar bewegingen?

VII. Zij bleven dit doen gedurende de daarvoor bepaalde tijd, en op de zevende dag zevenmaal, hoewel zij er generlei uitwerking van zagen, gelovende dat Hij het gezicht op het einde zal voortbrengen en niet liegen, Hábakuk 2:3. Wij zullen er op de lange duur niets bij verliezen, als wij volharden in onze plicht. Zij liepen waarschijnlijk op zo'n afstand van de muren, dat zij buiten het bereik waren van de pijlen van de vijanden en buiten het gehoor van hun smalen en spotten. Wij kunnen veronderstellen dat het vreemde van de zaak de belegerden in het eerst in spanning heeft gehouden, maar op de zevende dag waren zij gerust, daar zij er niets kwaads van ondervonden, en het wellicht als een soort van toverij aanzagen. Waarschijnlijk lachten zij om de belegeraars, en vroegen zij spottend: Wat doen deze amechtige Joden? Nehemia 4:2. "Is dit nu het volk, dat wij zo geducht waanden? Is dit hun methode van aanval?" Zo riepen zij: "vrede en geen gevaar!" opdat het verderf toen het kwam, zoveel verschrikkelijker zou zijn.
Goddelozen, zegt bisschop **Hall**, denken dat God schertst als Hij het oordeel bereidt, maar zij zullen hun vergissing inzien, als het te laat is.

VIII. Eindelijk moesten zij een juichtoon aanheffen, en zij deden het, en onmiddellijk zijn de muren ingestort, vers 16. Dit was een juichen om de heerschappij, een kreet van triomf, het geklank des konings is bij hen, Numeri 23:21. Dit was een juichen des geloofs, zij geloofden dat de muren van Jericho zullen vallen, en door dat geloof werden zij neergeworpen. Het was een gejuich van gebed, een echo op het geklank van de bazuinen, die de belofte kond deden, dat God hunner zou gedenken, eenstemmig ging hun geroep op tot de hemel om hulp, en de hulp kwam. Sommigen zinspelen hierop om te tonen dat wij nooit de volkomen overwinning

over ons bederf moeten verwachten voor de avond van onze laatste dag, en dan zullen wij de triomfkreet er over aanheffen, als wij tot het getal en de mate van onze volkomenheid zullen gekomen zijn, zoals bisschop Hall het uitdrukt.
Een Godvruchtige ziel, zegt hij, zucht onder het bederf van haar zwakheden, gaarne zou zij er van verlost willen zijn, zij strijdt en bidt, maar als alles geschied is, kan het toch niet voor het einde van de zevende dag wezen, dat het oordeel zal uitgaan ter overwinning. En aan het einde van de tijd wanneer onze Heere nederdalen zal van de hemel met een geroep en met de stem van de bazuin, dan zal Satans koninkrijk volkomen verwoest en terneer geworpen zijn, dan, en niet eerder, wanneer alle tegenstand van macht en heerschappij, volkomen en voor eeuwig terneer zal geworpen zijn.

JOZUA 6:17-27
Het volk had stipt de orders opgevolgd die hun gegeven waren betreffende de belegering van Jericho, en nu heeft Jozua hun eindelijk gezegd, vers 16, "De Heere heeft ulieden de stad gegeven, gaat in en neemt er bezit van." Dienovereenkomstig hebben wij in deze verzen:

I. De regels, die zij bij de inbezitneming in acht moeten nemen. God geeft haar hun, en dus kan Hij aanwijzen voor welk doel Hij haar hun geeft, en er de voorwaarden en bepalingen bij maken, die Hij goedvindt. Zij is hun gegeven om Gode verbannen, dat is: gewijd te zijn, als de eerste, en misschien wel de slechtste van al de steden van Kanaän.

1. De stad moet verbrand, en al het levende er in, zonder barmhartigheid, aan de gerechtigheid Gods worden geofferd. Zij wisten dat dit alles opgesloten was in deze woorden, vers 17. De stad zal een "cherem", dat is: de Heere gewijd zijn, zij, met alles wat er in is, geen leven in die stad mag op enigerlei voorwaarde gelost worden, allen moeten zeker gedood worden, Leviticus 27:29. Zo beveelt Hij het, van wie zij, als schepselen, hun leven hadden ontvangen en aan wie zij, als zondaren, het verbeurd hadden, en wie kan Zijn vonnis wraken? Is God onrechtvaardig, die aldus wraak doet? Verre zij het van ons dit te denken. Er was bij de inneming van Jericho meer gezien van God, dan bij de inneming van de andere steden van Kanaän, en daarom moet zij ook meer dan de anderen Hem gewijd zijn. En de strenge behandeling van deze stad zal verschrikking doen komen over al de overigen, en hun hart nog meer voor het aangezicht van Israël doen versmelten. Maar toen deze strengheid bevolen werd, werden Rachab en haar bloedverwanten uitgezonderd, zij zal levend blijven, zij en allen, die met haar in het huis zijn. Zij had zich van haar naburen onderscheiden door de vriendelijkheid, die zij aan Israël heeft betoond, en daarom zal zij van hen onderscheiden worden door de snelle vergelding van haar vriendelijke daad.

2. Al de schatten van de stad, het geld en het zilveren huisraad, alle goederen van waarde moeten aan de dienst van de tabernakel gewijd worden, ingebracht worden in de schat van de tabernakel, de Joden zeggen, omdat de stad op een sabbatdag ingenomen was. Aldus zou God geëerd worden door de versiering en verrijking van Zijn tabernakel, aldus werd voorzien in de buitengewone uitgaven van Zijn dienst, en aldus werd de Israëlieten geleerd hun hart niet te zetten op wereldlijke rijkdom en niet te streven om er veel van voor zichzelf te vergaderen. God had hun beloofd een land, "vloeiende van melk en honing," niet een land overvloeiende van zilver en goud, want Hij wilde dat zij er genoeglijk in zouden wonen, opdat zij Hem zouden dienen met blijmoedigheid, maar niet zouden begeren om hetzij handel te drijven met verre landen, of schatten te verzamelen voor latere tijden. Hij wilde ook dat zij zich verrijkt zouden achten in de verrijking van Zijn tabernakel, en denken dat hetgeen opgelegd was in Gods huis, even waarlijk hun eer en hun rijkdom was, alsof het in hun eigen huis was opgelegd. Zij worden er zeer bijzonder voor gewaarschuwd om zich met het verbannene in te

laten, want zo zij zich iets ten eigen gebruik zouden toe-eigenen van hetgeen de Heere gewijd was, dan zou dit een vloek voor hen blijken te zijn, en daarom, vers 18, alleenlijk, dat gij u wacht van het verbannene. "Gij zult de neiging in u gevoelen om er van te nemen, maar beteugelt die neiging, schrikt er voor om er iets mee te doen te hebben." Hij spreekt alsof hij de zonde voorzag van Achan waarvan wij het bericht hebben in het volgende hoofdstuk, als hij deze reden geeft voor zijn waarschuwing, opdat gij u misschien niet verbant, en het leger Israëls stelt tot een ban, noch hetzelve beroert, zoals Achan bleek gedaan te hebben.

II. De toegang tot de stad, die hun door de val van de muren geopend was, of tenminste van dat deel van de muur, tegenover hetwelk zij zich bevonden toen zij de juichkreet aanhieven, vers 20. De muur viel onder zich, en heeft waarschijnlijk in zijn val vele lieden gedood, de soldaten, die er op schildwacht stonden, of anderen, die er bij menigten heen gekomen waren om de Israëlieten te zien bij hun optocht rondom de stad. Wij lezen van duizenden, die gedood werden door de val van een muur, 1 Koningen 20:30. Hetgeen, waarop zij vertrouwden als hun bescherming, bleek hun verderf te zijn. De plotselinge val van de muur heeft de inwoners ongetwijfeld zo doen ontstellen, dat zij geen kracht of moed hadden om weerstand te bieden, maar een gemakkelijke prooi werden voor het zwaard van Israël, en toen zagen zij van hoe weinig nut het was om hun poorten te sluiten voor een volk, dat de Heere aan zijn spits had, Micha 2:1-3. De God des hemels kan gemakkelijk, en zal voorzeker, alle macht neerwerpen van Zijn vijanden en van de vijanden van Zijn kerk. De koperen deuren en de ijzeren grendels zijn voor Hem slechts als stro en vermolmd hout, Jesaja 45:1, 2. "Wie zal mij voeren in een vaste stad? Zult Gij het niet zijn, o God!" Psalm 60:11, 12. Aldus zal satans koninkrijk vallen, en niemand zal voorspoedig zijn, die zich verhardt tegen God.

III. De uitvoering van de orders betreffende deze verbannen stad. Al wat ademde werd over de kling gejaagd, niet slechts de mannen, die met de wapens in de hand werden aangetroffen, maar ook de vrouwen en kinderen en de oude lieden. Hoewel zij om lijfsbehoud vroegen en nog zozeer smeekten om hun leven, was er toch geen plaats voor mededogen, het medelijden moet vergeten worden, zij verbanden alles. vers 21. Indien zij geen Goddelijk bevelschrift hadden gehad, onder het zegel van de wonderen, voor deze executie, zij zou niet gerechtvaardigd kunnen worden, en het kan heden ook niets dergelijks rechtvaardigen, nu wij er zeker van zijn, dat zo'n bevelschrift niet overgelegd kan worden. Maar, door de rechtvaardige Rechter van hemel en aarde aangesteld zijnde om het te doen, die niet onrechtvaardig is in het doen van wraak, moeten zij geprezen worden als de getrouwe dienaren van Zijn gerechtigheid. Werk voor God was toen bloedig werk, en vervloekt zij, die des Heeren werk bedrieglijk doet, ja vervloekt zij, die zijn zwaard van het bloed onthoudt, Jeremia 48:10. Maar de geest des Evangelies is zeer verschillend, want Christus is niet gekomen om van de mensen zielen te verderven, maar om te behouden, Lukas 9:56. Christus' overwinningen waren van een andere aard. Het vee werd gedood met de eigenaars er van, als bijgevoegde offeranden aan de Goddelijke gerechtigheid. Het vee van de Israëlieten werd, als het geslacht werd aan het altaar, aangenomen als offerande voor hen, maar het vee van de Kanaänieten moest gedood worden als offerande met hen, want hun ongerechtigheid kon niet verzoend worden door slachtoffers of brandoffers, beide waren voor de eer van God.

1. De stad verbrandden zij met vuur, en alles wat daarin was, vers 24. Toen de Israëlieten Jericho, een grote en goed gebouwde stad, hadden ingenomen, hoopten zij misschien er hun hoofdkwartier in te kunnen vestigen, maar God wil hen nog in tenten laten wonen, en daarom laat Hij dit nest verbranden, opdat zij er zich niet in zouden nestelen.

2. Al het zilver en goud en al de vaten, die door vuur en water gereinigd konden worden, werden tot de schat van de tabernakel gevoegd, niet omdat de Heere ze nodig had, maar omdat Hij er mee geëerd werd als de Heere van de heirscharen, inzonderheid van hun heirscharen, de God, die hun de overwinning gaf en daarom de roof kon eisen, hetzij de gehele roof, zoals hier, of, zoals soms, een tiende er van, Hebreeën 7:4.

IV. De behoudenis van Rachab de hoer of herbergierster, die niet omgekomen is met de ongehoorzamen, Hebreeën 11:31. De openbare trouw was verpand voor haar behoudenis door de twee verspieders, die hierin als publieke personen gehandeld hebben, en daarom heeft Jozua, hoewel de drukte en verwarring na het innemen van de stad zeer groot waren, toch afdoende maatregelen genomen voor haar veiligheid. Dezelfde personen, die zij beveiligd had, werden gebruikt om haar te beveiligen, vers 22, 23. Zij waren het best hiertoe instaat, zij kenden haar en haar huis, en het was zeer voegzaam dat zij dit zouden doen, opdat het zou blijken dat het was om de wille van haar vriendelijkheid voor hen, dat zij aldus onderscheiden werd, en dat haar haar leven tot een buit was gegeven. Al haar bloedverwanten werden met haar behouden evenals Noach heeft zij geloofd tot behoudenis van haar huisgezin, en zo brengt het geloof in Christus zaligheid tot het huis, Handelingen 16:31. Sommigen vragen, hoe haar huis, hetwelk gezegd wordt op de stadsmuur te zijn geweest, Hoofdstuk 2:15, er aan ontkomen is, om met de muur te vallen, wij zijn er zeker van, dat het eraan ontkomen is, want zij en haar bloedverwanten waren er veilig in, hetzij dat het zo dicht bij de muur stond, dat het gezegd werd erop te zijn, maar er toch ver genoeg af was, om noch met de muur, noch onder de muur te vallen, of liever: dat deel van de muur waarop haar huis stond, viel niet. In het leven gespaard zijnde:

1. Werd zij gedurende enige tijd buiten het leger gehouden, teneinde gereinigd te worden van het heidense bijgeloof, waarvan zij afstand moest doen en toebereid te worden voor haar toelating als proseliet.

2. Ter bestemder tijd werd zij opgenomen in de kerk van Israël, en zij en haar nageslacht verbleven in Israël, en haar familie was nog lang daarna vermaard. Wij vinden haar als de vrouw van Salmon, een overste van Juda, moeder van Boaz, en genoemd onder de voorouders van onze Zaligmaker, Mattheüs 1:5. Israëlieten ontvangen hebbende in de naam van Israëlieten, heeft zij het loon van een Israëliet ontvangen.
Bisschop **Pierson** merkt op dat Jozua, Rachab de hoer behoudende en haar toelatende onder Israël, gehandeld heeft als type van Christus, die hoeren en tollenaren in Zijn koninkrijk heeft toegelaten en ontvangen, Mattheüs 21:31. Het kan ook toegepast worden op de bekering de heidenen.

V. Jericho is veroordeeld tot eeuwige verwoesting en een vloek wordt uitgesproken over de man, die het later ooit zou beproeven haar te herbouwen, vers 26.
JOZUA bezwoer hen, dat is: de oudsten en het volk van Israël, niet slechts met hun eigen toestemming hen verplichtende, en hun nageslacht na hen, om deze stad nooit te herbouwen, maar door het bevel Gods, daar God zelf het op strenge straf, welke hier genoemd wordt, verboden had.

1. God wilde hiermede tonen het gewicht van een Goddelijke vloek, waar deze rust daar is er geen strijden tegen, noch een ontkomen er aan, hij brengt verderf aan, zonder dat er iets aan te doen of te verhelpen is.

2. Hij wilde dat zij in puin zou blijven liggen, als een eeuwig monument van Zijn toorn tegen de Kanaänieten, toen de mate hunner ongerechtigheid vol was en van Zijn goedertierenheid over Zijn volk, toen de tijd voor hun vestiging in Kanaän was gekomen. Het verderf hunner vijanden getuigde van Zijn gunst jegens hen, en zal hun hun ondankbaarheid verwijten aan die God, die zoveel voor hen gedaan had. De ligging van de stad was zeer lieflijk, en de nabijheid van de Jordaan was er waarschijnlijk een voordeel van, dat de mensen zou verleiden om op dezelfde plaats te gaan bouwen, maar hun wordt hier aangezegd, dat het op hun gevaar zal zijn zo zij het doen. De mensen bouwen voor hun nageslacht, maar hij, die Jericho herbouwt, zal geen nageslacht hebben om er van te genieten, zijn oudste zoon zal sterven, als hij het werk begint, en zo hij zich door die slag niet laat waarschuwen om er van af te laten, dan zal de voleindiging van zijn werk vergezeld gaan van de begrafenis van zijn jongste zoon, terwijl, naar wij onderstellen, ook al de anderen, die daar tussen waren, afgesneden werden. Deze vloek geen vloek zonder oorzaak zijnde, is ook werkelijk gekomen over de men, die lang daarna Jericho herbouwd heeft, 1 Koningen 16: 34, maar wij moeten niet denken, dat het die stad, toen zij eenmaal herbouwd was, er te slechter om maakte, of enig leed bracht aan hen, die haar bewoonden.
Wij vinden Jericho later bevoorrecht door de tegenwoordigheid niet alleen van die twee grote profeten, Elia en Elisa maar van onze gezegenden Heiland zelf, Lukas 18:35, 19:1, Mattheüs 20:29. Het is gevaarlijk om te pogen datgene op te bouwen hetwelk God verwoest wil hebben. Zie Maleachi 1:4. Eindelijk. Dit maakte Jozua groot en verhoogde zijn roem. Het maakte hem aangenaam aan Israël, maar geducht voor de Kanaänieten omdat het bleek dat God in waarheid met hem was.
Het Woord des Heeren was met hem zegt de Chaldeër, namelijk Christus zelf, die met Mozes geweest is. Niets kan iemands roem meer verheffen, of hem meer waarlijk een groot aanzien geven, dan het onmiskenbaar bewijs dat God met hem is.

HOOFDSTUK 7

1 Maar de kinderen Israëls overtraden door overtreding met het verbannene; want Achan, de zoon van Charmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerah, uit de stam van Juda, nam van het verbannene. Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen de kinderen Israëls.
2 Als Jozua mannen zond van Jericho naar Ai, dat bij Beth-aven ligt, aan het oosten van Beth-el, zo sprak hij tot hen, zeggende: Trekt opwaarts en bespiedt het land. Die mannen nu trokken op en bespiedden Ai. 3 Daarna keerden zij weder naar Jozua, en zeiden tot hem: Dat het ganse volk niet optrekke, dat er omtrent twee duizend mannen, of omtrent drie duizend mannen optrekken, om Ai te slaan; vermoei daarheen al het volk niet; want zij zijn weinige. 4 Alzo trokken derwaarts op van het volk omtrent drie duizend man; dewelke vloden voor het aangezicht der mannen van Ai. 5 En de mannen van Ai sloegen van dezelven omtrent zes en dertig man, en vervolgden hen van voor de poort tot Schebarim toe, en sloegen hen in een afgang. Toen versmolt het hart des volks, en het werd tot water. 6 Toen verscheurde Jozua zijn klederen, en viel op zijn aangezicht ter aarde, voor de ark des HEEREN, tot de avond toe, hij en de oudsten van Israël; en zij wierpen stof op hun hoofd. 7 En Jozua zeide: Ach, Heere HEERE! waarom hebt Gij dit volk door de Jordaan ooit doen gaan, om ons te geven in de hand der Amorieten, om ons te verderven? Och, dat wij toch tevreden geweest en gebleven waren aan gene zijde van de Jordaan! 8 Och, HEERE! wat zal ik zeggen, nademaal dat Israël voor het aangezicht zijner vijanden de nek gekeerd heeft? 9 Als het de Kanaänieten, en alle inwoners des lands horen zullen, zo zullen zij ons omsingelen, en onzen naam uitroeien van de aarde; wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?
10 Toen zeide de HEERE tot Jozua: Sta op; waarom ligt gij dus neder op uw aangezicht? 11 Israël heeft gezondigd; en zij hebben ook Mijn verbond, hetwelk Ik hun geboden had, overtreden; en ook hebben zij van het verbannene genomen, en ook gestolen, en ook gelogen, en hebben het ook onder hun gereedschap gelegd. 12 Daarom zullen de kinderen Israëls niet kunnen bestaan voor het aangezicht hunner vijanden; zij zullen de nek voor het aangezicht hunner vijanden keren; want zij zijn in de ban. Ik zal voortaan niet meer met ulieden zijn, tenzij gij de ban uit het midden van ulieden verdelgt. 13 Sta op, heilig het volk, en zeg: Heiligt u tegen morgen; want alzo zegt de HEERE, de God van Israël: Er is een ban in het midden van u, Israël! gij zult niet kunnen bestaan voor het aangezicht uwer vijanden, totdat gij de ban wegdoet uit het midden van u. 14 Gij zult dan in de morgenstond aankomen naar uw stammen; en het zal geschieden, de stam, welken de HEERE geraakt zal hebben, die zal aankomen naar de geslachten, en welk geslacht de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen bij huisgezinnen, en welk huisgezin de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen man voor man. 15 En het zal geschieden, die geraakt zal worden met de ban, die zal met vuur verbrand worden, hij en al wat hij heeft; omdat hij het verbond des HEEREN overtreden heeft, en omdat hij dwaasheid in Israël gedaan heeft.
16 Toen maakte zich Jozua des morgens vroeg op, en deed Israël aankomen naar zijn stammen; en de stam van Juda werd geraakt. 17 Als hij het geslacht van Juda deed aankomen, zo raakte hij het geslacht van Zarchi. Toen hij het geslacht van Zarchi deed aankomen, man voor man, zo werd Zabdi geraakt; 18 Welks huisgezin als hij deed aankomen, man voor man, zo werd Achan geraakt, de zoon van Charmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerah, uit de stam van Juda. 19 Toen zeide Jozua tot Achan: Mijn zoon! Geef toch de HEERE, de God van Israël, de eer, en doe voor Hem belijdenis; en geef mij toch te kennen, wat gij gedaan hebt, verberg het voor mij niet. 20 Achan nu antwoordde Jozua, en zeide: Voorwaar, ik heb tegen de HEERE, de God Israëls, gezondigd, en heb alzo en alzo gedaan. 21 Want ik zag onder de roof een schoon sierlijk Babylonisch overkleed, en tweehonderd sikkelen zilver, en een gouden tong, welker gewicht was vijftig sikkelen; en ik kreeg lust daartoe, en ik nam ze; en zie, zij zijn verborgen in de aarde, in het midden mijner tent, en het zilver daaronder. 22 Toen zond Jozua boden henen, die tot de tent liepen; en ziet, het lag verborgen in zijn tent, en het zilver daaronder. 23 Zij dan namen die dingen uit het midden der tent, en zij brachten ze tot Jozua en tot al de kinderen Israëls; en zij stortten ze uit voor het aangezicht des HEEREN. 24 Toen nam Jozua, en gans Israël met hem, Achan, de zoon van Zerah, en het zilver, en het sierlijk overkleed, en de gouden tong, en zijn zonen, en zijn dochteren, en zijn ossen, en zijn ezelen, en zijn vee, en zijn tent, en alles wat hij had; en zij voerden ze naar het dal Achor. 25 En Jozua zeide: Hoe hebt gij ons beroerd? De HEERE zal u beroeren te dezen dage! En gans Israël stenigde hem met stenen, en zij verbrandden hen met vuur, en zij overwierpen hen met stenen. 26 En zij richtten over een groten steenhoop, zijnde

tot op dezen dag. Alzo keerde zich de HEERE van de hittigheid Zijns toorns. Daarom noemde men de naam dier plaats het dal van Achor, tot dezen dag toe.

Meer dan eens hebben wij de zaken van Israël, zelfs als zij in de gelukkigste toestand verkeerden, en als zij het meest hoopvolle vooruitzicht hadden in grote verwarring gebracht gezien door de zonde zodat plotseling hun voortgang gestuit werd. Het gouden kalf, het murmureren te Kades en de ongerechtigheid te Peor hadden hun maatregelen verbroken, en hun grote beroering veroorzaakt, en in dit hoofdstuk hebben wij er wederom een voorbeeld van, daar de voortgang van hun wapens gestuit werd door zonde. Daar het echter slechts de zonde was van een persoon of geslacht, en spoedig gestraft werd waren de gevolgen niet zo slecht als van die andere zonden, evenwel, zij werden er door gewaar dat zij zich nog steeds goed hadden te gedragen. Wij hebben hier:

I. De zonde van Achan door van het verbannene te nemen, vers 1.
II. Israëls nederlaag voor Ai, vers 2 5.
III. JOZUA's verootmoediging en gebed bij gelegenheid van die ramp, vers 6-9.
IV. De bevelen, die God hem gaf om de schuld weg te doen, die Hem er toe gebracht had om aldus tegen hen te strijden, vers 10-15.
V. De ontdekking, het verhoor, de schuldbevinding, de veroordeling en terdoodbrenging van de misdadiger, waardoor Gods toorn werd afgewend, vers 16-26. En uit deze geschiedenis blijkt, dat Kanaän zelf, evenals de wet, niets volmaakt heeft, de volkomenheid, beide van heiligheid en van vrede voor Gods Israël, is alleen in het hemelse Kanaän te verwachten.

JOZUA 7:1-5
Het verhaal in dit hoofdstuk begint met een "maar". De Heere was met Jozua, en zijn gerucht liep door het gehele land, zo eindigt het vorige hoofdstuk, en er bleef geen twijfel over, of hij zou voortgaan, zoals hij was begonnen, voortgaande en overwinnende, opdat hij overwonne. Hij handelde recht en gehoorzaamde in alles aan zijn orders. Maar de kinderen Israëls overtraden door overtreding en hebben aldus God tegen zich gesteld en toen heeft zelfs Jozua's naam en roem, zijn wijsheid en zijn moed hem geen dienst gedaan. Als wij onze God verliezen, dan verliezen wij onze vrienden, die ons niet kunnen helpen tenzij God voor ons is. Nu hebben wij hier:

1. De zonde van Achan, vers 1. Hier wordt slechts melding gemaakt van zijn zonde in het algemeen, later zullen wij er een meer omstandig verhaal van hebben uit zijn eigen mond. De zonde wordt hier gezegd te bestaan in het nemen van het verbannene in ongehoorzaamheid aan het bevel en ten spijt van de bedreiging, Hoofdstuk 6:18. Bij de plundering van Jericho waren orders gegeven, dat zij geen leven mochten sparen en geen kostbaarheden voor zichzelf mochten roven, wij lezen niet van een overtreding van het eerste verbod, (er was niemand aan wie zij lijfsgenade verleenden) maar wel van het laatste, het medelijden werd weggedaan, het moest wijken voor de wet, maar aan hebzucht werd toegegeven. De liefde voor de wereld is die wortel van de bitterheid, die meer dan alle anderen, moeilijk is uit te roeien. Toch blijkt overduidelijk uit de geschiedenis van Achan, dat onder al de duizenden van Israël hij de enige schuldige was in deze zaak. Indien er meer waren, die zich op dezelfde wijze schuldig hadden gemaakt dan zouden wij er ongetwijfeld van gehoord hebben, en het is merkwaardig dat er niet meer waren. De verzoeking was sterk, allicht kwam het denkbeeld op, dat het toch jammer was dat zoveel kostbaarheden verbrand zouden worden, waartoe dit verlies? Bij het plunderen van steden acht iedereen zich gerechtigd om te nemen wat hij kan. Het was gemakkelijk zich geheimhouding en straffeloosheid te beloven, maar door de genade Gods waren er op de Israëlieten zulke indrukken teweeggebracht door Gods inzettingen: de

besnijdenis en het pascha, dat zij nu pas gevierd hadden en door Gods voorzienigheid over hen, dat zij ontzag hadden voor het Goddelijk bevel en oordeel, zodat zij zich grootmoedig hebben verloochend in gehoorzaamheid aan hun God. En toch, hoewel het slechts een enkel persoon was, die gezondigd had, wordt gezegd: de kinderen Israëls overtraden door overtreding, omdat één uit hen het gedaan had, en omdat hij nog niet van hen was afgezonderd, nog niet door hen was verloochend. Zij deden het, dat is: door hetgeen Achan deed, de schuld kwam over geheel de maatschappij, waarvan hij een lid was. Laat dit een waarschuwing zijn voor ons, om ons te wachten van zelf te zondigen, opdat niet velen er door beroerd en verontreinigd worden, Hebreeën 12:15, en ons te wachten van gemeenschap te hebben met de zondaren, opdat wij niet delen in hun schuld. Menig zorgzaam koopman is geruïneerd geworden door een zorgeloze compagnon. En het voegt ons over elkaar te waken ter voorkoming van zonde omdat zonde van anderen ons ten nadele kan strekken.

II. Het leger Israëls hierom lijdende. "De toorn des Heeren ontstak tegen de kinderen Israëls." Hij zag de overtreding, schoon zij haar niet zagen, en nu neemt Hij maatregelen om ze hen te doen zien, want, vroeg of laat, op de een of andere wijze, zullen verborgen zonden aan het licht gebracht worden, en doen de mensen er geen onderzoek naar, God zal het wel, en door Zijn onderzoek zal Hij het hun gaande maken. Menige gemeenschap is onder schuld en toorn en weet het niet, totdat het vuur uitbreekt, en hier brak het snel uit.

1. JOZUA zond een detachement om de naastbijgelegen stad op hun weg in bezit te gaan nemen, en dat was Ai. Slechts drie duizend man werden afgezonden, daar hem door zijn verspieders bericht was dat de plaats onaanzienlijk was, en er geen grote krijgsmacht nodig was om haar in te nemen, vers 2, 3. Nu was dit misschien een zondige gerustheid, om zo gering een krijgsmacht uit te zenden op deze onderneming, het kon ook een toegeven zijn aan de gemakzucht des volks, want zij willen niet, dat al het volk daarheen vermoeid zal worden. Misschien was het volk minder ijverig om op deze onderneming uit te gaan, omdat hun de roof van Jericho ontzegd was, en waren deze verspieders van mening dat men hun hierin ter wille moest zijn. Maar als die stad genomen moet worden, zou God wel door Zijn eigen macht de muren neerwerpen, doch zij moeten zich toch allen daarheen vermoeien, ja en zich ook daar vermoeien door er om heen te gaan. Het was geheel geen goed teken, dat Gods Israël zoveel aan hun vermoeienis begon te denken, en op middelen zon om zich moeite te besparen. Er wordt van ons geëist dat wij ons zelfs zaligheid zullen werken, hoewel het God is, die in ons werkt. Het bleek ook dikwijls slechte gevolgen te hebben als men zijn vijanden te gering heeft geacht. Zij zijn weinigen, zeggen de verspieders maar weinigen, als zij waren, bleken zij toch te velen voor hen. Het zal onze zorgen waakzaamheid opwekken in onze Christelijken strijd om te bedenken, dat wij de strijd hebben tegen de overheden en machten.

2. De troepen, die hij zond, werden bij hun eerste aanval op de stad met enig verlies teruggeslagen, vers 4, 5. Zij vluchtten voor het aangezicht van de mannen van Ai, zich onverklaarbaar ontmoedigd bevindende, terwijl hun vijanden met grote kracht en kloekmoedigheid streden dan zij hadden verwacht. In hun terugtrekken verloren zij zes en dertig man, geen zeer groot verlies op zo groot een getal, maar een ontzettende verrassing voor hen die geen reden hadden om bij enige aanval iets anders te verwachten dan een gemakkelijke en besliste overwinning. En zoals nu bleek was het maar goed, dat niet meer dan drie duizend man onder die smaad kwamen. Al ware ook geheel het leger daar geweest, het zou niet beter stand hebben kunnen houden nu het onder schuld en toorn was, dan deze kleine troep, en dan zou de nederlaag nog veel smartelijker en schandelijker geweest zijn. Maar het was al erg genoeg zoals het was, en diende:

a. Om Gods Israël te verootmoedigen, en hun te leren zich altijd te verheugen met beven. Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt.
b. Om de Kanaänieten te verharden, hen geruster te maken, in weerwil van de verschrikkingen, die over hen gekomen waren opdat hun verderf, als het kwam, zoveel vreselijker zou zijn.
c. Om een bewijs te zijn van Gods misnoegen op Israël, en hun een roepstem te wezen om de oude zuurdesem uit te zuiveren. En dit was voornamelijk bedoeld met deze nederlaag.

3. Het in wanorde terugtrekken van deze troep bracht verschrikking in geheel het leger Israëls, het hart des volks versmolt, niet zozeer vanwege het verlies als vanwege de teleurstelling. Jozua had hun verzekerd dat de levende God ganselijk de Kanaänieten voor hun aangezicht zou uitdrijven, Hoofdstuk 3:10. Hoe nu deze gebeurtenis overeen te brengen met die belofte? Voor ieder denkend man onder hen scheen het een aanduiding te zijn van Gods misnoegen, en een teken van nog iets ergers dan hun nu wedervaren was, geen wonder dus, dat het zo'n ontsteltenis bij hen teweegbracht. Indien God hun vijand is geworden en tegen hen strijdt, wat zal er dan van hen worden? Ware Israëlieten sidderen, als God toornig is.

JOZUA 7:6-9
Wij zien hier in hoe grote bekommernis Jozua was om deze treurige zaak. Als openbaar persoon ging hem het verlies meer dan aan iemand anders ter harte, en hierin is hij een voorbeeld voor vorsten en grote mannen en leert hun de rampen ter harte te nemen door welke hun volk wordt getroffen, hij is ook een type van Christus, wie het bloed van Zijn onderdanen dierbaar is, Psalm 72:14. Merk op:

1. Hoe hij treurde, hij verscheurde zijn kleren, vers 6, ten teken van grote smart om deze openbare ramp, en inzonderheid van vrees voor Gods misnoegen, dat er gewis de oorzaak van was. Ware het slechts de gewone krijgskans geweest (zoals wij maar al te zeer geneigd zijn het te noemen) het zou een generaal niet betaamd hebben om zo het hoofd te laten hangen, maar als God toornig was, dan was het zijn plicht en zijn eer om die gevoelens te koesteren. Een van de dapperste krijgslieden, die ooit bestaan hebben, erkende dat het haar van zijn hoofd te berge was gerezen van verschrikking voor God, en "dat hij gevreesd heeft voor Zijn oordelen," Psalm 119:120.
Als één, die zich vernedert onder de krachtige hand Gods, viel hij op zijn aangezicht ter aarde, het geen verkleining voor zich achtende, om aldus laag neer te liggen voor de grote God, tot wie hij dit teken van eerbied richtte door zijn ogen op de ark des Heeren te houden. De oudsten van Israël, belang hebbende bij de zaak en onder de invloed zijnde van zijn voorbeeld, hebben zich met hem neergebogen en, ten teken van diepe verootmoediging, stof op hun hoofd geworpen, niet slechts als treurenden, maar als boetelingen, niet twijfelende of het was om de een of andere zonde dat God met hen streed, (hoewel zij niet wisten welke zonde het was) verootmoedigden zij zich voor God, en smeekten aldus dat Zijn toorn afgewend zou worden. Dat bleven zij doen tot de avond toe, om te tonen dat het niet door een plotselinge opwelling van smart was, maar voortkwam uit een diepe overtuiging van hun ellende en gevaar, indien God er toe gebracht werd hen te verlaten.
Jozua is niet heftig uitgevaren tegen zijn verspieders wegens hun verkeerde inlichting omtrent de sterkte des vijands, noch tegen de krijgslieden om hun lafhartigheid, hoewel beide misschien wel te laken waren, maar zijn oog was op God, want, zal er een kwaad in het leger zijn, dat de Heere niet doet? Zijn oog is op God als zijnde misnoegd, en dat is het wat hem beroert.

II. Hoe hij bad, of liever pleitte, ootmoedig de zaak met God besprekende, niet gemelijk, zoals David, toen de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza, maar diep terneergeslagen, zijn geest scheen ontroerd en verward, maar toch niet zo, of hij kon nog bidden, en door lucht te geven aan zijn smart in een ootmoedig gebed tot God bleef hij bedaard, en zo heeft de zaak een goede keer genomen.

1. Nu wenst hij dat zij maar allen tevreden waren geweest met het erfdeel van de twee stammen aan de overzijde van de Jordaan vers 7. Hij denkt dat het beter ware geweest om daar maar te blijven, weinig te hebben dan niets te hebben. Dit riekt te veel naar ontevredenheid en een wantrouwen van God, en kan niet gerechtvaardigd worden, hoewel de verrassing en teleurstelling voor iemand aan wie het openbare welzijn zozeer ter harte ging, het ten dele kan verontschuldigen. Die woorden: "Waarom hebt Gij dit volk ooit door de Jordaan doen gaan, om ons te verderven?" gelijken maar al te veel op hetgeen de murmureerders zo dikwijls gezegd hebben, Exodus 14:11, 12, 16:3, 17:3, , Numeri 14:2, 3. Maar Hij, die het hart doorgrondt, wist dat zij uit een andere gezindheid voortkwamen, en daarom heeft Hij niet met de uiterste gestrengheid op het verkeerde van de woorden gelet. Indien Jozua bedacht had dat de wanorde, waarin hun zaken nu gekomen waren, ongetwijfeld uit iets verkeerds in hen is voortgekomen, dat echter gemakkelijk hersteld kon worden, en alles dan weer in de rechten toestand zou komen, (zoals dit zo dikwijls in de tijd van zijn voorganger geweest is) dan zou hij niet gesproken hebben alsof het nu al vaststond dat zij in de hand van de Amorieten overgegeven zijn om door hen verdorven te worden. God weet wat Hij doet, al weten wij het niet, maar hiervan kunnen wij zeker zijn: nooit heeft Hij ons onrecht gedaan, en nooit zal Hij ons onrecht doen.

2. Hij spreekt als iemand, die volstrekt niet weet of begrijpt wat de betekenis en bedoeling is van dit voorval, vers 8. "Wat zal ik zeggen, welke verklaring kan ik er van geven dat Israël, Uw eigen volk, waarvoor Gij nu onlangs zulke grote dingen gedaan hebt, en aan hetwelk Gij het volle bezit van dit land beloofd hebt, voor het aangezicht van zijn vijanden de nek gekeerd heeft, niet slechts voor hen vliedt, maar valt en hun ten prooi wordt? Wat zullen wij denken van de Goddelijke macht, is de arm des Heeren verkort? Van de Goddelijke belofte, is Zijn woord ja en neen? Van hetgeen God voor ons gedaan heeft, zal dit alles ongedaan gemaakt worden, tevergeefs zijn geschied?" Gods wijze van handelen is dikwijls ingewikkeld en raadselachtig, zodat de wijsten en besten van de mensen niet weten wat er van te zeggen, maar zij zullen het na deze verstaan, Johannes 1-3:7.

3. Hij pleit op het gevaar, waarin Israël nu was om in het verderf te worden gestort, hij acht alles reeds verloren. "De Kanaänieten zullen ons omsingelen, daar zij tot de gevolgtrekking zijn gekomen, dat onze schaduw, dat is onze bescherming, van ons is geweken, en dat nu de schaal naar hun zijde overhelt. Nu zullen wij even verachtelijk zijn in hun ogen als wij tevoren geducht voor hen waren, en zij zullen onze naam uitroeien van de aarde, vers 9. Zo zijn zelfs Godvruchtigen, als zij een weinig tegenspoed hebben, geneigd om het ergste te vrezen en tot harder gevolgtrekkingen te komen, dan waarvoor zij reden hebben. Maar dit wordt hier aangevoerd als een pleitgrond een smeking: "Heere, laat Israëls naam, die U zo dierbaar is geweest, en die zo groot was in de wereld, niet uitgeroeid worden." Hij wijst op de smaad, die op God zal geworpen worden, indien Israël ten ondergang wordt gebracht, dan zullen Zijn eer en heerlijkheid er onder lijden. Zij zullen onze naam uitroeien, zegt hij, maar zich bezinnende, daar hij begrijpt, dat het er weinig toe doet wat er van onze geringer naam wordt (de uitroeiing daarvan zal een weinig betekenend verlies zijn) verbetert hij zijn rede en zegt: Wat zult Gij dan Uw grote naam doen? Dit beschouwt en betreurt hij als het zwaarste in de ramp, hij vreesde dat er ongunstig door gesproken zou worden van God, van Zijn wijsheid

en macht, Zijn goedheid en getrouwheid, wat zullen de Egyptenaren zeggen? Niets is voor een Godvruchtige ziel smartelijker, dan dat Gods naam onteerd wordt.
Ook hierop pleit hij ter afwending van hetgeen hij vreest en ter vernieuwing van Gods gunst over hen. Het is het enige woord in zien spreken met God, waarin enige bemoediging is opgesloten, en hij besluit er mede: *"Vader, verheerlijk Uw naam."* De Naam van God is een grote Naam, boven iedere naam, en wat er ook moge gebeuren wij moeten geloven dat Hij de smaad er van zal afwenden, en daar moeten wij ook om bidden. Dat moet ons meer dan iets anders ter harte gaan, hierop moeten wij het oog gericht hebben, als het doel van al onze begeerten, en daarom moeten wij onze bemoediging ontlenen, als de grond van al onze hoop. Geen beteren pleitgrond kunnen wij aanvoeren dan dezen: Heere, wat zult Gij dan Uw grote naam doen? Laat God in alles verheerlijkt worden, en dan zal geheel Zijn wil ons welkom zijn.

JOZUA 7:10-15
Wij hebben hier Gods antwoord op het gebed van Jozua, wij kunnen veronderstellen dat dit antwoord kwam van het verzoendeksel boven de ark, voor welke Jozua met het aangezicht ter aarde lag, vers 6. Zij, die de wil van God wensen te kennen, moeten met hun begeerten naar de orakels van God gaan en aan de poort van de wijsheid gaan en op haar voorlichting wachten, Spreuken 8:34. En laat hen, die zich onder het teken bevinden van Gods misnoegen nooit over Hem klagen, maar bij Hem klagen, en dan zullen zij een antwoord des vredes ontvangen. Het antwoord kwam terstond, terwijl hij nog sprak, Jesaja 65:24, zoals het ook tot Daniël kwam, Daniel 9:20.

1. God bemoedigt Jozua onder zijn tegenwoordige moedeloosheid en vrees ten opzichte van de treurige gesteldheid van Israëls aangelegenheden, vers 10. "Sta op, laat de moed niet aldus zinken, waarom ligt gij dus neer op uw aangezicht?" Ongetwijfeld heeft Jozua wèl gedaan met zich aldus voor God te verootmoedigen en te treuren onder de tekenen van Zijn misnoegen, maar nu zegt God hem, dat het genoeg is, Hij wilde hem niet langer in die treurige houding zien want God verlustigt zich niet in de smart zijner boetelingen, als zij hun zielen verootmoedigen nog verder of meer dan nodig is om vergeving te ontvangen en vrede te hebben, zelfs van dat treuren moeten de dagen een einde nemen. Sta op, schud u uit het stof, Jesaja 52:2.
Jozua bleef treuren en rouwbedrijven tot aan de avond toe, vers 6 zó laat, dat zij in die avond niets konden doen om de schuldige te ontdekken, maar genoodzaakt waren dit uit te stellen tot aan de volgende morgen, Daniel (Hoofdstuk 9:21) en Ezra (Hoofdstuk 9:5, 6) bleven slechts treuren tot omtrent de tijd van het avondoffer, dat heeft beide verkwikt en moed gegeven, maar Jozua bleef nog langer treuren, en daarom wordt hij nu opgewekt: "Sta op, blijf daar niet de gehele nacht liggen." Toch bevinden wij dat Mozes veertig dagen en veertig nachten aldus voor de Heere lag, om voorbede te doen voor Israël, Deuteronomium 9:18.
Jozua moet opstaan, omdat hij ander werk te doen heeft dan daar neer te liggen, de ban moet ontdekt en uitgeworpen worden, en dat wel hoe eerder hoe beter.
Jozua is de man, die het moest doen, en daarom is het tijd voor hem om zijn rouwgewaad af te leggen en zijn klederen als rechter aan te doen, en de ijver aan te doen als een mantel, het wenen moet het zaaien niet in de weg staan, en de een Godsdienstplicht moet de andere niet verdringen. Alles is schoon op zijn tijd. Sechanja had misschien hier het oog op in hetgeen hij bij een dergelijke gelegenheid tot Ezra heeft gezegd. Zie Ezra 10:2-4.

II. Hij maakt hem de ware en enige oorzaak bekend van deze ramp, en toont hem waarom Hij tegen hen had gestreden, vers 11. Israëls heeft gezondigd. "Denk niet dat God van zin is veranderd, Zijn arm verkort is, of Zijn belofte zal falen, het is zonde, het is zonde, die grote

kwaaddoenster, die de stroom van de Goddelijke gunst heeft gestremd, en deze scheur aan u gescheurd heeft." De zondaar wordt niet genoemd, hoewel de zonden aangeduid wordt, maar er wordt van gesproken als van de daad van Israël in het algemeen, totdat zij haar op de bepaalde persoon hebben gelegd, en hun droefheid naar God aldus een verantwoording voor hen heeft gewrocht, zoals die waarvan gesproken wordt in 2 Corinthiers 7:11. Merk hier op hoe de zonde hier als uiterst zondig is voorgesteld.

1. Zij hebben Mijn verbond overtreden, een uitdrukkelijk gebod, waaraan een strafbedreiging is toegevoegd. Er was overeengekomen dat God de gehele buit van Jericho zou hebben en zij de buit van de overige steden van Kanaän maar door God te beroven van Zijn deel, overtraden zij dit verbond.

2. Zij hebben van het verbannene genomen in geringachting van de vloek. die zo plechtig aangekondigd was tegen hem, die zich aan Gods eigendom zou durven vergrijpen, alsof er niets ontzaglijke was in die vloek.

3. Ook hebben zij gestolen, zij deden het heimelijk, alsof zij het voor de Goddelijke alwetendheid konden verbergen, en zij waren bereid te zeggen: De Heere zal het niet zien, of zal uit zo'n grote buit deze kleinigheid niet missen. Aldus hebt gij gemeend, dat Ik ten enenmale ben gelijk gij.

4. Ook hebben zij gelogen. Toen de krijgsverrichting was afgelopen, heeft Jozua waarschijnlijk al de stammen opgeroepen en hun gevraagd, of zij met de buit getrouwelijk gedaan hebben naar het bevel des Heeren, en hun bevolen om, zo zij kennis droegen van een overtreding, het te zeggen, maar Achan voegde zich bij de overigen in hun algemene betuiging van onschuld, waarbij hij zich wist te beheersen, zoals de overspelige vrouw, die eet, haar mond afwist en zegt: ik heb geen ongerechtigheid gewrocht. Ja meer: 5. Zij hebben het verbannene onder hun gereedschap gelegd, alsof zij er evenveel recht op hadden als op hun andere bezittingen, niet denkende dat zij ter verantwoording zullen geroepen worden, noch voornemens zijnde om het terug te geven. Van dit alles heeft Jozua, hoewel hij een wijs en waakzaam heerser was, niets geweten totdat God het hem zei die al de verborgen boosheid kent, welke er in de wereld is en waarvan de mensen niets weten. God kon hem toen ook gezegd hebben wie de persoon was, die dit gedaan heeft, maar Hij doet het niet.
a. Om de ijver van Jozua en Israël op te wekken om tot de ontdekking van de misdadiger te komen.
b. Om de zondaar zelf nog tijd en gelegenheid te geven om tot berouw te komen over zijn misdaad en er belijdenis van te doen. Jozua heeft ongetwijfeld terstond door het gehele leger bekend gemaakt, dat er zo'n overtreding begaan was. Indien nu Achan zich terstond had aangegeven, boetvaardig en berouwhebbend zijn schuld had bekend, en het onderzoek had voorkomen, wie weet of hij dan niet het voorrecht had kunnen hebben van de wet, die een zondoffer aannam met teruggave van het ontvreemde van hen die door afdwaling gezondigd hebben wat ontvreemdende van de heilige dingen des Heeren, Leviticus 5:15, 16. Maar Achan, die geen schuld bekende, voordat het lot hem had aangewezen, gaf blijk van de hardheid zijns harten, en daarom heeft hij geen barmhartigheid verkregen.

III. Hij wekt hem op om de zaak te onderzoeken door hem te zeggen:
1. Dat dit de enige reden was van de twist, die God met hen had, dit en niets anders, zodat, indien deze ban slechts weggedaan werd, hij niet behoefde te vrezen, alles zal wel wezen, was deze versperring weggenomen, dan zal de stroom van zijn overwinningen en voorspoed even sterk zijn als ooit tevoren.

2. Dat, zo deze ban niet werd weggedaan zij de terugkeer van Gods genaderijke tegenwoordigheid niet moesten verwachten, duidelijk uitgedrukt: Ik zal niet meer met ulieden zijn, tenzij gij de ban uit het midden van ulieden verdelgt, dat is de verbannen, of gevloekte persoon, die dit geworden is door van het verbannene te nemen. Wat gevloekt is, zal verdelgd worden, en zij, die door God aangesteld zijn om het zwaard te dragen, dragen het tevergeefs, als zij het niet tot een verschrikking maken voor de boosheid, die deze oordelen Gods over een land brengt. Door persoonlijke bekering en verbetering van leven, verdelgen wij het verbannene in ons eigen hart, en, tenzij wij dit doen, moeten wij nooit de gunst des gezegenden Gods verwachten. Laat alle mensen het weten, dat het niets anders is dan de zonde, die scheiding maakt tussen hen en God, en zo die niet van harte betreurd en nagelaten wordt, dan zal die scheiding eeuwig wezen.

IV. Hij duidt hem aan op welke wijze hij dit onderzoek en die vervolging moet instellen.
1. Hij moet het volk heiligen, nu, vanavond nog, dat is, zoals nader verklaard wordt, hij moet hun bevelen zich te heiligen, vers 13. En wat kunnen magistraten of leraren meer doen tot heiliging? Zij moeten zich in een gepaste gemoedsstemming brengen om voor God te verschijnen, en zich aan het Goddelijk onderzoek onderwerpen, nu God kwam om hen te onderzoeken, zij moeten zich bereiden om hun God te ontmoeten. Zij waren er toe geroepen zich te heiligen, toen zij de Goddelijke wet moesten ontvangen Exodus 19, en ook thans nu zij voor het Goddelijk gericht moesten verschijnen want voor beide gelegenheden wordt de diepste eerbied vereist. Er is een ban in het midden van ulieden, daarom: heiligt u, dat is: "Laat allen, die onschuldig zijn, instaat wezen zich te zuiveren, en te zorgvuldiger zijn om zich te heiligen." Andere zonden moeten ons aansporen om ons te heiligen, zoals de ergernis van de bloedschendige Corinthiër de aanleiding is geweest voor een gezegende hervorming in die gemeente, 2 Corinthiers 7:11.

2. Hij moet hen allen onder de proef van het lot brengen, vers 14. Eerst zal de stam tot welke de schuldige behoorde, door het lot ontdekt worden, dan het geslacht, vervolgens het huisgezin, en eindelijk de persoon. Zo kwam de ontdekking langzaam en trapsgewijze opdat aan de schuldige nog de gelegenheid zou is gegeven worden om zich aan te geven en openhartig zijn zonde te belijden, want God wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen. Merk op: de stam, het geslacht, het huisgezin, waarop het viel wordt gezegd door de Heere geraakt te zijn, want het beleid daarvan is van de Heere, hoe toevallig het ook schijnt, het is onder het bestuur van de oneindige wijsheid en rechtvaardigheid, en om te tonen, dat als de zonde van de zondaren hen vindt, God er in erkend moet worden. Hij is het, die hen grijpt, het arresteren geschiedt in Zijn naam. God heeft de ongerechtigheid uwer knechten gevonden, Genesis 44:16.
Er wordt ook te kennen gegeven met hoe zeker en onfeilbaar een oordeel de rechtvaardige God onderscheidt, en altijd zal onderscheiden, tussen de onschuldigen en de schuldigen, zodat zij wel voor een tijd onder dezelfde veroordeling schijnen, zoals de gehele stam dit scheen, toen hij het eerst door het lot geraakt was, maar Hij, die Zijn wan in Zijn hand heeft, zal er krachtdadig in voorzien, dat het kostbare van het snode zal worden uitgetrokken, zodat, hoewel de rechtvaardige van dezelfde stam, hetzelfde geslacht en huisgezin zijn als de goddelozen, zij toch niet als de goddelozen behandeld worden, Genesis 18:25 3. Als de misdadiger ontdekt was, dan moest hij zonder barmhartigheid ter dood gebracht worden, en met alle tekenen van afschuw en verfoeiing, vers 15. Hij en al wat hij heeft, moest met vuur verbrand worden, opdat er niets van het verbannene onder hen overbleef en de reden, voor dit strenge vonnis gegeven, is dat de misdadiger: a. God ten hoogste heeft beledigd, hij had het verbond des Heeren overtreden, die inzonderheid ijvert voor de eer van Zijn heilig verbond.

b. Hij heeft groot onheil berokkend aan de kerk van God, hij heeft dwaasheid gedaan in Israël, schande gebracht over het volk, dat door al zijn naburen beschouwd werd als een wijs en verstandig volk, het volk verontreinigd, dat Gode geheiligd was het volk beroerd, waar Hij de beschermer van is. Deze misdaden waren in haar aard zó gruwelijk en ergerlijk, konden zulke boze gevolgen na zich slepen, en zo'n slecht voorbeeld zijn, dat de straf, die anders onder het verwijt van wreedheid zou kunnen vallen, nu goedgekeurd en toegejuicht moet worden als een daad van noodzakelijke gerechtigheid. Het was HEILIGSCHENNIS, het was een aanranden van de rechten Gods, het was Zijn eigendom te vervreemden, en datgene tot privaat gebruik aan te wenden, wat toegewijd was aan Zijn eer en heerlijkheid en bestemd was voor de dienst van het heiligdom; dat was de misdaad, die aldus streng gestraft moest worden, ter waarschuwing van al het volk in alle eeuwen om zich te wachten van God te beroven.

JOZUA 7:16-26
In deze verzen hebben wij:

I. De ontdekking van Achan door het lot, dat een volkomen lot bleek te zijn, hoewel het slechts trapsgewijze tot de ontdekking leidde. Hoewel wij kunnen veronderstellen dat Jozua er te beter en geruster door sliep, toen hij het ergste kende van de ziekte des lichaams waarvan hij, onder God, het hoofd was, en waarvoor nu een zekere methode van genezing was aangewezen, maakte hij zich des morgens vroeg op, vers 16, zozeer had hij er zijn hart op gezet om de ban uit hun midden weg te doen. Wij hebben reeds bij andere gelegenheden gezien dat Jozua iemand was, die vroeg opstond, hier toont het zijn ijver en zijn vurig verlangen om Israël in Gods gunst hersteld te zien. Let er in dit onderzoek op:

1. Dat Juda de schuldige stam was, Juda die van al de stammen de meest eervolle en doorluchtigste was en zijn zou. Dit nu was een verduistering van zijn roem, en zal kunnen dienen tot een beteugeling van hun hoogmoed, er waren velen onder hen, die glans en luister bijzetten aan hun stam, maar hier was één, die er de smaad en schande van was. Laat ook de beste families het niet vreemd vinden, indien er onder haar zijn, of van haar zullen afstammen de zodanigen, die haar smart en schande veroorzaken. Juda zal het eerste en grootste erfdeel in Kanaän hebben, zoveel onverschoonbaarder is dus de man uit die stam die niet tevreden is om te wachten op zijn deel, maar op Gods eigendom losgaat. Volgens de overlevering van de Joden hebben, toen de stam van Juda geraakt was, de kloeke mannen van die stam hun zwaard getrokken en betuigd dat zij het niet weer in de schede zouden steken, voor zij de misdadiger gestraft zagen en zij gezuiverd waren, die zich onschuldig wisten.

2. Dat de schuldige persoon eindelijk gevonden was, wat het lot sprak, was: Gij zijt de man, vers 18. Het was vreemd dat Achan zich van schuld bewust zijnde, en het lot al nader en nader tot zich ziende naderen, het verstand niet had om zich uit de voeten te maken, of de genade niet had om belijdenis van schuld te doen, maar zijn hart was verhard door de bedrieglijkheid van de zonde, en het bleek dat dit hem ter verderfenis was. Wij kunnen ons wel voorstellen hoe hij verbleekte hoe schrik en afgrijzen zich van hem meester maakten, toen hij als de schuldige was aangewezen, hoe de ogen van geheel Israël op hem gericht waren en iedereen bereid was te zeggen: Hebben wij u gevonden, onze vijand? Zie hier: a. De dwaasheid van hen, die zich beloven dat hun zonde verborgen zal blijven, de rechtvaardige God heeft vele middelen om de verborgen werken van de duisternis aan het licht te brengen, en dus hen tot schande en verderf te doen komen, die in hun gemeenschap met die onvruchtbare werken blijven voortgaan. Het gevogelte des hemels zou, als het God behaagde, de stem wegvoeren, Prediker 10:20. Zie Psalm 94:7 en verv.

b. Hoe nodig het ons is om, als God met ons twist te ontdekken wat er de oorzaak van is, wet de bijzondere zonde is, die, evenals Achan, ons leger beroert. Wij moeten onszelf onderzoeken en nauwlettend achtgeven op het getuigenis van ons geweten, teneinde de ban te ontdekken, en met de Godvruchtigen Job bidden: Doe mij weten waarover Gij met mij twist. Ontdek de verrader, dan zal hij niet langer gekoesterd en geherbergd worden.

II. Zijn aanklacht en verhoor, vers 19.
JOZUA bekleedt de rechterstoel, en ofschoon hij door de aanwijzing van het lot volkomen overtuigd is van zijn schuld, dring hij toch bij hem aan om een boetvaardige bekentenis te doen, opdat zijn ziel er door gered worde in de andere wereld, hoewel hij hem geen hoop kon geven, dat hij er zijn leven door zou behouden. Merk op:

1. Hoe hij hem toespreekt met de grootste zachtmoedigheid en tederheid, als een waar discipel van Mozes. Hij zou hem rechtvaardig "dief" en "weerspannige", en "Raca" en "gij dwaas" hebben kunnen noemen, maar hij noemt hem "mijn zoon", hij zou hem hebben kunnen bezweren om te bekennen, zoals de hogepriester onze gezegende Heiland bezworen heeft, of hem dreigen met pijniging ten einde hem een bekentenis te ontwringen, maar om de wille van de liefde bidt en smeekt hij hem veeleer, ik bid u, doe belijdenis. Dit is een voorbeeld voor allen om hen die in het ongeluk zijn, niet te honen of te bespotten, al hebben zij zich ook zelf dat ongeluk op de hals gehaald, maar ook zelfs overtreders te behandelen met zachtmoedigheid, niet wetende wat wij zelf gedaan zouden hebben, of geweest zouden zijn, indien God ons aan onze eigen raadslagen had overgegeven. Het is ook een voorbeeld voor magistraten om, als zij recht oefenen, met een strenge en voorzichtige hand hun eigen hartstochten in bedwang te houden, en er zich nooit door te laten vervoeren tot een onbetamelijke manier van handelen of van spreken, zelfs niet tegenover hen, die hen het meest geprikkeld of getergd hebben. De toorn van de man werkt Gods gerechtigheid niet. Laat hen gedenken dat het oordeel van God is, die meester is van Zijn toorn. Dat is de methode die het waarschijnlijkst overtreders tot berouw zal brengen.

2. Wat hij wenst dat hij zal doen, de daad te bekennen, haar voor God te belijden, voor God, die door de misdaad werd beledigd.
JOZUA was voor hem in de plaats van God, zodat hij aan hem belijdenis doende, belijdenis gedaan heeft aan God. Hierdoor zou hij aan Jozua en de vergadering voldoening geven omtrent hetgeen hem ten laste is gelegd, en zijn bekentenis zou tevens een blijk zijn van zijn berouw, en een waarschuwing aan anderen om zich te wachten van te zondigen naar de gelijkheid van zijn overtreding. Maar hetgeen Jozua er in bedoelt is, dat God er door geëerd zal worden als de Heere, de God van oneindige wetenschap en macht, voor wie niets verborgen is, en als de Gods Israëls, die, gelijk Hij zeer bijzonder toornt over beledigingen, gedaan aan Israël, ook toornt over de beledigingen, die Hen aangedaan worden door Israël. Gelijk wij in ons belijden van zonde ons de beschaamdheid des aangezichts toekennen, zo geven wij dan ook Gode de eer als een rechtvaardig God, erkennende dat Hij terecht misnoegd op ons is, en als een goede God, die onze belijdenis niet zal gebruiken als een bewijs tegen ons, maar getrouw en rechtvaardig is om te vergeven, als wij er toe gebracht zijn om te erkennen dat Hij getrouw en rechtvaardig zou wezen, indien Hij ons strafte. Door zonde hebben wij God beledigd in Zijn eer, Christus heeft door Zijn dood voldoening gegeven voor die belediging, maar het is nodig, dat wij door ons berouw onze liefde tonen voor Zijn eer, en, voor zoveel dit in ons vermogen is Hem de eer geven.
Bisschop Patrick haalt de Samaritaanse kroniek aan, volgens welke Jozua hier zegt tot Achan: Hef uw ogen op tot de Koning van hemel en aarde, en erken dat niets verborgen kan wezen voor Hem, die de diepste geheimen kent.

III. Zijn belijdenis, die nu eindelijk, nu hij zag dat het doelloos was zijn misdaad te verbergen, ook vrij en oprecht is, vers 20, 21. Hier is:

1. Een boetvaardige bekentenis van de misdaad. "Voorwaar, ik heb gezondigd, hetgeen waar ik van beschuldigd word, is te waar om ontkend, en te slecht om verontschuldigd te worden. Ik beken het, ik betreur het, de Heere is rechtvaardig in het aan het licht te brengen want, voorwaar, ik heb gezondigd." Dit is de taal van een boetvaardige, die walgt van zijn zonde, en wiens geweten er door bezwaard is. "Ik heb niets om er anderen van te beschuldigen, maar zeer veel om mijzelf ten laste te leggen, het is bij mij, dat het gebannene is gevonden, ik ben de man, die het recht heb verkeerd, hetwelk mij niet heeft gebaat." En hetgeen waarmee hij zijn zonde verzwaarde, is, dat zij bedreven werd tegen de Heere, de God Israëls. Hij was zelf een Israëliet, die met de overigen van dit verhoogde volk deelde in hun voorrechten, zodat hij, de God Israëls beledigende, zijn eigen God beledigde, waardoor hij de schuld van het laagste verraad en de grootste ondankbaarheid op zich had geladen.

2. Een omstandig verhaal van het feit. Zo en zo heb ik gedaan. God had aan Jozua in het algemeen gezegd dat een deel van het verbannene genomen was, maar laat het aan hem over om uit Achan een bericht van de bijzonderheden te verkrijgen, want op de een of andere wijze zal God de tong van de zondaren tegen zichzelf doen aanstoten, Psalm 64:9. Indien Hij hen tot berouw en bekering brengt, dan zullen zij zichzelf beschuldigen, en hun ontwaakt geweten zal in de plaats van duizend getuigen zijn. Het betaamt de boetvaardigen om in het belijden hunner zonde aan God zeer nauwkeurig en uitvoerig te zijn, niet alleen: "Ik heb gezondigd", maar "hierin en daarin heb ik gezondigd", met leedwezen en smart gedenkende aan al de stappen, die tot zonde hebben geleid, en alle de omstandigheden, die haar verzwaard hebben en haar zeer zondig hebben gemaakt, zo en zo heb ik gedaan.
Hij bekent:
A. Dat hij die dingen genomen heeft. Bij het plunderen van een huis in Jericho vond hij een schoon Babylonisch kleed, een overkleed, zoals de vorsten droegen als zij zich in staatsie vertoonden. Waarschijnlijk had het de koning van Jericho behoord. Een veelkleurig gewaad zo worden de woorden door sommigen overgezet, wat het nu ook moge geweest zijn, in zijn ogen was het iets heerlijks. "Hoe jammer," denkt Achan, "dat dit verbrand zou worden, dat zou niemand enig goed doen, als ik het houd, zal het mij jarenlang voor mijn beste kleed kunnen dienen." Onder dit voorgeven krijgt hij vrijmoedigheid om dit te nemen, ziet hij er geen kwaad in om dit van het vuur te redden, maar nu begonnen zijnde, gaat hij voort, en neemt een zak met geld, tweehonderd sikkelen, dat is honderd ons zilver, en een gouden tong, die vijftig sikkelen woog, dat is vijf en twintig ons. Hij kon niet aanvoeren dat hij door deze te nemen, ze voor het vuur bewaard heeft, (want het zilver en goud moest tot de schat des tabernakels gelegd worden) maar zij, die een lichte verontschuldiging maken om een zonde te begaan, zullen hiermede hun hart verharden, zodat zij de volgende zonde doen zonder er een verontschuldiging voor te zoeken, want de weg van de zonde gaat bergafwaarts. Zie welk een armzalig gewin het was, waarvoor Achan zich aan zo ontzettend gevaar blootstelde, en hoe onuitsprekelijk veel hij er door verloren heeft. Zie Mattheüs 16:26.

B. Hij bekent op wat wijze hij die dingen genomen heeft.
a. De zonde begon in het oog. Hij zag deze fraaie dingen, zoals Eva de verboden vrucht gezien heeft en verwonderlijk bekoord was door dit gezicht. Zie wat er het gevolg van is, als men toelaat dat het hart de ogen nawandelt, en hoe nodig het ons is om dit verbond te maken met onze ogen, dat, zo zij wandelen, zij er voor zullen wenen. Zie de wijn niet aan als hij zich rood vertoont, zie de vrouw niet aan, die schoon is, sluit het rechteroog, dat u aldus ergert, ten

einde de noodzakelijkheid te voorkomen van het uit te rukken en van u te werpen, Mattheüs 5:28, 29.
b. Zij kwam voort uit het hart. Hij erkent: Ik kreeg lust daartoe. De begeerlijkheid aldus ontvangen hebbende, baarde zij de zonde. Zij, die bewaard willen blijven voor zondige daden, moeten zondige begeerten in zich beteugelen en doden, inzonderheid de begeerte naar wereldlijke rijkdom, die wij meer bijzonder geldgierigheid noemen. O van welk een wereld van kwaad is de liefde tot het geld niet de wortel! Had Achan met het oog des geloofs op deze dingen gezien, hij zou ze als gevloekte dingen gezien hebben en zou er een afschrik van gehad hebben, maar er slechts op ziende met het oog van de zinnen, zag hij ze als fraaie dingen, en begeerde ze. Het was niet het zien, maar het begeren, dat hem ten verderve bracht.
c. Toen hij de daad gedaan had, was hij zeer ijverig om haar te verbergen. De verboden schatten genomen hebbende, en vrezende dat er naar verboden goederen een onderzoek zou worden ingesteld, verborg hij ze in de aarde, als besloten zijnde te houden wat hij had, en het nooit weer te geven. Aldus bekent Achan de gehele zaak, opdat God gerechtvaardigd zou worden in het vonnis dat over hem uitgesproken is. Zie de bedrieglijkheid van de zonde, wat zoet was in het bedrijven, is bitter in het nadenken er over, en ten laatste bijt zij als een adder. Zie inzonderheid wat er komt van onrechtvaardig verkregen goed, en hoe diegenen bedrogen uitkomen, die God beroven, Job 20:15. Hij heeft goed ingeslokt, maar zal het uitspuwen, God zal het uit zijn mond uitdrijven.

IV. Zijn schuldigverklaring. God had hem schuldig verklaard door het lot, hij had zichzelf schuldig verklaard door zijn bekentenis, maar opdat er ook voor de meest ontevreden Israëliet geen aanleiding zou zijn om bezwaren in te brengen tegen zijn vonnis, laat Jozua nog verder zijn schuld aan het licht komen door het onderzoek in zijn tent, waar de goederen gevonden werden, die hij bekend had genomen te hebben. Er wordt bijzonder nota genomen van de haast, die de boden, welke gezonden waren om het onderzoek te doen, gemaakt hebben, zij liepen tot de tent, vers 22. Niet slechts om hun bereidwilligheid te tonen om Jozua's orders uit te voeren, maar ook om te tonen hoe onrustig zij waren, totdat het leger van het gebannene gezuiverd zou zijn, teneinde de Goddelijke gunst wederom te verlangen. Zij, die zich onder de toorn Gods gevoelen, bevinden dat het zaak voor hen is om niet te dralen met het wegdoen van de zonde. Uitstel is gevaarlijk, de tijd mag niet verbeuzeld worden, Toen de gestolen goederen gebracht werden, stortten zij ze uit voor het aangezicht des Heeren, vers 23, opdat geheel Israël zou zien hoe duidelijk de bewijzen waren tegen Achan, en God zouden aanbidden in Zijn strikte rechtvaardigheid, daar Hij het stelen van zo nietige zaken zo streng heeft gestraft, en in de gerechtigheid van Zijn oordelen, daar Hij Zijn recht op het verbannene wilde handhaven, en opdat zij bevreesd zouden zijn om ooit op gelijke wijze te zondigen. Door ze uit te storten voor het aangezicht des Heeren, erkenden zij Zijn recht er op, en wachtten om er Zijn bevelen voor te ontvangen. Zij, die denken God te kunnen bedriegen, bedriegen slechts zichzelf, wat van Hem genomen wordt, zal Hij terug verlangen Hosea 2:8, en Hij zal in het einde door geen mens iets verliezen.

V. Zijn veroordeling.
JOZUA spreekt het vonnis over hem uit, vers 25, "Hoe hebt gij ons beroerd? Dat is de grond voor het vonnis. O! hoezeer hebt gij ons beroerd", zo lezen sommigen de zin. Hij verwijst hiermede naar hetgeen gezegd was, toen de waarschuwing werd gegeven, om zich te wachten van het verbannene, Hoofdstuk 6:18. opdat gij het leger Israëls niet stelt tot een ban noch hetzelve beroert. De zonde is een zaak, die beroering brengt, niet alleen tot de zondaar zelf, maar tot allen, die hem omringen. Die gierigheid pleegt beroert zijn huis, Spreuken 15:27, en ook alle gemeenschap waartoe hij behoort. Welnu, zegt Jozua, de Heere zal u beroeren te deze dage. Zie waarom er met Achan zo streng gehandeld werd, niet alleen omdat hij God had

beroofd, maar omdat hij Israël had beroerd, boven zijn hoofd was, als het ware deze beschuldiging geschreven: Achan, de beroerder Israëls, zoals Achab, 1 Koningen 18:18. Dit dus is zijn oordeel: de Heere zal u beroeren. De rechtvaardige God zal voorzeker verdrukking vergelden degenen, die Zijn volk beroeren, 2 Thessalonicenzen 1:6. Zij, die beroeren, zullen beroerd worden. Uit het woord: de Heere zal u beroeren te deze dage, leiden sommigen van de Joodse wetgeleerden af, dat hij dus niet beroerd zal worden in de andere wereld, het vlees werd gedood opdat de ziel behouden zou worden, indien dit zo is, dan was de rechtspraak in werkelijkheid niet zo streng als zij scheen. In de beschrijving, beide van zijn zonde en van zijn straf, is door de beroering, die er in beide was, een duidelijke toespeling op zijn naam, Achan, of zoals hij in 1 Kronieken 2:7 genoemd wordt Achar, hetwelk beroering betekent. Hij heeft maar al te zeer aan zijn naam beantwoord.

VI. Zijn terdoodbrenging. Er kon geen uitstel worden verleend, een door kanker aangetast lid van het lichaam moet terstond afgesneden worden. Toen hij breek een anathema te zijn en de beroerder van het leger, kunnen wij veronderstellen, dat al het volk "weg met hem! weg met hem! geroepen heeft. Stenig hem, stenig hem." Hier is:

1. De plaats van de terdoodbrenging. Zij voerden hem buiten het leger, ten teken dat zij de boze uit hun midden wilden wegdoen, 1 Corinthiers 5:13. Toen onze Heere Jezus een vloek voor ons gemaakt is, opdat wij door Zijn beroering vrede zouden hebben, leed Hij als een verbannene buiten de poort onze smaadheid dragende, Hebreeen 13:12, 13. De voltrekking van de straf geschiedde op een afstand, opdat het leger, dat door Achans zonde beroerd was, door zijn dood niet zou worden verontreinigd.

2. De personen, die voor de voltrekking van het vonnis gebruikt werden, het was de daad van geheel Israël, vers 24, 25. Allen waren zij er toeschouwers van, opdat zij zouden zien en vrezen. Openbare terechtstellingen zijn openbare voorbeelden. Ja allen hadden een welbehagen in zijn dood, en zovelen als konden waren er bij behulpzaam, ten teken van de algemene verfoeiing van zijn heiligschennende daad en hun vrees voor Gods misnoegen tegen hen.

3. Wie met hem deelden in de straf, want hij stierf niet alleen in zijn ongerechtigheid, Hoofdstuk 22:20.
a. De gestolen goederen werden met hem vernield, het kleed verbrand, zoals het met de andere brandbare zaken van Jericho verbrand had moeten worden, en het zilver en goud bedorven, gesmolten, verloren en begraven in de as van de rest van zijn goederen, onder de hoop stenen, zodat het nooit tot een ander doeleinde aangewend kon worden.
b. Al zijn andere goederen werden op gelijke wijze vernietigd, niet alleen zijn tent en de meubelen daarvan, maar ook zijn ossen en zijn ezelen en zijn vee, om te tonen, dat onrechtvaardig verkregen goed, inzonderheid als het door heiligschennis wordt verkregen, niet alleen niet zal gedijen, maar ook de andere goederen waaraan het was toegevoegd, zal verderven en vernietigen De adelaar in de fabel, die vlees stal van het altaar, bracht er een kool vuurs van mede, die zijn nest verbrandde, Habakuk 2:9, 10, Zacharia 5:3, 4. Zij verliezen het hun, die naar meer grijpen dan het hun is.
c. Zijn zonen en dochters werden met hem ter dood gebracht. Sommigen denken dat zij slechts uitgevoerd werden, vers 24, om toeschouwers te zijn van de straf huns vaders, maar de meester zijn van gevoelen, dat zij met hem stierven en dat zij bedoeld moeten zijn, als in vers 25 wordt gezegd: zij stenigden hem met stenen en verbrandden hen met vuur. God had uitdrukkelijk bevolen dat magistraten geen kinderen ter dood zullen brengen om de zonden hunner vaderen, maar Hij bedoelde niet zichzelf aan deze wet te binden, en in dit geval heeft

Hij uitdrukkelijk geboden dat de misdadiger met al wat hij heeft verbrand moest worden, vers 15. Misschien waren zijn zonen en dochteren medeplichtig aan de snode daad, hadden zij hem geholpen om het verbannene weg te nemen. Het is zeer waarschijnlijk dat zij geholpen hebben om die dingen te verbergen, en dat hij ze niet kon verbergen in het midden van zijn tent of zij moesten het weten en zijn geheim bewaren, en zo zijn zij dan medeplichtigen geworden ex post facto-na de daad, en al hebben zij ook nog zo weinig gedeeld in de misdaad, die misdaad was zó zwaar, dat zij rechtvaardig gedeeld hebben in de straf. God werd er echter door verheerlijkt, en het voltrokken oordeel is er zoveel ontzettender door geworden.

4. De straf zelf, die hem opgelegd was. Hij werd gestenigd, sommigen denken als een sabbatschender, in de veronderstelling dat de heiligschennis op een sabbatdag gepleegd was, en toen werd zijn dood lichaam verbrand, als een ban, een gevloekte zaak, waarvan niets mocht worden overgelaten. De medewerking van het gehele volk in deze strafvoltrekking leert ons hoezeer het in het belang is van een volk, dat allen zoveel zij kunnen bijdragen om het kwaad te weren en te onderdrukken, heiligschennis te voorkomen of te straffen, alsmede om een hervorming van de zeden tot stand te brengen. Zonde is een schandvlek van de natiën, en daarom zal ieder waar Israëliet een steen hebben, om er op te werpen.

5. Hoe de toorn des Heeren hierdoor werd afgewend, vers 26. Alzo keerde zich de Heere van de hittigheid Zijns toorns. Het wegdoen van de zonde door oprecht berouw en een wezenlijke verbetering is het enige, maar zekere middel voor de vernieuwing van Gods gunst. Neem de oorzaak weg, en de uitwerking zal ophouden.

VII. Hoe er zorg voor werd gedragen om de gedachtenis aan zijn schuld en straf te bewaren, tot lering en waarschuwing van het nageslacht.
1. Er werd een steenhoop opgericht op de plaats, waar Achan was ter dood gebracht ieder man van de vergadering er waarschijnlijk een steen op werpende ten teken van zijn verfoeiing van de misdaad.

2. Er werd een nieuwe naam aan de plaats gegeven, zij werd het Dal van Achor, of van de Beroering genoemd. Dit was een eeuwigdurend brandmerk van eerloosheid op Achans naam en een altijddurende waarschuwing aan alle mensen om Gods eigendom niet aan te tasten er geen inbreuk op te maken. Door deze strengheid jegens Achan werd de eer van Jozua's regering, die nog pas was aangevangen, gehandhaafd, en Israël werd er bij zijn intrede in het beloofde land aan herinnerd, om acht te geven op de voorwaarden en de bepalingen, die aan de schenking er van verbonden waren. Het Dal van Achor wordt gezegd tot een deur van de hope gegeven te zullen worden, want, als wij de ban wegdoen, dan begint er hope te zijn in Israël, Hosea 2:14, Ezra 10:2.

HOOFDSTUK 8

1 Toen zeide de HEERE tot Jozua: Vrees niet, en ontzet u niet; neem met u al het krijgsvolk, en maak u op, trek op naar Ai; zie, Ik heb de koning van Ai, en zijn volk, en zijn stad, en zijn land in uw hand gegeven. 2 Gij nu zult aan Ai en haar koning doen, gelijk als gij aan Jericho en haar koning gedaan hebt; behalve dat gij haar roof en haar vee voor ulieden roven zult; stel u een achterlage tegen de stad, van achter dezelve. 3 Toen maakte zich Jozua op, en al het krijgsvolk, om op te trekken naar Ai. En Jozua verkoos dertig duizend mannen, strijdbare helden, en hij zond hen bij nacht uit, 4 En gebood hun, zeggende: Ziet toe, gijlieden zult der stad lagen leggen van achter de stad; houdt u niet zeer verre van de stad, en wees gij allen bereid. 5 Ik nu, en al het volk, dat bij mij is, zullen tot de stad naderen; en het zal geschieden, wanneer zij ons tegemoet zullen uitgaan, gelijk als in het eerst, zo zullen wij voor hun aangezicht vlieden. 6 Laat hen dan uitkomen achter ons, totdat wij hen van de stad aftrekken; want zij zullen zeggen: Zij vlieden voor onze aangezichten, gelijk als in het eerst; zo zullen wij vlieden voor hun aangezichten. 7 Dan zult gijlieden opstaan uit de achterlage, en gij zult de stad innemen; want de HEERE, uw God, zal ze in uw hand geven. 8 En het zal geschieden, wanneer gij de stad ingenomen hebt, zo zult gij de stad met vuur aansteken; naar het woord des HEEREN zult gijlieden doen; ziet, ik heb het ulieden geboden. 9 Alzo zond Jozua hen heen, en zij gingen naar de achterlage, en zij bleven tussen Beth-el en tussen Ai, tegen het westen van Ai; maar Jozua overnachtte dien nacht in het midden des volks.

10 En Jozua maakte zich des morgens vroeg op, en hij monsterde het volk; en hij trok op, hij en de oudsten van Israël, voor het aangezicht des volks, naar Ai. 11 Ook trok al het krijgsvolk op, dat bij hem was; en zij naderden en kwamen tegenover de stad, en zij legerden zich tegen het noorden van Ai; en er was een dal tussen hem en tussen Ai. 12 Hij nam ook omtrent vijf duizend man, en hij stelde hen tot een achterlage tussen Beth-el en tussen Ai, aan het westen der stad. 13 En zij stelden het volk, het ganse leger, dat aan het noorden der stad was, en zijn lage was aan het westen der stad. En Jozua ging in denzelven nacht in het midden des dals. 14 En het geschiedde, toen de koning van Ai dat zag, zo haastten zij en maakten zich vroeg op, en de mannen der stad kwamen uit, Israël tegemoet, ten strijde, hij en al zijn volk, ter bestemder tijd, voor het vlakke veld; want hij wist niet, dat hem iemand een achterlage leide van achter de stad. 15 Jozua dan, en gans Israël, werd geslagen voor hun aangezichten; en zij vloden door de weg der woestijn. 16 Daarom werd samengeroepen al het volk, dat in de stad was, om hen na te jagen; en zij joegen Jozua na, en werden van de stad afgetrokken. 17 En er werd niet een man overgelaten, in Ai, noch Beth-el, die niet uittrokken, Israël na; en zij lieten de stad openstaan, en joegen Israël achterna. 18 Toen sprak de HEERE tot Jozua: Strek de spies uit, die in uw hand is, naar Ai, want Ik zal hen in uw hand geven. Toen strekte Jozua de spies, die in zijn hand was, naar de stad aan.

19 Toen rees de achterlage haastelijk op van haar plaats, en zij liepen toe, met dat hij zijn hand uitgestrekt had, en kwamen aan de stad, en zij namen ze in, en zij haastten zich, en staken de stad aan met vuur. 20 Als de mannen van Ai zich achterom keerden, zo zagen zij, en ziet, de rook der stad ging op naar de hemel; en zij hadden geen ruimte, om herwaarts of derwaarts te vlieden; want het volk, dat naar de woestijn vluchtte, keerde zich tegen degenen, die hen najoegen. 21 En Jozua en gans Israël, ziende, dat de achterlage de stad ingenomen had, en dat de rook der stad opging, zo keerden zij zich om, en sloegen de mannen van Ai. 22 Ook kwamen die uit de stad hun tegemoet, zodat zij in het midden der Israëlieten waren, deze van hier en gene van daar; en zij sloegen hen, totdat geen overige onder hen overbleef, noch die ontkwam. 23 Doch de koning van Ai grepen zij levend, en zij brachten hem tot Jozua. 24 En het geschiedde, toen de Israëlieten een einde gemaakt hadden van al de inwoners van Ai te doden, op het veld, in de woestijn, in dewelke zij hen nagejaagd hadden, en dat zij allen door de scherpte des zwaards gevallen waren, totdat zij allen vernield waren; zo keerde zich gans Israël naar Ai, en zij sloegen ze met de scherpte des zwaards. 25 En het geschiedde, dat allen, die te dien dage vielen, zo mannen als vrouwen, waren twaalf duizend, al te zamen lieden van Ai. 26 Jozua trok ook zijn hand niet terug, die hij met de spies had uitgestrekt, totdat hij al de inwoners van Ai verbannen had. 27 Alleenlijk roofden de Israëlieten voor zichzelven het vee en de buit derzelver stad, naar het woord des HEEREN, dat Hij Jozua geboden had. 28 Jozua nu verbrandde Ai, en hij stelde haar tot een eeuwigen hoop, ter verwoesting, tot op dezen dag. 29 En de koning van Ai hing hij aan een hout, tot aan de avondstond; en omtrent de ondergang der zon gebood Jozua, dat men zijn dood lichaam van het hout afname; en zij wierpen het aan de deur der stadspoort, en richtten daarop een groten steenhoop, zijnde tot op dezen dag.

30 Toen bouwde Jozua een altaar de HEERE, de God van Israël, op de berg Ebal; 31 Gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, de kinderen Israëls geboden had, achtereenvolgens hetgeen geschreven is in het wetboek van Mozes: een altaar van gehele stenen, over dewelke men geen ijzer bewogen had; en daarop offerden zij de HEERE brandofferen; ook offerden zij dankofferen. 32 Aldaar schreef hij ook op stenen een dubbel van de wet van Mozes, hetwelk hij geschreven heeft voor het aangezicht der kinderen Israëls. 33 En gans Israël met zijn oudsten, en ambtlieden, en zijn rechters, stonden aan deze en aan gene zijde der ark, voor de Levietische priesteren, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, zo vreemdelingen als inboorlingen, een helft daarvan tegenover de berg Gerizim, en een helft daarvan tegenover de berg Ebal, gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, bevolen had; om het volk van Israël in het eerst te zegenen. 34 En daarna las hij overluid al de woorden der wet, de zegening en de vloek, naar alles, wat in het wetboek geschreven staat. 35 Daar was niet een woord van al hetgeen Mozes geboden had, dat Jozua niet overluid las voor de gehele gemeente van Israël, en de vrouwen, en de kleine kinderen, en de vreemdelingen, die in het midden van hen wandelden.

Daar nu de verwarring in Israëls zaken, veroorzaakt door de zonde van Achan, voorbij was, zien wij hen nu weer in zeer goede toestand zowel ten opzichte van de krijg als van de Godsdienst. Hier is:

I. De glorierijke voortgang van hun wapenen in de verovering van Ai, voor welke stad zij onlangs een nederlaag hadden geleden.

1. God moedigt Jozua aan om die plaats aan te vallen met de verzekering van een goede uitslag, en wijst hem de methode aan die hij daarbij moet volgen, vers 1, 2.
2. Dienovereenkomstig geeft Jozua bevelen aan de krijgslieden vers 3-8.
3. De krijgslist wordt aangewend volgens het plan, dat er voor beraamd was, en heeft de gewenste uitslag, vers 9-22.

JOZUA maakt zich meester van de stad, jaagt alle inwoners over de kling, verbrandt haar, hangt de koning op, maar geeft de roof aan de krijgslieden, vers 23 29.

II. De grote plechtigheid van de wet te schrijven en te lezen voor een algemene vergadering van Israël, die voor dat doel opgesteld is op de bergen Gerizim en Ebal overeenkomstig een bevel dat Mozes van de Heere had ontvangen en hem heeft overgeleverd, vers 30-35. Aldus hebben zij er naar gestreefd om hun Godsdienst gelijke tred te doen houden met hun wereldlijke aangelegenheden.

JOZUA 8:1-2

Israël was zeer gelukkig zo'n bevelhebber te bezitten als Jozua was, maar Jozua was nog meer gelukkig zo'n leider te hebben als God zelf was. Als er een moeilijkheid ontstond, dan behoefde hij geen krijgsraad te beleggen, wie God zo nabij was, niet slechts om op zijn vragen te antwoorden, maar om ze te voorkomen.

JOZUA scheen nu ten einde raad te wezen hij was nog rauwelijks bekomen van de ontsteltenis, welke door Achans beroering over hem gekomen was, en hij kon er niet zonder vrezen en beven aan denken om voorwaarts te gaan, uit vrees dat er nog een Achan in het leger zou zijn. Toen sprak God tot hem, hetzij, evenals tevoren, in een visioen, Hoofdstuk 5, als een krijgsman met een uitgetogen zwaard, of door de borstlap des gerichts. Als wij getrouw en oprecht de zonde, deze gevloekte zaak, die scheiding maakt tussen God en ons hebben weggedaan, dan en niet eerder kunnen wij verwachten van God te horen tot onze vertroosting, en als Hij ons leidt en bestuurt in onze Christelijke arbeid en strijd, dan is dit een goed bewijs, dat Hij met ons verzoend is. Let hier op:

I. Hoe God Jozua aanmoedigt om voort te gaan. "Vrees niet en ontzet u niet", vers 1. Dit geeft te kennen dat de zonde van Achan met de gevolgen er van een zeer grote ontmoediging is

geweest voor Jozua, en zijn hart schier heeft doen bezwijken. Bederf in de kerk verslapt de handen en slaat de moed terneer van haar voorgangers en helpers, veel meer dan tegenstand van buiten, verraderlijke Israëlieten zijn meer te vrezen dan boosaardige Kanaänieten. Maar God zegt aan Jozua niet verslagen te zijn, dezelfde macht, die Israël er voor bewaart om door zijn vijanden verslagen en verdaan te worden, zal hen er ook voor bewaren om zichzelf in het verderf te storten. Om hem te bemoedigen:

1. Verzekert Hij hem wèl te zullen slagen tegen Ai. Hij zegt hem, dat die plaats geheel de zijne is, in zijn handen zal overgegeven worden, maar hij moet haar aannemen als Gods gave: Ik heb haar in uw hand gegeven, waardoor hem beide het recht er op en de bezitting er van verzekerd worden, en het zijn plicht is om van beide Gode de eer te geven, Psalm 44:4.

2. Vergunt Hij het volk van de buit voor henzelf te nemen. Hier was de buit niet, zoals die van Jericho, aan God gewijd, en daarom was er geen gevaar dat zij hier de overtreding zullen begaan, die zij daar begaan hadden. Merk op: Achan, die naar de verboden buit greep, verloor met die buit nog zijn leven en alles wat hij had, maar de overigen van het volk, die nauwgezet zich onthouden hadden van het verbannene te nemen, werden spoedig beloond voor hun gehoorzaamheid met de buit van Ai, het middel om het genot te hebben van hetgeen God ons toestaat, is af te laten van hetgeen Hij ons verbiedt. Niemand zal iets verliezen door zelfverloochening, laat God eerst hebben wat Hem toekomt, dan zal alles ons rein en zeker wezen, 1 Koningen 17:13 . God heeft hen niet naar grote en goede steden en huizen vol van alle goed gebracht, om hen te tantaliseren met het gezicht van hetgeen zij niet mochten aanraken, maar de eerstelingen van Jericho ontvangen hebbende, mochten zij de roof van Ai en van al de steden, die hun voortaan in handen zullen vallen, voor zichzelf nemen.

II. De aanwijzing, die Hij hem geeft voor zijn aanval op Ai. Dat moet niet zo'n werk van tijd wezen als de aanval op Jericho geweest is, want dat zou de strijd te lang gerekt hebben, aan hen, die zeven dagen geduldig op Jericho gewacht hebben, zal Ai in één dag gegeven worden. Die stad moest hun ook niet door een wonder in handen komen, zuiver en alleen door de werking Gods, nu moeten hun eigen moed en beleid in het werk worden gesteld. God voor hen hebbende zien werken, moeten zij nu zelf hun krachten inspannen. God zegt hem:

1. Al het volk mee te nemen, opdat zij toeschouwers zijn van de krijgsverrichting, en delen zullen in de roof. Hiermede gaf God hem stilzwijgend een bestraffing wegens zijn zenden van zo klein een bende naar Ai bij zijn eerste poging om die stad te vermeesteren, Hoofdstuk 7:4.

2. Een achterlage te stellen tegen de stad. Dit was een methode van strijd voeren, waaraan Jozua toen niet gedacht zou hebben, indien God haar hem niet had voorgeschreven, en hoewel wij thans geen leiding en bestuur moeten verwachten, zoals hier, door visioenen, stemmen en orakelen, moet toch erkend worden dat wanneer zij, aan wie de zorg voor het openbare welzijn is toevertrouwd, wijze maatregelen nemen, God ze hun in het hart heeft gegeven, Hij, die de landman onderricht van de wijze, onderricht voorzeker ook de staatsman en de veldheer.

JOZUA 8:3-22

Wij hebben hier het verhaal van de inneming van Ai door een krijgslist. Wij houden er ons van verzekerd dat de hier aangewende krijgslist goed en geoorloofd was, God zelf had haar aangewezen, en wij hebben geen reden om te denken dat een dergelijke krijgslist in andere oorlogen niet even goed en gewettigd is. Hier was geen overeenkomst geschonden, geen eed of belofte verbroken, er is niets van die aard, het was niet onder voorgeven van een

onderhandeling of een vredesverdrag dat het voordeel behaald was, neen, dat zijn heilige dingen, waarmee niet gebeuzeld of geschertst mag worden, als eenmaal trouw verpand of beloofd is, dan moet zij gehouden worden, ook aan de vijand, maar bij deze krijgslist werd geen onwaarheid gezegd, niets werd verborgen gehouden dan hun eigen raadslagen, en nooit heeft een vijand beweerd het recht te hebben om daarmee bekend te worden gemaakt. De enige veinzerij bestond in hun aftocht, die volstrekt geen natuurlijke of noodzakelijke aanduiding is van hun onmacht om de aanval voort te zetten of van enig voornemen om hem niet te hernieuwen. De vijanden hadden op hun hoede moeten wezen, en binnen de bescherming van hun eigen verdedigingswerken moeten blijven, als zij de gewone voorzichtigheid hadden in acht genomen, dan zouden zij het niet gewaagd hebben een leger te achtervolgen, dat naar zij zagen hen ver in getal moest overtreffen, en hun stad niet onbewaakt hebben gelaten, maar: "Si populus vult decipi, dicipiatur Als de mensen bedrogen willen zijn, zo laat hen bedrogen zijn". Indien de Kanaänieten zich zo gemakkelijk laten misleiden en in hun vervolgen van Gods Israël alle wetten van voorzichtigheid en beleid veronachtzamen, dan kunnen de Israëlieten er volstrekt niet om gelaakt worden, dat zij hun voordeel doen met hun dolzinnige woede en hun achteloosheid, en het is in genen dele onbestaanbaar met de hoedanigheid, die God hun toeschrijft, namelijk dat zij kinderen zijn, die niet liegen zullen. In het bericht omtrent deze zaak:

I. Is er enige moeilijkheid ten opzichte van het aantal van de mannen, die voor deze onderneming gebruikt werden. In vers 4 wordt gesproken van dertig duizend mannen, die Jozua verkoos en bij nacht uitzond, aan wie de last gegeven werd, om de stad te overvallen, zodra zij zagen, dat zij ontruimd was, vers 4, 7, 8. Maar later, in vers 12, wordt gezegd: Jozua nam omtrent vijf duizend man, en hij stelde hen tot een achterlage aan het westen van de stad, en deze achterlage trok de stad binnen en verbrandde haar, vers 19.

1. Sommigen denken dat er twee troepen uitgezonden waren om in hinderlaag te liggen, eerst dertig duizend man, en daarna nog vijf duizend om de wegen te bewaken, en diegenen tegen te houden uit de stad, die zich langs deze weg door de vlucht zouden willen redden, of wel tot versterking van hen, die eerst uitgezonden waren, en dat Jozua zijn openlijke aanval op de stad deed met al de duizenden van Israël. Aldus de geleerde bisschop Patrick wijzende op Gods bevel in vers I om al het krijgsvolk mee te nemen.
Maar: 2. Anderen denken dat al het krijgsvolk slechts genomen was om zich vóór de stad te legeren, en dat Jozua uit deze dertig duizend man koos om voor de krijgsverrichting gebruikt te worden, uit welke toen vijf duizend gedetacheerd werden om in de achterlage gesteld te worden, welk aantal verondersteld werd onopgemerkt te kunnen voorttrekken, (meerderen zouden gezien worden, en dan zou het plan mislukt zijn) en die dan met de andere vijf en twintig duizend de openlijke aanval deden, zoals Masius denkt, of met de dertig duizend, die hij, zoals Calvijn meent, geheel en al voordat doel bewaard heeft, nadat hij behalve deze nog vijf duizend heeft uitgezonden om die achterlage te vormen. En deze vijf duizend moeten bedoeld zijn (denken zij) in vers 3, die hij bij nacht uitzond met orders om in hinderlaag te liggen, hoewel het bepaalde getal niet genoemd wordt vóór vers 12. Indien wij zo'n schijnbare storing in de orde van het verhaal mogen toelaten (waarvan misschien gelijksoortige voorbeelden aangehaald kunnen worden uit andere verhalen van de Schrift) dan zal er waarschijnlijk slechts een hinderlaag geweest zijn, bestaande uit niet meer dan vijfduizend man, welke voor dit doel ook volstonden.

II. Maar de hoofdzaak in het verhaal is duidelijk genoeg: een detachement werd heimelijk afgezonden om de stad om te trekken en zich te posteren aan de zijde tegenover welke de hoofdtroep lag (de gesteldheid des lands gunstig voor hen zijnde om verborgen te blijven).

Jozua en de krijgsmacht onder hem lagen vóór de stad, het garnizoen deed een krachtige uitval, waarop zij zich terugtrokken, en in schijnbare wanorde in de richting van de woestijn vluchtten. De mannen van Ai, dit bemerkende namen hun gehele krijgsmacht om de vluchtenden te vervolgen. Dit maakte de gelegenheid schoon voor hen, die in de achterlage waren, om zich meester te maken van de stad, waarvan zij aan Jozua kennis gaven door de rook die uit de stad opging. Hierop keerde hij zich met geheel zijn krijgsmacht om naar de vervolgers, die thans, nu het te laat was, de strik bemerkten, die hun gespannen was, want nu werd hun de terugtocht afgesneden, en werden zij man voor man gedood. Een zelfde krijgslist zien wij gebruikt in Richteren 20:29 en verv. Nu kunnen wij uit dit verhaal zien:

1. Welk een kloekmoedig bevelhebber Jozua geweest is.
Let op:
a. Zijn gedrag en zijn wijsheid. God gaf hem de wenk een achterlage te leggen tegen de stad, vers 2, maar liet het aan hem over om er de bijzonderheden van te regelen, hetgeen hij bewonderenswaardig goed deed. Waarlijk, de wijsheid versterkt de wijze meer dan tien wetenschappers, Prediker 7:19.
b. Zijn zorg en naarstigheid, vers 10. Hij maakte zich des morgens vroeg op, ten einde geen tijd te verliezen en om te tonen hoe zijn ziel in deze zaak was. Zij, die stand willen houden in hun geestelijke strijd, moeten niet op hun gemak gesteld zijn.
c. Zijn moed en vastberadenheid. Hoewel een leger van Israëlieten van voor Ai teruggedreven was, besluit hij toch om hen bij de tweede aanval in eigen persoon aan te voeren, vers 5. Zelf ook een oudste zijnde, nam hij de oudsten van Israël mee om deze aanval op de stad te doen, vers 10, alsof hij er eerder heenging om als rechter op te treden tegen hen als misdadigers, dan om tegen hen te strijden als vijanden.
d. Zijn omzichtigheid en zijn overleg, vers 13. Hij ging in dezelfde nacht in het midden van het dal, om de nodige schikkingen te maken voor een aanval, en te zien of alles wel in goede orde was. Het is de vrome gissing van de geleerden bisschop Patrick, dat hij alleen en onvergezeld in het dal ging om Gods zegen af te bidden op de onderneming, en hij heeft God niet tevergeefs gezocht.
e. Zijn standvastigheid en volharding, toen hij zijn speer had uitgestrekt naar de stad, vers 18, (een speer, die bijna even noodlottig en geducht was voor Israëls vijanden, als de staf van Mozes geweest is) trok hij zijn hand niet terug voordat het werk gedaan was. Zijn handen waren in de strijd, evenals die van Mozes in het gebed, "gewis totdat de zon onderging". Zij, die hun handen hebben uitgestrekt tegen geestelijke vijanden moeten ze nooit terugtrekken.

Eindelijk. Wat Jozua deed in de krijgslist, is van toepassing op onze Heere Jezus, van wie Hij een type is geweest.
Jozua overwon door te zwichten, alsof hij overwonnen was, en toen onze Heere Jezus Zijn hoofd boog en de geest gaf, scheen het alsof de dood over Hem had gezegevierd, en alsof Hij met al Zijn belangen volkomen verslagen en ten onder gebracht was, maar in Zijn opstanding herstelde Hij zich weer, en heeft Hij aan de machten van de duisternis een volkomen nederlaag toegebracht, Hij heeft de kop van de slang vermorzeld door haar toe te laten Zijn verzenen te vermorzelen. Een glorierijke krijgslist!

2. Welk een gehoorzaam volk Israël was, wat Jozua hun naar het bevel des Heeren gebood te doen, vers 8, dat hebben zij zonder twisting of murmurering gedaan. Zij, die gezonden waren om zich tussen Beth-El en Ai (twee steden, die tegen hen saamverbonden waren) in een hinderlaag te stellen, waren op een post van gevaar, waren zij ontdekt geworden, zij zouden gedood zijn, en toch waagden zij zich. En toen het hoofdleger terugtrok en vlood, scheen dit beide schandelijk en gevaarlijk, en toch hebben zij het, in gehoorzaamheid aan Jozua, gedaan.

3. Welk een verblind vijand de koning van Ai was.
a. Dat hij door zijn verkenners niet te weten is gekomen, dat er een achterlage bij de stad was gesteld, vers 14. Sommigen merken het op als een merkwaardig voorbeeld van Gods macht door de mensen blind te maken voor hun eigen belangen en voor hetgeen tot hun vrede dient, zodat hij niet wist dat iemand hem een achterlage legde van achter de stad. Diegenen zijn in het grootste gevaar, die er zich het minst van bewust zijn.
b. Dat hij, toen Israël scheen te vluchten, al zijn strijdkrachten gebruikte om hen te vervolgen, en niemand achterliet om de stad te bewaken en zijn terugtocht te dekken, vers 17. Zo storten de vijanden van de kerk zich dikwijls door hun eigen woede in het verderf, en door hun heftigheid tegen het Israël Gods. Door zijn onstuimig najagen van Israël heeft Farao zich in de Rode Zee gestort.
c. Dat hij uit het doden van zes en dertig man uit een krijgsbende van drie duizend, toen Israël de eersten aanval deed op zijn stad, zou afleiden dat zo'n talrijk leger, als waar hij nu mee te doen had, volkomen op de vlucht gedreven en verslagen zou worden, vers 6. Zij vluchten voor ons aangezicht gelijk als in het eerst. Zie hoe de voorspoed van de dwazen hen verderft, en hen verhardt tot hun verderf. God had de mannen van Ai gebruikt als een roede om er zijn volk mee te kastijden voor hun nemen van het verbannene, en dit heeft hen opgeblazen in de waan, dat zij de eer moeten hebben om hun land van deze geduchte aanvallers te verlossen, maar zij hebben spoedig hun vergissing moeten inzien, en zij zijn gewaar geworden dat, toen de Israëlieten met hun God verzoend waren, zij niet tegen hen bestand konden zijn. God had hen alleen gebruikt om Israël te bestraffen, met het voornemen om, als de bestraffing geschied was, de roede in het vuur te werpen, hoewel zij het zo niet meenden, en hun hart alzo niet dacht, maar het in hun hart was te verdelgen en set te roeien, Jesaja 10:5, 7.

4. Welk een volkomen overwinning Israël door de gunst en de zegen van God over hen behaald heeft. Ieder deed het zijne. De onderscheidene delen van Israëls krijgsmacht hebben elkaar door de afgesproken signalen volkomen verstaan, en alles liep uitstekend af naar het plan dat beraamd was, zodat de mannen van Ai, toen zij zich het zekerst waanden van de overwinning, zich omsingeld zagen, zodat zij noch de moed hadden om weerstand te bieden, noch gelegenheid hadden om te vluchten, maar in de noodlottige noodzakelijkheid waren om hun leven over te geven aan hun verdervers. En nu is het moeilijk te zeggen of de juichkreten van de mannen van Israël dan wel de angstkreten van de mannen van Ai het luidst waren maar gemakkelijk is het om zich voor te stellen welk een schrik en verwarring zich van hen meester maakten, toen hun blijde hoop en verwachting plotseling in de grootste vertwijfeling waren veranderd. Het gejuich van de goddelozen is maar voor een ogenblik, Job 20:5. Zij zijn een korte tijd verheven, opdat hun val en verderf zoveel verschrikkelijker zal zijn, Job 24:24. Zie hoe licht en hoe snel het geluk zich keert tegen hen, die God niet aan hun zijde hebben.

JOZUA 8:23-29
Wij hebben hier een bericht van het gebruik, dat de Israëlieten maakten van hun overwinning over Ai.

1. Zij sloegen allen met de scherpte des zwaards, niet alleen op het veld, maar ook in de stad, man, vrouw en kind, niemand van hen bleef over vers 24. God, de rechtvaardige rechter, had dit vonnis over hen geveld om hun boosheid, zodat de Israëlieten slechts de dienaren waren van Zijn gerechtigheid en de uitvoerders van Zijn oordeel. Slechts eenmaal wordt in deze geschiedenis melding gemaakt van de mannen van Beth-El als bondgenoten van de mannen van Ai, vers 17. Hoewel zij een eigen koning hadden, en geen onderdanen waren van de koning van Ai (want de koning van Beth-El wordt gerekend onder de een en dertig koningen,

die Jozua verslagen heeft, Hoofdstuk 12:16) hebben zij zich voor hun eigen veiligheid in Ai geworpen, omdat die plaats sterker was, alsmede om hun naburen de handen te sterken, en zo kunnen wij veronderstellen, dat zij allen met hen zijn omgekomen, en zo werd door hetgeen waarmee zij hoopten hun verderf te voorkomen, hun verderf verhaast. Het gehele getal van de verslagenen schijnt slechts twaalf duizend te hebben bedragen, een kleine bende voorwaar om het hoofd te bieden aan al de duizenden Israëls, maar die God wil verderven, verdwaast Hij. In vers 26 wordt gezegd dat Jozua zijn hand, die hij met de spies had uitgestrekt, niet terugtrok voordat de slachting voltooid was. Sommigen denken dat hij de spies niet uitstrekte om de vijanden te doden, maar om zijn eigen krijgslieden te bemoedigen en aan te vuren, een vlag of vaan aan het einde van die spies bevestigd zijnde, en zij beschouwen het als een voorbeeld van zijn zelfverloochening dat hij, terwijl het vuur van de moed, die zijn hart vervulde, hem voorwaarts gedreven zou hebben met het zwaard in de hand, om zich in het heetste van het gevecht te werpen, toch, in gehoorzaamheid aan God, op de mindere post van vaandeldrager is gebleven, en die niet heeft verlaten vóór het werk volbracht was. Door zijn spies uitgestrekt te houden wees hij het volk er op, dat zij hun hulp van God moesten verwachten en Hem de eer moesten geven.

2. Zij plunderden de stad en behielden al de buit voor zich, vers 27. Zo is het vermogen des zondaars weggelegd voor de rechtvaardige. De roof, die zij uit Egypte hebben meegebracht doordat ieder van zijn buren gouden en zilveren voorwerpen eiste, werd grotendeels ten koste gelegd aan de tabernakel die zij in de woestijn hadden opgericht en dit ontvingen zij nu met interest terug. Waarschijnlijk werd de hier genomen buit tot Jozua gebracht en door hem naar evenredigheid verdeeld, zoals ook met de buit van de Midianieten was geschied, Numeri 31:26 en verv. Er werd niet met onregelmatigheid of geweld mee te werk gegaan, want God is de God van orde en billijkheid, en niet van verwarring.

3. Zij hebben de stad in de as gelegd en lieten haar zo blijven, vers 28. Israël moest nog in tenten wonen, en daarom moest, evenals Jericho, ook deze stad verbrand worden. En hoewel er geen vloek gelegd werd op hem, die haar wilde herbouwen, schijnt zij toch niet herbouwd te zijn geworden, tenzij het dezelfde stad is als Aja, waarvan wij lang daarna lezen Nehemia 11:31. Sommigen denken dat zij niet herbouwd was, omdat Israël er een nederlaag heeft geleden, waarvan de herinnering onder de puinhopen van de stad begraven moest blijven.

4. De koning van Ai werd gevangen genomen en gedood, niet met het oorlogszwaard als een krijgsman, maar met het zwaard van de gerechtigheid als een boosdoener.
Jozua gaf bevel hem op te hangen, en zijn dood lichaam werd aan de poort van zijn eigen stad geworpen, en een grote steenhoop op hetzelve opgericht, vers 23-29. Er was ongetwijfeld een bijzondere reden voor deze strengheid jegens de koning van Ai. Waarschijnlijk was hij bekend als een zeer bijzonder slecht man en een lasteraar van de God Israëls, misschien had hij zich als zodanig doen kennen bij gelegenheid dat hij Israëls krijgsmacht bij de eersten aanval op zijn stad had teruggedreven. Sommigen merken op dat zijn dood lichaam geworpen werd aan de poort, waar hij als rechter placht te zitten, teneinde zoveel groter smaadheid aan te doen aan de waardigheid, waarop hij zo hoogmoedig was en gestraft zou worden voor de onrechtvaardige decreten, die hij gemaakt heeft in dezelfde plaats, waar hij ze gemaakt heeft. Aldus is de Heere bekend geworden door het recht, dat Hij gedaan heeft.

JOZUA 8:30-35
Deze Godsdienstige plechtigheid, waarvan wij hier het bericht hebben, komt enigszins onverwacht in het midden van de geschiedenis van de oorlogen van Kanaän. Na de inneming van Jericho en Ai zouden wij verwachten, dat het volgende bericht hun inbezitneming van het

land zou behelzen, het voortzetten hunner overwinningen in andere steden en het overbrengen van de oorlog tot in het hart des lands, nadat zij zich van de grenssteden hadden meester gemaakt. Maar hier opent zich een tafereel van een geheel andere aard. Het leger Israëls wordt opgesteld, niet om slaags te raken met de vijand, maar om offeranden te offeren, de wet te horen lezen, en "Amen" te zeggen op de zegeningen en de vloeken. Sommigen denken dat dit niet geschied was, dan nadat enige van de volgende overwinningen behaald waren waarvan wij lezen in Hoofdstuk 10 en 11. Maar volgens de landkaarten blijkt het dat Sichem (in welks nabijheid de twee bergen Ebal en Gerizim gelegen waren) niet zover van Ai was, of zij konden na de inneming die plaats wel zover doordringen in het land, totdat zij aan deze twee bergen kwamen, en derhalve zou ik niet gaarne een verschikking in het verhaal toelaten, te minder omdat het, zoals het hier voorkomt, een merkwaardig voorbeeld is:

1. Van de ijver van Israël in de dienst van God en voor Zijn eer. Nooit werd een oorlog gevoerd, meer eervol en aangenaam en meer voordelig, of met zoveel zekerheid van te zullen zegevieren, of die noodzakelijker was voor een vestiging (want zij hadden noch huizen noch land, vóór zij die met het zwaard hadden verkregen, ja, ook zelfs Jozua niet) en toch zullen nu al hun krijgsverrichtingen gestaakt worden, terwijl zij een verre mars doen naar de bestemde plaats, om er deze plechtigheid te vieren. God had hun bevolen dit te doen, als zij over de Jordaan zullen gekomen zijn, en zij deden het zodra zij het bij mogelijkheid doen konden, hoewel zij het onder een schoonschijnend voorwendsel hadden kunnen uitstellen. Wij moeten er niet aan denken om ons verbond sluiten met God uit te stellen, tot wij gevestigd zijn in de wereld, en generlei zaak of werk moet ons verhinderen aan het een nodige te denken en het na te jagen. Het middel om voorspoedig te zijn is: met God te beginnen, Mattheüs 6:33.

2. Het is ook een voorbeeld van Gods zorg over Zijn getrouwe dienstknechten en aanbidders. Hoewel zij in des vijands land waren dat nog niet veroverd was, waren zij toch veilig in dit dienen van God, zoals Jakob, toen hij in diezelfde landstreek was en naar Beth-El toog, om zijn geloften te betalen. "Gods verschrikking was over de steden, die rondom hen waren" Genesis 35:5. Als wij in de weg des plichts zijn, neemt God ons onder Zijn bijzondere hoede en bescherming.
Tweemalen had Mozes uitdrukkelijke orders gegeven voor deze plechtigheid, eens in Deuteronomium 11:29, 30, waar hij naar de eigen plaats schijnt te wijzen, waar zij moest verricht worden, en wederom in Deuter. 27:2 en verv. Het was een verbondshandeling. Thans werd het verbond vernieuwd tussen God en Israël, bij hun bezit nemen van het land van de belofte, opdat zij aangemoedigd zouden zijn bij de verovering er van, en zouden weten op welke voorwaarden zij het hielden en onder nieuwe verplichtingen van gehoorzaamheid zouden komen. Ten teken van het verbond:

I. Bouwden zij een altaar en offerden offeranden aan God, vers 30, 31, ten teken van hun toewijding van zichzelf aan God, als levende offerande aan Zijn eer, in en door een middelaar, die het altaar is, dat de gave heiligt. Dit altaar werd opgericht op de berg Ebal, de berg, op welke de vloek moest uitgesproken worden, Deuteronomium 11:29, om aan te duiden, dat daar, waar wij door de wet reden hadden een vloek te verwachten, wij door Christus' offerande van zichzelf voor ons en door Zijn middelaarschap vrede hebben met God, Hij heeft ons verlost van de vloek van de wet, door een vloek voor ons geworden te zijn, Galaten 3:13. Zelfs daar, waar door de vloek gezegd was: "Gij zijt Mijn volk niet", daar wordt door Christus, het altaar, gezegd: "Gij zijt kinderen van de levende God". Hosea 1:10. De vloeken, uitgesproken op de berg Ebal, zouden terstond in werking zijn gekomen, indien er geen verzoening was gedaan door offerande. Door de offeranden, op dit altaar geofferd gaven zij ook Gode de eer voor de overwinningen, die zij reeds behaald hadden, zoals Exodus 17:15.

Nu zij er het genot van hadden gehad in de buit van Ai, was het voegzaam dat God er de lof van zou hebben, ook smeekten zij Zijn gunst af voor verdere voorspoed, want met hun dankoffers was smeking bedoeld, zowel als dankzegging. Het middel om voorspoedig te zijn in alles wat wij ondernemen, is God met ons te nemen, en Hem door gebed, dankzegging en een blijmoedige gehoorzaamheid te erkennen in al onze wegen. Het altaar, dat zij bouwden, was van ruwe ongehouwen steen, overeenkomstig de wet, Exodus 20:25, want wat het meest eenvoudig en natuurlijk is in de verering van God, dat behaagt Hem het meest. De bedenkselen van de mens kunnen geen schoonheid bijzetten aan de inzettingen Gods.

II. Zij ontvingen de wet van God, en dit moeten zij doen, die gunst van Hem verwachten en hun offeranden aangenaam wensen te zien, want als wij ons oor afwenden van de wet te horen, dan zal ons gebed zelfs een gruwel wezen. Toen God Israël opnam in het verbond, gaf Hij hun deze wet, en zij hebben zich, ten teken van hun instemming met het verbond, aan de wet onderworpen. Nu werd hier:

1. In de tegenwoordigheid van geheel Israël de wet van de tien geboden op stenen tafelen geschreven, als korte inhoud van geheel de wet, vers 32. Dit afschrift werd niet in de steen gegraveerd, zoals dat hetwelk in de ark bewaard werd, dat moest alleen door de vinger Gods geschieden, het is Zijn kroonrecht de wet in het hart te schrijven, maar de stenen werden met kalk bestreken, en de wet werd op de kalk geschreven, Deuter. 27:4, 8. Zij werd geschreven, opdat allen zouden zien wat het was, waarmee zij instemden, en opdat zij een blijvend getuigenis zou zijn voor het nageslacht van Gods goedheid in hun zulke goede wetten te geven, en een getuigenis tegen hen, indien zij er ongehoorzaam aan waren. Het is voor ieder volk een grote zegen de wet Gods in geschrift te hebben, en het is goed en gepast dat de geschreven wet voor iedereen zichtbaar gesteld wordt in de volkstaal, opdat zij door iedereen gezien en gelezen kunnen worden.

2. De zegeningen en de vloeken, de bekrachtigingen van de wet, werden in het openbaar gelezen, en het volk heeft er volgens Mozes bevel (naar wij veronderstellen) "Amen" op gezegd vers 33, 34. Het gehoor was zeer groot.
a. De voornaamste overste werd er niet van vrijgesteld deze dienst bij te wonen, de oudsten de ambtlieden, de rechters zijn niet te hoog om kennis te nemen van de wet, maar zullen onder de zegen of de vloek komen, naarmate zij er gehoorzaam aan zijn of niet, en daarom moeten zij tegenwoordig zijn om instemming te betuigen met het verbond, en er het volk in voor te gaan.
b. De armste vreemdeling werd niet buitengesloten, hier was een algemene naturalisatie van hen, zowel de vreemdeling als de inboorling werd in het verbond opgenomen. Dit was een aanmoediging voor proselieten, en een gelukkig voorteken van de goedertierenheid, die voor de arme heidenen in latere tijden was weggelegd.

3. De stammen werden opgesteld zoals Mozes het bevolen had, zes op de glooiing van de berg Gerizim, en zes op die van de berg Ebal. En in het midden van de vallei tussen deze bergen was de ark, want het was de ark des verbonds, en daarin lagen de wetsrollen, die afgeschreven waren op de stenen. Het verbond werd geboden en het gebod door het verbond bindend gemaakt. De priesters, die bij de ark waren, of sommigen van de Levieten, die hen vergezelden, hebben, nadat het volk geplaatst was en stilte was bevolen, de zegeningen en de vloeken duidelijk uitgesproken, zoals Mozes ze opgesteld had, waarop de stammen "Amen" zeiden, en toch wordt hier alleen gezegd, dat zij het volk zouden zegenen, want de zegen was hetgeen het eerst en voornaamst bedoeld was, en God bedoeld heeft in het geven van de wet. En het was in waarheid een zegen voor het volk, dat hun die zaak zo duidelijk was voorgesteld: "Leven en dood, goed en kwaad, alzo heeft Hij geen volk gedaan." 4. Ook de wet

zelf, bevattende de geboden en verboden, werd gelezen, vers 35, en wel door Jozua zelf, naar het schijnt, die het niet beneden zich achtte om een lezer te wezen in de vergadering des Heeren. Naar dit voorbeeld geschiedde het plechtige lezen van de wet, eens in de zeven jaar volgens het gebod, Deuteronomium 31:10, 11, door hun koning of eerste magistraatspersoon. Hier wordt te kennen gegeven welk een algemene bekendmaking van de wet dit geweest is.
a. Elk woord werd gelezen, ook de geringste voorschriften werden niet overgeslagen en de uitvoerigste niet verkort. Geen jota of tittel van de wet zal voorbijgaan, en daarom werd er ook bij het lezen geen van overgeslagen onder voorwendsel van gebrek aan tijd, of omdat er gedeelten van onnodig waren, of wel onbetamelijk om gelezen te worden. Het was niet vele weken nadat Mozes het gehele boek van Deuteronomium gepredikt had, en toch moet Jozua het nu geheel overlezen. Het is goed tweemaal te horen wat God eens gesproken heeft, Psalm 62-12, en te herzien wat ons is overgeleverd, of het ons te laten herhalen, opdat ons niets ontglippe.

b. Iedere Israëliet was tegenwoordig zelfs "de vrouwen en de kleine kinderen," opdat allen hun plicht zouden kennen en doen. Hoofden van gezinnen moeten hun vrouwen en kinderen medenemen naar de plechtige bijeenkomsten ter Godsverering. Allen die instaat zijn om te leren, moeten komen ten einde uit Gods wet onderwezen te worden. Ook de vreemdelingen waren mee onder het gehoor, want waar wij ook zijn, al is het ook als vreemdelingen, moeten wij gebruik maken van alle gelegenheden om ons bekend te maken met God en Zijn heiligen wil.

HOOFDSTUK 9

1 En het geschiedde, toen dit hoorden al de koningen, die aan deze zijde van de Jordaan waren, op het gebergte, en in de laagte, en aan alle havens der grote zee, tegenover de Libanon: de Hethieten, en de Amorieten, de Kanaänieten, de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten; 2 Zo vergaderden zij zich samen, om tegen Jozua en tegen Israël te krijgen, eenmoedig. 3 Als de inwoners te Gibeon hoorden, wat Jozua met Jericho en met Ai gedaan had, 4 Zo handelden zij ook arglistig, en gingen heen, en veinsden zich gezanten te zijn, en zij namen oude zakken op hun ezels, en oude en gescheurde, en samengebonden lederen wijnzakken; 5 Ook oude en bevlekte schoenen aan hun voeten, en zij hadden oude klederen aan, en al het brood, dat zij op hun reize hadden, was droog en beschimmeld. 6 En zij gingen tot Jozua in het leger te Gilgal, en zij zeiden tot hem en tot de mannen van Israël: Wij zijn gekomen uit een ver land, zo maakt nu een verbond met ons. 7 Toen zeiden de mannen van Israël tot de Hevieten: Misschien woont gijlieden in het midden van ons, hoe zullen wij dan een verbond met u maken? 8 Zij dan zeiden tot Jozua: Wij zijn uw knechten. Toen zeide Jozua tot hen: Wie zijt gijlieden, en van waar komt gij? 9 Zij nu zeiden tot hem: Uw knechten zijn uit een zeer ver land gekomen, om de Naam des HEEREN, uws Gods; want wij hebben Zijn gerucht gehoord, en alles wat Hij in Egypte gedaan heeft; 10 En alles wat Hij gedaan heeft aan de twee koningen der Amorieten die aan gene zijde van de Jordaan waren, Sihon, de koning van Hesbon, en Og, de koning van Bazan, die te Astharoth woonde. 11 Daarom spraken tot ons onze oudsten, en al de inwoners onzes lands, zeggende: Neemt reiskost met u in uw handen op de reize, en gaat hun tegemoet, en zegt tot hen: Wij zijn ulieder knechten, zo maakt nu een verbond met ons. 12 Dit ons brood hebben wij warm tot onzen teerkost uit onze huizen genomen, ten dage, toen wij uittogen om tot ulieden te reizen; maar ziet, nu is het droog, en het is beschimmeld; 13 En deze lederen wijnzakken, die wij gevuld hebben, waren nieuw, maar ziet, zij zijn gescheurd; en deze onze klederen, en onze schoenen zijn oud geworden, vanwege deze zeer lange reis. 14 Toen namen de mannen van hun reiskost; en zij vraagden het de mond des HEEREN niet. 15 En Jozua maakte vrede met hen, en hij maakte een verbond met hen, dat hij hen bij het leven behouden zoude; en de oversten der vergadering zwoeren hun.

16 En het geschiedde ten einde van drie dagen, nadat zij het verbond met hen gemaakt hadden, zo hoorden zij, dat zij hun naburen waren, en dat zij in het midden van hen waren wonende. 17 Want toen de kinderen Israëls voorttogen, zo kwamen zij ten derden dage aan hun steden; hun steden nu waren Gibeon, en Chefira, en Beeroth, en Kirjath-jearim. 18 En de kinderen Israëls sloegen ze niet, omdat de oversten der vergadering hun gezworen hadden bij de HEERE, de God Israëls; daarom murmureerde de ganse vergadering tegen de oversten. 19 Toen zeiden al de oversten tot de ganse vergadering: Wij hebben hun gezworen bij de HEERE, de God Israëls; daarom kunnen wij hen niet aantasten. 20 Dit zullen wij hun doen, dat wij hen bij het leven behouden, opdat geen grote toorn over ons zij, om des eeds wil, dien wij hun gezworen hebben.

21 Verder zeiden de oversten tot hen: Laat hen leven, en laat ze houthouwers en waterputters zijn der ganse vergadering, gelijk de oversten tot hen gezegd hebben. 22 En Jozua riep hen, en sprak tot hen, zeggende: Waarom hebt gijlieden ons bedrogen, zeggende: Wij zijn zeer verre van ulieden gezeten, daar gij in het midden van ons zijt wonende? 23 Nu dan, vervloekt zijt gijlieden! en onder ulieden zullen niet afgesneden worden knechten, noch houthouwers, noch waterputters ten huize mijns Gods. 24 Zij dan antwoordden Jozua, en zeiden: Dewijl het aan uw knechten zekerlijk was te kennen gegeven, dat de HEERE, uw God, Zijn knecht Mozes geboden heeft, dat Hij ulieden al dit land geven, en al de inwoners des lands voor ulieder aangezicht verdelgen zoude, zo vreesden wij onzes levens zeer voor ulieder aangezichten; daarom hebben wij deze zaak gedaan. 25 En nu, zie, wij zijn in uw hand; doe, gelijk het goed en gelijk het recht is in uw ogen ons te doen. 26 Zo deed hij hun alzo, en hij verloste hen van de hand der kinderen Israëls, dat zij hen niet doodsloegen. 27 Alzo gaf Jozua hen over ten zelven dage tot houthouwers en waterputters der vergadering, en dat tot het altaar des HEEREN, tot dezen dag toe, aan de plaats, die Hij verkiezen zou.

In dit hoofdstuk wordt vermeld:

I. Het onverstandige bondgenootschap van Kanaän tegen Israël, vers 1, 2.

II. Het verstandige bondgenootschap van de inwoners van Gibeon met Israël.

1. Hoe het listig voorgesteld en er om verzocht werd door de Gibeonieten, die voorwendden van een ver land te zijn gekomen, vers 3 13.

2. Hoe er onbedachtzaam in werd toegestemd door Jozua en de Israëlieten, tot ergernis van de vergadering toen het bedrog ontdekt was, vers 14-18.
3. Hoe de zaak geschikt werd tot voldoening van beide kanten door aan deze Gibeonieten het leven te schenken, omdat zij een verbond met hen waren aangegaan, maar hun toch hun vrijheid ontnemende, omdat het verbond door bedrog was gesloten, vers 19-27.

JOZUA 9:1-2
Tot nu toe hadden de Kanaänieten verdedigenderwijs gehandeld, de Israëlieten waren de aanvallers op Jericho en Ai, maar nu houden de koningen van Kanaän tezamen raad om Israël aan te vallen, en met hun verenigde krijgsmachten een krachtige poging te doen om de voortgang hunner zegevierende wapenen te stuiten.

1. Het was vreemd dat zij dit niet reeds vroeger gedaan hadden. Zij hadden reeds sedert lang bericht ontvangen van hun nadering, Israëls voornemen en bedoelingen ten opzichte van Kanaän waren geen geheim, nu zou men verwacht hebben dat een verstandige zorg voor hun algemene veiligheid hen middelen zou hebben doen beramen, om hun de overtocht over de Jordaan te betwisten, die pas tegen hen te verdedigen, of hun tenminste een warme ontvangst te bereiden, zodra zij er over heen waren. Het was vreemd dat zij geen poging hebben gedaan om het beleg van Jericho te doen opbreken, of zich tenminste met de mannen van Ai te verenigen, toen zij hoorden dat deze aan Israël een nederlaag hadden toegebracht. Maar zij waren, hetzij door verwaandheid of door wanhoop verbazend verdwaasd en ten einde raad, velen weten niet wat tot hun vrede dient, omdat het verborgen is voor hun ogen.

2. Nog vreemder was het dat zij het nu deden. Nu de verovering van Jericho zo'n veelbetekenend bewijs had gegeven van Gods macht, en die van Ai van Israëls beleid, zou men gedacht hebben dat zij in hun beraadslaging tot het besluit waren gekomen, om niet met Israël te strijden, maar vrede met hen te sluiten, op de voordeligste voorwaarden, die zij konden verkrijgen. Dit zou hun wijsheid zijn geweest, Lukas 14:32, maar hun geest was verblind en hun hart verhard tot hun verderf. Merk nu op:

a. Wat hen er nu eindelijk toe bracht om die beraadslaging te houden. Toen zij dit hoorden, niet slechts hoorden van de verovering van Jericho en Ai, maar ook van het verbond dat zij aangingen op de berg Ebal, waarvan wij onmiddellijk tevoren het bericht hadden, toen zij hoorden dat Jozua, alsof hij zich reeds volkomen meester achtte van het land, al zijn volk had verzameld en hun de wetten had voorgelezen, waarnaar zij geregeerd moeten worden, en hun beloften had ontvangen om zich aan die wetten te onderwerpen, toen bemerkten zij, dat de Israëlieten in volle ernst waren, en dachten zij, dat het nu hoog tijd voor hen was om hun krachten in te spannen tot verweer, en Israël zo mogelijk het land uit te drijven. De vrome handelingen van Gods volk vertoornen hun vijanden soms meer dan iets anders.

b. Hoe eenstemmig zij waren in hun besluit. Hoewel er vele kortingen waren van verschillende volken, Hethieten, Amorieten, Ferezieten enz, die ongetwijfeld verschillende belangen hadden en dikwijls met elkaar in strijd zijn geweest, besluiten zij toch nu, "nemine contradicente eenstemmig om" zich tegen Israël te verenigen. O dat Israël dit van de Kanaänieten wilden leren: bijzondere belangen op te offeren aan het algemene welzijn, en alle vijandschap onder elkaar af te leggen, ten einde van harte verenigd te zijn tegen de gemeenschappelijke vijanden van Gods koninkrijk onder de mensen! Jozua 9:3-14 De Gibeonieten, verschrikt zijnde door het bericht, dat zij hoorden van de verwoesting van Jericho, begeerden vrede te maken met Israël. Andere volken hoorden deze tijdingen, en

werden er door geprikkeld tot oorlog met Israël, maar de Gibeonieten hoorden ze, en werden er door bewogen om vrede met Israël te begeren. Zo is de ontdekking van de heerlijkheid en de genade Gods in het Evangelie voor sommigen "een reuk des levens ten leven, maar voor anderer een reuk des doods ten dode," 2 Corinthiers 2:16. Dezelfde zon verzacht was en verhardt leem. Ik herinner mij niet dat wij ergens van een koning van Gibeon lezen. Ware hun regering toen in de handen geweest van een enkel persoon, zijn hart zou wellicht te hoog zijn geweest om zich aan Israël te onderwerpen, en hij zou zich bij de overige koningen gevoegd hebben tegen Israël. Maar deze vier verenigde steden, vermeld in vers 17, schijnen geregeerd te zijn geworden door oudsten, of senatoren, vers 11, die meer te rade gingen met de gemene veiligheid, dan met hun persoonlijke waardigheid. De inwoners van Gibea hebben wijs gehandeld.

Nu zien wij: Hoe zij hiervoor te werk zijn gegaan.
Zij wisten dat al de inwoners van Kanaän uitgeroeid moesten worden, misschien hebben zij verspieders gehad in de vergadering op de berg Ebal, toen de wet gelezen werd, die het bevel hadden opgemerkt, gegeven aan Israël, Deuteronomium 7:13 (en het aan hun volk hadden overgebracht) dat zij geen genade moesten bewijzen aan de Kanaänieten, hun geen lijfsgenade moesten verlenen in de strijd, waardoor zij bevreesd waren om strijd tegen hen te voeren, en dat zij geen verbond met hen moesten maken, hetgeen hen deed wanhopen om enigerlei goed te verkrijgen door met hen te onderhandelen, en zo bleef hun geen ander middel over om hun leven van Israëls zwaard te redden, dan door zich te vermommen en aan Jozua te doen geloven, dat zij van een zeer ver land kwamen, waarmee het de Israëlieten niet bevolen was oorlog te voeren, noch verboden was vrede te sluiten, integendeel het was hun uitdrukkelijk geboden hun "de vrede toe te roepen", Deuteronomium 20:10, 15. Dit dachten zij dus het enige middel te zijn om aan het lot van Jericho en Ai te ontkomen. Hoewel de naburige vorsten wisten dat al de mannen van Gibeon sterk waren, Hoofdstuk 10:2, en zij het zelf ook wisten durfden zij toch niet strijden tegen Israël, dat de almachtige God aan zijn zijde had. Dat is dus de rol, die zij hebben te spelen, en zij hebben haar met veel kunst en behendigheid gespeeld.

1. Zij doen zich voor als gezanten van een vreemde staat, daar zij dachten dat het aan de oversten Israëls welgevallig zou zijn, dat hun de eer werd aangedaan om door veraf gelegen landen tot de vrede te worden aangezocht. Hizkia was zeer ingenomen met hen, die uit verre landen tot hem gekomen waren, Jesaja 39:3.

2. Zij gaven voor de vermoeienissen te hebben doorstaan van een zeer lange reis, en toonden wat er tot bewijs van kon strekken. Het schijnt dat het toen voor hen, die een lange reis ondernamen, de gewoonte was, om zich van allerlei levensmiddelen te voorzien, zoals wij ook nu doen, als wij ons voor verre zeereizen bereiden, daar het land niet, zoals thans het onze, voorzien was van herbergen, voor welke gerieflijkheid wij zeer dankbaar moeten zijn, als wij het nodig hebben er gebruik van te maken. Nu gaven zij voor dat hun teerkost toen zij hem van huis meenemen, fris en vers was, maar nu scheen hij oudbakken en droog, terwijl men toch wel kon denken dat zij niet getalmd hadden op de weg, maar zo spoedig mogelijk voortgereisd waren. Hieruit kon dus afgeleid worden dat zij, zoals zij zeiden, uit een zeer ver land kwamen, hun reiszakken waren oud, de wijn, die zij medegenomen hadden, was op, en de lederzakken, waarin hij geweest was, waren gescheurd, hun schoenen en klederen waren slechter dan die van de Israëlieten na hun reis van veertig jaren, hun brood was beschimmeld, vers 4, 5, en nog eens in vers 12, 13. Zo is Gods Israël dikwijls misleid en bedrogen geworden door een vertoon van eerwaardige, hoge oudheid. Maar, zegt bisschop Hall, dwalingen zijn niet ouder of eerwaardiger omdat zij opgelapt zijn en dus oud schijnen, maar zij, die zich

aldus door deze Gibeonitische list laten vangen, bewijzen hiermede dat zij de mond des Heeren niet gevraagd hebben. En zo zijn er, die zich arm voordoen met de tekenen van gebrek en ellende, en toch grote rijkdom hebben, Spreuken 13:7, of tenminste geen behoefte hebben aan bijstand, door welk bedrog de liefdadigheid dan verkeerd wordt aangewend, terwijl zij geweigerd wordt aan hen, die wezenlijk in nood zijn.

3. Toen zij bemerkten dat er verdenking tegen hen gekoesterd werd, doordat zij meer nauwkeurig ondervraagd werden omtrent het land vanwaar zij kwamen. hebben zij zeer zorgvuldig vermeden de naam van hun land te noemen, voordat de overeenkomst gemaakt was.
a. De mannen van Israël vermoedden dat er bedrog in het spel was, vers 7. "Misschien woont gijlieden in het midden van ons, en dan mogen, dan moeten wij geen verbond met u maken." Dit zou de Gibeonieten de moed hebben kunnen benemen om met de zaak voort te gaan, hieruit opmakende dat, zo de vrede gesloten werd, de Israëlieten zich niet verplicht zouden achten om hem te houden daar zij er zo plechtig tegen geprotesteerd hadden, ingeval zij in het midden van hen woonden. Maar wetende dat er volstrekt geen hoop voor hen zijn zou indien zij zich nu terugtrokken, waagden zij kloekmoedig een onderwerping. "Wie weet of het volk van Israël ons niet het leven zal sparen al hebben wij hen op listige wijze tot het doen van een belofte verlokt, en als wij hun eindelijk zeggen moeten hoe de zaak gelegen is, welnu, wij kunnen niet meer doen dan sterven."

b. JOZUA stelde hun nu de vraag: "Wie zijt gijlieden en vanwaar komt gij?" Hij vindt zich genoodzaakt om op zijn hoede te zijn tegen bedrog in het verborgen zowel als tegen geweld in het openbaar. In onze geestelijke strijd moeten wij "staan tegen de listige omleidingen des duivels, gedenkende dat hij een listige slang is, zowel als een briesende leeuw". In alle verbonden van vriendschap en vrede moeten wij eerst onderzoeken en dan vertrouwen, opdat wij de overeenkomst, gesloten in van de haast, niet behoeven te betreuren, als de tijd tot nadenken is gekomen.

c. Zij wilden niet zeggen vanwaar zij kwamen, maar herhalen nog hun voorgeven: "wij zijn uit een zeer ver land gekomen," vers 9. Zij willen doen denken dat het een land is waar de Israëlieten niets van weten, noch ooit van gehoord hebben, en dus er niet wijzer om zouden zijn, al zouden zij hun de naam van hun land ook noemen.

4 Zij betuigen eerbied voorden God Israëls, teneinde zich hierdoor nog meer in Jozua’s gunst te dringen, en in liefde geloven wij dat zij oprecht waren in hun betuiging. "Wij zijn gekomen om de naam des Heeren, uws Gods, vers 9, om hetgeen wij gehoord hebben van die naam, hetgeen ons overtuigd heeft dat hij boven allen naam is, en omdat wij begeerte hebben naar die naam, en de gedachtenis er van, en omdat wij gaarne onder de bescherming er van zouden willen komen".

5. Zij zeggen ook bewogen te zijn door hetgeen enige tijd tevoren onder de regering van Mozes is geschied, daar men licht kon onderstellen dat het bericht hiervan reeds vroeger tot verre landen is doorgedrongen: de plagen van Egypte, en het verderf van Sihon en Og, vers 9, 10, maar zeer voorzichtig zwijgen zij van de verwoesting van Jericho en Ai (hoewel die de eigenlijke reden was, die hen bewogen had te komen, vers omdat zij willen doen geloven, dat zij van huis waren gegaan, lang voordat deze steden veroverd waren. Wij behoeven niet lang te zoeken naar redenen waarom wij ons aan de God van Israël moeten onderwerpen, wij kunnen er nieuwe en oude voor vinden, welke wij maar willen.

6. Zij onderwierpen zich ten volle. Wij zijn uw knechten, en verzoeken nederig om een algemene overeenkomst, "zo maakt nu een verbond met ons," vers 11. Zij noemen geen voorwaarden, maar willen gaarne vrede hebben op elke voorwaarde. De zaak kan ook geen uitstel lijden, want dan zou het bedrog ontdekt kunnen worden. Gaarne zouden zij willen dat de zaak maar terstond afgedaan zal worden dat Jozua dadelijk een verbond met hen zal aangaan, dan hebben zij alles waarvoor zij gekomen zijn, en zij hopen dat hun haveloze klederen en bevlekte schoenen daar geen beletsel voor zouden zijn. God en Israël wijzen toch niemand af vanwege armoede of ellende. Nu kan hun leugen niet gerechtvaardigd of tot precedent gesteld worden. Wij moeten geen kwaad doen om er goed uit te laten voortkomen. Indien zij bekend hadden uit welke landstreek zij kwamen, maar de afgoderij er van hadden verzaakt, er het bezit aan Israël van hadden afgestaan, en zichzelf aan de God van Israël hadden overgegeven, dan hebben wij reden te geloven, dat God Jozua bevolen zou hebben hun leven te sparen, en dan hadden zij met geen valse voorgevens behoeven aan te komen. Het is opmerkelijk dat zij, eenmaal gezegd hebbende: "Wij zijn uit een ver land gekomen," vers 6, zich in de noodzakelijkheid bevonden, om het nog eens te zeggen, vers 9, en te zeggen wat volstrekt onwaar was betreffende hun brood, hun lederzakken, hun klederen, vers 12, 13, want de een leugen brengt de andere voort, en deze leidt dan tot een derde leugen, enz. De weg van die zonde gaat bergafwaarts. Maar hun geloof en hun voorzichtigheid zijn zeer prijzenswaardig. Onze Heere heeft zelfs de onrechtvaardige rentmeester geprezen, omdat hij voorzichtiglijk gedaan had Lukas 16:8. Door zich aan Israël te onderwerpen, onderwierpen zij zich aan de God van Israël, waarin een verzaking lag opgesloten van de god, die zij gediend hadden, en onderwerping aan de wetten van de ware Godsdienst. Zij hadden genoeg gehoord om overtuigd te zijn van de oneindige macht van de God Israëls, en hieruit konden zij ook Zijn wijsheid en goedheid afleiden. En hoe kunnen wij beter voor onszelf handelen, dan door ons te werpen op de genade van een God van oneindige goedheid?

De onderwerping van deze Gibeonieten was te meer prijzenswaardig, omdat zij:
a. Zeldzaam was. Hun naburen hebben geheel anders gedaan, en verwachtten dat zij zich bij hen zouden voegen.
b. Snel was. Zij hebben niet gewacht totdat Israël hun steden belegerde, dan zou het te laat zijn geweest om te capituleren, maar toen zij nog op een afstand waren, hebben zij al vredesvoorwaarden begeerd. Het middel om aan een oordeel te ontkomen is het tegen te komen met berouw en bekering. Laat ons deze Gibeonieten navolgen, en ons met God verzoenen in de lompen van onze verootmoediging, droefheid naar God en doding van het vlees, dan zal onze ongerechtigheid ons niet tot een aanstoot worden. Laat ons knechten wezen van Jezus, onze gezegende Jozua, en een verbond maken met Hem en het Israël Gods, dan zullen wij leven.

JOZUA 9:15-21

I. Hier is het verbond, dat spoedig met de Gibeonieten gesloten werd, vers 14, 15. Er werden niet vele formaliteiten bij gebruikt, de zaak werd kort afgedaan.

1. Zij kwamen overeen hen in het leven te behouden, en meer hebben de Gibeonieten niet gevraagd. In een gewone oorlog zou dit slechts een kleine zaak zijn om toegestaan te worden maar in de oorlogen van Kanaän, die tot een algemene verdelging moesten gevoerd worden was het voor een Kanaäniet een grote gunst, dat hem zijn leven tot een buit wordt gegeven, Jeremia 45:5.

2. Deze overeenkomst werd gesloten niet door Jozua alleen, maar door de oversten van de vergadering in vereniging met hem. Hoewel Jozua een buitengewone roeping had tot de regering, en er ook buitengewoon bekwaam en bevoegd toe was, wilde hij toch in een zaak van die aard niet handelen zonder de raad en de medewerking van de oversten, die noch in het duister, noch onder hun waarde gehouden werden, maar door hem behandeld werden als deelgenoten in de regering.

3. Zij werd bekrachtigd door een eed, zij zwoeren hun, niet bij de goden van Kanaän, maar alleen bij de God van Israël, vers 19. Zij, die eerlijke bedoelingen hebben, deinzen niet terug voor een eed, maar geven voldoening aan hen met wie zij handelen, en eer aan God door Hem tot getuige te roepen van de oprechtheid van hun bedoelingen.

4. In dit alles is geen andere schuld of verkeerdheid, dan dat het roekeloos gedaan werd. Zij namen van hun reiskost, en zagen dat die inderdaad oud en droog was, maar bedachten niet dat dit nog geen bewijs was, dat zij hem vers van huis hadden medegenomen, zodat zij, alleen hun zintuigen gebruikende, en niet hun verstand, de mannen aannamen (zoals de lezing is van de kanttekening) vanwege hun reiskost, door de beschouwing van hun brood en van de smaak er van hebben zij misschien bemerkt, niet alleen dat het nu oud was, maar dat het oorspronkelijk van zeer goede hoedanigheid is geweest, en hieruit maakten zij op dat die mannen personen van rang en aanzien waren, weshalve de vriendschap met hun land niet te versmaden was. Maar zij vroegen het de mond des Heeren niet. Zij hadden de urim en tummim bij zich, die zij in deze moeilijke zaak hadden kunnen raadplegen, en die zouden hun geen onwaarheid gezegd hebben, hen niet in dwaling hebben gebracht, maar zij steunden zozeer op hun eigen beleid, dat zij het onnodig vonden om de mond des Heeren om raad te vragen.

Jozua zelf heeft hierin niet geheel onberispelijk gehandeld. Als wij voor enigerlei zaak niet op God wachten, Hem niet door het woord en het gebed om raad vragen dan maken wij meer haast dan goede spoed. Menigmaal hebben wij oorzaak om met leedwezen te bedenken, dat deze of geen zaak verkeerd is uitgekomen, omdat wij de mond des Heren niet gevraagd hebben. Indien wij Hem erkenden in al onze wegen, wij zouden ze veiliger, meer effen en voorspoediger vinden.

II. Weldra werd het bedrog ontdekt, waarmee dit verbond was verkregen. Een valse tong is maar voor een ogenblik, en de waarheid zal de dochter des tijds wezen. Binnen drie dagen bevonden zij, tot hun grote verrassing en verbazing dat de steden, voor welke deze gezanten onderhandeld hadden, geheel in hun nabijheid lagen, slechts op een nachtmars te voet van hun kamp te Gilgal, Hoofdstuk 10:9. Zij werden hiervan onderricht, hetzij door hun eigen verkenners, of door de benden, die uitgetogen waren op verkenning van het land, of misschien wel door deserteurs, die van de vijand tot hen overliepen. Zij, die zich door de listen van Satan laten bedriegen, zullen spoedig tot hun eigen beschaming ontgoocheld worden, en zullen hetgeen zij zo ver af waanden geheel nabij, ja aan hun deur vinden.

III. Het misnoegen van de vergadering hierover. Wèl hebben zij zich onderworpen aan het bedwang door dit verbond hun opgelegd, zij hebben noch de steden van de Gibeonieten geslagen noch de inwoners gedood, noch de buit geroofd, maar het ergerde hen dat hun aldus de handen gebonden waren, en zij murmureerden tegen de oversten, vers 18, meer uit na-ijver voor hun eigen gewin, vrezen wij, dan uit ijver voor het volbrengen van Gods gebod, hoewel sommigen van hen misschien dit ter harte namen. Velen zijn spoedig in de weer om de daden van vorsten af te keuren, terwijl zij onbekend zijn met de beweegredenen voor deze daden en onbevoegd zijn om te oordelen over de redenen van staat, waardoor zij werden geleid. Zolang wij er dus van overtuigd zijn dat zij, die over ons gesteld zijn, niets anders dan het openbare welzijn op het oog hebben en in oprechtheid het welvaren van het volk zoeken te bevorderen, dan behoren wij hun daden en handelingen in de beste zin op te vatten, en ons niet begeven in dingen, die ons begrip of beroep te boven gaan, Psalm 131:2.

IV. De verstandige handelwijze van de oversten om het misnoegde volk tevreden te stellen en de zaak te schikken. Hiertoe hebben al de oversten eensgezind samengewerkt, hetgeen het volk er ongetwijfeld toe neigde om te berusten.

1. Zij besloten het leven van de Gibeonieten te sparen, want dit hadden zij uitdrukkelijk onder ede beloofd te doen, vers 15.
A. De eed was wettig, anders zouden zij er niet door gebonden zijn, evenmin als Herodes door zijn eed gebonden was om Johannes te onthoofden. Het is waar: God had hun bevolen al de Kanaänieten te verdelgen, maar die wet moet verklaard worden "in favorem vitae, ten behoeve van het leven" als diegenen alleen te bedoelen, die tegenstand boden en hun land niet aan hen wilden afstaan, maar niet dat zij er zover door verbonden waren dat zij zó ongevoelig moesten blijven voor: alle eer en menselijkheid, dat zij mensen moesten doden, die nooit een hand tegen hen hadden opgeheven, en het ook nooit zouden, doen, maar voordat zij nog tot de uiterste nood waren gekomen, of enigerlei daad van vijandschap beproefd hadden, zich eenstemmig hadden verootmoedigd, de koningen van het huis Israëls waren daartoe te goedertieren, I Koningen 20:31, en de God van Israël een te barmhartig God om dit te bevelen, "Satis est prostrâsse leoni-Het is genoeg ten behoeve van de leeuw neergeworpen te zijn." En daarenboven, de reden van de wet is de wet, het kwaad dat deze wet bedoelde te voorkomen, was het besmetten van de Israëlieten met hun afgoderij, Deuteronomium 7:4. Maar indien de Gibeonieten hun afgoderij verzaken vrienden en dienstknechten worden van het huis Gods, dan is dit gevaar voor goed uit de weg geruimd, de reden van de wet bestaat dan niet meer, en bijgevolg is er de verplichting ook van opgeheven. De bekering van zondaren voorkomt hun verderf.

B. De eed wettig zijnde, zijn de oversten en het volk, in welks naam zij hadden gehandeld er door gebonden, gebonden in eer en geweten aan de God van Israël, bij wie zij hadden gezworen, en wiens naam door de Kanaänieten gelasterd zou zijn, indien zij deze eed hadden geschonden. Zij spreken als degenen, "die de eed vrezen," Prediker 9:2, toen zij aldus redeneerden: " Wij zullen hen bij het leven behouden, opdat geen grote toorn over ons zij om des eeds wil, die wij hun gezworen hebben, vers 20. Hij, die een belofte bekrachtigt met een eed, roept de Goddelijke wraak over zich in, indien hij moedwillig zijn belofte verbreekt, en hij heeft reden te verwachten dat de Goddelijke gerechtigheid hem aan zijn woord zal houden. God laat zich niet bespotten, en daarom moet er met eden niet geschertst of gebeuzeld worden. De oversten zullen hun woord houden:

a. Hoewel zij er verlies door lijden. Als een burger van Sion "zweert tot zijn schade, verandert hij toch niet," Psalm 15:4. Toen Jozua en de oversten bemerkten dat het in hun nadeel was, dat zij zich aldus verbonden hadden, hebben zij zich niet tot Eleazar gewend om dispensatie er van, en nog veel minder hebben zij beweerd dat men geen trouw behoefde te houden aan ketters, aan Kanaänieten, neen, zij waren vreemdelingen voor de hedendaagse kunstenarijen van de Roomse kerk om aan de heiligste verplichtingen te ontkomen en zelfs de meineed te heiligen.

b. Hoewel het volk er misnoegd om was, en hun ontevredenheid in muiterij had kunnen eindigen, wilden de oversten toch hun overeenkomst met de Gibeonieten niet verbreken. Wij moeten ons noch door hoog noch door laag laten intimideren om een zondige daad te doen, en tegen ons geweten te handelen.

c. Hoewel zij door list tot het aangaan van dat verbond gekomen waren, en dus een schoonschijnend voorwendsel gehad zouden hebben om het van nul en gener waarde te verklaren, hebben zij er toch aan vastgehouden. Zij zouden hebben kunnen aanvoeren, dat dit wel de mannen waren met wie zij een verbond gemaakt hadden, maar deze niet de steden waren, waarvoor het verbond gemaakt en bekrachtigd was. Zij hadden beloofd zekere opgenoemde, zeer ver afgelegen steden te sparen, en wel uit de bepaalde overweging dat zij ver afgelegen waren, maar deze steden waren geheel nabij hen en dus niet de steden, voor welke het verbond was aangegaan. En vele geleerde uitleggers zijn van oordeel geweest, dat zij zó grof door de Gibeonieten bedrogen waren, dat het wettig voor hen geweest zou zijn om hun belofte te herroepen, maar om hun goede naam op te houden, en in Israël eerbied te bewaren voor de eed, hebben zij haar gestand willen doen.
Het is echter duidelijk dat zij er zichzelf gebonden aan hebben geacht, en dat zij vreesden dat de toorn Gods over hen zou komen indien zij haar verbraken. En hoe hun standvastig blijven bij hun belofte ook mishaagde aan de vergadering, het is duidelijk dat het Gode welbehaaglijk was, want toen zij ingevolge dit verbond de bescherming van de Gibeonieten op zich hebben genomen, heeft God hun de glorierijkste overwinning gegeven van allen, die zij in hun oorlog ooit behaald hebben, Hoofdstuk 10, en lang daarna heeft Hij het onrecht, dat Saul de Gibeonieten in schending van dit verbond heeft aangedaan, streng gewroken, 2 Samuel 21:1. Laat dit ons allen er van overtuigen, dat wij nauwgezet onze beloften moeten houden, ons woord moeten nakomen, als wij het eens gegeven hebben. Indien een verbond, dat door zoveel leugen en bedrog verkregen werd, niet verbroken mocht worden, zullen wij er dan aan denken aan de verplichting te willen ontkomen van een verbond, dat in alle eerlijkheid en oprechtheid gesloten werd? Indien het bedrog van anderen onze leugen niet zal rechtvaardigen of verontschuldigen, dan zal de eerlijkheid van anderen gewis ons oneerlijk handelen met hen veroordelen.

2. Hoewel zij hun leven spaarden, hebben zij hun toch hun vrijheid ontnomen, zij veroordeelden hen om houthakkers en waterputters te zijn van de gehele vergadering, vers 21. Door dit voorstel werd de misnoegde vergadering tevreden gesteld, want:
a. Zij, die er toornig om waren dat de Gibeonieten leefden, konden tevreden zijn, toen zij hen veroordeeld zagen tot hetgeen, naar het algemene begrip, erger is dan de dood, namelijk altijddurende dienstbaarheid.
b. Zij, die er toornig om waren dat zij niet beroofd mochten worden, konden tevreden zijn, als hun dienst aan de vergadering meer tot voordeel was van het algemeen, dan hun beste goederen of bezittingen zouden geweest zijn. Kortom, de Israëlieten zullen er noch in hun eer, noch in hun wereldlijk voordeel iets bij verliezen, dat dit verbond met de Gibeonieten gemaakt en gehouden is, overtuig hen hiervan, en zij zullen tevreden wezen.

JOZUA 9:22-27

Hier zien wij de zaak geregeld tussen Jozua en de Gibeonieten. Wij kunnen veronderstellen dat nu niet de boden, die tot Jozua waren afgezonden, tegenwoordig waren, maar de oudsten van Gibeon en de onderhorige steden, en met hen werd nu overeengekomen omtrent een verklaring van het verbond.

I. JOZUA bestraft hen wegens hun bedrog vers 22. En zij verontschuldigen zich zo goed zij kunnen, vers 24.

1. Jozua is zeer zacht in zijn bestraffing. Waarom hebt gijlieden ons bedrogen? Hij overlaadt hen niet met scheldnamen, voert geen ruwe, tergende taal tegen hen noemt hen niet, zoals zij wèl verdiend hadden "laaghartige leugenaars," maar vraagt hun slechts: Waarom hebt gij ons bedrogen? Het is onze wijsheid en onze plicht, om ook onder de grootste prikkeling of terging kalm en bedaard te blijven, onze hartstocht in toom te houden, een rechtvaardige zaak behoeft geen toorn om haar te verdedigen, en een slechte zaak zal er nooit beter om worden.

2. Zij bieden de beste verontschuldiging aan, die voor de zaak mogelijk is, vers 24. Zij hadden door het woord Gods bevonden, dat zij ter dood veroordeeld waren, (het gebod luidde: dat al de inwoners des lands, zonder uitzondering, verdelgd moesten worden) en door de werken Gods, die alreeds gewrocht waren, bevonden zij dat er aan de uitvoering van dat vonnis geen tegenstand kon worden geboden. Zij achtten Gods vrijmacht onbetwistbaar, Zijn gerechtigheid onverbiddelijk, en daarom hadden zij besloten om te zien en te beproeven wat Zijn barmhartigheid was, en zij hadden bevonden, dat zij er niet tevergeefs op gerekend hadden. Zij beproeven het niet hun leugen te rechtvaardigen, maar vragen er eigenlijk vergeving voor, pleitende dat zij die leugen gezegd hadden om hun leven te redden, en ieder die de kracht kent van de wet van het zelfbehoud in de mens, zal hiervoor veel verschoning aannemen, inzonderheid in een geval als dit, waar de vrees niet slechts de macht gold van de mens (indien dit alles ware men zou van deze toevlucht kunnen nemen tot de bescherming Gods) maar de macht van God zelf, die zij tegen zich zagen.

II. Tot straf van hun bedrog veroordeelt Jozua hen tot dienstbaarheid, vers 23, en zij onderwerpen zich aan het vonnis, vers 25, en, voor zoveel blijkt, zijn nu beide partijen tevreden.

1. JOZUA verklaart hen tot slaven, en dat wel voor altijd. Zij hadden hun leven gekocht met een leugen, maar nu verplicht hij hen om voor dit hun leven te betalen met hun voortdurende arbeid in hakken van hout en putten van water het geringste en tevens het zwaarste werk. Aldus was de leugen gestraft. Hadden zij open en eerlijk met Israël gehandeld, er zouden hun wellicht meer eervolle voorwaarden zijn toegestaan, maar nu zij hun leven verkregen hadden door haveloze klederen en bevlekte schoenen, de kentekenen van dienstbaarheid zijn zij veroordeeld om die voor altijd te dragen. En aldus is het rantsoen voor hun leven betaald, zijn zij hun diensten verschuldigd aan hen, aan wie zij hun leven verschuldigd zijn. Merk op hoe het oordeel tegen hen gegeven wordt:

A. Hun dienstbaarheid is hun tot een vloek gemaakt. "Nu dan, vervloekt zijt gijlieden met de aloude vloek van Kanaän", van wie deze Levieten afstamden, "een knecht van de knechten zij hij zijn broederen," Genesis 9:25. Wat anders dan dit zal aan de bedrieglijke tong gedaan worden? Ze zij vervloekt.

B. Toch wordt die vloek nog in een zegen verkeerd. Zij moeten knechten zijn, maar in het huis mijns Gods. De oversten wilden hen tot slaven maken van de gehele vergadering vers 21, tenminste hebben zij zich aldus willen uitdrukken, om het misnoegde volk tevreden te stellen, maar Jozua verzacht het vonnis, beide tot eer van God en ten gunste van de Gibeonieten. Het

zou te hard voor hen geweest zijn om hen tot slaven te maken van iedereen, als zij houthakkers en waterputters moeten zijn; en erger verkleining kon er niet wezen, inzonderheid voor hen, die burgers waren van een koninklijke stad, en die "allen sterke mannen" waren, Hoofdstuk 10:2 dan zullen zij het zijn ten huize van mijn God, en groter bevordering bestaat er niet, David zelf kon wel wensen er een dorpelwachter van te zijn. Dienstwerk zelfs wordt eerbaar als het verricht wordt voor "het huis van mijn God."
a. Hiermede waren zij buitengesloten van de vrijheden en voorrechten van ware, geboren Israëlieten, en was een teken van onderscheiding gelegd op hen en hun nakomelingen tot in alle geslachten.
b. Zij werden hierdoor gebruikt voor diensten, die hun persoonlijke tegenwoordigheid bij Gods altaar nodig maakten, in de plaats, die Hij zou verkiezen, vers 27, hetgeen hen zou bekendmaken met de wet Gods, hen dicht aan de heilige Godsdienst zou houden, waarvan zij proselieten waren, en hun wederkeren tot de afgoderijen hunner vaderen zou beletten.
c. Het zou een groot voordeel wezen voor de priesters en Levieten om zoveel en zo sterke mannen tot hun voortdurende dienst te hebben, die verplicht waren om al het zware, mindere werk van de tabernakel te doen. Er moest zeer veel hout gehakt worden voor brandstof van Gods huis, niet alleen om het vuur op het altaar altoos brandende te houden, maar ook om het vlees van de dankoffers te koken, enz. En zeer veel water moest geput worden voor de verschillende wassingen door de wet voorgeschreven, dit, en ander dienstwerk, zoals het reinigen van de vaten, het wegbrengen van de as, het vegen van de voorhoven enz, hetgeen anders de Levieten zelf hadden moeten doen, werd nu aan deze Gibeonieten te doen gegeven.
d. Zij waren hierin echter ook dienstknechten van de vergadering, want al wat een hulp en bevordering is van de eredienst Gods, is een wezenlijk dienen van het algemeen. Ieder Israëliet heeft er belang bij, dat het altaar Gods goed gediend wordt. Ook de vergadering werd hierdoor vrijgesteld van veel dienstwerk, dat anders wellicht van sommigen uit haar verwacht zou zijn. God had een wet gemaakt, waarbij het de Israëlieten verboden was om iemand uit hun broederen tot een slaaf te maken, als zij slaven hadden, dan moesten die van de volkeren zijn, die rondom hen woonden, Leviticus 25:44. Ter ere nu van deze wet en van Israël, dat er door geëerd werd, wilde God niet dat er zwaar werk verricht zou worden door Israëlieten, ja zelfs niet voor de tabernakel, maar door Gibeonieten, die later "Nethinim" genoemd werden, mannen, gegeven aan de Levieten, zoals zij-de Levieten-aan de priesters gegeven waren, Numeri 3:9, om hen te dienen in de dienst Gods.
e. Dit kan beschouwd worden als een afschaduwing van de toelating van de heidenen in de Evangeliekerk. Thans waren zij, na hun onderwerping, opgenomen als onderdienaren, maar later belooft God dat Hij uit hem "enige tot priesters en tot Levieten zal nemen," Jesaja 66:21.

2. Zij onderwerpen zich aan deze voorwaarde. Zich bewust zijnde van schuld in het smeden van een leugen om de Israëlieten te bedriegen, en er zich ook van bewust zijnde hoe ternauwernood zij aan de dood ontkomen waren, en welk een goedertierenheid het was, dat hun het leven gespaard werd, berusten zij in het voorstel. Doe gelijk het goed is in uw ogen. Beter is het in dienstbaarheid te leven, inzonderheid in zulk een dienstbaarheid, dan in het geheel niet te leven. De personen, die van de geringste conditie zijn, worden aangeduid als "houthakkers en waterputters," Deuteronomium 29:11. Maar, huid voor huid, vrijheid en arbeid, en "al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven," en dan heeft hij nog geheel geen slechte koop gedaan. Dienovereenkomstig werd de zaak beslist.
JOZUA verloste hen van de hand van de kinderen Israëls, dat zij hen niet doodsloegen, vers 26. Het schijnt, dat er nog waren, die op hen wilden aanvallen met het zwaard, maar Jozua trad met zijn gezag tussenbeiden en verhinderde het, wijze generaals weten het zwaard in de schede te doen blijven zowel als het te trekken.

3. En toen leverde hij hen over in de handen van de Israëlieten om hun dienstbaar te zijn, vers 27. Zij moeten niet in het bezit blijven van hun steden, want later zullen wij bevinden dat drie er van Benjamin ten erfdeel vielen, en een aan Juda. Ook behielden zij niet de beschikking over zichzelf, maar werden-denkt bisschop Patrick verspreid in de steden van de priesters en Levieten, die zij vergezelden in hun beurten om aan het altaar te dienen, uit de opbrengst waarvan zij waarschijnlijk onderhouden werden. En zo zijn Israëls dienstknechten de bevrijden des Heeren geworden, want Hem te dienen in het geringste werk is vrijheid, en Zijn werk brengt zijn loon mede. En dit hebben zij verkregen door hun spoedige, vrijwillige onderwerping. Laat ons evenzo ons aan onze Heere Jezus onderwerpen en ons aan Hem overgeven, zeggende: "Wij zijn in Uw hand, doe met ons gelijk het goed en recht is in Uw ogen, behoud slechts onze ziel, en wij zullen het niet berouwen." Als Hij ons beveelt Zijn kruis te dragen, en Zijn juk op ons te nemen, en te dienen aan Zijn altaar, dan zal ons dit later noch tot schande noch tot smart zijn, daar ook het geringste ambt in de dienst van God ons aanspraak geeft om "in het huis des Heeren te wonen alle dagen van ons leven."

HOOFDSTUK 10

Het geschiedde nu, toen Adoni-zedek, de koning van Jeruzalem, gehoord had, dat Jozua Ai ingenomen, en haar verbannen had, en aan Ai en haar koning alzo gedaan had, gelijk als hij aan Jericho en haar koning gedaan had; en dat de inwoners van Gibeon vrede met Israël gemaakt hadden, en in derzelver midden waren; 2 Zo vreesden zij zeer; want Gibeon was een grote stad, als een der koninklijke steden; ja, zij was groter dan Ai, en al haar mannen waren sterk. 3 Daarom zond Adoni-zedek, koning van Jeruzalem, tot Hoham, de koning van Hebron, en tot Pir-am, de koning van Jarmuth, en tot Jafia, de koning van Lachis, en tot Debir, de koning van Eglon, zeggende: 4 Komt op tot mij, en helpt mij, dat wij Gibeon slaan; omdat zij vrede gemaakt heeft met Jozua en met de kinderen Israëls. 5 Toen werden verzameld en kwamen op, vijf koningen der Amorieten, de koning van Jeruzalem, de koning van Hebron, de koning van Jarmuth, de koning van Lachis, de koning van Eglon, zij en al hun legers; en zij belegerden Gibeon, en krijgden tegen haar. 6 De mannen nu van Gibeon zonden tot Jozua, in het leger van Gilgal, zeggende: Trek uw handen niet af van uw knechten, kom haastelijk tot ons op, en verlos ons, en help ons; want al de koningen der Amorieten, die op het gebergte wonen, hebben zich tegen ons vergaderd.

7 Toen toog Jozua op van Gilgal, hij en al het krijgsvolk met hem, en alle strijdbare helden. 8 Want de HEERE had tot Jozua gezegd: Vrees u niet voor hen, want Ik heb ze in uw hand gegeven; niemand van hen zal voor uw aangezicht bestaan. 9 Alzo kwam Jozua snellijk tot hen; de gansen nacht over was hij van Gilgal opgetrokken. 10 En de HEERE verschrikte hen voor het aangezicht van Israël; en hij sloeg hen met een groten slag te Gibeon, en vervolgde hen op de weg, waar men naar Beth-horon opgaat, en sloeg hen tot Azeka en tot Makkeda toe. 11 Het geschiedde nu, toen zij voor het aangezicht van Israël vluchtten, zijnde in de afgang van Beth-horon, zo wierp de HEERE grote stenen op hen van de hemel, tot Azeka toe, dat zij stierven; daar waren er meer, die van de hagelstenen stierven, dan die die kinderen Israëls met het zwaard doodden. 12 Toen sprak Jozua tot de HEERE, ten dage als de HEERE de Amorieten voor het aangezicht der kinderen Israëls overgaf, en zeide voor de ogen der Israëlieten: Zon, sta stil te Gibeon, en gij, maan, in het dal van Ajalon! 13 En de zon stond stil, en de maan bleef staan, totdat zich het volk aan zijn vijanden gewroken had. Is dit niet geschreven in het boek des oprechten? De zon nu stond stil in het midden des hemels, en haastte niet onder te gaan omtrent een volkomen dag. 14 En er was geen dag aan dezen gelijk, voor hem noch na hem, dat de HEERE de stem eens mans alzo verhoorde; want de HEERE streed voor Israël. 15 Toen keerde Jozua weder, en gans Israël met hem, naar het leger te Gilgal. 16 Maar die vijf koningen waren gevloden, en hadden zich verborgen in de spelonk bij Makkeda. 17 En aan Jozua werd geboodschapt, mits te zeggen: Die vijf koningen zijn gevonden, verborgen in de spelonk bij Makkeda. 18 Zo zeide Jozua: Wentelt grote stenen voor de mond der spelonk, en stelt mannen daarvoor om hen te bewaren. 19 Maar staat gijlieden niet stil, jaagt uw vijanden achterna, en slaat hen in de staart; laat hen in hun steden niet komen; want de HEERE, uw God, heeft ze in uw hand gegeven. 20 En het geschiedde, toen Jozua en de kinderen Israëls geeindigd hadden hen met een zeer groten slag te slaan, totdat zij vernield waren, en dat de overgeblevenen, die van hen overgebleven waren, in de vaste steden gekomen waren; 21 Zo keerde al het volk tot Jozua in het leger, bij Makkeda, in vrede; niemand had zijn tong tegen de kinderen Israëls geroerd.

22 Daarna zeide Jozua: Opent de mond der spelonk, en brengt tot mij uit die vijf koningen, uit die spelonk. 23 Zij nu deden alzo, en brachten tot hem uit die vijf koningen, uit de spelonk: de koning van Jeruzalem, de koning van Hebron, de koning van Jarmuth, de koning van Lachis, de koning van Eglon. 24 En het geschiedde, als zij die koningen uitgebracht hadden tot Jozua, zo riep Jozua, al de mannen van Israël, en hij zeide tot de oversten des krijgsvolks, die met hem getogen waren: Treedt toe, zet uw voeten op de halzen dezer koningen. En zij traden toe, en zetten hun voeten op hun halzen. 25 Toen zeide Jozua tot hen: Vreest niet en ontzet u niet, zijt sterk en hebt goeden moed; want alzo zal de HEERE aan al uw vijanden doen, tegen dewelke gijlieden strijdt. 26 En Jozua sloeg hen daarna, en doodde ze, en hing ze aan vijf houten; en zij hingen aan de houten tot de avond. 27 En het geschiedde, ten tijde als de zon onderging, beval Jozua, dat men hen van de houten afname, en zij wierpen hen in de spelonk, alwaar zij verborgen geweest waren; en zij leiden grote stenen voor de mond der spelonk, die daar zijn tot op dezen zelven dag.

28 Op denzelven dag nam ook Jozua Makkeda in, en sloeg haar met de scherpte des zwaards; daartoe verbande hij derzelver koning, henlieden en alle ziel die daarin was; hij liet geen overigen overblijven; en hij deed de koning van Makkeda, gelijk als hij de koning van Jericho gedaan had. 29 Toen toog

Jozua door, en gans Israël met hem, van Makkeda naar Libna, en hij krijgde tegen Libna. 30 En de HEERE gaf dezelve ook in de hand van Israël, met haar koning; en hij sloeg haar met de scherpte des zwaards, en alle ziel, die daarin was; hij liet daarin geen overigen overblijven; en hij deed derzelver koning, gelijk als hij de koning van Jericho gedaan had. 31 Toen toog Jozua voort, en gans Israël met hem, van Libna naar Lachis; en hij belegerde haar en krijgde tegen haar. 32 En de HEERE gaf Lachis in de hand van Israël; en hij nam haar in op de tweeden dag, en hij sloeg haar met de scherpte des zwaards, en alle ziel, die daarin was, naar alles, wat hij Libna gedaan had. 33 Toen trok Horam, de koning van Gezer, op, om Lachis te helpen; maar Jozua sloeg hem en zijn volk, totdat hij hem geen overigen overliet. 34 En Jozua trok voort van Lachis naar Eglon, en gans Israël met hem; en zij belegerden haar en krijgden tegen haar. 35 En zij namen haar in ten zelven dage, en sloegen haar met de scherpte des zwaards, en alle ziel, die daarin was, verbande hij op denzelven dag, naar alles, wat hij aan Lachis gedaan had.
36 Daarna toog Jozua op, en gans Israël met hem; van Eglon naar Hebron, en zij krijgden tegen haar. 37 En zij namen haar in, en sloegen haar met de scherpte des zwaards, zo haar koning als al haar steden, en alle ziel, die daarin was; hij liet niemand in het leven overblijven, naar alles, wat hij Eglon gedaan had; en hij verbande haar, en alle ziel, die daarin was. 38 Toen keerde Jozua, en gans Israël met hem, naar Debir, en hij krijgde tegen haar. 39 En hij nam haar in, met haar koning, en al haar steden, en zij sloegen haar met de scherpte des zwaards, en verbanden alle ziel, die daarin was; hij liet geen overigen overblijven; gelijk als hij aan Hebron gedaan had, alzo deed hij aan Debir en haar koning, en gelijk als hij aan Libna en haar koning gedaan had;
40 Alzo sloeg Jozua het ganse land, het gebergte, en het zuiden, en de laagte, en de aflopingen der wateren, en al hun koningen; hij liet geen overigen overblijven; ja, hij verbande alles, wat adem had, gelijk als de HEERE, de God Israëls, geboden had. 41 En Jozua sloeg hen van Kades-barnea en tot Gaza toe; ook het ganse land Gosen, en tot Gibeon toe. 42 En Jozua nam al deze koningen en hun land op eenmaal; want de HEERE, de God Israëls, streed voor Israël. 43 Toen keerde Jozua weder, en gans Israël met hem, naar het leger te Gilgal.

I. Wij hebben in dit hoofdstuk een bericht van de overwinning op de koningen, en de verovering van hun koninkrijken, van het zuidelijk deel van het land Kanaän evenals in het volgende hoofdstuk de ten onderbrenging van de noordelijke delen, die de heerlijke voorspoed voltooiden van de oorlogen in Kanaän. Hierbij hebben wij te letten op:

1. Hun verbond tegen de Gibeonieten, vers 1-5.
2. Het verzoek van de Gibeonieten aan Jozua om hen bij te staan, vers 6.
3. Jozua's snelle mars onder Goddelijke aanmoediging tot hun hulp. vers 7-9.
4. De nederlaag van de legers van deze verbonden koningen, vers 10, 11.
5. De wonderdadige verlenging van de dag door het stilstaan van de zon ten voordele van de overwinnaars vers 12-14.

II. De terdoodbrenging van de koningen die aan de slag waren ontkomen, vers 15-27.
III. Van de inneming van bijzondere steden, en de algehele verdelging van allen, die er in gevonden werden Makkeda, vers 28, Libna, vers 29, 30, Lachis, vers 31-32, en de ten onderbrenging van de koning van Gezer die poogde Lachis te ontzetten, vers 33. Eglon, vers 34, 35. Hebron, vers 36, 37, Debir, vers 33, 39.
En de onderwerping van geheel dit land, zodat het Israël in handen kwam, vers 40-42. En eindelijk van de terugkeer van het leger in het hoofdkwartier.

Jozua 10:1-6
Jozua en het leger Israëls waren nu al geruime tijd in het land Kanaän, en er waren nog geen grote dingen geschied, zij waren meesters van Jericho geworden door een wonder, van Ai door een krijgslist, van Gibeon door overgave, en dat was alles, tot hiertoe scheen de voortgang van hun overwinningen niet evenredig aan de pracht van hun binnenkomen in het land en de heerlijkheid van hun begin. Waarschijnlijk hebben diegenen onder hen, die ongeduldig waren geworden onder die vertraging, geklaagd over Jozua's langzaamheid, en

gevraagd waarom zij niet terstond doordrongen tot het hart van het land, voor de vijand zich kon herstellen, zijn krijgsmacht kon verzamelen om hun het hoofd te bieden, waarom zij daar stonden te beuzelen, terwijl zij toch zo vast overtuigd waren beide van hun recht op het land en van het welslagen van hun onderneming. Zo werd Jozua's voorzichtigheid misschien gelaakt als traagheid, lafhartigheid, vreesachtigheid. Maar:

1. Kanaän moest niet in een dag veroverd worden. God had gezegd dat Hij de Kanaänieten allengskens van hun aangezicht zou uitstoten, Exodus 23:30. Hij, die gelooft, zal niet haasten of tot de slotsom komen, dat de belofte nooit vervuld zal worden, omdat zij niet zo spoedig vervuld is als wij verwacht hebben.
2. JOZUA wachtte totdat de Kanaänieten de aanvallers zouden zijn, laat hen eerst op Israël, of op de bondgenoten van Israël, een aanval doen, en dan zal hun verdelging des te meer blijken een daad van rechtvaardigheid te zijn voor welke Israël zich ten volle kan verantwoorden. Jozua had een genoegzame volmacht om hen aan te vallen, toch wacht hij totdat zij de eersten slag slaan, opdat hij zou bezorgen hetgeen eerlijk is, niet alleen voor de Heere, maar ook voor de mensen, en zij zoveel te minder te verontschuldigen zouden zijn in hun weerstand, nu zij gezien hebben welke gunst de Gibeonieten van Israël ten deel viel.

3. Het was nuttig en voordelig voor Israël om voor een poos stil te zitten, opdat de krijgsmachten van deze kleine koningen zich zouden verenigen, om dus te gemakkelijker met een slag ten onder gebracht te worden. Dit heeft God op het oog gehad, toen Hij het hun in het hart gaf om zich tegen Israël te verenigen. Hun bedoeling was elkaar te versterken, maar zijn bedoeling was hen te vergaderen als schoven tot de dorsvloer, Micha 4:12. Zo blijkt dikwijls de schijnbare paradox goede raad te zijn: "Wacht even, en wij zullen zoveel spoediger klaar zijn." Nadat Israël een poos gewacht had op een gelegenheid om strijd te voeren tegen de Kanaänieten, doet die gelegenheid zich voor.

I. Vijf koningen verbinden zich tezamen tegen de Gibeonieten. Adoni-Zedek, koning van Jeruzalem was de bewerker en aanvoerder van dit verbond. Hij had een mooie naam: hij betekent "heer van de gerechtigheid," en hij was misschien een afstammeling van Melchizedek, "koning van de gerechtigheid," maar niettegenstaande het goede van zijn naam en geslacht, schijnt hij toch een slecht man te zijn geweest en een onverzoenlijk vijand van de nakomelingen van die Abraham, van wie zijn voorganger zo'n trouw vriend is geweest. Hij riep zijn naburen op om zich met hem te verenigen tegen Israël, hetzij omdat hij de aanzienlijkste was, en de voorrang had onder deze koningen, misschien waren zij op de een of andere wijze van hem afhankelijk. Zij hebben hem tenminste geëerd als de machtigste en werkzaamste man onder hen, of omdat hij het eerst en het meest het gevaar bespeurde, waarin zijn land verkeerde, niet alleen door de verovering van Jericho en Ai, maar door de onderwerping van Gibeon, die hem het meest verschrikt schijnt te hebben, daar het een van de aanzienlijkste grenssteden was, die zij hadden. Daarom moet geheel de krijgsmacht, die hij op de been kon brengen tegen Gibeon gericht worden. Komt op tot mij, zegt hij, en helpt mij, dat wij Gibeon slaan. Dit besluit hij te doen, hetzij:

1. Uit staatkunde, om de stad te hernemen omdat het een sterke stad was, en het voor zijn land van groot gewicht en betekenis was in wiens handen zij was, of:
2. In toorn, om de burgers te kastijden wijl zij vrede gesloten hadden met Jozua, voorgevende dat zij hun land hadden verraden en de gezamenlijke vijand hadden versterkt, terwijl zij in werkelijkheid de grootste weldaad aan hun land hadden bewezen, door hun een goed voorbeeld te geven, zo zij het slechts wilden volgen. Zo voeren Satan en zijn werktuigen strijd

tegen hen, die vrede hebben gesloten met God. "Verwondert u niet, zo u de wereld haat" en diegenen als deserteurs behandelt, die zich tot Christus hebben bekeerd.

II. De Gibeonieten zenden bericht aan Jozua van het gevaar, waarin zij verkeren, vers 6. Nu verwachten zij nut en voordeel te hebben van het verbond, dat zij met Israël gesloten hebben, omdat het wel door bedrog was verkregen, maar toch later, toen de waarheid aan het licht kwam, bevestigd werd. Zij achten dat Jozua verplicht is hen te helpen.

1. In gemoede, omdat zij zijn dienstknechten zijn, niet bij wijze van kompliment, zoals zij zich zijn dienstknechten hebben genoemd in hun eerste verzoek aan hem.
Hfd. 9:8 :"Wij zijn uw knechten," maar in werkelijkheid tot knechten gemaakt van de vergadering, en het is de plicht van meesters om ook voor de armste en geringste van hun dienstknechten zorg te dragen, hen niet verongelijkt te zien als het in hun macht is hun recht te verschaffen. Zij, die hulde en trouw beloven en bewijzen, hebben recht bescherming te verwachten. Zo pleit David bij God: "Ik ben Uwe, behoud mij", Psalm 119:94, en dat kunnen ook wij indien wij in waarheid Zijner zijn.

2. Omdat zijn eer er in gemoeid was, want de grond van de twist van hun vijanden met hen was de eerbied die zij aan Israël hadden betoond, en het vertrouwen, dat zij hadden in een verbond met hen.
Jozua kan niet weigeren hen te helpen, als zij om hun genegenheid voor hem, en om de naam van zijn God, worden aangevallen. David acht het een goede pleitgrond te zijn bij God: "Om Uwentwil draag ik versmaadheid," Psalm 69:8. Als onze geestelijke vijanden zich in slagorde tegen ons stellen, en dreigen ons te verslinden, zo laat ons door geloof en gebed ons wenden tot Christus, onze Jozua, om kracht en hulp van Hem te verkrijgen, zoals Paulus gedaan heeft, en dan zullen wij hetzelfde antwoord des vredes ontvangen "Mijne genade is u genoeg", 2 Corinthiers 12:8, 9.

JOZUA 10:7-14
I. Jozua besluit de Gibeonieten te hulp te komen, en de Heere moedigde hem aan in dit besluit.

1. Hij toog op van Gilgal, vers 7, dat is: hij besloot tot en bereidde zich voor deze expeditie om Gibeon te hulp te komen want het is waarschijnlijk dat God, voordat hij nog een stap gedaan heeft, hem heeft aangemoedigd. Het was edelmoedig en rechtvaardig van Jozua om zijn nieuwe bondgenoten te helpen, hoewel de koning van Jeruzalem, toen hij hen aanviel, misschien weinig gedacht heeft dat Jozua zo bereid zou zijn tot hun hulp, maar hen als Kanaänieten, aan hun lot zou overlaten, temeer, omdat zij hun verbond met hem door bedrog hadden verkregen, daarom spreekt hij met zoveel vertrouwen, vers 4, van Gibeon te slaan. Maar Jozua wist dat zijn belofte van hen te laten leven, hem verplichtte, niet slechts om niet zelf hen te doden, maar hen ook niet door anderen te laten doden, als het in zijn macht was het te beletten, Spreuken 24:11, 12. Hij wist dat zij, toen zij het geloof en de aanbidding van de God Israëls aannamen, "de toevlucht hadden genomen onder Zijn vleugelen" Ruth 2:12, en daarom was hij gehouden en verplicht om hen als Zijn dienstknechten te beschermen.

2. God moedigde hem aan tot deze onderneming, vers 8. Vrees niet, dat is:
a. "Twijfel niet aan de rechtmatigheid van uw zaak en het duidelijke van uw roeping, gij zijt, al is het ook om de Gibeonieten bij te staan, in de weg van de plicht, en God is in waarheid met u".

b. "Vrees de macht niet van de vijand, al hebben zoveel vijanden zich ook tegen u verbonden, en al hebben zij besloten al hun krachten aan te wenden om Gibeon ten onder te brengen, en al zullen zij misschien met de moed van de wanhoop strijden voor hun hopeloze zaak, zo laat u dit niet ontmoedigen, Ik heb hen in uw hand gegeven", en zij, die door God ter verdelging zijn overgegeven, kunnen noch weerstand bieden, noch ontkomen.

II. JOZUA begeeft er zich toe uitvoering te geven aan zijn besluit, en God verleent hem hierbij Zijn hulp. Hier hebben wij:
1. Jozua's grote naarstigheid, en de macht Gods hierin medewerkende, om de vijand te verslaan. Bij deze krijgstocht: A. Toonde Jozua zijn goede wil in de spoed, die hij maakte om Gibeon bij te staan, vers 9. Hij kwam snel tot hen, want het gevaar was zó groot, dat het hem geen aarzelen of uitstellen toeliet. Indien een van de stammen Israëls in gevaar was geweest, hij zou niet meer zorg en ijver aan de dag hebben kunnen leggen om hem te hulp te komen, dan hij hier voor Gibeon heeft getoond, hierin, evenals in andere gevallen, gedenkende dat er een en dezelfde wet moest wezen voor de vreemdeling, die de ware Godsdienst had aangenomen, en voor de inboorling.
Nauwelijks hadden de verbonden vorsten hun strijdmachten bijeengebracht en zich voor Gibeon gelegerd, of Jozua overviel hen, waardoor zij in de grootste verwarring geraakten. Daar de vijand nu in een corps bijeen was, en zij, als het ware, allen tezamen slechts een hoofd hadden, was spoed even dienstig aan zijn zaak, als tevoren uitstel er dienstig aan is geweest, en nu de dingen rijp waren voor de uitvoering, was niemand vaardiger dan Jozua, die tevoren zo traag en langzaam scheen. Nu zal het niet gezegd kunnen worden dat hij voor morgen heeft gelaten, wat hij heden doen kon. Toen Jozua bevond, dat hij Gibeon niet in een dag kon bereiken, heeft hij, om geen wezenlijk voordeel op de vijand prijs te geven, of ook maar in iets te schijnen tekort te komen, of zijn nieuwe bondgenoten te veronachtzamen, de gehele nacht doorgemarcheerd, besluitende zijn ogen geen slaap, zijn oogleden geen sluimering te geven, eer hij deze onderneming volvoerd had. Het was goed dat de krijgsmacht, die hij meenam, bestond uit strijdbare helden, niet slechts uit mannen van een sterk lichaamsgestel, maar uit mannen van moed en vastberadenheid, die met hun gehele hart in de zaak waren, want anders zouden zij deze vermoeienis niet hebben kunnen noch willen verduren, maar gemurmureerd hebben tegen hun aanvoerder, en hem hebben gevraagd: Is dit nu de rust, die ons in Kanaän beloofd is?
Maar zij begrepen dat de tegenwoordige vermoeienis leidde tot een gelukkige vestiging, en daarom waren zij er mee verzoend. Laat de goede krijgsknechten van Jezus Christus hieruit leren verdrukking en kwaad te lijden in hun volgen van het Lam waar het ook heengaat, en zich niet als verloren beschouwen, als hun Godsdienst hun nu en dan op het verlies van een nachtrust komt te staan, het zal hun genoeg zijn te rusten als zij in de hemel komen. Maar waarom was het nodig, dat Jozua en zijn mannen zich zo zouden inspannen? Had God hem niet beloofd, dat Hij de vijanden in zijn hand zou geven? Voorzeker, maar Gods beloften zijn bedoeld niet om onze pogingen te doen verflauwen of ze te vervangen, maar om ze aan te moedigen. Hij, die gelooft, zal niet haasten om de voorzienigheid Gods vooruit te lopen, maar wèl om haar vlijtig te dienen.

b. God toonde Zijn grote macht in het verslaan van de vijanden, die Jozua zo krachtig had aangevallen, vers 10, 11.
JOZUA had een zeer talrijk en machtig leger bij zich, handen genoeg om een ontmoedigden vijand te verdoen, zodat de vijand door het gewone beloop van de krijg uiteengedreven had kunnen worden, maar God zelf wilde in deze grote en beslissende veldslag verschijnen, de artillerie van de hemel op de Kanaänieten richten, om aan Zijn volk te bewijzen, dat zij "het land niet geërfd hebben door hun zwaard, en hun arm hun geen tred heeft gegeven, maar Gods

rechterhand en Zijn arm," Psalm 44:4. De Heere verschrikte hen voor het aangezicht Israëls, en Hij sloeg hen met een groten slag. Israël deed wat het kon, en God deed alles.

a. Het moest wel een grote verschrikking en verwarring voor de vijand geweest zijn te bemerken, dat de hemel zelf tegen hen streed, want wie kan strijden tegen, vlieden van of zich beschutten tegen de machten des hemels? Zij hadden de ware God beledigd, Hem beroofd van Zijn eer door het heir des hemels te aanbidden, aan het schepsel de verering toebrengende, die alleen de Schepper toekomt, en nu strijdt het heir des hemels tegen hen, en zelfs dat deel van de schepping, hetwelk zij vergood hebben, voert krijg tegen hen, en juicht in hun verderf, Jeremia 8:2. Geen schepsel kan met ons bevredigd worden neen zelfs door geen slachtoffer of offerande, dit kan alleen geschieden door vrede te maken met God en in Zijn liefde te blijven. Dit zou genoeg geweest zijn om hen tot een gemakkelijke prooi te maken voor de zegevierende Israëlieten, maar het was nog niet alles.

b. Behalve de verschrikking, die over hen gekomen was, werd er nog een grote slachting onder hen aangericht door hagelstenen, die zo groot waren, en met zo'n kracht neer kwamen, dat er meer gedood werden door de hagelstenen, dan door het zwaard van de Israëlieten, hoewel dit ongetwijfeld ook veel werk deed. God zelf spreekt tot Job van de schatkameren of magazijnen van de sneeuw en van de hagel, die Hij ophoudt tot de tijd van de benauwdheid, tot de dag des strijds en des oorlogs, Job 38:22, 23, en hier worden zij gebruikt om de Kanaänieten te verdelgen. Hier werd uit Gods grof geschut hagel geschoten en wel met zoveel juistheid, dat allen, tegen wie dat geschut gericht was, er door getroffen en gedood werden, terwijl de Israëlieten, die onder hen gemengd waren, ongedeerd bleven. Zie hieraan hoe rampzalig diegenen zijn, die God tot hun vijand hebben, en hoe gewis zij zullen omkomen, vreeslijk is het in Zijn handen te vallen, want er is geen ontkomen aan.
Sommigen merken op dat Beth-Horon ten noorden van Gibeon lag, Azeka en Makkeda ten zuiden, zodat zij in beide richtingen vloden, maar naar welke kant zij ook vloden, de hagelstenen vervolgden hen, troffen hen, waar zij zich ook keerden.

2. Het grote geloof van Jozua en de macht van God dat kronende met het wonderdadige stilstaan van de zon, opdat de dag van Israëls overwinning verlengd zou worden, en de vijand volkomen verslagen zou zijn. De hagelstenen kwamen van niet hoger dan de wolken, maar om te tonen dat Israëls hulp van boven de wolken kwam, heeft de zon zelf, die door haar standvastige beweging de gehele aarde dient, door stil te staan toen het nodig was de Israëlieten gediend, en hun weldadigheid bewezen, "de zon, de maan stonden stil in haar woning, met het licht gingen Uwe pijlen daarhenen," Hábakuk 3:11.

A. Hier is het gebed van Jozua, dat de zon stil zou staan. Ik noem het zijn gebed, omdat er gezegd is, vers 12, hij sprak tot de Heere zoals Elia, hoewel wij in 1 Koningen 17:1 alleen lezen van zijn profeteren van de droogte, is er toch gezegd, dat hij er om bad, Jakobus 5:17. Merk op:
a. Het voorbeeld van Jozua's onvermoeide werkzaamheid in de dienst van God en Israël, hoewel hij de hele nacht gemarcheerd had en de hele dag gestreden, en men wel kon verwachten dat hij wel voor zichzelf naar een weinig rust en een weinig slaap verlangde en ook zijn leger een weinig rust zou willen geven, en evenals de dienstknecht hijgde naar de schaduw, en de nacht welkom zou heten, na zo'n goede dag werk verricht te hebben, in de plaats daarvan niets liever wenst dan dat de dag verlengd zal worden. "Die de Heere verwachten en voor Hem arbeiden, zullen de kracht vernieuwen, zij zullen lopen en niet moede worden zij zullen wandelen en niet mat worden," Jesaja 40:31.

b. Een voorbeeld van zijn groot geloof in de almachtige kracht Gods, als zijnde boven de kracht van de natuur, en machtig om er de gewone loop van in bedwang te houden en te veranderen. Ongetwijfeld was er een buitengewone inwerking op de geest van Jozua die hij wist van God te zijn, hem dringende te begeren dat dit wonder bij deze gelegenheid gewrocht zou worden, want anders zou het aanmatiging in hem geweest zijn, om dit te begeren of te verwachten, het gebed zou door de Goddelijke macht niet verhoord zijn indien het door de Goddelijke genade niet was ingegeven. God heeft dit geloof in hem gewerkt, en toen zei Hij: "U geschiede naar uw geloof," en naar uw gebed des geloofs.
Men zou zich niet kunnen voorstellen hoe zo iets in iemands geest of gemoed zou kunnen opkomen, indien God het er niet in had gelegd, iemand zou duizend plannen in zijn hoofd kunnen hebben voor de voltooiing van de overwinning eer hij gedacht of begeerd zou hebben dat de zon zal stilstaan, maar zelfs in de Oud Testamentische heiligen heeft de Geest gebeden naar de wil van God. God neigt het hart van Zijn biddend volk om te vragen om hetgeen Hij besloten is hun te geven, en om hetgeen Hij hun doen zal wil Hij van hen verzocht worden. Ezechiel 37:37. En nu: Ten eerste. Het was groot voor Jozua om te zeggen: Zon, sta stil. zijn voorvader Jozef had gedroomd dat de zon en de maan zich voor hem neerbogen, maar wie zou gedacht hebben dat, nadat dit vervuld was geworden in overdrachtelijke zin, het wederom en naar de letter vervuld zou worden voor iemand van zijn nageslacht? Het gebed wordt aldus uitgesproken met gezag, omdat het geen gewoon gebed was, zoals het gewoonlijk door Gods Geest in het hart van Zijn kinderen gewerkt wordt, maar het is het gebed van een profeet, die toen door God hiertoe bezield en gedreven werd, en toch geeft het ons het overmogen te kennen van het gebed in het algemeen, in zover het geleid en geregeld wordt door het woord van God, en het kan ons herinneren aan de eer, die aan het gebed gegeven is, daar God gezegd heeft: "Beveelt Mij aangaande het werk Mijner handen," Jesaja 45:11. Hij gebiedt de zon stil te staan te Gibeon, het toneel des oorlogs, te kennen gevende dat hetgeen hij hiermede bedoelde het voordeel was van Israël op hun vijanden.
Het is waarschijnlijk dat de zon toen ten ondergang neigde en dat hij de verlenging van de dag niet wenste, vóór hij bespeurde dat hij ten einde spoedde. Evenzo gebood hij in de naam van de Koning van de koningen de maan stil te staan misschien omdat dit nodig was voor het behoud van de harmonie van de sferen, dat ook de loop van de overige hemellichamen zou stilstaan, want anders zou hij, terwijl de zon scheen, de maan niet nodig gehad hebben, en hier noemt hij het dal van Ajalon, dat nabij Gibeon was, omdat hij zich toen daar bevond. Ten tweede. Het was zeer stoutmoedig om dit te zeggen voor de ogen van de Israëlieten, en getuigt van een sterke verzekerdheid des geloofs. Indien de uitkomst er niet aan had beantwoord, dan zou niets een groter smaad op hem kunnen werpen. De Israëlieten zouden gedacht hebben, dat hij waanzinnig werd, want dat hij anders nooit zo buitensporige taal kon gevoerd hebben. Maar hij wist zeer goed dat God een gebed zou verhoren, dat Hij zelf hem in het hart had gegeven, en daarom vreesde hij niet om dit voor de oren van geheel Israël te zeggen, hen oproepende om dit wonderwerk waar te nemen: Zon, sta stil. Hij wist wie hij geloofde. Hij geloofde in de almachtige kracht Gods, anders zou hij niet verwacht hebben dat de zon, voortgaande in haar kracht, en vrolijk zijnde als een held om het pad te lopen in een oogwenk tot stilstand zou worden gebracht. Hij geloofde de vrijmacht Gods in het rijk van de natuur, anders zou hij niet verwacht kunnen hebben, dat de vastgestelde wet en loop van de natuur veranderd en onderbroken zou worden, inbreuk zou worden gemaakt op de ordeningen des hemels en het vast gebruik van deze ordeningen. En hij geloofde Gods bijzondere gunst over Israël boven alle volken onder de zon, anders zou hij niet verwacht kunnen hebben, dat Hij om hen in een moeilijkheid met een dubbelen dag te bevoorrechten, zo groot een deel van de aardbol in de spanning en verschrikking zou houden van een dubbelen nacht, die er het natuurlijk gevolg van moest zijn. Het is waar: "Hij laat de zon schijnen over de rechtvaardigen

en de onrechtvaardigen," maar voor ditmaal moeten de onrechtvaardigen er langer dan gewoonlijk op wachten, terwijl zij in gunst over het rechtvaardig Israël stilstaat.

B. De verhoring van dit gebed. Niet spoediger gezegd dan gedaan, vers 13. De zon stond stil, en de maan bleef staan. Niettegenstaande de ontzaglijken afstand tussen de aarde en de zon, bleef op het woord van Jozua de zon terstond stilstaan, want dezelfde God die heerst in de hemel hierboven, heerst terzelfder tijd op de aarde, en, als het Hem behaagt, zal, zoals hier, de hemel de aarde verhoren. Betreffende dit grote wonder wordt hier gezegd:
a. Dat het omtrent een volkomen dag aanhield, dat is de zon bleef weer even lang boven de horizon als zij anders gedaan zou hebben. Er wordt algemeen ondersteld dat dit omstreeks het midden van de zomer is geschied, als er in dat land ongeveer veertien uren zijn tussen zonsopgang en zonsondergang, zodat deze dag ongeveer acht en twintig uren geduurd heeft, maar als wij onderstellen, dat het op een tijd van het jaar was wanneer de dagen het kortst zijn, dan zal het te meer waarschijnlijk zijn dat Jozua een verlenging van de dag begeerde en er om bad.
b. Dat het volk hierdoor ten volle de tijd had zich aan zijn vijanden te wreken en hun een volkomen nederlaag toe te brengen. Wij lezen dikwijls in de geschiedenis van veldslagen, waaraan de nacht een einde maakte, welks schaduwen de terugtocht van de overwonnenen begunstigde. Om nu te voorkomen dat de vijand dit voordeel zou hebben voor zijn vlucht, werd de dag verdubbeld, opdat de hand van Israël al hun vijanden zou vinden, maar het oog en de hand van God kan hen vinden zonder de hulp van het licht van de zon, want voor Hem "licht de nacht als de dag," Psalm 139:12. Soms volbrengt God in een kleine tijd een grote verlossing en maakt het tot het werk van slechts een dag. Wellicht is er een toespeling op dat wonder in Zacharia 14:6, 7, waar Gods strijden tegen de heidenen gezegd wordt een dag te zijn, en dat het ten tijde des avonds licht zal wezen, evenals hier. En:
c. Dat er nooit een dag was aan deze gelijk, voor hem noch na hem, waarin God zo'n eer legde op geloof en gebed en Israëls zaak, nooit heeft Hij zo wonderbaarlijk de stem eens mensen verhoord, of zo wonderbaarlijk gestreden voor Zijn volk.
d. Dit wordt gezegd geschreven te zijn in het boek van Jasher of des oprechten, een verzameling van gedichten, waarin het gedicht, dat op deze gebeurtenis werd gemaakt, onder de overigen bewaard bleef, en dat waarschijnlijk hetzelfde is als "het boek van de oorlogen des Heeren," Numeri 21:14, dat later voortgezet werd door een zekeren Jasher. Niet alsof het Goddelijk getuigenis van het boek van Jozua bevestiging behoefde van het boek van Jasher, een gewoon menselijk geschrift, maar voor hen, die dit boek in handen hadden, zou het van nut wezen om er deze geschiedenis mee te vergelijken, waardoor ook het beroep gewettigd wordt, dat de geleerden doen op de ongewijde geschiedenis ter staving van de bewijzen van de waarheid van de gewijde geschiedenis.

Maar dit machtige wonder van het stilstaan van de zon was gewis voor nog iets meer bestemd dan om alleen maar aan Israël meer tijd te geven om hun vijanden te vinden en te doden, hetgeen, ook zonder dit wonder, de volgende dag had kunnen geschieden.
Ten eerste. God wilde hierdoor Jozua groot maken, Hoofdstuk 3:7, als een bijzonder gunstgenoot, tot wiens eer Hij een welbehagen had een type zijnde van Hem, die alle macht heeft in hemel en op aarde, en wie de winden en de zee gehoorzamen.
Ten tweede. Hiermede wilde Hij aan geheel de wereld bekendmaken, wat Hij hierin Kanaän deed voor Zijn volk Israël. De zon, het oog van de wereld, moet gedurende enige uren op Gibeon gevestigd zijn, en op het dal van Ajalon als om er de grote werken Gods voor Israël gade te slaan, en de kinderen van de mensen op te wekken om hun blikken daarheen te richten, en "te vragen naar het wonderteken, dat in het land geschied was, "2 Kronieken 32:31. Allen naburige volken werd hiermede toegeroepen: "Komt, aanschouwt de, daden des

Heeren," Psalm 46:9, en zegt: Wat volk is zo groot als Israël en dat God zo nabij zich heeft. Nu zou men gedacht hebben dat hierop zulke wezenlijke gezanten zouden verschijnen. als de Gibeonieten voorgaven te zijn, namelijk van verre lande, om vanwege de naam van Israëls God naar Israëls vriendschap te dingen.
Ten derde. Hiermede wilde Hij de afgodendienaars overtuigen en beschamen, die zon en maan aanbaden en haar Goddelijke eer bewezen door te tonen dat zij onder het bevel stonden van de God Israëls, en dat Hij, hoe hoog zij ook waren, boven haar was, en aldus wilde Hij Zijn volk versterken tegen de verzoeking van deze afgoderij, waarvan Hij voorzag dat zij er neiging toe zouden hebben Deuteronomium 4:19 en waarmee zij zich in weerwil hiervan toch later verdorven hebben.
Ten vierde. Naar het gevoelen van de geleerden bisschop Pierson betekende dit wonder, dat in latere dagen, toen het licht van de wereld neigde naar een nacht van duisternis, de Zon van de gerechtigheid onze Jozua, zou opgaan, Maleachi 4:2, de naderende nacht tegenhoudende, en het ware Licht zijnde. En laat mij hier nu bijvoegen dat, toen Christus aan het kruis onze geestelijke vijanden overwonnen heeft, het wonder, gewrocht aan de zon, het tegenovergestelde was van dat wonder, toen werd zij verduisterd, alsof zij op het uur van de middag zou ondergaan, want Christus had het licht van de zon niet nodig om Zijn overwinningen voort te zetten, toen zette Hij duisternis rondom zich als tenten. Eindelijk. Het doen stilstaan van zon en maan in deze dag des strijds was een voorbeeld en afschaduwing van het verkeren van de zon in duisternis en van de maan in bloed in de laatste, grote en vreeslijke dag des Heeren.

JOZUA 10:15-27
De vijf koningen moeten voorzeker een prachtige aanblik opgeleverd hebben, toen zij te velde trokken om Gibeon ten onder te brengen, en het was een schoon leger, dat door hen aangevoerd werd, maar hun werd een volkomen nederlaag toegebracht, eerst werden zij in wanorde gebracht, daarna volkomen vernield door de hagelstenen. En thans dacht Jozua dat hij, zijn werk afgedaan zijnde, nu met zijn legerde kwartieren kon betrekken om zich te verkwikken en te verfrissen. Dienovereenkomstig werd, misschien wel in een krijgsraad, besloten om terstond naar het leger te Gilgal weer te keren, vers 15, totdat zij orders van God zouden ontvangen om bezit te gaan nemen van het land, dat zij nu veroverd hadden. Maar weldra bevindt hij dat er nog meer werk voor hem te doen was, de overwinning moet vervolgd worden, opdat de buit verdeeld zou worden. En zo begeeft hij zich dan met vernieuwde kracht aan het werk.

I. De krijgsmacht, die verstrooid was, moet nagejaagd en verslagen worden. Toen aan Jozua de tijding gebracht werd, waar de koningen zich ophielden, gaf hij bevel om hen voorlopig te bewaken, vers 18, hen bewarende voor een anderen dag des verderfs, Job 21:30. Hij beveelt zijn mannen het gewone krijgsvolk te vervolgen, en hen zoveel mogelijk te beletten naar hun garnizoenen te ontkomen, daar zij er zich zouden versterken, waarna hun ten onderbrenging moeilijker zou worden, vers 19. Als een beleidvol generaal doet hij het eerst wat het nodigste is, en stelt zijn triomf uit totdat hij zijn overwinningen voltooid heeft, ook heeft hij niet zo'n haast om de gevangen koningen hun lot te doen ondergaan, of hij wilde eerst hun verstrooide krijgsmacht beletten zich te herenigen. De uitslag van deze vervolging van de vijand was:

1. Dat er onder de vijanden van God en Israël een grote slachting was aangericht. En:
2. Dat het veld schoongeveegd werd van hen, zodat niemand van hen overbleef dan dezulken, die in de vaste steden gekomen waren waar zij zelf niet lang veilig zullen zijn, noch instaat zullen wezen om enigerlei dienst te bewijzen aan de steden, die hun een schuilplaats verleenden, tenzij zij hun vrees achter kunnen laten.

3. Niemand had zijn tong tegen de kinderen Israëls geroerd, neen, zelfs niet tegen een enig man van hen, vers 21. Deze uitdrukking geeft te kennen:

a. Hun volkomen veiligheid en gerustheid. Sommigen denken dat het gelezen moet worden zoals in Exodus 11:7. "Tegen niemand van de kinderen Israëls zal een hond zijn tong verroeren." Na hun overwinning werden zij door geen enkel gevaar bedreigd, zelfs niet door het blaffen van een hond. Geen enkele Israëliet (want het oorspronkelijke legt zo sterk de nadruk op het bijzondere) was in enigerlei benauwdheid gebracht, hetzij gedurende de strijd, of bij de vervolging.
b. Hun eer en goede naam, niemand kon enigerlei smaad op hen werpen, niemand had een kwaad woord voor hen. God heeft niet slechts de handen gebonden, maar de monden gestopt van hun verwoede vijanden, de valse lippen stom doen worden.
c. De Chaldeeuwse Paraphrase maakt het tot een uitdrukking van hun onvermengde vreugde om deze overwinning, door er deze lezing aan te geven: Er was geen schade of verlies voor de kinderen Israëls, om hetwelk iemand zijn ziel zou bedroeven. Toen na de veldslag een wapenschouwing werd gehouden over het leger Israëls, was er niemand gedood of gewond niemand werd vermist, geen enkel Israëliet had het verlies te betreuren van een vriend of bloedverwant. Zo gemakkelijk en zo glorierijk was deze zegepraal.

II. Nu moeten de koningen, die zich verborgen hadden, tot verantwoording worden geroepen als rebellen tegen het Israël Gods, aan wie door de belofte en schenking Gods dit land van rechtswege behoorde, en aan wie het op de eerste eis overgegeven had moeten worden. Zie hier:

1. Hoe zij in verzekerde bewaring werden gehouden. De spelonk, waarin zij gevlucht waren en waar zij vertrouwden veilig te zijn werd hun gevangenis, waarin zij opgesloten bleven totdat Jozua de vierschaar over hen spande, vers 18. Allen schenen zij zowel aan de hagelstenen als aan het zwaard ontkomen te zijn, God heeft dit zo beschikt, niet in goedertierenheid over hen, maar om hen te bewaren voor een plechtiger en ontzettender oordeel, evenals om dezelfde reden Farao de plagen van Egypte heeft overleefd, opdat God "Zijn kracht aan hem zou betonen," Exodus 9:16. Allen vloden zij en ontmoetten elkaar op dezelfde plaats, Gods voorzienigheid hen daarheen leidende, en nu moesten zij, die zo kort tevoren samen beraadslaagd hebben tegen Israël, opnieuw tezamen beraadslagen, maar nu hoe voor hun veiligheid te zorgen, en zij komen overeen om in dezelfde spelonk een toevlucht te zoeken. Het bericht, hiervan aan Jozua gebracht, is een bewijs dat er de zodanigen in het land waren, die er de holen en sterkten van kenden en zijn belangen waren toegedaan. En gelijk de zorg van Jozua om hen te houden waar zij waren, een voorbeeld is van zijn beleid en tegenwoordigheid van geest, zelfs in het heetste van het gevecht, zo wordt ook in het welslagen van hun plan om daarheen de wijk te nemen getoond, hoe diegenen niet alleen zichzelf bedriegen, maar zichzelf verderven, die wanen zich voor God te kunnen verbergen. Hun toevlucht van de leugen zal hen slechts voor Gods gericht brengen.

2. JOZUA gaf bevel hen uit de spelonk te doen komen en voor zijn rechterstoel te brengen, hun namen werden opgeroepen, vers 22-23. En toen zij, of gebonden en ter aarde geworpen werden, niet instaat om zichzelf te helpen, of wel zich ter aarde wierpen ootmoedig smekende om lijfsbehoud, riep hij de hoofdofficieren en voorname mannen, en beval hun deze koningen met hun voeten te vertreden hun voeten op hun halzen te zetten, niet in spel of om zichzelf en geheel het gezelschap te vermaken, maar met de ernst en de waardigheid, die aan de dienaren van de Goddelijke gerechtigheid betaamden, die hierin niet hun eigen hoogmoed en hartstocht

moesten bevredigen, maar eer moesten geven aan de God Israëls, als zijnde hoger dan de hoogsten en die "op overheden treedt als op leem" Jesaja 41:25 en "de koningen van de aarde vreeslijk is" Psalm 76:13. Die handeling heeft inderdaad een wreed aanzien, om zodanige smaadheid aan te doen aan mensen, die in het ongeluk zijn, plotseling van het toppunt van eer tot deze diepte van ellende en schande waren gekomen, het was hard voor gekroonde hoofden aldus vertreden te worden, niet door Jozua zelf, (dat ware beter te dragen geweest) tenminste niet door hem alleen, maar door al de oversten van het leger, en voorzeker mag dit niet tot precedent gesteld worden, want het was een buitengewoon geval, en wij hebben redenen om te geloven dat Jozua dit door een Goddelijke aandrift en onder Gods bestiering gedaan heeft.

A. God wilde de afschuwelijke slechtheid van deze koningen, de mate van wier ongerechtigheid nu vol was, hiermede straffen. En door deze openbare daad van gerechtigheid, volbracht aan deze voorgangers van de Kanaänieten in de zonde wilde Hij het volk zoveel groter schrik en afschuw inboezemen van deze zonden van de volken die God voor hun aangezicht uit de bezitting dreef, die zij in verzoeking zouden zijn na te volgen.
B. Hij wilde hierdoor de belofte vervullen, gedaan door Mozes, Deuteronomium 33:29, gij zult op hun hoogten treden, dat is, hun grote mannen, die zoveel eerder spoedig naar de letter vervuld moest worden, omdat het de laatste woorden van Mozes waren, die wij vermeld vinden.
C. Hiermede wilde Hij het geloof en de hoop aanmoedigen van Zijn volk Israël met betrekking tot de oorlogen, die zij nog te voeren zullen hebben. Daarom zegt Jozua, vers 25, vreest niet en ontzet u niet.

a. Vreest deze koningen niet, noch iemand van de hunnen, alsof er enig gevaar in was gelegen, dat de smaad die hun nu aangedaan is, later op u gewroken zal worden, een overweging, die velen er van terughoudt om beledigend te zijn tegen hen, die in hun macht zijn, daar zij niet weten hoe spoedig de onzekere kansen van de oorlog tegen henzelf gekeerd kunnen zijn, maar gij behoeft niet te vrezen dat ooit iemand zal opstaan om deze twist te wreken."
b. "Vreest geen andere koningen, die zich te eniger tijd tegen u kunnen verbinden, want gij ziet hoe dezen, die gij zo geducht dacht te zijn, terneder geworpen werden. "Alzo zal de Heere al uw vijanden doen," nu zij beginnen te vallen, zó diep te vallen, dat gij uw voet op hun hals kunt zetten, kunt gij er van overtuigd zijn dat zij tegen u niet zullen vermogen maar "gewis voor uw aangezicht zullen vallen," Esther 6:13.
c. Hij wilde dit tot een type en afschaduwing doen zijn van Christus' overwinningen over de machten van de duisternis, en de overwinningen van de gelovigen door Hem. Al de vijanden van de Verlosser zullen gezet worden "tot een voetbank van Zijn voeten," Psalm 110:1, (zie ook Psalm 18:4). "De koningen van de aarde stellen zich op" tegen Hem, Psalm 2:2, maar vroeg of laat zullen wij alle dingen Zijn voeten onderworpen zien, Hebreeën 2:8, "en de overheden en de machten in het openbaar tentoongesteld," Coloss. 2:15. En in deze triomfen zijn wij meer dan overwinnaars, kunnen wij "op de felle leeuw en de adder treden," Psalm 91:13, kunnen wij "rijden op de hoogten van de aarde," Jesaja 58:14, en vertrouwen dat "de God des vredes de Satan haast onder onze voeten zal verpletteren," Romeinen 16:20. Zie Psalm 149:8, 9.

3. Hoe zij ter dood gebracht werden. Toen zij die vreeslijke vernedering hadden ondergaan van door de oversten van het leger Israëls vertreden te worden, waren zij misschien geneigd om met Agag te zeggen: Voorwaar de bitterheid des doods is geweken, en dat hun deze bestraffing genoeg was, die van velen geschied is. Maar door dit verlies hunner eer kon hun leven niet gered worden, dat leven was verbeurd.

JOZUA sloeg hen met de scherpte des zwaards, en hing toen hun dode lichamen op tot aan de avond, toen zij afgenomen werden en in de spelonk geworpen, alwaar zij verborgen waren geweest, vers 26, 27. Hetgeen zij dachten hun een toevlucht te zijn, was eerst tot hun gevangenis gemaakt, en daarna tot hun graf. Zo zullen wij teleurgesteld worden in hetgeen waarnaar wij de toevlucht genomen hebben van God, maar voor de Godvruchtigen is het graf nog een verberging, Job 14:3. Indien deze vijf koningen zich bijtijds hadden verootmoedigd, en om vrede hadden gevraagd in plaats van krijg te gaan voeren, zij zouden hun leven hebben kunnen redden, maar nu was het raadsbesluit uitgegaan, en zij vonden geen plaats des berouws, geen herroeping of vernietiging van het vonnis, hoewel zij "haar misschien met tranen hebben gezocht."

Jozua 10:28-43
Wij zien hier hoe Jozua van de glorierijke overwinning, die hij had behaald, en het voordeel, dat hij er door verkregen heeft, nog verder een nuttig gebruik maakt, en dit goed te doen strekt een generaal tot lof.

I. Wij hebben hier een bijzonder bericht van de onderscheiden steden, van welke hij zich toen terstond meester heeft gemaakt.
1. De steden van drie van de koningen, die hij op het slagveld had overwonnen, ging hij in bezit nemen, Lachis, vers 31, 32, Eglon, vers 34, 35, en Hebron, vers 36, 37. De andere twee, Jeruzalem en Jarmuth, werden toen niet ingenomen, misschien waren zijn troepen of te veel vermoeid door hetgeen zij reeds gedaan hadden, of zo tevreden met hetgeen zij verkregen hadden, dat zij niet gezind waren die plaatsen aan te vallen, en zo lieten zij de schoonste gelegenheid voorbijgaan die zij ooit konden verwachten, om ze gemakkelijk ten onder te brengen, terwijl het later niet zonder veel moeite geschied is, Richteren 1:1, 2 Samuel 5:6.

2. Drie andere steden, koninklijke steden, nam hij in: Makkeda, naar welker omtrek de vijf koningen gevloden waren, hetgeen Jozua met zijn krijgsmacht daarheen bracht om hen te vervolgen, en waardoor haar val verhaast werd, vers 28. Libna, vers 29, 30, en Debir vers 38, 39.

3. Een koning, die met zijn krijgsmacht Lachis te hulp kwam, dat zijn koning had verloren, bleek zich tot zijn eigen verderf met de zaak bemoeid te hebben. Dat was Horam koning van Gezer, die hetzij uit vriendschap voor zijn naburen, of wel tot zijn eigen veiligheid, de voortgang van Jozua's wapenen trachtte te stuiten, en met geheel zijn krijgsmacht verslagen en gedood werd, vers 33. Aldus worden de goddelozen dikwijls verstrikt in hun eigen raadslagen, en door God tegen te staan op de weg van Zijn oordelen, zullen zij die oordelen zoveel spoediger over hun eigen hoofd brengen.

II. Een algemeen bericht van het land, dat hierdoor ten ondergebracht werd en in Israëls handen kwam, vers 40-42. Het deel des lands dat zij het eerst in bezit kregen, lag ten zuiden van Jeruzalem, en is later grotendeels de stam van Juda ten erfdeel geworden. Merk in dit verhaal op:
1. De grote spoed, die Jozua maakte in het veroveren van de steden, hetgeen, naar sommigen denken, te kennen wordt gegeven, door het beknopte en zaakrijke in de stijl van het verhaal. Snel als de bliksem vloog hij van plaats tot plaats, en hoewel zij allen tot het uiterste volhielden, en geen van deze steden haar poorten voor hem opende, heeft hij ze toch allen in korten tijd in handen gekregen, ze op dezelfde dag opgeëist en ingenomen, vers 28, of in twee dagen, vers 32. Nu zij nog door schrik verlamd waren door de nederlaag hunner legers en de

dood hunner koningen, heeft hij met verstand en beleid zijn slag waargenomen. Zie hoeveel werks in zeer weinig tijd gedaan kan worden, indien wij slechts ijverig werkzaam willen zijn en gebruik willen maken van de gelegenheid, die zich ons aanbiedt.

2. JOZUA's grote strengheid jegens de overwonnenen. Aan man, vrouw, noch kind werd door hem lijfsbehoud verleend, allen sloeg hij met de scherpte des zwaards, vers 28, 30, 32, 35 verv. en hij verbande alles wat adem had vers 40, en liet geen overigen overblijven. Niets zou deze militaire executie kunnen rechtvaardigen, behalve dat zij deden gelijk als de Heere de God Israëls, geboden had, vers 40, hetgeen voldoende was, niet alleen om hen te steunen en hen te verdedigen tegen de beschuldiging van wreedheid, maar om te heiligen hetgeen zij gedaan hadden, en het tot een Gode welbehaaglijk dienen te maken van Zijn gerechtigheid.
a. Hiermee wilde God Zijn haten tonen van de afgoderijen en andere afgrijselijkheden waaraan de Kanaänieten zich hadden schuldig gemaakt, en het aan ons overlaten om, naar het ontzettende van de verwoesting, die over hen gekomen is toen de mate hunner ongerechtigheid eindelijk vol was, te oordelen hoe groot wel de terging is geweest, waarmee zij Hem getergd hebben.
b. Hiermede wilde Hij Zijn liefde verheerlijken voor Zijn volk Israël, door zoveel mensen in hun plaats te geven, en "volken in plaats van hun ziel," Jesaja 43:4, toen "de heidenen verdreven werden, om plaats te maken voor deze wijnstok," Psalm 80:9. De Goddelijke gerechtigheid scheen meer dan ooit het bloed van de mensen te eisen, opdat de Israëlieten zich verplicht zouden weten om hun leven door te brengen ter ere van die God, die zoveel levens van Zijn schepselen aan hun belangen heeft opgeofferd.
c. Het was een type en afschaduwing van de laatste verwoesting en het eeuwig verderf van de onboetvaardige en onverzoenlijke vijanden van de Heere Jezus, die, de rijkdom versmaad hebbende van Zijn genade, tot in eeuwigheid het gewicht moeten gevoelen van Zijn toorn, en een oordeel zullen hebben zonder barmhartigheid. De goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle Godvergetende heidenen, zonder dat dit enigerlei smaad werpt op Gods oneindige goedheid.

3. Het uitnemend welslagen van deze expeditie. De roof van deze steden werd nu verdeeld onder de krijgslieden, die ze geplunderd hadden, en de steden zelf, met het omliggende land, zullen weldra verdeeld worden onder de stammen, want de Heere streed voor Israël, vers 42. Zij konden de overwinning niet behaald hebben, indien God de strijd niet op zich had genomen. Wij zullen overwinnen, als God voor ons strijdt, en zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

HOOFDSTUK 11

1 Het geschiedde daarna, als Jabin, de koning van Hazor, dit hoorde, zo zond hij tot Jobab, de koning van Madon, en tot de koning van Simron, en tot de koning van Achsaf, 2 En tot de koningen, die tegen het noorden op het gebergte, en op het vlakke, tegen het zuiden van Cinneroth, en in de laagte, en in Nafoth-dor, aan de zee waren; 3 Tot de Kanaänieten tegen het oosten en tegen het westen, en de Amorieten, en de Hethieten, en de Ferezieten; en de Jebusieten op het gebergte, en de Hevieten onder aan Hermon, in het land van Mizpa. 4 Dezen nu togen uit, en al hun heirlegers met hen; veel volks, als het zand, dat aan de oever der zee is, in veelheid; en zeer vele paarden en wagens. 5 Al deze koningen werden vergaderd, en kwamen en legerden zich samen aan de wateren van Merom, om tegen Israël te krijgen. 6 En de HEERE zeide tot Jozua: Vrees niet voor hun aangezichten; want morgen omtrent dezen tijd zal Ik hen altegader verslagen geven voor het aangezicht van Israël; hun paarden zult gij verlammen, en hun wagenen met vuur verbranden. 7 En Jozua, en al het krijgsvolk met hem, kwam snellijk over hen aan de wateren van Merom, en zij overvielen hen. 8 En de HEERE gaf hen in de hand van Israël, en zij sloegen hen, en joegen hen na tot groot Sidon toe, en tot Misrefoth-maim, en tot het dal Mizpa tegen het oosten; en zij sloegen hen, totdat zij geen overigen onder hen overlieten. 9 Jozua nu deed hun, gelijk hem de HEERE gezegd had; hun paarden verlamde hij, en hun wagenen verbrandde hij met vuur.

10 En Jozua keerde weder ter zelver tijd, en hij nam Hazor in, en haar koning sloeg hij met het zwaard; want Hazor was te voren het hoofd van al deze koninkrijken. 11 En zij sloegen alle ziel, die daarin was, met de scherpte des zwaards, die verbannende; er bleef niets over, dat adem had; en Hazor verbrandde hij met vuur. 12 En Jozua nam al de steden dezer koningen in, en al haar koningen, en hij sloeg hen met de scherpte des zwaards, hen verbannende, gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN geboden had. 13 Alleenlijk verbrandden de Israëlieten geen steden, die op haar heuvelen stonden, behalve Hazor alleen; dat verbrandde Jozua. 14 En al de roof dezer steden, en het vee, roofden de kinderen Israëls voor zich; alleenlijk sloegen zij al de mensen met de scherpte des zwaards, totdat zij hen verdelgden; zij lieten niet overblijven wat adem had. 15 Gelijk als de HEERE Mozes, Zijn knecht, geboden had, alzo gebood Mozes aan Jozua; en alzo deed Jozua; hij deed er niet een woord af van alles, wat de HEERE Mozes geboden had. 16 Alzo nam Jozua al dat land in, het gebergte, en al het zuiden, en al het land van Gosen, en de laagte, en het vlakke veld, en het gebergte Israëls, en zijn laagte. 17 Van de kalen berg, die opwaarts naar Seir gaat, tot Baäl-gad toe, in het dal van de Libanon, onder aan de berg Hermon; al hun koningen nam hij ook, en sloeg hen, en doodde hen. 18 Vele dagen voerde Jozua krijg tegen al deze koningen. 19 Er was geen stad, die vrede maakte met de kinderen Israëls, behalve de Hevieten, inwoners van Gibeon; zij namen ze allen in door krijg. 20 Want het was van de HEERE, hun harten te verstokken, dat zij Israël met oorlog tegemoet gingen, opdat hij hen verbannen zoude, dat hun geen genade geschiedde, maar opdat hij hen verdelgen zoude, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

21 Te dier tijde nu kwam Jozua, en roeide de Enakieten uit, van het gebergte, van Hebron, van Debir, van Anab, en van het ganse gebergte van Juda, en van het ganse gebergte van Israël; Jozua verbande hen met hun steden. 22 Er bleef niemand van de Enakieten over in het land der kinderen Israëls; alleenlijk bleven zij over te Gaza, te Gath, en te Asdod. 23 Alzo nam Jozua al dat land in, naar alles, wat de HEERE tot Mozes gesproken had; en Jozua gaf het Israël ten erve, naar hun afdelingen, naar hun stammen.

En het land rustte van de krijg.

Dit hoofdstuk vervolgt en besluit de geschiedenis van de verovering van Kanaän. Van de ten onderbrenging van het zuidelijk gedeelte des lands hadden wij het verhaal in het vorige hoofdstuk, waarna wij kunnen veronderstellen, dat Jozua zijn leger enige tijd gaf om uit te rusten, nu hebben wij hier de geschiedenis van de oorlog in het noorden en de gelukkigen uitslag ervan.

I. Het verbond van de noordelijke kronen tegen Israël, vers 1-5.
II. De aanmoediging door God aan Jozua gegeven om de strijd met hen te beginnen. vers 6.
III. Zijn overwinning over hen, vers 7-9.

IV. De inneming van de steden, vers 10-15.
V. De verdelging van de Enakieten, vers 21-22.
VI. Het algemene besluit van de geschiedenis van deze oorlog, vers 16-20, 23.

JOZUA 11:1-9

Hier begint de geschiedenis van een andere veldtocht door Jozua ondernomen, minder merkwaardig dan de vorige, daar er geen wonderen bij geschied zijn, maar die toch wat de goede uitslag betreft, niet minder glorierijk is geweest. De wonderen, die God toenmaals voor hen verricht heeft, moesten hen aanmoedigen om zelf krachtig te handelen. Zo werd de oorlog, gevoerd tegen het rijk van Satan, door de prediking van het Evangelie, in de beginne bevorderd en voorspoedig gemaakt door wonderen, maar nu die strijd genoegzaam gebleken is van God te zijn, worden de leiders er van overgelaten aan de gewone hulp van de Goddelijke genade in het gebruik van het zwaard des Geestes, en moeten zij geen hulp verwachten van hagelstenen of van het staan van de zon. In deze geschiedenis wordt ons verhaald:

I. Dat de Kanaänieten te velde trekken tegen Israël. Zij waren de aanvallers daar God hun hart had verhard om de strijd te beginnen, opdat Israël zonder tegenspraak of bedenking gerechtvaardigd zou worden in hun verdelging.
Jozua en geheel Israël waren teruggekeerd naar het leger te Gilgal, en misschien dachten deze koningen niet anders, of zij waren van plan nu stil neer te zitten, tevreden met de veroveringen, die zij reeds gemaakt hadden, en toch bereidden zij zich nu ten oorlog tegen hen. Zondaren brengen zelf het verderf over zich, zodat God rechtvaardig is in Zijn spreken, en zij alleen tot in eeuwigheid de schuld zullen dragen. "Juda legt zich nu neer als een leeuw, die van de roof is opgeklommen," Genesis 49:9. Als de noordse koningen hem doen opstaan, dan is het op hun gevaar.

1. Verscheidene natiën voegden zich bij dit verbond, sommigen van het gebergte en sommigen van de vlakte, vers 2. Kanaänieten van oost en west, Amorieten, Hethieten, Ferezieten. enz, vers 3, verschillend van aard en karakter onderling verdeeld in belangen, maar toch nu saamverenigd en verbonden tegen Israël als tegen de gezamenlijke vijand. Zo zijn de kinderen van deze wereld meer eendrachtig, en hierin wijzer, dan de kinderen des lichts. De eenheid onder de vijanden van de kerk moest de vrienden van de kerk beschamen om hun twisten en verdeeldheden, en hen aansporen om de twisten te vergeten en eensgezind te worden.

2. Het hoofd van dit verbond was Jabin koning van Hazor, vers 1, zoals Adoni-Zedek het van het vorige is geweest. In vers 10 wordt gezegd: Hazor was tevoren het hoofd van al deze koninkrijken, en zij konden niet van hem zijn afgevallen, zonder hierdoor kwaadwilligheid bij hem te hebben veroorzaakt, maar dat was nu alles vergeten, en met wederzijds goedvinden ter zijde geschoven, Lukas 23:12. Toen zij nu allen hun troepen bijeengetrokken hadden en ieder koninkrijk zijn contingent had geleverd, hadden zij een zeer groot leger, veel groter dan het vorige, talrijk als het zand dat aan de oever van de zee is, en derhalve veel sterker en geduchter. Zij hadden ook zeer veel paarden en wagens, die, voorzoveel wij weten, de koningen van het zuiden niet hadden. En hierin hadden zij dus een groot voordeel over Israël, want Israëls leger bestond slechts uit voetvolk. Josephus zegt ons dat het leger van de Kanaänieten bestond uit drie maal honderd duizend voetknechten, tien duizend ruiters, en twintig duizend wagens. Velen zijn er, die tegen Gods Israël opstaan. Ongetwijfeld dachten zij zich, vanwege hun groot aantal, volkomen zeker van de overwinning, maar het bleek, dat hoe groter hun aantal was, hoe groter ook de slachting zijn zou.

II. Gods aanmoediging aan Jozua om hun slag te leveren, en wel op grond van het voordeel, dat zij dachten over hem te hebben, vers 6. Vrees niet voor hun aangezichten.
JOZUA was bekend om zijn kloekmoedigheid, zij was zijn bijzondere genadegave, en toch schijnt hij het nodig gehad te hebben, telkens en nogmaals tegen vrees te worden gewaarschuwd. Nieuwe gevaren en moeilijkheden maken het nodig om opnieuw steun en vertroosting te zoeken in Gods Woord, dat wij altijd bij ons hebben om er in elke tijd van nood gebruik van te maken. Zij, die God aan hun zijde hebben, behoeven niet ontroerd te wezen vanwege het aantal en de macht van hun vijanden, die bij ons zijn, zijn meer dan die bij hen zijn, zij voor wie de Heere van de heirscharen is, hebben de heirscharen des Heeren bij zich. Om hem te bemoedigen:

1. Verzekert God hem van voorspoed, en stelt er het uur voor vast: morgen omtrent deze tijd, wanneer (waarschijnlijk) van beide zijden een treffen verwacht werd, zal Ik ze allemaal verslagen geven voor het aangezicht Israëls. Ofschoon zij door Israëls zwaard verslagen moesten worden, wordt er toch van gesproken als van Gods werk: Hij zal hen overleveren.

2. Hij gebiedt hem hun paarden te verlammen en hun wagens te verbranden, niet alleen opdat Israël ze later niet gebruiken zal, maar ook om ze thans niet te vrezen, nu God bedoelt ze aldus in minachting te brengen. Laat Israël op hun wagens zien als op vermolmd hout, bestemd voor het vuur, en op hun krijgspaarden als verlamde dieren, nog nauwelijks als lastdieren te gebruiken.
Jozua heeft ongetwijfeld de bemoediging, die hij van God heeft ontvangen, meegedeeld aan het volk, dat wellicht enige vrees koesterde voor dit grote leger, in weerwil van de ervaring, die zij hadden van Gods macht aangewend tot hun behoeve. En de wijsheid en goedheid Gods kan opgemerkt worden:
a. In het verdwazen van de raad van de vijanden zodat niet al de koningen van Kanaän, die toch niet zo ver van elkaar verspreid waren of zij hadden zich tot een lichaam kunnen verenigen, zich reeds terstond tegen Israël verbonden, maar verdeeld bleven in een zuidelijken en een noordelijken bond, en aldus zoveel te minder geducht werden voor Israël. En
b. In het toebereiden van Zijn volk om de grotere krijgsmacht het hoofd te bieden, door de kleinere reeds verslagen te hebben. Eerst hebben zij tegen vijf koningen gestreden, en nu tegen veel meer. God maakt onze beproevingen evenredig aan onze kracht, en onze kracht aan onze beproevingen.

III. JOZUA's optrekken tegen deze verbonden legers, vers 7. Hij kwam snel over hen, verraste hen in hun kwartieren. Hij maakte deze haast:
1. Om hen te meer in verwarring te brengen, door hen aldus op te schrikken, toen zij weinig dachten dat hij zo nabij was.
2. Ten einde de eer niet te missen van God te ontmoeten door te laat te komen, daar God die ontmoeting bepaald had bij het leger van de vijand, morgen omtrent deze tijd. Het betaamt ons om punctueel te zijn met God.

IV. Zijn welslagen, vers 8. Hij behaalde de eer en het voordeel van een volkomen overwinning. Hij sloeg hen en joeg hen na op hun vlucht. Sommigen vloden naar Sidon dat in het noordwesten lag anderen naar Mizpa, oostwaarts, en naar beide zijden zond Jozua troepen om hen te vervolgen. Zo gaf de Heere hen in de hand Israëls. Zij wilden niet zichzelf aan Israël overgeven, om tot proselieten en schatplichtigen gemaakt te worden en geofferd te worden aan Gods genade, Romeinen 15:16, en daarom heeft God hen in hun handen

overgeleverd om tot offeranden gemaakt te worden van Zijn gerechtigheid, want God zal door ons of aan ons verheerlijkt worden.

V. Zijn gehoorzaamheid aan de orders, die hem gegeven zijn, door de paarden te verlammen en de wagens te verbranden, vers 9, hetgeen een voorbeeld was:
1. Van zijn onderworpenheid aan de Goddelijken wil, als zijnde onder bevel, moetende doen wat hem geboden wordt.
2. Van zijn zelfverloochening, ingaande tegen zijn eigen zin en neiging, in gehoorzaamheid aan het gebod Gods.
3. Van zijn vertrouwen in de macht van God, aangewend ten dienste van Israël, waardoor hij instaat was de paarden en wagens te minachten, waar anderen op vertrouwden, Psalm 20:8, 33:17.
4. Van zijn zorg om in het volk eenzelfde vertrouwen in God in stand te houden, door hun datgene te ontnemen, waarop zij in verzoeking zouden zijn te veel vertrouwen te stellen. Dit was het afhouwen van een rechterhand.

JOZUA 11:10-14
Wij zien hier hoe van deze overwinning hetzelfde gebruik werd gemaakt als van die, vermeld in het vorige hoofdstuk.

1. Er wordt inzonderheid melding gemaakt van de verwoesting van Hazor, omdat in die stad en door haar koning deze vermetele aanslag tegen Israël beraamd was, vers 10, 11. De koning van Hazor schijnt aan de slag ontkomen te zijn, waarna hij wederkeerde naar zijn stad en dacht er veilig te zijn, daar Jozua de verstrooide benden vervolgde in een andere richting, maar het bleek, dat hetgeen hij dacht zijn veiligheid te zijn, een strik voor hem was, hij was er gevangen met het boze net, hij werd gedood, en zijn stad om zijnentwil verbrand. Toch bevinden wij dat de overblijfselen ervan waarop Israël niet genoegzaam acht sloeg, door de Kanaänieten herbouwd werden onder een anderen koning van dezelfde naam, Richteren 4:2.

2. Van de overige steden van dat deel des lands wordt alleen in het algemeen gesproken, en gezegd dat zij allen in Jozua's handen kwamen, maar dat hij ze niet verbrandde, zoals hij Hazor verbrand heeft, want Israël moest wonen "in grote en goede steden, die zij niet gebouwd hebben," Deuteronomium 6:10, en onder andere in deze. En hier zien wij Israël zich badende in bloed en schatten.
a. In het bloed hunner vijanden, zij sloegen alle ziel, vers 11, zij lieten niets overblijven, dat adem had, vers 14, opdat er niemand zou zijn om hen te besmetten met de gruwelen van Kanaän, en niemand om hen te verontrusten in het bezit er van. De kinderen werden gedood, opdat zij later geen aanspraak zouden maken op enig deel des lands uit hoofde hunner geboorte.
b. In de schatten hunner vijanden, de roof en het vee roofden zij voor zich, vers 14. Gelijk zij verrijkt waren met de roof hunner verdrukkers, toen zij uit Egypte kwamen, teneinde er gedurende hun leerjaren in de woestijn van te kunnen leven, zo werden zij ook verrijkt met de roof hunner vijanden, teneinde er de onkosten hunner vestiging in Kanaän mee te bestrijden. Aldus is het vermogen des zondaars weggelegd voorden rechtvaardige.

Jozua 11:15-23
Wij hebben hier het besluit van deze gehele zaak.

I. Er wordt een kort bericht gegeven van hetgeen gedaan werd in vier opzichten.

1. De hardnekkigheid van de Kanaänieten in hun tegenstand van de Israëlieten. Het was vreemd dat zij, hoewel het toch zo duidelijk bleek dat God voor Israël streed en de Kanaänieten in elk gevecht de nederlaag leden, toch tot het laatste toe volhard hebben in hun tegenstand. Geen enkele stad, behalve de Gibeonieten, die beter verstonden hetgeen tot hun vrede diende dan hun naburen, heeft vrede met Israël gesloten. Er wordt te kennen gegeven dat andere steden even gunstige voorwaarden hadden kunnen verkrijgen, ook zonder haveloze klederen en bevlekte schoenen, indien zij zich slechts hadden verootmoedigd, maar zij hebben zelfs nooit begeerd hetgeen tot vrede dient. Er wordt ons gezegd vanwaar deze onverklaarbare verdwaasdheid gekomen is, het was van de Heere hun harten te verstokken, vers 20. Gelijk in het eerst Farao's hart verhard was door zijn hoogmoed en eigenzinnigheid, en later door het rechtvaardig oordeel Gods, tot zijn verderf, zo werden ook de harten van deze Kanaänieten verhard. Om hen te straffen voor al hun andere dwaasheden, heeft God hen aan deze dwaasheid overgelaten om diegenen tot hun vijanden te maken, die zij tot hun vrienden hadden kunnen maken. Dit was het, dat hen in het verderf stortte: zij zijn Israël met oorlog tegemoet gegaan, zij gaven de eersten slag, en daarom mocht hun geen gunst worden betoond. Zij weten niet wat zij doen, die de Goddelijke gerechtigheid uittarten of de verordineerde werktuigen er van. Zijn wij sterker dan God? Merk hier op dat hardheid van hart het verderf is van de zondaren. Zij, die dom en gerust zijn, geen achtgeven op de Goddelijke waarschuwingen, zijn reeds getekend voor het verderf. Welke hoop is er voor hen, van wie God gezegd heeft: Maak hun hart vet?

2. De standvastigheid van Israël in het voortzetten van deze oorlog, vers 18. Vele dagen voerde Jozua strijd, sommigen schatten de tijd op vijf jaren, anderen op zeven, die doorgebracht werden met de onderwerping dezes lands. Gedurende zo langen tijd wilde God Israël oefenen in de strijd, terwijl Hij hun herhaaldelijk voorbeelden gaf van Zijn macht en goedheid in elke nieuwe overwinning, die Hij hun gaf.

3. De ten onderbrenging van de Enakieten ten laatste, vers 21, 22. Sommigen denken dat dit gaandeweg geschiedde, als zij hen aantroffen op de plaatsen, waarheen zij verstrooid waren, maar het schijnt veeleer dat de Enakieten zich hadden teruggetrokken in hun sterkten, en daar ten laatste ontdekt en gedood werden, nadat al de andere vijanden verslagen en verdaan waren. De bergen van Juda en Israël waren de woonplaatsen van deze bergen van mensen, maar noch hun hoogte, noch de sterkte hunner spelonken, noch de moeilijkheid van de bergpassen, die toegang tot hen gaven, kon deze machtige mannen tegen Jozua's zwaard beveiligen. Van het uitroeien van de kinderen Enaks wordt inzonderheid melding gemaakt, omdat deze veertig jaren tevoren zulk een verschrikking waren voor de verspieders, daar zij hun grootte en kracht als een van de onoverkomelijke moeilijkheden beschouwden, die de verovering van Kanaän in de weg stond, Numeri 13:28, 33. Zelfs die tegenstand, die onoverwinlijk scheen, waren zij nu te boven gekomen. Laat de kinderen Enaks nooit een verschrikking wezen voor het Israël Gods, want ook hun dag zal komen, wanneer zij vallen. Voor de Almacht zijn reuzen als dwergen, toch werd de strijd tegen de Enakieten bewaard voor het laatst van de oorlog, toen de Israëlieten meer bedreven waren geworden in de kunst van oorlog voeren en meer ervaring hadden van de macht en de goedheid van God. Soms bewaart God de zwaarste beproeving Zijns volks, beproeving van benauwdheid en verzoeking, voor het laatst van hun leven. Zo laat dan hem, die zich aangordt, zich niet beroemen als die zich losmaakt. De dood, deze ontzaglijke zoon Enaks, is de laatste vijand, die wij tegemoet hebben te treden, maar hij wordt teniet gedaan, 1 Corinthiers 15:26. Gode zij dank, die ons de overwinning geeft.

4. Het einde en de uitslag van deze langdurige oorlog. De Kanaänieten werden uitgeroeid, niet volkomen, (zoals wij later in het boek van de Richteren zien zullen) maar toch grotendeels. Zij waren niet bij machte Israël buiten het bezit des lands te houden, Jozua nam al dat land, vers 16, 17. En wij kunnen veronderstellen dat het volk zich met hun gezinnen verspreidde in de landstreken, die veroverd waren, in die tenminste, welke het dichtst bij het hoofdkwartier te Gilgal lagen, totdat er een ordelijke verdeling plaats zou hebben door het lot, opdat iedereen zou weten wat het zijne is. En evenmin konden zij de strijd met hen voortzetten, of hen verontrusten, vers 23. Het land rustte van de strijd Hij eindigde niet in vrede met de Kanaänieten, (dat was verboden) maar in vrede van hen. Er is een rust, een rust van de strijd, die daar overblijft voor het volk van God, waartoe zij zullen ingaan, als hun strijd vervuld is.

II. Hetgeen nu gedaan was, wordt hier vergeleken bij hetgeen tot Mozes gezegd was. Gods woord en Zijn werken zullen, als zij tezamen beschouwd worden, elkaar ophelderen. Bij het einde wordt hier opgemerkt:

1. Dat al de geboden, die God aan Mozes had gegeven betreffende de verovering van Kanaän, door het volk gehoorzaamd zijn, tenminste zolang Jozua leefde. Zie met hoeveel plechtigheid dit wordt opgemerkt, vers 15. Gelijk als de Heere Mozes, Zijn knecht, geboden had, door wiens hand de wet gegeven werd, alzo gebood Mozes aan Jozua, want Mozes was getrouw als wetgever, aan Hem, die hem gesteld heeft, hij deed het zijne, en toen stierf hij, maar zijn de bevelen van Mozes opgevolgd, toen hij in zijn graf was? Zeker, want, alzo deed Jozua, die in zijn plaats even getrouw was als Mozes in de zijne geweest is. Hij deed er niet een woord van af, van alles dat de Heere Mozes geboden had Zij, die hun plicht ongedaan laten, doen wat zij kunnen om het gebod Gods weg te doen of teniet te maken, dat hen er toe verplicht, maar Jozua heeft door het gebod te volbrengen het bevestigd, zoals de uitdrukking luidt in Deuteronomium 27:26. Jozua was zelf een groot gebieder, en toch was er niets meer tot zijn lof dan zijn gehoorzaamheid. Zij, die naar hun wil over anderen heersen, moeten zelf bestuurd en beheerst worden door de Goddelijken wil, dan is hun macht, in waarheid hun eer, maar anders niets. De Godvruchtige gehoorzaamheid, waarvoor Jozua hier geprezen wordt, geldt voornamelijk het gebod om de Kanaänieten uit te roeien hun altaren af te werpen, en hun opgerichte beelden te verbreken, Deuteronomium 7:2-5, Exodus 23:24, 34:13. In zijn ijver voor de Heere van de heirscharen heeft Jozua noch de afgoden, noch de afgodendienaars gespaard. Sauls ongehoorzaamheid, of liever zijn gedeeltelijke of halve gehoorzaamheid, aan het gebod van God om de Amalekieten ten enenmale uit te roeien, heeft hem zijn koninkrijk gekost. Het schijnt dat Jozua zelf dit bericht geeft van zijn nauwgezet waarnemen van zijn orders in de uitvoering van zijn opdracht, dat hij in alle opzichten gedaan had wat Mozes hem heeft geboden, en dan geeft dit te kennen dat hij meer voldoening smaakte in de gedachte, dat hij in geheel deze oorlog gehoorzaam is geweest aan de geboden Gods, dan in al het gewin, dat hij verkregen, en de roem, die hij behaald heeft.

2. Dat al de beloften, die God aan Mozes gegeven heeft betreffende deze verovering door Hem vervuld zijn, vers 23.
Jozua nam al dat land in, hij veroverde het, nam er bezit van naar alles, dat de Heere tot Mozes gesproken had. God had beloofd de volken voor hun aangezicht uit te drijven, Exodus 33:2, 34:11, hen neer te werpen, Deuteronomium 9:3. En nu is het geschied. Geen enkel woord van de belofte heeft gefaald. Onze voorspoed en onze bezittingen zullen lieflijk en troostrijk voor ons zijn, als wij ze zien voortvloeien uit de belofte, dit is overeenkomstig met hetgeen de Heere gezegd heeft, gelijk ook onze gehoorzaamheid Gode welbehaaglijk is als zij overeenkomstig het gebod is. En als wij nauwgezet onze plicht vervullen, dan behoeven wij niet te twijfelen aan de vervulling van de belofte.

HOOFDSTUK 12

1 Dit nu zijn de koningen des lands, die de kinderen Israëls geslagen hebben, en hun land erfelijk bezaten, aan gene zijde van de Jordaan, tegen de opgang der zon; van de beek Arnon af tot de berg Hermon, en het ganse vlakke veld tegen het oosten: 2 Sihon, de koning der Amorieten, die te Hesbon woonde; die van Aroer af heerste, welke aan de oever der beek Arnon is, en over het midden der beek en de helft van Gilead, en tot aan de beek Jabbok, de landpaal der kinderen Ammons; 3 En over het vlakke veld tot aan de zee van Cinneroth tegen het oosten, en tot aan de zee des vlakken velds, de Zoutzee, tegen het oosten, op de weg naar Beth-jesimoth; en van het zuiden beneden Asdoth-pisga. 4 Daartoe de landpaal van Og, de koning van Bazan, die van het overblijfsel der reuzen was, wonende te Astharoth en te Edrei. 5 En heerste over de berg Hermon, en over Salcha, en over geheel Bazan, tot aan de landpaal der Gezurieten, en der Maachathieten; en de helft van Gilead, de landpaal van Sihon, de koning van Hesbon. 6 Mozes, de knecht des HEEREN, en de kinderen Israëls sloegen hen, en Mozes, de knecht des HEEREN, gaf aan de Rubenieten en aan de Gadieten, en aan de halven stam van Manasse, dat land tot een erfelijke bezitting. 7 Dit nu zijn de koningen des lands, die Jozua sloeg, en de kinderen Israëls, aan deze zijde van de Jordaan tegen het westen, van Baäl-gad aan, in het dal van de Libanon, en tot aan de kalen berg, die naar Seir opgaat; en Jozua gaf het aan de stammen Israëls tot een erfelijke bezitting, naar hun afdelingen. 8 Wat op het gebergte, en in de laagte, en in het vlakke veld, en in de aflopingen der wateren, en in de woestijn, en tegen het zuiden was: de Hethieten, de Amorieten, en Kanaänieten, de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten. 9 De koning van Jericho, een; de koning van Ai, die ter zijde van Beth-el is, een; 10 De koning van Jeruzalem, een; de koning van Hebron, een; 11 De koning van Jarmuth, een; de koning van Lachis, een; 12 De koning van Eglon, een; de koning van Gezer, een; 13 De koning van Debir, een; de koning van Geder, een; 14 De koning van Horma, een; de koning van Harad, een; 15 De koning van Libna, een; de koning van Adullam, een; 16 De koning van Makkeda, een; de koning van Beth-el, een; 17 De koning van Tappuah, een; de koning van Hefer, een; 18 De koning van Afek, een; de koning van Lassaron, een; 19 De koning van Madon, een; de koning van Hazor, een; 20 De koning van Simron-meron, een; de koning van Achsaf, een; 21 De koning van Taanach, een; de koning van Megiddo, een; 22 De koning van Kedes, een, de koning van Jokneam, aan de Karmel, een; 23 De koning van Dor, tot Nafath-dor, een; de koning der heidenen te Gilgal, een; 24 De koning van Thirza, een. Al deze koningen zijn een en dertig.

Dit hoofdstuk bevat een korte opgave van Israëls veroveringen.

I. Hun veroveringen onder Mozes aan de andere kant van de Jordaan, (want nu veronderstellen wij ons in Kanaän te zijn), oostwaarts, waarvan wij de geschiedenis hadden in Numeri 21:21 en verv. En hier deze geschiedenis verkort wedergegeven, vers 1-6.

II Hun veroveringen onder Jozua aan deze zijde van de Jordaan, westwaarts.

1. Het land, dat zij onderwierpen, vers 7, 8.
2. De koningen, die zij hebben overwonnen, allen tezamen een en dertig, vers 9-24. En dit komt hier, niet slechts als een besluit van de geschiedenis van de oorlogen van Kanaän, (opdat wij met een enkele oogopslag kunnen zien wat zij verkregen hebben) maar ook als een inleiding tot de geschiedenis van de verdeling van Kanaän, om alles samen te voegen, waarvan zij nu de verdeling stonden te maken.

JOZUA 12:1-6

Eer Jozua -of wie anders de geschiedschrijver is- er toe overgaat om een opsomming te geven van Israëls nieuwe veroveringen, herhaalt hij in deze verzen de geschiedenis van hun vorige veroveringen in Mozes' tijd, toen zij meesters zijn geworden van de grote en machtige koninkrijken van Sihon en Og. Nieuwe zegeningen moeten de herinnering niet uitwissen aan vorige zegeningen, en de heerlijkheid van de tegenwoordige werktuigen van goed voor de kerk, moet de rechtmatige eer niet verduisteren of verminderen van hen, die voorgegaan zijn, en de zegen en het sieraad zijn geweest van hun tijd.

Jozua's diensten en daden waren blijkbaar groot, maar laat die van Mozes niet voorbijgezien en vergeten worden, daar God, die beide gewrocht heeft, dezelfde is, beide tezamen doen Hem kennen als de Alfa en Omega van Israëls grote verlossing. Hier is:

1. Een beschrijving van dit veroverde land, de maat en de grenzen er van in het algemeen vers 1, Van de beek Arnon af in het zuiden tot de berg Hermon in het noorden. In het bijzonder hebben wij hier een beschrijving van bet koninkrijk van Sihon, vers 2, 3, en van dat van Og, vers 4, 5. Mozes had dit land zeer bijzonder beschreven, Deuteronomium 2:36, 3:4 en verv, en de beschrijving, hier gegeven, komt overeen met de zijne. Koning Og wordt gezegd te Astaroth en te Edreï te wonen, vers 4 waarschijnlijk omdat die beide koninklijke steden waren, en hij er paleizen had, nu eens in de een, en dan weer in de andere verblijf hield, de een was misschien zijn zomer en de andere zijn winterverblijf. Maar Israël ontnam hem beide, en nu was een graf genoeg voor hem, die niet met een paleis tevreden kon zijn.

2. De verdeling van dit land. Mozes heeft het op hun verzoek aan de twee en een halven stam toegewezen, en het onder hen verdeeld vers 6, waarvan wij de geschiedenis uitvoerig gehad hebben in Numeri 32. De verdeling er van, toen het door Mozes veroverd was, wordt hier vermeld als een voorbeeld voor Jozua in hetgeen hij te doen had, nu hij het land had veroverd, dat aan deze zijde van de Jordaan was gelegen. In zijn tijd gaf Mozes aan een deel van Israël een zeer rijk en vruchtbaar land maar het lag aan de andere kant van de Jordaan Jozua gaf aan geheel Israël het heilige land, de berg van Gods heiligheid, aan deze zijde van de Jordaan. Zo heeft de wet op enkelen van Gods geestelijk Israël uitwendige, tijdelijke zegeningen doen komen, die een onderpand waren van toekomende goederen, maar onze Heere Jezus, de ware Jozua, heeft voor al de kinderen van de belofte geestelijke zegeningen bereid, de voorrechten van het heiligdom en het hemelse Kanaän. De triomfen en schenkingen van de wet waren heerlijk, maar die van het Evangelie zijn veel meer overvloedig in heerlijkheid.

JOZUA 12:7-24

Wij hebben hier een kort overzicht van Jozua's veroveringen. I. De grenzen van het door hem veroverde land, het lag tussen de Jordaan in het oosten en de Middellandse Zee ten westen, en strekte zich uit van Baäl-Gad nabij de Libanon in het noorden, tot Halak, of de kalen berg, nabij het land van Edom in het zeiden, vers 7. Die grenzen zijn uitvoeriger beschreven in Numeri 34:2 en verv. , de beschrijving hier is voldoende om te tonen dat God Zijn woord gestand heeft gedaan, en hun het bezit heeft gegeven van al het land, dat hun door Mozes beloofd was, zo zij het slechts hadden willen houden.

II. De verschillende soorten van landstreken, die daar gevonden werden, en bijdroegen tot zijn schoonheid en vruchtbaarheid, vers 8. Er waren bergen, niet ruw, rotsachtig en onvruchtbaar, schrikwekkend voor de reiziger, en nutteloos voor de inwoner neen, het waren vruchtbare heuvelen, die uitnemende dingen voortbrachten, Deuteronomium 33:15, het oog van de beschouwer bekoorden, en de hand des eigenaars vulden. En dalen, niet mossig en moerassig, maar bedekt met koren, Psalm 65:14. Er waren vlakten, en bronnen om ze te bewateren, en zelfs in dat rijke land waren ook woestijnen en bossen, die niet zo dicht bevolkt waren als de andere delen van het land, maar waar toch steden en huizen waren, en die als tegenhangers dienden om het lieflijke en vruchtbare van de andere delen te beter te doen uitkomen.

III. De onderscheidene volken, die dit land in bezit gehad hebben: Hethieten, Amorieten, Kanaänieten, enz, allen afstammelingen van Kanaän, de gevloekte zoon van Cham, Genesis 10:15- 18. Zeven volken worden zij genoemd, Deuteronomium 7:1, en zovelen worden daar ook geteld, maar hier worden slechts zes genoemd daar de Girgasieten of verloren waren, of

uitgelaten zijn, hoewel wij hen vinden in Genesis 10:16, 15:21 Zij waren of ingelijfd bij andere van deze volken, of, zij hebben volgens de overlevering van de Joden op de nadering van Israël onder Jozua, zich teruggetrokken naar Afrika, hun land overlatende om door Israël in bezit te worden genomen, daar zij zagen dat het nutteloos was om tegen hen te strijden weshalve zij niet genoemd worden onder de volken, die door Jozua ten onder waren gebracht.

IV. Een lijst van de koningen, die door Israëls zwaard overwonnen en ten onder werden gebracht, sommigen op het slagveld, en anderen in hun steden. Allen tezamen een en dertig koningen, zeer bijzonder genoemd en geteld, in de orde, naar het schijnt, waarin zij overwonnen waren, want de catalogus begint met de koningen van Jericho en Ai, noemt dan de koning van Jeruzalem, en de koningen van het zuiden, die met hem in verbond waren, en gaat: dan over tot die van de noordelijke verbintenis.

1. Dit nu toont welk een vruchtbaar land. Kanaän toen geweest is, daar het zoveel koninkrijken kon onderhouden en waarin zoveel koningen verkozen dicht bij elkaar te blijven, veeleer dan zich te verspreiden naar andere landen, die wij nog onbewoond kunnen onderstellen, doch waar zij wèl meer ruimte, maar niet zoveel overvloed en genot zouden vinden. Dit was het land, dat God voor Israël had uitgespeurd, en toch is het heden een van de onvruchtbaarste, onnuttigste landen van de wereld. Zodanig is de vloek, die er op rust, sedert zijn bezitters Christus en Zijn Evangelie hebben verworpen, zoals door Mozes voorzegd is, Deuteronomium 29:23.

2. Het toont binnen welke enge grenzen de eerzucht van de mensen toen beperkt bleef. Ieder van deze koningen stelde zich tevreden met de regering over één stad met de vlekken en dorpen, die er bij behoorden, en voor zoveel blijkt, heeft niemand van hun er naar gestreefd om zich van de overigen meester te maken, maar als het nodig was, verenigden zij zich om de veiligheid van allen te verzekeren. Toch, schijnt het dat de beperktheid van hun macht wegens de kleine uitgestrektheid van hun grondgebied, vergoed werd door het onbeperkte van hun gezag, daar hun onderdanen allen in volstrekte zin en in alles van hen afhankelijk waren.

3. Het toont hoe goed God was voor Israël door hun de overwinning te geven over al deze koningen, en het bezit van al hun koninkrijken, en welke verplichting zij hierdoor op zich namen om "Zijn inzettingen te onderhouden en Zijn wetten te bewaren," Psalm 105:44, 45. Hier waren nu een en dertig koninkrijken, of heerlijkheden, om verdeeld te worden, onder negen en een halven stam.
Van deze vielen tot het erfdeel van Juda, de koninkrijken Hebron, Jarmuth, Lachis, Eglon Debir, Arad, Libna en Adullam, in het geheel acht, behalve nog een deel van het koninkrijk van Jeruzalem, en een deel van Geder.
Benjamin verkreeg de koninkrijken Jericho, Ai, Jeruzalem, Makkeda, Beth- El en dat van de koning van de volken te Gilgal, in het geheel zes.
Simeon verkreeg het koninkrijk Horma en een deel van Geder. Efraïm verkreeg de koninkrijken Gezer en Tirza.
De halve stam van Manasse verkreeg de koninkrijken Tappuah Hefer Taänach en Megiddo.
Aser had de koninkrijken Afek en Achsaf.
Zebulon had de koninkrijken Lassaron, Simron-Meron en Jokneam.
Nafthali had de koninkrijken Madon, Hazor en Kedes.
En Issaschar had Dor. Dezen waren sommigen van de grote en vermaarde koningen, die God geslagen heeft, "want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, en heeft hun land ten erve gegeven, ten erve aan Zijn knecht Israël want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid," Psalm 137:17 en verv.

HOOFDSTUK 13

1 Jozua nu was oud, wel bedaagd; en de HEERE zeide tot hem: Gij zijt oud geworden, welbedaagd, en er is zeer veel lands overgebleven, om dat erfelijk te bezitten. 2 Dit is het land, dat overgebleven is; al de grenzen der Filistijnen en het ganse Gesuri. 3 Van de Sichor, die voor aan Egypte is, tot aan de landpaal van Ekron tegen het noorden, dat de Kanaänieten toegerekend wordt; vijf vorsten der Filistijnen, de Gazatiet en Asdodiet, de Askeloniet, de Gathiet en Ekroniet, en de Avvieten. 4 Van het zuiden, het ganse land der Kanaänieten, en Meara, die van de Sidoniers is, tot Afek toe, tot aan de landpaal der Amorieten. 5 Daartoe het land der Giblieten, en de ganse Libanon tegen de opgang der zon, van Baäl-gad, onder aan de berg Hermon, tot aan de ingang van Hamath. 6 Allen, die op het gebergte wonen van de Libanon aan tot Misrefoth-maim toe, al de Sidoniers; Ik zal hen verdrijven van het aangezicht der kinderen Israëls; alleenlijk maak, dat het Israël ten erfdeel valle, gelijk als Ik u geboden heb. 7 En nu, deel dit land tot een erfdeel aan de negen stammen, en aan de halven stam van Manasse, 8 Met denwelken de Rubenieten en Gadieten hun erfenis ontvangen hebben; dewelke Mozes hunlieden gaf aan gene zijde van de Jordaan tegen het oosten, gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, hun gegeven had: 9 Van Aroer aan, die aan de oever der beek Arnon is, en de stad, die in het midden der beek is, en al het vlakke land van Medeba tot Dibon toe; 10 En al de steden van Sihon, de koning der Amorieten, die te Hesbon geregeerd heeft, tot aan de landpaal der kinderen Ammons; 11 En Gilead, en de landpaal der Gezurieten, en der Maachathieten, en de gansen berg Hermon, en gans Bazan, tot Salcha toe; 12 Het ganse koninkrijk van Og, in Bazan, die geregeerd heeft te Astharoth, en te Edrei; deze is overig gebleven uit het overblijfsel der reuzen, dewelke Mozes heeft verslagen, en heeft ze verdreven. 13 Doch de kinderen Israëls verdreven de Gezurieten en de Maachathieten niet; maar Gezur en Maachath woonden in het midden van Israël tot op dezen dag. 14 Alleenlijk gaf hij de stam Levi geen erfenis. De vuurofferen Gods, des HEEREN van Israël, zijn zijne erfenis, gelijk als Hij tot hem gesproken had. 15 Alzo gaf Mozes aan de stam der kinderen van Ruben, naar hun huisgezinnen, 16 Dat hun landpaal was van Aroer af, dat aan de oever der beek Arnon is, en de stad, die in het midden der beek is, en al het vlakke land tot Medeba toe; 17 Hesbon en al haar steden, die in het vlakke land zijn, Dibon, en Bamoth-baäl, en Beth-baäl-meon, 18 En Jahza, en Kedemoth, en Mefaath, 19 En Kirjathaim, en Sibma, en Zeret-hassahar op de berg des dals, 20 En Beth-peor, en Asdoth-pisga, en Beth-jesimoth; 21 En alle steden des vlakken lands, en het ganse koninkrijk van Sihon, de koning der Amorieten, die te Hesbon regeerde, denwelke Mozes geslagen heeft, mitsgaders de vorsten van Midian, Evi, en Rekem, en Zur, en Hur, en Reba, geweldigen van Sihon, inwoners des lands. 22 Daartoe hebben de kinderen Israëls met het zwaard gedood Bileam, de zoon van Beor, de voorzegger, nevens degenen, die van hen verslagen zijn. 23 De landpaal nu der kinderen van Ruben was de Jordaan, en derzelver landpaal; dat is het erfdeel der kinderen van Ruben, naar hun huisgezinnen, de steden en haar dorpen. 24 En aan de stam van Gad, aan de kinderen van Gad, naar hun huisgezinnen, gaf Mozes, 25 Dat hun landpaal was Jaezer, en al de steden van Gilead, en het halve land der kinderen Ammons, tot Aroer toe, die voor aan Rabba is; 26 En van Hesbon af tot Ramath-mizpa en Betonim; en van Mahanaim tot aan de landpaal van Debir; 27 En in het dal, Beth-haram, en Beth-nimra, en Sukkoth, en Zefon, wat over was van het koninkrijk van Sihon, de koning te Hesbon, de Jordaan en haar landpaal, tot aan het einde der zee van Cinnereth, over de Jordaan, tegen het oosten. 28 Dit is het erfdeel der kinderen van Gad, naar hun huisgezinnen: de steden en haar dorpen.
29 Verder had Mozes aan de halven stam van Manasse een erfenis gegeven, die aan de halven stam der kinderen van Manasse bleef, naar hun huisgezinnen; 30 Zodat hun landpaal was van Mahanaim af, het ganse Bazan, het ganse koninkrijk van Og, de koning van Bazan, en al de vlekken van Jair, die in Bazan zijn, zestig steden. 31 En het halve Gilead, en Astharoth, en Edrei, steden des koninkrijks van Og in Bazan, waren van de kinderen van Machir, de zoon van Manasse, namelijk de helft der kinderen van Machir, naar hun huisgezinnen. 32 Dat is het, wat Mozes ten erve uitgedeeld had in de velden van Moab, op gene zijde der Jordaan van Jericho, tegen het oosten. 33 Maar aan de stam van Levi gaf Mozes geen erfdeel; de HEERE, de God Israëls, is Zelf hunlieder Erfdeel, gelijk als Hij tot hen gesproken heeft.

In dit hoofdstuk begint het verhaal van de verdeling van het land Kanaän onder de stammen Israëls door het lot een verhaal, dat niet zo onderhoudend en leerrijk is als dat van de verovering er van, en toch werd het geschikt geoordeeld om in de gewijde geschiedenis te

worden opgenomen, om de vervulling in het licht te stellen van de belofte, gedaan aan de vaderen, dat dit land aan het zaad van Jakob gegeven zou worden, aan hen en aan niemand anders. Het bewaren van het bericht van deze verdeling zal van groot nut wezen voor het Joodse volk, dat door de wet verplicht was, om zich aan deze oorspronkelijke verdeling te houden, en geen erfdelen van stam op stam te doen overgaan, Numeri 36:9. Het is ook nuttig voor ons ter verklaring van andere Schriften, de geleerden weten hoeveel licht de geografische beschrijving van een land over de geschiedenis er van doet opgaan. En daarom moeten wij die hoofdstukken met moeilijke namen niet overslaan als nutteloos. Waar God een mond heeft om te spreken en een hand om te schrijven, behoren wij een oor te hebben om te horen en een oog om te lezen, en geve God ons een hart om te profiteren! In dit hoofdstuk:

I. Zegt God aan Jozua welke delen des lands in de schenking aan Israël begrepen waren, maar nog niet veroverd en in bezit genomen zijn, vers 1-6
II. Hij beveelt hem om desniettemin het reeds veroverde land te verdelen, vers 7.
III. Om dit bericht te vervolledigen, is hier een herhaling van de verdeling door Mozes gedaan van het land aan de andere kant van de Jordaan, in het algemeen, vers 8-14.
In het bijzonder het erfdeel van Ruben, vers 15-23. Van Gad vers 24-28.

JOZUA 13:1-6
I. God herinnert er Jozua aan, dat hij oud is, vers 1.
1. Er wordt gezegd, dat Jozua oud en welbedaagd was, hij en Kaleb waren toen de enige oude mannen onder de duizenden van Israël. Van hen, die bij de berg Sinaï geteld waren, was er buiten hen niemand meer in leven. Van zijn jeugd af aan is hij een krijgsman geweest, Exodus 17:10, maar nu was hij aan de zwakheden en gebreken van de ouderdom onderhevig, en het zou ook voor de krachtigste man vergeefs zijn om daartegen te willen strijden.
Jozua schijnt in zijn ouderdom de lichaamskracht niet bezeten te hebben, die Mozes heeft gehad, niet allen, die een hoge leeftijd bereiken, vinden die gunstig voor hen, over het algemeen zijn de dagen van de ouderdom kwade dagen, waarin geen genot of genoegen is, en geen grote verwachting kan gekoesterd worden van werk of dienst.

2. God wijst hem hier op. De Heere zei tot hem: gij zijt oud geworden. Het is goed voor hen, die oud en welbedaagd zijn, om hieraan herinnerd te worden. Sommigen merken het niet, dat de "rauwheid op hen verspreid is, Hosea 7:9. Zij denken er niet gaarne aan en daarom is het nodig dat het hun gezegd wordt, opdat zij opgewekt worden om het werk des levens te doen en zich te bereiden op de dood, die snel tot hen nadert. Maar God spreekt van Jozua's ouderdom en toenemende zwakheid:
a. Als een reden, waarom hij er nu niet meer aan moet denken om de oorlog voort te zetten. Hij kan niet verwachten er spoedig het einde van te zien, want er bleef nog veel land over, meer dan hij misschien dacht dat in bezit genomen moest worden, in verschillende en ver van elkaar afgelegen delen, en het voegde niet, dat hij op zijn hoge leeftijd de vermoeienissen zou doorstaan van de oorlog te hernieuwen, en hem in die ververwijderde plaatsen over te brengen, neen, voor hem was het genoeg het hoofdbestanddeel des lands onderworpen te hebben, laat hem nu verzameld worden tot zijn rust met de eer en de dankbaarheid zijns volks voor de goede diensten, die hij hun bewezen had en laat de verovering van de zomen des lands overblijven voor hen, die na hem zullen komen. Gelijk hij tot de arbeid van Mozes was ingegaan, zo laat nu anderen tot de zijnen ingaan, en de hoofdsteen voortbrengen, en dit te doen was lang daarna weggelegd voor David. God weet van welk maaksel Zijn volk is en Hij wil niet dat het werk, hun opgelegd, hun kracht te boven gaat. Het is niet te verwachten dat oude lieden voor God en hun land kunnen doen wat zij gedaan hebben toen zij nog jong en krachtig waren.

b. Als een reden, waarom hij er zich spoedig toe moet begeven om het land, dat hij veroverd had, onder de stammen te verdelen. Dat werk moet gedaan worden, moet spoedig gedaan worden, het was nodig dat het onder zijn bestuur en toezicht zou geschieden, daar hij dus oud en welbedaagd is, en waarschijnlijk niet lang meer zal leven, zo laat hem nu deze laatsten dienst voor God en Israël doen. Alle mensen, maar inzonderheid oude mensen, behoren er zich toe te zetten om spoedig te doen wat gedaan moet worden eer zij sterven, opdat zij er niet door de dood in worden verhinderd, Prediker 9:10.

II. Hij geeft hem een bijzonder bericht van het land, dat nog veroverd moet worden, bestemd voor Israël, en ter bestemder tijd hun ook ten deel zal vallen, indien zij tenminste niet zelf het zullen verhinderen. Er worden hier onderscheiden plaatsen genoemd, waarvan sommigen in het zuiden lagen, als het land van de Filistijnen, geregeerd door vijf vorsten, en het land, dat vooraan Egypte is, vers 2, 3. Sommigen lagen in het westen, zoals dat hetwelk naar de zijde van de Sidoniërs is, vers 4. Sommigen lagen in het oosten, zoals de gehele Libanon, vers 5. Aan Jozua wordt dit gezegd, en hij maakte er het volk mee bekend:

1. Opdat zij te meer getroffen zouden zijn door Gods goedheid jegens hen, in hun dit goede land te geven, en er door gedrongen zouden worden om Hem lief te hebben en te dienen, want, indien hetgeen zij hadden te weinig was, dan zal Hij "alzulks en alzulks daartoe doen," 2 Samuel 12:8.

2. Opdat zij niet in verzoeking zouden zijn om enigerlei verbond te sluiten, of in een gevaarlijke gemeenzaamheid te komen met deze hun naburen, en hun wegen te leren, maar veeleer moesten zij ijver tegen hen koesteren als lieden, die hun hun recht onthielden, en met wie zij dus een rechtmatige twist hadden.

3. Opdat zij in de houding zouden blijven van oorlog te voeren, er niet aan zouden denken het harnas af te leggen, zolang er nog land buiten hun bezit bleef. En wij moeten onze geestelijke wapenrusting niet afleggen, niet ophouden waakzaam te zijn, voordat onze overwinning volkomen is in het koninkrijk van de heerlijkheid.

III. Hij belooft dat de Israëlieten meesters zullen worden van al die landen, welke nu nog niet onderworpen zijn, hoewel Jozua oud was en niet instaat was om het te doen, oud en dus waarschijnlijk niet zal beleven dat het gedaan wordt. Wat er ook van ons moge worden en hoe wij ook terzijde worden geworpen als een bedorven vat, God zal Zijn eigen werk doen, op Zijn eigen tijd, vers 6, Ik zal hen verdrijven. De oorspronkelijke uitdrukking is zeer krachtig: Ik ben het, die het doen zal, Ik, die het kan doen, als gij gestorven zijt, Ik, die het zal doen, indien Israël er zichzelf niet voor in de weg is om het te verhinderen."
"Ik zal het doen door Mijn Woord", zo heeft de Chaldeer het hier evenals in vele andere plaatsen, "door het eeuwige Woord, de Vorst van het heir des Heeren". Deze belofte, dat Hij hen voor het aangezicht van de kinderen Israëls zal verdrijven, onderstelt duidelijk de voorwaarde van de belofte, dat de kinderen Israëls zelf er naar moeten streven hen uit te roeien want anders kon niet gezegd worden, dat zij voor hun aangezicht verdreven zullen worden. Indien later de Israëlieten uit traagheid of lafhartigheid, of genegenheid voor deze afgodendienaars, stilzitten en hen ongemoeid laten dan moeten zij het zichzelf wijten, en niet aan God, dat zij niet verdreven zijn. Wij moeten onze zaligheid werken, en dan zal God in ons werken, en met ons werken, wij moeten onze geestelijke vijanden weerstaan, en dan zal God hen onder onze voeten verpletteren, wij moeten uitgaan naar onze Christelijke arbeid en strijd, en dan zal God voor ons aangezicht henengaan.

JOZUA 13:7-33
Wij hebben hier:

I. Orders, gegeven aan Jozua, om aan ieder van de stammen zijn aandeel toe te wijzen met inbegrip van het land, dat nog niet veroverd was, in het gelovig vertrouwen dat het veroverd zal worden, als Israël zo vermenigvuldigd zal zijn, dat zij het nodig zullen hebben, vers 7. En nu, deel dit land, Jozua dacht dat alles veroverd moest wezen. eer tot de verdeling kon worden overgegaan. "Neen", zegt God, "er is genoeg veroverd om voor het tegenwoordige doeleinde te dienen, verdeel dat maak er het beste gebruik van, en wacht tot later op het overige". Wij moeten genieten van hetgeen wij hebben, al kunnen wij ook niet alles verkrijgen, wat wij willen hebben. Merk op:

1. Het land moet verdeeld worden onder de verschillende stammen, en zij moeten niet altijd zoals nu, gemeenschappelijk wonen. Op wat wijze een rechtmatig eigendom ook verkregen wordt, het is de wil van God, die de aarde aan de kinderen van de mensen heeft gegeven, dat er eigendom zij, dat iedereen zal weten wat het zijne is, en geen inbreuk zal maken op hetgeen eens anderen is. De wereld moet door recht worden geregeerd, niet door geweld, door de wet van de billijkheid, en niet door de wapenen.

2. Dat het verdeeld moest worden als erfenis, hoewel zij het verkregen hebben door verovering.
a. De belofte kwam tot hen als een erfdeel van de vaderen: het land van de belofte behoorde aan de kinderen van de belofte, die bemind waren om de wille hunner vaderen, en in vervulling van het verbond met hen.
b. De bezitting er van moest door hen als een erfdeel worden overgedragen aan hun kinderen. Dikwijls wordt hetgeen door geweld verkregen is, spoedig weer verloren, maar door de Goddelijke schenking hadden de Israëlieten een onbetwistbaar recht op dit land, en daarom konden zij het verzekerd zien als een erfdeel aan hun nageslacht, en aldus ook zien dat God Zijn goedertierenheid bewaart aan duizenden.

3. Dat Jozua het niet naar eigen goeddunken moest verdelen. Hoewel hij een zeer wijs rechtvaardig en Godvruchtig man was, moet het hem toch niet worden overgelaten, om aan iedere stam te geven wat hij goedvond, het moest geschieden door het lot, waardoor de zaak in Gods handen werd gesteld en aan Zijn beslissing werd overgelaten, want Hij is het, die de bepalingen van hun woning geordineerd heeft, en ieders recht moet van Hem uitgaan. Maar Jozua moet de leiding aller zaak op zich nemen, hij moet dit plechtig beroep doen op de voorzienigheid Gods, en toezien dat het lot eerlijk en zonder bedrog wordt geworpen, en dat iedere stam er in berust. In waarheid: "het lot doet de geschillen ophouden" Spreuken 18:18. Indien echter op dit lot een twist zou ontstaan, dan moet Jozua door zijn wijsheid en gezag die twist beslechten en de kwade gevolgen van voorkomen.

JOZUA moet de eer hebben van het land te verdelen:
a. Omdat hij de vermoeienis heeft gehad van het te veroveren, en, als iedere stam zijn deel ontving uit zijn hand, dan zullen zij zich hierdoor temeer bewust worden van hun verplichting aan hem. En welk een genoegen moet het wezen voor een man, aan wie het algemene welzijn zozeer ter harte ging, het volk dat hem zo dierbaar was, de arbeid hunner handen te zien eten!
b. Opdat hij hierin een type zou zijn van Christus, die voor ons niet alleen de poorten van de hel overwonnen heeft maar ons de poorten des hemels heeft geopend, en, het eeuwig erfdeel verkregen hebbende voor alle gelovigen, hen ter bestemder tijd in het bezit er van zal stellen.

II. Er wordt hier een bericht gegeven van de verdeling des lands aan de overzijde van de Jordaan onder de Rubenieten, Gadieten en de halve stam van Manasse, hetgeen hier te pas gebracht wordt:

1. Als de reden, waarom het land aan deze zijde van de Jordaan alleen onder de negen en een halve stam verdeeld moest worden daar voor de andere twee en een halve stam reeds voorzien was.

2. Als een voorbeeld voor Jozua bij hetgeen hij nu te verrichten had. Hij had Mozes dat land zien verdelen, hetgeen hem een plan aan de hand kon doen bij de verdeling van dit land, doch nu moest het door het lot geschieden, terwijl Mozes het zelf gedaan heeft naar de wijsheid, die hem was gegeven.

3. Als een aansporing voor Jozua om de verdeling des lands te bespoedigen, opdat de negen en een halve stam niet langer dan nodig was buiten het bezit van hun erfdeel zouden blijven, nu hun broederen van de twee en een halve stam zo wel gevestigd waren in het hun en God, hun aller Vader, wilde niet dat er zo'n verschil zou gemaakt worden tussen Zijn kinderen.
A. Hier is een algemene beschrijving van het land, dat aan de twee en een halve stam gegeven werd, dat Mozes hunlieden gaf, gelijk als Mozes de knecht des Heeren hun gegeven had, vers 8. De herhaling geeft een bekrachtiging te kennen door Jozua. Mozes heeft die zaak geregeld, en zoals Mozes haar geregeld heeft, zo zal zij blijven, onder geen voorwendsel zal Jozua pogen het te veranderen. En er wordt een reden aangegeven waarom hij het niet wilde, het was omdat Mozes de dienstknecht des Heeren was, en in deze zaak onder verborgen leiding van Hem heeft gehandeld, en als een dienstknecht getrouw is geweest.

Hier hebben wij:
a. De vaststelling van de grenzen van dat land, door welke zij van de naburige volken gescheiden waren, vers 9 en verv. Israël moet weten wat het zijne is, en er zich aan houden, en mag niet, onder voorwendsel van Gods bijzonder volk te zijn, inbreuk maken op de rechten en eigendommen van zijn naburen, waarop deze een goed en vast recht hadden door Gods voorzienigheid, hoewel niet zoals Israël door belofte.
b. Een deel van dit land is uitgezonderd van Israëls bezit, hoewel het in hun schenking begrepen was namelijk dat van de Gesurieten en Maachathieten vers 13. Zij hadden in Mozes' tijd geen geschikte gelegenheid om al de verwijderde en onbekende hoeken des lands tot onderwerping te brengen, en later hadden zij er geen lust toe, daar zij dachten het er ook zonder te kunnen stellen. Aldus zijn zij, die niet nauw zijn in Gods beloften, toch nauw in hun geloof en hun gebed en in hun streven.

B. Een bijzonder bericht van het erfdeel van de twee en een halve stam, hoe hun erfdelen van elkaar gescheiden waren, en welke steden, vlekken, dorpen en velden, die er toe behoorden, in het bezit van elke stam werden gesteld. Dit wordt zeer volledig en nauwkeurig vermeld:
a. Opdat de nakomelingen, als zij deze geschiedenis lezen, te meer getroffen zullen zijn van Gods goedheid jegens hun voorouders, bevindende welk een groot en vruchtbaar land het was, dat Hij in hun bezit stelde, en welk een overvloed van grote en vermaarde steden. Gods schenkingen doen zich het best aan ons voor als wij ze in bijzonderheden nagaan.
b. Dat, de grenzen van elke stam nauwkeurig in dit authentieke bericht opgegeven zijnde, twisten voorkomen kunnen worden tussen de stammen, zoals die gewoonlijk voorvallen, waar de grenzen niet behoorlijk geregeld zijn. En wij hebben reden te geloven dat het register, hier opgegeven en bekend gemaakt van het erfdeel van elke stam, aan Israël van groot nut was in

latere tijden, daar men, ter bepaling van het meum en tuum, het *mijn en dijn* er zich dikwijls op beroepen heeft, en er dan altijd in berust werd.

Ten eerste. Wij hebben hier het erfdeel van Ruben, Jakobs eerstgeboren zoon, die, ofschoon hij de waardigheid en de macht had verloren van het eerstgeboorterecht, toch het voordeel schijnt gehad te hebben van het eerst bediend te zijn. Wellicht hebben zij, die tot deze stam behoorden, toen zij verlangden om aan de andere kant van de Jordaan gevestigd te zien, overwogen dat zij, niet kunnende verwachten het beste deel te ontvangen, tenminste de eer zouden hebben van het eerste te verkrijgen. In het bericht van het erfdeel van deze stam wordt melding gemaakt van de verslagenen:

1. Van Sihon, koning van de Amorieten, die in dit land regeerde, en het en ook zijn leven had kunnen behouden, indien hij vriendschappelijk aan Israël de doortocht door zijn grondgebied had toegestaan, maar, pogende hen tegen te staan, heeft hij terecht het verderf over zichzelf gebracht, Numeri 21:21 en verv.

2. Van de vorsten van Midian, die later in een andere oorlog verslagen werden, Numeri 31:8, en hier toch vorsten van Midian genoemd worden en gezegd zijn met hem geslagen te zijn, omdat zij of schatplichtig aan hem waren, òf met hem verbonden waren in zijn tegenstaan van Israël, en zijn belangen van harte toegedaan, en omdat zijn val de weg bereidde voor hun val niet lang daarna.

3. Van Bileam inzonderheid, die Israël gevloekt zou hebben, indien hij het had gekund, en spoedig daarna vergelding heeft ontvangen naar de boosheid van zijn handelingen, Psalm 28:4. Want hij viel met degenen, die hem tot zijn doen hadden aangespoord. Dit was tevoren vermeld, Numeri 31:8, en wordt hier herhaald, omdat door het verijdelen van Bileams plan om Israël te vloeken, die vloek in een zegen verkeerd werd, en het zo'n voorbeeld was van de macht en goedheid van God, dat het voegzaam was het in eeuwige gedachtenis te houden. Zie Micha 6:5. Binnen het erfdeel van die stam lag de berg Pisga, van welks top aan Mozes een gezicht op het aardse Kanaän werd gegeven, en vanwaar hij zijn vlucht hemelwaarts nam. En Elia bevond zich niet ver vandaar, toen hij in een vurige wagen naar de hemel werd gehaald. Dat deze stam door de Jordaan van de overigen gescheiden was, was hetgeen door Deborah betreurd werd, en, dat zij aan hun bijzondere belangen de voorkeur gaven boven de belangen van het algemeen, was hetgeen door haar gelaakt werd, Richteren 5:5, 16. In deze stam lagen Hesbon en Sibma, vermaard om hun vruchtbare akkers en wijngaarden, Jesaja 16:8, 9, Jeremia 48:32. Deze stam en die van Gad werden zwaar geteisterd door Hazaël koning van Syrië, 2 Koningen 10:33, en later zijn zij gevankelijk weggevoerd, twintig jaren vóór de algemene wegvoering in gevangenschap van de tien stammen door de koning van Assyrië, 1 Kronieken 5:26.

Ten tweede. Het erfdeel van de stam van Gad, vers 24-28. Dit lag ten noorden van Rubens erfdeel, het land Gilead lag in deze stam, zo beroemd om zijn balsem, dat het vreemd geacht wordt, zo er geen balsem is in Gilead, en de steden Jabes-Gilead, en Ramoth-Gilead, waarvan wij zo dikwijls in de Schrift lezen. Sukkoth en Pnuël, waarvan wij lezen in de geschiedenis van Gideon, waren in deze stam evenals het bos, genaamd Efraïms woud, (vanwege de slachting, die Jeftha aldaar onder de Efraïmieten heeft aangericht) waarin Absaloms oproerig leger verslagen werd, terwijl zijn vader te Mahanaïm lag, een van de grenssteden van deze stam, vers 26. Ook lag in deze stam Saron, vermaard om de rozen, die er groeiden. En binnen de grenzen van deze stam woonden de Gadarenen, die hun zwijnen meer liefhadden dan hun Zaligmaker, meer gepast Girgasieten dan Israëlieten genoemd.

Ten derde, Het erfdeel van de halve stam van Manasse, vers 29 31, dat het koninkrijk bevatte van Og, beroemd om het beste hout getuigen de eikenbomen van Basan, en het beste ras van hoornvee, getuigen de stieren en rammen van Basan. Deze stam lag ten noorden van Gad, reikte tot aan de berg Hermon, en omsloot een gedeelte van Gilead. Mizpa was in het grondgebied van deze halve stam, en Jeftha was er een van de sieraden van, evenals Elia, want in die stam lag Tisbe, vanwaar hij de Tisbiet genoemd wordt, en ook Jair. Aan de uiterste grens van die stam lag Chorazin, geëerd door Christus' wonderen, maar ten verderve gedoemd door Zijn rechtvaardig "wee u" omdat er geen goed gebruik van werd gemaakt.

Eindelijk. Tweemaal wordt er in dit hoofdstuk nota van genomen, dat Mozes aan de stam van Levi geen erfdeel heeft gegeven, vers 14, 33, want aldus had God het bevolen, Numeri 18:20. Indien hun een erfdeel was toegewezen, zou Mozes het hun het eerst gegeven hebben, niet omdat het zijn stam was, maar omdat het Gods stam was, maar zij moesten op een andere wijze verzorgd worden, hun woningen moesten verstrooid zijn onder al de stammen, en in hun onderhoud door al de stammen voorzien worden, en God zelf was het deel, beide hunner erve en huns bekers, Deuteronomium 10:9, 18:2.

HOOFDSTUK 14

1 Dit is nu hetgeen de kinderen Israëls geerfd hebben in het land Kanaän; hetwelk de priester Eleazar, en Jozua, de zoon van Nun, en de hoofden der vaderen van de stammen der kinderen Israëls, hun hebben doen erven; 2 Door het lot hunner erfenis, gelijk als de HEERE door de dienst van Mozes geboden had, aangaande de negen stammen en de halven stam. 3 Want aan de twee stammen en de halve stam had Mozes een erfdeel gegeven op gene zijde van de Jordaan; maar aan de Levieten had hij geen erfdeel onder hen gegeven. 4 Want de kinderen van Jozef waren twee stammen, Manasse en Efraim; en aan de Levieten gaven zij geen deel in het land, maar steden om te bewonen, en derzelver voorsteden voor hun vee en voor hun bezitting. 5 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de kinderen Israëls, en zij deelden het land.

6 Toen naderden de kinderen van Juda tot Jozua, te Gilgal, en Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keneziet, zeide tot hem: Gij weet het woord, dat de HEERE tot Mozes, de man Gods, gesproken heeft te Kades-barnea, ter oorzake van mij, en ter oorzake van u. 7 Ik was veertig jaren oud, toen Mozes, de knecht des HEEREN, mij uitgezonden heeft van Kades-barnea, om het land te verspieden, en ik hem antwoord bracht, gelijk als het in mijn hart was. 8 Maar mijn broeders, die met mij opgegaan waren, deden het hart des volks smelten; doch ik volhardde de HEERE, mijn God, na te volgen. 9 Toen zwoer Mozes te dien zelven dage, zeggende: Indien niet het land, waarop uw voet getreden heeft, u en uw kinderen ten erfdeel zal zijn in eeuwigheid, dewijl gij volhard hebt de HEERE, mijn God, na te volgen. 10 En nu, zie, de HEERE heeft mij in het leven behouden, gelijk als Hij gesproken heeft; het zijn nu vijf en veertig jaren, sedert dat de HEERE dit woord tot Mozes gesproken heeft, toen Israël in de woestijn wandelde; en nu, zie, ik ben heden vijf en tachtig jaren oud. 11 Ik ben nog heden zo sterk, gelijk als ik was ten dage, toen Mozes mij uitzond; gelijk mijn kracht toen was, alzo is nu mijn kracht, tot de oorlog, en om uit te gaan, en om in te gaan. 12 En nu, geef mij dit gebergte, waarvan de HEERE te dien dage gesproken heeft; want gij hebt het te dienzelven dage gehoord, dat de Enakieten aldaar waren, en dat er grote vaste steden waren; of de HEERE met mij ware, dat ik hen verdreef, gelijk als de HEERE gesproken heeft.

13 Toen zegende hem Jozua, en hij gaf Kaleb, de zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel. 14 Daarom werd Hebron aan Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keneziet, ten erfdeel tot op dezen dag; omdat hij volhard had de HEERE, de God Israëls, na te volgen. 15 De naam nu van Hebron was eertijds Kirjath-arba, die een groot mens geweest is onder de Enakieten. En het land rustte van de krijg.

Hier is:

I. De algemene methode, naar welke het land verdeeld werd, vers I-5.

II. Het verzoek van Kaleb om Hebron, als hem toekomende volgens belofte, en dus niet met het overige in het lot begrepen moet zijn, vers 6 12.

III Jozua's toestaan van dat verzoek, vers 13-15. Dit geschiedde te Gilgal, waar het hoofdkwartier nog gevestigd was.

JOZUA 14:1-5

De gewijde geschiedschrijver had in het vorige hoofdstuk een beschrijving gegeven van de landen aan de overzijde van de Jordaan en van hun verdeling, en nu gaat hij er toe over om ons te verhalen wat zij met de landen gedaan hebben, die in Kanaän gelegen waren. Zij werden niet veroverd om ze braak te laten liggen, "een woning van de draken" te zijn, "een zaal voor de jongen van de struisen," Jesaja 34:13. Neen, de Israëlieten, die totnutoe dicht bij elkaar gelegerd waren; -en de meesten van hen kenden geen andere manier van leven en wonen- moeten zich nu verspreiden, om deze veroverde landen te gaan bewonen. Van de aarde is gezegd, dat "God haar niet geschapen heeft om ledig te zijn, maar opdat men daarin

wonen zou, ’ Jesaja 45:18. Kanaän zou tevergeefs onderworpen zijn, indien het niet bewoond werd. Maar iedereen mocht zich niet gaan vestigen waar het hem goeddacht, maar gelijk er in de dagen van Peleg een ordelijke en regelmatige verdeling van de aarde heeft plaatsgehad onder de zonen van Noach, Genesis 10:25, 32, zo was er nu zo’n verdeling van het land Kanaän onder de zonen van Jakob. God had aan Mozes aanwijzingen gegeven hoe deze verdeling plaats moest hebben, en die aanwijzingen worden hier stipt en nauwkeurig opgevolgd. Zie Numeri 33:53 en verv. De bestuurders van deze grote zaak waren Jozua, de eerste magistraat, Eleazar de hogepriester, en tien oversten, een uit ieder van de stammen, aan welke thans hun erfdeel moest toegewezen worden, en die enige jaren tevoren door God zelf daartoe aangesteld waren Numeri 34:17 en verv. Dezen schijnen nu allen nog in leven te zijn geweest en die dienst te hebben bijgewoond, opdat iedere stam, een eigen vertegenwoordiger daar bij hebbende, overtuigd zou zijn, dat alles eerlijk is toegegaan, en tevreden kan zijn met het hem toebedeelde land.

II. Het waren negen en een halve stem onder welke die verdeling moest plaatshebben.
1. De twee en een halve stam, die reeds gevestigd waren, mochten hierin niet delen, vers 3. Sommigen van hen zouden misschien, nu zij zagen welk een goed land Kanaän was en hoe volkomen het ten onder was gebracht, wel berouw gehad hebben van hun keus, en wensen met hun broederen te mogen delen. waarvoor zij dan gaarne hun bezitting aan de overzijde van de Jordaan zouden afgestaan hebben, maar dit zou niet toegestaan zijn, zij hadden hun keus gedaan zonder recht van herroeping, en zo moet dan hun lot zijn naar zij het zelf bepaald hebben, zij moeten nu bij hun keus blijven.

2. Ook de stam van Levi was hiervan uitgesloten, voor die stam was op andere wijze gezorgd. God had de Levieten van de andere stammen onderscheiden, en nu moeten zij zich niet met hen vermengen, hun lot niet aan het hun verbinden, want dat zou hen verwikkelen in de zaken dezes levens, hetgeen niet bestaanbaar kon zijn met hun heilig ambt. Maar 3. Van Jozef werden twee stammen gevormd, Manasse en Efraïm, ingevolge van Jakobs aannemen van Jozefs twee zonen en zo bleef het getal van de stammen op twaalf al werd Levi er niet bij gerekend hetgeen te kennen wordt gegeven in vers 4. De kinderen Jozefs waren twee stammen, daarom gaven zij de Levieten geen deel in het land, ook zonder hen waren zij twaalf.

III. De regel, waarnaar zij tewerk gingen was het lot, vers 2. "Het beleid daarvan is van de Heere," Spreuken 16:33. Het werd hier gebruikt voor een zaak van gewicht, die op geen andere wijze tot ieders voldoening geregeld kon worden, en het werd gebruikt op een plechtige, Godsdienstige wijze, als een beroep op God met toestemming van allen. Verdelende door het lot:

1. Gaven zij zich en hun zaak over aan God, vertrouwden zij op Zijn wijsheid, berustten zij in Zijn vrijmacht, gelovende dat Hij hun zaken beter kon regelen dan zij het zelf konden, Psalm 47:5. Hij verkiest voor ons onze erfenis.

2. Betuigden zij hun bereidwilligheid, om zich aan de beslissing er van te houden, want ieder moet nemen wat zijn lot is, en er zich in schikken. Met toespeling hierop wordt gezegd dat wij "in Christus een erfdeel verkregen hebben’ Efeziers 1:11, "eklêroothêmen", wij hebben het verkregen door het lot. Dat is de betekenis van het woord, want het is verkregen door een aanwijzing of bestemming van God. Christus, onze Jozua, geeft het eeuwige leven "aan allen die Hem gegeven zijn," Johannes 11:2.

JOZUA 14:6-15

Eer het lot in de schoot geworpen werd ter bepaling en aanwijzing van de erfdelen van de onderscheidene stammen, wordt aan Kaleb zijn bijzonder deel toegewezen, die nu, behalve Jozua, niet alleen de oudste man was van geheel Israël, maar twintig jaar ouder was dan ieder hunner, want allen, die boven de twintig jaren waren toen hij veertig was, zijn in de woestijn gestorven, het was dus voegzaam, dat aan deze foenix in zijn jaren enig bijzonder teken van eer gegeven werd bij de verdeling des lands.

I. Kaleb doet zijn verzoek, of liever zijn eis dat hem Hebron tot zijn bezitting gegeven zal worden, (dit gebergte noemt hij het, vers 1 en dat dit niet opgenomen zal worden in het lot met de andere delen des lands. Om zijn eis te rechtvaardigen toont hij, dat God hem lang tevoren door Mozes dit gebergte heeft beloofd, zodat Gods wil ten opzichte van deze zaak reeds kenbaar gemaakt zijnde, het ijdel en overtollig zou zijn om hem nog verder te raadplegen door het lot te werpen, waarmee wij een beroep doen op God alleen in die gevallen die op geen andere wijze beslist kunnen worden. Kaleb wordt hier de Keniziet genoemd, sommigen denken naar een merkwaardige overwinning door hem behaald over de Kenizieten, zoals de Romeinen aan hun grote generaals titels gaven, ontleend aan de door hen veroverde landen, zoals Africanus, Germanicus, enz. Om aan zijn verzoek kracht bij te zetten:

1. Brengt hij de kinderen van Juda mede, dat is: de hoofden en aanzienlijken uit deze stam, die zeer bereid waren om deze eer en achting te betonen aan hem, die het sieraad was van hun stam, en om van hun toestemming te doen blijken, dat hij aldus afzonderlijk zijn deel zal ontvangen, en dit niet zouden beschouwen als een blaam op de overigen van zijn stam. Kaleb was de persoon, door God uit die stam verkoren om gebruikt te worden bij de verdeling des lands, Numeri 34:19. En om de schijn niet te hebben, alsof hij zijn macht als commissaris ten eigen bate heeft aangewend, brengt hij zijn broederen mede, en, zijn eigen macht voor het ogenblik ter zijde latende, schijnt hij veeleer op hun invloed te rekenen.

2. Hij beroept zich op Jozua zelf betreffende de waarheid van zijn bewering, waarop hij zijn verzoek grondt. Gij weet het woord, vers 6.

3. Hij maakt een zeer eervolle melding van Mozes, hetgeen hij wist geheel niet onaangenaam te zijn aan Jozua, Mozes, de man Gods, vers 6, en de knecht des Heeren, vers 7. Wat Mozes zei, nam hij aan als door God zelf gesproken, omdat Mozes Zijn mond was en Zijn agent, en daarom had hij reden, beide om te begeren en te verwachten, dat het vervuld zal worden. Wat kan vuriger begeerd worden dan de tekenen van Gods gunst? En wat kan met meer vertrouwen verwacht worden de de vervulling van Zijn belofte?
In zijn verzoek wijst Kaleb:
A. Op het getuigenis van zijn geweten betreffende zijn handelwijze in de grote zaak, die het keerpunt bleek te zijn in Israëls lot namelijk het verspieden des lands. Kaleb was een van de twaalf mannen, die op deze boodschap waren uitgezonden, vers 7, en hij kon daar nu met vertroosting en blijdschap aan terugdenken, en hij maakte er melding van, niet uit hoogmoed, maar omdat het, de overweging zijnde waaruit hem die schenking gedaan was, nodig was om er in zijn verzoek op te wijzen.
a. Dat hij dit bericht bracht, zoals het in zijn hart was, dat is: hij sprak, zoals hij dacht, toen hij goeds zei van het land Kanaän, met zoveel vertrouwen sprak van de macht van God om het hun in bezit te geven, en met minachting sprak van de tegenstand, die de Kanaänieten, ja zelfs de Enakieten, hun konden bieden, zoals wij bevinden, dat hij gesproken heeft, Numeri 13:30, 14:7-9. Hij heeft het niet gezegd, bloot om Mozes genoegen te doen of om het volk rustig te houden, en nog veel minder uit een geest van tegenspraak aan zijn medegenoten, maar uit de

volle overtuiging van de waarheid van hetgeen hij zei, en een vast geloof aan de Goddelijke belofte.
b. Dat hij hierin volhard heeft de Heere zijn God na te volgen, dat is: hij hield zich aan zijn plicht, en heeft in oprechtheid de ere Gods er in op het oog gehad. Hij voegde zich naar de wil Gods, met het oog op de gunst Gods. Hij heeft dit getuigenis van God zelf verkregen, Numeri 14:24, en daarom was het geen ijdelheid of verwaandheid van hem om er van te spreken evenmin als het ijdelheid of verwaandheid is als zij, met wier geest Gods Geest getuigt dat zij kinderen Gods zijn, dit met ootmoed en dankbaarheid aan anderen mededelen tot hun bemoediging, en hun verhalen wat God voor hun ziel gedaan heeft. Zij, die volharden God na te volgen als zij jong zijn, zullen daar de eer en de vertroosting van hebben als zij oud zijn, en het loon er van voor eeuwig in het hemelse Kanaän.
c. Dat hij dit deed, toen al zijn broederen en metgezellen, behalve Jozua, anders deden. Zij deden het hart des volks smelten, vers 8, en het was welbekend, hoe verderfelijk de gevolgen daarvan waren. Hij voegt er veel bij tot lof van het volgen van God, als wij Hem blijven aankleven, wanneer anderen van Hem afwijken en Hem verlaten. Het was niet nodig dat Kaleb inzonderheid van Jozua's houding en gedrag in deze zaak zou spreken, die waren genoegzaam bekend, en hij wilde de schijn niet hebben van hem te vleien, het was genoeg te zeggen: Gij weet het woord, dat de Heere gesproken heeft ter oorzaak van mij en ter oorzaak van u.

B. De ervaring, die hij van Gods goedheid heeft gehad van toen af tot nu toe. Hoewel hij met de overigen in de woestijn gewandeld heeft, acht en dertig jaren buiten Kanaän werd gehouden ter oorzaak van die zonde, waarin hij zo weinig de hand gehad heeft, dat hij al het mogelijke heeft gedaan om haar te voorkomen, heeft hij, in plaats van hierover te klagen, tot eer van God Zijn goedertierenheid over hem vermeld in twee opzichten.
a. Dat hij in het leven is gebleven in de woestijn, niet slechts in weerwil van de gemene gevaren en vermoeienissen van deze verdrietige, lastige tocht, maar in weerwil dat geheel het geslacht van de Israëlieten, uitgenomen hijzelf en Jozua, op de een of andere wijze door de dood werd afgesneden. Met welk een dankbaar besef van Gods goedheid over hem zegt hij dit! vers 10. En nu, zie, (zie en verwonder u) de Heere heeft mij in het leven behouden deze vijf en veertig jaren -acht en dertig jaren in de woestijn, - te midden van de plagen van de woestijn, en zeven jaren in Kanaän, te midden van de gevaren van de krijg! Zolang wij leven, is het God, die ons in het leven houdt, door Zijn macht beschermt Hij ons tegen de dood, en door Zijn milddadigheid voorziet Hij ons voortdurend van het onderhoud en de gemakken en gerieflijkheden des levens. Hij houdt onze zielen in het leven, Psalm 66:9.
Hoe langer wij leven, hoe meer wij ons bewust moeten zijn van Gods goedheid over ons door ons in het leven te houden, van Zijn zorg in ons broos leven te verlengen, van Zijn geduid in ons verbeurd leven te sparen. Heeft Hij mij deze vijf en veertig jaren in het leven behouden? Is het omtrent deze tijd des levens met ons? Of is het meer? Of is het minder? Wij hebben reden te zeggen: Het zijn de goedertierenheden des Heeren dat wij niet vernield zijn. Hoeveel zijn wij niet aan de goedertierenheid Gods verschuldigd, en wat zullen wij Hem vergelden! Laat het leven, aldus door de voorzienigheid Gods bewaard, toegewijd zijn aan Zijn lof. De dood van zovelen om ons heen moet ons te meer dankbaar maken aan God, dat Hij ons gespaard en in het leven heeft behouden. Duizenden vallen aan onze rechterhand en onze linkerhand, en toch zijn wij zelf gespaard-deze onderscheidende gunsten leggen ons de sterke verplichtingen op van gehoorzaamheid.

b. Dat hij geschikt was voor zaken, nu hij zich in Kanaän bevond. Schoon hij vijf en tachtig jaren oud was, was hij nog even krachtig en fris als toen hij veertig was, vers 11. Gelijk mijn kracht toen was, alzo is nu mijn kracht. Dit was de vrucht van de belofte, en overtrof nog

hetgeen gezegd was, want God geeft niet slechts wat Hij belooft, maar Hij geeft meer, het leven door belofte zal leven, en gezondheid en kracht zijn, en alles wat het beloofde leven tot zegen en lieflijkheid maakt. Mozes heeft in zijn gebed, Psalm 90:10, gezegd dat op tachtigjarigen leeftijd zelfs het uitnemendste, of (naar de Engelse overzetting) "de kracht er van, nog moeite en verdriet" is, en zo is het gewoonlijk ook, maar Kaleb was een uitzondering op die regel, zijn kracht was op vijf en tachtigjarige leeftijd niet vergaan, hij was volkomen gezond en blijmoedig, dat had hij verkregen door te volharden om de Heere na te volgen. Kaleb merkt dit hier op tot eer van God, en als een verontschuldiging voor zijn verzoek om een erfdeel, dat hij uit de hand van de reuzen moet halen, laat Jozua hem niet zeggen: gij weet niet wat gij vraagt, kunt gij het bezit verkrijgen van hetgeen waarop gij het wettig recht begeert? "Ja", zegt Kaleb, "waarom niet? Ik ben thans even geschikt tot de oorlog als ooit tevoren."

c. De belofte, die Mozes hem in de naam van God had gegeven, dat hij dit land zal ontvangen, vers 9. Deze belofte is zijn voornaamste pleitgrond, en daarop steunt hij. Zoals wij haar vinden in Numeri 14:24, is zij in algemene bewoordingen uitgedrukt: "Ik zal hem brengen tot het land in hetwelk hij gekomen was en zijn zaad zal het erfelijk bezitten," maar zij schijnt meer bijzonder bedoeld te zijn van Hebron en het omliggende land; en Jozua wist dit. Dit was de plaats, vanwaar de verspieders meer dan van enige andere plaats in hun rapport gewaagden, want hier hebben zij de Enakskinderen gezien, Numeri 13:22, waardoor zo'n diepen indruk op hen gemaakt werd, vers 33. Wij kunnen veronderstellen dat Kaleb, ziende welk een nadruk zij legden op de moeilijkheid om Hebron te veroveren, een stad, bezet door reuzen, en hoe zij dan daar verder uit afleiden, dat de verovering van het gehele land onmogelijk was, tegenover hun beweren, en om het volk er van te overtuigen dat hij sprak wat hij dacht, kloekmoedig het verlangen heeft te kennen gegeven, om die stad, welke zij onoverwinnelijk noemden, tot zijn erfdeel te ontvangen. "Ik neem de verovering van die stad voor mijn rekening, en zo ik haar dan niet tot mijn eigendom kan krijgen, dan zal ik zonder erfdeel blijven". "Welnu", zegt Mozes, "zij zal uw zijn, win haar en behoud haar". Van zo'n edele en heldhaftige geest was Kaleb bezield en zo groot was zijn begeerte om er ook zijn broederen mee te bezielen, dat hij deze plaats koos, alleen omdat zij het moeilijkst te veroveren was. En om te tonen dat de kracht van zijn ziel evenmin was vervallen als die van zijn lichaam, blijft hij nu na vijf en veertig jaren nog bij zijn keus, en is hij nog altijd van dezelfde gezindheid.

d. Zijn hoop dat hij er meester van zal worden, al hebben de kinderen Enaks haar nog in hun bezit, vers 12, of de Heere met mij ware dat ik ze verdreef, dat is: indien de Heere met mij is, dan zal ik in staat zijn hen te verdrijven. De stad Hebron had Jozua reeds ten ondergebracht, Hoofdstuk 10:37, maar het gebergte dat er toe behoorde en door de kinderen Enaks werd bewoond, was nog niet veroverd, want hoewel de uitroeiing van de Enakieten van Hebron vermeld is in Hoofdstuk 11:21, omdat de gewijde geschiedschrijver al de krijgsbedrijven wilde samenvoegen, schijnt het toch niet veroverd te zijn voor zij begonnen waren het land te verdelen. Merk op: hij grondt zijn hoop om de kinderen Enaks uit te drijven op Gods tegenwoordigheid met hem. Hij zegt niet: Omdat ik nu nog even sterk ten oorlog ben, als toen ik veertig jaren was, zal ik hen uitdrijven", steunende op zijn persoonlijke dapperheid, en evenmin steunt hij op zijn invloed op de krijgshaftige stam van Juda, die hem door zijn vertegenwoordigers vergezelde, toen hij zijn verzoek ging doen, en hem ongetwijfeld ook zouden bijstaan, hij dingt ook niet naar hulp van Jozua: "Indien gij mij bijstaat, dan zal ik mijn doel bereiken", maar: zo de Heere met mij is.
Hier schijnt hij:

(1). met enige twijfel te spreken, of de Heere met mij ware, niet uit enigerlei wantrouwen van Zijn goedheid en trouw. Hij heeft er zonder de minste aarzeling van gesproken, dat God met Israël is in het algemeen, Numeri 14:9, "de Heere is met ons," maar voor zichzelf verkiest hij uit een ootmoedig besef van zo'n gunst onwaardig te zijn, zich aldus uit te drukken: of de Heere met mij ware. De Chaldeeuwse paraphrase geeft deze lezing: "indien het Woord des Heeren mijn helper is," dat Woord, hetwelk God is en in de volheid des tijds is vlees geworden, en de overste leidsman van onze zaligheid is.
(2). Maar zonder de minste twijfel spreekt hij, ja wel verzekerd is hij dat, zo God met hem is, hij instaat zal zijn de kinderen Enaks te verdrijven. "Zo God met ons is, zo God voor ons is, wie kan zó tegen ons zijn, om tegen ons te overmogen?" Er wordt tevens te kennen gegeven dat, zo God niet met hem is, hij zijn doel niet zal bereiken, al zou ook de gehele krijgsmacht van Israël hem te hulp komen. Bij alles wat wij ondernemen is Gods gunstrijke tegenwoordigheid met ons alles in alles voor ons welslagen, daar moeten wij dus vurig om bidden, daar moeten wij ons dus zorgvuldig van verzekerd houden door ons te bewaren in de liefde Gods, daarop moeten wij steunen en daaraan onze bemoediging ontlenen in de grootste moeilijkheden en bezwaren.
Ten opzichte nu van geheel deze zaak is Kalebs verzoek: Geef mij dit gebergte, vers 12.
Ten eerste. Omdat het vroeger in Gods belofte was, en hij Israël wil doen weten, hoezeer hij prijs stelt op de belofte, aandringende op dit gebergte, waarvan de Heere te die dage gesproken heeft, als het meest begerenswaardig voor hem, hoewel hem misschien een even goed erfdeel door het lot had kunnen toevallen. Zij, die leven door het geloof, waarderen hetgeen gegeven is door belofte ver boven hetgeen slechts door de gewone voorzienigheid is gegeven.
Ten tweede. Omdat het nu in het bezit was van de Enakieten, en hij Israël wilde doen weten, hoe weinig hij de vijand vreesde, en hen door zijn voorbeeld wilde aanmoedigen om hun veroveringen voort te zetten. Hierin beantwoordde Kaleb aan zijn naam, welke betekent: "geheel hart."

II. JOZUA staat hem zijn verzoek toe, vers 13.
Jozua zegende hem, prees zijn dapperheid, juichte zijn verzoek toe, en gaf hem wat hij vroeg. Hij bad ook voor hem en voor het welslagen van zijn voorgenomen onderneming tegen de Enakieten. Jozua was beide een vorst en een profeet, en in beide hoedanigheden voegde het hem Kaleb te zegenen, want "hetgeen minder is wordt gezegend van hetgeen meerder is." Hebron werd aan Kaleb en zijn erfgenamen gegeven vers 14, omdat hij volhard heeft de Heere, de God Israëls, na te volgen. En zalig zijn wij, zo wij Hem navolgen. Bijzondere Godsvrucht zal met bijzondere gunsten gekroond worden. Nu wordt ons hier gezegd:

1. Wat Hebron geweest is: de stad van Arba, een groot mens onder de Enakieten, vers 15. In Genesis 23:2 vinden wij het Kirjath-Arba genoemd, als de plaats waar Sara gestorven is. In de omtrek dier plaats hebben Abraham, Izak en Jakob meestal gewoond, en in de nabijheid er van was de spelonk van Machpela, waar zij begraven zijn, hetgeen Kaleb misschien herwaarts heeft gevoerd, toen hij het land ging verspieden, en het hem boven ieder ander deel tot een erfenis deed begeren.

2. Er wordt ons naderhand gezegd wat Hebron was.
a. Het was een van de steden, die de priesters behoorde, Jozua 21:13, en een vrijstad, Jozua 20:7. Toen Kaleb het kreeg, vergenoegde hij zich met het omliggende land, en gaf blijmoedig de stad aan de priesters en dienstknechten des Heeren, achtende dat het aan niemand beter gegeven kon worden, ja zelfs aan zijn eigen kinderen niet, en dat het er toch ook niet minder het zijne om was, dat het aldus aan God gewijd werd.

b. Het was een koninklijke stad, en in het begin van Davids regering de hoofdstad van het rijk van Juda, derwaarts begaf het volk zich tot hem, en daar heeft hij zeven jaren geregeerd. Zo hoge eer werd aan Kalebs stad aangedaan, jammer is het, dat er lang daarna zulk een vlek kwam op zijn geslacht-als Nabal geweest is, want hij was een Kalebiet, 1 Samuel 25:3. Ook de beste mensen kunnen hun deugden niet op hun erfgenamen doen overgaan.

HOOFDSTUK 15

1 En het lot voor de stam der kinderen van Juda, naar hun huisgezinnen, was: aan de landpaal van Edom, de woestijn Zin, zuidwaarts, was het uiterste tegen het zuiden; 2 Zodat hun landpaal, tegen het zuiden, het uiterste van de Zoutzee was; van de tong af, die tegen het zuiden ziet; 3 En zij gaat uit naar het zuiden tot de opgang van Akrabbim, en gaat door naar Zin, en gaat op van het zuiden naar Kades-barnea, en gaat door Hezron, en gaat op naar Adar, en gaat om Karkaa; 4 En gaat door naar Azmon, en komt uit aan de beek van Egypte; en de uitgangen dezer landpaal zullen naar de zee zijn. Dit zal uw landpaal tegen het zuiden zijn. 5 De landpaal nu tegen het oosten zal de Zoutzee zijn, tot aan het uiterste van de Jordaan; en de landpaal, aan de zijde tegen het noorden, zal zijn van de tong der zee, van het uiterste van de Jordaan. 6 En deze landpaal zal opgaan tot Beth-hogla, en zal doorgaan van het noorden naar Beth-araba; en deze landpaal zal opgaan tot de steen van Bohan, de zoon van Ruben. 7 Verder zal deze landpaal opgaan naar Debir, van het dal van Achor, en zal noordwaarts zien naar Gilgal, hetwelk tegen de opgang van Adummim is, die aan het zuiden der beek is. Daarna zal deze landpaal doorgaan tot het water van En-semes, en haar uitgangen zullen wezen te En-rogel. 8 En deze landpaal zal opgaan door het dal van de zoon van Hinnom, aan de zijde van de Jebusiet van het zuiden, dezelve is Jeruzalem; en deze landpaal zal opwaarts gaan tot de spits van de berg, die voor aan het dal van Hinnom is, westwaarts, hetwelk in het uiterste van het dal der Refaieten is, tegen het noorden. 9 Daarna zal deze landpaal strekken van de hoogte des bergs tot aan de waterfontein Nefthoah, en uitgaan tot de steden van het gebergte Efron. Verder zal deze landpaal strekken naar Baäla; deze is Kirjath-jearim. 10 Daarna zal deze landpaal zich omkeren van Baäla tegen het westen, naar het gebergte Seir, en zal doorgaan aan de zijde van de berg Jearim van het noorden; deze is Chesalon; en zij zal afkomen naar Beth-semes, en door Timna gaan. 11 Verder zal deze landpaal uitgaan aan de zijde van Ekron, noordwaarts, en deze landpaal zal strekken naar Sichron aan, en over de berg Baäla gaan, en uitgaan te Jabneel; en de uitgangen dezer landpaal zullen zijn naar de zee. 12 De landpaal nu tegen het westen zal zijn tot de grote zee en derzelver landpaal. Dit is de landpaal der kinderen van Juda rondom heen, naar hun huisgezinnen. 13 Doch Kaleb, de zoon van Jefunne, had hij een deel gegeven in het midden der kinderen van Juda, naar de mond des HEEREN tot Jozua, de stad van Arba, vader van Enak, dat is Hebron. 14 En Kaleb verdreef van daar de drie zonen van Enak, Sesai, en Ahiman, en Talmai, geboren van Enak. 15 En daar daar toog hij opwaarts tot de inwoners van Debir (de naam van Debir nu was te voren Kirjath-sefer). 16 En Kaleb zeide: Wie Kirjath-sefer zal slaan, en nemen haar in, dien zal ik ook mijn dochter Achsa tot een vrouw geven. 17 Othniel nu, de zoon van Kenaz, de broeder van Kaleb, nam haar in; en hij gaf hem Achsa, zijn dochter, tot een vrouw. 18 En het geschiedde, als zij tot hem kwam, zo porde zij hem aan, om een veld van haar vader te begeren; en zij sprong van de ezel af; toen sprak Kaleb tot haar: Wat is u? 19 En zij zeide: Geef mij een zegen; dewijl gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterwellingen. Toen gaf hij haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen. 20 Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Juda, naar hun huisgezinnen. 21 De steden nu, van het uiterste van de stam der kinderen van Juda tot de landpaal van Edom, tegen het zuiden, zijn: Kabzeel, en Eder, en Jagur, 22 En Kina, en Dimona, en Adada, 23 En Kedes, en Hazor, en Jithnan, 24 Zif, en Telem, en Bealoth, 25 En Hazor-hadattha, en Kerioth-hezron, (dat is Hazor). 26 Amam, en Sema, en Molada, 27 En Hazar-gadda, en Hesmon, en Beth-palet, 28 En Hazar-sual, en Beer-seba, en Biz-jotheja, 29 Baäla, en Ijim, en Azem, 30 En Eltholad, en Chesil, en Horma, 31 En Ziklag, en Madmanna, en Sanzanna, 32 En Lebaoth, en Silhim, en Ain, en Rimmon. Al deze steden zijn negen en twintig en haar dorpen. 33 In de laagte zijn: Esthaol, en Zora, en Asna, 34 En Zanoah, en En-gannim, Tappuah, en Enam, 35 Jarmuth, en Adullam, Socho en Azeka, 36 En Saaraim, en Adithaim, en Gedera, en Gederothaim; veertien steden en haar dorpen. 37 Zenan, en Hadasa, en Migdal-gad, 38 En Dilan, en Mizpa, en Jokteel, 39 Lachis, en Bozkath, en Eglon, 40 En Chabbon, en Lahmas, en Chitlis, 41 En Gederoth, Beth-dagon, en Naama, en Makkeda; zestien steden en haar dorpen. 42 Libna, en Ether, en Asan, 43 En Jiftah, en Asna, en Nezib, 44 En Kehila, en Achzib, en Mareza; negen steden en haar dorpen; 45 Ekron, en haar onderhorige plaatsen, en haar dorpen. 46 Van Ekron, en naar de zee toe; alle, die aan de zijde van Asdod zijn, en haar dorpen; 47 Asdod, haar onderhorige plaatsen en haar dorpen; Gaza, haar onderhorige plaatsen en haar dorpen, tot aan de rivier van Egypte; en de grote zee, en haar landpaal. 48 Op het gebergte nu: Samir, en Jatthir, en Socho, 49 En Danna, en Kirjath-sanna, die is Debir, 50 En Anab, en Estemo, en Anim, 51 En Gosen, en Holon, en Gilo; elf steden en haar dorpen. 52 Arab, en Duma, en Esan, 53 En Janum, en Beth-tappuah, en Afeka, 54 En Humta, en Kirjath-arba, die is Hebron, en Zior; negen steden en haar

dorpen. 55 Maon, Karmel, en Zif, en Juta, 56 En Jizreel, en Jokdeam, en Zanoah, 57 Kain, Gibea, en Timna; tien steden en haar dorpen. 58 Halhul, Beth-zur, en Gedor, 59 En Maarath, en Beth-anoth, en Eltekon; zes steden en haar dorpen. 60 Kirjath-baäl, die is Kirjath-jearim, en Rabba; twee steden en haar dorpen. 61 In de woestijn: Beth-araba, Middin en Sechacha, 62 En Nibsan, en de Zoutstad, en Engedi; zes steden en haar dorpen. 63 Maar de kinderen van Juda konden de Jebusieten, inwoners van Jeruzalem, niet verdrijven; alzo woonden de Jebusieten bij de kinderen van Juda te Jeruzalem, tot dezen dag toe.

Het land was nog niet geheel veroverd, maar (zoals aan het slot van het vorige hoofdstuk gezegd is) het rustte van de krijg voor het ogenblik, hun legers waren allen uit het veld bijeengetrokken voor een algemene samenkomst te Gilgal, waar zij begonnen het land te verdelen, maar dit werk werd later voltooid te Silo Hoofdstuk 18:1 en verv.
In dit hoofdstuk hebben wie het lot, dat de stam van Juda ten erfdeel viel, die hierin, evenals in andere dingen, de voorrang had.
I. De grenzen van Juda's erfdeel vers 1-12.
II De bijzondere toewijding van Hebron en het omliggende land aan Kaleb en zijn geslacht, vers 13- 19.
III. De namen van de onderscheidene steden in Juda's erfdeel, vers 20 63.

JOZUA 15:1-12
Juda en Jozef waren de twee zonen van Jakob op wie Rubens verbeurd geboorterecht is overgegeven. Aan Juda is de heerschappij ten deel gevallen, aan Jozef het dubbele deel, en daarom zijn deze twee stammen het eerst gevestigd, Juda in het zuidelijk deel van het land Kanaän, en Jozef in het noordelijk deel, aan de overige zeven stammen werden erfdelen gegeven, die als aanhangsels waren van deze twee. De erfdelen van Benjamin, Simeon en Dan waren aanhangsels van Juda, die van Issaschar, Zebulon, Nafthali en Aser van Jozef. Deze twee werden het eerst voorzien, nog vóór er zo'n nauwkeurig overzicht van het land was, als wij later zullen bevinden, Hoofdstuk 18:9. Waarschijnlijk zijn de aanzienlijkste delen van de noordelijke en zuidelijke gewesten, en die welke het dichtst bij Gilgal lagen, en waarmee het volk het best bekend was, eerst in twee delen verdeeld, en is het lot tussen deze twee voornaamste stammen geworpen, van de een was Jozua, van de andere Kaleb, die de eerste commissaris was bij deze verdeling, en door de beslissing van dit lot werd het zuidelijk deel aan Juda toegewezen, waarvan wij het bericht hebben in dit hoofdstuk, en het noordelijk deel aan Jozef, waarvan wij het bericht hebben in de twee volgende hoofdstukken. En toen dit afgedaan was, bleef er van het overige een meer gelijk dividend te verdelen (gelijk zowel in hoeveelheid als in hoedanigheid) onder de zeven stammen. En dit was waarschijnlijk bedoeld met de algemene regel, die voor deze verdeling gegeven was, Numeri 33:54 "dengenen, die velen zijn, zult gij hun erfenis meerder maken, en die die weinigen zijn, zult gij hun erfenis minder maken, waarhenen voor iemand het lot zal uitgaan, dat zal hij hebben," dat is: "Gij zult twee grotere delen vaststellen, die door het lot aan de talrijker stammen van Juda en Jozef toegewezen zullen worden, en dan zal het overige kleinere delen bevatten, die aan de minder talrijke stammen toegewezen zullen worden." Het eerste geschiedde te Gilgal, het laatste te Silo. In deze verzen hebben wij de grenzen van het erfdeel van Juda, dat, evenals de overigen, gezegd wordt te zijn: naar hun huisgezinnen dat is met het oog op het aantal hunner huisgezinnen. En het geeft te kennen dat Jozua en Eleazar en de overige commissarissen, na aan iederen stam zijn lot gegeven te hebben van deze grote delen onderverdelingen hebben gemaakt, (waarschijnlijk wederom door het lot), om aan ieder geslacht zijn erfdeel aan te wijzen, en daarna aan ieder huisgezin, hetgeen beter kon geschieden door dit oppergezag, en minder misnoegen zou opwekken, dan indien het aan de mindere magistraten van iederen stam was overgelaten, om deze verdeling te maken. De grenzen van die stam worden hier

uitvoerig beschreven, maar toch niet onveranderlijk vastgesteld, want veel van hetgeen hier binnen deze landpalen valt, werd later bij de erfdelen van Simeon en Dan gevoegd.

1. De oostzijde werd alleen door de Zoutzee begrensd, vers 5. Iedere zee is zout, maar deze was buitengewoon en meer dan natuurlijk zouthoudend, het gevolg en de uitwerking van het vuur en de zwavel, waarmee in Abrahams tijd Sodom en Gomorra verwoest werden, welker ruïnen begraven liggen op de bodem van dit dode water, dat nooit uit zichzelf wordt bewogen, en waarin zich geen levend wezen bevindt.

2. De zuidelijke grens was die van het land Kanaän in het algemeen, hetgeen blijken zal door vers 1- 4 te vergelijken met Numeri 34:3-5. Zodat deze machtige en krijgshaftige stam van Juda de grenzen van het gehele land bewaarde naar de zijde, die tegen hun oude gezworen vijanden, de Edomieten (hoewel beider vaders tweelingbroeders waren) gekeerd lag. Daarom zal onze Heere, die "uit Juda gesproten is," en wiens "het koninkrijk is, Ezau's gebergte richten," Obadja: 21.

3. Door de noordelijke grens werd het van het erfdeel van Benjamin gescheiden. Hier wordt melding gemaakt van de steen van Bohan, een Rubeniet, vers 6, die waarschijnlijk een voornaam bevelhebber was in de krijgsmacht van Ruben, die over de Jordaan gekomen is, in het leger te Gilgal stierf, en niet ver van daaronder deze steen werd begraven. Ook het dal van Achor ligt binnen deze grens, vers 7, om de mannen van Juda te herinneren aan de beroering, die door Achan, een van hun stam, veroorzaakt werd aan de vergadering Israëls, opdat zij zich niet te veel zouden verheffen op hun diensten. Deze noordelijke grenslijn raakte dicht aan Jeruzalem, vers 8, zó dicht, dat de berg Sion binnen het erfdeel van deze stam lag, evenals de berg Moria, hoewel het grootste gedeelte van de stad binnen het erfdeel van Benjamin lag.

4. De westergrens naderde eerst de Grote Zee, vers 12, maar later werd aan die zijde een groot deel van het erfdeel van Juda afgenomen en aan Dan gegeven, want het lot moest alleen tussen Juda en Jozef beslissen, wie van hen het noordelijk, en wie het zuidelijk deel zou hebben, maar hun grenzen niet onveranderlijk vaststellen. Aan Juda werden de grenzen van zijn erfdeel voorgeschreven, hoewel hij een machtige, krijgshaftige stam was en groten invloed had op de andere stammen, moet het toch niet aan zijn goedvinden worden overgelaten om zijn bezittingen naar eigen welgevallen uit te breiden, neen, hij moet zo leven en wonen, dat ook de andere stammen met hem kunnen leven en wonen. Zij, die hooggeplaatst zijn, moeten toch niet denken dat zij "alleen inwoners gemaakt zijn in het midden des lands."

Jozua 15:13-19
De geschiedschrijver schijnt behagen te hebben in iedere gelegenheid om gewag te maken van Kaleb en hem te eren, omdat hij God geëerd heeft door te volharden in Hem na te volgen. De schenking, die Jozua hem deed van het gebergte van Hebron voor zijn erfdeel, wordt hier herhaald, vers 13. En het wordt gezegd hem gegeven te zijn:

1. Naar de mond des Heeren tot Jozua. Hoewel Kaleb zijn goed recht er op bewezen had door de belofte, heeft toch Jozua, omdat God hem bevolen had het land te verdelen door het lot, ook in dit een geval, al was het om zijn oude vriend Kaleb genoegen te doen zonder order van God wiens orakel hij waarschijnlijk bij deze gelegenheid heeft geraadpleegd niet anders willen handelen. Het is zeer wenselijk om voor iedere twijfelachtige zaak de wil van God te kennen en duidelijk te zien wat onze plicht is.

2. Het wordt gezegd een deel te zijn in het midden van de kinderen van Juda, hoewel het hem toegewezen was voordat het land door het lot verdeeld werd, bleek toch dat God het lot zo bestuurd had, dat dit deel in het hart van de stam lag, hetgeen genadiglijk aldus in vriendelijkheid voor hem beschikt was, opdat hij niet zou zijn als een, die afgescheiden is van zijn broederen, en omringd door die van andere stammen. Kaleb deze schenking verkregen hebbende, wordt ons nu gezegd:

I. Hoe hij zich onderscheidde door zijn eigen dapperheid in de verovering van Hebron, vers 14. Hij verdreef van daar de drie zonen Enaks, hij en degenen, die hij aannam om hem in deze te helpen. Dit wordt hier vermeld om te tonen, dat hij zich in zijn vertrouwen op een goede uitslag van deze zaak, zo de Heere met hem was, Hoofdstuk 14:12 niet heeft bedrogen, maar dat de uitkomst aan de verwachting heeft beantwoord. Er wordt niet gezegd, dat hij deze reuzen gedood heeft, maar dat hij hen van daar verdreef, hetgeen te kennen geeft dat zij zich op zijn nadering hebben teruggetrokken, voor zijn aangezicht zijn gevloden, de kracht en statuur van hun lichaam konden de moed van hun geest niet ophouden, zij hadden het aangezicht van een leeuw, maar het hart van een sidderende haas. Zo snijdt "God dikwijls de geest van de vorsten af als druiven," Psalm 76:13, "neemt Hij het hart van de hoofden des volks weg," Job 12:24, en beschaamt aldus het vertrouwen van de hovaardigen, en als wij de duivel, die briesenden leeuw, weerstaan, dan zal hij, al valt hij ook niet, toch vlieden.

II. Hoe hij de dapperheid aanmoedigde van degenen, die hem omringden bij de verovering van Debir, vers 15 en verv.
Jozua had zich al eens meester gemaakt van Debir, Hoofdstuk 10:39, maar de Kanaänieten schijnen het gedurende de afwezigheid van het leger hernomen te hebben, zodat dit werk nog eens gedaan moest worden, en toen Kaleb de ten onderbrenging van Hebron, dat voor hem en zijn geslacht was, voltooid had, heeft hij, om te tonen dat het algemene welzijn hem even na aan het hart lag als zijn bijzonder belang, zijn krijgstocht voortgezet, en zo toog hij naar Debir en wilde de wapenen niet nederleggen vóór hij ook die stad, die op slechts drie uren afstands ten zeiden van Hebron lag, voorgoed ten onder gebracht ziet, al had hij daar ook geen bijzonder belang bij, maar de onderwerping er van zal zijn stam in het algemeen ten goede komen. Laat ons hieruit leren, om niet aan onze zaken alleen te denken, niet deze alleen te zoeken maar voor het welzijn te zorgen van de gemeenschap waartoe wij behoren, wij zijn niet voor onszelf alleen geboren, en moeten niet voor onszelf alleen leven.

1. Er wordt hier nota genomen van de naam van die stad, tevoren werd zij Kirjath-Sefer, de stad eens boeks, genoemd, en Kirjath-Sanna dat sommigen vertalen in "de stad van de geleerdheid," aldus de LXX, "Polis grammatoon" vanwaar sommigen denken dat het een academiestad geweest is onder de Kanaänieten, zoals Athene in Griekenland, waar hun jongelingen opgeleid werden, of wellicht werden daar de boeken hunner kronieken, of gedenkschriften van de oudheden van hun volk bewaard, en het zou kunnen zijn, dat dit het was, waarom Kaleb zo begeerde Israël meester te zijn van deze stad, opdat zij bekend zouden worden met de oude geleerdheid van de Kanaänieten.

2. Het aanbod van Kaleb om zijn dochter en een goeden bruidsschat met haar, te geven aan hem, die het op zich nam om die stad ten onder te brengen, en het bevel zou voeren over de krijgsmacht, die tot deze dienst gebruikt werd, vers 15. Zo heeft Saul zijn dochter beloofd aan hem, die Goliath zou doden, I Samuel 17:25. Geen van beide bedoelde zijn dochter tot een huwelijk te dwingen met iemand, die zij niet konden liefhebben, maar beide vertrouwden op de gehoorzaamheid hunner dochters en haar onderworpenheid aan de wil haars vaders, al zou het dan ook tegen haar zin of neiging ingaan. Kalebs geslacht was niet slechts aanzienlijk en

rijk, zijn huisgezin was ook Godsdienstig, hij, die zelf volhard heeft de Heere na te volgen, heeft ongetwijfeld ook zijn kinderen geleerd dit te doen, en daarom kon het niet anders dan een begerenswaardig huwelijk zijn voor een jongen man van goeden huize. Met dit voorstel beoogt Kaleb: a. Dienst te bewijzen aan zijn land door deze belangrijke plaats ten onder te brengen, en: b. Zijn dochter goed uit te huwelijken aan een man van geleerdheid, die een bijzondere voorliefde had voor de boekenstad, en een krijgsman, die zijn vaderland goed zal dienen, en zich verdienstelijk zal maken in zijn geslacht. Als hij zijn kind aan een man van die hoedanigheid ten huwelijk kon geven, dan zou hij haar goed getrouwd achten, hetzij dan zijn deel in het lot van zijn stam groot of klein was.

3. De plaats werd kloekmoedig veroverd door Othniël, een neef van Kaleb, die hij waarschijnlijk in zijn gedachten had, toen hij het aanbod deed, vers 17. Deze Othniël, die zich aldus heeft onderscheiden toen hij jong was, werd lang daarna, op gevorderden leeftijd, door de Geest geleid om beide een verlosser en een richter te zijn van Israël. Het is goed voor hen die de wereld ingaan, om reeds vroeg te beginnen met hetgeen goed en groot is, opdat zij, uitmuntende in de dienst als zij jong zijn, voortreffelijk kunnen zijn in eer, als zij oud zijn geworden.

4. Othniël heeft toen Achsa zijn volle nicht en Kalebs dochter, gehuwd. waarschijnlijk had hij haar tevoren reeds lief, hetgeen hem aanspoorde tot die stoute onderneming ten einde haar te verkrijgen. Liefde tot zijn land, eerzucht en de begeerte om de gunst te verkrijgen van de oversten zijns volks, zouden hem misschien niet tot die grote daad hebben aangespoord, maar zijn liefde voor Achsa deed het, want het denkbeeld was hem ondraaglijk, dat iemand anders meer zou doen dan hij om haar gunst te winnen, en zo werd hij dan met deze grootmoediger ijver bezield. Aldus is liefde sterk als de dood, en de ijver hard als het graf.

5. Omdat de gewijde geschiedschrijver nu de verdeling des lands verhaalt, geeft hij ons meteen een bericht van Achsa's huwelijksgift, die in land bestond, als van meerdere waardij, omdat het krachtens de Goddelijke belofte bezeten werd, hoewel wij kunnen veronderstellen, dat de veroveraars van Kanaän, die de buit roofden van zoveel rijke steden, ook wel veel geld zullen gehad hebben.
A. Zij verkreeg enig land door Kalebs vrije schenking, hetgeen haar vergund was, omdat zij binnen haar stam en geslacht huwde zoals ook de dochteren van Zelafead gedaan hebben. Hij gaf haar een zuidland, vers 19. Wèl land maar een zuidland, dat licht dor en onvruchtbaar werd.
B. Op haar verzoek verkreeg zij meer. Zij had gewild dat haar echtgenoot om een veld gevraagd had, een bijzonderen akker of vlak land waarschijnlijk, dat tot Kalebs lot behoorde, en belendde aan dat zuidland dat hij aan zijn dochter als huwelijksgift had geschonken. Zij dacht dat haar echtgenoot de meesten invloed zou hebben op haar vader, die ongetwijfeld zeer voldaan was overzijn schitterende heldendaad, maar hij vond dat het beter voegde, dat zij er om vroeg en meer waarschijnlijk bij haar vader zou overmogen. Dienovereenkomstig handelde zij dan ook, zich onderwerpende aan het oordeel van haar man, al was dit ook in strijd met haar mening, en zij heeft de zaak met veel overleg behandeld.

a. Zij nam de gelegenheid waar, dat haar vader haar naar het huis van haar echtgenoot bracht, toen hij in de blijdschap van zijn dochter zo goed gevestigd te zijn, niets te veel zou achten om voor haar te doen.
b. Zij sprong van de ezel af, ten teken van eerbied voor haar vader die zij nog even hoog wilde eren als vóór haar huwelijk. Zij weende of zuchtte op haar ezel, zoals de LXX het hier

hebben, evenals ook de Vulgata. Zij gaf enige droefheid en zorg te kennen, teneinde aan haar vader de gelegenheid te geven om te vragen wat zij verlangde.
c. Zij noemt wat zij begeerde een zegen, omdat het zoveel zou bijdragen om haar vestiging aangenamer en gerieflijker te maken, en zij was er zeker van dat haar vader, daar zij niet slechts met zijn toestemming getrouwd was, maar in gehoorzaamheid aan zijn bevel, haar deze zegen niet zou weigeren.
d. Zij vraagt slechts om het water, want zonder dit zou de grond, die zij had, van weinig nut zijn, hetzij als bouwland of als weideveld, maar zij bedoelt het land, waarin de waterwellingen zijn, de bescheidenheid en het redelijke van haar verzoek waren zeer in haar voordeel. Aarde zonder water zou als een boom zijn zonder sap, of het lichaam van een dier zonder bloed, daarom heeft God, toen Hij de wateren in een plaats vergaderde, wijselijk en genadiglijk er in elke plaats iets van gelaten, opdat de aarde verrijkt zou worden ten dienste van de mens. Zie Psalm 104:10 en verv. Achsa bereikte haar doel, haar vader gaf haar wat zij vroeg, en misschien nog wel meer, want hij gaf haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen. Het waren twee velden, aldus genaamd naar de bronnen, die erin waren, zoals wij gemeenlijk onderscheiden tussen het hoge land en het lage land. Zij, die dit hier van slechts een veld verstaan, besproeid beide door de regens van de hemel, en de bronnen die uit het hart van de aarde opwelden, ondersteunen hiermede de toespeling, die wij hier gewoonlijk op maken, als wij bidden om geestelijke en hemelse zegeningen, die betrekking hebben op onze ziel, als zegeningen van de hoge waterwellingen, en die welke betrekking hebben op het lichaam en het tegenwoordige leven, als zegeningen van de lage waterwellingen.

Uit deze geschiedenis leren wij:
Ten eerste. Dat het geen overtreding is van het tiende gebod om in bescheidenheid de gemakken en gerieflijkheden van dit leven te begeren, als wij zien, dat zij op een goede en regelmatige wijze verkregen kunnen worden.
Ten tweede. Dat man en vrouw onderling te rade moeten gaan en samen moeten overeenkomen voor hetgeen ten algemenen nutte is voor hun gezin, en nog veel meer moeten zij samen overeenkomen om van hun hemelse Vader de beste zegeningen te vragen, die namelijk van de hoge waterwellingen.
Ten derde. Dat ouders nooit datgene verloren moeten achten, wet aan hun kinderen tot hun wezenlijk voordeel gegeven is, maar vrijgevig moeten zijn om hun niet alleen het nodige onderhoud maar ook huwelijksgoed te schenken, inzonderheid als zij gehoorzame kinderen zijn. Kaleb had zonen, I Kronieken 4:15, h en toch gaf hij zo'n ruim deel aan zijn dochter. Die ouders vergeten zich en de betrekking, waarin zij staan tot hun kinderen die hun ontzeggen wat gerieflijk voor hen is, als zij het zonder ongerief voor zichzelf kunnen missen.

JOZUA 15:20-63
Wij hebben hier een lijst van de onderscheidene steden, die binnen het erfdeel van de stam van Juda lagen, en met name genoemd zijn, opdat zij zouden weten wat het hun is beide om het te bewaren en om er bij te blijven, en er hetzij door lafheid of laksheid het bezit niet van zouden verliezen, noch door begeerlijkheid zouden zoeken wat het hun niet was. De steden worden hier genoemd en geteld in verscheiden klassen, waarvoor zij toen beter een reden konden opgeven, dan wij het nu kunnen. Hier zijn:

1. Sommigen, die gezegd worden van het uiterste te zijn tot de landpaal van Edom, vers 21-32. Er worden hier acht en dertig steden genoemd, en toch wordt gezegd, dat het negen en twintig waren, vers 32), omdat negen er van later bij het lot van Simeon gevoegd werden, en gerekend worden daartoe te behoren zoals blijkt uit een vergelijking met Hoofdstuk 19:2 en

verv, daarom worden nu alleen die geteld (hoewel de overigen genoemd zijn) die aan Juda zijn verbleven.
2. Anderen, die gezegd worden in de laagte te zijn, vers 33, worden als veertien opgegeven, hoewel vijftien genoemd zijn maar het is waarschijnlijk, dat Gedera en Gederathatin (vers 36) of twee namen, of twee delen zijn van een en dezelfde stad.
3. Dan worden er zestien genoemd zonder enigerlei aanduiding van haar ligging, vers 37-41, en nog negen, vers 42 44.
4. Dan komen de drie Filistijnse steden: Ekron, Asdod en Gaza, vers 45-47.
5. Steden op het gebergte, in het geheel elf, vers 48-51, nog negen, vers 52-54, nog tien, vers 55- 57, nog zes, vers 58, 59, dan twee vers 60, en zes in de woestijn, een deel des lands, minder dicht bevolkt dan het overige.

Nu vinden wij hier:
a. Bethlehem niet opgegeven, dat later de stad Davids was en geadeld werd doordat er onze Heere Jezus in geboren werd. Maar die stad, die op haar best genomen slechts "klein was onder de duizenden van Juda," Micha 5:1 was nu nog zo onbeduidend, dat zij niet ais een van de steden geacht werd, maar misschien een van de dorpen was, die niet genoemd zijn. Christus kwam om eer te geven aan de plaatsen, die tot Hem in betrekking stonden, niet om er eer aan te ontlenen.
b. Jeruzalem wordt gezegd nog in handen te blijven van de Jebusieten, vers 63, want de kinderen van Juda konden hen niet verdrijven, door hun traagheid, domheid en ongeloof. Hadden zij het met kracht en vastberadenheid beproefd dan zou God naar wij reden hebben te denken-niet in gebreke zijn gebleven hun voorspoed te geven, maar zij konden het niet, omdat zij het niet wilden. Jeruzalem zal later de heilige stad, de koninklijke stad zijn, de stad des groten Konings, het schoonste sieraad van geheel het land Israëls, God had haar daartoe bestemd. Het kan dus terecht beschouwd worden als een straf voor hun verzuim om andere steden, die God hun gegeven had te veroveren, dat zij zolang buiten deze gehouden werden. Onder de steden van Juda (allen tezamen honderd veertien in getal) ontmoeten wij, Libna dat in Jorams tijd van Juda afviel, en zich waarschijnlijk tot een vrije, onafhankelijke staat verklaarde, 2 Koningen 8:22, en Lachis, waar koning Amazia gedood werd, 2 Koningen 14:19. Haar inwoners waren de voorsten om afgoderij te bedrijven, Micha 1:13 zij was van de dochter Sions het begin van de zonde, Gilo, de stad van Achitofel wordt hier genoemd, en Thekoa, van waar de profeet Amos was, en in welker nabijheid Josafath een glorierijke overwinning heeft behaald, 2 Kronieken 20:20 h en verv, en Maresa, waar Asa een overwinning behaalde.
Vele steden van deze stam komen voor in de geschiedenis van Davids moeilijke tijd. Adullam, Zif, Kehila, Maon, Engedi, Ziklag waren plaatsen hier tot deze stam gerekend, in welker nabijheid David zich dikwijls ophield, want hoewel Saul hem soms uit het erfdeel des Heeren verjoeg, heeft hij er zich toch zo dicht mogelijk bij gehouden. Dikwijls kwam hij in de woestijn van Juda, en daar, in die woestijn heeft Johannes de Doper gepredikt, en daar begon het koninkrijk Gods te komen, Mattheüs 3:1. De rijkdom van dit land beantwoordde ongetwijfeld aan Jakobs zegen over die stam, dat hij "zijn kleed zal wassen in de wijn," Genesis 49:11. En in het algemeen: "Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders loven."

HOOFDSTUK 16

1 Daarna kwam het lot der kinderen van Jozef uit: van de Jordaan bij Jericho, aan het water van Jericho, oostwaarts, de woestijn opgaande van Jericho, door het gebergte Beth-el; 2 En het komt van Beth-el uit naar Luz; en het gaat door tot de landpaal des Archiets, tot Ataroth toe; 3 En het gaat af tegen het westen naar de landpaal Jafleti, tot aan de landpaal van het benedenste Beth-horon, en tot Gezer; en haar uitgangen zijn aan de zee. 4 Alzo hebben hun erfdeel bekomen de kinderen van Jozef, Manasse en Efraim. 5 De landpaal nu der kinderen van Efraim, naar hun huisgezinnen, is deze: te weten, de landpaal huns erfdeels was oostwaarts Atroth-addar tot aan het bovenste Beth-horon. 6 En deze landpaal gaat uit tegen het westen bij Michmetath, van het noorden, en deze landpaal keert zich om tegen het oosten naar Thaanath-silo, en gaat door dezelve van het oosten naar Janoah; 7 En komt af van Janoah naar Ataroth en Naharoth, en stoot aan Jericho, en gaat uit aan de Jordaan. 8 Van Tappuah gaat deze landpaal westwaarts naar de beek Kana, en haar uitgangen zijn aan de zee. Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Efraim, naar hun huisgezinnen. 9 En de steden, die afgezonderd waren voor de kinderen van Efraim, waren in het midden van het erfdeel der kinderen van Manasse, al die steden en haar dorpen. 10 En zij verdreven de Kanaänieten niet, die te Gezer woonden; alzo woonden die Kanaänieten in het midden der Efraimieten tot op dezen dag; maar zij waren onder schatting dienende.

Het is jammer dat dit en het volgende hoofdstuk gescheiden zijn, want beide geven ons het lot van de kinderen van Jozef, Efraïm en Manasse, die na Juda de plaats van de ere zullen hebben, en dus niet eerste en beste deel verkregen in het noordelijk deel van Kanaän, zoals Juda het nu in het zuidelijk deel had. In dit hoofdstuk hebben wij:

1. Een algemeen bericht van het lot, dat deze twee stammen tezamen hadden vers 1-4. II De grenzen van het lot van Efraïm in het bijzonder, vers 5-10. Dat van Manasse komt in het volgende hoofdstuk.

JOZUA 16:1-4

Hoewel Jozef een van de jongere zonen van Jakob was, was hij toch de oudste van de twee zonen, die Rachel, zijn meest beminde huisvrouw hem gebaard had, en hij zelf was zijn meest geliefde zoon, en was het grootste sieraad en de steun van zijn familie, bewaarde haar van om te komen in een tijd van hongersnood, hij is de herder en steen Israëls geweest, en daarom werden zijn nakomelingen zeer begunstigd door het lot. Hun erfdeel lag in het hart des lands. Het strekte zich uit van de Jordaan in het oosten, vers 1 naar de Middellandse Zee in het westen, zodat het van zij tot zij de gehele breedte van Kanaän besloeg. Ongetwijfeld heeft ook de vruchtbaarheid van de grond beantwoord aan de zegen beide van Jakob en van Mozes, Genesis 49:35, 26, Deuteronomium 33:13. De erfdelen van Efraïm en Manasse zijn niet zo in bijzonderheden beschreven als die van de andere stammen, wij hebben slechts de grenzen, die ze omsloten, niet de steden, die er in gevonden worden, zoals wij die van Juda gehad hebben, en later die van de andere stammen zullen krijgen. Hier kan geen reden voor worden opgegeven, tenzij wij mogen veronderstellen dat het aan Jozua die zelf uit de kinderen van Jozef was, overgelaten werd om de onderscheidene steden, die in hun lot lagen, naar goeddunken onder hen te verdelen, omdat hij de namen hunner steden niet overlegde in de groten raad hunner oversten, die zitting hield over deze zaak, en zo kwam het dat zij niet met de overige in de boeken werden geregistreerd.

JOZUA 16:5-10

1. De grens van het lot van Efraïm wordt hier gesteld, door welke het ten zuiden gescheiden werd van Benjamin en Dan, die tussen Efraïm en Juda lagen. Ten noorden grensde het aan Manasse, ten oosten werd het door de Jordaan, ten westen door de Middellandse Zee begrensd. De geleerden, die er naar streven om nauwkeurig de lijn te trekken naar de hier gegeven aanwijzingen, zijn in zeer grote verlegenheid, daar de beschrijving kort en

ingewikkeld is. De berichten van hen, die in deze latere tijden die landen hebben bereisd, kunnen de moeilijkheden niet uit de weg ruimen, daar het land thans zo ontzaglijk verschilt van wat het toen was, niet slechts zijn steden verwoest, zodat er geen spoor van overig is, maar beken zijn uitgedroogd, de loop van rivieren is veranderd, en zelfs "een berg vallende vergaat, en een rots wordt verzet uit haar plaats," Job 14:18. Tenzij ik kon hopen de twijfelingen op te lossen ten opzichte van deze schets van Efraïms grenzen, zou het geen nut hebben ze hier te noemen. Ongetwijfeld zijn zij duidelijk geweest, zodat aan de eerste bedoeling van ze te vermelden, volkomen beantwoord werd, de bedoeling namelijk om de oude landpalen te doen kennen, die door het nageslacht niet veranderd mochten worden.

2. Er wordt gesproken van enige afzonderlijke steden, die niet binnen deze grenzen lagen, tenminste niet, als de grenslijn recht getrokken was, maar binnen het lot van Manasse, vers 9, dat beter gelezen kon worden: er waren afgezonderde steden voor de kinderen Efraïms onder het erfdeel van de kinderen van Manasse, omdat het bleek dat Manasse ze kon missen en Efraïm ze nodig had, en men kon hopen dat er geen ongerief zou ontstaan uit deze vermenging van de twee stammen, die beide zonen Jozefs waren en elkaar als broeders behoorden lief te hebben. En hieruit blijkt dat, hoewel Manasse, toen de stammen in de vlakke velden van Moab geteld werden, een voorsprong had op Efraïm in getal, want de getelden van Manasse waren toen twee en vijftig duizend, en die van Efraïm slechts twee en dertig duizend, Numeri 26:34, 37 toch in de tijd, toen zij goed gevestigd waren in Kanaän, de handen wederom gekruist zijn, en de zegen van Mozes bewaarheid werd, Deuteronomium 33:17, deze zijn de tienduizenden van Efraïm, en deze zijn de duizenden van Manasse. Geslachten en koninkrijken nemen af en nemen toe, nemen toe en nemen weer af, naar het Gode behaagt.

3. Er wordt een schandmerk geplaatst op de Efraïmieten, omdat zij de Kanaänieten van Gezer niet uitgedreven hebben, vers 10. Dit was of door onverschilligheid of lafhartigheid uit gebrek aan geloof in de belofte Gods, dat Hij hen voorspoedig zou maken, indien zij een krachtige poging wilden doen, of uit gebrek aan ijver voor het gebod Gods, dat hen verplichtte de Kanaänieten ten enenmale uit te drijven, en geen vrede met hen te sluiten. En nu hoopten zij wel aan de wet te voldoen door hen belastingplichtig te maken, maar dat maakte de zaak nog erger (zoals Calvijn denkt) want het toonde dat zij hen spaarden uit geldgierigheid, om van hun arbeid te kunnen profiteren en door met hen over hun schatting te onderhandelen, waren zij in gevaar om door hun afgoderij te worden besmet. Maar sommigen denken, dat zij hen, toen zij hen belastingplichtig maakten, verplichtten om hun afgoden te verzaken en de zeven geboden van de zonen van Noach te onderhouden, en ik zou dit wel willen aannemen, indien wij in het vervolg van de geschiedenis niet bevonden dat de Israëlieten, wel verre van de afgoderij tegen te gaan in anderen, er zelf spoedig toe vervallen zijn. Vele vermaarde plaatsen waren binnen dit lot van de stam van Efraïm, ofschoon zij hier niet genoemd zijn.
Daar waren Rama, Samuels stad, in het Nieuwe Testament Arimathea genoemd, van waar Jozef was, die voor de begrafenis onzes Heeren heeft gezorgd, en Silo, waar de tabernakel eerst werd opgericht. Thirza ook, de koninklijke stad van Jerobeam en zijn opvolgers, en Debora’s palmboom, onder welke zij Israël richtte, waren in deze stam. Samaria gebouwd door Omri, na het verbranden van het koninklijk paleis van Thirza was in deze stam, en was gedurende langen tijd de koninklijke stad van het rijk van de tien stammen. Niet ver van daar waren Sichem, en de bergen Ebal en Gerizim, en Sichar, nabij welke plaats Jakobs put was, waar Christus met de Samaritaanse vrouw heeft gesproken. In de geschiedenis van de Richteren lezen wij veel van het gebergte Efraïm, en van een stad, genaamd Efraïm, waarschijnlijk in deze stam, naar welke Christus zich teruggetrokken heeft, Johannes 11:54. Het gehele rijk van de tien stammen wordt in de profeten, inzonderheid in Hosea, Efraïm genoemd.

HOOFDSTUK 17

1 De stam van Manasse had ook een lot, omdat hij de eerstgeborene van Jozef was: te weten Machir, de eerstgeborene van Manasse, de vader van Gilead; omdat hij een krijgsman was, zo had hij Gilead en Bazan. 2 Ook hadden de overgebleven kinderen van Manasse een lot, naar hun huisgezinnen; te weten de kinderen van Abiezer, en de kinderen van Helek, en de kinderen van Asriel, en de kinderen van Sechem, en de kinderen van Hefer, en de kinderen van Semida. Dit zijn de mannelijke kinderen van Manasse, de zoon van Jozef, naar hun huisgezinnen. 3 Zelafead nu, de zoon van Hefer, de zoon van Gilead, de zoon van Machir, de zoon van Manasse, had geen zonen, maar dochters; en dit zijn de namen zijner dochteren: Machla en Noa, Hogla, Milka en Tirza. 4 Dezen dan traden toe voor het aangezicht van Eleazar, de priester, en voor het aangezicht van Jozua, de zoon van Nun, en voor het aangezicht der oversten, zeggende: De HEERE heeft Mozes geboden, dat men ons een erfdeel geven zou in het midden onzer broederen. Daarom gaf hij haar, naar de mond des HEEREN, een erfdeel in het midden der broederen van haar vader. 5 En aan Manasse vielen tien snoeren toe, behalve het land Gilead en Bazan, dat op gene zijde van de Jordaan is. 6 Want de dochteren van Manasse erfden een erfdeel in het midden zijner zonen; en het land Gilead hadden de overgebleven kinderen van Manasse. 7 Zodat de landpaal van Manasse was van Aser af tot Michmetath, die voor aan Sichem is; en deze landpaal gaat ter rechterhand tot aan de inwoners van En-tappuah. 8 Manasse had wel het land van Tappuah, maar Tappuah zelve, aan de landpaal van Manasse, hadden de kinderen van Efraim. 9 Daarna komt de landpaal af naar de beek Kana tegen het zuiden der beek. Deze steden zijn van Efraim in het midden der steden van Manasse; en de landpaal van Manasse is aan het noorden der beek, en haar uitgangen zijn aan de zee. 10 Het was van Efraim tegen het zuiden, en tegen het noorden was het van Manasse, en de zee was zijn landpaal; en aan het noorden stieten zij aan Aser, en aan het oosten aan Issaschar. 11 Want Manasse had, in Issaschar en in Aser, Beth-sean en haar onderhorige plaatsen, en Jibleam en haar onderhorige plaatsen, en de inwoners te Dor en haar onderhorige plaatsen, en de inwoners te En-dor en haar onderhorige plaatsen, en de inwoners te Thaanach en haar onderhorige plaatsen, en de inwoners te Megiddo en haar onderhorige plaatsen: drie landstreken. 12 En de kinderen van Manasse konden de inwoners van die steden niet verdrijven; want de Kanaänieten wilden in hetzelve land wonen. 13 En het geschiedde, als de kinderen Israëls sterk werden, zo maakten zij de Kanaänieten cijnsbaar; maar zij verdreven hen niet ganselijk.

14 Toen spraken de kinderen van Jozef tot Jozua, zeggende: Waarom hebt gij mij ten erfdeel maar een lot en een snoer gegeven, daar ik toch een groot volk ben, voor zoveel de HEERE mij dus verre gezegend heeft? 15 Jozua nu zeide tot henlieden: Dewijl gij een groot volk zijt, zo ga op naar het woud, en houw daar voor u af in het land der Ferezieten en der Refaieten, dewijl u het gebergte van Efraim te eng is. 16 Toen zeiden de kinderen van Jozef: Dat gebergte zou ons niet genoegzaam zijn; er zijn ook ijzeren wagens bij alle Kanaänieten, die in het land des dals wonen, bij die te Beth-sean en haar onderhorige plaatsen, en die in het dal van Jizreel zijn. 17 Verder sprak Jozua tot het huis van Jozef, tot Efraim en tot Manasse, zeggende: Gij zijt een groot volk, en gij hebt grote kracht, gij zult geen een lot hebben; 18 Maar het gebergte zal het uwe zijn; en dewijl het een woud is, zo houw het af, zo zullen zijn uitgangen de uwe zijn; want gij zult de Kanaänieten verdrijven, al hebben zij ijzeren wagens, al zijn zij sterk.

Vervolgens zal voor de halve stam van Manasse voorzien worden, en hier hebben wij:

I. De geslachten van die stam waaraan een erfdeel wordt gegeven, vers 1-6.
II Het land, dat hun ten deel viel, vers 7-13.
III. Het gezamenlijk verzoek van de twee stammen uit Jozef voortgekomen, om vergroting van hun erfdeel, en Jozua's antwoord hierop, vers 14-18.

JOZUA 17:1-6 Manasse was zelf slechts de helft van de stam van Jozef, maar was nog verdeeld en onderverdeeld.

1. Hij was verdeeld in twee delen, het een deel reeds gevestigd aan de andere kant van de Jordaan, bestond uit hen, die de nakomelingen waren van Machir, vers 1. Deze Machir was

aan Manasse geboren in Egypte, had zich daar onderscheiden als een krijgsman, waarschijnlijk in de strijd tussen de Efraïmieten en de mannen van Gath, 1 Kronieken 7:21 h. Zijn krijgshaftige aard ging over op zijn nakomelingen, en daarom gaf Mozes hun Gilead en Basan aan de andere kant van de Jordaan, Hoofdstuk 13:31. Hier wordt gezegd dat hij het lot ontving, omdat hij Jozefs eerstgeborene was. Bisschop Patrick denkt dat het overgezet moet worden: "ofschoon hij Jozefs eerstgeborene was," en dan is de bedoeling duidelijk, namelijk dat het tweede lot voor Manasse was, omdat, hoewel hij de eerstgeborene was, Jakob toch aan Efraïm de voorrang had gegeven. Zie de namen van deze hoofden van de geslachten, die zich aan de andere kant van de Jordaan hadden gevestigd, 1 Kronieken 5:24 h.

2. Het deel van de stam, gevestigd aan deze zijde van de Jordaan, was onderverdeeld in tien geslachten, vers 5. Er worden hier zes zonen van Gilead genoemd, vers 2, dezelfden, die in Numeri 26:30-32 vermeld zijn, behalve dat hij, die daar Iëzer genoemd wordt, hier Abiëzer genoemd wordt. Vijf van deze zonen hadden ieder hun deel, van de zesde, Hefer genaamd, was de mannelijke linie uitgestorven met zijn zoon Zelafead, die alleen vijf dochters naliet, van wie wij dikwijls gelezen hebben, en deze vijf ontvingen ieder haar deel, daar zij echter allen haar aanspraken op Hefer grondden, zijn haar vijf delen tezamen slechts gelijk aan een van de delen van de vijf zonen. Of indien Hefer, behalve Zelafead nog andere zonen had, in wie de naam van het geslacht bewaard bleef, dan hebben hun nakomelingen de dochteren gehuwd van Zelafead, de oudsten broeder, en in haar recht werden hun dan delen toegewezen. Zie Numeri 36:12.
Hier is:
a. De aanspraak van de dochters van Zelafead, gegrond op het gebod, dat God aan Mozes haar betreffende heeft gegeven, vers 4. Toen zij jong waren, hadden zij zelf haar zaak bepleit voor Mozes, en verkregen dat zij een erfdeel zouden ontvangen met haar broederen, en nu wilden zij die schenking niet verliezen door na te laten om tot Jozua te spreken. Zij schijnen ter rechter tijd zelf haar aanspraken ingediend te hebben, en hebben het niet door haar echtgenoten laten doen.
b. De toewijzing van haar erfdelen overeenkomstig haar aanspraak. Jozua wist zeer wel wat God hieromtrent had geboden, en hij heeft er niet tegen ingebracht, dat zij niet gediend hebben in de oorlogen van Kanaän, en er dus geen reden was waarom zij delen zouden in het bezit van Kanaän maar gaf haar geredelijk een erfdeel in het midden van de broederen haars vaders, en nu oogstten zij het voordeel van haar Godvruchtigen ijver en verstandige voorziening in deze zaak. Aldus zullen zij, die zich in de woestijn van deze wereld een plaats verzekeren in het erfdeel van de heiligen in het licht er voorzeker de genieting van hebben in de andere wereld, terwijl zij die dit nu verzuimen die plaats voor altijd zullen verliezen.

JOZUA 17:7-13
Wij hebben hier een kort bericht van het erfdeel van deze halve stam. Het strekte zich uit van de Jordaan in het oosten, tot aan de grote zee in het westen, ten zuiden paalde het aan Efraïm, maar ten noorden grensde het aan Aser en Issaschar, Aser lag ten noordwesten, en Issaschar ten noord- oosten, hetgeen de betekenis schijnt te zijn van hetgeen gezegd is in vers 10, dat zij (dat is Manasse en Efraïm daar beide tezamen de stam van Jozef vormden) aan het noorden aan Aser stieten, en aan het oosten aan Issaschar, want Efraïm zelf grensde niet aan deze stammen. Er worden betreffende dit lot sommige bijzonderheden opgemerkt.

1. Dat er veel gemeenschap was tussen deze stam en die van Efraïm. De stad Tappuah behoorde aan Efraïm, maar het omliggende land aan Manasse, vers 8. Er waren ook vele steden van Efraïm, die binnen de grenzen van Manasse lagen, vers 9, Hoofdstuk 16:9.

2. Dat evenzo Manasse steden met haar onderhorigheden had in de stammen Issaschar en Aser, vers 11. God had het zo beschikt, dat iedere stam wel zijn bijzonder erfdeel had dat er niet van vervreemd mocht worden, maar dat zij toch zich derwijze met elkaar zouden mengen dat er onderlinge bekendheid en gemeenschap tussen hen zouden blijven bestaan, en er gelegenheid zou zijn om elkaar goede diensten te bewijzen, zoals het betaamde aan hen, die wel van verschillende stammen waren, maar toch allen tot het een Israël behoorden, en verplicht waren elkaar lief te hebben als broeders.

3. Dat zij de Kanaänieten onder hen lieten wonen, in tegenspraak met het gebod van God hun eigen doeleinden dienende door hen oogluikend toe te laten, want zij maakten hen belastingplichtig, vers 12, 13. De Efraïmieten hadden hetzelfde gedaan, Hoofdstuk 16:10, en van hen hadden de Manassieten het misschien geleerd en zich met hun voorbeeld verontschuldigd. De merkwaardigste persoon van deze halven stam is in latere tijden Gideon geweest, wiens grote daden binnen dit lot geschied zijn. Hij was van het geslacht van Abiezer. Cesarea was in dit lot, en Antipatris, vermaard in de latere eeuwen van de Joodse staat.

JOZUA 17:14-18

I. De kinderen Jozefs zijn hier ontevreden met hun lot. Indien zij een rechtmatige reden tot ontevredenheid gehad hadden, dan zou Jozua naar wij reden hebben te geloven, hen geholpen hebben, door er iets aan toe te voegen, of te veranderen, maar het blijkt niet dat hij dit gedaan heeft. Waarschijnlijk hebben zij, omdat Jozua zelf van die stam was, zich gevleid dat hun wel enigerlei bijzondere gunst zou betoond worden, en dat zij niet bepaald zouden blijven bij de beslissing van het lot, tenminste niet zo streng er bij bepaald zouden blijven als de andere stammen, maar Jozua laat hun weten dat hij in de vervulling van zijn ambt als openbaar persoon niet meer acht gaf op zijn stam dan op welke anderen ook en zonder gunst of partijdigheid zou handelen, en hierin heeft hij een voortreffelijk voorbeeld nagelaten aan allen, die met een openbaar ambt bekleed zijn. Er was zeer voldoende voor hen gezorgd, zij hadden, voorzoveel blijkt, zoveel als zij konden beheren, en toch noemen zij het geringschattend slechts een lot, alsof hetgeen aan beide toegewezen was, nauwelijks genoeg was voor een. Het woord voor klagers, Judas: 16, is mempsimoiroi, klagers over hun staat, zoals de kinderen van Jozef, die datgene veranderd wilden hebben, waarvan de beschikking van de Heere is. Zij wijzen op twee dingen om kracht bij te zetten aan hun verzoek om vermeerdering van hun deel.

1. Dat zij door de zegen Gods over hen zeer talrijk zijn, vers 14. Ik ben een groot volk voor zoveel de Heere mij dusver gezegend heeft, en wij hebben reden te hopen dat Hij, die de monden gezonden heeft, er de spijs voor zenden zal. "Ik ben een groot volk, en zal in zo'n klein erfdeel geen ruimte hebben om te gedijen." Doch merk op: als zij met dankbaarheid spreken van hun tegenwoordige toename, spreken zij niet met vertrouwen van de voortduring ervan. "Dusver heeft de Heere mij gezegend, wat Hij ook voor het vervolg goed zal vinden met mij te doen." De onzekerheid omtrent hetgeen zijn zal moet ons niet ondankbaar maken voor hetgeen geweest is, en in goedertierenheid over ons gedaan is.

2. Dat een groot deel van het land, dat hun ten deel was gevallen, nu nog in de handen van de Kanaänieten was, en dat deze geduchte vijanden waren, die ijzeren wagens op het slagveld medebrachten, vers 16, dat is: wegens aan welker zijden, of wagenas, lange zeisen bevestigd waren, die een grote slachting aanrichtten onder allen, die op hun weg kwamen, ze wegmaaiende als koren. Zij voeren aan, dat hun wel een goed erfdeel was toebeschikt, maar dat het in slechte handen was, en zij er niet in het bezit van konden geraken, zij wensen dat

hun lot gevallen was in landstreken, die meer ten volle ten onder waren gebracht dan deze hun toegewezen landstreek was.

II. JOZUA poogt hen te verzoenen met hun deel. Hij erkent dat zij een "groot volk zijn, en daar zij twee stammen zijn, meer behoorden te hebben dan één lot, vers 17, maar hij zegt hun dat hetgeen hun ten deel was gevallen, een voldoend lot voor hen beide zijn zou, indien zij slechts wilden werken en strijden. Zij begeerden een lot, waar zij zich konden toegeven in gemak en genot en weelde. "Nee", zegt Jozua, "daar moet gij niet op rekenen, in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, is een vonnis, dat zelfs in Kanaän nog van kracht is." Hij werpt hun hun eigen argument terug, dat zij een groot volk zijn. Gij zijt een groot volk, en zijt dus te meer instaat uzelf te helpen, en hebt te minder reden om hulp te verwachten van anderen. Indien gij vele monden hebt, die gevuld moeten worden, dan hebt gij ook tweemaal meer handen om te werken, verdient uw kost, en dan zult gij eten."

1. Hij zegt hun voor meer te werken, vers 15. "Ga op naar het woud, dat binnen uw grenzen is, en laat alle handen aan het werk gaan om bomen om te houwen, ontgint het woeste land, en maakt het door kunst en vlijt tot goed bouwland." Velen verlangen naar grotere bezittingen, die hetgeen zij hebben niet goed weten te gebruiken, er hun voordeel niet mee weten te doen. Zij denken dat hun meer talenten geschonken konden zijn, maar doen geen handel met die welke hun toevertrouwd werden. De armoede van de meeste mensen is het gevolg van hun luiheid, wilden zij graven, zij zouden niet behoeven te bedelen.

2. Hij zegt hun voor meer te strijden, vers 17, 18. Toen zij pleitten dat zij niet in het woud konden komen, waarvan hij had gesproken, omdat in het dal tussen het woud en hen Kanaänieten waren, met wie zij geen strijd durfden beginnen, was Jozua's antwoord: "Vreest hen niet, gij hebt God aan uw zijde, en gij zult de Kanaänieten uitdrijven, indien gij er u slechts in ernst toe begeeft, al hebben zij ook ijzeren wagens." Wij zijn nauw in onszelf als wij de moeilijkheden, die op de weg van onze verruiming liggen, groter achten dan zij in werkelijkheid zijn. Wat is voor geloof en een heilige vastberadenheid onoverkomelijk?

HOOFDSTUK 18

1 En de ganse vergadering van de kinderen Israëls verzamelde zich te Silo, en zij richtten aldaar op de tent der samenkomst, nadat het land voor hen onderworpen was. 2 En er bleven over onder de kinderen Israëls, aan dewelken zij hun erfdeel niet uitgedeeld hadden, zeven stammen. 3 En Jozua zeide tot de kinderen Israëls: Hoe lang houdt gij u zo slap, om voort te gaan, om het land te beerven, hetwelk de HEERE, de God uwer vaderen, u gegeven heeft? 4 Geeft voor ulieden drie mannen van elken stam, dat ik ze heenzende, en zij zich opmaken, en het land doorwandelen, en beschrijven hetzelve naar hun erven, en weder tot mij komen. 5 Zij nu zullen het delen in zeven delen; Juda zal blijven op zijn landpaal van het zuiden, en het huis van Jozef zal blijven op zijn landpaal van het noorden. 6 En gijlieden zult het land beschrijven in zeven delen, en tot mij herwaarts brengen, dat ik voor ulieden het lot hier werpe voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods. 7 Want de Levieten hebben geen deel in het midden van ulieden; maar het priesterdom des HEEREN is hun erfdeel. Gad nu, en Ruben, en de halve stam van Manasse, hebben hun erfdeel genomen op gene zijde van de Jordaan, oostwaarts, hetwelk hun Mozes, de knecht des HEEREN, gegeven heeft. 8 Toen maakten zich die mannen op, en gingen heen. En Jozua gebood hun, die heengingen om het land te beschrijven, zeggende: Gaat, en doorwandelt het land, en beschrijft het; komt dan weder tot mij, zo zal ik ulieden hier het lot werpen, voor het aangezicht des HEEREN, te Silo. 9 De mannen dan gingen heen, en togen het land door en beschreven het, naar de steden, in zeven delen, in een boek; en kwamen weder tot Jozua in het leger te Silo.

10 Toen wierp Jozua het lot voor hen te Silo, voor het aangezicht des HEEREN. En Jozua deelde aldaar de kinderen Israëls het land, naar hun afdelingen. 11 En het lot van de stam der kinderen van Benjamin kwam op, naar hun huisgezinnen; en de landpaal van hun lot ging uit tussen de kinderen van Juda, en tussen de kinderen van Jozef. 12 En hun landpaal was naar de hoek noordwaarts van de Jordaan; en deze landpaal gaat opwaarts aan de zijde van Jericho van het noorden, en gaat op door het gebergte westwaarts, en haar uitgangen zijn aan de woestijn van Beth-aven. 13 En van daar gaat de landpaal door naar Luz, aan de zijde van Luz (welke is Beth-el), zuidwaarts; en deze landpaal gaat af naar Atroth-addar, aan de berg, die aan de zuidzijde van het benedenste Beth-horon is. 14 En die landpaal strekt en keert zich om, naar de westhoek zuidwaarts van de berg, die tegenover Beth-horon zuidwaarts is, en haar uitgangen zijn aan Kirjath-baäl (welke is Kirjath-jearim), een stad der kinderen van Juda. Dit is de hoek ten westen. 15 De hoek nu ten zuiden is aan het uiterste van Kirjath-jearim; en deze landpaal gaat uit ten westen, en zij komt uit aan de fontein der wateren van Neftoah. 16 En deze landpaal gaat af tot aan het uiterste des bergs, die tegenover het dal van de zoon van Hinnom is, die in het dal der Refaieten is tegen het noorden; en gaat af door het dal van Hinnom, aan de zijde der Jebusieten zuidwaarts, en gaat af aan de fontein van Rogel; 17 En strekt zich van het noorden, en gaat uit te En-semes; van daar gaat zij uit naar Geliloth, welke is tegenover de opgang naar Adummim, en zij gaat af aan de steen van Bohan, de zoon van Ruben; 18 En gaat door ter zijde tegenover Araba naar het noorden, en gaat af te Araba. 19 Verder gaat deze landpaal door aan de zijde van Beth-hogla noordwaarts, en de uitgangen van deze landpaal zijn aan de tong der Zoutzee noordwaarts, aan het uiterste van de Jordaan zuidwaarts. Dit is de zuiderlandpaal.

20 De Jordaan nu bepaalt haar aan de hoek naar het oosten. Dit is het erfdeel der kinderen van Benjamin, in hun landpalen rondom, naar hun huisgezinnen. 21 De steden nu van de stam der kinderen van Benjamin, naar hun huisgezinnen, zijn: Jericho, en Beth-hogla, en Emek-keziz, 22 En Beth-araba, en Zemaraim, en Beth-el, 23 En Haavvim, en Para, en Ofra, 24 Chefar-haammonai, en Ofni, en Gaba; twaalf steden en haar dorpen. 25 Gibeon, en Rama, en Beeroth, 26 En Mizpe, en Chefira, en Moza, 27 En Rekem, en Jirpeel, en Tharala, 28 En Zela, Elef en Jebusi (deze is Jeruzalem), Gibath, Kirjath: veertien steden mitsgaders haar dorpen. Dit is het erfdeel der kinderen van Benjamin, naar hun huisgezinnen.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De oprichting van de tabernakel te Silo, vers 1.
II. Hoe de zeven stammen, die nog niet gevestigd waren, opgewekt werden om hun erfdeel te verkrijgen, en hoe Jozua er hun op weg voor heeft geholpen, vers 2-7.

III. De verdeling van het land in zeven delen door mannen die hiervoor aangesteld werden, vers 8, 9.
IV. De toewijzing van deze zeven delen aan de zeven stammen, die nog onvoorzien waren, door het lot, vers 10.
V. Het bijzondere lot van de stam van Benjamin, en de grenzen er van, vers 11-20. De steden, die er in gelegen waren, vers 21-28. De andere zes stammen zullen wij wel voorzien vinden in het volgende hoofdstuk.

JOZUA 18:1
In het midden van de geschiedenis van de verdeling des lands komt nu dit bericht van het oprichten van de tent van de samenkomst, die tot nu toe aan haar oude plaats was gebleven in het midden van het leger. Maar nu drie van de vier afdelingen, die haar in de woestijn plachten te omringen, verbroken en verminderd waren, die van Juda, Efraïm en Ruben door het vertrek van deze stammen naar hun respectieve bezittingen, en alleen die van Dan nog in zijn geheel was, werd het tijd om aan de verplaatsing van de tabernakel zelf naar een stad te denken. Menigmaal hadden de priesters en Levieten de tabernakel afgebroken, gedragen, en wederom opgericht in de woestijn, overeenkomstig de bevelen, die hun hiervoor gegeven waren, Numeri 4:5 en verv. Maar nu moeten zij het eens-voor-goed doen, geen pinnen zullen er meer van uitgetrokken, geen zelen er van verscheurd worden, Jesaja 33:20. Merk op:

1. De plaats, waarheen de tabernakel gebracht werd, en waar hij werd opgericht. Het was Silo, een stad in het lot van Efraïm, maar zeer dicht bij het lot van Benjamin. Ongetwijfeld heeft God zelf hun op de een of andere wijze naar die plaats geleid, want Hij had beloofd, dat Hij de plaats zou verkiezen, om Zijn naam aldaar te doen wonen, Deuteronomium 12:11. Hoogstwaarschijnlijk heeft Hij Zijn wil ten opzichte van deze zaak bekend gemaakt door de borstlap des gerichts met de Urim. Deze plaats werd gekozen:
a. Omdat zij in het hart des lands was, dichter bij het centrum dan Jeruzalem, en daarom te meer gerieflijk voor het samenkomen van geheel Israël uit de verschillende delen des lands. In de woestijn was hij in het midden des legers geplaatst, en daarom moet hij nu in het midden des volks zijn, als hetgeen allen heiligde, en "de heerlijkheid was in het midden van hen." Zie Psalm 46:6.
b. Omdat zij in het lot was van de stam, waartoe Jozua behoorde, die nu hun eerste magistraat was, en het zal hem beide tot eer en tot gerief zijn en tot voordeel voor het land, om hem in zijn nabijheid te hebben. De getuigenis Israëls en de stoelen des gerichts voegen zeer goed bij elkaar, Psalm 122:4, 5.
c. Sommigen denken dat het ook met het oog was op de naam dier plaats, daar Silo de naam was, waarbij de Messias bekend was in Jakobs profetie, Genesis 49:10, welke profetie ongetwijfeld wel bekend was onder de Joden. Het oprichten van de tabernakel te Silo gaf hun een wenk, dat in de Silo, van wie Jakob gesproken heeft, al de inzettingen van dit aardse heiligdom haar vervulling zullen hebben in een meerderen en volmaakten tabernakel, Hebreeën 9:1-11. Dr. Lightfoot denkt dat de plaats, waar de tabernakel werd opgericht Silo genoemd werd om de vreedzaamheid van het land in die tijd, zoals later Zijn tempel was in Salem, dat ook vreedzaam betekent.

2. De plechtige wijze waarop het geschiedde. De gehele vergadering van de kinderen Israëls verzamelde zich te Silo om de plechtigheid bij te wonen, ere te doen aan de ark Gods, als het teken van Gods tegenwoordigheid, en haar welkom te heten in de plaats van haar vestiging. leder Israëliet had er belang bij, en daarom hebben allen hun blijdschap en voldoening bij deze gelegenheid geuit. Zie 2 Samuel 6:15. Waarschijnlijk zijn de stammen, die nog te Gilgal gelegerd waren toen de tabernakel naar Silo gebracht werd, ook vertrokken en hebben zij zich

rondom Silo gelegerd, want ieder Israëliet zou zich wensen te vestigen, waar Gods tabernakel gevestigd is. Bij deze gelegenheid wordt er melding van gemaakt, dat het land voor hen onderworpen was, om te kennen te geven dat zij, het land in die omtrek tenminste volkomen ten ondergebracht zijnde, geen tegenstand ontmoetten, en geen gevaar vreesden, maar het nu tijd achtten, om op die wijze dankbaar te erkennen dat God goedertieren over hen geweest is, daar Hij hen zo aanhoudend met voorspoed had gezegend. Het was een goed voorteken voor hun eigen aangename vestiging in Kanaän, dat het hun eerste zorg was om de ark goed gevestigd te zien, zodra zij er een veilige plaats voor hadden. Hier is de ark ongeveer drie honderd jaren verbleven totdat de zonden van Eli's huis de ark deden verbeuren, Silo verwoestten, terwijl de ark weggevoerd werd door de vijanden. De puinhopen van Silo zijn lang daarna gebruikt als een waarschuwing voor Jeruzalem: "Gaat nu henen naar mijne plaats, die te Silo was, alwaar Ik Mijn naam in het eerst had doen wonen, en ziet wat Ik daaraan gedaan heb," Jeremia 7:12, Psalm 78:60.

JOZUA 18:2-10

I. Jozua bestraft de stammen, die nog niet gevestigd waren, omdat zij niets deden om een vestiging te verkrijgen in het land, dat God hun gegeven had. Er waren nog zeven stammen, die hun erfdeel moesten ontvangen zij waren zeker van het te zullen verkrijgen, maar wisten niet waar het zijn zou, en zij schijnen er zich niet zeer om bekommerd te hebben, vers 2. En nu redeneert Jozua met hen. Hoe houdt gij u zo slap? vers 3.

1. Zij waren al te zeer ingenomen met hun tegenwoordige toestand, vonden het geheel niet kwaad om allen bij elkaar te wonen, en evenals de Babelbouwers, hadden zij geen zin om uit elkaar te gaan, zich te verspreiden, en elkanders goed gezelschap te verlaten. De roof van de steden, die zij genomen hadden, stelde hen instaat om voor het tegenwoordige ruim te leven, en aan de toekomst wilden zij niet denken. Misschien waren de stammen van Juda en Jozef, die hun erfdeel reeds ontvangen hadden in de naburige landstreken, edelmoedig om hun broederen te onthalen, die nog niet voorzien waren, zodat zij van het een goede huis naar het andere gingen onder hun vrienden, waarmee zij, in plaats van wrok te koesteren omdat zij voor het ogenblik nog moesten wachten op hun erfdeel, zó tevreden waren dat zij er niet op gesteld waren om nu al eigen huizen te hebben.

2. Zij waren traag en tot uitstellen geneigd Zij wensten misschien wel dat die zaak reeds geregeld was, maar hadden de geestkracht niet om er zelf iets voor te doen, al was dit nog zozeer in hun eigen voordeel, evenals de luiaard, "die zijn hand in de boezem verbergt, en te moede is om die weer tot zijn mond te brengen." De landstreken, die nog verdeeld moesten worden, lagen op een afstand, sommigen er van waren nog in de handen van de Kanaänieten. Indien zij er nu bezit van gaan nemen, dan moeten de steden herbouwd of gerestaureerd worden, zij moeten hun kudden ver heendrijven, hun vrouwen en kinderen naar vreemde, hun onbekende plaatsen brengen, en dat kan niet zonder veel zorg en moeite geschieden, en zonder veel ontberingen te lijden, en zo: "Wie op de wind acht geeft, zal niet zaaien, en wie op de wolken ziet, zal niet maaien," Prediker 11:4 Door schijnbare moeilijkheden wordt menigeen afgehouden van zijn plicht, en belet om te genieten van hetgeen het zijne is. God heeft ons door Zijn genade recht gegeven op een goed land, het hemelse Kanaän, maar wij houden ons slap om er bezit van te nemen, wij gaan niet in tot die rust, zoals wij het door geloof, en hoop, en heilige blijdschap zouden kunnen, wij leven niet in de hemel, zoals wij er in zouden kunnen leven als wij bedachten de dingen, die boven zijn, en daar onze wandel hadden. Hoelang zal het aldus met ons zijn? Hoelang nog zullen wij onszelf in het licht staan, en voor valse ijdelheden onze weldadigheid verlaten.

JOZUA was zich bewust van het schadelijke van deze vertraging, want terwijl zij verzuimen bezit te nemen van het veroverde land, zullen de Kanaänieten hun krachten verzamelen, zal hun moed weer verlevendigd worden, zullen zij zich gaan versterken in de plaatsen, die zij nog in handen hebben, waardoor het zoveel te moeilijker zal zijn hen volkomen te verdrijven. De Israëlieten zullen hun voordeel verliezen door hun overwinningen niet voort te zetten. "Gelijk dus een arend zijn nest opwekt," zo wekt Jozua hen op om bezit te nemen van hun erfdeel. Hij is bereid het zijne te doen, zo zij slechts het hun willen doen.

II. Hij stelt hun een methode voor om zich te vestigen.
1. Het land, dat nog overbleef, moest in ogenschouw genomen en beschreven worden een onderzoek worden ingesteld naar de steden en de landerijen, die er toe behoorden, vers 4. Dezen moeten verdeeld worden in zeven gelijke delen, waarbij zij het oog moeten hebben op de waarde van de steden en velden, die zij zo nauwkeurig mogelijk moesten schatten, zowel als op het aantal van de steden en de uitgestrektheid van het land. Juda is gevestigd ten zuiden, en Jozef ten noorden van Silo, om de tabernakel te beschermen, vers 5, en daarom behoeven zij hun land niet te beschrijven, doch alleen in die landen, welke nog niet verdeeld waren. Hij geeft een reden op, waarom zij het slechts in zeven delen moeten verdelen, namelijk omdat de Levieten geen tijdelijke goederen moesten hebben, zij moesten leven van hun prebenden. "Het priesterschap des Heeren is hun erfdeel," en het was een ruim en aanzienlijk erfdeel. Gad en Ruben en de halve stam van Manasse waren reeds gevestigd, voor hen behoefde dus niet verder gezorgd te worden.
a. Drie mannen werden aangesteld uit ieder van de zeven stammen, die hun erfdeel nu moesten ontvangen, om het land op te nemen, vers 4, in het geheel dus een en twintig. Om meerderen spoed te betrachten, daar zij reeds zoveel tijd hadden verloren, hebben zij zich misschien verdeeld in drie groepen, bestaande uit een man van iedere stam, die dan ieder een district in ogenschouw gingen nemen. Aldus werd de zaak in gelijke handen gegeven, opdat er geen partijdigheid zou zijn in het vaststellen van de zeven delen, en geen achterdocht zou worden opgewekt, maar allen overtuigd zouden zijn dat hun recht gedaan werd.
b. De beschrijving werd aldus gedaan en tot Jozua gebracht, vers 8, 9. Josephus zegt dat zij er zeven maanden op hebben doorgebracht. En wij hebben er bij op te merken het geloof en de moed van de personen, die hiervoor gebruikt werden. Er waren nog zeer veel Kanaänieten in het land, allen in woede ontstoken tegen Israël, als een beer, die van de jongen beroofd is. Het zal spoedig bekend worden wat die mannen komen doen, en wat konden zij anders verwachten dan belaagd, overrompeld en gedood te worden? Maar in gehoorzaamheid aan Jozua's bevel en steunende op Gods macht, hebben zij aldus hun leven gewaagd om hun land te dienen.
c. De goede voorzienigheid Gods in hen te beschermen tegen de vele doden waaraan zij blootgesteld waren, en hen allen weer veilig in het leger te Silo terug te brengen. Als wij ons op de weg des plichts bevinden, dan zijn wij onder de bijzondere bescherming des Almachtigen.

2. Nadat het land beschreven en in zeven delen verdeeld was, heeft Jozua door een beroep op God en onder Zijn leiding, bepaald welk deel aan iedere stam zou toebehoren, vers 6. Dat ik voor ulieden het lot hier werpe bij de tabernakel, (omdat het een heilige handeling was) voor het aangezicht des Heeren onzes Gods, op wie elke stam het oog moet hebben, met dankbaarheid voor de gerieflijkheden, en met onderworpenheid en berusting onder de ongerieflijkheden van hun lot. Wij moeten Gods recht van eigendom erkennen in hetgeen wij hebben in de wereld, en er over beschikken als voor Zijn aangezicht met rechtvaardigheid, en liefde, en afhankelijkheid van Zijn voorzienigheid. Het hemelse Kanaän is ons beschreven in het Boek, het Boek van de Schriften, en daar zijn woningen en delen genoeg voor geheel het

geestelijk Israël Gods. Christus is onze Jozua, die het onder ons verdeelt, tot Hem moeten wij ons wenden voor een erfdeel met de heiligen in het licht. Zie Johannes 17:2, 3.

JOZUA 18:11-28
Wij hebben hier het lot van de stam van Benjamin, dat door Gods voorzienigheid bepaald werd aan de een zijde naast Jozef, omdat Benjamin Jozefs eigen en enige broeder was (daar zij dezelfde moeder hadden) en Benjamin de kleine was, Psalm 68-28, en de bescherming nodig had van Jozef de grote, maar toch nog een beteren Beschermer had, want Hij "zal hem de gehele dag overdekken," Deuteronomium 33:12. En naast Juda aan de andere zijde, opdat die stam later zich met Juda zal verenigen in trouw en aanhankelijkheid aan de troon van David en de tempel te Jeruzalem. Wij hebben hier:

1. De nauwkeurige grenzen van deze stam, die wij niet in bijzonderheden behoeven te verklaren, daar hij ten zuiden aan Juda paalde en ten noorden aan Jozef, zodat hij ten oosten de Jordaan tot grens had, en de stam van Dan ten westen. De landpaal wordt (volgens de Engelse overzetting) gezegd zich te keren naar de hoek van de zee zuidwaarts, vers 14, terwijl toch het lot van deze stam nergens tot aan de Grote Zee kwam. Bisschop Patrick denkt dat hiermede bedoeld wordt, dat die grens parallel liep met de Grote Zee, hoewel op een afstand er van.
Dr. Fuller oppert de mening dat, wijl er niet van "de grote zee" wordt gesproken, maar alleen van "de zee," waarmee dikwijls slechts een meer wordt aangeduid, het water van Gibeon kan bedoeld zijn, dat een "hoek" van de zee kan genoemd worden en in Jeremia 41:12, "als het grote water dat bij Gibeon is" wordt aangeduid, en het wordt omgeven door de westelijke grens van deze stam.

2. De bijzondere steden in deze stam, niet alle steden doch alleen de meest aanzienlijke worden hier genoemd, zes en twintig in getal. Jericho, hoewel die plaats ontmanteld was en niet herbouwd mocht worden als een stad met poorten en muren, wordt het eerst genoemd, omdat zij wel als landelijk dorp herbouwd en bewoond mocht worden, en dus niet nutteloos was voor deze stam. Gilgal was in die stam, waar Israël zich het eerst legerde toen Saul tot koning was gemaakt, 1 Samuel 11:14. Later is het een zeer goddeloze stad geweest. "Al haar boosheid is te Gilgal," Hosea 9:11. Bethel was een vermaarde plaats in die stam, hoewel Benjamin het huis van David bleef aanhangen, schijnt Bethel in het bezit te zijn geweest van het huis van Jozef, Richteren 1:23-25, en daar heeft Jerobeam een van zijn kalveren opgericht. Gibeon was in deze stam, waar in het begin van Salomo’s tijd het altaar was, 2 Kronieken 1:3. Ook Gibea, de beruchte plaats waar het bijwijf van de Leviet mishandeld werd, Mizpa, en dicht bij Samuels Eben-Haezer, ook Anathoth, Jeremia’s stad, waren in deze stam, evenals het noordelijk deel van Jeruzalem. Paulus was de eer van die stam, Romeinen 11:1, Filippenzen 3-5, maar waar zijn land lag, weten wij niet, hij heeft het betere vaderland gezocht.

HOOFDSTUK 19

1 Daarna ging het tweede lot uit voor Simeon, voor de stam der kinderen van Simeon, naar hun huisgezinnen; en hun erfdeel was in het midden van het erfdeel der kinderen van Juda. 2 En zij hadden in hun erfdeel: Beer-seba, en Seba, en Molada, 3 En Hazar-sual, en Bala, en Azem, 4 En Eltholad, en Bethul, en Horma, 5 En Ziklag, en Beth-hammerchaboth, en Hazar-suza, 6 En Beth-lebaoth, en Saruhen; dertien steden en haar dorpen. 7 Ain, Rimmon, en Ether, en Asan; vier steden en haar dorpen; 8 En al de dorpen, die rondom deze steden waren, tot Baälath-beer, dat is Ramath tegen het zuiden. Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Simeon, naar hun huisgezinnen.
9 Het erfdeel der kinderen van Simeon is onder het snoer der kinderen van Juda; want het erfdeel der kinderen van Juda was te groot voor hen; daarom erfden de kinderen van Simeon in het midden van hun erfdeel. 10 Daarna kwam het derde lot op voor de kinderen van Zebulon, naar hun huisgezinnen; en de landpaal van hun erfdeel was tot aan Sarid. 11 En hun landpaal gaat opwaarts naar het westen en Mar-ala, en reikt tot Dabbaseth, en reikt tot aan de beek, die voor aan Jokneam is. 12 En zij wendt zich van Sarid oostwaarts tegen de opgang der zon, tot de landpaal van Chisloth-thabor, en zij komt uit te Dobrath, en gaat opwaarts naar Jafia. 13 En van daar gaat zij oostwaarts door naar de opgang, naar Gath-hefer, te Eth-kazin, en zij komt uit te Rimmon-methoar, hetwelk is Nea. 14 En deze landpaal keert zich om tegen het noorden naar Hannathon, en haar uitgangen zijn het dal van Jiftah-el. 15 En Kattath, en Nahalal, en Simron, en Jidala, en Bethlehem; twaalf steden en haar dorpen. 16 Dit is het erfdeel der kinderen van Zebulon, naar hun huisgezinnen; deze steden en haar dorpen.
17 Het vierde lot ging uit voor Issaschar, voor de kinderen van Issaschar, naar hun huisgezinnen. 18 En hun landpaal was Jizreela, en Chesulloth, en Sunem, 19 En Hafaraim, en Sion, en Anacharath, 20 En Rabbith, en Kisjon, en Ebez, 21 En Remeth, en En-gannim, en En-hadda, en Beth-pazzez. 22 En deze landpaal reikt aan Thabor, en Sahazima, en Beth-semes; en de uitgangen van hun landpaal zijn aan de Jordaan; zestien steden en haar dorpen. 23 Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Issaschar, naar hun huisgezinnen, de steden en haar dorpen.
24 Toen ging het vijfde lot voor de stam der kinderen van Aser uit, naar hun huisgezinnen. 25 En hun landpaal was Helkath, en Hali, en Beten, en Achsaf, 26 En Allammelech, en Am-ad, en Mis-al; en zij reikt aan Karmel westwaarts, en aan Sichor-libnath; 27 En wendt zich tegen de opgang der zon naar Beth-dagon, en reikt aan Zebulon, en aan het dal Jiftha-el noordwaarts naar Beth-emek, en Nehiel, en komt uit tot Kabul ter linkerhand; 28 En Ebron, en Rehob, en Hammon, en Kana, tot aan groot Sidon. 29 En deze landpaal wendt zich naar Rama, en tot aan de vaste stad Tyrus; dan keert deze landpaal naar Hosa, en haar uitgangen zijn aan de zee, van het landsnoer strekkende naar Achzib, 30 En Umma, en Afek, en Rehob; twee en twintig steden en haar dorpen. 31 Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Aser, naar hun huisgezinnen, deze steden en haar dorpen.
32 Het zesde lot ging uit voor de kinderen van Nafthali, voor de kinderen van Nafthali, naar hun huisgezinnen. 33 En hun landpaal is van Helef, van Allon tot Zaanannim, en Adami-nekeb, en Jabneel, tot Lakkum; en haar uitgangen zijn aan de Jordaan. 34 En deze landpaal wendt zich westwaarts naar Asnoth-thabor, en van daar gaat zij voort naar Hukkok, en zij reikt aan Zebulon tegen het zuiden, en aan Aser reikt zij tegen het westen, en aan Juda aan de Jordaan tegen de opgang der zon. 35 De vaste steden nu zijn: Ziddim, Zer en Hammath, Rakkath en Cinnereth, 36 En Adama, en Rama, en Hazor, 37 En Kedes, en Edrei, en En-hazor, 38 En Jiron, en Migdal-el, Horem en Beth-anath, en Beth-semes; negentien steden en haar dorpen. 39 Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Nafthali, naar hun huisgezinnen, de steden en haar dorpen.
40 Het zevende lot ging uit voor de stam der kinderen van Dan, naar hun huisgezinnen. 41 En de landpaal van hun erfdeel was: Zora, en Esthaol, en Ir-semes, 42 En Saalabbin, en Ajalon, en Jithla, 43 En Elon, en Timnatha, en Ekron, 44 En Elteke, en Gibbethon, en Baälath, 45 En Jehud, en Bene-berak, en Gath-rimmon, 46 En Me-jarkon, en Rakkon, met de landpaal tegenover Jafo. 47 Doch de landpaal der kinderen van Dan was hun te klein uitgekomen; daarom togen de kinderen van Dan op, en krijgden tegen Lesem, en namen haar in, en sloegen haar met de scherpte des zwaards, en erfden haar, en woonden daarin; en zij noemden Lesem Dan, naar de naam van hun vader Dan. 48 Dit is het erfdeel van de stam der kinderen van Dan, naar hun huisgezinnen, deze steden en haar dorpen.
49 Toen zij nu geeindigd hadden het land erfelijk te delen, naar zijn landpalen, zo gaven de kinderen Israëls aan Jozua, de zoon van Nun, een erfdeel in het midden van hen. 50 Naar de mond des HEEREN gaven zij hem die stad, welke hij begeerde, Thimnath-serah, op het gebergte van Efraim; en hij bouwde die stad, en woonde in dezelve. 51 Dit zijn de erfdelen, welke Eleazar, de priester, en

Jozua, de zoon van Nun, en de hoofden der vaderen van de stammen, door het lot aan de kinderen Israëls erfelijk uitdeelden te Silo, voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst. Aldus maakten zij een einde van het uitdelen des lands.

In de beschrijving van de erfdelen van Juda en Benjamin hebben wij een bericht beide van de grenzen, door welke zij omgeven waren, en van de steden die er in gevonden werden. In de beschrijving van het lot van Efraïm en Manasse hebben wij de grenzen maar niet de steden, in dit hoofdstuk worden de erfdelen van Simeon en Dan alleen naar hun steden beschreven, en worden de grenzen niet opgegeven omdat die veelal binnen Juda lagen, inzonderheid die van de stam van Simeon, van de overigen worden de grenzen aangeduid en hun steden genoemd, inzonderheid de grenssteden. Hier is:

I. Het lot van Simeon, vers 1-9.
II. Van Zebulon, vers 10-16.
III. Van Issaschar, vers 17-23.
IV. Van Aser, vers 24-39.
V. Van Dan, vers 40-43.
VI Eindelijk het erfdeel, dat aan Jozua zelf en zijn geslacht werd toegewezen, vers 49-51.

JOZUA 19:1-9
Simeon's lot werd getrokken na die van Juda, Jozef en Benjamin, want Jakob had oneer op die stam gelegd, maar hij wordt toch voor de twee jongere zonen van Lea, en de drie zonen van de dienstmaagden gesteld. Voor zoveel wij weten is geen man van betekenis, hetzij rechter of profeet, uit die stam voortgekomen.

1. Hun erfdeel lag binnen het lot van Juda, vers 1, en was er uit genomen, vers 9. De personen, die het eerst het land hadden opgenomen, schijnen het zich groter voorgesteld te hebben dan het was, en gedacht te hebben dat het toereikend zou zijn om aan elke stam een, naar evenredigheid, even groot deel te geven als zij aan Juda hadden toebedeeld, maar bij een nauwkeuriger onderzoek bleek het, dat het daar ontoereikend toe was, vers 9, het erfdeel van de kinderen van Juda was te veel voor hen, het was meer dan zij nodig hadden, en, zoals zij later bemerkten, meer dan hun ten deel moest vallen. God heeft het echter niet door het lot verminderd, maar liet het over aan hun wijsheid en zorg om later de vergissing te herstellen. En toen zij dit deden, hebben de kinderen van Juda er zich niet tegen verzet, dat hun de steden weer afgenomen werden, die bij de eerste verdeling binnen hun lot vielen, daar zij er nu van overtuigd waren, dat zij meer de hun evenredig deel hadden ontvangen. Al zulke zaken moeten "behoudens vergissingen" geregeld worden, en, zo het nodig is, een herziening worden toegelaten. Hoewel hetgeen hun door het lot ten deel was gevallen, strikt genomen, hun recht was tegenover geheel de wereld, wilden zij toch niet staan op hun recht, toen het bleek dat een andere stam gebrek zou hebben aan hetgeen zij konden missen. Wij moeten zien op hetgeen van een ander is, en niet maar op hetgeen het onze is. De overvloed van sommigen moet voorzien in het gebrek van anderen, opdat er enige gelijkheid zij, waarvoor de billijkheid pleit, al kan het ook niet naar recht worden geëist. Hetgeen nu van Juda werd afgenomen om een nieuw lot te vormen, werd door Gods voorzienigheid zo geleid, dat het Simeon ten deel viel, opdat Jakobs profetie betreffende deze stam: "Ik zal u verdelen onder Jakob," vervuld zou worden. De steden van Simeon waren verstrooid onder Juda door welke stam zij omgeven waren, behalve aan de zijde van de zee. Dit bracht hen in verbond met Juda, Richteren 1:3, en was later de gelukkige aanleiding, dat velen uit die stam, ten tijde van de afval dertien stammen onder Jerobeam, het huis van David bleven aanhangen, 2 Kronieken 15:9. Het is goed om in een goede nabuurschap te wonen.

2. De steden in hun lot worden hier genoemd. Beër-Seba, en Seba, die echter namen van dezelfde plaats schijnen te zijn, wordt het eerst genoemd. Ziklag is een van de steden, van welke wij lezen in de geschiedenis van David. Welke maatregelen zij genomen hebben om hun grenzen uit te breiden, en zich ruimte te verschaffen, wordt ons gemeld in 1 Kronieken 4:39 en verv.

JOZUA 19:10-16
Dit is het lot van Zebulon, die hoewel na Issaschar uit Lea geboren, toch door Jakob en Mozes voor hem gezegend werd, en daarom was het zo beschikt, dat zijn lot voor dat van Issaschar uitkwam. Het lag ten noorden van die stam en ten zuiden van Aser.

1. Het lot van deze stam werd ten westen bespoeld door de Grote Zee, en ten oosten door de Zee van Tiberias, beantwoordende aan Jakobs profetie, Genesis 49:13 "Zebulon zal aan de haven van de zeeën wonen," een haven voor koopvaardijschepen op de Grote Zee, en voor vissersschepen op de Zee van Galilea.

2. Hoewel er plaatsen waren in deze stam die in de geschiedenis van het Ouden Testament vermaard zijn geworden, inzonderheid de berg Karmel, waar in Elia's tijd het geding tussen God en Baäl tot beslissing kwam, was dit lot toch veel meer beroemd geworden in de geschiedenis van het Nieuwe Testament, want daarin lag Nazareth, waar onze gezegende Heiland zoveel van Zijn tijd op aarde heeft doorgebracht, vanwaar Hij Jezus van Nazareth genoemd werd, en de berg Thabor was daar, op welke Hij van gedaante werd veranderd, en die oever van de zee van Galilea, waar Christus zo menigmaal gepredikt heeft, en zoveel wonderen heeft gewrocht.

JOZUA 19:17-23
Het lot van Issaschar strekte zich uit van de Jordaan in het oosten tot aan de Grote Zee in het westen, ten zuiden paalde het aan Manasse, en ten noorden aan Zebulon. Het was een talrijke stam, Numeri 26:25. Thola, een van de richteren, was uit die stam, Richteren 10. Evenzo was Baësa, een van de koningen van Israël uit die stam, 1 Koningen 15:27. De gewichtigste plaatsen in die stam waren:
1. Jizreëla, waar Achabs paleis was, en dichtbij Naboths wijngaard.
2. Sunem, waar de Godvruchtige Sunamietische woonde, die aan Elisa gastvrijheid heeft verleend.
3. De beek Kison, aan werker oevers Sisera door Deborah en Barak werd verslagen.
4. De bergen van Gilboa, waar Saul en Jonathan verslagen werden, en niet ver vandaar was Endor, waar Saul de waarzegster heeft geraadpleegd, 5. en Megiddo, waar Josia gedood werd, bij Hadad-Rimmon, 2 Koningen 23:29, Zacharia 12:11 Jozua 19:24-31

Het lot van **Aser** lag langs de kust van de Grote Zee. Wij lezen van geen merkwaardige persoon, die uit deze stam is voortgekomen, behalve van de profetes Anna, die ten tijde van Christus' geboorte voortdurend in de tempel woonde, Lukas 2-36. Er waren ook niet veel vermaarde plaatsen in deze stam. Afek, waarvan melding wordt gemaakt in vers 30, was de plaats in welker nabijheid Benhadad verslagen werd door Achab, 1 Koningen 20:30 . Maar zeer dicht bij deze stam lagen de beroemde havensteden Tyrus en Sidon, van welke wij zoveel lezen. Tyrus wordt hier de vaste stad geroemd vers 29. Maar bisschop Patrick denkt dat het niet hetzelfde Tyrus is, waarvan wij later lezen want die stad was op een eiland gebouwd terwijl deze oude vaste, of sterke, stad op het vasteland lag. En sommigen maken de gissing dat naar deze twee sterkten: Sidon en Tzor of Tyrus, velen van de Kanaänieten gevlucht zijn om er een toevlucht te zoeken, toen Jozua zijn inval deed in hun land.

JOZUA 19:32-39
Het erfdeel van Nafthali lag van alle stammen het noordelijkst grenzende aan de Libanon. De stad Lesem, of Laïs, lag aan de uiterste grens ten noorden, daarom wordt, nadat de Danieten er zich meesters van hadden gemaakt, en haar Dan genoemd hebben, de lengte van Kanaän van het noorden naar het zuiden, opgegeven als van Dan tot Beërseba. Nafthali had Zebulon ten zuiden, Aser ten westen, en Juda bij de Jordaan waarschijnlijk een stad van die naam, en aldus onderscheiden van de stam van Juda, ten oosten. Het was in het lot van deze stam dicht bij de wateren van Merom, dat Jozua streed met Jabin en hem versloeg, Hoofdstuk 11:1 en verv. In deze stam lagen Kapernaum en Bethsaida aan het noordelijk einde van de zee van Tiberias, waar Christus zoveel grote werken gedaan heeft, en de berg waarop (naar men denkt) Christus gepredikt heeft, Mattheüs 5:1 Jozua 19:40-48

Hoewel **Dan** de aanvoerder was van een van de vier afdelingen van het leger Israëls in de woestijn, die namelijk, welke de achterhoede vormde, was hij toch de laatste, voor wie in Kanaän werd voorzien, en zijn lot viel in het zuidelijk deel van Kanaän, tussen Juda aan de oostzijde, en het land van de Filistijnen ten westen, Efraïm was ten noorden en Simeon ten zuiden. Gods voorzienigheid plaatste deze talrijke en machtige stam op een post van gevaar, als zijnde het best instaat om de lastige kwellende naburen, de Filistijnen, in bedwang te houden, en dit werd aldus bevonden in Simsons tijd. Hier is:

1. Een bericht van hetgeen deze stam door het lot ten deel is gevallen. Van Zora en Esthaol en het leger van Dan in die streken lezen wij in de geschiedenis van Simson. En in de nabijheid lag het dal van Eskol, vanwaar de verspieders de vermaarde druiventros hebben medegebracht. Jafo, of Joppe, was in dit lot.

2. Een bericht van hetgeen zij door hun eigen vlijt en dapperheid verkregen hebben hetgeen hier, in vers 47, vermeld wordt, maar uitvoerig verhaald is in Richteren 18:7 en verv.

JOZUA 19:49-51
In dit laatste vers wordt het verhaal van de verdeling des lands plechtig ten einde gebracht, hetgeen aanduidt dat het tot ieders genoegen en tevredenheid was geschied maar eerst hebben wij het bericht van het bijzondere erfdeel, dat aan Jozua werd toegewezen.
I. Hij was de laatste, die een erfdeel ontving, hoewel hij de oudste en voornaamste persoon was van geheel Israël, en, daar hij het opperbevel had gevoerd bij de verovering van Kanaän wel geëist zou kunnen hebben om het eerst voor zich en zijn geslacht een vestiging te ontvangen. Maar hij wilde doen blijken dat hij in alles wat hij deed het goede voor zijn volk op het oog had, maar niet zijn eigen bijzonder belang. Hij was tevreden om nog ongevestigd te blijven, totdat hij allen goed geplaatst zag, en hierin is hij een groot voorbeeld voor allen, die een openbaar ambt bekleden om het algemeen welzijn voor hun eigen wens of genoegen te stellen. Laat eerst het publiek verzorgd zijn.

2. Hij ontving zijn lot naar de mond des Heeren. Waarschijnlijk heeft God, toen Hij door Mozes aan Kaleb zei welk erfdeel hij zou ontvangen, Jozua 14:9, dezelfde belofte gegeven aan Jozua, waardoor hem zijn erfdeel dubbel lieflijk werd, daar hij het niet, zoals de overigen, door Gods algemene voorzienigheid, maar door een bijzondere belofte had verkregen.

3. Hij koos het op het gebergte Efraïm, dat aan zijn eigen stam behoorde, waardoor hij dus in gemeenschap bleef met zijn stam, terwijl hij door een bijzonder voorrecht zijn erfdeel in een anderen stam, bijvoorbeeld in die van Juda, had kunnen kiezen, om zich aldus van zijn

stamgenoten te onderscheiden. Laat niemand door de eer of het aanzien, waartoe hij gekomen is, zich zijn familie of zijn land schamen, of er van vervreemd worden. De tabernakel was in het lot van Efraïm opgericht, en Jozua wilde het zo overleggen, dat hij er niet ver van af zou zijn.

4. De kinderen Israëls worden gezegd het hem gegeven te hebben, vers 49, hetgeen zijn ootmoed te kennen geeft, daar hij het niet wilde nemen zonder de toestemming en goedkeuring des volks, waarmee hij heeft willen erkennen hoewel "major singulis, groter dan iemand hunner afzonderlijk," toch "minor universis-minder dan geheel de vergadering-"te zijn, en de bezitting van zijn geslacht, onder God, door de schenking des volks wilde houden.

5. Het was een stad, die gebouwd moest worden, eer zij geschikt was om er in te wonen. Terwijl anderen in huizen woonden, die zij niet hadden gebouwd, moet Jozua voor zich bouwen ten einde een voorbeeld te zijn van vlijt en van vergenoegdheid met het geringe, met gebouwen die hij zonder kunst of pracht, in van de haast kon oprichten. Zo is onze Heere Jezus gekomen, en "heeft onder ons gewoond," niet in pracht maar in armoede, ons rust bereidende, terwijl Hij zelf niet had waar Hij het hoofd zou neerleggen. Ook Christus heeft zichzelf niet behaagd.

HOOFDSTUK 20

1 Verder sprak de HEERE tot Jozua, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Geeft voor ulieden de vrijsteden, waarvan Ik met ulieden gesproken heb door de dienst van Mozes. 3 Dat daarhenen vliede de doodslager, die een ziel door dwaling, niet met wetenschap, verslaat; opdat zij ulieden zijn tot een toevlucht voor de bloedwreker. 4 Als hij vlucht tot een van die steden, zo zal hij staan aan de deur der stadspoort, en hij zal zijn woorden spreken voor de oren van de oudsten derzelver stad; dan zullen zij hem tot zich in de stad nemen, en hem plaats geven, dat hij bij hen wone. 5 En als de bloedwreker hem najaagt, zo zullen zij de doodslager in zijn hand niet overgeven, dewijl hij zijn naaste niet met wetenschap verslagen heeft, en hem gisteren en eergisteren niet heeft gehaat. 6 En hij zal in dezelve stad wonen, totdat hij sta voor het aangezicht der vergadering voor het gericht, totdat de hogepriester sterve, die in die dagen zijn zal; dan zal de doodslager wederkeren, en komen tot zijn stad, en tot zijn huis, tot de stad, van waar hij gevloden is. 7 Toen heiligden zij Kedes in Galilea, op het gebergte van Nafthali, en Sichem op het gebergte van Efraim, en Kirjath-arba, deze is Hebron, op het gebergte van Juda. 8 En aan gene zijde van de Jordaan, van Jericho oostwaarts, gaven zij Bezer in de woestijn, in het platte land, van de stam van Ruben; en Ramoth in Gilead, van de stam van Gad; en Golan in Bazan, van de stam van Manasse. 9 Dit nu zijn de steden, die bestemd waren voor al de kinderen Israëls, en voor de vreemdeling, die in het midden van henlieden verkeert, opdat derwaarts vluchte al wie een ziel slaat door dwaling; opdat hij niet sterve door de hand des bloedwrekers, totdat hij voor het aangezicht der vergadering gestaan zal hebben.

Dit korte hoofdstuk handelt over de vrijsteden, waarvan wij dikwijls in de geschriften van Mozes lezen, maar dit is de laatste maal, dat wij er melding van vinden gemaakt, want nu was die zaak voor goed geregeld en vastgesteld. Hier is:

I. De wet, die God betreffende de vrijsteden heeft gegeven, vers 1-6
II. Des volks aanwijzing van de bijzondere steden, die hiervoor gebruikt moesten worden, vers 7-9. En deze verhelpende wet was een schaduw van toekomende goederen.

JOZUA 20:1-6

Vele dingen zijn door de wet van Mozes verordineerd om gedaan te worden, als zij in Kanaän zullen gekomen zijn, onder anderen het aanwijzen van vrijsteden ter bescherming van hen, die onopzettelijk een manslag hadden begaan, hetgeen een voorrecht was voor geheel Israël, daar niemand kon weten, dat hij zich niet zelf te eniger tijd in zulk een geval kon bevinden, en het was in het belang des lands, dat het bloed niet zou vergoten worden van een onschuldige, wiens hand alleen schuldig was, maar niet zijn hart. God herinnert hen hieraan deze wet, die zozeer in hun voordeel was, opdat zij zich zouden opwekken om te gedenken aan de andere wetten, die Hij hun gegeven had en die Zijn eer betroffen. I. Er worden orders gegeven voor de aanwijzing van die steden vers 2, en wel op een zeer geschikt ogenblik, namelijk toen het land in ogenschouw was genomen en zij aldus beter instaat waren, om het in drie gelijke delen te verdelen, gelijk God hun bevolen had, ter gerieflijke ligging van deze vrijsteden, Deuteronomium 19:3. Waarschijnlijk is het echter niet geschied, voordat aan de Levieten hun deel was aangewezen dat wij in het volgende hoofdstuk vermeld vinden, omdat al de vrijsteden steden van de Levieten moesten wezen. Zodra God hun steden van de rust had gegeven, gebood Hij hun vrijsteden aan te wijzen, waarin allen te eniger tijd het nodig zouden kunnen hebben een toevlucht te zoeken. Zo heeft God voorzien, niet slechts voor hun rust ten allen tijde, maar voor hun veiligheid in tijden van gevaar, en op zulke tijden hebben wij ons te bereiden in deze wereld. En het geeft te kennen dat Gods geestelijk Israël in Christus en de hemel niet slechts zal kunnen rusten maar een veilige toevlucht vinden tegen alle gevaar. En wij kunnen niet denken dat in de wet van Mozes zo dikwijls en zoveel van deze vrijsteden gesproken zou zijn, en er zoveel zorg voor genomen zou zijn (daar toch aan de bedoeling volkomen beantwoord zou wezen, door aan de gerechtshoven de macht op te dragen om de

doodslager te beschermen in al die gevallen, waarin hij het voorrecht van de vrijsteden kon inroepen) indien zij niet bedoeld waren om typen te zijn van de hulp, door het Evangelie voorzien voor arme, boetvaardige zondaren en hun bescherming tegen de vloek van de wet en de toorn Gods, in onze Heere Jezus, tot wie de gelovigen "de toevlucht nemen," Hebreeën 6:18, en in wie zij "gevonden worden," Filippenzen 3:9 h als in een heiligdom, waar zij beveiligd zijn tegen arrest, en voor wie nu "geen verdoemenis is" Romeinen 8:1.

II. Er worden hier instructies gegeven voor het gebruik van deze steden. De desbetreffende wetten hadden wij in Numeri 35:10 en verv. waar zij uitvoerig verklaard zijn.
1. Er wordt verondersteld dat een mens iemand zou kunnen doden misschien wel zijn kind of zijn liefste vriend-onverhoeds of zonder het te weten, vers 3, iemand, die hij niet slechts tevoren niet heeft gehaat, maar waarlijk heeft bemind, vers 5, want "bij de mens is zijn weg niet." Hoeveel reden hebben wij niet om God te danken, die ons er voor bewaard heeft, zowel om bij ongeluk te doden, als om bij ongeluk gedood te worden! Nu wordt ondersteld dat in zulk een geval de bloedverwanten van de verslagene het leven zouden eisen van de persoon, die hem verslagen heeft, als voldoening aan de aloude wet: "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden."

2. Als het na onderzoek gebleken is dat de doodslag zuiver en alleen bij ongeluk is geschied en niet met voorbedachten rade, hetzij wegens een lang-gekoesterde wrok, of in plotseling opkomenden toorn, dan moest de doodslager in een van deze steden tegen de bloedwreker worden beschut en beschermd, vers 4-6. Door deze wet had hij dan recht op een woning in die stad werd hij onder de zorg gesteld van de stedelijke overheid, maar moest er in verblijven als een gevangene op vrije voeten. Alleen als hij de hogepriester overleefde, maar niet eerder, mocht hij naar zijn eigen stad terugkeren. En de Joden zeggen: "Indien hij voor de hogepriester in zijn vrijstad, de stad van zijn ballingschap stierf en daar begraven werd, dan mocht toch na de dood des hogepriesters zijn gebeente met eerbied naar het graf van zijn vaderen gebracht worden."

Jozua 20:7-9
Hier worden de vrijsteden in het land Kanaän genoemd, die volgens het advies en op gezag van Jozua en de oversten daartoe afgezonderd werden, vers 7, en bij deze gelegenheid worden ook de namen nog eens genoemd van de vrijsteden in het lot van de twee en een halve stam, die door Mozes waren aangewezen, Deuteronomium 4:43, maar (zoals bisschop Patrick denkt) het voorrecht daarvan hadden zij tot nu toe nog niet gehad, maar kwam nu pas in werking.

1. Zij worden gezegd, die steden geheiligd te hebben, vers 7. Niet, dat er enigerlei plechtigheid plaatshad om ze als het ware te wijden, maar zij hebben ze door een openlijke afkondiging plechtig tot vrijsteden verklaard, en als zodanig ze geheiligd aan de ere Gods als de beschermer van de in gevaar verkerende onschuld. Zij dienden tot een toevlucht als in een heiligdom of aan het altaar, en dus kan ook gezegd worden dat zij geheiligd waren. Christus, onze toevlucht, was geheiligd door Zijn Vader, ja, om onzentwil heeft Hij zich geheiligd, Johannes 17:19.

2. Deze steden (evenals die aan de andere kant van de Jordaan) lagen in drie onderscheiden delen des lands, en wel zo gerieflijk, dat een man (naar men zegt) één er van iedere hoek van het land in een halve dag kon bereiken. Kedes was in Nafthali, de noordelijkste en Hebron in Juda de zuidelijkste stam, Sichem lag in Efraïm, dus in het midden des lands, op ongeveer gelijke afstand van de twee anderen. God is een toevlucht, die nabij is.

3. Het waren allen Levietensteden, waardoor eer gelegd werd op Gods stam, hen tot rechters aanstellende in die gevallen, waarin de voorzienigheid Gods zo nauw betrokken was en tot beschermers van onschuldigen, die in gevaar waren. Het was ook een vriendelijkheid voor de arme vluchteling, daar hij, als hij niet mocht opgaan tot het huis des Heeren Zijn voorhoven niet mocht betreden, toch de dienaren van Gods huis in zijn nabijheid had, om hem te onderwijzen, voor hem te bidden, en hem enige vergoeding te bieden voor het gemis van de openbare inzettingen. Indien hij opgesloten moet zijn, dan zal het in een Levietenstad wezen, waar hij, zo hij wil, een goed gebruik kan maken van zijn tijd.

4. Deze steden lagen op bergen, om van verre gezien te kunnen worden, want een stad op een berg kan niet verborgen zijn, en dit zal voor de armen in benauwdheid verkerenden man een aanmoediging zijn en hem de weg er heen wijzen. En hoewel hierdoor zijn weg ten laatste bergopwaarts moest gaan, was het hem toch een troost, dat hij er spoedig zijn zou, dus spoedig in veiligheid zou zijn, en zo hij slechts een van de voorsteden er van kon bereiken, dan was het wèl met hem.

5. Sommigen zien een betekenis in de namen van deze steden met toepassing op Christus, onze toevlucht. Ik houd niet van een spitsvondig zoeken naar betekenissen in alle namen die in de Schrift voorkomen, maar toch wil ik gaarne op deze achtslaan. Kedes betekent heilig, en onze toevlucht is de heilige Jezus. Sichem, een schouder, en de heerschappij is op Zijn schouder. Hebron, gemeenschap, en de gelovigen zijn geroepen tot gemeenschap met Christus Jezus, onze Heere. Bezer, een sterkte want Hij is een sterkte voor allen, die op Hem bebouwen. Ramoth, hoog of verhoogd, want God heeft Hem verhoogd aan Zijn rechterhand. Golan, blijdschap, of gejuich, want in Hem zijn al de heiligen gerechtvaardigd, en in Hem zullen zij roemen.

Eindelijk. Behalve al deze steden waren ook de horens van het altaar, waar dit ook stond, een toevlucht voor hem, die ze aangreep, indien de misdaad van zo’n aard was, dat het voorrecht van de toevlucht tot het heiligdom kon worden toegestaan. Dit ligt opgesloten in de wet, Exodus 21:14, dat een moedwillige moordenaar van Gods altaar weggenomen en ter dood zal worden gebracht. En wij vinden het altaar tot dat doel gebruikt in 1 Koningen 1:50, 2:28. Christus is ons altaar, die niet slechts "de gaven heiligt," maar de gever beschermt.

HOOFDSTUK 21

1 Toen naderden de hoofden der vaderen van de Levieten tot Eleazar, de priester, en tot Jozua, de zoon van Nun, en tot de hoofden der vaderen van de stammen der kinderen Israëls; 2 En zij spraken tot hen, te Silo, in het land Kanaän, zeggende: De HEERE heeft geboden door de dienst van Mozes, dat men ons steden te bewonen geven zou, en haar voorsteden voor onze beesten. 3 Daarom gaven de kinderen Israëls aan de Levieten van hun erfdeel, naar de mond des HEEREN, deze steden en de voorsteden derzelve. 4 Toen ging het lot uit voor de huisgezinnen der Kahathieten; en voor de kinderen van Aaron, de priester, uit de Levieten, waren van de stam van Juda, en van de stam van Simeon, en van de stam van Benjamin, door het lot, dertien steden. 5 En aan de overgebleven kinderen van Kahath vielen, bij het lot, van de huisgezinnen van de stam van Efraim, en van de stam van Dan, en van de halven stam van Manasse, tien steden. 6 En aan de kinderen van Gerson, van de huisgezinnen van de stam van Issaschar, en van de stam van Aser, en van de stam van Nafthali, en van de halven stam van Manasse, in Bazan, bij het lot, dertien steden. 7 Aan de kinderen van Merari, naar hun huisgezinnen, van de stam van Ruben, en van de stam van Gad, en van de stam van Zebulon, twaalf steden. 8 Alzo gaven de kinderen Israëls aan de Levieten deze steden en haar voorsteden, bij het lot, gelijk de HEERE geboden had door de dienst van Mozes. 9 Verder gaven zij van de stam der kinderen van Juda, en van de stam der kinderen van Simeon, deze steden, die men bij name noemde; 10 Dat zij waren van de kinderen van Aaron, van de huisgezinnen der Kahathieten, uit de kinderen van Levi; want het eerste lot was het hunne. 11 Zo gaven zij hun de stad van Arba, de vader van Anok (zij is Hebron), op de berg van Juda, en haar voorsteden rondom haar. 12 Maar het veld der stad en haar dorpen, gaven zij aan Kaleb, de zoon van Jefunne, tot zijn bezitting. 13 Alzo gaven zij aan de kinderen van de priester Aaron de vrijstad des doodslagers, Hebron en haar voorsteden, en Libna en haar voorsteden; 14 En Jatthir en haar voorsteden, en Esthemoa en haar voorsteden; 15 En Holon en haar voorsteden, en Debir en haar voorsteden; 16 En Ain en haar voorsteden, en Jutta en haar voorsteden, en Beth-semes en haar voorsteden; negen steden van deze twee stammen. 17 En van de stam van Benjamin, Gibeon en haar voorsteden, Geba en haar voorsteden; 18 Anathoth en haar voorsteden, en Almon en haar voorsteden: vier steden. 19 Al de steden der kinderen van Aaron, de priesteren, waren dertien steden en haar voorsteden.

20 De huisgezinnen nu der kinderen van Kahath, de Levieten, die overgebleven waren van de kinderen van Kahath, die hadden de steden huns lots van de stam van Efraim. 21 En zij gaven hun Sichem, een vrijstad des doodslagers, en haar voorsteden, op de berg Efraim, en Gezer en haar voorsteden; 22 En Kibzaim en haar voorsteden, en Beth-horon en haar voorsteden: vier steden. 23 En van de stam van Dan, Elteke en haar voorsteden, Gibbethon en haar voorsteden; 24 Ajalon en haar voorsteden, Gath-rimmon en haar voorsteden: vier steden. 25 En van de halven stam van Manasse, Thaanach en haar voorsteden, en Gath-rimmon en haar voorsteden: twee steden. 26 Al de steden voor de huisgezinnen van de overige kinderen van Kahath zijn tien, met haar voorsteden. 27 En aan de kinderen van Gerson, van de huisgezinnen der Levieten, van de halven stam van Manasse, de vrijstad des doodslagers, Golan in Bazan, en haar voorsteden, en Beesthera en haar voorsteden: twee steden. 28 En van de stam van Issaschar, Kisjon en haar voorsteden, en Dobrath en haar voorsteden; 29 Jarmuth en haar voorsteden, En-gannim en haar voorsteden: vier steden. 30 En van de stam van Aser, Misal en haar voorsteden, Abdon en haar voorsteden; 31 En Helkath en haar voorsteden, en Rehob en haar voorsteden: vier steden. 32 En van de stam van Nafthali, de vrijstad des doodslagers, Kedes in Galilea, en haar voorsteden, en Hammoth-dor en haar voorsteden, en Karthan en haar voorsteden: drie steden. 33 Al de steden der Gersonieten, naar hun huisgezinnen, zijn dertien steden en haar voorsteden. 34 Aan de huisgezinnen nu van de kinderen van Merari, van de overige Levieten, werd gegeven van de stam van Zebulon, Jokneam en haar voorsteden, Kartha en haar voorsteden; 35 Dimna en haar voorsteden, Nahalal en haar voorsteden: vier steden. 36 En van de stam van Ruben, Bezer en haar voorsteden, en Jahza en haar voorsteden; 37 Kedemoth en haar voorsteden, en Mefaath en haar voorsteden: vier steden. 38 Van de stam van Gad nu, de vrijstad des doodslagers, Ramoth in Gilead, en haar voorsteden, en Mahanaim en haar voorsteden; 39 Hesbon en haar voorsteden, Jaezer en haar voorsteden: al die steden zijn vier. 40 Al die steden waren van de kinderen van Merari, naar hun huisgezinnen, die nog overig waren van de huisgezinnen der Levieten; en hun lot was twaalf steden. 41 Al de steden der Levieten, in het midden van de erfenis der kinderen Israëls, waren acht en veertig steden en haar voorsteden. 42 Deze steden waren elk met haar voorsteden rondom haar; alzo was het met al die steden.

43 Alzo gaf de HEERE aan Israël het ganse land, dat Hij gezworen had hun vaderen te geven, en zij beerfden het, en woonden daarin. 44 En de HEERE gaf hun rust rondom, naar alles, wat Hij hun vaderen gezworen had; en er bestond niet een man van al hun vijanden voor hun aangezicht; al hun vijanden gaf de HEERE in hun hand. 45 Er viel niet een woord van al de goede woorden, die de HEERE gesproken had tot het huis van Israël; het kwam altemaal.

Er is dikwijls gezegd dat de stam van Levi geen erfdeel zou hebben met zijn broederen, geen bijzonder deel van het land, dat hem toegewezen zou worden, zoals aan de andere stammen, neen, zelfs niet het land rondom Silo, dat, naar men verwacht zou hebben hun als kerkelijk land zou zijn toebeschikt. Maar hoewel zij dus niet zelfstandig in een landstreek gevestigd werden, blijkt toch door de voorziening, die in dit hoofdstuk voor hen gemaakt is, dat zij er niets bij verloren hebben, terwijl de overige stammen door hun verstrooiing onder hen zeer veel gewonnen hebben. Wij hebben hier:

I. Hun voorstel, dat hun steden toegewezen zullen worden overeenkomstig Gods bevel en bepaling, vers 1, 2.
II. De aanwijzing van de steden, dienovereenkomstig, uit de onderscheiden stammen, en de verdeling derzelve onder de geslachten van deze stam, vers 3-8.
III. Een lijst van die steden, acht en veertig in getal, vers 9-42.
IV. Een volledige erkentenis van alles ontvangen te hebben wat God aan Zijn volk Israël had beloofd vers 43-45.

JOZUA 21:1-8
I. Hier is het verzoek van de Levieten aangeboden aan de algemene vergadering van de staten des lands, die nu zitting hield te Silo, vers 1, 2. Merk op:

1. Hun lot werd hun niet toegewezen, voor zij er aanspraak op maakten. Er is een erfdeel voorzien voor al de heiligen, het koninklijk priesterdom, maar zij moeten er om vragen, er om bidden: "Bidt, en u zal gegeven worden." Jozua had de andere stammen, die slap waren om hun erfdeel in bezit te nemen, er toe opgewekt, maar van de Levieten kon verondersteld worden dat zij, beter dan de overigen, hun plicht kenden en hun belang, en dus wel niet achterlijk zouden zijn in deze zaak, als het hun beurt zou wezen, om hun aanspraken te laten gelden, zonder er toe geroepen te zijn. Zij hadden een zeer goede grond voor hun aanspraak, niet hun eigen verdiensten of diensten, maar op het gebod Gods. "De Heere heeft geboden door de dienst van Mozes, dat men ons steden te bewonen geven zou. Hij heeft u geboden ze te geven, waarin een gebod aan ons ligt opgesloten om er om te vragen." Het onderhoud van de leraren is geen willekeurige zaak, die zuiver en alleen aan de goeden wil des volks is overgelaten, dat hen misschien zou laten verhongeren, neen, gelijk de God Israëls gebood dat de Levieten wèl verzorgd zouden worden, zo heeft de Heere Jezus, de Koning van de Christelijke kerk, verordineerd -en het is een blijvende verordening- dat zij "die het Evangelie verkondigen, van het Evangelie zullen leven," 1 Corinthiers 9:14, en er behoorlijk van zullen leven.

2. Zij hebben hun aanspraken niet laten gelden eer de overige stammen voorzien waren, maar toen hebben zij het terstond gedaan. Er was wel reden voor: iedere stam moest weten wat het zijne is, anders zouden zij niet weten wat zij aan de Levieten gaven, en dan zou het niet zo'n redelijke dienst kunnen zijn als hij wezen moest. Maar het is ook een voorbeeld van hun ootmoed, bescheidenheid en geduld, (en Levieten behoren voorbeelden te zijn van deze en nog andere deugden) dat zij wel het laatst bedeeld wilden worden, en zij zijn er niet slechter om gevaren. Laat de dienstknechten Gods niet klagen indien zij te eniger tijd in de verzorging door mensen het laatst komen, maar laat hen zich verzekeren van de gunst van God en de eer,

die van Hem komt, dan zullen zij het gemakkelijk kunnen dragen om door de mensen achtergesteld of over het hoofd te worden gezien.

II. Het verzoek van de Levieten wordt onmiddellijk toegestaan zonder enigerlei twist of bezwaar, de oversten van Israël waren misschien wel enigszins beschaamd, dat zij het nodig hadden om voor deze zaak nog aangezocht te worden, en dar het voorstel niet van hen was uitgegaan om voor de vestiging van de Levieten te zorgen.

1. De kinderen Israëls worden gezegd de steden aan de Levieten te geven. God had bepaald, hoevele er hun gegeven moesten worden, in het geheel acht en veertig. Waarschijnlijk hebben Jozua en de oversten in overweging van de uitgestrektheid en de waarde van het lot van elke stam, zoals het hun voorgelegd was, bepaald hoeveel steden uit ieder van hen genomen moesten worden, en toen zijn de hoofden van de vaderen van de verschillende stammen overeengekomen, welke steden het zijn zouden weshalve zij gezegd worden ze te geven als een offerande aan de Heere, aldus had God het bevolen, Numeri 35:8. "Een ieder zal naar zijn erfenis, die zij zullen erven, van zijn steden aan de Levieten geven." Hier heeft God hun vrijgevigheid op de proef gesteld, en zij werd bevonden te zijn tot lof en eer, want uit de volgende lijst blijkt dat de steden, die zij aan de Levieten gaven, over het algemeen tot de beste en aanzienlijkste in iedere stam behoorden. En waarschijnlijk hadden zij het oog op de ligging er van, zorg dragende, dat zij zó verstrooid zouden zijn, dat geen deel van het land op te verre afstand van de Levieten zou wezen.

2. Zij gaven ze naar de mond des Heeren, dat is: in gehoorzaamheid aan Zijn gebod, en dit was het, dat de schenking heiligde. Zij gaven het getal, dat God geboden had, en het was goed dat dit getal aldus vastgesteld was, opdat de Levieten niet om meer zouden vragen en de Israëlieten niet minder zouden aanbieden. Zij gaven ze ook met de voorsteden of pastorielanden, die er toe behoorden, zoveel ellen van de muren van de stad gemeten, als God geboden had, Numeri 35:4, 5, en zij hebben niet gepoogd om hun minder te geven.

3. Nadat de acht en veertig steden gekozen waren, werden zij in vier groepen verdeeld naar zij dicht bij elkaar lagen, en toen werden zij door het lot aan de vier onderscheiden geslachten toegewezen. Toen de Israëlieten de steden hadden overgegeven in de hand van God, wilde Hij zelf ze onder Zijn dienstknechten verdelen.
a. Het geslacht van Aäron, waaruit alleen de priesters genomen waren, ontving tot zijn deel de dertien steden, die door de stammen van Juda, Simeon en Benjamin gegeven waren, vers 4. God heeft het in Zijn wijsheid aldus beschikt, dat wel Jeruzalem zelf niet een hunner steden was, daar het nog in het bezit was van de Jebusieten (en deze edelmoedige stammen wilden de Levieten, die een anderen strijd te voeren hadden, niet bespotten door hun een stad te geven, die nog met het zwaard moest worden veroverd, eer zij in bezit kon worden genomen) maar dat toch de steden, die hun ten deel vielen, dicht bij Jeruzalem lagen, omdat het in verloop van tijd de heilige stad moest worden, waar grotendeels hun werk lag.
b. De Kahathieten, die geen priesters maar Levieten waren (onder wie de nakomelingen van Mozes waren hoewel zij nooit van hen waren onderscheiden, verkregen de steden die in het lot van Dan waren, welke stam naast Juda lag, en in dat van Efraïm en de halve stam van Manasse, die naast Benjamin lag. Zo zijn zij, die van Aärons vader afstamden naast de zonen van Aäron geplaatst.
c. Gerson was de oudste zoon van Levi, daarom hadden zijn kinderen, hoewel het jongere huis van de Kahatieten de voorrang had boven hen, de voorrang boven het geslacht van Merari, vers 6. De Merarieten, het jongste huis, verkregen hun lot het laatst, en het lag verder af dan de anderen vers 7. De overige zonen van Jakob ontvingen slechts een lot voor iederen

stam, maar Levi Gods stam, verkreeg een lot voor elk van zijn geslachten, want Gods voorzienigheid leidt zeer bijzonder de verplaatsing en vestiging van Zijn dienaren, en bepaalt waar zij zich zullen vestigen, die bestemd zijn om het licht van de wereld te wezen.

JOZUA 21:9-42
Wij hebben hier een bijzonder bericht van de steden, die aan de kinderen van Levi uit de onderscheidene stammen gegeven werden, niet maar om door hen bezeten en bewoond te worden als leenhouders van de verschillende stammen waarin zij gelegen waren, neen hun bezit was niet onzeker en afhankelijk, zij bezaten ze in volledig eigendom, en hadden er hetzelfde recht op als de andere stammen hadden op hun steden of landerijen, zoals blijkt uit de wet, die verbood dat de huizen in de Levietensteden langer dan tot aan het jubeljaar vervreemd zouden worden, Leviticus 25:32, 33. Daar de Levieten echter alleen de steden en voorsteden hadden, terwijl het land er om heen behoorde aan de stammen, waarin zij gelegen waren, is het waarschijnlijk dat zij, die van die stam waren, teneinde dat land gemakkelijker te kunnen bebouwen en beheren, gewoonlijk huizen van de Levieten gehuurd hebben, als deze ze konden missen, en hebben zij aldus als hun huurders in hun midden gewoond. Er kunnen verscheiden dingen opgemerkt worden in dit bericht, buiten en behalve hetgeen reeds opgemerkt was in de desbetreffende wet in Numeri 35.

1. Dat de Levieten verstrooid waren onder al de stammen, en het hun niet toegelaten was om allen bij elkaar in een deel des lands te wonen, hierdoor werden zij allen van werk voorzien dat ten goede voor anderen gedaan werd, want van alle mensen moeten leraren van de Godsdienst wel het allerminst lui of ledig zijn, slechts voor zichzelf of voor elkaar leven. Christus heeft Zijn twaalf discipelen als corps verlaten, maar Hij heeft orders gelaten, dat zij zich ter bestemder tijd moesten verstrooien, teneinde "het Evangelie te kunnen prediken aan alle creaturen." Dat de Levieten aldus onder de andere stammen vermengd werden bracht de verplichting voor hen mede, om met omzichtigheid te wandelen en zoals het hun heilige roeping betaamde alles te vermijden wat er een oneer voor zijn zou. Hadden zij allen bij elkaar gewoond, zij zouden in verzoeking zijn geweest om elkaars fouten en gebreken door de vingers te zien, elkaar te verontschuldigen voor wat zij verkeerds deden, maar nu waren de ogen van geheel Israël op hen gericht, en daarom begrepen zij dat zij zó hadden te wandelen, dat de bediening niet gelasterd worde en hun hoge waardigheid niet onder hun slecht gedrag zou lijden.

2. Dat iedere stam van Israël versierd en verrijkt was door zijn deel van Levietensteden, in evenredigheid met zijn uitgestrektheid, zelfs die welke het verst af lagen. Zij waren allen Gods volks, en daarom hadden zij allen Levieten in hun midden: a. Om hun vriendelijkheid te betonen, Deuteronomium 12:19, 14:29. Zij waren Gods ontvangers, aan wie het volk hun dankbare erkentenis konden geven van Gods goedheid, als er gelegenheid en neiging toe was.
b. Om raad en onderricht van hen te ontvangen. Als zij niet konden opgaan naar de tabernakel om hen, die daar dienden, te raadplegen dan konden zij naar een Levietenstad gaan, om er de goede kennis des Heeren te leren.

3. Dat er dertien steden, en wel sommigen van de besten, aan de priesters, de zonen van Aäron werden gegeven. Aäron heeft slechts twee zonen nagelaten, Eleazar en Ithamar, maar zijn geslacht was nu reeds zeer toegenomen, en het was te voorzien dat het na verloop van tijd zó talrijk zou worden, dat het al deze steden zou vullen, hoewel een aanmerkelijk getal van zijn leden noodzakelijkerwijs wonen moest waar de ark en het altaar weren. In beide Testamenten lezen wij van zo'n groot aantal priesters, dat wij kunnen onderstellen, dat geen van de geslachten van Israël, die uit Egypte kwamen, later zó is toegenomen als het geslacht van

Aäron, en later luidt de belofte aan het huis van Aäron: "De Heere zal het huis van Aäron zegenen, de Heere zal de zegen over ulieden vermeerderen, over ulieden en over uw kinderen, Psalm 1-15:12, 14. Hij zal een zaad verwekken om Hem te dienen.

4. Dat sommigen van de Levietensteden later om andere redenen vermaard zijn geworden. Hebron was de stad, waar David zijn regering begon, en te Mahanaim, een andere Levietenstad, had hij zijn hoofdkwartier, toen hij voor Absalom vluchtte. De eerste Israëliet, die ooit de titel van koning droeg, namelijk Abimelech, de zoon van Gideon, regeerde te Sichem, ook een Levietenstad, vers 21.

5. Dat het getal er van groter was dan van de meesten van de stammen, behalve Juda hoewel de stam van Levi een van de kleinsten was onder de stammen, om te tonen hoe mild God is, en Zijn volk zijn moet, voor Zijn dienstknechten. Toch zal die onevenredigheid niet zo groot blijken te zijn, als zij in het eerst schijnt te wezen, als wij bedenken dat de Levieten slechts steden hadden met haar voorsteden om er in te wonen, terwijl de andere stammen behalve hun steden, (en er waren misschien nog veel meer dan in de beschrijving van hun lot genoemd zijn) nog vele open vlekken en dorpen hadden, die zij bewoonden, behalve nog landhuizen. Over het geheel blijkt dus dat er afdoend voor gezorgd was, dat de Levieten een aangenaam en nuttig leven konden leiden, en diegenen, hetzij leraren of anderen, voor wie Gods voorzienigheid zo goed gezorgd heeft, moeten zich hierdoor verplicht achten om goed te doen, en naar hun vermogen en zij er de gelegenheid voor hebben, hun geslacht te dienen.

JOZUA 21:43-45

Hier hebben wij het slot van geheel deze zaak, een korte opsomming van de voorafgaande geschiedenis, en om er te meer glans aan bij te zetten, wordt zij vergeleken met de belofte, waarvan zij de volkomen vervulling was. Gods woord en Gods werken helderen elkaar op. Uit de vervulling blijkt dat de belofte waar was, en de belofte doet zien hoe goed en vriendelijk de vervulling is.

1. God had beloofd het land Kanaän aan het zaad van Abraham tot een erfdeel te geven, en nu heeft Hij die belofte ten laatste vervuld. Zij beërfden het en woonden daarin. Hoewel zij dikwijls de gunst van die belofte hadden verbeurd, en God de vervulling ervan lang had uitgesteld, zijn nu toch ten laatste alle moeilijkheden overwonnen, en Kanaän is van hun. En even zeker is de belofte van het hemelse Kanaän aan geheel het geestelijk Israël Gods want het is de belofte van Hem, die niet liegen kan.

2. God had beloofd hun rust te geven in dat land, en nu hadden zij rust van rondom. Rust van de vermoeienissen van hun reis door de woestijn waarvan zij het verdrietige heen en weertrekken misschien nog lang in hun gebeente gevoeld hebben, rust van hun oorlogen in Kanaän, en de plotselinge aanvallen van hun vijanden, waaraan zij in de beginne blootstonden. Zij woonden nu niet slechts in hun eigen huizen, maar in huizen, die hun rust en vrede boden. Hoewel er nog Kanaänieten in het land waren overgebleven, had toch geen van hun kracht of moed genoeg om hen aan te vallen, of hen ook maar te ontrusten. Deze rust duurde voort totdat zij door hun eigen zonden en dwaasheden zelf doornen in hun eigen legerstede en hun eigen ogen brachten.

3. God had beloofd hun overwinning en voorspoed te geven in hun oorlogen, en ook deze belofte is vervuld, daar bestond niemand voor hun aangezicht, vers 44. In elke veldslag hadden zij de bovenhand, en waar hun krijgsmacht ook heenging, overal hadden zij

voorspoed. Weliswaar, in vele delen des lands waren nog Kanaänieten overgebleven, die hun later het hoofd zullen bieden en zeer geducht zullen worden. Maar:

a. Wat er nu nog van de Kanaänieten was overgebleven, was niet in tegenspraak met de belofte, want God had gezegd, dat Hij hen niet terstond maar allengskens voor hun aangezicht zou uitdrijven, Exodus 23:30. Zij hadden nu het volle bezit van zoveel als zij nodig hadden, en als zij handen hadden om het te bewerken, zodat de Kanaänieten slechts in bezit bleven van sommige delen van het land, die het minst bebouwd waren, om ze te bearbeiden en er het vermenigvuldigen van de wilde dieren te voorkomen, totdat Israël, in verloop van tijd, talrijk genoeg zou zijn om geheel het land te bezetten.

b. Wat betreft het latere overmogen van de Kanaänieten, dat was zuiver en alleen het gevolg van Israëls lafhartigheid en traagheid, en de straf voor hun zondige neiging tot de afgoderijen en andere verfoeiselen van de heidenen, die de Heere voor hun aangezicht uitgeworpen zou hebben, maar zij hebben ze verdragen en geherbergd. Zodat het vaste fondament Gods staat, Israëls ervaring van Gods trouw staat hier geregistreerd, als een bewijs van ontvangst met hun handtekening tot eer van God, aan wiens belofte zij zo dikwijls getwijfeld hadden en ter bemoediging van alle gelovigen tot aan het einde van de wereld. Daar viel niet een woord van al de goede woorden, neen, noch iets van enig goed ding, (zo volledig is hier de uitdrukking) die de Heere gesproken had tot de huize Israëls, ter bestemder tijd kwam het allemaal, vers 45. Zulk een erkentenis als deze is, ondertekend door Jozua in de naam van geheel Israël, vinden wij later gedaan door Salomo, en geheel Israël heeft er metterdaad Amen op gezegd, 1 Koningen 8:56 . De onverbreekbare waarheid van Gods belofte, en de volkomen vervulling er van is hetgeen waaraan alle heiligen hun getuigenis geven, en indien zij in iets gefaald heeft, of tekort is gekomen, dan waren zij even bereid te erkennen, dat de schuld daarvan alleen bij hen gezocht moest worden.

HOOFDSTUK 22

1 Toen riep Jozua de Rubenieten, en de Gadieten, en de halven stam van Manasse, 2 En hij zeide tot hen: Gijlieden hebt onderhouden alles, wat u Mozes, de knecht des HEEREN, geboden heeft; en gij zijt mijner stem gehoorzaam geweest in alles, wat ik u geboden heb. 3 Gij hebt uw broederen niet verlaten nu langen tijd, tot op dezen dag toe; maar gij hebt waargenomen de onderhouding der geboden van de HEERE, uw God. 4 En nu, de HEERE, uw God, heeft uw broederen rust gegeven, gelijk Hij hun toegezegd had; keert dan nu wederom, en gaat gij naar uw tenten, naar het land uwer bezitting, hetwelk u Mozes, de knecht des HEEREN, gegeven heeft op gene zijde van de Jordaan. 5 Alleenlijk neemt naarstiglijk waar te doen het gebod en de wet, die u Mozes, de knecht des HEEREN, geboden heeft, dat gij de HEERE, uw God, liefhebt, en dat gij wandelt in al Zijn wegen, en Zijn geboden houdt, en Hem aanhangt, en dat gij Hem dient met uw ganse hart en met uw ganse ziel. 6 Alzo zegende hen Jozua, en hij liet hen gaan; en zij gingen naar hun tenten. 7 Want aan de helft van de stam van Manasse had Mozes een erfdeel gegeven in Bazan; maar aan de andere helft van denzelven gaf Jozua een erfdeel bij hun broederen, aan deze zijde van de Jordaan westwaarts. Verder ook als Jozua hen liet trekken naar hun tenten, zo zegende hij hen. 8 En hij sprak tot hen, zeggende: Keert weder tot uw tenten met veel rijkdom, en met zeer veel vee, met zilver, en met goud, en met koper, en met ijzer, en met zeer veel klederen; deelt de roof uwer vijanden met uw broederen. 9 Alzo keerden de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, en de halve stam van Manasse wederom, en togen van de kinderen Israëls, van Silo, dat in het land Kanaän is, om te gaan naar het land van Gilead, naar het land hunner bezitting, in hetwelk zij bezitters gemaakt waren, naar de mond des HEEREN, door de dienst van Mozes. 10 Toen zij kwamen aan de grenzen van de Jordaan, die in het land Kanaän zijn, zo bouwden de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, en de halve stam van Manasse aldaar een altaar aan de Jordaan, een altaar groot in het aanzien.

11 En de kinderen Israëls hoorden zeggen: Ziet, de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, en de halve stam van Manasse hebben een altaar gebouwd, tegenover het land Kanaän, aan de grenzen van de Jordaan, aan de zijde der kinderen Israëls. 12 Als de kinderen Israëls dit hoorden, zo verzamelde de ganse vergadering der kinderen Israëls te Silo, dat zij tegen hen optogen met een heir. 13 En de kinderen Israëls zonden aan de kinderen van Ruben, en aan de kinderen van Gad, en aan de halven stam van Manasse, in het land Gilead, Pinehas, de zoon van Eleazar, de priester; 14 En tien vorsten met hem, van ieder vaderlijk huis een vorst, uit al de stammen van Israël; en zij waren een ieder een hoofd van het huis hunner vaderen over de duizenden van Israël. 15 Toen zij tot de kinderen van Ruben, en tot de kinderen van Gad, en tot de halven stam van Manasse kwamen, in het land Gilead, zo spraken zij met hen, zeggende: 16 Alzo spreekt de ganse gemeente des HEEREN: Wat overtreding is dit, waarmede gijlieden overtreden hebt tegen de God van Israël, heden afkerende van achter de HEERE, mits dat gij een altaar voor u gebouwd hebt, om heden tegen de HEERE wederspannig te zijn? 17 Is ons de ongerechtigheid van Peor te weinig, van dewelke wij niet gereinigd zijn tot op dezen dag, hoewel de plaag in de vergadering des HEEREN geweest is? 18 Dewijl gij u heden van achter de HEERE afkeert, het zal dan geschieden, als gij heden wederspannig zijt tegen de HEERE, zo zal Hij Zich morgen grotelijks vertoornen tegen de ganse gemeente van Israël. 19 Maar toch, indien het land uwer bezitting onrein is, komt over in het land van de bezitting des HEEREN, waar de tabernakel des HEEREN woont, en neemt bezitting in het midden van ons; maar zijt niet wederspannig tegen de HEERE, en zijt ook niet wederspannig tegen ons, een altaar voor u bouwende, behalve het altaar van de HEERE, onzen God. 20 Heeft niet Achan, de zoon van Zerah, overtreding begaan met het verbannene, en kwam er niet een verbolgenheid over de ganse vergadering van Israël? En die man stierf niet alleen in zijn ongerechtigheid.

21 Toen antwoordden de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, en de halve stam van Manasse, en zij spraken met de hoofden der duizenden van Israël: 22 De God der goden, de HEERE, de God der goden, de HEERE, Die weet het; Israël zelf zal het ook weten! Is het door wederspannigheid, of is het door overtreding tegen de HEERE, zo behoudt ons heden niet; 23 Dat wij ons een altaar zouden gebouwd hebben, om ons van achter de HEERE af te keren, of om brandoffer en spijsoffer daarop te offeren, of om dankoffer daarop te doen, zo eise het de HEERE. 24 En zo wij dit niet uit zorg vanwege deze zaak gedaan hebben, zeggende: Morgen mochten uw kinderen tot onze kinderen spreken, zeggende: Wat hebt gij met de HEERE, de God van Israël, te doen? 25 De HEERE heeft immers de Jordaan tot landpaal gezet tussen ons en tussen ulieden, gij, kinderen van Ruben, en gij, kinderen van Gad! gij hebt geen deel aan de HEERE. Zo mochten uw kinderen onze kinderen doen ophouden, dat

zij de HEERE niet vreesden. 26 Daarom zeiden wij: Laat ons toch voor ons maken, bouwende een altaar, niet ten brandoffer, noch ten offer. 27 Maar dat het een getuige zij tussen ons en tussen ulieden, en tussen onze geslachten na ons, opdat wij de dienst des HEEREN voor Zijn aangezicht dienen mochten met onze brandofferen, en met onze slachtofferen, en met onze dankofferen; en dat uw kinderen tot onze kinderen morgen niet zeggen: Gijlieden hebt geen deel aan de HEERE. 28 Daarom zeiden wij: Wanneer het geschiedt, dat zij morgen alzo tot ons en tot onze geslachten zeggen zullen; zo zullen wij zeggen: Ziet de gedaante van het altaar des HEEREN, hetwelk onze vaderen gemaakt hebben, niet ten brandoffer, noch ten offer; maar het is een getuige tussen ons en tussen ulieden. 29 Het zij verre van ons, dat wij zouden wederspannig zijn tegen de HEERE, of dat wij te dezen dage ons van achter de HEERE afkeren zouden, bouwende een altaar ten brandoffer, ten spijsoffer, of ten slachtoffer, behalve het altaar van de HEERE, onzen God, dat voor Zijn tabernakel is.
30 Toen de priester Pinehas, en de oversten der vergadering, en de hoofden der duizenden van Israël, die bij hem waren, de woorden hoorden, die de kinderen van Ruben, en de kinderen van Gad, en de kinderen van Manasse gesproken hadden, zo was het goed in hun ogen. 31 En Pinehas, de zoon van de priester Eleazar, zeide tot de kinderen van Ruben, en tot de kinderen van Gad, en tot de kinderen van Manasse: Heden weten wij, dat de HEERE in het midden van ons is, dewijl gij deze overtreding tegen de HEERE niet begaan hebt; toen hebt gijlieden de kinderen Israëls verlost uit de hand des HEEREN.
32 En Pinehas, de zoon van de priester Eleazar, keerde wederom met de oversten van de kinderen van Ruben, en van de kinderen van Gad, uit het land Gilead, naar het land Kanaän, tot de kinderen Israëls; en zij brachten hun antwoord weder; 33 Het antwoord nu was goed in de ogen van de kinderen Israëls, en de kinderen Israëls loofden God, en zeiden niet meer van tegen hen op te trekken met een heir, om het land te verderven, waarin de kinderen van Ruben en de kinderen van Gad woonden. 34 En de kinderen van Ruben en de kinderen van Gad noemden dat altaar: Dat het een getuige zij tussen ons, dat de HEERE God is.

Veel bijzondere dingen hebben wij gelezen betreffende de twee en een halve stam, hoewel niets dan de Jordaan hen van de overigen scheidde, en dit hoofdstuk betreft hen geheel en al.
I. JOZUA ontslaat de krijgslieden van deze stammen, die in al de oorlogen van Kanaän als hulptroepen gediend hebben en zendt hen weg uit het leger van Israël, waarop zij terugkeren naar hun eigen land, vers 1-9.
II Het altaar, dat zij bouwden aan de oever van de Jordaan ten teken van gemeenschap met het land Israëls vers 10.
III. De aanstoot, die de andere stammen aan dit altaar namen, en de boodschap, die zij hun deswege zonden, vers 11-20.
IV. De verontschuldigende verklaring, die de twee en een halve stam gaven van hetgeen zij gedaan hadden, vers 21-29.
V. De voldoening, die deze verklaring aan de andere stammen heeft gegeven, vers 30-34. En (hetgeen wel zeldzaam is) terwijl er in de meeste geschillen, of twisten, die ontstaan, aan beide zijden schuld is, was er hier aan geen van beide zijden schuld. Voor zoveel blijkt was niemand te laken, en moesten allen geprezen worden.

JOZUA 22:1-9

De strijd geëindigd, en wel zeer glorierijk geëindigd zijnde handelt Jozua als een verstandig generaal en ontbindt zijn leger, dat nooit bestemd was om de oorlog tot zijn beroep te maken. Hij zendt hen terug naar hun haardsteden om te genieten wat zij veroverd hadden, en hun zwaarden tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen te slaan, en inzonderheid de krijgsmacht van de afgezonderde stammen, die hun erfdeel van Mozes aan de andere kant van de Jordaan hadden ontvangen op voorwaarde dat hun krijgslieden de andere stammen zouden helpen bij de verovering van Kanaän, hetgeen zij beloofd hadden te zullen doen, Numeri 32:32, en die belofte bij de opening van de veldtocht aan Jozua hadden vernieuwd Jozua 1:16. En nu zij hun afspraak hadden gehouden, geeft Jozua hun openlijk en plechtig hun ontslag te Silo. Of dit nu, zoals sommigen denken, geschied is, zoals het hier voorkomt, na de verdeling van het land, of

wel, zoals anderen denken, nadat de oorlog geëindigd was, en voor de verdeling van het land omdat hun hulp wel nodig was voor de verovering, maar niet voor de verdeling van het land, en er ook niemand uit hun stammen daarbij als commissaris gefungeerd heeft (alleen mannen uit de tien andere stammen) Numeri 34:18. en verv. dat is zeker, het geschiedde niet voordat Silo tot het hoofdkwartier was gemaakt, vers 2, en het land is begonnen verdeeld te worden, eer zij van Gilgal waren vertrokken, Hoofdstuk 14:6. Het is waarschijnlijk dat dit leger van Rubenieten en Gadieten, of tenminste sommigen er van, dat in al de oorlogen van Kanaän de voorhoede had aangevoerd, soms in tussenpozen van de oorlog, en als de rest van het leger de winterkwartieren had betrokken, eens over de Jordaan zijn gegaan -want de afstand was niet groot- om hun gezin te bezoeken, naar hun eigen zaken om te zien, en wellicht wel thuis zijn gebleven, anderen in hun plaats zendende, die nog meer diensten konden bewijzen. Maar toch bleef het contingent van deze twee en een halve stam voltallig, in het geheel veertig duizend man, en wanneer het ook nodig was, begaven deze troepen zich naar hun post, en nu waren zij allen bijeen om hun ontslag te ontvangen. Hoewel het niet anders kon, of de liefde voor hun gezin en de zorg voor hun zaken moest hen na zo langdurige afwezigheid zeer begerig maken om terug te keren, wilden zij toch als goede krijgsknechten niet heengaan, voor zij er verlof toe hadden van hun generaal.
En zo moeten wij (het is bisschop Hall's opmerking) al is het huis van onze hemelse Vader hierboven ook nog zo begeerlijk, toch op aarde blijven, totdat onze strijd vervuld is, moeten wij wachten, totdat wij behoorlijk ontslagen worden, en het ogenblik van ons heengaan niet willen verhaasten.

I. JOZUA zendt hen heen naar het land van hun bezitting, vers 4. Zij, die de eersten waren om zich hun lot aangewezen te zien, waren de laatsten om er het bezit van te genieten. Zij waren hun broederen voor in recht van bezit, maar hun broederen waren hen voor in het volkomen bezit en genot er van, zo zullen de laatste de eersten wezen, en de eersten de laatsten, opdat er enige gelijkheid zij.

II. Hij zendt hen weg met hun soldij immers: Wie dient ooit in het leger op eigen bezoldiging? vers 8. Keert weer tot uw tenten met veel rijkdom. Hoewel al het land dat zij hielpen veroveren aan de andere stammen ten deel viel, moesten zij toch hun deel hebben van de buit, en dat was al de bezoldiging, die de krijgslieden verwachtten, want de oorlogen van Kanaän moesten zichzelf bekostigen "Gaat heen", zegt Jozua, "naar uw tenten", dat is "naar uw huizen", die hij tenten noemt omdat zij in de woestijn zo lang aan tenten gewoon zijn geweest, en de hechtste en statigste huizen in deze wereld moeten inderdaad slechts als tenten beschouwd worden, armoedig en beweeglijk, in vergelijking met ons huis hierboven. "Gaat naar huis met veel rijkdom, niet slechts vee, de roof van het land, maar zilver en goud, de roof van de steden" en:
1. Laat uw broederen die gij achterlaat uw goed woord hebben, die u ten volle in de buit hebben doen delen, al moet ook het land geheel en al hun toebehoren, en niet gepoogd hebben iets van u terug te houden of u iets van de buit te betwisten. Zegt niet dat gij iets door ons zijt tekort gekomen."
2. "Laat uw broederen, tot wie gij heengaat, die bij het gereedschap zijn gebleven, enig deel hebben van de buit, deelt de roof van uw vijanden met uw broederen, zoals de buit verdeeld werd, die in de oorlog met Midian genomen was, Numeri 31:27. Laat uw broederen, die u al die tijd hebben moeten missen er te beter om varen dat gij tehuis gekomen zijt.

III. Hij zendt hen weg met een zeer loffelijk getuigenis. Hoewel zij hun dienst verschuldigd waren, ter vervulling van hun belofte, en zij niets meer gedaan hadden dan hun plicht, heeft hij hen toch hogelijk geprezen om hun goede diensten. Hoewel het door de gunst en de macht

van God was, dat Israël bezit had gekregen van dit land, en Hij er al de eer voor moet ontvangen dacht Jozua toch dat er een dankbare erkenning verschuldigd was aan hun broederen, die hen hadden geholpen, wier zwaard en boog in hun dienst werden gebruikt. In onze lof moet ons oog bovenal op God gericht zijn, maar de werktuigen, die Hij heeft gebruikt, moeten toch niet voorbij worden gezien. Hier prijst hij hen:

1. Voor hun gerede gehoorzaamheid aan hun bevelhebbers, vers 2. Toen Mozes was heengegaan, gedachten zij aan de last, die hij hun had gegeven, en kwamen die na, en al de orders, die Jozua, als generaal van de strijdmacht, had uitgevaardigd, hadden zij stipt gehoorzaamd, zij gingen, en kwamen, en deden wat hij gebood, Mattheüs 8:9. Het is de krijgsman tot lof, om op het woord van bevel acht te geven.

2. Voor de standvastigheid van hun genegenheid voor, en aanhankelijkheid aan hun broederen. Gij hebt uw broederen niet verlaten na lange tijd. Hoeveel tijd het was, zegt hij niet, en wij kunnen dit ook uit geen Schriftuurplaats met zekerheid te weten komen. Calvisius en anderen van de beste tijdrekenkundigen berekenen dat de verovering en de verdeling van het land een werk was, dat zes of zeven jaren in beslag heeft genomen, en gedurende al die tijd bleven de afgezonderde stammen bij hun leger, en hebben zij hen naar hun beste weten en met kracht gediend. Het zal de eer zijn van hen, die de zaak van Gods Israël hebben omhelsd, en hun belangen aan hen verbonden hebben, om hen te blijven aanhangen, hen nooit te verlaten voordat God hun rust heeft gegeven, en dan zullen zij met hen rusten.

3. Om de getrouwheid van hun gehoorzaamheid aan de Goddelijke wet Zij hadden niet slechts hun plicht gedaan jegens Jozua en Israël maar, hetgeen het beste van alles was, zij hadden nauwgezet hun plicht vervuld jegens God. Gij hebt waargenomen de onderhouding van de geboden des Heeren, uws Gods, dat is: Gij hebt zorgvuldig en met omzichtigheid de geboden des Heeren uws Gods gehouden, niet alleen in deze bijzondere aangelegenheid van in dienst van Israël te blijven tot aan het einde van de strijd, maar in het algemeen: gij hebt in uw afdeling van het leger de Godsdienst hoog in eer gehouden, een zeldzame, maar voortreffelijke zaak onder krijgslieden, en waar zij bestaat, wèl waardig om geprezen te worden.

IV. Hij zendt hen heen met goeden raad: niet om hun land te bebouwen, hun steden te versterken, en, nu hun handen gewend waren aan krijg en overwinning, hun naburen aan te vallen, en aldus hun eigen grondgebied te vergroten, maar om ernstige Godsvrucht onder elkaar te onderhouden. Het ware geen staatkundige, maar Godvruchtige instructies, die hij hun meegaf, vers 5, bestaande in het algemeen hierin: Neemt naarstig waar te doen het gebod en de wet. Zij, die het gebod "hebben," hebben het tevergeefs, tenzij zij het gebod "doen," en het zal niet goed en recht gedaan worden, (zo geneigd zijn wij om af te wijken, en zo ijverig zijn onze geestelijke vijanden om ons te doen afwijken) tenzij wij naarstiglijk waarnemen om het te doen. In het bijzonder: "de Heere onze God lief te hebben" als het beste van alle wezens, en de besten Vriend, en als dat beginsel heerst in ons hart, de beweeggrond is van onze daden, dan zal er een voortdurende zorg en een oprecht streven zijn om "te wandelen in al zijn wegen," zelfs in die welke nauw zijn en bergopwaarts lopen en dan ook in iedere omstandigheid Zijn geboden te houden, ten allen tijde en in alle levensomstandigheden met een vast voornemen des harten Hem aan te hangen, Hem en Zijn eer te dienen en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen met ons gehele hart en onze gehele ziel. Want de goede raad hun gegeven, is gegeven aan ons allen, God schenke ons de genade om hem ter harte te nemen en er naar te doen!

V. Hij zendt hen weg met een zegen, vers 6. Inzonderheid de halve stam van Manasse waaraan Jozua, als Efraïmiet, enigszins nader verwant was dan aan de andere twee, en die wellicht meer ongaarne heengingen, omdat zij de helft van hun stam achterlieten, en daarom dikwijls vaarwel zeggende en enigszins dralende om heen te gaan, nogmaals hun afscheid en een zegen ontvingen, vers 7.
JOZUA bad niet slechts voor hen als een vriend, maar zegende hen als een vader in de naam des Heeren, hen, hun gezin en hun zaken van de genade Gods aanbevelende. Sommigen verstaan onder de zegen, die Jozua hun gaf, geschenken. die hij hun vereerde ter beloning van, hun diensten. Daar echter Jozua een profeet was en hun een deel van eens profeten loon had gegeven in de instructies die hij hun gaf, vers 5, zo hebben wij dit ongetwijfeld te verstaan van het andere deel, evenals ook de gebeden, die hij voor hen gedaan heeft, als iemand met gezag bekleed, en als de stedehouder Gods.
Aldus ontslagen zijnde, keerden zij gezamenlijk terug naar het land van hun bezitting, vers 9, waarschijnlijk zijn zij in veerboten over de Jordaan gegaan. Hoewel hoofden van huisgezinnen soms afwezig moeten wezen van hun gezin, en dat wel voor lange tijd, behoren zij toch, als hun zaken in de vreemde afgedaan zijn, te gedenken, dat thuis hun plaats is, waaruit zij niet moeten omdolen als een vogel uit zijn nest.

JOZUA 22:10-20
1. Hier is de vrome zorg van de afzonderlijke stammen om de Godsdienst van Kanaän vast te houden, toen zij Kanaäns land verlieten, ten einde niet te wezen "als de vreemde, geheel en al gescheiden van Gods volk," Jesaja 56:3. Daarom bouwden zij aan de oever van de Jordaan een groot altaar, om voor hen te getuigen dat zij Israëlieten waren, en als zodanig "gemeenschap hadden met het altaar des Heeren," 1 Corinthiers 10:18. Toen zij aan de Jordaan kwamen, vers 10, hebben zij er niet over beraadslaagd hoe de herinnering te bewaren aan hun eigen oorlogsdaden in Kanaän, en de diensten, die zij hun broederen hebben bewezen, door een gedenkteken op te richten aan de onsterflijke glorie van de twee en een halven stam, neen, hun betrekking tot de kerk Gods, en hun deel in de gemeenschap van de heiligen, dat is het, dat zij willen bewaren, en waarvan zij de blijken en bewijzen wensen te bestendigen. Daarom hebben zij, toen het voorstel er toe gedaan was door sommigen van hen, die, hoewel blij om te denken dat zij nu naar huis gingen, toch bedroefd waren bij de gedachte dat zij weggingen van het altaar Gods, terstond dit altaar opgericht, dat als een brug meest dienen om met de andere stammen de gemeenschap in de dingen Gods te onderhouden. Sommigen denken dat zij dit altaar aan de Kanaänietische zijde van de Jordaan hebben gebouwd in het lot van Benjamin, opdat zij, hun ogen opheffende naar de rivier, de gedaante zouden zien van het altaar te Silo, als zij geen goede gelegenheid hadden om er heen te gaan, het is echter meer waarschijnlijk dat zij het aan hun eigen zijde van het water gebouwd hebben, want wat hadden zij te bouwen op het land van een ander, zonder toestemming daartoe verkregen te hebben? En het wordt gezegd gebouwd te zijn tegenover het land Kanaän, en er zou ook geen reden zijn geweest tot de verdenking, dat het bestemd was om er op te offeren, indien zij het niet op hun eigen grondgebied hadden gebouwd.
Dit altaar was onschuldig en eerlijk bedoeld maar het zou toch goed geweest zijn, daar het de schijn had van kwaad en een aanleiding kon zijn tot ergernis voor hun broederen, dat zij het orakel Gods hadden geraadpleegd voor zij het bouwden, of tenminste hun broederen bekend hadden gemaakt met hun voornemen, en, om hun verdenking te voorkomen, hun van tevoren dezelfde verklaring van hun altaar hadden gegeven, die zij later gegeven hebben om die verdenking weg te nemen. Hun ijver was prijzenswaardig, maar zij hadden er in geleid moeten worden door oordeel en verstand. Voor het doel, dat zij er mee voor hadden, was het niet nodig om met de bouw van dit altaar zoveel spoed te maken. Zij hadden de tijd moeten nemen om na te denken en raad in te winnen. Maar toen hun oprechte, goede bedoeling

gebleken is, zien wij toch niet dat zij wegens hun onbezonnenheid werden bestraft of gelaakt. God ziet de zwakheid voorbij, die ons ook in eerlijke ijver soms aankleeft, en dat moeten de mensen ook doen.

II. De heilige ijver van de andere stammen voor de eer van God en van Zijn altaar te Silo. Terstond werd aan de vorsten Israëls bericht gebracht van de oprichting van dit altaar, vers 11. En wetende, hoe strikt en streng de wet was, die gebood dat al hun offeranden gebracht moesten worden aan de plaats, die God zou verkiezen, en nergens anders, Deuteronomium 12:5, 7, waren zij spoedig bedacht, dat het oprichten van een tweede altaar een belediging was van de keus, die God nu onlangs gedaan had van de plaats om er Zijn naam in te stellen en dat het de onmiddellijke strekking had van een aanbidding van een andere god.

1. Hun achterdocht was zeer te verontschuldigen, want het moet erkend worden: op het eerste gezicht had de zaak een slecht aanzien, scheen zij de bedoeling aan te duiden om een altaar op te richten en in stand te houden in mededinging met het altaar te Silo. Het was niet heel vreemd of buitensporig om uit het bouwen van een altaar de gevolgtrekking af te leiden, dat de bedoeling was er offers op te brengen, en dat zou hen tot afgoderij kunnen leiden, en eindigen in een algehele afval van het geloof en de aanbidding van de God Israëls. Zo'n grote hoop hout zou dit vuur kunnen aansteken. God ijvert voor Zijn inzettingen, en daarom moeten wij het ook doen, en bevreesd zijn voor alles wat naar afgoderij uitziet, of er naar toe leidt.

2. Hun ijver bij dit vermoeden was zeer loffelijk, vers 12. Toen zij vreesden, dat deze stammen, die door de Jordaan van hen gescheiden waren, zich afscheiden gingen van God, namen zij dit op als het grootste onrecht, dat hun aangedaan kon worden, en zij toonden zich bereid om, als het nodig was hun leven te wagen ter verdediging van het altaar Gods, en de wapens op te vatten ter kastijding en onderwerping van deze rebellen, en om de verspreiding te voorkomen van de besmetting indien zachte middelen niet zouden baten, het verkankerde lid van hun lichaam af te snijden. Zij allen vergaderden zich, en Silo was de plaats van hun bijeenkomst, omdat het ter verdediging was van de Goddelijke handvest, die nu onlangs aan deze plaats was verleend, dat zij nu optraden. Hun besluit was zoals het betaamde aan een koninkrijk van priesters, die, aan God en Zijn dienst gewijd zijnde, "hun broederen niet kenden, en hun zonen niet achtten," Deuteronomium 33:9.
Zij zouden terstond tegen hen optrekken met een leger, indien het bleek dat zij van God waren afgevallen en tegen Hem rebelleerden. Hoewel zij been waren van hun been hun medegenoten waren geweest in de verdrukking in de woestijn, hun van dienst waren geweest in de oorlogen van Kanaän, zullen zij hen toch, indien het blijkt dat zij zich afkeren om vreemde goden te dienen, als vijanden behandelen, niet als kinderen Israëls, maar als "kinderen van de hoererijen," want aldus heeft God het bevolen, Deuteronomium 13:14 en verv. Zij hadden nog pas onlangs hun zwaard in de schede gestoken, en zich teruggetrokken van de gevaren en vermoeienissen van de strijd in de rust, die God hun had gegeven, en toch zijn zij bereid een nieuwe oorlog te beginnen veeleer dan tekort te komen in hun plicht om afgoderij tegen te gaan en te straffen, en zich te verzetten tegen alles wat er toe leiden kan. Een kloekmoedig besluit, waaruit blijkt hoe van harte zij hun Godsdienst liefhadden en naar wij hopen, hoe nauwgezet zij waren in de beoefening er van. Het is het best om bederf in de Godsdienst terstond tegen te gaan, eer het veld wint, of op het recht van verjaring aanspraak kan maken.

3. Hun wijze voorzichtigheid bij dit besluit was niet minder loffelijk. God had hun voor gevallen van die aard bevolen: te onderzoeker "na te sporen en wel te vragen," Deuteronomium 13:14, opdat zij onder voorgeven van voor hun Godsdienst op te komen, hun broederen geen onrecht zouden doen. Dienovereenkomstig besluiten zij hier hun legers niet

voor de strijd uit te zenden voordat zij gezanten hadden afgevaardigd om de zaak te onderzoeken, en die gezanten waren mannen van het hoogste aanzien, een uit iederen stam, met Pinehas als woordvoerder aan hun hoofd, vers 13, 14. Aldus werd hun ijver voor God getemperd geleid en beheerst door zachtmoedige wijsheid. Hij, die alle dingen weet, en alle boze dingen haat heeft de ergste misdadigers niet willen straffen voordat Hij eerst was "afgegaan om te bezien" Genesis 18:21. Menige ongelukkige twist zou voorkomen of spoedig bijgelegd zijn door een onpartijdig onderzoek naar de oorzaak van de ergernis. Vergissingen te herstellen, misverstanden op te helderen, en alzo uit de weg te ruimen verkeerd opgevatte woorden en daden in het ware licht te stellen, dat alles zou het beste middel wezen om bijzondere en openbare twisten tot een bevredigend einde te brengen.

4. De wijze, waarop de gezanten deze zaak hebben behandeld, was volkomen in overeenstemming met de gezindheid van de vergadering hieromtrent, en toont zowel ijver als voorzichtigheid.
A. De beschuldiging, die zij tegen hun broederen inbrengen, is wel zeer zwaar, en kan door niets anders verontschuldigd worden dan door het feit, dat zij er bij gedreven werden door hun ijver voor Gods eer en nu bedoeld was om de toorn te rechtvaardigen van de vergadering te Silo, en de veronderstelde schuldigen op te wekken om zich te zuiveren, want anders hadden zij hun oordeel kunnen opschorten, of het tenminste kunnen verzachten, en het maar niet zo als vaststaande moeten aannemen, zoals zij hier doen, vers 16, dat het bouwen van dit altaar een overtreding was tegen Israëls God, en wel een overtreding niet minder snood dan de afval van krijgslieden van hun aanvoerder- u heden afkerende van achter de Heere- en de opstand van onderdanen tegen hun wettige vorst-om heden tegen de Heere weerspannig te zijn-Harde woorden! Het was goed dat zij hun beschuldiging niet konden bewijzen. Laat de onschuld het niet vreemd vinden om aldus verkeerd voorgesteld en beschuldigd te worden: hetgeen ik niet weet, eisen zij van mij.

B. De verzwaring van de misdaad, die zij hun broederen ten laste leggen, is wel ietwat ver gezocht, vers 17. Is ons de ongerechtigheid van Peor te weinig? Hiervan wordt waarschijnlijk melding gemaakt, omdat Pinehas, de eerste commissaris in deze aangelegenheid, zich in die zaak heeft onderscheiden, Numeri 25:7, en omdat zij, naar wij kunnen onderstellen, zich nu op de eigen plaats bevonden, waar die ongerechtigheid gepleegd was, aan de andere kant van de Jordaan. Het is goed om te gedenken aan die voorbeelden van Gods toorn, geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, die in onze tijd zijn voorgekomen, en waarvan wij zelf ooggetuigen waren, en er dan een goed gebruik van te maken.
Hij herinnert hen aan de ongerechtigheid van Peor:
a. Als een zeer grote en God tergende zonde. Het bouwen van dit altaar scheen slechts een kleine zaak, maar die leiden kon tot een ongerechtigheid, even groot als die van Peor, en daarom moet zij bij het eerste opkomen worden tegengegaan. De herinnering aan grote zonden, die vroeger bedreven werden, moet ons aansporen om op onze hoede te zijn tegen de minste aanleiding of gelegenheid om te zondigen, tegen ieder begin van zonde, want de weg van de zonde gaat bergafwaarts.

b. Als een zonde om welke de gehele vergadering had geleden: de plaag is in de vergadering des Heeren geweest, aan welke in een dag niet minder dan twee en twintig duizend mensen zijn gestorven. Was dat niet genoeg om u tegen afgoderij te waarschuwen? Hoe! Wilt gij wederom een plaag over ulieden brengen? Zijt gij zo verzot op een afgodisch altaar, dat gij u daarvoor aldus aan de oordelen Gods wilt blootstellen? Gevoelt ons leger niet nog te deze

dage deze zonde en de straf er voor? Tot op deze dag zijn wij er niet van gereinigd, er blijven nog vonken van over."
Ten eerste. "Van de besmetting dier zonde, sommigen van ons neigen zo tot afgoderij, dat, zo gij een ander altaar opricht zij er, of gij het wilt of niet, aanleiding in zullen vinden om een anderen god te aanbidden".
Ten tweede. "Van de toorn Gods over ons vanwege die zonde, wij hebben reden te vrezen, dat zo wij door een andere zonde God er toebrengen ze aan ons te bezoeken, Hij de ongerechtigheid van Peor tegen ons zal gedenken, zoals Hij gedreigd heeft die van het gouden kalf tegen ons te gedenken, Exodus 32:34. En durft gij de slapende leeuw van de Goddelijke wraak wakker maken?" Het is dwaas en gevaarlijk voor de mensen om te denken, dat hun vroegere zonden klein zijn, te klein voor hen, zoals diegenen doen, die zonde bij zonde voegen, en zich aldus "toorn vergaderen als een schat in de dag des toorns. "" Zo laat het ons dan genoeg zijn, dat wij de voorgaande tijd des levens der heidenen wil volbracht hebben," 1 Petrus 4:3.

c. De reden, die zij geven, dat zij zich zo bezorgd tonen in deze zaak, is zeer voldoende. Zij waren er toe verplicht tot hun eigen noodzakelijke bescherming, volgens de wet van het zelfbehoud. "Want, indien gij heden van God afvalt, wie weet, of niet morgen Zijn oordelen over de gehele vergadering zullen komen, vers 18, zoals in het geval van Achan, vers 20. Hij zondigde, en wij allen hebben er voor geleden, waaruit wij dus een lering hebben te trekken, en uit hetgeen God toen deed, moeten zij afleiden wat Hij kan doen, en vrezen wat Hij zal doen, indien wij niet getuigen tegen de zonde van u, die zovelen zijt, en haar straffen." Zij, die geroepen zijn om de openbaren vrede te bewaren, zijn van rechtswege verplicht tegenover de openbare veiligheid, om hun macht aan te wenden tot beteugeling en onderdrukking van ondeugd en onheiligheid, opdat die zonden, als zij oogluikend worden toegelaten, niet nationaal worden, en Gods oordeel brengen over het land. Ja, daarom gaat het ons allen aan, en zijn wij allen verplicht, om onze naaste te bestraffen, als hij verkeerd doet, en mogen wij de zonde niet in hem verdragen, Leviticus 19:17.

d. De aanbieding, die zij doen, is zeer gunstig en zeer vriendelijk, vers 19, dat namelijk indien zij het land hunner bezitting onrein achten vanwege het gebrek aan een altaar, en zij dus niet gerust konden zijn zonder er een te hebben, dan zullen zij welkom wezen, als zij willen komen wonen in het land waar de tabernakel des Heeren is, en zich daar willen vestigen, zeer gaarne zullen zij zich dan bekrimpen en behelpen, om ruimte voor hen te maken. Hiermede toonden zij een oprechte en waarlijk Godvruchtige ijver tegen scheuring, daar zij, veeleer dan dat hun broederen het nodig zouden achten om een afzonderlijk altaar op te richten, al was ook hun voorgewende reden er toe zeer zwak, en gegrond op een vergissing, bereid waren een aanzienlijk deel van het land af te staan, dat God hun door het lot had toegewezen, en hen in hun midden op te nemen. Dit was de geest van hen, die waarlijk Israëlieten zijn.

JOZUA 22:21-29
Wij kunnen veronderstellen dat er een algemene vergadering van de vorsten en grote mannen uit de afgezonderde stammen bijeengeroepen was, om aan deze gezanten gehoor te verlenen, of misschien waren de teruggekeerde krijgslieden nog bij elkaar gelegerd, en nog met uiteengegaan, hoe het zij, er waren hier personen genoeg om de twee en een halven stam te vertegenwoordigen, en hun gevoelen te kennen te geven. Hun antwoord op het warm vertoog van de tien stammen was oprecht en ongekunsteld. Zij werpen de beschuldiging niet terug, verwijten hun de onrechtvaardigheid en onvriendelijkheid niet van hun bedreigingen, of hun haastig oordeel, maar geven hun "het zachte antwoord, dat de grimmigheid afkeert," en vermijden al die "smartende woorden, die de toorn doen oprijzen." Zij werpen geen exceptie

op tegen hun jurisdictie, voeren niet aan dat zij hun geen rekenschap schuldig waren van hetgeen zij gedaan hadden, zeggen niet dat zij zich maar met hun eigen zaken moesten bemoeien, maar door een vrijwillige en openhartige verklaring van hun oprechte bedoeling in hetgeen zij hadden gedaan, zuiveren zij zich van de tegen hen gerichte beschuldiging, en herstellen zich in de goede mening van hun broederen, hiertoe behoefden zij slechts de zaak voor te stellen zoals zij was, haar in het rechte licht te doen zien. I. Plechtig protesteren zij tegen enigerlei bedoeling om dit altaar voor brandoffer of offerande te gebruiken, en bijgevolg van het opgericht te hebben in mededinging met het altaar te Silo of van enigerlei voornemen om dat te verlaten. Zij hadden inderdaad opgericht wat de vorm en gedaante had van een altaar maar zij hadden het tot generlei godsdienstig gebruik gewijd, er was geen plechtige dienst verricht om het in te wijden, en daarom moeten zij niet beschuldigd worden van de bedoeling om het tot zodanig gebruik aan te wenden. Om deze betuiging ingang te doen vinden:

1. Doen zij een plechtig beroep daarom op God, waarmee zij hun verdediging beginnen, bedoelende hiermede eerst eer te geven aan God, en dan voldoening aan hun broederen, vers 22.
a. Diepe eerbied en ontzag voor God zijn uitgedrukt in de formule van hun beroep: De God van de goden, de Heere, de God van de goden de Heere, die weet, of, zoals het oorspronkelijke luidt: De God van de goden, JHWH, de God van de goden, Jehovah, die weet, hetgeen Zijn bestaan uit zichzelf en Zijn zelfgenoegzaamheid te kennen geeft. Hij is JHWH, en heeft vrijmacht en oppermacht over alle schepselen, hoe ook genaamd, zelfs over die welke goden genoemd worden, of als goden worden aangebeden. Deze korte belijdenis van hun geloof zal er toe bijdragen, om de verdenking van hun broederen weg te nemen, dat zij voornemens waren om de God Israëls te verlaten en andere goden te gaan aanbidden. Hoe zouden zij zo'n gedachte kunnen koesteren, die geloofden dat Hij God is over allen?
Laat ons hieruit leren altijd met ernst en eerbied van God te spreken, en Zijn Naam met ontzag en heilig nadenken uit te spreken. Zij, die hun beroep op de hemel doen met een vluchtig, onverschillig "God weet!" hebben reden te vrezen dat zij Zijn naam ijdel gebruiken, want het gelijkt volstrekt niet op de wijze, waarop het hier is geschied.

b. Er spreekt ook een sterke bewustheid uit van hun oprechtheid in deze zaak. Zij brengen de twist voor de God van de goden, wiens oordeel -dies zijn wij zeker- naar waarheid is, dat de schuldigen hebben te vrezen, en waarin de oprechten zich kunnen verblijden. "Is het door weerspannigheid of is het door overtreding tegen de Heere dat wij dit altaar gebouwd hebben, om het stellen tegenover het altaar des Heeren te Silo, een partij te formeren, of nieuwe goden en een nieuwe aanbidding in te voeren?"
a. "Hij weet het" vers 22, want Hij is volkomen bekend met de gedachten en bedoelingen des harten, inzonderheid met alle neiging tot afgoderij, Psalm 44:21, 22, die is zeer bijzonder voor Zijn aangezicht, wij geloven dat Hij het weet, en wij kunnen het niet voor Hem verbergen".
b. "Hij eist het", gelijk wij weten dat Hij het zou eisen. "want Hij is een ijverig God". Alleen een zuiver geweten zou aldus Gods gerechtigheid hebben kunnen inroepen om wraak te doen over de rebellie, zo die bestond. In alles wat wij in de Godsdienst doen is het van het grootste gewicht en belang voor ons, om ons door onze oprechtheid er in Gode welbehaaglijk te maken gedenkende, dat Hij het hart kent. Als wij onder de afkeuring van mensen vallen, dan is het zeer troostrijk om ons met ootmoedig vertrouwen op God te kunnen beroepen voor onze oprechtheid, 1 Corinthiers 4:3, 4.

2. Een sobere verdediging en verontschuldiging, aangeboden aan hun broederen. Israël zelf zal het ook weten. Hoewel het getuigenis hierboven, en het getuigenis van ons geweten het

voornaamste voor ons zijn, is er toch ook een voldoening, die wij onze broederen verschuldigd zijn, die onze oprechtheid betwijfelen, en die wij bereid moeten zijn te geven met zachtmoedigheid en vreze. Als onze oprechtheid bekend is aan God, dan moeten wij er ons op toeleggen, om er anderen bekend mee te maken door haar vruchten, inzonderheid hen, die hoewel zij zich in hun oordeel over ons vergissen, toch ijver tonen voor de eer Gods, zoals de tien stammen hier gedaan hebben.

3. Een ernstige en nadrukkelijke betuiging van afschuw van het plan of voornemen, waarvan zij verdacht werden. Hiermede besluiten zij hun verdediging, vers 29. Het zij verre van ons, van ons, dat wij zouden weerspannig zijn tegen de Heere, en wij erkennen dat wij dit zouden zijn, indien wij dit altaar hadden opgericht voor brandoffers, neen wij verfoeien het denkbeeld van zo iets. wij hebben evenveel waardering van en eerbied voor het altaar des Heeren te Silo, als iemand uit de andere stammen Israëls hebben kan, en zijn even vast besloten om er ons aan te houden, en er gedurig heen te gaan ter aanbidding. Wij hebben dezelfde zorg als gij hebt om de aanbidding Gods rein te bewaren, en om de eenheid van Zijn kerk in stand te houden, verre zij het van ons, van ons, dat wij ons van achter de Heere afkeren zouden".

II. Zij geven een volledige verklaring van hun ware bedoeling in het bouwen van dit altaar, en wij hebben alle redenen om te geloven, dat dit de ware voorstelling was van hun plan, en niet slechts nu van achteren aangevoerd om hun daad te bemantelen, gelijk wij ook reden hebben te denken, dat deze zelfde personen zeer eerlijke bedoelingen hadden, toen zij verzochten om hun erfdeel aan de andere kant van de Jordaan te mogen ontvangen, hoewel het ook toen hun ongeluk was, om door Mozes zelf verkeerd begrepen te worden. In hun verdediging laten zij uitkomen, dat het bouwen van dit altaar zo weinig een schrede was op de weg van afscheiding van hun broederen en van het altaar des Heeren te Silo, dat het juist bedoeld was als een teken en onderpand om de gemeenschap met hun broederen en met het altaar Gods te onderhouden, een teken ook van hun besluit om de dienst des Heeren voor zijn aangezicht te dienen, vers 27, en hierin te volharden.

1. Zij deelden hun de vrees mede, die zij hadden gekoesterd, dat in het verloop van de tijden hun nakomelingen, op zo verre afstand wonende van de tabernakel, beschouwd en behandeld zouden worden als vervreemd zijnde van het burgerschap Israëls, vers 24. Het was uit vrees hiervoor -het woord betekent grote verlegenheid en bezorgdheid in hun gemoed- dat zij zich door dit hulpmiddel geruststelden. Toen zij op weg waren om naar huis terug te keren (en wij kunnen veronderstellen, dat zij er tevoren niet aan gedacht hebben, want anders zouden zij Jozua wel met hun voornemen bekend hebben gemaakt) hebben sommigen van hen in hun gesprekken die zaak opgeworpen, en de overigen gaven eraan gehoor, en stelden zichzelf en elkaar voor welk een treurig vooruitzicht het was van hetgeen in latere eeuwen zou kunnen geschieden, namelijk dat hun kinderen door de andere stammen beschouwd zouden worden, als geen deel hebbende aan het altaar Gods en de offers, die er op gebracht werden.
Thans voorzeker werden zij als broeders erkend, en waren zij even welkom als alle andere stammen om de dienst in de tabernakel bij te wonen, maar wat zou het zijn, als hun kinderen verstoten zouden worden! Vanwege de groten afstand, waarop hun bezitting gelegen was, en de scheiding, die er gemaakt werd door de Jordaan, die niet altijd gemakkelijk gepasseerd kon worden, konden zij niet zo stipt en in zo grote getale de drie jaarlijkse feesten gaan bijwonen als de andere stammen, om aldus voortdurend aanspraak te maken op hun voorrechten als Israëlieten, en zullen daarom als min-belangrijke leden van hun kerk worden beschouwd, langzamerhand verworpen worden alsof zij er in het geheel geen leden van waren, en zo mochten uw kinderen (die in hun hoogmoed allicht geneigd zouden zijn om de voorrechten van het altaar voor zich te monopoliseren) onze kinderen (die wellicht niet zo zorgzaam

zullen zijn als zij behoren te wezen, om aan hun voorrechten vast te houden) doen ophouden, dat zij de Heere niet vreesden. Zij, die van de openbare inzettingen zijn buitengesloten, zullen waarschijnlijk alle Godsdienst verliezen, en langzamerhand ophouden de Heere te vrezen. Hoewel door velen de vorm en de belijdenis van de Godzaligheid worden opgehouden zonder het leven en de kracht ervan zullen toch het leven en de kracht er van niet lang aangehouden kunnen worden zonder de vorm en de belijdenis er van. Gij neemt de genade weg, als gij de middelen van de genade wegneemt: Zij, die zelf de troost en het voorrecht van Gods inzettingen hebben gesmaakt, kunnen niet anders dan begeren, dat die voorrechten ook aan hun kinderen zullen te beurt vallen, en alle voorzorgen gebruiken dat men hun kinderen na hen niet zal doen ophouden van de Heere te vrezen, of hen zal beschouwen als geen deel hebbende aan Hem.

2. Het plan, dat zij hadden gevormd, om dit te voorkomen, vers 25 28. "Om daarom aan hen, die na ons zullen komen, een deel te verzekeren in het altaar Gods, en er hun recht op te bewijzen, zeiden wij: Laat ons een altaar bouwen, opdat het een getuige zij tussen ons en tussen ulieden." Opdat zij de kopie van het altaar in hun bewaring hebbende, deze overgelegd zou kunnen worden als een bewijs van hun recht op de voorrechten van het oorspronkelijke. Ieder die dit altaar zag, en bemerkte dat het nooit gebruikt werd om er brandoffers of offeranden op te offeren, zou vragen wat er de betekenis en bedoeling van is, en op die vraag zou geantwoord worden, dat het door deze afgezonderde stammen gebouwd was ten teken van hun gemeenschap met hun broederen en hun gezamenlijk deel met hen in het altaar des Heeren.
Christus is het grote altaar, dat iedere gave heiligt, het beste bewijs van ons deel in Hem zal de gestaltenis Zijns Geestes wezen in ons hart en onze gelijkvormigheid met Hem. Indien wij deze kunnen overleggen, dan zal het een getuigenis wezen voor ons, dat wij deel hebben aan de Heere, en het zal ons ten onderpand zijn, dat wij zullen volharden Hem na te volgen.

JOZUA 22:30-34
Wij hebben hier het goede einde van deze twist, die, indien er niet aan beide zijden een gezindheid was voor vrede, zoals eraan beide zijden ijver was voor God, slechte gevolgen gehad zou kunnen hebben, want wegens gebrek aan wijsheid en liefde blijken Godsdiensttwisten dikwijls het heftigst en het moeilijkst bij te leggen. Maar toen de zaak eerlijk en openhartig was voorgesteld, waren deze strijdende partijen zo gelukkig van elkaar volkomen te verstaan en zo was het geschil terstond bijgelegd.

1. De gezanten waren ten uiterste voldaan toen de afgezonderde stammen hun de betuiging deden van hun onschuld in de bedoeling waarmee zij dit altaar gebouwd hebben.
a. De gezanten hebben de oprechtheid van hun betuiging niet in twijfel getrokken, niet gezegd: "Gij verklaart ons dat gij niet bedoelt, op dit altaar brandoffers en offeranden te brengen maar wie kan u geloven? Welken waarborg kunt gij ons geven, dat het nooit daartoe gebruikt zal worden?" Neen, "de liefde gelooft alle dingen, en hoopt alle dingen," gelooft en hoopt het beste, en is er zeer afkerig van om iemand te logenstraffen.
b. Zij hebben hun geen verwijten gemaakt wegens het overhaastige en onvoorzichtige van hun daad, zeiden hun niet: "Indien gij zo iets en met zo goede bedoeling hebt willen doen, dan had gij toch wel die eerbied voor Jozua en Eleazar kunnen hebben, om hun raad hieromtrent in te winnen, of er hen tenminste bekend mee kunnen maken, en zo zoudt gij ons de moeite en onkosten van dit gezantschap bespaard hebben." Een weinigje gebrek aan nadenken en aan goede manieren moeten verontschuldigd en voorbijgezien worden in hen van wie wij reden hebben te geloven, dat zij eerlijke bedoelingen hebben.

c. En nog veel minder hebben zij gepoogd om naar de bewijzen te zoeken, om hun beschuldiging waar te maken, integendeel, zij waren blij om hun vergissing hersteld te zien en schaamden zich volstrekt niet om dit te erkennen. Mensen van een hoogmoediger en wreveliger aard zullen, als zij een onrechtvaardig oordeel over hun broederen hebben uitgesproken, er bij blijven, al worden hun ook nog zulke overtuigende bewijzen getoond van het onrechtvaardige er van, en kunnen er niet toe bewogen worden om het terug te nemen. Deze gezanten waren niet aldus bevooroordeeld, de verdediging hunner broederen deed hun genoegen, vers 30. Zij beschouwden hun onschuld als een teken van Gods tegenwoordigheid onder hen, vers 31, inzonderheid toen zij bevonden dat hetgeen zij gedaan hadden wel verre van een aanduiding te zijn, dat zij koel en koud waren geworden voor het altaar Gods, integendeel de vrucht bleek te zijn van hun vurige liefde er voor, gijlieden hebt de kinderen Israëls verlost uit de hand des Heeren, dat is: "Gij hebt hen niet, zoals wij vreesden, overgeleverd in de hand des Heeren, of hen door de overtreding, die wij vreesden, aan Zijn oordelen blootgesteld.

2. De vergadering was volkomen voldaan toen haar gezanten de tijding brachten van de verdediging van de broederen. Zij schijnen bij elkaar gebleven te zijn, tenminste door hun vertegenwoordigers totdat zij de uitslag vernamen, vers 32. En toen zij de waarheid hoorden van de zaak, was het goed in hun ogen, vers 33, en loofden zij God. De standvastigheid van onze broederen in de Godsdienst hun ijver voor de kracht van de Godzaligheid en hun blijven in de eenheid des Geestes in geloof en liefde, in weerwil van de achterdochtige vrees, die gekoesterd werd van hen, alsof zij de eenheid van de kerk verbraken, dat zijn dingen waarover wij zeer blij en voldaan behoren te wezen, en die wij tot een reden van blijde dankzegging aan God moeten beschouwen, laat God er de eer voor ontvangen, en laat het ons tot een lieflijke vertroosting zijn. Aldus voldaan zijnde, legden zij terstond de wapens neer en zo verre was thans de gedachte van hen om de voorgenomen strijd te beginnen tegen hun broederen, dat wij kunnen veronderstellen, dat zij verlangend uitzagen naar het volgende feest, waarop zij hen te Silo hoopten te ontmoeten.

3. De begeerte van de afgezonderde stammen werd ingewilligd. Daar zij dit model van het altaar Gods bij zich wensten te hebben, hebben Jozua en de oversten het hun toegestaan, al was het niet waarschijnlijk, dat zich: ooit de gelegenheid zou voordoen, die zij vreesden, en waarvoor het dan dienst zou moeten doen. Daarom hebben Jozua en de oversten geen orders gegeven om het af te breken, hoewel er evenveel reden was om te vrezen, dat het in vervolg van tijd een aanleiding zou kunnen wezen tot afgoderij, als er reden was te hopen dat het voor afgoderij zou bewaren. Aldus hebben zij, die sterk waren, de zwakheden van de onsterken gedragen. Alleen werd er zorg voor gedragen, dat de verklaring, die zij gaven, dat hun altaar alleen bedoeld was tot een getuigenis van hun gemeenschap met het altaar te Silo, als het ware geregistreerd zou worden, hetgeen dan ook, naar de gewoonte van die tijd, geschiedde, door er een naam aan te geven, die deze betekenis kenbaar maakte vers 34. Zij noemden het "eed", een getuige, daarvoor, en niets meer. Een getuige, van de betrekking, waarin zij stonden tot God en Israël, en van hun vereniging met de andere stammen in hun gemeenschappelijk geloof, dat JHWH God is, Hij, en geen ander. Het was een getuige aan het nageslacht van hun zorg om hun Godsdienst zuiver en ongeschonden aan hen over te leveren, en zou een getuige tegen hen zijn, indien zij ooit God gingen verlaten, zich van achter de Heere zouden afkeren.

HOOFDSTUK 23

1 En het geschiedde na vele dagen, nadat de HEERE Israël rust gegeven had van al zijn vijanden rondom heen, en Jozua oud geworden en wel bedaagd was; 2 Zo riep Jozua gans Israël, hun oudsten, en hun hoofden, en hun richters, en hun ambtlieden, en hij zeide tot hen: Ik ben oud geworden, en wel bedaagd; 3 En gijlieden hebt gezien alles, wat de HEERE, uw God, gedaan heeft aan al deze volken voor uw aangezicht; want de HEERE, uw God, Zelf, is het, Die voor u gestreden heeft. 4 Ziet, ik heb u deze overige volken door het lot doen toevallen, ten erfdeel voor uw stammen, van de Jordaan af, met al de volken, die ik uitgeroeid heb, en tot de grote zee, tegen de ondergang der zon. 5 En de HEERE, uw God, Zelf zal hen uitstoten voor ulieder aangezicht, en Hij zal hen van voor ulieder aangezicht verdrijven; en gij zult hun land erfelijk bezitten, gelijk als de HEERE, uw God, tot u gesproken heeft. 6 Zo weest zeer sterk, om te bewaren en om te doen alles, wat geschreven is in het wetboek van Mozes; opdat gij daarvan niet afwijkt ter rechter hand noch ter linkerhand; 7 Dat gij niet ingaat tot deze volken: deze, die overgebleven zijn bij ulieden; gedenkt ook niet aan de naam hunner goden, en doet er niet bij zweren, en dient hen niet, en buigt u voor die niet; 8 Maar de HEERE, uw God, zult gij aanhangen, gelijk als gij tot op dezen dag gedaan hebt. 9 Want de HEERE heeft van uw aangezicht verdreven grote en machtige volken; en u aangaande, niemand heeft voor uw aangezicht bestaan, tot op dezen dag toe. 10 Een enig man onder u zal er duizend jagen; want het is de HEERE, uw God, Zelf, Die voor u strijdt, gelijk als Hij tot u gesproken heeft. 11 Daarom bewaart uw zielen naarstig, dat gij de HEERE, uw God, liefhebt. 12 Want zo gij enigszins afkeert, en het overige van deze volken aanhangt, van deze, die bij u overgebleven zijn, en u met hen verzwagert, en gij tot hen zult ingaan, en zij tot u; 13 Weet voorzeker, dat de HEERE, uw God, niet voortvaren zal deze volken van voor uw aangezicht te verdrijven; maar zij zullen ulieden zijn tot een strik, en tot een net, en tot een gesel aan uw zijden, en tot doornen in uw ogen, totdat gij omkomt van dit goede land, hetwelk u de HEERE, uw God, gegeven heeft. 14 En ziet, ik ga heden in de weg der ganse aarde; en gij weet in uw ganse hart en in uw ganse ziel, dat er niet een enig woord gevallen is van al die goede woorden, welke de HEERE, uw God, over u gesproken heeft; zij zijn u alle overkomen; er is van dezelve niet een enig woord gevallen. 15 En het zal geschieden, gelijk als al die goede dingen over u gekomen zijn, die de HEERE, uw God, tot u gesproken heeft, alzo zal de HEERE over u komen laten al die kwade dingen, totdat Hij u verdelge van dit goede land, hetwelk u de HEERE, uw God gegeven heeft. 16 Wanneer gij het verbond des HEEREN, uws Gods, overtreedt, dat Hij u geboden heeft, en gij heengaat en dient andere goden, en u voor dezelve nederbuigt, zo zal de toorn des HEEREN over u ontsteken, en gij zult haastig omkomen van het goede land, hetwelk Hij u gegeven heeft.

In dit en het volgende hoofdstuk hebben wij twee afscheidsredenen, die Jozua kort vóór zijn dood voor het volk van Israël heeft uitgesproken. Ware het zijn bedoeling geweest om de nieuwsgierigheid van de latere tijden te bevredigen, hij zou veeleer de methode hebben te boek gesteld van Israëls vestiging in de pas door hen veroverde landen, een beschrijving hebben gegeven van hun landbouw, hun industrie hun handel, hun zeden en gewoonten, hun gerechtshoven, en de inrichting van hun jeugdig gemenebest, waarvan wij wel gaarne het een en ander zouden hebben willen weten, maar wat hij bedoelde in dit boek te vermelden, was aan het nageslacht een besef na te laten van Godsdienst en van hun plicht jegens God, die dingen dus voorbijziende, welke de gewone onderwerpen zijn van een gewone geschiedbeschrijving brengt hij aan zijn lezer de methode over, die hij gebruikt heeft om Israël te bewegen getrouw te blijven aan hun verbond met God, hetgeen een goede invloed kan hebben op de toekomende geslachten, die deze betogen zullen lezen, gelijk wij hopen, dat zij een goede invloed gehad hebben, op het geslacht, dat ze toen heeft gehoord. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een vergadering van de staten bijeengeroepen, vers 1, 2, waarschijnlijk om over de gewone zaken van het land te beraadslagen, en datgene in orde te brengen, dat, na enige jaren van proefneming, aan hun wijsheid overgelaten te zijn, bevonden werd gebrekkig te wezen.
II. Jozua's rede tot hen bij de opening, of misschien aan het einde van de zitting, om welke te horen hun voornaamste reden was om bijeen te komen. In zijn rede:

1. Herinnert Jozua hen aan hetgeen God voor hen gedaan heeft, vers 3, 4, 9, 14, , en wat Hij bereid was nog verder voor hen te doen.
2. Vermaant hij hen om zorgvuldig en vastberaden te volharden in hun plicht jegens God, vers 6, 8
3. Hij waarschuwt hen tegen alle gemeenzaamheid met hun afgodische naburen vers 7.
4. Hij waarschuwt hen voor de noodlottige gevolgen, als zij van God afvallen en zich tot afgoden keren, vers 12, 13, 15, 16, In dit alles toont hij zich ijverig voor God, en een heilige bezorgdheid te hebben voor Israël.

JOZUA 23:1-10
Wat betreft de datum van dit edict van Jozua:

I. Wij vinden volstrekt geen melding gemaakt van de plaats, waar deze algemene vergadering gehouden werd. Sommigen denken, dat het te Timnath-Serah, Jozua's eigen stad was, waar hij woonde, en vanwaar hij, zeer ver gevorderd zijnde in jaren, zich niet goed verplaatsen kon. Maar het blijkt niet dat hij zo'n hogen staat heeft gevoerd, en daarom is het meer waarschijnlijk dat deze bijeenkomst plaats had te Silo, waar de tent van de samenkomst was, en waar misschien alle mannen, die konden, bijeengekomen waren ter aanbidding op een van de drie grote feesten, welke gelegenheid Jozua gebruikte om hun deze last over te leveren.

II. Slechts in algemene bewoordingen wordt melding gemaakt van de tijd, wanneer dit geschiedde. Het was na vele dagen, nadat de Heere Israël rust gegeven had, maar er wordt niet gezegd na hoeveel dagen, vers 1. Het was:

1. Na zoveel dagen, dat Israël de tijd had om het aangename te gevoelen van hun rust en hun bezit van Kanaän, en om de voordelen van dat goede land te genieten.

2. Na zoveel dagen, dat Jozua de tijd had om waar te nemen aan welke kant hun gevaar lag om verdorven te worden, namelijk door hun gemeenzaamheid met de Kanaänieten, die nog overgebleven waren, waartegen hij hen dus zorgvuldig wil wapenen.

III. De personen, tot wie Jozua deze rede gericht heeft: tot geheel Israël, hun oudsten enz, vers 2. Zij konden niet allen binnen het bereik van zijn stem komen, maar hij riep al de oudsten, dat is de raadsheren, die in latere tijden het groot sanhedrin vormden, de hoofden van de stammen, dat zijn de edelen, of aanzienlijken, de rechters, die wetgeleerden of rechtsgeleerden waren, die criminele zaken onderzochten, en er uitspraak in deden eindelijk de ambtlieden, aan wie de uitvoering van de rechterlijke vonnissen was opgedragen. Dezen riep Jozua tezamen en tot hen richtte hij het woord:

1. Opdat zij van hetgeen hij zei, of tenminste van de zakelijke inhoud ervan, mededeling zouden doen aan hen, die in hun verschillende landstreken hun onderhorigen waren, en deze last aldus door het gehele land bekend zou worden.

2. Omdat, zo zij bewogen werden om God te dienen en Hem aan te hangen, zij het volk door hun invloed op de rechten weg zouden houden. Als grote mannen Godvrezende mannen zijn, dan kan dit grotelijks helpen om de Godsvrucht bij velen ingang te doen vinden.

IV. JOZUA's toestand, toen hij hun deze last gaf: hij was oud en wel bedaagd, vers 1. Het was waarschijnlijk in het laatste jaar van zijn leven, en hij is honderd en tien jaren oud

geworden, Hoofdstuk 24:29. En in de eerste woorden van zijn rede maakt hij zelf melding hiervan vers 2. Toen hij enige jaren geleden oud begon te worden, heeft God er hem aan herinnerd Hoofdstuk 13:1 Gij zijt oud. Maar nu hij zelf het verval van de ouderdom zo gevoelde, dat hij er niet aan herinnerd behoefde te worden spreekt hij er zelf over: Ik ben oud geworden en wel bedaagd. Hij gebruikt dit:

1. Als een argument voor zichzelf om hun deze last te geven, omdat hij, oud zijnde, verwachten kon nog slechts weinig tijds met hen te zijn om hen te onderwijzen en hun raad te geven, en daarom zal hij (zoals Petrus zegt, 2 Petrus 1:1 zolang hij in deze tabernakel is, alle gelegenheden waarnemen om hen te herinneren aan hun plicht, door de toenemende gebreken van de ouderdom wetende, dat hij weldra deze tabernakel zal moeten afleggen, en begerende dat zij na zijn dood even Godvruchtig zullen blijven als zij nu waren. Als wij de dood snel tot ons zien naderen, dan moet dit ons opwekken om met al onze macht het werk des levens te doen.

2. Als een argument bij hen, om acht te geven op hetgeen hij zei. Hij was oud en ervaren, en daarom moet er temeer acht op hem gegeven worden, want dagen behoren te spreken. Hij was oud geworden in hun dienst, en had zich voor hun welzijn te koste gegeven en daarom behoorden zij temeer acht op hem te slaan. Hij was oud en stervende, hij zal niet lang meer tot hen kunnen spreken, zo laat hen nu dan achtgeven op hetgeen hij zegt, en zijn woorden bewaren voor latere tijden.

V. De rede zelf, waarvan doel en strekking is, hen en hun zaad na hen te bewegen om te volharden in het ware geloof en de aanbidding van de God Israëls.

1. Hij herinnert hen aan de grote dingen, die God voor hen gedaan heeft, nu in zijn dagen en onder zijn bestuur, want hij gaat hier niet verder terug.
a. En ten bewijze hiervan beroept hij zich op hun eigen ogen, vers 3. "Gijlieden hebt gezien alles, wat de Heere, uw God, gedaan heeft, niet wat ik gedaan heb, of wat gijlieden gedaan hebt, wij zijn slechts werktuigen geweest in Gods hand, en wat God zelf gedaan heeft door mij en voor ulieden." Vele grote en machtige volkeren (naar de maatstaf van de volkeren van die tijd) waren uitgedreven van zo'n mooi land als er toen ergens op aarde was, om plaats te maken voor Israël. "Gij ziet wat Hij gedaan heeft aan deze volken, die Zijn schepselen waren, het werk van Zijn handen, en die Hij tot nieuwe schepselen had kunnen maken, geschikt voor Zijn dienst, gij ziet welke verwoestingen Hij onder hen heeft aangericht om uwentwil, vers 3, hoe Hij hen van uw aangezicht heeft verdreven, vers 9, alsof zij voor Hem van geen belang waren, hoewel zij, bij ulieden vergeleken, groot en sterk waren.

b. Zij zijn niet slechts uitgedreven -dat zou kunnen geschied zijn, maar tevens zijn heengezonden naar een ander, minder rijk land, om er een nieuwe volksplanting te beginnen, naar die woestijn bijvoorbeeld, waarin Israël zo lange tijd omgewandeld heeft en zo zouden zij dan als het ware van woonplaats met hen geruild hebben- maar zij werden voor hun aangezicht vertreden en verdaan. Hoewel zij hun met de grootst mogelijke hardnekkigheid tegenstand hebben geboden, werden zij toch ten ondergebracht, hetgeen het bezit van hun land zoveel te meer glorierijk maakte voor Israël, en een zoveel heerlijker voorbeeld deed zijn van de macht en goedheid van de God Israëls. De Heere uw God heeft u niet slechts geleid, en gevoed, en onderhouden, maar Hij heeft als een krijgsman voor u gestreden", vers 3, bij deze titel van krijgsman was Hij hun bekend, toen Hij hen uitgevoerd had uit Egypte, Exodus 15:3. Zo onbetwist en zo gemakkelijk waren al hun overwinningen in de loop van deze langdurige oorlog dat niemand voor hun aangezicht bestaan heeft, vers 9, dat is om hun het hoofd te

bieden, hetzij om hen bevreesd te maken, hun moeilijkheden in de weg te leggen, of de voortgang van hun overwinnende wapens te stuiten. In iedere veldslag behaalden zij de overwinning, bij ieder beleg namen zij de stad in. Hun verlies voor Ai was om een bijzondere reden, was gering en diende slechts om hun te tonen in welke verhouding zij tot God stonden, maar anders werd nooit een leger met zo'n onafgebroken reeks van overwinningen gekroond als Israëls leger in de oorlogen van Kanaän.

c. Zij hadden de Kanaänieten niet slechts overwonnen, maar waren in het volle bezit van hun land gekomen, vers 4. "Ik heb u deze overige volken door het lot doen toevallen, zowel die welke uitgeroeid waren, als die welke nog overgebleven zijn, niet slechts opdat gij hen plunderen en beroven kunt, en voor een tijd naar goeddunken in hun land zoudt wonen, maar als een blijvend erfdeel voor uw stammen. Gij hebt het niet slechts onder uw voet, maar in uw handen."

2. Hij verzekert hun van Gods bereidheid om dit glorierijke werk te bestemder tijd voort te zetten en te voleindigen. Het is waar, er bleven nog Kanaänieten over, en in sommige plaatsen waren zij sterk en stoutmoedig, maar dat zal geen teleurstelling wezen voor hun verwachting, als Israël zo vermenigvuldigd zal wezen, dat zij dit land kunnen vervullen, dan zal God de Kanaänieten tot de laatste man toe uitdrijven, mits Israël zijn voordeel vervolgt, en de oorlog tegen hen met kracht voortzet vers 5. "De Heere uw God zelf zal hen van voor ulieder aangezicht verdrijven, zodat er geen Kanaäniet meer te zien zal zijn in het land, en zelfs dat deel des lands, dat nu nog in hun handen is, zult gij bezitten. Als hier tegen ingebracht zou worden dat de krijgslieden van de verschillende stammen naar hun onderscheidene plaatsen verstrooid zijnde, en het leger ontbonden, het moeilijk zou zijn om hen weer bij elkaar te krijgen, als het nodig was om de oorlog met de nog overgebleven Kanaänieten te vernieuwen, dan zegt hij hun, in antwoord hierop, hoe weinig zij in zorg behoeven te zijn over het aantal van hun krijgslieden, vers 10. Een enig man onder u zal er duizend jagen, zoals Jonathan gedaan heeft, 1 Samuel 14:13. "Elke stam kan uitgaan om zijn erfdeel in bezit te nemen, zonder het nadeel te vrezen, voortvloeiende uit het onevenredige van de getallen, want de Heere uw God, wiens alle macht is, beide om te bemoedigen en om te ontmoedigen, en die alle schepselen in Zijn bedwang heeft, Hij is het, die voor u strijdt, en voor hoevelen rekent gij Hem?

3. Hierop vermaant hij hen zeer ernstig en zeer nadrukkelijk bij hun plicht te blijven en te volharden in de goede wegen des Heeren waarin zij zo goed begonnen waren te wandelen. Hij zegt hun:
A. Zeer sterk te zijn, vers 6. "God strijdt voor u tegen uw vijanden, gedraagt gij u dan kloekmoedig voor Hem. Houdt en doet met een vast voornemen des harten alles, dat geschreven is in het wetboek van Mozes." Hij dringt op niets meer bij hen aan, dan hetgeen, waartoe zij reeds gehouden en verplicht waren. "Houdt zorgvuldig, doet naarstiglijk en in oprechtheid wat geschreven is."
B. Zeer voorzichtig te zijn. Wijkt daar niet van af ter rechter noch ter linkerhand, want beide ter rechter en ter linkerhand zijn dwalingen. Hoedt u voor een onheilig veronachtzamen van Gods inzettingen, of een bijgelovig toevoegen van uw bedenkselen er aan. Inzonderheid moeten zij zich hoeden voor alles wat zweemt naar afgoderij, de zonde, waar zij het eerst toe geneigd zijn, en het meest toe in verzoeking zullen komen, vers 7.
(1) Zij moeten niet bekend worden met afgodendienaars, hen niet gaan bezoeken, hun feesten niet bijwonen, want zij kunnen niet gemeenzaam met hen worden, geen omgang met hen hebben, zonder gevaar te lopen van besmet te worden.

(2). Zij moeten niet de minste eerbied aan de dag leggen voor enigerlei afgod, de naam van hun goden niet noemen, maar er naar streven om er de gedachtenis van in eeuwige vergetelheid te begraven, opdat hun aanbidding niet weer in zwang kome, laat zelfs hun naam worden vergeten. "Ziet op afgoden als vuile, verfoeilijke dingen, die niet zonder de uiterste walging en afkeer genoemd moeten worden." De Joden wilden aan hun kinderen niet toelaten zwijnevlees te noemen, omdat het verboden was opdat het noemen er van de begeerte er naar niet bij hen zou opwekken, maar als zij ervan spreken moesten, dan moesten zij het "dat vreemde ding" noemen. Het is te betreuren dat onder Christenen de namen van heidense godheden zo dikwijls gebruikt worden dat zij er zo gemeenzaam mee zijn, inzonderheid in drama's en gedichten, Iaat die namen, welke in mededinging met God gekomen zijn, voor altijd verafschuwd en weggedaan worden.

(3). Zij moeten anderen niet steunen om er eerbied aan te bewijzen. Niet slechts moeten zij zelf niet bij hen zweren, maar zij moeten ook anderen niet bij hen doen zweren, waarin opgesloten ligt dat zij met afgodendienaars geen verbond moeten aangaan, omdat zij ter bevestiging van hun verbond of verdrag bij hun afgoden zouden zweren, geen Israëlieten moeten zo'n eed toelaten of erkennen.

(4). Zij moeten zich wachten voor deze aanleidingen tot afgoderij uit vrees van anders stap voor stap tot de hoogste trap er van te komen, namelijk valse goden te dienen, zich voor hen neer te buigen tegen de letter van het tweede gebod in.
Zeer standvastig te zijn, vers 8. De Heere, uw God, zult gij aanhangen, dat is: Verlustigt u in Hem, steunt op Hem, wijdt uzelf toe aan Zijn eer en heerlijkheid en blijft dit doen ten einde toe, gelijk als gij tot op deze dag gedaan hebt, van dat gij in Kanaän zijt gekomen", want, daar hij hen gaarne in het gunstigste licht beziet, wil hij niet naar de ongerechtigheid van Peor terugzien. Er kon wel veel verkeerds onder hen wezen, maar den, Heere hun God hadden zij niet verlaten, en het is om zijn vermaning tot volharding met te meer kracht ingang bij hen te doen vinden dat hij hen prijst. "Gaat voort, en weest voorspoedig, want de Heere is met u, zolang gij met Hem ziet." Zij, die bevelen, behoren te loven, het middel om de mensen beter te maken, is het goede in hen te zien en op prijs te stellen. "Tot nu toe zijt gij de Heere blijven aanhangen, gaat dan zo voort, want anders verliest gij de lof en het loon van hetgeen gij gewrocht hebt. Uw gerechtigheden, die gij gedaan hebt, zullen niet gedacht worden, indien gij u er van afkeert."

JOZUA 23:11-16
I. Jozua zegt hier wat zij doen moeten om in de Godsdienst te volharden, vers 11. Willen wij de Heere blijven aanhangen en Hem niet verlaten, dan moeten wij:

1. Altijd op onze hoede zijn, want menige kostelijke ziel is verloren en ten verderve gegaan door achteloosheid. Daarom bewaart uw zielen naarstig, opdat de inwendige mens rein blijve van de besmetting van de zonde, en naarstig gebruikt worde in de dienst van God. God heeft ons onze kostelijke ziel gegeven met deze last: "Bewaar haar naarstig boven al dat te bewaren is".

2. Wat wij in de Godsdienst doen, moeten wij doen uit een beginsel van liefde, niet door dwang of uit een slaafse vrees voor God, maar uit keus en met vermaak. "Hebt de Heere, uw God, lief, dan zult gij Hem niet verlaten".

II. Hij voert Gods getrouwheid jegens hen aan als een argument, waarom zij getrouw moeten zijn aan Hem, vers 14. "Ik ga heden in de weg van de gehele aarde, ik ben oud en stervende". Sterven is op reis gaan naar ons eeuwig tehuis, het is de weg van de gehele aarde, de weg, die geheel het mensdom vroeg of laat gaan moet. Ook Jozua zelf, hoewel hij zo groot en goed een man was, en zo slecht gemist kon worden, kan van die algemene wet niet vrijgesteld worden. Hij maakt hier thans gewag van, opdat zij zijn woorden zullen beschouwen als de woorden van een stervende, en ze als zodanig ter harte zullen nemen.
Of wel: "Ik ben stervende en ga u verlaten, mij hebt gij niet altijd bij u, maar zo gij de Heere blijft aanhangen, zal Hij u nooit verlaten".
Of wel: "Nu ik mijn einde nabij ben, voegt het om terug te zien op de voorbijgegane jaren, en bij die terugblik bevind ik, en gij zelf weet in uw gehele hart en in uw gehele ziel, door een volkomen overtuiging en het klaarste bewijs, en die zaak heeft indruk op u gemaakt" (die kennis doet ons goed, welke zetelt niet alleen in het hoofd, maar in het hart en de ziel) "gij weet, dat er niet een enig woord gevallen is van al die goede woorden, welke de Heere, uw God, over u gesproken heeft", (en Hij heeft er vele gesproken) zie Hoofdstuk 21:45. God had hun overwinning beloofd, en rust, en overvloed, Zijn tabernakel onder hen, enz. en niet een enig woord is gevallen van al hetgeen Hij gesproken heeft.
"Welnu", zegt hij, "is God aldus getrouw geweest aan u? Wees gijlieden dan niet ontrouw aan Hem". Het is des apostels drangreden tot volharding, Hebreeën 10:23. "Die het beloofd heeft is getrouw." III. Hij waarschuwt hen voor de noodlottige gevolgen van afval, vers 12, 13, 15, 16. "Indien gij u van Hem afkeert, zo weet voorzeker, dat dit uw verderf zijn zal". Merk op:

1. Hoe hij de afval beschrijft, voor welke hij hen waarschuwt. Wat er toe leiden kon, was: vers 12 :Op vertrouwelijke voet te komen met afgodendienaars, die hen listiglijk zullen vleien en bepraten, zich bij hen, nu zij meesters zijn geworden van het land, zullen indringen om hun eigen doeleinden te dienen. Dan zullen wederzijdse huwelijken gesloten worden door de list en behendigheid van hen, die wel gaarne hun kinderen aan de rijke Israëlieten ten huwelijk zullen geven. En het gevolg daarvan zal wezen, dat zij hun goden gaan dienen, vers 16 (voorgevende dat zij de aloude godheden zijn van het land) en zich voor hen zullen nederbuigen. Aldus gaat de weg van de zonde bergafwaarts, en zij, die gemeenschap hebben met zondaren, kunnen het niet vermijden gemeenschap te hebben met de zonde. Dit stelt hij voor:
a. Als een lage en schandelijke verzaking: "het is een teruggaan van hetgeen gij zo goed waart begonnen, vers 12.
b. Als een verraderlijke verbreking van hun belofte, vers 16. "Het is een overtreding van het verbond des Heeren uws Gods, dat Hij u geboden heeft, en waar gij zelf uw handtekening onder hebt geplaatst". Andere zonden waren overtredingen van de wet Gods, die hun geboden was, maar dit was een overtreding van het verbond, dat Hij hun geboden had, en dat stond dan gelijk met een verbreken van de betrekking tussen God en hen, en een verbeuren van alle voorrechten des verbonds.

2. Hoe hij het verderf beschrijft, waarvoor hij hen waarschuwt.
a. Dat deze overgebleven Kanaänieten, zo zij hen herbergden, in gemeenschap met hen gingen komen, hun tot een strik en tot een net zullen zijn, beide om hen tot zonde te brengen (niet slechts tot afgoderij maar tot allerlei onzedelijkheid, hetgeen het verderf zou wezen, niet alleen van hun deugd, maar van hun wijsheid en verstand, hun moed en hun eer) maar ook tot allerlei dwaze en onvoordelige plannen. En als zij hen dan door heimelijke handelingen tot het een of ander kwaad hebben verlokt, zodat zij in het voordeel over hen komen, dan zullen zij meer openlijk tegen hen gaan optreden, tot een gesel aan hun zijden en tot doornen in hun ogen gaan worden, misschien hun vee doden of wegdrijven, hun koren verbranden of stelen,

hun huizen plunderen, en hen op alle mogelijke wijze kwellen en plagen, want wèlke vriendschap zij ook zullen voorwenden, een Kanaäniet, tenzij hij tot het geloof en de aanbidding van de ware God bekeerd is, zal te allen tijde de naam en het gezicht van een Israëliet heten en verafschuwen. Zie dan hoe de straf beantwoorden zou aan de zonde, ja hoe de zonde zelf de straf meebrengt.

b. Dat de toorn des Heeren tegen hen ontstoken zou worden. Hun maken van verbonden met de Kanaänieten, zal hen niet slechts in de gelegenheid stellen om hun kwaad te doen, en als het koesteren wezen van een adder in hun boezem, het zal ook God er toe brengen om hun vijand te worden, en het vuur Zijns toorns tegen hen te ontsteken.

c. Dat al de bedreigingen des woords vervuld zullen worden, zoals de beloften vervuld zijn geworden, want de God van de eeuwige waarheid is aan beide getrouw, vers 15. "Gelijk als al die goede dingen over u gekomen zijn overeenkomstig de belofte, zolang gij u dicht aan God hebt gehouden, zo zullen al die kwade dingen over u komen overeenkomstig de bedreigingen, indien gij Hem verlaat." Mozes had hun goed en kwaad voorgesteld, zij hadden ervaring van het goede, en hadden daar nu het genot van, en even zeker zal het kwaad komen, zo zij ongehoorzaam zijn. Gelijk Gods beloften geen paaien is met ijdele droombeelden, zo zijn ook Zijn bedreigingen geen verschrikkingen voor de leus.

d. Dat het zou eindigen in het algehele verderf van hun kerk en hun staat, zoals Mozes hun voorzegd had. Dit wordt hier driemaal vermeld. Uw vijanden zullen u kwellen, totdat gij omkomt van dit goede land, vers 13. Wederom: "God zal u plagen, totdat Hij u verdelge van dit goede land, vers 15. Hemel en aarde zullen samen werken om u uit te roeien, zodat gij zult omkomen van het goede land", vers 16. Het zal hun verderf verzwaren, dat het land, waarvan zij zullen omkomen, een goed land is, een land dat God zelf hun had gegeven, en dat Hij hun daarom verzekerd zou hebben, indien zij er zich niet zelf door hun goddeloosheid hadden uitgeworpen. Zo zal de kostelijkheid van het hemelse Kanaän, en de vrije schenking die God er van gedaan heeft, de rampzaligheid verzwaren van hen, die er voor eeuwig van buitengesloten zijn en er van omkomen. Niets zal hen zo goed doen zien hoe ongelukkig zij zijn, als te zien hoe gelukkig zij hadden kunnen wezen.

Jozua stelt hun aldus de noodlottige gevolgen voor van hun afval, opdat zij, wetende de schrik des Heeren, bewogen zullen worden om Hem met een vast voornemen des harten aan te hangen.

HOOFDSTUK 24

1 Daarna verzamelde Jozua al de stammen van Israël te Sichem, en hij riep de oudsten van Israël, en deszelfs hoofden, en deszelfs richters, en deszelfs ambtlieden; en zij stelden zich voor het aangezicht van God. 2 Toen zeide Jozua tot het ganse volk: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Over gene zijde der rivier hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend. 3 Toen nam Ik uw vader Abraham van gene zijde der rivier, en deed hem wandelen door het ganse land Kanaän; Ik vermeerderde ook zijn zaad en gaf hem Izak. 4 En aan Izak gaf Ik Jakob en Ezau; en Ik gaf aan Ezau het gebergte Seir, om dat erfelijk te bezitten; maar Jakob en zijn kinderen togen af in Egypte. 5 Toen zond Ik Mozes en Aaron, en Ik plaagde Egypte, gelijk als Ik in deszelfs midden gedaan heb; en daarna leidde Ik u daaruit. 6 Als Ik uw vaders uit Egypte gevoerd had, zo kwaamt gij aan de zee, en de Egyptenaars jaagden uw vaderen na met wagens en met ruiters, tot de Schelfzee. 7 Zij nu riepen tot de HEERE, en Hij stelde een duisternis tussen u en tussen de Egyptenaars, en Hij bracht de zee over hen, en bedekte hen; en uw ogen hebben gezien, wat Ik in Egypte gedaan heb. Daarna hebt gij vele dagen in de woestijn gewoond. 8 Toen bracht Ik u in het land der Amorieten, die over gene zijde van de Jordaan woonden, die streden tegen u; maar Ik gaf hen in uw hand, en gij bezat hun land erfelijk, en Ik verdelgde hen voor ulieder aangezicht. 9 Ook maakte zich Balak op, de zoon van Zippor, de koning der Moabieten, en hij streed tegen Israël; en hij zond heen, en deed Bileam, de zoon van Beor, roepen, opdat hij u vervloeken zou. 10 Maar Ik wilde Bileam niet horen; dies zegende hij u gestadig, en Ik verloste u uit zijn hand. 11 Toen gij over de Jordaan getrokken waart, en te Jericho kwaamt, zo krijgden de burgers van Jericho tegen u, de Amorieten, en de Ferezieten, en de Kanaänieten, en de Hethieten, en de Girgazieten, de Hevieten en de Jebusieten; doch Ik gaf hen in ulieder hand. 12 En Ik zond horzelen voor u heen; die dreven hen weg van ulieder aangezicht, gelijk de beide koningen der Amorieten, niet door uw zwaard, noch door uw boog. 13 Dus heb Ik u een land gegeven, waaraan gij niet gearbeid hebt, en steden, die gij niet gebouwd hebt, en gij woont in dezelve; gij eet van de wijngaarden en olijfbomen, die gij niet geplant hebt.

14 En nu, vreest de HEERE, en dient Hem in oprechtheid en in waarheid; en doet weg de goden, die uw vaders gediend hebben, aan gene zijde der rivier, en in Egypte; en dient de HEERE. 15 Doch zo het kwaad is in uw ogen de HEERE te dienen, kiest u heden, wien gij dienen zult; hetzij de goden, welke uw vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen de HEERE dienen! 16 Toen antwoordde het volk en zeide: Het zij verre van ons, dat wij de HEERE verlaten zouden, om andere goden te dienen. 17 Want de HEERE is onze God; Hij is het, Die ons en onze vaderen uit het land van Egypte, uit het diensthuis heeft opgebracht, en Die deze grote tekenen voor onze ogen gedaan heeft, en ons bewaard heeft op al de weg, door welken wij getogen zijn, en onder alle volken, door welker midden wij getrokken zijn. 18 En de HEERE heeft voor ons aangezicht uitgestoten al die volken, zelfs de Amoriet, inwoner des lands. Wij zullen ook de HEERE dienen, want Hij is onze God. 19 Toen zeide Jozua tot het volk: Gij zult de HEERE niet kunnen dienen, want Hij is een heilig God; Hij is een ijverig God; Hij zal uw overtredingen en uw zonden niet vergeven. 20 Indien gij de HEERE verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij Zich omkeren, en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen, naar dat Hij u goed gedaan zal hebben.

21 Toen zeide het volk tot Jozua: Neen, maar wij zullen de HEERE dienen. 22 Jozua nu zeide tot het volk: Gij zijt getuigen over uzelven, dat gij u de HEERE verkoren hebt, om Hem te dienen. En zij zeiden: Wij zijn getuigen. 23 En nu, doet de vreemde goden weg, die in het midden van u zijn, en neigt uw harten tot de HEERE, de God van Israël. 24 En het volk zeide tot Jozua: Wij zullen de HEERE, onzen God, dienen, en wij zullen Zijner stem gehoorzamen.

25 Alzo maakte Jozua op dienzelven dag een verbond met het volk; en hij stelde het hun tot een inzetting en recht te Sichem. 26 En Jozua schreef deze woorden in het wetboek Gods; en hij nam een groten steen, en hij richtte dien daar op onder de eik, die bij het heiligdom des HEEREN was. 27 En Jozua zeide tot het ganse volk: Ziet, deze steen zal ons tot een getuigenis zijn; want hij heeft gehoord al de redenen des HEEREN, die Hij tot ons gesproken heeft; ja, hij zal tot een getuigenis tegen ulieden zijn, opdat gij uw God niet liegt. 28 Toen zond Jozua het volk weg, een ieder naar zijn erfdeel.

29 En het geschiedde na deze dingen, dat Jozua, de zoon van Nun, de knecht des HEEREN, stierf, oud zijnde honderd en tien jaren. 30 En zij begroeven hem in de landpaal zijns erfdeels, te Timnath-serah, welke is op een berg van Efraim, aan het noorden van de berg Gaas. 31 Israël nu diende de HEERE al

de dagen van Jozua, en al de dagen van de oudsten, die lang na Jozua leefden, en die al het werk des HEEREN wisten, hetwelk Hij aan Israël gedaan had. 32 Zij begroeven ook de beenderen van Jozef, die de kinderen Israëls uit Egypte opgebracht hadden, te Sichem, in dat stuk velds, hetwelk Jakob gekocht had van de kinderen van Hemor, de vader van Sichem, voor honderd stukken gelds, want zij waren aan de kinderen van Jozef ter erfenis geworden. 33 Ook stierf Eleazar, de zoon van Aaron; en zij begroeven hem op de heuvel van Pinehas, zijn zoon, die hem gegeven was geweest op het gebergte van Efraim.

Dit hoofdstuk besluit het leven en de regering van Jozua, waarin wij hebben:
I. Zijn grote zorg en moeite om het volk van Israël te bevestigen in het ware geloof en de aanbidding Gods, opdat zij ook na zijn dood daarin zullen volharden. Te dien einde riep hij wederom een algemene vergadering bijeen van de hoofden van de vergadering Israëls, vers I, en handelde met hen,

1. Bij wijze van verhaal, hun nog eens omstandig verhalende de grote dingen, die God voor hen en hun vaderen gedaan had, vers 2-13.
2 Bij wijze van een last aan hen, om in overweging hiervan, God te dienen, vers 14.
3. Bij wijze van verdrag met hen, waarin hij bedoelt hen er toe te brengen:
    a. De Godsdienst tot hun wel overwogen keus te maken, vers 15-18.
    b. Hem tot hun vaste besliste keus te maken, en te besluiten er bij te blijven, vers 19-24.
4. Bij wijze van verbond volgens dit verdrag, vers 25-28.

II. Het slot van deze geschiedenis, met

1. De dood en de begrafenis van Jozua, vers 29, 30, en Eleazar, vers 33, en het vermelden van het begraven van Jozefs gebeente bij deze gelegenheid, vers 32.
2 Een algemeen bericht van Israëls toestand in die tijd, vers 31.

JOZUA 24:1-14

Jozua dacht dat hij zijn laatst vaarwel aan Israël had gezegd, toen hij hun de plechtige last had gegeven, die in het vorige hoofdstuk vermeld is, en zei: ik ga heden in de weg van de gehele aarde, God heeft genadiglijk zijn leven langer doen duren dan hij verwacht had, en zijn kracht vernieuwd, en nu wenst hij hier gebruik van te maken tot welzijn van Israël. Hij zei niet: "Ik heb al eens afscheid van hen genomen, en dit is mij genoeg", maar, daar hem nog een spanne tijds gegeven is, roept hij hen wederom tezamen om te zien, wat hij nog verder doen kon om hen aan de dienst van God te verbinden. Wij moeten nooit denken dat ons werk voor God afgedaan is, voor ons leven geëindigd is, en zo Hij onze dagen verlengt boven hetgeen wij verwacht hebben, dan moeten wij hieruit opmaken dat Hij nog werk voor ons te doen heeft. De vergadering is dezelfde als die in het vorige hoofdstuk: de oudsten, de hoofden, de rechters en de ambtlieden van Israël, vers 1. Maar er wordt hier enigszins meer plechtigheid bij gebruikt dan daar.

I. De plaats, bepaald voor hun bijeenkomst, is Sichem, niet slechts omdat zij dichter bij Jozua was gelegen, en dus gemakkelijker voor hem te bereiken, nu hij zwak was en opgeschikt om te reizen, maar ook omdat het de plaats was waar Abraham, de eerste bewaarder van Gods verbond met Zijn volk, zich heeft gevestigd toen hij in Kanaän kwam, en waar God hem verschenen is, Genesis 12:6, 7, en nabij welke de bergen Gerizim en Ebal lagen, waar het volk zijn verbond met God had vernieuwd toen het in Kanaän was gekomen, Jozua 8:30. Deze plaats kon hen doen gedenken aan de beloften, die God aan hun vaderen had gedaan, en aan de beloften, die zij zelf aan God hadden gedaan.

II. Zij verschenen in deze vergadering niet alleen voor Jozua, maar voor God, dat is, zij kwamen op Godsdienstige wijze bijeen, als in de bijzondere tegenwoordigheid Gods, en in de

verwachting, dat Hij door Jozua tot hen zal spreken, en waarschijnlijk begon de dienst met gebed. De uitleggers maken de gissing, dat Jozua bij deze grote gelegenheid bevolen heeft, dat de priesters de ark Gods naar Sichem zouden brengen, dat, zeggen zij, slechts op drie uren afstand van Silo was, om haar op de plaats van hun bijeenkomst te stellen, en die daarom het heiligdom des Heeren werd genoemd, vers 26, hetgeen zij door de tegenwoordigheid van de ark toen geworden is, en dit werd gedaan om luister bij te zetten aan de vergadering, en het volk, dat de dienst bijwoonde, eerbied in te boezemen. Wij hebben thans geen zulke zichtbare tekenen van Gods tegenwoordigheid, maar moeten geloven dat "waar twee of drie vergaderd zijn in Christus' naam," Hij even waarlijk in hun midden is, als God was waar de ark was, en zij zich in waarheid voor Zijn aangezicht stellen.

III. JOZUA sprak tot hen in de naam Gods, en als van Zijnentwege, in de taal van de profeten, vers 2. Alzo zegt de Heere, JHWH, de grote God, de God Israëls, uw God in het verbond, die gij dus verplicht zijt te horen met eerbied." Het woord Gods moet door ons ontvangen worden als Zijn woord, wie ook de boodschapper is, die het tot ons brengt, wiens grootheid er niets aan kan toevoegen, en wiens geringheid het niet kan verminderen. Zijn rede bestaat uit leerstelling en toepassing.

1. Het leerstellige gedeelte is een geschiedenis van de grote dingen, die God voor Zijn volk heeft gedaan, en voor hun vaderen vóór hen. Door Jozua verhaalt God de wonderen vanouds: "Dit en dat heb Ik gedaan". Zij moeten weten en bedenken niet alleen dat deze en die dingen gedaan zijn, maar dat God ze gedaan heeft. Het is een reeks van wonderen, die hier vermeld worden, en misschien heeft Jozua er nog veel meer genoemd, die hier kortheidshalve uitgelaten zijn. Zie wat God gewrocht heeft.
a. Hij bracht Abraham uit Ur van de Chaldeeën, vers 2, 3. Hij en zijn voorouders hadden daar andere goden gediend want het was het land, dat wel beroemd was voor geleerdheid en wetenschap, maar waar naar sommigen denken, de afgoderij haar oorsprong had, daar heeft de wereld God niet gekend door de wijsheid. Abraham, die later de vriend Gods was en de grote gunstgenoot des hemels, was opgevoed in afgoderij en heeft er lang in geleefd, totdat God in Zijn genade hem als "een vuurbrand uit dat vuur gerukt heeft. ' Laat hen die rotssteen gedenken, waaruit zij gehouwen waren, en niet terugvallen in die zonde, waarvan hun vaderen door een wonder van vrije genade verlost zijn geworden. "Ik nam hem", zegt God, "want anders zou hij nooit weggekomen zijn uit die zondige staat." Vandaar dat de apostel Abrahams rechtvaardiging tot een voorbeeld stelt hoe God "de goddelozen rechtvaardigt," Romeinen 4:5.

b. Hij bracht hem naar Kanaän, en bouwde zijn gezin, voerde hem door het land naar Sichem, waar zij zich nu bevonden, vermenigvuldigde zijn zaad door Ismaël, die twaalf vorsten gewon, maar gaf hem eindelijk Izak, de beloofde zoon, en vermenigvuldigde zijn zaad in hem. Toen Izak twee zonen had, Jakob en Ezau, heeft God voor Ezau elders een erfdeel beschikt, namelijk op het gebergte Seir, opdat het land Kanaän geheel voor Jakobs zaad bewaard zou blijven, en de nakomelingen van Ezau er geen recht op konden laten gelden.

c. Hij verloste het zaad Jakobs uit Egypte met een hoge hand, vers 5, 6, en redde hen uit de hand van Farao en zijn leger aan de Schelfzee, vers 6, 7. Dezelfde wateren waren de beschutting van de Israëlieten en het graf van de Egyptenaren, en dat wel als gebedsverhoring, want, hoewel wij in de geschiedenis lezen, dat zij in die benauwdheid tegen God hebben gemurmureerd, Exodus 14:11, 12, wordt hier toch nota genomen van hun roepen tot God. Hij heeft genadiglijk hen aangenomen, die tot Hem baden, en de dwaasheid voorbijgezien van hen, die met Hem twistten.

d. Hij beschermde hen in de woestijn, waar zij hier gezegd worden niet te hebben gewandeld, maar vele dagen te hebben gewoond, vers 7. Met zoveel wijsheid werden al hun bewegingen geleid, en zó veilig werden zij bewaard dat zij zelfs daar veilig woonden, alsof zij in een ommuurde stad waren.

e. Hij gaf hun het land van de Amorieten aan de andere kant van de Jordaan, vers 8, en daar verijdelde Hij het komplot van Balak en Bileam tegen hen, zodat Bileam hen niet kon vloeken, zoals hij begeerd had, en Balak niet tegen hen durfde strijden, zoals hij voornemens was, en omdat hij het voornemens was, wordt hij hier gezegd het te doen. Het verkeren van Bileams tong om Israël te zegenen, toen hij bedoelde het te vloeken, wordt dikwijls aangehaald als een voorbeeld van de Goddelijke macht, aangewend ten gunste van Israël even treffend als wèlk ander het zij, omdat God er Zijn heerschappij in bewees (en Hij doet dit nog, meer dan wij wel weten) over de machten van de duisternis en de geest van de mensen.

f. Hij bracht hen veilig en triomfantelijk in Kanaän, gaf de Kanaänieten over in hun hand, vers 11, zond, toen zij slaags waren met de vijand, horzelen voor hen henen, die hen kwelden met hun angels, en hen verschrikten door hun gedruis zodat zij een gemakkelijke prooi werden voor Israël. Deze schrikkelijke zwermen verschenen het eerst in hun oorlog met Sihon en Og, de twee koningen van de Amorieten, en naderhand in hun andere veldslagen, vers 12. God had beloofd dit voor hen te doen. En Jozua neemt hier nota van de vervulling van deze belofte. Zie Exodus 23:27, 28 Deuteronomium 7:20. Deze horzelen schijnen de vijand meer gekweld te hebben dan het geschut van Israël, daarom voegt hij er bij: niet door uw zwaard noch door uw boog. Het was zuiver en alleen van de Heere geschied.
Eindelijk. Zij waren nu in het vreedzame bezit van een goed land, en leefden aangenaam en genoegelijk van de vrucht van de arbeid van anderen, vers 13.

2. De toepassing van deze geschiedenis van Gods zegeningen en weldadigheden over hen is bij wijze van vermaning om God te vrezen en te dienen uit dankbaarheid voor Zijn gunst, en opdat die zegeningen ook nog verder hun deel zullen zijn, vers 14. En nu, uit aanmerking van dit alles:
a. Vreest de Heere, de Heere en Zijn goedheid, Hosea 3:5. Eert een God van zo oneindige macht, vreest Hem te beledigen en Zijn goedheid te verbeuren. Hebt ontzag voor Zijn majesteit, eerbied voor Zijn gezag, vrees van Hem te mishagen, en geeft voortdurend acht op Zijn alziend oog over u."
b. "Laat uw doen in overeenstemming wezen met dit beginsel, en dient Hem zowel in de uitwendige daden van de Godsverering en iedere daad van gehoorzaamheid in geheel uw wandel, en dat wel in oprechtheid en in waarheid met een eenvoudig oog en een oprecht hart en de innerlijke indrukken, die in overeenstemming zijn met de uitwendige uitdrukkingen." Dat is de waarheid in het binnenste, waaraan God lust heeft, Psalm 51:8. Want welk goed zal het ons doen te veinzen bij een God, die het hart doorgrondt?
c. Doet weg de goden, zowel de Chaldeeuwse als de Egyptische afgoden, want zij waren het meest in gevaar om die te gaan vereren. Uit die last, dit bevel, kan afgeleid worden dat er sommigen onder hen waren, die de beeltenissen van deze drekgoden heimelijk bewaarden, die hun van hun voorouders in handen waren gekomen, als erfstukken van hun familie, hoewel zij ze misschien niet aanbaden, en Jozua dringt er ernstig bij hen op aan, om ze weg te werpen. "Bederft ze, vernielt ze, opdat gij niet in verzoeking komt ze te dienen." Jakob heeft er bij zijn huisgezin op aangedrongen om dit te doen, en wel aan deze zelfde plaats, want toen zij hem de beeldjes gaven, die zij bij zich hadden, verborg hij ze "onder de eikenboom, die bij Sichem is," Genesis 35:2, 4. Misschien was de eik, waarvan gesproken wordt in vers 26, wel diezelfde

eikenboom, of een andere in dezelfde plaats, die dan wel de eikenboom van de hervorming genoemd kon worden, zoals er ook afgodische eikenbomen waren.

JOZUA 24:15-28
Nooit was een onderhandeling met meer beleid en wijsheid gevoerd en tot een beter einde gebracht, dan deze onderhandeling van Jozua met het volk om hen er toe op te wekken om de Heere te dienen. De wijze, waarop hij met hen spreekt, toont dat het hem ernst is, dat zijn hart er op gesteld is, om hen onder alle mogelijke verplichtingen te laten om de Heere te blijven aanhangen, inzonderheid onder de verplichting van een keus en van een verbond.

I. Zal het hen onder een verplichting brengen, als zij de dienst van God tot hun eigen keus maken? Zo stelt hij hen hier dan voor deze keus. Niet alsof het tevoren een onverschillige zaak was, of zij al of niet God dienden, of alsof zij de vrijheid hadden om Zijn dienst te weigeren, maar omdat het een groten invloed zou hebben op hun volharden in de Godsdienst, als zij hem omhelsden met het verstand van mannen, en met de vastberadenheid van mannen. Hij brengt hen hier tot deze twee dingen:

1. Hij brengt hen er toe om hun Godsdienst met verstand te omhelzen, want het is een redelijke Godsdienst. De wil des mensen is geneigd om te roemen in zijn natuurlijke vrijheid en, uit ijver voor de eer daarvan blijft hij met het meeste genoegen bij hetgeen zijn eigen keus is, daarom is het Gods wil dat deze dienst ons niet door toeval of dwang opgelegd wordt, maar dat hij onze eigen vrije keus is. En zo:

A. Stelt Jozua hun dan die keus voor, vers 15, en:
a. Wijst de kandidaten aan voor deze verkiezing. De Heere, JHWH, aan de een zijde, en aan de andere zijde, hetzij de goden van hun voorouders, welke zich hun zouden aanbevelen, die liefde hadden voor de oudheid en hetgeen zij door overlevering van hun vaderen hadden ontvangen, of de goden van hun naburen, de Amorieten, in wier land zij woonden, die aantrekkelijk zouden zijn voor hen, die inschikkelijk waren en graag op goede voet zouden willen zijn met hun naburen.

b. Hij veronderstelt dat er sommigen onder hen waren, aan wie het, om de een of andere reden, kwaad in hun ogen zou zijn om de Heere te dienen. Er zijn vooroordelen en bezwaren, die sommige mensen tegen de Godsdienst inbrengen, en voor hen, die naar de wereld en het vlees neigen, wegen zij zeer zwaar. Het is kwaad in hun ogen, hard en onredelijk, verplicht te zijn om zichzelf te verloochenen, het vlees te doden, hun kruis op zich te nemen, en wat dies meer zij. Maar in een proefstaat zijnde is het recht en voegzaam, dat er moeilijkheden op de weg zijn, want anders zou er geen beproeving wezen.

c. Hij laat het hunzelf over: "Kiest u heden wie gij dienen zult, kiest heden, nu u de zaak duidelijk voorgesteld wordt brengt spoedig de zaak tot stand, en staat niet te aarzelen." Lang daarna heeft Elia de beslissing in de twist tussen JHWH en Baäl tot het geweten gebracht van hen, met wie hij handelde, 1 Koningen 18:21.
JOZUA, aldus de zaak aan hun eigen beslissing overlatende, geeft hiermede duidelijk twee dingen te kennen.

Ten eerste. Dat het de wil van God is dat wij, een ieder van ons, de Godsdienst tot onze ernstige en wèl overwogen keus maken, de dingen goed zullen overwegen, om dan te beslissen voor hetgeen wij bevinden waarlijk goed en waar te zijn. Laat ons beslissen voor

een leven van ernstige Godsvrucht, niet bloot omdat wij geen anderen weg kennen, maar omdat wij werkelijk na gedaan onderzoek geen beteren vinder.
Ten tweede. Dat de Godsdienst zo klaarblijkelijk rede en rechtvaardigheid aan zijn zijde heeft dat het gerust overgelaten kan worden aan ieder, die zich veroorlooft vrij te denken, om hem of te kiezen of te verwerpen, want de voortreffelijkheid er van springt zo in het oog, dat geen verstandig mens anders doen kan dan hem te kiezen. De zaak is zo duidelijk dat zij zichzelve beslist. Misschien was het de bedoeling van Jozua met hen aldus voor deze keus te stellen, om eens te zien of er ook sommigen onder hen waren, die, nu hun zo schoon een gelegenheid er toe aangeboden werd, koelheid of onverschilligheid voor de dienst van God zouden aan de dag leggen, of ook tijd zouden willen hebben om te rade te gaan met hun vrienden, eer zij hun antwoord gaven, opdat, indien er de zodanigen waren, hij een teken aan hen kon stellen, en de overigen zou kunnen waarschuwen om hen te mijden.

d. Hij leidt hun keus in deze zaak door een openlijke verklaring van zijn eigen besluit: "Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen! wat gij ook doet of besluit, wij zullen de Heere dienen, en ik hoop dat gij allen van dezelfde gezindheid zult zijn". Hier besluit hij: Ten eerste voor zichzelf: Mij aangaande, ik zal de Heere dienen. De dienst van God is in niets beneden de waardigheid van de grootste mannen. Het is zo weinig een verkleining of vermindering voor vorsten en personen van de eersten rang om Godsdienstig te zijn, dat het integendeel hun grootste eer is en hun de schitterendste erekroon toevoegt. Let er op hoe bepaald en beslist hij is: "Ik zal God dienen." Het is geen verkorting van onze vrijheid, om ons aan God te verbinden. Ten tweede. Voor zijn huis, dat is: zijn gezin, zijn kinderen en dienstboden, die onmiddellijk onder zijn oog en zijn zorg waren, onder zijn toezicht en zijn invloed.
JOZUA was een heerser, een richter in Israël toch wil hij zijn bezig zijn met de openbare zaken niet als verontschuldiging aanwenden voor het veronachtzamen van de huisgodsdienst. Zij, die de zorg hebben over vele gezinnen zoals magistraten en leraren, moeten zeer bijzonder zorgdragen voor hun eigen gezin, 1 Timotheüs 3:4, 5. Ik en mijn huis, wij zullen de Heere dienen.

1. "Niet mijn huis, zonder mij". Hij wilde hen niet verbinden tot dat werk, waaraan hijzelf de hand niet wil slaan, zoals sommigen, die hun kinderen en dienstboden Godvruchtig willen hebben, maar niet zelf Godvruchtig willen zijn, dat is, zij willen, dat zij naar de hemel gaan, maar leggen het er op toe zelf naar de hel te gaan.

2. "Niet ik, zonder mijn huis". Hij veronderstelt verlaten te kunnen worden door zijn volk, maar in zijn huis, waar zijn gezag groter en meer onmiddellijk was, daar zal hij heersen. Als wij niet zovelen als wij wensen tot de dienst van God kunnen brengen, dan moeten wij er zovelen toe brengen als wij kunnen, en onze pogingen uitstrekken naar de uiterste kring van onze werkzaamheden. Als wij het land niet kunnen hervormen, zo laat ons de ongerechtigheid ver van onze eigen tabernakel wegdoen.

3. "Eerst ik, en dan mijn huis". Zij, die in andere dingen leiden en besturen, behoren de eersten te wezen in de dienst van God en voor te gaan in de beste dingen.

A. Eindelijk. Hij besluit dit te doen, wat de anderen ook mogen doen. Al zouden ook al de gezinnen van Israël van God afvallen en afgoden gaan dienen, dan zal toch Jozua met zijn gezin de God Israëls trouw blijven aanhangen. Zij, die besluiten God te dienen, moeten er niet om geven, als zij enig zijn in hun soort, en zich niet door de grote menigte laten aftrekken van

Zijn dienst. Zij, die op weg zijn naar de hemel, moeten bereid zijn om tegen de stroom in te zwemmen, niet doen zoals de meesten doen, maar zoals de besten doen.
B. De zaak aldus aan hun keus overgelaten zijnde, beslissen zij terstond door een vrije en wel overlegde verklaring vóór de God Israëls, tegen alle mededingers, hoe ook genaamd, vers 16-18.

(1). Zij stemmen in met Jozua in zijn besluit, beïnvloed zijnde door het voorbeeld van zo'n grote man, die zo groot een zegen voor hen is geweest, vers 18. Ook wij zullen de Heere dienen. Zie hoeveel goed grote mannen zouden doen, indien zij ijverig waren voor de Godsdienst, door hun invloed op hun minderen.
(2). Zij schrikken voor het denkbeeld van afval van God, vers 16. Het zij verre van ons! De uitdrukking geeft de grootst mogelijke vrees en verfoeiing te kennen, het zij verre, verre van ons, dat wij of de onze ooit de Heere zouden verlaten om andere "goden te dienen. Alle gevoel van gerechtigheid, dankbaarheid en eer zou van ons geweken moeten zijn, eer wij ook maar in de verte aan zo iets zouden kunnen denken". Zo moet ons hart opkomen tegen alle verzoekingen om de dienst van onze God te verlaten: "Ga weg, achter mij, Satan." c. Zij geven degelijke redenen op voor hun keus, om te tonen dat zij haar niet bloot uit inschikkelijkheid deden voor Jozua, maar uit volle overtuiging van het verstandige en billijke er van. Zij doen die keuze uit aanmerking:
Ten eerste. Van de zeer grote en zeer gunstrijke dingen, die God voor hen gedaan heeft, hen opbrengende uit Egypte, en hen door de woestijn leidende naar Kanaän, vers 17, 18. Aldus herhalen zij voor zich de rede van Jozua, en geven dan hun oprechte instemming te kennen met de strekking en bedoeling er van.
Ten tweede. Van de betrekking, waarin zij stonden tot God en Zijn verbond met hen. Wij zullen de Heere dienen, want Hij is onze God, vers 18, die zich genadiglijk door Zijn belofte aan ons verbonden heeft, en aan wie wij ons door een plechtige gelofte hebben verbonden.

2. Hij brengt hen er toe om hun Godsdienst met vastberadenheid te omhelzen en met een oprecht voornemen des harten de Heere aan te kleven. Nu hij hen in die goede stemming heeft, neemt hij zijn slag waar, en doet al het mogelijke om die waarheid diep tot hen te doen doordringen, haar als een nagel inslaande in een vaste plaats.
A. Te die einde stelt hij hun de moeilijkheden voor van de Godsdienst, en van datgene er van, hetwelk als ontmoedigend beschouwd zou kunnen worden, vers 19, 20. Gij zult de Heere niet kunnen dienen, want Hij is een heilig God of, zoals het Hebreeuws eigenlijk luidt: Hij is de heilige Goden, de verborgenheid aanduidende van de Drieëenheid, drie in één, heilig, heilig, heilig, heilige Vader, heilige Zoon, heilige Geest. Hij zal niet vergeven En, indien gij Hem verlaat, zo zal Hij u kwaad doen.

JOZUA heeft hiermede gewis niet bedoeld hen van de dienst van God af te schrikken als zijnde onuitvoerbaar en gevaarlijk.
Maar a. Hij bedoelt misschien de inblazingen van verleiders voor te stellen, die Israël wilden weglokken van God en van Zijn dienst, door denkbeelden bij hen op te werpen als deze: Dat Hij een harde meester is, dat Zijn werk onmogelijk gedaan kon worden, dat Hij niet te behagen is en als Hij misnoegd is, zich onverzoenlijk, onvermurwbaar en wraakgierig betoont, dat Hij hun liefde alleen tot zich wil beperken, en hun niet zou toelaten om de minste vriendelijkheid te betonen aan iemand anders, en dat Hij hierin zeer ongelijk was aan de goden van de heidenen, die meegaand, en toegevend, maar niet heilig of ijverend waren. Waarschijnlijk werd dit toen gemeenlijk tegen de Joodse Godsdienst ingebracht, gelijk het altijd de kunstgreep van Satan is geweest, van dat hij onze eerste ouders verleid heeft om God aldus in een verkeerd daglicht te plaatsen, en Zijn wetten als hard en streng voor te stellen. En

Jozua zal door zijn toon en manier van spreken hun te verstaan hebben gegeven, dat hij het bedoelde als een tegenwerping, die gemaakt zou kunnen worden, en nu stelde hij hun de vraag voor hoe zij daartegen bestand zouden zijn. Of wel.
b. Aldus drukt hij zijn Godvruchtige bezorgdheid over hen uit en zijn vrees tot hun opzichte, dat zij, in weerwil van hun betuiging van heden van hun ijver voor God en Zijn dienst, later zouden teruggaan, en zo zij dit deden, dan zouden zij Hem rechtvaardig en ijverig bevinden, om hier wraak over te doen. Of,
c. Hij besluit om hun het ergste er van te doen weten, hen te doen begrijpen de verhouding, waarin zij tot God staan, opdat zij zouden nederzitten en de kosten overrekenen. "Gij kunt de Heere niet dienen, tenzij gij alle andere goden wegdoet, want Hij is een heilig en ijverig God en zal geen mededinger dulden, en daarom moet gij zeer waakzaam en zorgzaam zijn, want het is op uw gevaar zo gij Zijn dienst verlaat, het zou dan beter voor u geweest zijn Hem nooit te hebben gekend". Evenzo heeft onze Meester ons wel gezegd dat "Zijn juk zacht is" maar opdat wij in de onderstelling daarvan niet zorgeloos en nalatig zouden worden, heeft Hij ons ook gezegd dat de poort eng en de weg nauw is, die tot het leven leidt, opdat wij zouden strijden om in te gaan, en niet slechts zoeken. "Gij kunt God niet dienen en de mammon, indien gij dus besluit God te dienen, dan moet gij alles wegdoen, wat in mededinging komt met Hem. Gij kunt God niet dienen in uw eigen kracht, en Hij zal u ook uw overtredingen niet vergeven om enigerlei gerechtigheid van uzelf: maar in de Heere zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen het gehele zaad Israëls, Jesaja 45:24, 25. Daarom moeten zij aflaten van alle vertrouwen in hun eigen genoegzaamheid, want anders zou hun besluit doelloos zijn. Of, d. Jozua wijst met nadruk op de schijnbare moeilijkheden, die op hun weg lagen, teneinde hen sterker te maken in hun besluit, en hun een nog uitdrukkelijker en plechtiger belofte te ontlokken, dat zij getrouw zullen blijven aan God en Zijn dienst.

B. Niettegenstaande dit constateren van het moeilijke van de Godsdienst, verklaren zij hun vast en onwrikbaar besluit om er bij te blijven en er in te volharden, vers 21. Neen, maar wij zullen de Heere dienen, wij zullen niet te erger van Hem denken, omdat Hij een heilige ijverige God is, of omdat Hij van Zijn dienstknechten eist, dat zij Hem alleen zullen aanbidden. Rechtvaardig zal Hij hen verdoen, die Hem verlaten, maar wij zullen Hem nooit verlaten, wij zijn nu niet alleen gezind Hem te dienen, en wij hopen dat wij Hem zullen dienen, maar wij zijn nu zover gekomen, dat wij zeggen moeten: val ons niet tegen, dat wij Hem zouden verlaten, Ruth 1:16. In de kracht van de Goddelijke genade zijn wij besloten dat wij de Heere zullen dienen." Dit besluit herhalen zij met een nadere verklaring, vers 24. "Wij zullen de Heere onze God dienen, niet slechts Zijn dienstknechten genoemd worden en Zijn livrei dragen, maar onze Godsdienst zal ons in alles leiden en besturen, en wij zullen aan zijn stem gehoorzaam zijn." En tevergeefs noemen wij Hem Meester en Heere zo wij niet doen hetgeen Hij zegt, Lukas 6:16.
Deze laatste belofte doen zij in antwoord op het bevel, dat Jozua hun gaf, vers 23, namelijk dat zij teneinde te volharden:
a. De beelden en relikwieën van de vreemden goden moesten wegdoen, geen van de tekenen of herinneringen aan deze andere liefhebbers in hun bewaring moesten houden, indien zij besloten dat hun Maker hun Man zou zijn, zij beloven hierin van Zijn stem gehoorzaam te zullen zijn.
b. Dat zij hun harten zullen neigen tot de Heere de God Israëls hun gezag over hun eigen harten zullen gebruiken om ze voor de dienst Gods te verbinden, ze in liefde aan Hem te verbinden. Hiermede stemmen zij in, en verklaren: De Heere onze God zullen wij dienen.

II. Nadat zij de dienst van God aldus tot hun wel overwogen keuze hadden gemaakt, verbindt Jozua er hen toe door een plechtig verbond, vers 25. Mozes had tweemaal dit verbond tussen

God en Israël openlijk bevestigd bij de berg Sinaï, Exodus 24, en in de vlakke velden van Moab, Deuteronomium 29:1. Ook Jozua had dit eenmaal gedaan, Hoofdstuk 8:31 en verv, en nu doet hij het voor de tweede maal. Het wordt hier een inzetting en een recht geroemd vanwege de kracht en het duurzame van de verplichting, en ook omdat zelfs dit verbond hen tot niets meer verplichtte dan waartoe zij reeds tevoren door het gebod Gods verplicht waren. Ten einde er nu de formaliteiten van een verbond aan te geven:

1. Roept hij er getuigen bij, en wel niemand anders dan zijzelf, vers 22. Gij zijt getuigen over uzelf, dat gij u de Heere verkoren hebt om Hem te dienen. Hij vleit zich dat zij de plechtigheden van die dag nooit zullen vergeten, maar indien zij later dit verbond zouden verbreken, dan zullen de betuigingen en beloften, die zij nu doen, gewis in het gericht tegen hen opstaan en hen veroordelen, en zij stemmen dit toe." Wij zijn getuigen, laat ons uit onze eigen mond geoordeeld worden, indien wij ooit ontrouw worden aan God."

2. Hij brengt het in geschrifte, en heeft het, zoals wij het hier vinden, opgenomen in de gewijden canon: hij schreef deze woorden in het wetboek Gods, vers 26, in het origineel, dat naast de ark gelegd was, en waaruit het waarschijnlijk overgeschreven werd in de onderscheidene kopieën, die de oversten hadden ten gebruike van hun stam. Daar was het geschreven opdat hun verplichting aan de Godsdienst door het Goddelijk gebod en door hun eigen belofte tezamen in de geschiedenis vermeld zou staan.

3. Hij richtte een gedenkstuk er van op ten nutte van degenen, die wellicht niet met schrift bekend of vertrouwd waren, vers 26, 27. Hij nam een groten steen, en hij richtte die daar op onder de eik, die bij het heiligdom des Heeren was als een gedachtenis aan dit verbond, en wellicht heeft hij een inscriptie op geplaatst waardoor men de stenen liet spreken, aanduidende de betekenis er van. Als hij zegt: hij heeft gehoord al de redenen des Heeren, dan verwijt hij hiermede stilzwijgend aan het volk hun hardheid van hart, alsof deze steen met meer aandacht had gehoord dan sommigen van hen, en, zo zij vergaten wat nu geschied was dan zal deze steen in zoverre de gedachtenis er van bewaren, om hun hun stompzinnigheid en zorgeloosheid te verwijten, en een getuige tegen hen te zijn. De zaak aldus afgedaan zijnde, zond Jozua deze aanzienlijken van Israël heen, vers 28, en nam nu zijn laatste afscheid van hen, wèl voldaan met hetgeen hij gedaan had, waardoor hij zijn ziel bevrijd heeft. Indien zij omkomen, dan zal hun bloed op hun eigen hoofd wezen.

JOZUA 24:29-33

Dit boek, hetwelk begon met overwinningen, eindigt hier met begrafenissen, waardoor al de heerlijkheid des mensen omfloerst wordt.

1. Jozef wordt hier begraven, vers 32. Hij is ongeveer twee honderd jaren tevoren in Egypte gestorven, maar hij heeft bevel gegeven van zijn gebeente, dat het niet moest rusten in zijn graf voordat Israël rust had in het land van de belofte. Daarom hebben de kinderen Israëls, die de kist met zijn gebeente medegenomen hadden uit Egypte, het op al hun tochten door de woestijn hadden medegevoerd, (de twee stammen van Efraïm en Manasse er waarschijnlijk in het bijzonder zorg voor dragende) het in hun leger hadden bewaard, totdat Kanaän volkomen ten onder was gebracht, het nu eindelijk neergelegd in het stuk "grond nabij Sichem, dat zijn vader hem gegeven heeft, Genesis 48:22. Het was waarschijnlijk bij deze gelegenheid, dat Jozua geheel Israël tot hem opriep te Sichem, vers 1, om Jozefs overblijfselen aldaar naar het graf te brengen, zodat de rede, in dit hoofdstuk vermeld, beide diende tot lijkrede van Jozef en tot zijn eigen afscheidsrede, en indien dit gelijk verondersteld wordt, in het laatste jaar was van zijn leven, dan kon die gelegenheid hem wel aan zijn eigen dood doen denken, want hij

had nu dezelfde leeftijd bereikt als waartoe zijn doorluchtige voorvader Jozef gekomen was toen hij stierf, honderd en tien jaren. Vergelijk vers 29 met Genesis 50:26.

2. Hier is de dood en de begrafenis van Jozua, vers 29, 30. Er is ons niet gezegd, hoe lang hij leefde na Israëls komst in Kanaän.
Dr. Lightfoot denkt dat ongeveer zeventien jaren was, maar de Joodse tijdrekenkundigen zeggen over het algemeen, dat het ongeveer zeven of acht en twintig jaren was. Hij wordt hier genoemd de dienstknecht des Heeren, het is dezelfde titel, die aan Mozes gegeven was, Hoofdstuk 1:1 toen van zijn dood melding werd gemaakt, want, hoewel Jozua in vele opzichten de mindere was van Mozes, was hij hierin zijn gelijke dat hij, naar zijn werk was, zich een naarstig en getrouw dienstknecht van God heeft betoond. En hij, die met zijn twee talenten handel gedaan heeft, ontving dezelfde lof als hij, die met vijf handel heeft gedaan: "Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht."
Jozua's graf wordt hier gezegd te zijn aan het noorden van de berg Gaas, of 'bevende' berg. De Joden zeggen, dat hij aldus genoemd werd, omdat hij beefde toen Jozua begraven werd, om het volk van Israël hun stompzinnigheid te verwijten, dat zij geen rouw bedreven over die grote en Godvruchtige man, zoals zij hadden behoren te doen. Zo heeft bij de dood van Christus, onze Jozua, de aarde gebeefd.
De geleerde bisschop Patrick merkt op dat er geen melding wordt gemaakt van dagen van rouw over Jozua, zoals over Mozes en Aäron, waarin zegt hij, Hiëronymus en andere kerkvaders denken dat een verborgenheid is gelegen, namelijk: Dat onder de wet, toen het leven en de onsterflijkheid niet aan het licht waren gebracht zoals thans, zij reden hadden om rouw te bedrijven en te wenen over de dood van hun vrienden, maar, nu Jezus, onze Jozua het koninkrijk van de hemelen geopend heeft, kunnen wij ons veeleer verblijden.

3. Hier is de dood en de begrafenis van Eleazar, de hogepriester, die waarschijnlijk omstreeks dezelfde tijd gestorven is als Jozua, zoals Aäron in hetzelfde jaar gestorven is als Mozes, vers 33. De Joden zeggen dat Eleazar kort voor zijn dood de oudsten heeft samengeroepen en hun een last heeft gegeven, zoals Jozua gedaan heeft. Hij werd begraven op een berg, die aan zijn zoon Pinehas behoorde, en tot hem kwam, niet door erfrecht, want dan zou hij eerst aan zijn vader behoord hebben ook hadden de priesters generlei stad in Efraïm maar het land, weer die berg lag, viel hem toe óf door een huwelijk, zoals de gissing is van de Joden, óf het werd hem vrijwillig ten geschenke gegeven, om er een landhuis op te bouwen, door de een of anderen vrome Israëliet, die liefde en achting had voor de priesterschap, want er is hier gezegd dat het hem gegeven was, en daar heeft hij zijn geliefde vader begraven.
Eindelijk. Er wordt ons hier een algemeen denkbeeld gegeven van Israëls toestand in die tijd, vers 31. Zolang Jozua leefde werd onder zijn zorg en invloed de Godsdienst onder hen hoog gehouden: maar spoedig na de dood van hem en zijn tijdgenoten kwam hij tot verval, zo groot is dikwijls de invloed ten goede door een Godvruchtige geoefend. Hoe goed is het voor de Evangeliekerk, dat Christus, onze Jozua, nog met ons is door Zijn Geest, en met ons zijn zal, al de dagen, tot de voleinding van de wereld.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

RICHTEREN

EN

RUTH

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN

J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK RICHTEREN

CHRONOLOGIE VAN HET BOEK RICHTEREN

Het is heel moeilijk om een overzicht te geven van het tijdperk van de richters vanaf de dood van Jozua tot de dood van Simson.
Er zijn twee vaste punten:

- ***De Tempelbouw begon* in *het 480e j. na de Uittocht, 1 Kon 6:1.***
- In Richt. 11:26 zegt Jefta dat Israël 300 jaar in Hesbon gewoond heeft.

Van deze jaartallen wordt in deze Chronologie uitgegaan.

Paulus zegt: "En daarna omtrent vierhonderd en vijftig jaren gaf Hij hun rechters, tot op Samuel, de profeet." Hand. 13:20, 21.
Deze periode van 450 jaar kan niet opgevat worden vanaf de Uittocht, want 480 jaar na de Uittocht begon de Tempelbouw. Ook niet vanaf Jacobs komst in Egypte, 215 jaar vóór de Uittocht, want dan zou die eindigen 235 jaar nà de Uittocht. Nemen wij een minimum aantal jaren vanaf de Uittocht, dan krijgen we: Mozes 40 j.

JOZUA 10 j. Othniël 40 j. Eglon 80 j. Deborah 40 j. Abimelech 3 j. Thola 23 j. ; totaal 236 jaar.
Ook kan Paulus niet bedoelen dat het tijdperk van 450 jaar loopt vanaf Jozua's dood tot en met Samuël, want dat strijdt tegen het tijdperk van 480 jaar tussen de Uittocht en de Tempelbouw.
Rest niets anders dan dat de 450 jaar voorafgaand aan Samuël, door Paulus als één geheel wordt beschouwd.

Als we vast houden aan het gegeven dat Israël 300 jaar te Hesbon woonde toen Jefta Richter werd, houdt het in dat de 40 jaar van de hogepriester Eli niet als aparte Richterjaren worden opgenomen, zoals de Christelijke Encyclopedie -en velen die dit volgen- schrijft, maar 40 dienstjaren, tijdens het Richteren-tijdperk. Paulus vermeldt Eli niet, Hand. 13:17-21.
Door op deze manier achteruit te rekenen vanaf Jefta ontstaat er een richterloos tijdperk van 45 à 46 jaar. Dit kan niet bewezen worden, dus geef ik een *globaäl* overzicht.
Ruth 4 en 1 Kron. 2:1-15 geeft problemen, gezien de hoge leeftijd waarin de stamvaders van David nog kinderen kregen. Sommigen menen dat in de lijst van de stamvaders van Christus er enkelen overgeslagen zijn. Maar die visie maakt het tot een onbetrouwbaar beeld.
Salma/Salmon trouwde met Rachab, Matth. 1:5, een ‘jonge’ vrouw die de verspieders herbergde, Joz. 2:13. Salma was de stichter van Bethlehem, 1 Kron. 2:51. Gesteld dat Salmon 20 j. was (ouder dan 60 kon niet!) toen Jericho veroverd werd, dan ligt tussen Salmon en Davids geboorte ong. 386 jaar. De gemiddelde leeftijd van deze vaders toen ze kinderen kregen zou dan als volgt zijn: Salmon, 99; Boaz 99; Obed 99; Isaï 89, 1 Sam. 17:12. Een moeilijk punt, toch niet onmogelijk, temeer omdat de geslachtslijn van Christus meerdere ‘onmogelijkheden’ vertoont. Gill, Ruth 4:22.
Bovendien lag de leeftijd hoger dan in later tijd. Volgens 2 Kron. 24:15 werd Jójada 130 jaar. Tobith werd 158 en zijn zoon Tobias 127, (Apocr. Tobith hfd. 18.)

GLOBAÄL OVERZICHT RICHTERENTIJDPERK

1423 –1377 Na Jozua's dood regeerden de oudsten. Richt. 1; 2:1-15; 20:28 en Richteren 17 t/m 21!
In die dagen was er *geen koning (richter)* in Israël, Richt 18:1, 19:1; Pinehas, hogepriester, had een belangrijk deel in de leiding, Richt. 20:28

		Jaren Onder drukking	Richter jaren
	Richterloos tijdperk, 46 jaar		46
	Onderdrukking Cushan Rischataïm, Richt 3:18	**8**	
1377	-1337 I richter: Othniël, Richt 3:11		40
	In Egypte regeerde Amenhotep IV, 16 jaar tussen ca. 1383-1336. Zijn archief werd gevonden in de Amarna brieven. Daarin staan verzoeken van Kanaänieten aan Farao tegen de steeds verder opdringende Habiru (=de Hebreen?).		
	Onderdrukking door Eglon, Richt 3:12-14	**18**	
1337	-1257 II Ehud richt Israël, Richt 3:30		80
	Onderdrukking door Jabin, Richt 4:2	**20**	
	In deze tijd leefde Samgar, Richt 3:31		
1257	-1217 III Deborah en Barak richten Israël, Richt 5:31		40
	Omtrent deze tijd leefde Boaz en Ruth, teruggerekend vanaf Obed		
	Onderdrukking door Midianieten, Richt. 6:1	**7**	
1217	-1177 IV Gideon richt Israël, Richt 8:28		40
	Bedan ?, 1 Sam. 12:11.		
1177	-1174 V Abimelech, Richt. 9:22		3
1174	-1151 VI Thola, Richt 10:2		23
1151	-1129 VII Jair, Richt 10:3		22
	Onderdrukking door Ammonieten , Richt. 10:8	**18**	
1129	-1123 VIII Jefta wordt richter, 300 jaar nadat de soldaten terugkeerden naar het Overjordaanse, Hesbon, Richt 11:26.		
	1427 –300 = 1127 v. Chr. , Joz. 22:4		6
1123	-1116 IX Ebzan, Richt 12:9		7
	Eli wordt hogepriester, 1 Sam. 4:18 Hij richtte Israël 40 jaar. Teruggerekend van jaar 1078.		
	Sommige theologen (7-9) voegen deze richterjaren tussen de dood van Simson en het richterschap van Samuel. Zij laten het richterloze tijdperk na Jozua's dood vervallen. Dit zou aannemelijk zijn, als het niet streed tegen Jefta's optreden, Richt 11:26		

1116 -1106 X Elon, Richt 12:11 10

Ongeveer in deze tijd werd Samuel geboren en komt na enkele jaren bij Eli, 1 Sam. 1 en 2.

1106 -1098 XI Abdon , Richt 12:14 8

1098 -1078 XII Simson, Richt 13:25 en 15:20. 20

Richt 13:1 een 40 jarige onderdrukking van de Filistijnen **40**

Totaaljaren van onderdrukking **111** 299

Waarschijnlijk dat deze 40 jaar 20 jaar tijdens Simson was en 20 jaar tijdens Periode Samuel, Sam. 7:2

(1078) Na Simsons dood *her*vatten de Filistijnen de strijd bij Afek, 1 Sam. 4:1
Zij nemen de Ark mee, 1 Sam.

4. Ong. okt.
Eli=s dood, hij richtte Israël 40 jaar, 1 Sam. 4:18
Samuël wordt richter/profeet. (volgt periode Samuël)

Samenvatting:

Uittocht tot Jozua's dood			50
Richterloos tijdperk (45 j)			46
12 Richteren (300 j)	299		
		395	
Periode Samuel met inbegrip 10 regeringsjaren Saul			40
(Zie kanttek. opschrift l Sam. 1)			
Saul 0, 5 jaar en David 0, 5 jaar			1
David			40
Salomo, in zijn 4e jaar begon de tempelbouw			4
Tempelbouw in het 480 jaar na de Uittocht.		480	

HET BOEK DER RICHTEREN

Dit boek wordt in het Hebreeuws "Sefer Shoftim" genoemd, dat is het boek der Richteren. In de Syrische en Arabische overzettingen is die titel uitgebreid, en wordt het Het Boek der Richteren van de kinderen Israëls genoemd. De rechten van dit volk waren van bijzondere aard, en dat waren ook hun rechters, wier ambt grotelijks verschilde van dat der rechtere van andere volken. De LXX noemen het slechts Kritai, Rechters. Het bevat de geschiedenis van Israëls gemenebest onder de regering der Richteren, van Othniël tot Eli, zoveel er van als God geschikt oordeelde om er ons van mede te delen.
Volgens de berekening van Dr. Lightfoot, omvat deze geschiedenis een tijdvak van twee honderd en negen en negentig jaren, rekenende voor Othniël uit de stam van Juda, veertig jaren, voor Ehud uit de stam van Benjamin, tachtig jaren, voor Barak, uit de stam van Nafthali, veertig jaren, voor Gideon uit de stam van Manasse, veertig jaren, voor Abimelech, zijn zoon, drie jaren, voor Thola, uit de stam van Issaschar, drie en twintig jaren, voor Jair, uit de stam van Manasse twee en twintig jaren; voor Jeftha uit de stam van Manasse zes jaren, voor Ebzan uit de stam van Juda, zeven jaren; voor Elon uit de stam van Zebulon, tien jaren; voor Abdon, uit de stam van Efraïm, acht jaren; voor Simson, uit de stam van Dan twintig jaren, allen tezamen twee honderd negen en negentig jaren. Wat betreft de jaren hunner dienstbaarheid, zoals wanneer Eglon gezegd wordt hen achttien jaren verdekt te hebben, en Jabin twintig jaren, en zo ook nog enige anderen, die moeten gerekend worden gevallen te zijn in de jaren van deze Richteren. De hier genoemde richteren blijken uit acht verschillende stammen te zijn voortgekomen; die eer was aldus over allen verspreid totdat zij zich eindelijk concentreerde in Juda. Eli en Samuel, de twee richteren, die niet tot dit boek behoren, waren uit de stam van Levi. Maar uit Ruben, Simeon, Gad en Aser, schijnt geen richter te zijn voortgekomen. De geschiedenis dezer Richteren, naar hun orde, hebben wij in dit boek tot aan het einde van Hoofdstuk 16. En dan hebben wij in de laatste vijf hoofdstukken een bericht van de een of andere merkwaardige gebeurtenis, zoals dit met de geschiedenis van Ruth was, Ruth 1:1. In de dagen als de richters richtten, maar het is niet zeker in de dagen van welken richter het was; allen tezamen worden zij echter aan het einde van het boek geplaatst, opdat de draad der geschiedenis niet afgebroken zou worden. Betreffende de toestand nu van Israëls gemenebest gedurende dit tijdvak, valt dit op te merken:

I. Zij schijnen hier noch zo groot, noch zo goed als men had kunnen verwachten van een volk, dat door zo uitnemende wetten werd geregeerd, en verrijkt was door zulke grote en heerlijke beloften. Wij vinden hen ellendig verdorven en ellendig verdrukt door hun naburen, en nergens in geheel dit boek maken zij, noch in de krijg, noch in de raad, een figuur, die enigszins in overeenstemming is met hun glorierijken intocht in Kanaän. Wat zullen wij hiervan zeggen? God wilde hierin de onvolmaaktheid tonen van alle personen en alle zaken onder de zon, opdat wij naar volkomen heiligheid en een volmaakt geluk zullen uitzien in de andere wereld, en niet in deze.

II. Toch kunnen wij hopen dat er, hoewel de geschiedschrijver in dit boek het meest uitweidt over hun zonden en de verdrukkingen, die zij hadden te lijden, echter een gedaante van Godsdienst was in het land, en dat, ofschoon er onder hen waren, die naar afgoderij waren afgeweken, de tabernakeldienst volgens de wet van Mozes onderhouden werd, en er veren weren die dezen dienst bijwoonden. De geschiedschrijvers maken gewoonlijk geen gewag van de gewonen loop van het recht bij een volk, of van zijn koophandel, daar zij die zaken als bekend onderstellen, maar alleen van oorlogen en beroerten. De lezer moet dan de andere zijde der zaken beschouwen, teneinde hetgeen goed is tegen hetgeen kwaad is op te wegen.

III. Het schijnt, dat in die tijden iedere stam zich zelven regeerde, zonder dat er een algemeen hoofd was of een algemene raad, waardoor vele geschillen onder hen ontstonden, en dat de oorzaak was, dat zij niets groots tot stand brachten.

IV. De regering der Richteren was niet bestendig ren onafgebroken, maar had slechts plaats als er aanleiding voor was. Als er gezegd wordt dat na Ehuds overwinning het land tachtig jaren stil was, en na die van Barak veertig jaren, dan is het niet zeker, dat zij zo lang leefden, en nog veel minder, dat zij zo lang regeerden, maar zij en de anderen werden verwekt en bezield door de Geest van God om bijzondere diensten te doen voor het algemeen, als dit nodig was, om Israëls wrake te doen aan hun vijanden, en Israël te zuiveren van afgoderij, de twee dingen, die voornamelijk bedoeld zijn met hun richten van Israël. Als profetes heeft Deborah echter het volk gericht, eer nog het nodig was dat zij zich met krijgszaken bemoeide, Hoofdstuk 4:4.

V. Gedurende de regering der Richteren was God in meer bijzondere zin Israëls Koning, dat wordt hun gezegd door Samuel, toen zij besloten hadden dezen regeringsvorm af te schaffen, 1 Samuel 12:12. God wilde beproeven wat Zijn eigen wet en de inzettingen daarvan doen zouden, om hen in orde te houden, en het bleek dat, toen er geen koning meer was in Israël een iegelijk deed wat recht was in zijne ogen; daarom heeft Hij tegen het einde van dien tijd de regering der Richteren bestendiger en meer algemeen gemaakt dan zij in de beginne was, en hun eindelijk David gegeven, een koning naar Zijn hart. Toen, en niet eerder, begon Israël te bloeien, hetgeen ons zeer dankbaar moet maken voor magistraten, voor de hoogste zowel als voor de mindere, want zij zijn Gods dienaren ons ten goede. Vier van de Richteren Israëls zijn heilig verklaard, Hebreeën 11:32, Gideon, Barak, Simson en Jeftha. De geleerde bisschop Patrick is van mening dat de profeet Samuel dit boek geschreven heeft.

HOOFDSTUK 1

1 En het geschiedde na de dood van Jozua, dat de kinderen Israëls de HEERE vraagden, zeggende: Wie zal onder ons het eerst optrekken naar de Kanaänieten, om tegen hen te krijgen? 2 En de HEERE zeide: Juda zal optrekken; ziet, Ik heb dat land in zijn hand gegeven. 3 Toen zeide Juda tot zijn broeder Simeon: Trek met mij op in mijn lot, en laat ons tegen de Kanaänieten krijgen, zo zal ik ook met u optrekken in uw lot. Alzo toog Simeon op met hem. 4 En Juda toog op, en de HEERE gaf de Kanaänieten en de Ferezieten in hun hand; en zij sloegen hen bij Bezek, tien duizend man. 5 En zij vonden Adoni-bezek te Bezek, en streden tegen hem; en zij sloegen de Kanaänieten en de Ferezieten. 6 Doch Adoni-bezek vluchtte; en zij jaagden hem na, en zij grepen hem, en hieuwen de duimen zijner handen en zijner voeten af. 7 Toen zeide Adoni-bezek: Zeventig koningen, met afgehouwen duimen van hun handen en van hun voeten, waren onder mijn tafel, de kruimen oplezende; gelijk als ik gedaan heb, alzo heeft mij God vergolden! En zij brachten hem te Jeruzalem, en hij stierf aldaar. 8 Want de kinderen van Juda hadden tegen Jeruzalem gestreden, en hadden haar ingenomen, en met de scherpte des zwaards geslagen; en zij hadden de stad in het vuur gezet. 9 En daarna waren de kinderen van Juda afgetogen, om te krijgen tegen de Kanaänieten, wonende in het gebergte, en in het zuiden, en in de laagte.

10 En Juda was heengetogen tegen de Kanaänieten, die te Hebron woonden (de naam nu van Hebron was te voren Kirjath-arba), en zij sloegen Sesai, en Ahiman, en Thalmai. 11 En van daar was hij heengetogen tegen de inwoners van Debir; de naam nu van Debir was te voren Kirjath-sefer. 12 En Kaleb zeide: Wie Kirjath-sefer zal slaan, en haar innemen, dien zal ik ook mijn dochter Achsa tot een vrouw geven. 13 Toen nam Othniel haar in, de zoon van Kenaz, broeder van Kaleb, die jonger was dan hij; en Kaleb gaf hem Achsa, zijn dochter, tot een vrouw. 14 En het geschiedde, als zij tot hem kwam, dat zij hem aanporde, om van haar vader een veld te begeren; en zij sprong van de ezel af; toen zeide Kaleb tot haar: Wat is u? 15 En zij zeide tot hem: Geef mij een zegen; dewijl gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterwellingen. Toen gaf Kaleb haar hoge wellingen en lage wellingen. 16 De kinderen van de Keniet, de schoonvader van Mozes, togen ook uit de Palmstad op, met de kinderen van Juda, naar de woestijn van Juda, die tegen het zuiden van Harad is; en zij gingen heen en woonden met het volk. 17 Juda dan toog met zijn broeder Simeon, en zij sloegen de Kanaänieten, wonende te Zefat, en zij verbanden hen; en men noemde de naam dezer stad Horma. 18 Daartoe nam Juda Gaza in, met haar landpaal, en Askelon met haar landpaal, en Ekron met haar landpaal. 19 En de HEERE was met Juda, dat hij de inwoners van het gebergte verdreef; maar hij ging niet voort om de inwoners des dals te verdrijven, omdat zij ijzeren wagenen hadden.

20 En zij gaven Hebron aan Kaleb, gelijk als Mozes gesproken had; en hij verdreef van daar de drie zonen van Enak. 21 Doch de kinderen van Benjamin hebben de Jebusieten, te Jeruzalem wonende, niet verdreven; maar de Jebusieten woonden met de kinderen van Benjamin te Jeruzalem, tot op dezen dag.

22 En het huis van Jozef toog ook op naar Beth-el. En de HEERE was met hen. 23 En het huis van Jozef bestelde verspieders bij Beth-el; de naam nu dezer stad was te voren Luz. 24 En de wachters zagen een man, uitgaande uit de stad; en zij zeiden tot hem: Wijs ons toch de ingang der stad, en wij zullen weldadigheid bij u doen. 25 En als hij hun de ingang der stad gewezen had, zo sloegen zij de stad met de scherpte des zwaards; maar dien man en zijn ganse huis lieten zij gaan. 26 Toen toog deze man in het land der Hethieten, en hij bouwde een stad, en noemde haar naam Luz; dit is haar naam tot op dezen dag.

27 En Manasse verdreef Beth-sean niet, noch haar onderhorige plaatsen, noch Thaanach met haar onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Dor met haar onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Jibleam met haar onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Megiddo met haar onderhorige plaatsen; en de Kanaänieten wilden wonen in hetzelve land. 28 En het geschiedde, als Israël sterk werd, dat hij de Kanaänieten op cijns stelde; maar hij verdreef hen niet ganselijk. 29 Ook verdreef Efraim de Kanaänieten niet, die te Gezer woonden; maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem te Gezer. 30 Zebulon verdreef de inwoners van Kitron niet, noch de inwoners van Nahalol; maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem, en waren cijnsbaar.

31 Aser verdreef de inwoners van Acco niet, noch de inwoners van Sidon, noch Achlab, noch Achsib, noch Chelba, noch Afik, noch Rechob; 32 Maar de Aserieten woonden in het midden der Kanaänieten, die in het land woonden; want zij verdreven hen niet. 33 Nafthali verdreef de inwoners van Beth-semes niet, noch de inwoners van Beth-anath, maar woonde in het midden der Kanaänieten, die in het land woonden; doch de inwoners van Beth-semes en Beth-anath werden hun cijnsbaar. 34 En de

Amorieten drongen de kinderen van Dan in het gebergte; want zij lieten hun niet toe, af te komen in het dal. 35 Ook wilden de Amorieten wonen op het gebergte van Heres, te Ajalon, en te Saalbim; maar de hand van het huis van Jozef werd zwaar, zodat zij cijnsbaar werden. 36 En de landpaal der Amorieten was van de opgang van Akrabbim, van de rotssteen, en opwaarts heen.

Dit hoofdstuk geeft ons een bijzonder bericht van de vorderingen door de onderscheidene stammen gemaakt in de ten onderbrenging van Kanaän na de dood van Jozua. Hij had het moeilijkste van dat werk gedaan, en het in zo'n toestand gebracht, dat zij het te bestemder tijd gemakkelijk hadden kunnen voltooien, indien zie niet in gebreke waren gebleven, wat zij er nu voor gedaan hebben, en waarin zij zijn tekort gekomen, wordt ons hier meegedeeld.

I. De verenigde stammen van Juda en Simeon hebben zich dapper en kloekmoedig gekweten.
1. God gebood Juda te beginnen, vers 1, 2.
2. Juda heeft Simeon verbonden om gemeenschappelijk met hem te handelen, vers 3.
3. Zij slagen in hun onderneming tegen Bezek, vers 4-7, Jeruzalem, vers 8, Hebron en Debir, vers 9- 15, Horma, Gaza en andere plaatsen vers 17-19.
4. Maar de moed ontzonk hun, waar ijzeren wagens waren, vers 19. Er wordt melding van gemaakt, dat de Kenieten zich onder hen vestigden, vers 16.

II. In vergelijking met Juda en Simeon hebben de andere stammen zich lafhartig gedragen.
1. Benjamin faalde, vers 21.
2. Het huis van Jozef handelde kloekmoedig tegen Bethel, vers 22-26, maar in andere plaatsen hebben zij hun voordeel niet weten te gebruiken. Manasse evenmin, vers 27, 28, als Efraïm vers 29.
3. Zebulon spaarde de Kanaänieten, vers 30
4. Aser was meer dan iemand hunner onderdanig aan de Kanaänieten, vers 31, 32.
5. Nafthali werd buiten het volkomen bezit van verscheidene van zijn steden gehouden, vers 32.
6. Dan werd benauwd door de Amorieten, vers 34. Er wordt geen bericht gegeven van Issaschar, evenmin als van de twee en een halve stam aan de andere kant van de Jordaan.

RICHTEREN 1:1-8

I. De kinderen Israëls raadplegen het orakel Gods om te weten, welke van al de stammen het eerst zou pogen hun land te zuiveren van de Kanaänieten, en de overigen hiertoe aan te moedigen. Het was na de dood van Jozua. Zolang hij leefde bestuurde en leidde hij hen, en al de stammen waren hem gehoorzaam, maar toen hij stierf liet hij geen opvolger na in het gezag, dat hij gehad heeft. het volk moest de borstlap des gerichts raadplegen, en vandaar het woord van bevel ontvangen. want God zelf was, gelijk Hij hun Koning was, ook de Heere hunner heirscharen. De vraag, die zij doen, is: Wie zal onder ons het eerst optrekken? vers 1. Wij kunnen veronderstellen, dat zij toen zó vermenigvuldigd waren, dat de plaatsen, die zij in bezit hadden te eng voor hen begonnen te worden, en zij moeten de vijand uitdrijven om plaats te maken. Nu vragen zij, wie het eerst de wapens zal opvatten. Of iedere stam de eerzucht had om de eerste te zijn, en dus naar de eer er van streefde, of iedere stam bevreesd was om de eerste te moeten zijn, en er naar streefde om dit te vermijden, blijkt niet, maar met algemene instemming werd de zaak aan God in handen gesteld, die het geschiktst is, beide om eer te geven en om werk aan te wijzen.

II. God gebood dat Juda het eerst zou optrekken, en beloofde hem voorspoed, vers 2. "Ik heb dat land in zijn hand gegeven om het te bezitten, en daarom zal Ik de vijand in zijn hand geven, die hem buiten de bezitting houdt." En waarom moet Juda de eerste zijn in deze onderneming? 1. Juda was de talrijkste en machtigste stam en daarom moet Juda zich het eerst

in het veld wagen. God wijst het werk aan naar de kracht die Hij heeft gegeven. Van de bekwaamste wordt het meeste werk verwacht.

2. Juda was de eerste in waardigheid, en daarom moest hij de eerste zijn in plichtsbetrachting. Hij is het, "die zijn broederen moeten loven," en daarom is hij het, die vooraan moet gaan in het gevaar. De last van de eer en de last van het werk moeten tezamen gedragen worden.

3. Juda was het eerst van een erfdeel voorzien, het lot van Juda kwam het eerst uit, en daarom moet Juda het eerst ten strijde gaan.

4. Juda was de stam uit welke onze Heere zal voortkomen, zodat in Juda Christus, de leeuw uit de stam van Juda, hen voorging. Christus heeft het eerst de strijd met de machten van de duisternis aangebonden en hen verslagen, hetgeen ons bezielt en aanvuurt in onze strijd, en het is in Hem dat wij meer dan overwinnaars zijn. Merk op: de dienst en de voorspoed gaan samen: "Juda zal optrekken, laat hem zijn plicht doen en dan zal hij bevinden, dat Ik het land in zijn hand heb overgegeven." Zijn dienst zal niet baten, tenzij God voorspoed geeft, maar God zal de voorspoed niet geven tenzij hij zich krachtdadig tot de dienst begeeft.

III. Hierop bereidt Juda zich om op te trekken, maar zoekt zijn broeder en nabuur, de stam van Simeon (wiens lot viel binnen het lot van Juda, van wiens erfdeel het hem toebeschikt was) aan, om zijn strijdmacht met hem te verenigen, vers 3. Merk hier op:

1. Dat de sterksten de hulp niet moeten versmaden van de zwakkeren, maar begeren. Juda was de aanzienlijkste van al de stammen, en Simeon de minst aanzienlijke, en Juda vraagt om Simeons vriendschap, en verzoekt om zijn bijstand. Het hoofd kan tot de voet niet zeggen: ik heb u niet van node, want wij zijn elkanders leden.

2. Zij, die om hulp vragen, moeten bereid zijn hulp te verlenen. Trek met mij op in mijn lot, zo zal ik ook met u optrekken in uw lot. Het betaamt Israëlieten elkaar bij te staan tegen Kanaänieten, en alle Christenen, zelfs die uit verschillende stammen, betaamt het elkaars handen te sterken tegen de gemene belangen van het rijk van Satan. Zij, die aldus elkaar in liefde helpen, hebben reden om te hopen, dat God genadiglijk hen beide zal helpen.

IV. De verbonden krijgsmachten van Juda en Simeon trekken te velde. Juda toog op, vers 4, en Simeon toog met hem op, vers 3. Waarschijnlijk heeft Kaleb als opperbevelhebber deze expeditie aangevoerd, immers, wie was daartoe zo geschikt als hij, die het hoofd had van een oud man en de hand van een jongen man, de ervaring van de ouderdom en de kracht van de jeugd! Jozua 14:10, 11. s Uit hetgeen volgt schijnt het ook, dat hij nog niet in het bezit was van hetgeen hem was toegewezen, vers 10, 11. Het was gelukkig voor hen, dat zij zo'n generaal hadden, die overeenkomstig zijn naam geheel hart was. Sommigen denken dat de Kanaänieten zich tot een geducht corps hadden verenigd, toen Israël de Heere vroeg, wie het eerst zou optrekken om tegen de Kanaänieten te krijgen, en dat zij begonnen waren zich te roeren, toen zij van de dood van Jozua hoorden, wiens naam zo'n schrik voor hen geweest was. Indien dit zo is, dan bewijst dit slechts, dat zij het tot hun eigen schade en nadeel gedaan hebben.

V. God gaf hun een grote overwinning. Hetzij dat zij de vijand aanvielen, of eerst door de vijand aangevallen werden: de Heere gaf hen in hun hand, vers 4. Hoewel het leger van Juda sterk en stoutmoedig was, de overwinning wordt aan God toegeschreven: Hij gaf de Kanaänieten in hun hand. Hun reeds volmacht gegeven hebbende om hen te verdelgen, geeft

Hij er hun de macht toe om het te doen-Hij gaf hen over in hun macht en stelde aldus hun gehoorzaamheid op de proef aan Zijn gebod, hetwelk luidde, dat zij hen ten enenmale moesten uitroeien. Bisschop Patrick merkt hier op, dat wij geen zodanige Godsdienstige uitdrukkingen vinden bij de heidense schrijvers met betrekking tot de voorspoed van hun wapens zoals wij hier en elders in de gewijde geschiedenis aantreffen. Ik wenste wel dat zulke Godvruchtige erkenningen van de Goddelijke voorzienigheid heden niet in onbruik waren geraakt onder velen, die zich Christenen noemen.

1. Nu wordt ons hier gezegd dat het leger van de Kanaänieten volkomen verslagen werd in of nabij Bezek, de plaats, waar zij zich opgesteld hadden, en die later door Saul tot de algemene verzamelplaats was gemaakt, 1 Samuel 11:8. Zij doodden tien duizend man, welke slag, indien de oorlog nog verder met kracht werd voortgezet, wel grotelijks hen moest verzwakken, die al zoveel verliezen geleden hadden.

2. Hoe hun koning gevangen genomen en vernederd werd. Zijn naam was Adoni-Bezek, en betekent: heer van Bezek. Er waren dezulken, die ‘de landen noemden naar hun namen," Psalm 49:12, maar hier was een (en er is nog menig ander geweest) die zich noemde naar de naam van zijn lands. Na de slag werd hij gevangen genomen, en er wordt ons hier gezegd, hoe zij hem behandeld hebben: zij sneden de duimen af van zijn handen, om hem ongeschikt te maken voor de strijd, en van zijn voeten opdat hij niet instaat zou zijn weg te lopen vers 6. Het zou wreed geweest zijn aldus te triomferen over een mens in zijn ongeluk, en die zij in hun macht hadden, indien hij niet een aan de vloeken het verderf gewijde Kanaäniet was, en een, die op dezelfde wijze anderen mishandeld had, waarvan zij waarschijnlijk hebben gehoord. Josephus zegt: "Zij hieuwen zijn handen en voeten af", onderstellende waarschijnlijk dat dit dodelijker wonden veroorzaakte dan alleen het afsnijden van de duimen van zijn handen en voeten gedaan zou hebben. Maar deze smaad, die zij hem aandeden, ontwrong hem de erkentenis van Gods rechtvaardigheid, vers 7.

Waar wij hebben op te merken:
a. Welk een voornaam persoon deze Adoni-Bezek geweest is, hoe groot op het slagveld, waar hij legers op de vlucht heeft geslagen, hoe groot in zijn land, waar koningen met de honden van zijn kudde gesteld werden, en toch is hij nu zelf een gevangene en tot het uiterste van ellende en versmaadheid gebracht. Zie hoe veranderlijk deze wereld is, en hoe glibberig haar hoge plaatsen zijn. Laat de hoogsten niet trots, en de sterksten niet gerust zijn, want zij weten niet naar welke diepte zij nog gebracht zullen worden eer zij sterven.
b. Welke verwoesting hij had aangericht onder zijn naburen, zeventig koningen had hij zo volkomen ten onder gebracht, dat zij zijn gevangenen waren. Wie de voornaamste persoon in een stad was, werd toen koning genoemd, en het grootse van hun titel was slechts een verzwaring van hun smaadheid en hun ongeluk, en voedde de hoogmoed van hem, die hen bespotte en hoonde. Wij kunnen niet onderstellen dat Adoni-Bezek zeventig van die onbeduidende vorsten tegelijk tot zijn slaven had, maar in de loop van zijn regering had hij er zovelen onttroond en mishandeld, van wie velen misschien koningen waren van dezelfde steden, die hem achtereenvolgens tegenstonden, en die hij aldus behandelde om aan zijn eigen heerszuchtige en wrede luimen te voldoen, en ook ter verschrikking van anderen. Het schijnt dat de Kanaänieten door bloedige burgeroorlogen tot verval en verwoesting zijn gekomen, waardoor Israëls overwinningen over hen zeer vergemakkelijkt werden.
"Juda", zegt Dr. Lightfoot, "heeft in zijn overwinning over Adoni-Bezek in werkelijkheid zeventig koningen overwonnen.
c. Hoe rechtvaardig hij behandeld was, zoals hij anderen had behandeld. Zo doet de rechtvaardige God soms door Zijn voorzienigheid de straf beantwoorden aan de zonde, en

neemt gelijkheid waar in Zijn oordelen, de verwoester behoort verwoest te worden, en wie trouweloos handelt met die zal trouweloos gehandeld worden, Jesaja 33:1. en een onbarmhartig oordeel zal gaan over hem die geen barmhartigheid gedaan heeft, Jakobus 2:13. Zie Openbaring 13:10 18.
d. Hoe eerlijk hij de rechtvaardigheid Gods hierin erkende. Gelijk als ik gedaan heb, alzo heeft God mij vergolden. Zie de macht van het geweten, als God het door Zijn oordelen wakker schudt, hoe het dan zonde in herinnering brengt, en de rechtvaardigheid Gods onderschrijft. Hij, die in zijn hoogmoed God heeft getart, onderwerpt zich nu aan Hem, en denkt nu met evenveel leedwezen aan de koningen onder zijn tafel, als hij hen ooit met vermaak heeft beschouwd, toen hij hen daar had. Hij schijnt te erkennen dat hij beter behandeld werd, dan hij zijn gevangenen heeft behandeld, want hoewel de Israëlieten hem verminkten (overeenkomstig de wet van de wedervergelding: oog om oog, en dus ook duim om duim) hebben zij hem toch niet onder de tafel gezet, om daar met kruimkens gevoed te worden, omdat wel het andere als een daad van gerechtigheid kon beschouwd worden, maar dit meer naar hoogmoed zou hebben geroken, dan aan de Israëlieten betaamde.

VI. Er wordt bijzonder nota genomen van de verovering van Jeruzalem. Onze overzetters van de Bijbel stellen het voor als hier gesproken van die zaak, maar die vroeger, reeds in de tijd van Jozua gedaan was, en slechts verhaald wordt bij gelegenheid van Adoni-Bezeks sterven aldaar, weshalve zij de lezing geven: "de kinderen van Juda hadden tegen Jeruzalem gestreden", en van dit vers als het ware een tussenzin maken. Maar het oorspronkelijke stelt het voor als iets dat nu gedaan was, en dat is ook het waarschijnlijkst, omdat het gezegd wordt inzonderheid door de kinderen van Juda gedaan te zijn, niet door geheel Israël in het algemeen, over hetwelk Jozua het bevel had gevoerd.
JOZUA heeft wel Adoni-Zedek, koning van Jeruzalem, verslagen en gedood, Jozua 10, maar wij lezen daar niet dat hij de stad heeft ingenomen. Waarschijnlijk heeft nu deze Adoni-Bezek, een naburig vorst, terwijl Jozua zijn veroveringen elders voortzette, er bezit van gekregen en toen nu Juda hem in het veld had verslagen, viel ook de stad in hun handen, en zij doodden de inwoners, behalve degenen, die zich in het kasteel of de sterkte hadden teruggetrokken, en van toen aan heeft de bezetting daar stand gehouden tot aan de tijd van David. En zij hadden de stad in het vuur gezet, ten teken van hun verfoeiing van de afgoderij, waarmee zij geheel besmet was, maar waarschijnlijk toch niet zo volkomen, dat zij geheel verbrand werd, maar er gerieflijke woningen in overbleven voor zovelen als er bezit van konden nemen.

RICHTEREN 1:9-20
Wij hebben hier nog een nader bericht van de voorspoedige en glorierijken veldtocht door Juda en Simeon ondernomen.

1. Het lot van Juda was tamelijk goed van Kanaänieten gezuiverd, maar toch niet geheel. Zij, die in het gebergte woonden (in de bergen rondom Jeruzalem) werden uitgedreven, vers 9, 19, maar zij, die in de vlakte woonden, hielden stand, daar zij ijzeren wagenen hadden, zoals die waarvan wij lezen, Jozua 17:16 s. Hier hebben de mannen van Juda gefaald, en daardoor de invloed bedorven, die hun voorbeeld anders op de overige stammen gehad zou hebben, die hen in dit voorbeeld van flauwhartigheid zijn nagevolgd, meer dan in al hun andere voorbeelden van moed en beradenheid. Zij hadden ijzeren wagens, en daarom achtten zij het niet veilig hen aan te vallen, maar had dan Israël niet God aan zijn zijde, "wiens wagens duizenden van engelen zijn," Psalm 68:18, en voor wie deze ijzeren wagens slechts als stoppels zijn in het vuur? Had God hun niet uitdrukkelijk door het orakel beloofd, vers 2, hun voorspoed te geven op deze hun expeditie tegen de Kanaänieten, zonder hen uit te zonderen,

die ijzeren wagens hadden? Toch lieten zij hun vrees de overhand hebben over hun geloof, onder voor hen ongunstige omstandigheden konden zij niet op, God vertrouwen, en daarom durfden zij de vijand, die ijzeren wagens had, niet tegentreden, maar hebben hun krijgsmacht lafhartig teruggetrokken, toen zij met een stouter slag hun overwinningen hadden kunnen voltooien en dit bleek kwade gevolgen te hebben. Zij liepen wel, wie of wat heeft hen verhinderd? Galaten 5:7.

2. Kaleb werd in het bezit gesteld van Hebron, dat hem (naar de berekening van Dr. Lightfoot) wel tien of twaalf jaren tevoren gegeven was, maar gebruikt wordende in de openbare dienst, die hij boven zijn eigen belangen stelde, schijnt hij er zich niet vóór nu meester van gemaakt te hebben, zo gaarne wilde deze Godvruchtige man anderen dienen en zelf het laatst bediend worden. Weinige mensen zijn even alzo gemoed, want zij zoeken allen het hunne, Filipp. 2:20, 21. Maar nu kwamen al de mannen van Juda hem te hulp in het ten onder brengen van Hebron, vers 10, sloegen de kinderen Enaks, en stelden hem in het bezit er van, vers 20. Zij gaven Hebron, aan Kaleb. En nu wil Kaleb de gunst van zijn stamgenoten vergelden en wenst daarom Debir ten ondergebracht te zien, en die staaf aan Juda in handen te geven. Om dit te bespoedigen biedt hij zijn dochter aan aan de man, die het bevel over de belegering van deze belangrijke plaats op zich wil nemen, vers 11, 12. Othniël neemt dit kloekmoedig op zich, en wint de stad en de vrouw, vers 14, en door de invloed van zijn vrouw verkrijgt hij een zeer goed erfdeel voor zich en zijn geslacht, vers 14, 15. Wij hebben dit verhaal reeds gehad in Jozua 15:16-19, s waar het uitvoerig verklaard is.

3. Simeon won veld op de Kanaänieten in zijn landpaal, vers 17, 18. In het oostelijk deel van Simeons lot versloegen en doodden zij de Kanaänieten in Zefath, en noemden het Horma verwoesting, die plaats voegende bij sommige andere verbannen steden in de nabijheid, die zij enigen tijd geleden om deze reden bij die naam hadden genoemd, Numeri 21:2, 3. En dit was nu wellicht de volkomen vervulling van de gelofte, die zij toen gedaan hadden namelijk dat zij de steden van het zuiden van Kanaän volkomen zouden verwoesten. In het westelijk deel namen zij Gaza, Askelon en Ekron, steden van de Filistijnen. Zij namen nu deze steden in bezit, daar zij echter de inwoners niet hebben uitgeroeid, hebben de Filistijnen na verloop van tijd die steden heroverd, en bleken van toen aan onverzoenlijke vijanden te zijn van Israël en God. Er kon ook niets beters van komen, dat zij hun werk slechts ten halve gedaan hadden.

4. De Kenieten verkrijgen een vestiging in de stam van Juda, haar liever daar hebbende dan in een anderen stam, omdat hij de sterkste was, en zij hoopten er veilig en rustig te zullen zijn, vers 16. Zij waren de nakomelingen van Jethro, die of met Israël mee zijn gegaan, toen Mozes hen er toe uitnodigde, Numeri 10:29, of hen ongeveer aan dezelfde plaats ontmoet zijn, toen zij opkwamen van hun omzwervingen in de woestijn acht en dertig jaren daarna, en toen met hen gingen naar Kanaän, daar Mozes hun beloofd had, dat zij dan met Israël lotgemeen zouden zijn: "als de Heere ons weldoen zal dan zullen wij u ook weldoen," Numeri 10:32. Eerst hadden zij zich in de Palmstad gevestigd dat is te Jericho, een stad, die nooit herbouwd mocht worden, en daarom te beter geschikt was voor hen, die in tenten woonden, en geen lust hadden om te bouwen. Maar later vertrokken zij naar de woestijn van Juda. hetzij uit genegenheid voor die plaats, omdat zij eenzaam en afgelegen was, of uit genegenheid voor die stam, die hun misschien bijzondere vriendelijkheid heeft betoond.
Toch vinden wij de tent van Jael, die van dat geslacht was, ver weg in het noorden, in het lot van Nafthali, toen Sisera er een schuilplaats zocht, Hoofdstuk 4:17. Israël betoonde hun de achting, dat zij zich mochten nederzetten waar zij wilden, daar zij een rustig volk waren, mensen, die, waar zij zich ook bevonden, met weinig tevreden waren. Zij, die niemand lastig vielen, werden door niemand lastig gevallen. "Zalig zijn de zachtmoedigen, want aldus zullen

zij het aardrijk beërven." Richteren 1:21-36 Hier wordt ons gezegd op welke voet de overige stammen stonden met de Kanaänieten, die nog overgebleven waren. I. Benjamin liet na de Jebusieten te verdrijven uit dat deel van de stad Jeruzalem, dat tot zijn lot behoorde, vers 21. JOZUA had hem een goed voorbeeld gegeven, en hem, door hetgeen hij deed, grote voordelen bezorgd, vers 9, maar door gebrek aan vastberadenheid heeft hij er geen goed gebruik van weten te maken.

II. Het huis van Jozef heeft enige moeite gedaan, om bezit te krijgen van Beth-El, vers 22. Die stad wordt vermeld in de stam van Benjamin, Jozua 18:22 s. Maar daar wordt er van gesproken, vers 13, als van een stad in de landpaal van die stam, en het schijnt dat de lijn er door heenging, zodat de een helft behoorde aan Benjamin, en de andere helft aan Efraïm, en misschien heeft de werkzaamheid van de Efraïmieten in die tijd, en de moeite, die zij deden om haar aan de Kanaänieten te ontrukken, haar voor goed voortaan aan hen verzekerd of tenminste het grootste gedeelte er van, want later vinden wij haar zozeer in de macht van de tien stammen, (en Benjamin behoorde niet tot deze) dat Jerobeam er een van zijn kalveren heeft opgericht. In dit bericht van de krijgstocht van de Efraïmieten tegen Beth-El valt op te merken:

1. Hun deel in de Goddelijke gunst. De Heere was met hen, en zou met de stammen geweest zijn, indien zij slechts hun kracht hadden willen gebruiken. De Chaldeër geeft hier, evenals in vele andere plaatsen de lezing: het Woord des Heeren was hun Helper, namelijk Christus zelf, de Vorst van het heir des Heeren, nu zij afzonderlijk handelden, zowel als toen zij allen tezamen optrokken.

2. De wijze maatregelen, die zij namen om de stad in hun bezit te krijgen. Zij zonden verspieders om waar te nemen welke zijde van de stad het zwakst was, of langs welke weg zie met de besten uitslag hun aanval er op konden doen, vers 23. Deze verspieders verkregen zeer goede inlichtingen van een man die zij onder de leiding van Gods voorzienigheid hebben ontmoet, en die hun een geheime weg wees naar de stad, en die deswege onbewaakt was want daar hij niet algemeen bekend was, werd van die zijde geen gevaar verwacht.
a. Die man is niet te laken, omdat hij hun die inlichting gaf, indien hij het gedaan heeft uit overtuiging dat de Heere met hen was, en dat het land hun door Zijn schenking van rechtswege toekwam, evenmin als Rachab te laken was omdat zij hen geherbergd heeft, die zij wist vijanden van haar land te zijn, maar vrienden van God.
b. En zij, die weldadigheid bij hem gedaan hebben, hem en zijn gezin niet slechts het leven hebben geschonken, maar ook de vrijheid om te gaan waar zij wilden, zijn ook niet te laken, want de een goede dienst is de andere waard. Het schijnt echter dat hij zich niet bij het volk van Israël wilde voegen, hij heeft hen meer gevreesd dan bemind, en daarom vertrok hij naar een nederzetting van de Hethieten, die naar Arabië schijnen getogen te zijn, en zich, nadat Jozua in het land was gevallen, daar gevestigd hebben. Bij hen verkoos deze man te wonen, en bij hen bouwde hij een stad, een kleine, naar wij kunnen denken, zoals planters ze plegen te bouwen, en in de naam, die hij er aan gaf, bewaarde hij de oude naam van zijn geboortestad, Luz, een amandelboom, daaraan de voorkeur gevende boven die, welke met Godsdienst in verband stond, Beth-El, het huis Gods.

3. Hun welslagen: de verspieders brachten, of zonden, bericht van de inlichting, die zij verkregen hadden, aan het leger, dat gebruik maakte van dit voordeel, de stad bij verrassing innam en de inwoners sloeg met de scherpte des zwaards, vers 25. Buiten deze krijgsverrichting schijnen de kinderen van Jozef echter niets bijzonders gedaan te hebben.

a. Manasse bleef in gebreke om de Kanaänieten uit te drijven van verschillende gewichtige steden in zijn lot, en heeft generlei aanval op hen gedaan vers 27. Maar de Kanaänieten, in het bezit zijnde, waren besloten er niet uit weg te gaan zij wilden wonen in dat land, en Manasse had geen moed genoeg om te pogen hen te verdrijven, alsof er niets tegen hen te beginnen of uit te richten was, of zij moesten bereid zijn heen te gaan en hun het land over te laten, hetgeen van hen niet te verwachten was. Alleen als Israël sterk werd, wonnen zij terrein, en dan maakten zij hen belastingplichtig, vers 28, 35.
b. Ook Efraïm, hoewel een machtige stam, verzuimde Gezer, een aanzienlijke stad, te nemen, en liet de Kanaänieten toe in zijn midden te wonen, vers 29, hetgeen, naar sommigen denken, aanduidt dat de Efraïmieten hun een rustige vestiging toestonden, met de voorrechten van een niet overwonnen volk, daar zij hen niet eens belastingplichtig maakten.

III. Zebulon, misschien neigende naar de zeehandel, want van hem was voorzegd dat hij een haven zou zijn voor schepen, verzuimde om Kitron en Nahalol ten onder te brengen vers 30, en heeft de inwoners van die plaatsen slechts belastingplichtig gemaakt.

IV. Aser heeft zich het slechtst van allen van zijn plicht gekweten, vers 31, 32, daar hij niet alleen meer steden in de handen van de Kanaänieten liet dan de anderen, maar zich aan de Kanaänieten onderwierp in plaats van hen belastingplichtig te maken, want de wijze van uitdrukking geeft te kennen dat de Aserieten woonden onder de Kanaänieten, alsof de Kanaänieten het talrijkst waren en ook het machtigst, en nog altijd heren en meesters van het land wilden zijn, en de Israëlieten slechts onder hen duldden.

V. Ook Nafthali liet de Kanaänieten toe in zijn midden te wonen, vers 33, slechts langzaam en trapsgewijze heeft hij hen schatplichtig gemaakt. VI. Dan was er zover van af om zijn veroveringen uit te breiden waar zijn lot lag, dat hij, geen moed hebbende om aan de Amorieten het hoofd te bieden, door hen gedwongen werd om zich terug te trekken op het gebergte, en de steden aldaar bewoonde, maar zich niet in de vlakte durfde wagen, waar waarschijnlijk de ijzeren wagens waren, vers 34. Ja zelfs hielden sommige steden op het gebergte het tegen hen uit, vers 35. Aldus werden de Danieten beperkt in hun bezittingen, en gedwongen om meer ruimte te zoeken te Laïs, dat ver weg was gelegen, Hoofdstuk 18:1 en verv. In Jakobs zegen wordt Juda vergeleken bij een leeuw, Dan bij een slang, en zie nu hoe Juda zich met zijn leeuwemoed voorspoed heeft verworven en overmocht heeft, terwijl Dan met al zijn slangen- arglistigheid geen veld kon winnen, list en behendigheid doen niet altijd de grote daden, die zij beweren te doen. En hetgeen waarin nu Dan tekort schoot, schijnen. zijn naburen, de Efraïmieten ten dele voor hem gedaan te hebben, zij hebben de Amorieten belastingplichtig gemaakt, vers 35. Over het geheel schijnt dus het volk van Israël zeer laks en onverschillig te zijn geweest beide ten opzichte van hun plicht en van hun belang in deze zaak, zij deden niet wat zij hadden kunnen doen om de Kanaänieten uit te drijven en zich ruimte te verschaffen.

1. Dit was te wijten aan hun traagheid en lafhartigheid, zij wilden zich de moeite niet getroosten om hun overwinningen te voltooien. Evenals de luiaard, die droomde van een leeuw op de weg, een leeuw in de straten, stelden zij zich onoverkomelijke moeilijkheden voor, en lieten zich door winden en wolken wegschrikken van te zaaien en te oogsten.

2. Het was te wijten aan hun geldgierigheid, van de Kanaänieten arbeid en geld zouden hun meer goed doen (dachten zij) dan hun bloed, en daarom waren zij bereid hen in hun midden te laten wonen, teneinde een hand van hen te maken.

3. Zij hadden de vrees niet voor en de afschuw niet van afgoderij, die zij moesten hebben. Zij vonden het jammer om deze Kanaänieten uit te roeien, ofschoon de mate hunner ongerechtigheid vol was. Zij dachten dat het geen kwaad kon om hen in hun midden te laten wonen, en dat zij geen gevaar van hen liepen.

4. Hetzelfde wat hun vaderen veertig jaren buiten Kanaän heeft gehouden, hield hen nu buiten het volle bezit er van, en dat was ongeloof. Door wantrouwen in de macht en de belofte van God verloren zij hun voordelen en hebben zij duizenderlei onheil over zich gebracht.

HOOFDSTUK 2

1 En een Engel des HEEREN kwam opwaarts van Gilgal tot Bochim, en Hij zeide: Ik heb ulieden uit Egypte opgevoerd, en u gebracht in het land, dat Ik uw vaderen gezworen heb, en gezegd: Ik zal Mijn verbond met ulieden niet verbreken in eeuwigheid. 2 En ulieden aangaande, gij zult geen verbond maken met de inwoners dezes lands; hun altaren zult gij afbreken. Maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest; waarom hebt gij dit gedaan? 3 Daarom heb Ik ook gezegd: Ik zal hen voor uw aangezicht niet uitdrijven; maar zij zullen u aan de zijden zijn, en hun goden zullen u tot een strik zijn. 4 En het geschiedde, als de Engel des HEEREN deze woorden tot alle kinderen Israëls gesproken had, zo hief het volk zijn stem op en weende. 5 Daarom noemden zij de naam dier plaats Bochim; en zij offerden aldaar de HEERE. 6 Als Jozua het volk had laten gaan, zo waren de kinderen Israëls heengegaan, een ieder tot zijn erfdeel, om het land erfelijk te bezitten. 7 En het volk diende de HEERE, al de dagen van Jozua, en al de dagen der oudsten, die lang geleefd hadden na Jozua; die gezien hadden al dat grote werk des HEEREN, dat Hij aan Israël gedaan had. 8 Maar als Jozua, de zoon van Nun, de knecht des HEEREN, gestorven was, honderd en tien jaren oud zijnde; 9 En zij hem begraven hadden in de landpaal zijns erfdeels, te Timnath-heres, op een berg van Efraim, tegen het noorden van de berg Gaas;

10 En al datzelve geslacht ook tot zijn vaderen vergaderd was; zo stond er een ander geslacht na hen op, dat de HEERE niet kende, noch ook het werk, dat Hij aan Israël gedaan had. 11 Toen deden de kinderen Israëls, dat kwaad was in de ogen des HEEREN, en zij dienden de Baäls. 12 En zij verlieten de HEERE, hunner vaderen God, Die hen uit Egypteland had uitgevoerd, en volgden andere goden na, van de goden der volken, die rondom hen waren, en bogen zich voor die, en zij verwekten de HEERE tot toorn. 13 Want zij verlieten de HEERE, en dienden de Baäl en Astharoth. 14 Zo ontstak des HEEREN toorn tegen Israël, en Hij gaf hen in de hand der rovers, die hen beroofden; en Hij verkocht hen in de hand hunner vijanden rondom; en zij konden niet meer bestaan voor het aangezicht hunner vijanden. 15 Overal, waarheen zij uittogen, was de hand des HEEREN tegen hen, ten kwade, gelijk als de HEERE gesproken, en gelijk als de HEERE gezworen had; en hun was zeer bang. 16 En de HEERE verwekte richteren, die hen verlosten uit de hand dergenen, die hen beroofden; 17 Doch zij hoorden ook niet naar hun richteren, maar hoereerden andere goden na, en bogen zich voor die; haast weken zij af van de weg, dien hun vaders gewandeld hadden, horende de geboden des HEEREN; alzo deden zij niet. 18 En wanneer de HEERE hun richteren verwekte, zo was de HEERE met de richter, en verloste hen uit de hand hunner vijanden, al de dagen des richters; want het berouwde de HEERE, huns zuchtens halve vanwege degenen, die hen drongen en die hen drukten. 19 Maar het geschiedde met het versterven des richters, dat zij omkeerden, en verdierven het meer dan hun vaderen, navolgende andere goden, dezelve dienende, en zich voor die buigende; zij lieten niets vallen van hun werken, noch van dezen hun harden weg. 20 Daarom ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël, dat Hij zeide: omdat dit volk Mijn verbond heeft overtreden, dat Ik hun vaderen geboden heb, en zij naar Mijn stem niet gehoord hebben; 21 Zo zal Ik ook niet voortvaren voor hun aangezicht iemand uit de bezitting te verdrijven, van de heidenen, die Jozua heeft achtergelaten, als hij stierf; 22 Opdat Ik Israël door hen verzoeke, of zij de weg des HEEREN zullen houden, om daarin te wandelen, gelijk als hun vaderen gehouden hebben, of niet. 23 Alzo liet de HEERE deze heidenen blijven, dat Hij hen niet haastelijk uit de bezitting verdreef; die Hij in de hand van Jozua niet had overgegeven.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een bijzondere boodschap, die God aan Israël zond door een engel, en de indruk, die zij op hen gemaakt heeft vers 1-5.

II. Een algemeen denkbeeld van Israëls toestand onder de regering van de Richteren. Daarin hebben wij op te merken:

1. Hun trouwe aanhankelijkheid aan God zolang Jozua en de oudsten leefden vers 6-10.
2. Hun afwijken daarna tot afgoderij vers 11-13.
3. Gods misnoegen tegen hen daarom, en zijn oordelen over hen, vers 14, 15.
4. zijn medelijden met hen betoond door hun verlossers te verwekken, vers 16.

5. Hun terugvallen in afgoderij als het oordeel geweken was, vers 17, 19. 6 Hoe God In Zijn toorn een einde maakte aan hun voorspoed, vers 20-23 Dit is de inhoud, niet slechts van dit hoofdstuk, maar van het gehele boek.

RICHTEREN 2:1-5

Het was het voorrecht van Israël, dat zij niet slechts een wet hadden in het algemeen, hun eens voor altijd van de hemel gezonden om hen te leiden op de weg naar vrede en geluk en er hen op te houden, maar dat hun ook bijzondere boodschappen van de hemel werden gezonden, naar het nodig was tot bestraffing tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is, als zij te eniger tijd afweken van die weg. Behalve het geschreven woord dat zij voor zich hadden om te lezen, "hoorden zij nog dikwijls het woord desgenen, die achter hen was zeggende: Dit is de weg, wandelt daarop." Jesaja 30:21. Hier begint de weg van Gods handelingen met hen. Als zij Mozes niet willen horen, zo laat hen beproefd worden of zij de profeten willen horen. In deze verzen hebben wij een zeer hartontdekkende prediking die tot hen gericht werd, toen zij koel en koud begonnen te worden in de Godsdienst.

I. De prediker was een engel des Heeren, vers 1, geen profeet, niet Pinehas, zoals de Joden wanen. Evangeliedienaren worden wel "de engelen van de gemeente" genoemd, maar de Oud-Testamentische profeten worden nooit engelen des Heeren genoemd. Ongetwijfeld was dit een boodschapper van de hemel. Soms bevinden. wij in dit boek dat zulke buitengewone boodschappers gebruikt werden voor het verwekken van de Richteren, die Israël verlost hebben, zoals Gideon en Simson, en om te tonen hoe onderscheiden de goede diensten zijn, die zij, aan Gods Israël bewijzen, wordt hier nu één gezonden om voor hen te prediken, teneinde te voorkomen dat zij in zonde vallen, en dientengevolge in moeite en benauwdheid. Deze buitengewone boodschapper was gezonden om zo mogelijk te bewerken, dat zij temeer acht zullen slaan op de boodschap, die tot hen komt en indruk te maken op het gemoed van een volk, dat door niets bewogen scheen te kunnen worden dan door hetgeen zichtbaar en tastbaar was. De geleerde bisschop Patrick is bepaald van mening, dat dit geen geschapen engel was, maar de Engel des verbonds, dezelfde die aan Jozua was verschenen als Vorst van het heir des Heeren, die God zelf was. Christus zelf, zegt Dr. Lightfoot, want wie anders dan God en Christus kon zeggen: "Ik heb ulieden uit Egypte opgevoerd?" Jozua had hen kort geleden vermaand om zich te wachten van zich door de Kanaänieten te laten verstrikken, maar zij gaven geen acht op de woorden van een stervende, daarom wordt hun nu dezelfde waarschuwing gebracht door de levenden God zelf, de Zoon van God, verschijnende in de gedaante van een engel. Als zij geen achtslaan op Zijn dienstknechten, dan voorzeker zullen zij toch eerbied hebben voor Zijn Zoon. Deze engel des Heeren wordt gezegd opwaarts gekomen te zijn van Gilgal, misschien niet lopende op de aarde, maar snellijk gevlogen, zoals de engel Gabriel tot Daniel kwam gevlogen in het open firmament des hemels. Maar, lopende of vliegende, hij schijnt om een bijzondere reden, van Gilgal te zijn gekomen. Gilgal is gedurende lange tijd hun hoofdkwartier geweest toen zij in Kanaän kwamen, menige uitnemende gunst hadden zij daar van God ontvangen, en daar is het verbond van de besnijdenis vernieuwd, Micha 6:5, en aan dat alles moesten zij door zijn komst van Gilgal herinnerd worden. De herinnering aan ‘hetgeen wij ontvangen en gehoord hebben" zal ons bereiden om het te bewaren. Openbaring 3:2, 3.

II. De personen voor wie de prediking gehouden werd: alle kinderen Israëls, vers 4. Een groot gehoor voor een groot prediker! Zij waren bijeenvergaderd hetzij voor strijd, iedere stam zijn krijgsmacht zendende voor de een of andere gewichtige expeditie, of liever ter Godsverering, en dan moet de plaats van hun bijeenkomst Silo geweest zijn, waar de tabernakel was, en waar zij allen driemaal in het jaar bijeen moesten komen. Als wij tot God gaan in Zijn

inzettingen, dan kunnen wij verwachten van Hem te zullen horen, en Zijn gaven te ontvangen aan Zijn eigen poorten. De plaats wordt Bochim genoemd, vers 1, omdat zij die naam bij deze gelegenheid verkregen heeft. Gans Israël had de waarschuwing en bestraffing nodig, die hier gegeven zijn en daarom worden zij ook tot hen allen gericht.

III. De rede zelf is hard maar zeer krachtig. God zegt hun hier zeer duidelijk:

1. Wat Hij voor hen gedaan heeft, vers 1. Hij had hen uitgevoerd uit Egypte, een land van slavernij en zwoegen, en gebracht naar Kanaän, een land van rust, vrijheid en overvloed. De rampen en ellende van het een dienden om het geluk en de lieflijkheid van het andere te doen uitkomen. God was hierin goedertieren over hen geweest, getrouw aan de eed, die Hij aan hun vaderen had gezworen, had hun zulke blijken gegeven van Zijn macht, dat zij niet te verontschuldigen waren zo zij haar mistrouwden, hen zó verbonden aan Zijn dienst, dat zij niet te verontschuldigen waren zo zij hem verlieten.

2. Wat Hij hun beloofd had: Ik heb gezegd: Ik zal Mijn verbond met ulieden niet verbreken. Toen Hij hen aannam als Zijn bijzonder volk, was het niet met de bedoeling om hen weer te verstoten of hen te verruilen voor een ander volk, Iaat hen slechts getrouw zijn aan Hem, dan zullen zij Hem onveranderlijk vinden voor hen. Hij zei hun duidelijk dat het verbond, hetwelk Hij met hen heeft aangegaan, nooit verbroken zou worden, tenzij het van hun kant werd verbroken.

3. Wat Zijn rechtvaardige en billijke verwachtingen van hen waren, vers 2. Dat zij, in verbond zijnde met Hem, geen verbond zouden aangaan met de Kanaänieten, die zowel Zijn als hun vijanden waren. Dat zij, Zijn altaar opgericht hebbende, hun altaren zouden verbreken, opdat deze geen verzoeking voor hen zouden zijn om hun goden te dienen. Kon nu iets gevraagd of geëist worden, dat gemakkelijker was?

4. Hoe zij juist in deze zaak, waarop Hij het meest had aangedrongen, Hem ongehoorzaam zijn geweest. Maar in deze zo kleine zaak zijt gij aan Mijn stem niet gehoorzaam geweest." In minachting van hun verbond met God en hun onderling verenigd zijn in dat verbond, hebben zij vriendschapsverbonden gesloten met de afgodische, ten vloek gewijde Kanaänieten, hun altaren ongemoeid gelaten hoewel zij in mededinging met het altaar Gods waren opgericht. "Waarom hebt gij dit gedaan? Welke rekenschap kunt gij geven van deze verkeerdheid? Welke verontschuldiging kunt gij inbrengen voor uw gedrag hierin?" Zij, die hun gemeenschap met God verbreken en gemeenschap oefenen met de onvruchtbare werken van de duisternis, weten niet wat zij nu doen, en zullen niets tot hun verontschuldiging kunnen inbrengen, als hun weldra rekenschap van hun doen zal afgeëist worden.

5. Dat zij moeten verwachten weldra voor deze hun dwaasheid te zullen lijden, vers 3. Hun dulden van de Kanaänieten in hun midden zal:
a. Een einde maken aan hun overwinningen. "Gij wilt hen niet uitdrijven", zegt God, "en daarom zal Ik het niet doen", alzo zal hun zonde hun straf zijn. Aldus zullen zij, die toegeven aan hun zondige lusten, die zij behoren te doden, de genade Gods verbeuren, welke hun dan rechtvaardig wordt onthouden. Als wij de duivel niet weerstaan, dan kunnen wij niet verwachten dat God hem onder onze voeten zal verpletteren.
b. Het zal hen in voortdurende moeilijkheden wikkelen. "Zij zullen doornen in uw zijden zijn, om u te steken, waar gij u keert of wendt, u altijd het een of ander kwaad berokkenende". Diegenen bedriegen zich, die van vriendschap met hen die vijanden van God zijn, voordeel voor zichzelf verwachten.

c. Het zal hen (en dit was het ergste van alles) voortdurend blootstellen aan verzoeking. en hen tot zonde brengen. "hun goden" (hun verfoeiselen, zegt de Chaldeeër) "zullen u tot een strik zijn, waarin gij u ellendig verward zult vinden in genegenheid voor hen, en het zal uw verderf wezen", zo lezen sommigen deze volzin. Zij die tot de zonde naderen, worden met recht aan zichzelf overgelaten, om in de zonde te vallen en er in om te komen. God maakt dikwijls van de mensen zonde tot hun straf, en doornen en strikken zijn in de weg des verkeerden, die in tegenheid wil wandelen met God.

IV. De goede uitwerking dier prediking is zeer merkwaardig: het volk hief zijn stem op en weende, vers 4.

1. De engel had hen hun zonde voorgehouden, en zij hebben er aldus hun droefheid over te kennen gegeven. Zij hieven hun stem op in belijdenis van zonde, wee roepende over hun eigen dwaasheid en ondankbaarheid, zij weenden in schaamte en toorn over henzelf omdat zij in zo lijnrechten strijd gehandeld hebben met hun gezond verstand en hun belang.

2. De engel had hen gedreigd met de oordelen Gods, en op die wijze drukten zij hun vrees daarvoor uit, zij hieven hun stem op in gebed tot God, om Zijn toorn van hen af te wenden, en zij weenden van vrees voor die toorn. Toen zij aldus opgeschrikt waren, werden zij bewogen, hun hart versmolt in hun binnenste, zij beefden voor het woord, en niet zonder reden. Dit was goed, het was een teken dat het woord, hetwelk zij gehoord hadden, indruk op hen had gemaakt. Het is een wonder, dat zondaren hun Bijbel met droge ogen kunnen lezen. Maar dit was niet genoeg, zij weenden, maar wij bevinden niet dat zij zich verbeterden, dat zij naar huis gingen en al de overblijfselen van afgoderij en afgodendienaars hebben vernietigd, die er nog onder hen gevonden waren. Velen worden vertederd onder het woord, die zich toch weer verharden, eer zij in een nieuwe vorm worden gegoten, dat is eer zij veranderd worden door de vernieuwing van hun gemoed.
a. Dit algemene wenen gaf een nieuwe naam aan de plaats, vers 5, zij noemden haar Bochim, Weners, een goede naam, waaraan onze Godsdienstige bijeenkomsten behoren te beantwoorden. Indien zij zich dicht aan God en hun plicht hadden gehouden, er zou in hun vergadering geen andere stem dan die van zangers zijn gehoord, maar door hun zonde en dwaasheid hadden zij zich wat anders te doen gegeven, en nu werd er geen andere stem dan die van het gehuil gehoord.
b. Het gaf aanleiding tot een plechtige offerande, zij offerden aldaar de Heere, daar zij (gelijk verondersteld is) te Silo waren bijeengekomen, waar Gods altaar was. Zij offerden brandoffers om des Heeren toorn af te wenden Zijn gunst te verkrijgen, en ten teken, dat zij zich toewijdden aan Hem, en aan Hem alleen maakten zij door deze offerande een verbond. Daar de ziekte alzo intijds werd tegengegaan, en het toegediende geneesmiddel zo goed werkte, zou men gehoopt hebben dat er een volkomen genezing tot stand zou komen. Maar uit het vervolg van de geschiedenis blijkt dat die ziekte te diep was ingeworteld om uitgeweend te kunnen worden.

RICHTEREN 2:6-23
Het begin van deze paragraaf is slechts een herhaling van het bericht, dat wij hadden omtrent het goede gedrag van het volk gedurende de regering van Jozua, en van zijn dood en begrafenis, Jozua 24:29, 30, dat hier nogmaals verhaald wordt als inleiding tot het volgende bericht, dat dit hoofdstuk geeft van hun ontaarding en hun afval. De engel had voorzegd dat de Kanaänieten en hun afgoden een strik zouden wezen voor Israël, en nu toont de geschiedschrijver dat zij dit ook inderdaad geweest zijn, en om dit duidelijker te doen uitkomen, richt hij zijn blik een weinig achterwaarts, en neemt nota:

1. Van hun gelukkige vestiging in Kanaän. Jozua, dit land onder hen verdeeld hebbende, zond hen heen om er het rustig en aangenaam bezit van te genieten, vers 6. Hij liet hen gaan, niet slechts iedere stam, maar een ieder tot zijn erfdeel, hun ongetwijfeld ook zijn zegen gevende.

2. Dat zij volhardden in het geloof en de vreze van Gods heilige naam zolang als Jozua leefde, vers 7. Gelijk zij heengingen naar hun bezittingen met het goede voornemen en besluit om de Heere te blijven aanhangen, zo hebben zij ook gedurende enige tijd in hun besluit volhard, zolang zij goede regeerders hadden, die hun een goed voorbeeld gaven en goed onderricht gaven, en het bederf, dat bij hen insloop, bestraften en tegengingen, en zolang de herinnering onder hen leefde aan de grote dingen, die God voor hen gedaan heeft, toen Hij hen in Kanaän bracht. Zij, die deze wonderen gezien hadden, hadden gezond verstand genoeg om hun eigen ogen te geloven, en genoeg rechtsgevoel om die God te dienen, die zo glorierijk tot hun behoeve is verschenen, maar die na hen kwamen, hadden niet gezien, en daarom geloofden zij niet.

3. Van de dood en de begrafenis van Jozua, die een noodlottige slag was voor de belangen van de Godsdienst onder het volk, vers 8, 9. Zij hadden echter genoeg besef van hun verplichting aan hem, om hem eer te bewijzen bij zijn dood, en zo hebben zij hem begraven te Timnath-Heres, zoals het hier wordt genoemd, niet Timnath-Serah, zoals in Jozua 24. Heres betekent de zon, waarvan, naar sommigen denken, een voorstelling of afbeelding op zijn graf was gemaakt, die er de naam aan gaf ter herinnering aan het stilstaan van de zon op zijn woord. Dit zeggen verscheiden Joodse schrijvers, maar ik betwijfel ten zeerste of een beeld van de zon toegelaten zou zijn om Jozua te eren in die tijd, toen, vanwege de algemene neiging van de mensen om de zon te aanbidden, er gevaar zou geweest zijn dat er misbruik van gemaakt zou worden tot oneer van God.

4. Van het opkomen van een nieuw geslacht, vers 10. Dat gehele geslacht was binnen weinige jaren uitgestorven, hun goede onderrichtingen en hun goed voorbeeld stierven met hen en werden met hen begraven, en er ontstond een ander geslacht van Israëlieten, die zo weinig besef hadden van Godsdienst, en er zich zo weinig om bekommerden, in weerwil van al de voordelen van hun opvoeding, dat men in waarheid kon zeggen: zij kenden de Heere niet, kenden Hem niet goed, kenden Hem niet zoals Hij zich had geopenbaard, want anders zouden zij Hem niet verlaten hebben. Zij waren zo volkomen de wereld toegedaan, legden zich zo met hart en ziel toe op de zaken er van hebben zo toegegeven aan het vlees in gemak en weelde, dat zij aan God en Zijn heiligen dienst niet dachten, en zo werden zij gemakkelijk heengetrokken naar valse goden en hun verfoeilijke verzinselen. En zo komt hij er nu toe om ons een algemeen denkbeeld te geven van de stand van zaken in Israël gedurende de tijd van de Richteren.

I. Het volk van Israël verlies de God Israëls en bracht aan de drekgoden van de Kanaänieten de eer en aanbidding toe, die Hem alleen toekwamen. "Ontzet u hierover, gij hemelen, en verwonder u, gij aarde! Heeft een volk, zo'n volk, zo wel gevoed, zo wèl onderwezen, zijn God veranderd, zo'n God, een God van oneindige macht, vlekkeloze reinheid, onuitputtelijke goedheid, zo ijverzuchtig op een mededinger, voor stokken en stenen, die noch goed, noch kwaad konden doen?" Jeremia 2:11, 12. Nooit was er een voorbeeld van zo'n dwaasheid, ondankbaarheid en verkeerdheid. Merk op hoe dit hier wordt beschreven, vers 11-13. In het algemeen: Zij deden kwaad, niets kon meer kwaad zijn, dat is: meer Godtergend en meer nadelig voor henzelf. En het was in de ogen des Heeren, alle kwaad is vóór Hem, maar inzonderheid let Hij op de zonde van een anderen god te hebben. In het bijzonder:

1. Zij verlieten de Heere, vers 12, en wederom, vers 13, dit was een van de grote boosheden waaraan zij zich schuldig maakten, Jeremia 2:13. Zij waren met de Heere verenigd in het verbond, maar nu verlieten zij Hem, zoals een vrouw trouweloos scheidt van haar man. "Zij verlieten de aanbidding des Heeren", zo heeft de Chaldeeër het, want zij, die de eredienst Gods verlaten, verlaten metterdaad God zelf. Dit werd hierdoor verzwaard, dat Hij de God was van hun vaderen, zodat zij ingeborenen waren van Zijn huis, en daarom verplicht Hem te dienen, en dat Hij hen uitgevoerd had uit Egypte, Hij heeft hun handen los gemaakt, en ook daarom waren zij gehouden tot Zijn dienst.

2. Toen zij de enige ware God verlieten, zijn zij geen atheïsten geworden, ook waren zij niet zulke dwazen om te zeggen: Daar is geen God, maar zij volgden andere goden. Zoveel van de zuivere natuur was er nog in hen overgebleven, dat zij erkenden dat er een God is, maar zoveel van de verdorven natuur kwam bij hen voor de dag, dat zij de goden vermenigvuldigden, allen aannamen, en in de Godsverering de mode, niet de regel volgden. Israël had de eer van een bijzonder volk te zijn, met ere bekleed boven anderen, en toch waren zij zo ontrouw aan hun eigen voorrechten dat zij verzot werden op de goden van de volken, die rondom hen waren. Baäl en Astharoth, goden en godinnen, zij maakten het hof aan zon en maan, aan Jupiter en Juno. Baälim betekent heren en Astaroth gezegenden, beide in het meervoud, want toen zij JHWH verlieten, die één is, hadden zij vele goden en vele heren, zoals het hunner weelderige verbeelding behaagde ze te vermenigvuldigen. En wat zij ml ook voor hun goden aannamen: zij dienden hen, en bogen zich voor hen neer, gaven hun eer, en smeekten gunsten van hen af.

II. Dit heeft de God van Israël tot toorn verwekt, en Hij leverde hen over in de handen van hun vijanden, vers 14, 15. Hij was toornig op hen, want Hij is een ijverig God, trouw aan de eer van Zijn naam. En het middel, dat Hij gebruikte om hen te straffen voor hun afval, was diegenen tot hun verdrukkers te maken, aan wier verzoekingen zij gehoor hebben gegeven. Zij maakten zich door God te verlaten even laag en ellendig, als zij groot en gelukkig zouden geweest zijn, indien zij Hem trouw waren gebleven.

1. De schaal van de overwinning sloeg over naar hun vijanden. Wanneer zij ook het zwaard ter hand namen, nadat zij God hadden verlaten, werden zij even zeker verslagen, als zij vroeger de overwinning hadden behaald. Vroeger konden hun vijanden niet voor hun aangezicht bestaan, overal waar zij heentogen was de hand des Heeren met hen. Toen zij koud en koel begonnen te worden in hun Godsdienst, heeft God Zijn gunsten weerhouden maakte Hij een einde aan hun voorspoed, en wilde Hij de vijanden niet meer voor hun aangezicht verdrijven, vers 3. Hij liet hen slechts hun grond behouden. Maar toen zij geheel tot afgoderij waren vervallen, is de krijgskans terstond tegen hen gekeerd, en nu konden zij niet meer bestaan voor het aangezicht van hun vijanden. God wilde toen liever voorspoed geven aan hen die Hem nooit hebben gekend of erkend. Waar zij ook heengingen konden zij bemerken dat God zelf hun in een vijand was veranderd, en dat Hij zelf tegen hen streed, Jesaja 63:10.

2. Natuurlijk is toen ook de schaal van de macht tegen hen gekeerd. Al wie wilde kon hen beroven, al wie wilde kon hen verdrukken. God verkocht hen in de handen van hun vijanden, niet slechts heeft Hij hen gewillig overgeleverd zoals wij overleveren wat wij verkocht hebben, maar Hij deed het om een gewichtige reden, als een ijverig God, om eer voor zich te verkrijgen, daar Hij zelfs Zijn eigen bijzonder volk niet wilde sparen, als zij Hem tergden en door hun zonde tot toorn verwekten. Hij verkocht hen zoals insolvente schuldenaars verkocht

worden, Mattheüs 18:25, ten einde door hun lijden enigerlei vergoeding te geven aan Zijn eer voor de belediging Hem aangedaan door hun afval.
Let er op, hoe hun straf:
a. Beantwoordde aan hetgeen zij gedaan hadden, zij dienden de goden van de volken, die rondom hen waren, zelfs de geringsten, de nietigsten, en God deed hen de vorsten van de volken, die rondom het waren dienen zelfs de geringsten. Hij, die de metgezel wil wezen van iederen dwaas, wordt met recht tot de dwaas gemaakt van ieder gezelschap.
b. Hoe zij beantwoordde aan hetgeen God heeft gesproken. De hand des Heeren was aldus tegen hen gekeerd, gelijk als de Heere gesproken, en gelijk als de Heere hun gezworen had, vers 15, verwijzende naar de vloek en de dood, die hun voorgesteld waren in het verbond, met de zegen en het leven. Zij, die God trouw hebben bevonden aan Zijn beloften, kunnen daaruit afleiden, dat Hij even trouw zal zijn aan Zijn bedreigingen.

III. De God van de oneindige genade ontfermde zich over hen in hun benauwdheid, hoewel zij die zelf door hun zonde en dwaasheid over zich gebracht hadden, en verloste hen. Evenwel, of schoon hun benauwdheid de straf was voor hun zonde en de vervulling van Gods woord, zijn zij na verloop van tijd uit hun benauwdheid gered, vers 16 18. Dit geschiedde zuiver en alleen uit Gods ontferming en barmhartigheid, de reden daartoe kwam uit Zijn hart. Er wordt niet gezegd: Het berouwde hun vanwege hun ongerechtigheden (want uit vers 17 blijkt, dat velen van hen zich niet verbeterd of bekeerd hadden) maar: Het berouwde de Heere, door hun verzuchtingen, hoewel het niet zozeer was onder de last van de zonde, als wel onder de last van de verdrukking, dat zij gezucht hebben. Het is waar: zij verdienden voor altijd om te komen onder Zijn vloek, maar het was toen de dag van Zijn lankmoedigheid, en daarom heeft Hij niet al Zijn toorn tegen hen opgewekt. In Zijn gerechtigheid zou Hij hen hebben kunnen verlaten, maar Zijn ontferming liet het Hem niet toe.

2. De werktuigen van hun verlossing. God heeft geen engelen van de hemel gezonden om hen te verlossen, Hij heeft ook geen buitenlandse mogendheid tot hun hulp gezonden, maar Hij heeft richteren verwekt uit hun midden, al naar zij nodig waren, mannen, aan wie God hiertoe buitengewone gaven en bekwaamheden verleende, en die Hij dan riep tot de dienst, waarvoor zij bestemd waren, namelijk een hervorming onder Israël tot stand te brengen en hen te verlossen, en wier pogingen Hij dan met groten voorspoed bekroonde. De Heere was met de richteren, als Hij hen verwekt had, en zo werden zij dan redders, verlossers.
Merk op:
a. In de dagen van de grootste ontaarding en benauwdheid van de kerk, zullen er sommigen zijn, die God of zal vinden, of geschikt zal maken, om haar grieven te herstellen en de zaken terecht te brengen.
b. God moet erkend worden in het te rechter tijd verwekken van mannen, die aldus ten algemene nutte werkzaam zijn. Hij schenkt de mensen wijsheid en moed. Hij geeft hun een hart om te handelen. Allen, die op enigerlei wijze een zegen zijn voor hun land, moeten beschouwd worden als gaven van God.
c. Hen, die door God worden geroepen, zal Hij erkennen en zegenen met Zijn tegenwoordigheid, Hij zal wezen met hen, die door Hem worden opgewekt. De richteren van een land zijn zijn redders.

IV. De ontaarde Israëlieten zijn niet krachtdadig en grondig hervormd, neen, zelfs niet door hun richteren, vers 17-19 1. Zelfs terwijl hun Richteren nog bij hen waren en ijverig arbeidden aan het werk van de reformatie, waren er nog onder hen, die niet naar hun richteren hoorden, maar ook toen andere goden nahoereerden, zo verzot waren zij op hun afgoden en zo hardnekkig bleven zij hangen aan de afkering van God. Zij waren gehuwd aan God, maar

schonden het huwelijksverbond, en hoereerden valse goden na. Afgoderij is geestelijk overspel, zo snood, en laag, en verraderlijk een zaak is het, en zo moeilijk is het hen terecht te brengen, die er zich aan overgegeven hebben.

2. Zij, die in tijden van reformatie begonnen zich te verbeteren, weken welhaast toch weer af van de weg, en werden even slecht als ooit tevoren. De weg, van welke zij afweken was die, waarin hun Godvruchtige vaderen gewandeld hadden, en waarin zij hen gesteld hadden, maar weldra onttrokken zij zich aan de invloed van het goede voorbeeld van hun vaderen, en van hun eigen goede opvoeding. Aldus handelen de goddeloze kinderen van "Godvruchtige ouders, en daarom zullen zij heel veel te verantwoorden hebben.

3. Als echter de richter gestorven was, dan zagen zij dat de dam, die de stroom van de afgoderij had tegengehouden, was weggenomen, en dan bruiste die stroom met te meer geweld, en zo scheen de volgende tijd er nog te slechter om, dat er pogingen tot hervorming waren aangewend, vers 19. Zij verdierven het meer dan hun vaderen, trachtten hen nog voorbij te streven in het vermenigvuldigen van de vreemde goden, en bedachten onheilige, goddeloze plechtigheden voor hun eredienst, in tegenspraak als het ware met hun hervormers. Zij lieten niets vallen van hun werken, schaamden zich niet over de afgoderij, die het verfoeilijkst was, noch werden die moede, welke het wreedst was, en wilden geen stap terugwijken van hun harde weg. Zo zullen zij, die de goede wegen Gods verlaten hebben, welke zij eens gekend en beleden hebben, gewoonlijk vermetel en roekeloos worden in de zonde, en hun hart het meest verharden.

V. Rechtvaardig heeft God dan besloten hen nog onder de roede te houden.
1. Hun zonde was, dat zij de Kanaänieten spaarden, in weerwil van het verbond, dat God met hen gemaakt had, en dat zij dus verbreken, en in weerwil ook van de bevelen, die Hij hun had gegeven, vers 20.

2. Hun straf was, dat de Kanaänieten gespaard waren, en zo werden zij dan getuchtigd met hun eigen roede. Zolang Jozua leefde, werden niet al de Kanaänieten in zijn hand overgeleverd vers 23. Hoewel onze Heere Jezus de overheden en machten uitgetogen heeft, heeft Hij toch in het eerst Zijn overwinning niet voltooid, wij zien nog niet, dat Hem alle dingen onderworpen zijn, er zijn nog overblijfselen van Satans invloed in de kerk, zoals er nog Kanaänieten waren in het land, maar onze Jozua leeft tot in eeuwigheid, en zal in de grote dag Zijn overwinningen volkomen maken. Na Jozua’s dood werd er gedurende lange tijd weinig tegen de Kanaänieten ondernomen. Israël duldde hen en werd gemeenzaam met hen, en daarom wilde God ook niet voortvaren iemand voor hun aangezicht uit de bezitting te verdrijven, vers 21. Indien zij zulke inwoners in hun midden willen hebben zo laat hen ze hebben en zien wat er van komt. God heeft "hun veranderlijkheden of hun bedrieglijke voorstellingen gekozen," Jesaja 66:4. Zo geven de mensen toe aan hun verdorven lusten en hartstochten, en in plaats van ze te doden, koesteren en verzorgen zij ze, en daarom laat God hen dan rechtvaardig aan henzelf over onder de macht van hun zonden die hun verderf zullen zijn. Zo zal hun oordeel zijn, zij zelf hebben het geveld. Deze overblijfselen van de Kanaänieten werden in het land gelaten, om Israël door hen te verzoeken, of zij de weg des Heeren zouden houden of niet, vers 22, niet opdat God hen zou kennen, maar opdat zij zichzelf zouden kennen.

Het was om te zien:
a. Of zij de verzoekingen tot afgoderij konden weerstaan, waarmee de Kanaänieten tot hen zouden komen. God had hun gezegd, dat zij het niet konden, Deuteronomium 7:4, maar zij

dachten, dat zij het wèl konden. "Welnu", zegt God, "Ik zal u op de proef stellen", en bij die proefneming bleek dat de bekoringen van de verzoeker hun te sterk waren. God heeft ons gezegd, hoe bedrieglijk en ten enenmale boos ons hart is, maar wij willen het niet geloven, totdat wij, ons roekeloos aan de verzoeking blootgesteld hebbende, door treurige ervaring bevinden, dat het maar al te waar is.

b. Of zij een goed gebruik zouden maken van de kwellingen, die de overgebleven inwoners hun zouden aandoen, en de vele verdrietelijkheden, die zij door hen zouden ondervinden, of zij er door overtuigd zouden worden van zonde, en daardoor verootmoedigd zouden worden en uitgedreven tot God en hun plicht, of zij door voortdurende verschrikkingen in ontzag behouden zouden worden, en bevreesd zouden zijn om God tot toorn te verwekken.

HOOFDSTUK 3

1 Dit nu zijn de heidenen, die de HEERE liet blijven, om door hen Israël te verzoeken, allen, die niet wisten van al de krijgen van Kanaän; 2 Alleenlijk, opdat de geslachten der kinderen Israëls die wisten, opdat Hij hun de krijg leerde, tenminste dengenen, die daar te voren niet van wisten. 3 Vijf vorsten der Filistijnen, en al de Kanaänieten, en de Sidoniers, en de Hevieten, wonende in het gebergte van de Libanon, van de berg Baäl-hermon, tot daar men komt te Hamath. 4 Dezen dan waren, om Israël door hen te verzoeken, opdat men wiste, of zij de geboden des HEEREN zouden horen, die Hij hun vaderen door de hand van Mozes geboden had. 5 Als nu de kinderen Israëls woonden in het midden der Kanaänieten, der Hethieten, en der Amorieten, en der Ferezieten, en der Hevieten, en der Jebusieten; 6 Zo namen zij zich derzelver dochters tot vrouwen, en gaven hun dochters aan derzelver zonen; en zij dienden derzelver goden. 7 En de kinderen Israëls deden, dat kwaad was in de ogen des HEEREN, en vergaten de HEERE, hun God, en zij dienden de Baäls en de bossen. 8 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël; en Hij verkocht hen in de hand van Cuschan Rischataim, koning van Mesopotamie; en de kinderen Israëls dienden Cuschan Rischataim acht jaren.

9 Zo riepen de kinderen Israëls tot de HEERE; en de HEERE verwekte de kinderen Israëls een verlosser, die hen verloste, Othniel, zoon van Kenaz, broeder van Kaleb, die jonger was dan hij. 10 En de Geest des HEEREN was over hem, en hij richtte Israël, en toog uit ten strijde; en de HEERE gaf Cuschan Rischataim, de koning van Syrie, in zijn hand, dat zijn hand sterk werd over Cuschan Rischataim. 11 Toen was het land veertig jaren stil, en Othniel, de zoon van Kenaz, stierf. 12 Maar de kinderen Israëls voeren voort te doen, dat kwaad was in de ogen des HEEREN; toen sterkte de HEERE Eglon, de koning der Moabieten, tegen Israël, omdat zij deden, wat kwaad was in de ogen des HEEREN. 13 En hij vergaderde tot zich de kinderen Ammons en de Amalekieten en hij toog heen, en sloeg Israël, en zij namen de Palmstad in bezit. 14 En de kinderen Israëls dienden Eglon, koning der Moabieten, achttien jaren. 15 Toen riepen de kinderen Israëls tot de HEERE, en de HEERE verwekte hun een verlosser, Ehud, de zoon van Gera, een zoon van Jemini, een man, die links was. En de kinderen Israëls zonden door zijn hand een geschenk aan Eglon, de koning der Moabieten. 16 En Ehud maakte zich een zwaard, dat twee scherpten had, welks lengte een el was; en hij gordde dat onder zijn klederen, aan zijn rechterheup. 17 En hij bracht aan Eglon, de koning der Moabieten, dat geschenk; Eglon nu was een zeer vet man. 18 En het geschiedde, als hij geeindigd had het geschenk te leveren, zo geleidde hij het volk, die het geschenk gedragen hadden; 19 Maar hij zelf keerde wederom van de gesneden beelden, die bij Gilgal waren, en zeide: Ik heb een heimelijke zaak aan u, o koning! dewelke zeide: Zwijg! En allen, die om hem stonden, gingen van hem uit. 20 En Ehud kwam tot hem in, daar hij was zittende in een koele opperzaal, die hij voor zich alleen had; zo zeide Ehud: Ik heb een woord Gods aan u. Toen stond hij op van de stoel. 21 Ehud dan reikte zijn linkerhand uit, en nam het zwaard van zijn rechterheup, en stak het in zijn buik; 22 Dat ook het hecht achter het lemmer inging, en het vet om het lemmer toesloot (want hij trok het zwaard niet uit zijn buik), en de drek uitging. 23 Toen ging Ehud uit van de voorzaal, en sloot de deuren der opperzaal voor zich toe, en deed ze in het slot. 24 Als hij uitgegaan was, zo kwamen zijn knechten, en zagen toe, en ziet, de deuren der opperzaal waren in het slot gedaan; zo zeiden zij: Zeker, hij bedekt zijn voeten in de verkoelkamer. 25 Als zij nu tot schamens toe gebeid hadden, ziet, zo opende hij de deuren der opperzaal niet. Toen namen zij de sleutel en deden open; en ziet, hunlieder heer lag ter aarde dood. 26 En Ehud ontkwam, terwijl zij vertoefden; want hij ging voorbij de gesneden beelden, en ontkwam naar Sehirath. 27 En het geschiedde, als hij aankwam, zo blies hij met de bazuin op het gebergte van Efraim; en de kinderen Israëls togen met hem af van het gebergte, en hij zelf voor hun aangezicht heen. 28 En hij zeide tot hen: Volgt mij na; want de HEERE heeft uw vijanden, de Moabieten, in ulieder hand gegeven. En zij togen af, hem na, en namen de veren van de Jordaan in naar Moab, en lieten niemand overgaan. 29 En zij sloegen de Moabieten te dier tijd, omtrent tien duizend man, allen vette en allen strijdbare mannen, dat er niet een man ontkwam. 30 Alzo werd Moab te dien dage onder Israëls hand te ondergebracht; en het land was stil tachtig jaren.

31 Na hem nu was Samgar, een zoon van Anath, die sloeg de Filistijnen, zeshonderd man, met een ossenstok; alzo verloste hij ook Israël.

In dit hoofdstuk wordt:

I. Een algemeen bericht vooropgesteld van Israëls vijanden, en van het kwaad dat zij hun deden, vers 1-7.
II. Een bijzonder bericht gegeven van de kloekmoedige daden van de eerste drie van hun richters.

1. Othniël, die God verwekte om Israëls strijd te strijden, en hun pleit te voeren tegen de koning van Mesopotamie, vers 8-11.
2. Ehud, die gebruikt werd om Israël te verlossen uit de handen van de Moabieten, en het deed door de koning van Moab te doden, vers 12-30.
3. Samgar, die zich onderscheidde in een gevecht tegen de Filistijnen, vers 31.

RICHTEREN 3:1-7

Hier wordt ons gezegd, wie er van de oude inwoners van Kanaän waren overgebleven.
1. Sommigen van hen bleven bij elkaar en vormden tezamen een verenigde macht vers 3. De vijf vorsten van de Filistijnen, namelijk Asdod, Gaza, Askelon, Gath en Ekron, 1 Samuel 6:17. Drie van deze steden waren gedeeltelijk ten ondergebracht, Hoofdstuk 1:18, maar het schijnt dat de Filistijnen-waarschijnlijk met behulp van de andere twee, die van nu voortaan hun verbond met elkaar versterkten-er weer bezit van gekregen hadden. Van al de inboorlingen gaven deze de meeste onrust aan Israël, inzonderheid in de laatste tijd van de richters, en nooit waren zij geheel ten ondergebracht, voordat David het gedaan heeft. Er was een bijzonder volk, de Kanaänieten genoemd, dat met de Sidoniers stand hield aan de kust van de grote zee. En in het noorden hielden de Hevieten veel van het gebergte van de Libanon in bezit, daar dit een afgelegen hoek van het land was, en zij waarschijnlijk ondersteund werden door sommigen van de naburige staten. Maar behalve deze:
2. Waren nog in alle delen van het land verstrooide benden over van deze volken, vers 5 Hethieten Amorieten, enz, die door de dwaze toegevendheid van Israël en hun oogluikend toelaten van deze benden, zo talrijk, zo gerust en zo onbeschaamd waren, dat de kinderen Israëls gezegd worden onder hen te wonen, alsof het recht nog altijd aan de zijde van de Kanaänieten was, en de Israëlieten met hun verlof als opzegbare huurders waren toegelaten. Betreffende deze nog overgebleven inboorlingen valt op te merken:

I. Hoe wijselijk God hun vergund had te blijven. Aan het einde van het vorige hoofdstuk is er melding van gemaakt als van een daad van Gods gerechtigheid, dat Hij hen liet overblijven tot tuchtiging van Israël. Maar hier wordt er een andere verklaring aan gegeven, en blijkt het een daad van Gods wijsheid te zijn geweest, dat Hij hen liet blijven tot wezenlijk nut en voordeel voor Israël, opdat zij, die niet wisten van al de krijgen Kanaäns, de krijg zouden leren, vers 1, 2. Het was de wil van God, dat het volk van Israël gewend zou zijn aan de krijg.

1. Omdat hun land zeer rijk en vruchtbaar was, allerlei lekkernijen opleverde in groten overvloed, die, indien hun ook niet van tijd tot tijd geleerd werd ontberingen te lijden, hen in gevaar zouden hebben gebracht van tot de uitersten graad van weelde en verwijfdheid te verzinken. Zij moeten soms waden in bloed en niet altijd in melk en honing, opdat niet zelfs hun krijgslieden, door gedurende lange tijd de dienst van de wapenen ontwend te zijn, zo zacht en kieskeurig zouden worden "als de tedere en wellustige vrouw, die niet beproefd heeft haar voetzool op de aarde te zetten, omdat zij zich teder en wellustig hield," een gemoedsgesteldheid, even verwoestend voor alles wat goed is als voor alles wat groot is, en waartegen dus zorgvuldig door geheel Israël gewaakt moet worden.

2. Omdat hun land grotendeels in het midden van vijanden was gelegen, door wie zij aangevallen kunnen worden, want Gods erfenis was "als een gesprenkelde vogel, de vogels zijn rondom tegen haar," Jeremia 12:9. Daarom was het nodig dat zij goed geoefend, goed aan

krijgstucht gewend zijn, opdat zij hun landpalen kunnen verdedigen als zij worden aangevallen, en later hun grenzen zullen kunnen uitbreiden, zoals God hun beloofd had. De krijgskunst wordt het best geleerd door ervaring, die de mensen niet slechts bekendmaakt met krijgstucht, maar (hetgeen niet minder nodig is) hun een krijgshaftige aard geeft. Het was in het belang van Israël krijgslieden aan te kweken, zoals het in het belang van een eiland is, om zeelieden te vormen, en daarom heeft God Kanaänieten onder hen gelaten, opdat zij door de mindere moeilijkheden en verdrukkingen, die zij hadden te verduren in de strijd met hen, toebereid zouden worden voor de grotere, en door te lopen met de voetknechten zouden leren zich te mengen met de paarden. Israël was een beeld van de strijdende kerk, die zich strijdende de weg moet banen tot de staat van de overwinning. De krijgsknechten van Christus moeten verdrukkingen lijden, 2 Timotheüs 2:3. Daarom is er zelfs in het hart van goede Christenen nog bederf overgebleven, opdat zij de strijd leren, "de gehele wapenrusting Gods" aandoen en aanhouden, en gedurig op hun hoede zullen zijn. De geleerde bisschop Patrick wil hier nog een anderen zin aan geven, vers 2. Opdat zij zouden weten de strijd te leren, dat is, opdat zij zouden weten wat het is aan zichzelf overgelaten te zijn. Hun vaderen streden door een Goddelijke kracht, God onderwees hun handen ten oorlog en hun vingeren ten strijde, maar nu zij Zijn gunst verbeurd hebben, moeten zij leren wat het is te strijden zoals andere mensen.

II. Hoe goddeloos Israël zich vermengde met hen, die overgebleven waren. Eén ding, dat God bedoelde met hen aan henzelf over te laten, was Israël te verzoeken, vers 4, opdat zij, die getrouw waren aan de God Israëls, de eer zouden hebben van van de Kanaänieten verlokkingen tot afgoderij te weerstaan, en opdat zij, die ontrouw en onoprecht waren, ontdekt zouden worden, en onder de schande zouden vallen van aan hun verleiding toe te geven. Zo moeten er in de Christelijke kerken ketterijen zijn, "opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden," 1 Corinthiers 11:19. Bij deze proefneming bleek Israël slecht te zijn.

1. Zij gingen huwelijken aan met de Kanaänieten, vers 6, ofschoon zij door die huwelijken noch in eer, noch in bezitting konden toenemen. Zij bedierven hun bloed, in plaats van het verbeteren, en verminderden hun bezittingen, in plaats van ze te vermeerderen door zodanige huwelijken.

2. Zo werden zij er toe gehecht om zich ook met hen te verenigen in hun Godsverering, zij dienden hun goden, vers 6, de Baäls en de bossen, dat is: de beelden, die in bossen van dikke bomen werden aangebeden, die bossen waren een soort natuurlijke tempels. In zulke ongelijke huwelijken is er meer reden te vrezen, dat het slechte het goede zal verderven, dan te hopen dat het goede het kwade zal hervormen, zoals wanneer men twee peren bij elkaar legt de een verrot en de andere gaaf. Als zij zich neigden om andere goden te aanbidden, dan vergaten zij de Heere hun God. Uit beleefdheid en inschikkelijkheid voor hun nieuwe verwanten, spraken zij van niets anders dan van Baäls en bossen, zodat zij langzamerhand de herinnering verloren aan de ware God, vergaten, dat er zo'n Wezen was, en welke verplichtingen zij aan Hem hadden. In niets is het verdorven geheugen van de mens meer verraderlijk dan hierin, dat het God vergeet, omdat Hij uit het gezicht zijnde, uit het hart is, en hier begint al de boosheid, die er in de wereld is, zij hebben hun weg verdorven, want zij hebben de Heere hun God vergeten.

RICHTEREN 3:8-11

Nu komen wij tot het verhaal van de regering van de bijzondere richters, de eerste van hen was Othniël, in wie de geschiedenis van dit boek verbonden is aan dat van Jozua, want zelfs in Jozua's tijd begon Othniël vermaard te worden, waaruit blijkt, dat niet lang na Israëls

vestiging in Kanaän, hun reinheid reeds begon verdorven te worden, en dientengevolge hun vrede verstoord. En zij, die zich moeite hebben gegeven om de chronologie van de Schrift te bestuderen, zijn algemeen van gevoelen, dat de afgoderij van de Danieten en de oorlog met de Benjaminieten wegens hun mishandeling van de bijvrouw van de Leviet omtrent deze tijd hebben plaatsgehad, onder of voor Othniëls regering, die, hoewel een richter, toch niet zo'n koning was in Israël dat hij de mensen er van kon weerhouden om te doen wat recht was in hun eigen ogen. In deze korte geschiedenis van Othniëls regering hebben wij:

I. De benauwdheid, waarin Israël gebracht was door hun zonde, vers 8. God, met recht misnoegd op hen zijnde omdat zij de heining hadden weggedaan, die hen van de andere omderscheidde van de andere volken, en zich met hen gelijk stelden, heeft de heining weggenomen, die hen beschermde, en legde hen bloot voor de volken stelde hen te koop, als goederen, waarvan Hij zich wilde ontdoen, en de eerste, die de hand op hen legde was Cuschan Rischathaim, koning van dat Syrië, hetwelk tussen de twee grote rivieren Tiger en Eufraat gelegen was, en daarom Mesopotamie genoemd wordt, hetwelk betekent "het midden van de rivieren." Waarschijnlijk was hij een oorlogszuchtig vorst, die, zijn grondgebied wenste uit te breiden, eerst de twee stammen aan de andere kant van de Jordaan aanviel, die het dichtst bij hen waren, en misschien later langzamerhand doordrong tot het hart van het lands en, waar hij kwam maakte hij hen belastingplichtig, en eiste de schatting met grote gestrengheid, wellicht krijgsvolk bij hen inlegerende. Laban was van dat land, die Jakob verdrukte met harden dienst maar het lag op zo'n afstand, dat men niet gedacht zou hebben, dat Israëls benauwdheid van zo ver een afgelegen land kon komen, waardoor er te meer de hand Gods in gezien wordt.

II. Hun wederkeren tot God in deze benauwdheid. Als Hij hen doodde, zo vroegen zij naar Hem, die zij tevoren veronachtzaamd hadden. De kinderen Israëls, het gehele volk zelfs, riepen tot de Heere, vers 9. In het eerst achtten zij hun moeilijkheid van geen grote betekenis, dachten zij, dat zij het juk van een vorst, die zó ver weg was, wel gemakkelijk zouden kunnen afschudden, maar toen zij acht jaren lang aanhield, begonnen zij er onder te lijden, en toen schreiden zij er onder, die er tevoren om gelachen hadden. Zij, die in de dagen van hun vrolijkheid tot de Baäls hadden geroepen en tot Astaroth, riepen, nu zij in benauwdheid waren, tot de Heere, van wie zij waren afgevallen, wiens gerechtigheid deze benauwdheid over hen heeft doen komen, en wiens macht en gunst alleen hen er uit kon verlossen. Beproeving en verdrukking doen hen met aandrang roepen tot de Heere, die tevoren nauwelijks tot Hem wilden spreken.

III. Gods wederkeren tot hen in genade tot hun verlossing. Hoewel de nood hen tot Hem dreef, heeft Hij daarom hun gebeden niet afgewezen, maar hun genadiglijk een verlosser verwekt. Merk hier op:

1. Wie de verlosser was. Het was Othniël, die Kalebs dochter gehuwd had, een van het oude geslacht, dat de werken des Heeren gezien had, en zelf, zonder enige twijfel, aan zijn oprechtheid heeft vastgehouden, en in het verborgen zuchtte en treurde over de afval van zijn volk, maar wachtte op een roeping Gods om openlijk tot bevrijding van zijn volk op te treden. Hij was nu, naar wij kunnen veronderstellen, ver op jaren gekomen, toen God hem deze eer bewees, maar de gebreken van ouderdom stonden hem niet in de weg bij zijn verrichtingen, toen God hem werk te doen gaf.

2. Vanwaar hij zijn opdracht had, niet van mensen, noch door mensen, maar de Geest des Heeren was over hem, vers 10. De geest van de wijsheid en kloekmoedigheid om hem

bekwaam te maken voor de dienst, en een geest van kracht om hem er toe op te wekken, ten einde hemzelf en anderen de volkomen overtuiging te geven, dat het de wil van God was, dat hij er zich toe zou begeven. De Chaldeër zegt: De Geest van de profetie bleef op hem.

3. Welke methode hij volgde: eerst richtte hij Israël, bestrafte hen, riep hen ter verantwoording voor hun zonden, voerde een hervorming onder hen in, en toen ging hij uit ten strijde. Dat was de rechte methode. Laat de zonde thuis overwonnen en ten onder gebracht worden, dat is de ergste vijand, en dan zal er met de vijanden van buiten des te gemakkelijker afgerekend worden. Laat Christus aldus onze Rechter en Wetgever zijn, dan zal Hij ons behouden, maar op geen andere voorwaarden, Jesaja 33:22.

4. Welke voorspoed hij had. Hij heeft het juk van de verdrukker verbroken, en, naar het schijnt, ook de nek van de verdrukker, want er wordt gezegd: De Heere gaf Cuschan Rischathaim in zijn hand. Nu was Juda, uit welke stam Othniël was, als een leeuwenwelp, opgeklommen van de roof.

5. De gelukkige gevolgen van Othniëls goede diensten. Hoewel zij geen veld wonnen, had het land toch gedurende veertig jaren rust, en ook wel enige vrucht van de hervorming, en die rust zou altijd geduurd hebben, indien zij zich dicht aan God en hun plicht hadden gehouden.

RICHTEREN 3:12-30
Ehud is de volgende richter, wiens daden in deze geschiedenis worden vermeld, en hier is er een bericht van.

1. Als Israël weer zondigt, verwekt God een nieuwe verdrukker, vers 12-14. Het was een verzwaring van hun goddeloosheid, dat zij wederom kwaad deden, nadat zij zolang wegens hun vorige ongerechtigheid hadden geleden, zoveel goeds van zich lieten verwachten, toen Othniël hen richtte, en zoveel genade van God hadden ontvangen in hun uitredding. Hoe! na dit alles wederom Zijn geboden overtreden! Bleef de ziekte hardnekkig aanhouden tegen iedere methode van genezing is, bijtende zowel als verzachtende? Zo schijnt het geweest te zijn. Misschien dachten zij wel weer te kunnen toegeven aan hun oude zonden, omdat zij zich in geen gevaar zagen van hun oude verdrukker, de kracht van dat koninkrijk was verzwakt, maar God deed hun weten dat Hij velerlei roeden had om hen er mee te tuchtigen, Hij sterkte Eglon, koning van Moab tegen hen. Deze verdrukker lag naderbij dan de vorige, en zal hun dus zoveel temeer kwaad kunnen doen. Gods oordelen naderden langzaam tot hen, om hen nog tot bekering te brengen. Toen Israël in tenten woonde, maar aan zijn oprechtheid vasthield, werd Balak, de koning van Moab, die zich tegen hen wilde sterken, teleurgesteld in zijn voornemen en plannen hiertoe, maar nu Israël God had verlaten, en de goden aanbad van de volken, die rondom hen gelegen waren (misschien wel ook die van de Moabieten) was er een andere koning van Moab, die God tegen Israël sterkte, hem macht gaf, hoewel hij een goddeloos man was, om een gesel voor Israël te kunnen zijn. "De stok in zijn hand, waarmee hij Israël sloeg, was de grimmigheid des Heeren hoewel hij het zo niet meende, en zijn hart alzo niet dacht," Jesaja 10:6, 7.
Israëlieten deden kwaad, en Moabieten deden, naar wij kunnen veronderstellen nog meer kwaad, maar toch wordt, omdat God de zonden van Zijn eigen volk straft in deze wereld, opdat het vlees teniet gedaan zijnde, de geest behouden zou worden, Israël verzwakt en Moab gesterkt tegen Israël. God wilde de Israëlieten, toen zij de sterksten waren, niet toelaten de Moabieten te beangstigen, noch zich met hen te mengen, hoewel zij afgodendienaars waren, Deuteronomium 2:9, en nu liet Hij de Moabieten toe Israël te beangstigen, en sterkte hen hiertoe, Uw oordelen, o God, zijn een grote afgrond! De koning van Moab nam de

Ammonieten en de Amalekieten tot zijn hulp, vers 13, en dat sterkte hem, en hier wordt ons gezegd hoe zij overmocht hebben.

1. Zij sloegen hen in het veld. Hij toog heen en sloeg Israël vers 13, niet slechts de stammen aan de andere kant van de Jordaan, die het dichtst bij hem waren, en die wel het eerst gevestigd waren, maar, grensstammen zijnde, het meest verontrust werden, maar ook die aan de binnenzijde van de Jordaan, want zij maakten zich meester van de Palmstad, die waarschijnlijk een sterkte was nabij de plaats waar Jericho gestaan had, want die stad werd aldus genoemd, Deuteronomium 34:3. en waarin de Moabieten een garnizoen legden om Israël te beteugelen, en de passen over de Jordaan te beveiligen teneinde de gemeenschap met hun eigen land te onderhouden. Het was goed voor de Kenieten, dat zij deze stad verlaten hadden, Hoofdstuk 1:16, eer zij de vijand in handen was gevallen. Zie hoe spoedig de Israëlieten datgene verloren hebben door hun eigen zonde, wat zij door de wonderen van de Goddelijke genade hadden gewonnen.

2. Zij deden hen dienen, vers 14, dat is: eisten schatting van hen, hetzij in natura, de vruchten van de aarde, of in plaats daarvan, in geld. Zij veronachtzaamden de dienst van God, en brachten Hem deze schatting niet, daarom nam Hij Zijn koren van hen weg en Zijn most, Zijn olie, Zijn zilver en Zijn goud, dat zij voor Baäl bereidden, Hosea 2:8. Wat aan de Goddelijke genade betaald had moeten worden, maar niet betaald werd, werd in beslag genomen en betaald aan de Goddelijke gerechtigheid. De vorige dienstbaarheid, vers 8, duurde slechts acht jaren, deze achttien jaren, want indien de kleinere oordelen het werk niet doen, dan zal God grotere zenden.

II. Als Israël weer bidt, verwekt God een nieuwe bevrijder, vers 15. Zijn naam is Ehud. Hier wordt ons gezegd:
1. Dat hij een Benjaminiet was. De Palmstad lag in het lot van die stam, waardoor zij dus waarschijnlijk het meest van de vijand hadden te lijden, en daarom het eerst opgewekt werden om zijn juk af te schudden. Door de tijdrekenkundigen wordt verondersteld, dat de strijd van de Israëlieten tegen Benjamin om de ongerechtigheid van Gibea, waardoor de gehele stam tot op zes honderd man werd verminderd, voor dat tijdstip heeft plaatsgehad, zodat wij wèl kunnen denken dat die stam nu de zwakste van allen was. Toch heeft God uit hem deze bevrijder verwekt, ten teken dat Hij volkomen verzoend met hen was en Zijn eigen macht wilde openbaren door kracht uit zwakheid te doen voortkomen, en "overvloediger eer te geven aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft," 1 Corinthiers 12:24.

2. Dat hij links was. Velen van die stam schijnen dit geweest te zijn, Hoofdstuk 20:16. Benjamin betekent ‘de zoon van de rechterhand" en toch waren vele Benjaminieten links, want van de mensen aard beantwoordt niet altijd aan hun naam. De LXX zeggen dat hij een "ambidexter" was, dat is: dat hij beide handen evengoed kon gebruiken, in de veronderstelling dat dit een voordeel voor hem was bij de daad, waartoe hij geroepen werd, maar de Hebreeuwse uitdrukking, dat hij "van zijn rechterhand versloten was," geeft te kennen, dat hij, hetzij door ziekte, hetzij door ongewoonte, geen of weinig gebruik maakte van zijn rechterhand, maar alleen de linkerhand gebruikte, en aldus te minder geschikt was voor de strijd, omdat hij zijn zwaard wel zeer links moest hanteren, maar God verkoos deze linkse man om de man te zijn van Zijn rechterhand, die Hij zich sterken wilde, Psalm 80:18. Het was Gods rechterhand, die de zege verkreeg voor Israël, Psalm 44:4, niet de rechterhand van de werktuigen, die Hij gebruikte. Er wordt ons hier gezegd wat Ehud deed voor de bevrijding van Israël uit de hand van de Moabieten. Hij redde de verdrukten door de verdrukkers te

verdoen, toen de maat van hun ongerechtigheid vol was, en de bestemde tijd van gunst over Israël was gekomen.

A. Hij bracht Eglon, de koning van Moab, ter dood. Ik zeg: "hij bracht hem ter dood," niet: hij vermoordde hem, maar als een rechter of dienaar van de Goddelijke gerechtigheid heeft hij het oordeel Gods aan hem volvoerd, als een onverzoenlijk vijand van God en Israël. Deze geschiedenis wordt in bijzonderheden verhaald.
a. Hij had een goede gelegenheid, om toegang tot hem te verkrijgen. Een vernuftig, werkzaam man zijnde, geschikt om voor koningen te staan, heeft zijn volk hem verkozen om in de naam van geheel Israël, boven en behalve hun schatting, een geschenk te brengen aan hun machtige heer, de koning van Moab, ten einde genade te vinden in zijn ogen, vers 15. Het geschenk wordt in het oorspronkelijke "minchah" genoemd, het woord, dat in de wet wordt gebruikt voor de offers, die aan God geofferd werden om Zijn gunst te verkrijgen. Dezen hadden de kinderen Israëls niet geofferd op hun tijd aan de God, die hen liefhad, om hen nu te straffen voor dit verzuim, zijn zij in de noodzakelijkheid gebracht om hun offers te brengen aan een heidense vorst, die hen haatte. Ehud ging met zijn boodschap naar Eglon, bood hem met de gebruikelijke plechtigheid het geschenk aan, en met de gewone betuigingen van eerbied en onderdanigheid, ten einde zijn voornemen te beter bedekt te houden en achterdocht te voorkomen.

b. Het schijnt reeds van het begin zijn bedoeling geweest te zijn Eglon te doden. God had hem dit in het hart gegeven, en maakte hem er ook mee bekend, dat die beweging ertoe van Hem was, door de Geest die over hem kwam, en zo had hij de volle overtuiging, dat zijn poging wettig en geoorloofd was, en met een goede uitslag bekroond zou worden, waaraan hij anders wel reden zou gehad hebben te twijfelen. Als hij er zeker van is, dat God hem gebiedt dit te doen, dan is hij er ook zeker van dat hij het mag doen en zal doen, want een gebod God is genoeg om ons te steunen en door te helpen, en ons vrijuit te laten gaan tegenover ons eigen geweten en tegenover de gehele wereld. Dat hij de dood van deze tiran bedacht en beraamd heeft, blijkt uit zijn bereiden van een wapen voor dat doel, een korte dolk van ongeveer een el lengte, zoals een bajonet, die hij gemakkelijk onder zijn klederen kon verbergen, vers 10, misschien wel omdat niemand tot de koning werd toegelaten, die een zwaard op zijde droeg. Dit wapen droeg hij op zijn rechterheup, teneinde gemakkelijk door zijn linkerhand bereikt te kunnen worden, en opdat het te minder achterdocht zou opwekken.

c. Hij bedacht hoe hij alleen met hem kon zijn, hetgeen te gemakkelijker kon, omdat hij zich niet alleen aan hem bekend gemaakt heeft, maar zich aangenaam bij hem heeft gemaakt door hem het geschenk te brengen, en de plichtplegingen, waarmee hij het hem overhandigd had. Let er op, hoe hij de zaak overlegd heeft.
Ten eerste. Zelfs voor zijn eigen metgezellen hield hij zijn plan geheim. Een gedeelte van de weg ging hij met hen terug, maar gebood hun toen naar huis te gaan, terwijl hijzelf, alsof hij iets vergeten had, terugging naar het hof van de koning van Moab, vers 18. Er was slechts een hand nodig om de daad te volvoeren waren er meer voor in dienst genomen, zij zouden het geheim niet zo goed bewaard hebben, noch zo gemakkelijk ontkomen zijn.
Ten tweede. Hij keerde terug van de gesneden beelden, die bij Gilgal waren, die daar misschien opgericht waren door de Moabieten, bij de twaalf stenen die Jozua er had opgericht. Sommigen opperen het denkbeeld, dat het gezicht van deze afgoden zo'n toorn tegen de koning van Moab in hem heeft opgewekt, dat hij nu de daad ging volvoeren, die hij anders voor het ogenblik nog had opgegeven. Of, misschien terugkerende van de plaats, waar deze beelden waren, zou de koning van Moab te eerder geneigd zijn om te geloven, dat hij een boodschap van God had.

Ten derde. Hij verzocht om een bijzonder gehoor, en verkreeg het in een vertrek, dat hier een koele opperzaal wordt genoemd. Hij zei aan de koning, dat hij een geheime boodschap aan hem had, die hierop aan al zijn dienaren gebood zich terug te trekken, vers 19. Of hij nu geheime instructies verwachtte van een orakel, of wel een geheime mededeling omtrent de tegenwoordige toestand van Israël, alsof Ehud zijn land zou verraden, in elk geval was het onverstandig van hem om geheel alleen te zijn met een vreemdeling, die hij toch reden had als een vijand te beschouwen, maar zij, die ten verderve zijn gewijd, zijn verdwaasd, hun hart is voor kloek verstand verborgen, God neemt hun verstand van hen weg.

e. Toen hij alleen met hem was, had hij spoedig afgedaan met hem. Zijn koele opperzaal, waarin hij zich placht toe te geven in genot en weelde, werd de plaats van de strafvoltrekking.
Ten eerste. Ehud vraagt zijn aandacht voor een boodschap van God, vers 20 en die boodschap was een zwaard. God zendt tot ons door de oordelen van Zijn hand, zowel als door de oordelen van Zijn mond.
Ten tweede. Eglon betoont eerbied voor een boodschap van God. Hoewel hij een koning was, een heidens koning, hoewel hij rijk en machtig was, en thans het volk van God tiranniseerde, hoewel hij een vet, zwaar man was, die zich niet gemakkelijk kon bewegen, niet gemakkelijk kon opstaan, en niet lang kon staan, hoewel hij in een gesloten vertrek was, waar niemand hem kon zien, is hij toch, toen hij orders van de hemel dacht te ontvangen, van zijn zetel opgestaan. Of die zetel nu laag en gemakkelijk, of hoog en statig was, hij verliet hem, en stond op, toen God tot hem ging spreken, waarmee hij God als zijn meerdere erkende. Dit is beschamend voor de oneerbiedigheid van velen, die zich Christenen noemen, maar er zich op toeleggen om, als hun een boodschap van God wordt gebracht, door alle mogelijke tekenen van onverschilligheid te tonen, hoe weinig acht zij er op slaan. Door hetgeen hij te doen had een woord of een boodschap Gods te noemen, betuigde Ehud duidelijk, dat hij er een Goddelijke opdracht voor had, en God, die Eglon er toe neigde om er voor op te staan, heeft de opdracht bevestigd en de volvoering vergemakkelijkt.
Ten derde. De boodschap werd gebracht niet tot zijn oor, maar onmiddellijk en letterlijk tot zijn hart, waarin het noodlottige zwaard gestoten en achtergelaten werd, vers 21, 22. Door zijn buitengewone zwaarlijvigheid was hij niet instaat zich te verweren, waarschijnlijk was die vetheid het gevolg van zijn toegeven aan weelde en overdaad, en toen het vet om het lemmer toesloot, wilde God door die omstandigheid tonen, dat zij, die het lichaam vertroetelen, zich slechts ellende bereiden. Maar het was ook een embleem van zijn vleselijke gerustheid en gevoelloosheid. Zijn hart was vet als smeer, en daarin dacht hij zich besloten. Zie Psalm 119:70, 17:10. Eglon betekent een kalf, en hij viel als een gemest kalf door het slachtmes, een welaangenaam offer aan de Goddelijke gerechtigheid. Er wordt nota genomen van het uitgaan van de drek, opdat de dood van deze trotse tiran te meer smadelijk en schandelijk zal wezen. Hij, die zo bijzonder kieskeurig was op zijn lichaam om het welvarend en rein te houden, zal nu gevonden worden zich wentelende in zijn eigen bloed en drek. Zo stort God verachting uit over de vorsten.

Deze daad nu van Ehud kan:
1. Zichzelf rechtvaardigen, omdat hij een bijzondere aanwijzing van God had om het te doen, en zij in overeenstemming was met de gewone wijze van doen onder die bedeling die God aanwendde om de wraak van Zijn volk te doen aan hun vijanden, en aan de wereld Zijn gerechtigheid te openbaren. Maar,
2. Zij zal volstrekt niemand rechtvaardigen die thans zo'n daad zou doen. Geen zodanige opdracht wordt thans gegeven, en haar voor te wenden is God te lasteren en Hem tot de beschermer te maken van de grootste gruweldaden. Christus gebood aan Petrus zijn zwaard in de schede te steken en wij bevinden niet dat Hij hem gebood het weer uit de schede te

trekken. Nadat hij de daad volbracht had, heeft Gods voorzienigheid zijn ontkoming wonderbaarlijk begunstigd.
Ten eerste. De tiran is in stilte gevallen, zonder een kreet te slaken of om hulp te roepen, hetgeen door zijn dienaren ook op een afstand gehoord had kunnen worden. Hoe zwijgend daalt hij neer in de groeve, verstikt als het ware in zijn eigen vet, dat zijn stervenszuchten smoorde, hoewel hij zoveel gedruis had gemaakt in de wereld en de schrik van de machtigen is geweest in het land van de levenden.
Ten tweede. De heldhaftige volvoerder van deze wraak heeft met een tegenwoordigheid van geest en kalmte, die toonde, niet alleen dat hij zich van geen schuld bewust was, maar een sterk, vast vertrouwen had in de bescherming Gods, de deuren achter zich gesloten, de sleutel bij zich gestoken, en is door het midden van de wacht heengegaan met zo'n voorkomen van onschuld, en vrijmoedigheid, en onbezorgdheid, dat zij niet het minste vermoeden hadden dat hij iets verkeerds gedaan had.
Ten derde. De dienaren in de antichambre, die naar de deur van het binnenvertrek gingen, toen Ehud was vertrokken, ten einde de orders van hun meester te vragen, die deur gesloten vindende, terwijl alles stil en rustig was, dachten dat hij zich te slapen had gelegd, zijn voeten bedekt had op zijn legerstede, en zijn hoofdkussen was gaan raadplegen over de boodschap, die hij ontvangen had, en er over was gaan dromen, vers 24, en daarom deden zij geen poging om de deur te openen. Door hun zorg om hem niet te storen in zijn slaap verloren zij de gelegenheid om zijn dood te wreken. Zie wat er van komt, als de mensen een te hoge staat voeren, en hen, die om hen heen zijn noodzaken om op een afstand te blieven, vroeg of laat zal dit, meer dan zij denken op hun nadeel uitlopen.
Ten vierde. Eindelijk openden de dienaren de deur, en vonden dat hun meester inderdaad zijn langen slaap had geslapen, vers 25. De afschuw voor dit ontzettend toneel en de verwarring, die zich meester van hen maakte bij de gedachte aan hun onvoorzichtigheid om de deur niet eerder te openen deden hen vergeten om hem, die dit gedaan had, vervolgers achterna te zenden, en zij wanhoopten er nu aan hem te kunnen achterhalen.
Eindelijk. Hierdoor kon Ehud ontkomen naar Seïrath, volgens sommigen een "dicht woud, vers" 26. In deze geschiedenis wordt nergens gezegd waar Eglon toen woonde, daar er echter geen melding van wordt gemaakt, dat Ehud heen en weer over de Jordaan ging, ben ik geneigd te denken dat Eglon zijn eigen land Moab had verlaten, dat aan de andere kant van de Jordaan gelegen was, en toen de Palmstad tot zijn voornaamste residentie had gemaakt, in het land Kanaän dus, een rijker land dan het zijne, en dat hij daar gedood werd, en dan waren de gesneden beelden van Gilgal niet ver van hem. Daar, waar hij zich gevestigd had zich genoegzaam versterkt waande, om de meester te spelen over het volk van God, daar werd hij afgesneden, en bleek hij geweid te zijn als een lam in de weide.

B. Na de koning van Moab gedood te hebben, bracht Ehud nu aan de krijgsmacht van Moab een volkomen nederlaag toe, en schudde aldus voor goed het juk van hun verdrukking af.
a. Onmiddellijk bracht hij in het gebergte van Efraïm een leger op de been, op enige afstand van het hoofdkwartier van de Moabieten, en stelde zich aan het hoofd er van. De bazuin waarop hij blies, was in waarheid een jubelbazuin, zij verkondigde vrijheid, en een blij geklank was het voor de verdrukte Israëlieten die gedurende lange tijd geen ander trompetgeschal hadden gehoord dan dat van hun vijanden.
b. Als een Godvruchtig man, die dit alles deed in het geloof, ontleende hij voor zichzelf en voor zijn krijgslieden moed aan de macht van God, aangewend tot hun behoeve, vers 28, Volgt mij na, want de Heere heeft uw vijanden. de Moabieten, in uw hand gegeven, wij zijn er zeker van, dat God met ons is, en daarom kunnen wij stoutmoedig voortgaan, en wij zullen overwinnen".

c. Als een beleidvol generaal, verzekert hij zich eerst van de veren van de Jordaan, plaatst sterke wachten bij al die passen, ten einde de gemeenschap af te snijden tussen de Moabieten, die in het land Israël waren (want op deze alleen had hij het gemunt) en hun eigen land aan de andere kant van de Jordaan, opdat als zij, het krijgsgeschrei horende, zouden willen vluchten, zij derwaarts niet zouden kunnen ontkomen, en zo zij wilden strijden, geen hulp vandaar zouden kunnen krijgen. Aldus sloot hij hen op in dat land als hun gevangenis, waarin zij zich hadden verlustigd als in hun paleis en paradijs.
d. Toen viel hij op hen aan, en joeg hen allen over de kling, tienduizend van hen, die het aantal krijgslieden schijnen geweest te zijn, die Israël in bedwang moesten houden, vers 29, zodat er niet een man ontkwam. En zij waren de beste en uitgelezenste krijgslieden van Moabs leger, allen vette en strijdbare mannen, mannen van een forse gestalte, gezond en krachtig niet alleen, maar dapper en kloekmoedig, vers 29. Maar noch hun kracht, noch hun kloekmoedigheid is hun van enigerlei dienst of nut geweest, toen de door God bestemde tijd was gekomen, om hen in de hand van Israël over te leveren.
e. Het gevolg van deze overwinning was, dat de macht van de Moabieten voor goed verbroken was in het land van Israël, het land werd gezuiverd van deze verdrukkers, en het land was stil tachtig jaren, vers 30. Wij kunnen hopen, dat er ook een hervorming onder hen tot stand was gekomen, en door de invloed van Ehud de afgoderij in bedwang werd gehouden, en dat deze hervorming gedurende een groot deel van zijn leven aanhield. Een goede poos had het land toen rust, tachtig jaren. Maar wat betekent die in vergelijking met de eeuwige rust van de heiligen in het hemelse Kanaän? Richteren 3:31 Sommigen denken dat met het gezegde: het land was rustig tachtig jaar, voornamelijk dat gedeelte van het land bedoeld is, dat ten oosten van de Jordaan gelegen was, en verdrukt was geweest door de Moabieten maar te oordelen naar deze passage hier, schijnt de andere zijde van het land bedoeld te zijn, dat ten zuidwesten lag, en in die tijd verontrust werd door de Filistijnen, tegen wie Samgar optrok.

1. Israël scheen verlossing nodig gehad te hebben, want hij verloste Israël. Hoe groot de benauwdheid was, heeft Deborah later verhaald in haar lied, Hoofdstuk 5:6, namelijk dat in de dagen van Samgar de wegen ophielden, enz. Dat deel van het land, hetwelk het dichtst bij het land van de Filistijnen lag, was zo onveilig gemaakt door plunderaars, dat de lieden niet vellig over de weg konden reizen, maar in gevaar waren aangevallen en beroofd te worden, ook durfden zij in geen onbewaakte dorpen te wonen, maar waren genoodzaakt in versterkte steden een toevlucht te zoeken.
2. Het schijnt dat God hem verwekt heeft om hem te verlossen terwijl Ehud nog leefde, maar door ouderdom verzwakt was. Zo onbeduidend in aantal waren de vijanden, dat het doden van zes honderd van hun de betekenis had van een verlossing van Israël, en zovelen doodde hij met een ossenstok of, zoals sommigen het lezen, met een ploegijzer. Waarschijnlijk volgde hijzelf de ploeg, toen de Filistijnen een inval deden om het land te verwoesten, en God het hem in het hart gaf om hun weerstand te bieden. Daar de aandrift plotseling was opgekomen en sterk was, en hij zwaard noch spies bij zich had om hen er mee aan te vallen, gebruikte hij het werktuig, dat hem het eerst voor de hand kwam, een stuk gereedschap, dat bij de ploeg behoorde, en daarmee doodde hij zoveel honderden mannen, en bleef zelf ongedeerd.
Zie hier: a. Dat God personen van geringe afkomst, weinig opvoeding en ontwikkeling, en die een gering beroep uitoefenen, ten hoogste nuttig en dienstbaar kan maken aan Zijn eer en tot welzijn van Zijn kerk. Hij die vervuld is van de Geest kon als het Hem behaagde, ploegers tot richters en legeraanvoerders, en vissers tot apostelen maken.
b. Het doet er niet toe hoe zwak het wapen is, als God de arm bestuurt en sterkt. Een ossenstok zal, als het Gode behaagt, meer doen dan Goliaths zwaard. En soms verkiest Hij door zulke onmogelijke middelen te werken, opdat de uitnemendheid van de kracht zal blijken Godes te zijn.

HOOFDSTUK 4

1 Maar de kinderen Israëls voeren voort te doen, dat kwaad was in de ogen des HEEREN, als Ehud gestorven was. 2 Zo verkocht hen de HEERE in de hand van Jabin, koning der Kanaänieten, die te Hazor regeerde; en zijn krijgsoverste was Sisera; dezelve nu woonde in Haroseth der heidenen. 3 Toen riepen de kinderen Israëls tot de HEERE; want hij had negenhonderd ijzeren wagenen, en hij had de kinderen Israëls met geweld onderdrukt, twintig jaren. 4 Deborah nu, een vrouw, die een profetesse was, de huisvrouw van Lappidoth, deze richtte te dier tijd Israël. 5 En zij woonde onder de palmboom van Debora, tussen Rama en tussen Beth-el, op het gebergte van Efraim; en de kinderen Israëls gingen op tot haar ten gerichte. 6 En zij zond heen en riep Barak, de zoon van Abinoam, van Kedes-nafthali; en zij zeide tot hem: Heeft de HEERE, de God Israëls, niet geboden: Ga heen en trek op de berg Thabor, en neem met u tien duizend man, van de kinderen van Nafthali, en van de kinderen van Zebulon? 7 En Ik zal aan de beek Kison tot u trekken Sisera, de krijgsoverste van Jabin, met zijn wagenen en zijn menigte; en Ik zal hem in uw hand geven? 8 Toen zeide Barak tot haar: Indien gij met mij trekken zult, zo zal ik heen trekken; maar indien gij niet met mij zult trekken, zo zal ik niet trekken. 9 En zij zeide: Ik zal zekerlijk met u trekken, behalve dat de eer de uwe niet zal zijn op dezen weg, dien gij wandelt; want de HEERE zal Sisera verkopen in de hand ener vrouw. Alzo maakte Deborah zich op, en toog met Barak naar Kedes. 10 Toen riep Barak Zebulon en Nafthali bijeen te Kedes, en hij toog op, op zijn voeten, met tien duizend man; ook toog Deborah met hem op. 11 Heber nu, de Keniet, had zich afgezonderd van Kain, uit de kinderen van Hobab, Mozes' schoonvader; en hij had zijn tenten opgeslagen tot aan de eik in Zaanaim, die bij Kedes is. 12 Toen boodschapten zij Sisera, dat Barak, de zoon van Abinoam, op de berg Thabor getogen was. 13 Zo riep Sisera al zijn wagenen bijeen, negenhonderd ijzeren wagenen, en al het volk, dat met hem was, van Haroseth der heidenen tot de beek Kison. 14 Deborah dan zeide tot Barak: Maak u op; want dit is de dag, in welken de HEERE Sisera in uw hand gegeven heeft; is de HEERE niet voor uw aangezicht henen uitgetogen? Zo trok Barak van de berg Thabor af, en tien duizend man achter hem. 15 En de HEERE versloeg Sisera, met al zijn wagenen, en het ganse heirleger, door de scherpte des zwaards, voor het aangezicht van Barak; dat Sisera van de wagen afklom, en vluchtte op zijn voeten. 16 En Barak jaagde ze na, achter de wagenen en achter het heirleger, tot aan Haroseth der heidenen. En het ganse heirleger van Sisera viel door de scherpte des zwaards, dat er niet overbleef tot een toe.

17 Maar Sisera vluchtte op zijn voeten naar de tent van Jael, de huisvrouw van Heber, de Keniet; want er was vrede tussen Jabin, de koning van Hazor, en tussen het huis van Heber, de Keniet. 18 Jael nu ging uit, Sisera tegemoet, en zeide tot hem: Wijk in, mijn heer, wijk in tot mij, vrees niet! En hij week tot haar in de tent, en zij bedekte hem met een deken. 19 Daarna zeide hij tot haar: Geef mij toch een weinig waters te drinken, want mij dorst. Toen opende zij een melkfles, en gaf hem te drinken, en dekte hem toe. 20 Ook zeide hij tot haar: Sta in de deur der tent; en het zij, zo iemand zal komen, en u vragen, en zeggen: Is hier iemand? dat gij zegt: Niemand. 21 Daarna nam Jael, de huisvrouw van Heber, een nagel der tent, en greep een hamer in haar hand, en ging stilletjes tot hem in, en dreef de nagel in de slaap zijns hoofds, dat hij in de aarde vast werd; hij nu was met een diepen slaap bevangen en vermoeid, en stierf. 22 En ziet, Barak vervolgde Sisera; en Jael ging uit hem tegemoet, en zeide tot hem: Kom, en ik zal u de man wijzen, dien gij zoekt. Zo kwam hij tot haar in, en ziet, Sisera lag dood, en de nagel was in de slaap zijns hoofds. 23 Alzo heeft God te dien dage Jabin, de koning van Kanaän, te ondergebracht, voor het aangezicht der kinderen Israëls. 24 En de hand der kinderen Israëls ging steeds voort, en werd hard over Jabin, de koning van Kanaän, totdat zij Jabin, de koning van Kanaän, hadden uitgeroeid.

De methode van de geschiedenis van Deborah en Barak (de helden van dit hoofdstuk) is dezelfde als die er aan voorafging. Hier is:

I. Israël afgevallen van God, vers 1.
II. Israël verdrukt door Jabin, vers 2, 3.
III. Israël gericht door Debora, vers 4, 5.
IV. Israël verlost uit de handen van Jabin.

1. Het plan tot hun verlossing wordt beraamd door Deborah en Barak, vers 6-9.
2. Het wordt door beiden ten uitvoer gebracht Barak trekt te velde, vers 10. Sisera, Jabins veldoverste levert hem slag, vers 12, 13. Deborah bemoedigt hem, vers 14, en God geeft hem een volkomen overwinning. Het leger wordt verslagen, vers 15, 16. De generaal is genoodzaakt te vluchten, vers 17, en waar hij een schuilplaats dacht te vinden, wordt hem het leven benomen door Jael, terwijl hij sliep, hetgeen Baraks overwinning voltooit, vers 22, en Israëls verlossing werkt, vers 23 24.

RICHTEREN 4:1-3
I. Hier is Israëls afval van God, wederom deden zij wat kwaad was in de ogen van de Heer verlieten Zijn dienst en aanbaden afgoden, want dat was nu de zonde, die hen het meest lichtelijk omringde, vers 1. Zie hierin:

1. De verwonderlijke kracht van het bederf dat de mensen voortzweept naar de zonde in weerwil van de vele voorbeelden van de noodlottige gevolgen er van. De neiging tot afval is zeer moeilijk te stuiten.

2. De gewone slechte uitwerkselen van een langdurige vrede. Het land was tachtig jaren rustig geweest, waardoor zij bevestigd hadden moeten worden in de Godsdienst, maar het had de tegenovergestelde uitwerking, zij werden brooddronken, gaven zich toe in vleselijke gerustheid, en in die lusten, waarde dienst van de valse goden voldoening aan schonk. Zo zal de voorspoed van de zotten hen verderven. Jeshurun werd vet, en sloeg achteruit.

3. Het grote verlies, dat een volk lijdt door de dood van goede regeerders. Zij deden wat kwaad was, nadat Ehud gestorven was. Zo kan die zin gelezen worden. Hij hield een streng, waakzaam oog op hen, onderdrukte en strafte alles wat naar afgoderij zweemde, en hield hen dicht aan de dienst van God. Maar toen hij was heengegaan, vielen zij af, daar zij hem meer gevreesd hadden dan God.

II. Israël verdrukt door hun vijanden. Toen zij God verlieten, verliet Hij hen, en toen werden zij een gemakkelijke prooi voor iedere berover. Zij vervreemdden zich van God alsof Hij de hun niet was, en toen heeft God hen vervreemd, alsof zij de Zijnen niet waren. Zij, die zich buiten de dienst van God stelden, stellen zich buiten Zijn bescherming. "Wat heeft mijn beminde in mijn huis te doen," als zij aldus de hoer gespeeld heeft? Jeremia 11:15. Hij verkocht hen in de handen van Jabin, vers 2. Deze Jabin regeerde te Hazor, evenals een andere van dezelfde naam, en misschien wel een voorvader van hem, daar geregeerd had die Jozua had verslagen en gedood, waarna hij zijn stad verbrandde, Jozua 11:1, 10, 11. s, Maar in verloop van tijd schijnt de stad herbouwd te zijn, de macht herwonnen, en langzamerhand wordt de koning van Hazor instaat Israël te tiranniseren, dat door zijn zonde al zijn voordeel op de Kanaänieten had verloren. Deze verdrukking en dienstbaarheid duurden langer dan de vorige en waren veel zwaarder. Jabin en zijn veldoverste Sisera hadden de kinderen Israëls met geweld onderdrukt. Hetgeen de verdrukking verzwaarde, was:

1. Dat deze vijand naderbij was dan de vorige, in hun landpalen, in hun ingewanden was, en daardoor meer gelegenheid had om hun kwaad te doen.

2. Dat deze vijanden de inboorlingen waren van het land, die een onverzoenlijke vijandschap tegen hen koesterden, omdat zij hen uit de bezitting verdreven hadden, en toen zij hen nu in

hun macht hadden, zich zoveel te meer boosaardig en wreed jegens hen betoonden, in wraak en wedervergelding van hun oude twist.

3. Dat deze Kanaänieten, die indertijd overwonnen en onderworpen waren door Israël, vanouds veroordeeld waren om hun knechten te zijn, Genesis 9:25, en nu onder hun voeten hadden kunnen zijn, volstrekt onmachtig om hen te verontrusten, indien hun eigen traagheid, lafhartigheid en ongeloof hun niet hadden toegelaten de overhand te krijgen. Verdrukt te worden door hen, die door hun vaderen waren ten ondergebracht, en die zij zelf, dom genoeg, hadden gespaard, kon niet anders dan zeer smartelijk voor hen zijn.

III. Israëls wederkeren tot hun God. Zij riepen tot de Heere, toen de benauwdheid hen tot Hem uitdreef en zij geen andere uitkomst zagen. Zij, die God veronachtzamen in hun voorspoed, zullen zich in de noodzakelijkheid bevinden van Hem te zoeken, als zij in benauwdheid verkeren.

RICHTEREN 4:4-9

Het jaar van de verlosten is eindelijk gekomen, als Israël verlost zou worden uit de handen van Jabin, en hersteld in zijn vrijheid, waarvoor, naar wij kunnen veronderstellen, de noordelijke stammen, die het dichtst bij de verdrukker lagen en het meest van zijn woede hadden te lijden, zeer bijzonder tot God riepen. Om de verwoesting van de ellendigen en het kermen van de nooddruftiger zal God nu opstaan. Nu hebben wij hier:

I. De toebereiding van het volk voor hun bevrijding door de profetische leiding en regering van Debora, vers 4, 5. Haar naam betekent een bij, en zij beantwoordde aan haar naam door haar naarstigheid, schranderheid en grote nuttigheid voor het publiek, haar zoetheid en lieflijkheid voor haar vrienden, en haar scherpheid voor haar vijanden. Zij wordt gezegd de huisvrouw te zijn van Lappidoth. De naam van een man heeft gewoonlijk niet zo'n uitgang, daarom houden sommigen het voor de naam van een plaats, zij was een vrouw van Lappidoth. Anderen nemen het als een soortnaam, Lappidoth betekent lampen. De rabbijnen zeggen: zij had zich bezig gehouden met het maken van pitten voor de lampen van de tabernakel, en zich neergebogen hebbende tot deze geringe dienst voor God, is zij later aldus tot eer verhoogd. Of, zij was een vrouw van verlichting, of glans, luister, van zeer buitengewone gaven en verstand en die daardoor zeer voortreffelijk werd en tot hoog aanzien kwam. Omtrent haar wordt ons hier gezegd:

1. Dat zij innige kennis had van God. Zij was een profetes, één, die onderwezen was in Goddelijke kennis door de onmiddellijke ingeving van Gods Geest, en de gave van de wijsheid, waartoe zij door geen gewone weg was gekomen, zij hoorde de woorden Gods, en waarschijnlijk heeft zij de gezichten van de Almachtige gezien.

2. Dat zij geheel aan de dienst van Israël was toegewijd. Zij richtte Israël ten tijde, dat Jabin hen verdrukte, en wellicht heeft de verdrukker haar sneller toegelaten om dit te doen, omdat zij een vrouw was. Zij richtte, niet als een vorstin, door een burgerlijk gezag, dat haar verleend was, maar als een profetes, en als Gods mond tot hen, bestraffende hun verkeerdheden, inzonderheid die, welke betrekking hadden op de aanbidding Gods. Van alle kanten gingen de kinderen Israëls tot haar op ten gerichte, niet zozeer ter beslechting van geschillen tussen man en man, als wel om haar raad in te winnen met betrekking tot de hervorming van hetgeen verkeerd ging in dingen, die God en Godsdienst betroffen. Diegenen onder hen, die tevoren in het verborgen getreurd hadden over de goddeloosheid en afgoderij van hun naburen, maar niet wisten tot wie zich te wenden ter beteugeling er van, kwamen nu

met hun klacht tot Debora, die hun door het zwaard van de Geest het oordeel Gods toonde velen terugbracht van hun verkeerde weg, en de magistraten in de verschillende districten opwekte en aanspoorde om de wet in werking te brengen. Er wordt gezegd dat zij woonde of, zoals sommigen het lezen, zat onder een palmboom, die altijd daarna de palmboom van Deborah werd genoemd. Zij had of haar huis onder een boom, en dan was het wel een geringe, onaanzienlijke woning, die zich onder een boom kon verbergen, òf zij had haar rechtszetel in de open lucht, onder de schaduw van die boom, die een embleem was van het recht, dat zij, daar nederzittende, bedeelde hetwelk voorspoedig was en groeide in weerwil van alle tegenstand, zoals de palmboom groeit onder de druk. Josephus zegt dat de kinderen Israëls tot Deborah kwamen om haar te vragen God voor hen te bidden, dat Hij hen verlossen zou uit de hand van Jabin. En Samuël wordt gezegd Israël op een bijzondere tijd te hebben gericht te Mizpa, dat is: hen te hebben teruggebracht tot God, toen zij hem bij een zelfde gelegenheid hetzelfde verzoek hebben gedaan, 1 Samuel 7:6, 8.

II. Het plan gevormd tot hun bevrijding toen de kinderen Israëls tot haar kwamen voor het gericht, vonden zij verlossing bij haar. Zo zullen zij, die bij God genade zoeken, genade en vrede hebben genade en vertroosting, genade en ere. Zij zelf was niet geschikt om in eigen persoon een leger aan te voeren, daar zij een vrouw was, maar zij benoemde er iemand toe, die wel geschikt was, Barak van Nafthali, die zich waarschijnlijk reeds onderscheiden had in enige schermutselingen met de krijgsmacht van de verdrukker, daar hij in zijn nabijheid woonde, (want Hazor en Haroseth lagen in het lot van die stam) en daardoor had hij vermaardheid en invloed onder zijn volk verkregen. Wij kunnen veronderstellen dat deze kloekmoedige man reeds geworsteld had om het juk van de verdrukking af te schudden, maar hij kon zijn doel niet tot stand brengen vóór hij zijn opdracht en instructies van Deborah had ontvangen. Hij kon niets doen zonder haar hoofd, en zij kon niets doen zonder zijn handen, maar beide tezamen vormden een volkomen verlosser, en hebben een volkomen verlossing tot stand gebracht. De grootsten en besten zijn in zichzelf niet genoegzaam, maar hebben elkaar nodig.

1. Op Gods bevel en aanwijzing beveelt zij Barak een leger op de been te brengen en Jabins krijgsmacht slag te leveren, die onder het bevel stond van Sisera, vers 6, 7. Barak had misschien een grote onderneming bedacht tegen de gezamenlijke vijand, een vonk van edelmoedig vuur gloorde in zijn borst, en graag zou hij iets van gewicht willen doen voor zijn volk en de steden van zijn God. Maar er zijn twee dingen, die hem ontmoedigen.
A. Hij had een opdracht, een aanstelling nodig, om krijgsvolk aan te werven, deze geeft Deborah hem hier onder het grootzegel van de hemel dat zij, als profetes, gemachtigd was er aan te hechten. "Heeft de Heere, de God Israëls, het niet geboden? Ja, voorzeker heeft Hij het, neem er mijn woord voor." Sommigen denken dat zij dit bedoelt als een beroep op Baraks eigen hart. "Heeft God niet door een stille toefluistering aan uzelf u Zijn bedoeling te kennen gegeven om u te gebruiken als een werktuig in Zijn hand om Israël te verlossen? Hebt gij niet zo’n drang gevoeld in uw eigen hart?" Indien dit zo is, dan bevestigt de geest van de profetie in Deborah de krijgsgeest in Barak. Ga heen en trek op de berg Thabor.

a. Zij wees hem aan hoe groot het getal van de manschappen moest wezen, die hij bijeen moest brengen: tien duizend, en laat hem niet vrezen dat dit te weinig zal zijn, als God hem gezegd heeft dat hij door hen Israël zal verlossen.
b. Vanwaar hij hen bijeen moest brengen: alleen uit zijn eigen stam en die van Zebulon, die het naastbij lag, deze twee gewesten zullen hem van een voldoend leger voorzien, hij behoeft niet te wachten op anderen van elders. Eindelijk. Zij zegt hem waar zijn plaats van bijeenkomst moest wezen: op de berg Thabor, in zijn eigen nabijheid.

B. Als hij een leger bijeen had, dan wist hij nog niet hoe aan de gelegenheid te komen om met de vijand slaags te raken, die wellicht de slag zou weigeren of ontwijken, daar hij gehoord had dat de Israëlieten, zo zij slechts de moed hadden de vijand het hoofd te bieden, zelden voorspoed misten. "Welnu", zegt Debora, in de naam van God, "Ik zal Sisera en zijn leger tot u trekken." Zij verzekert hem dat door een geregelder veldslag de zaak beslist zal worden en dat de veldslag niet van lange duur zei zijn.
a. Door melding te maken van de macht van de vijand, Sisera, een vermaard krijgsoverste stoutmoedig en ervaren, zijn wagens, zijn ijzeren wagens en zijn menigte van soldaten, verplicht zij Barak zich te versterken met de grootste vastberadenheid, want de vijand, die hij moest tegentreden, was zeer geducht. Het is goed het ergste te weten, teneinde er ons op voor te bereiden. Maar:
b. Door zelf de plaats te bepalen, waar Sisera zijn leger zou bijeentrekken, hetgeen hem een hulp kon zijn om zijn geloof te bevestigen, als het ogenblik van de strijd was gekomen. Het was, zoals men zegt, een toevallige zaak en die afhankelijk was van Sisera's eigen wil maar als hij later zien zal, dat zij juist uitviel zoals Deborah voorzegd had, dan kon hij hieruit afleiden, dat zij ook in het overige van hetgeen zij gezegd had, onder Goddelijke voorlichting had gesproken, hetgeen hem grotelijks zal bemoedigen, inzonderheid omdat zij hem hiermede een uitdrukkelijke belofte gaf van voorspoed. Ik zal (dat is: God, in wiens naam ik spreek, zal) hem in uw hand geven. Als hij dan zien zal, hoe zij tegen hem optrekken overeenkomstig Debora's woord, dan kan hij vertrouwen dat hij hen ook overeenkomstig haar woord spoedig voor zijn aangezicht zal zien vallen. Merk op: God trekt hen tot hem alleen om hen in zijn hand over te leveren. Toen Sisera zijn krijgsmacht samentrok, bedoelde hij het verderf van Israël, maar God "heeft hen vergaderd als garven tot de dorsvloer' tot hun eigen verderf, Micha 4:11, 12. "Vergezelt u tezamen, gij volken, doch wordt verbroken," Jesaja 8:9, Zie Openbaring 19:17, 18.

2. Op Baraks verzoek belooft zij met hem naar het slagveld te gaan.
a. Barak dringt zeer aan op de noodzakelijkheid van haar tegenwoordigheid, die meer voor hem zijn zou dan een krijgsraad, vers 8. "Indien gij met mij trekken zult om mij te besturen en te raden, en mij in elk moeilijk geval Gods wil te kennen te geven, zo zal ik heentrekken van ganser harte, en de ijzeren wagens niet vrezen, maar andere niet." Sommigen zien hier de taal in van een zwak geloof, hij kon haar woord niet geloven of zij moest zelf bij hem zijn, in pand, als het ware, voor de vervulling. Zij schijnt echter veeleer voort te komen uit een overtuiging van de noodzakelijkheid van Gods tegenwoordigheid en voortdurende leiding, en daarvan achtte hij Debora's tegenwoordigheid het onderpand te wezen, daarom heeft hij er zo ernstig en dringend om gevraagd. "Indien gij niet met mij trekken zult ten teken dat God met mij is zo doe mij van hier niet optrekken." Niets zei groter voldoening voor hem wezen, dan de profetes bij zich te hebben om de soldaten aan te moediger, en bij alle gelegenheden als een orakel te worden geraadpleegd.
b. Deborah beloofde met hem te zullen gaan, vers 9. Moeite noch gevaar zal haar afschrikken om het uiterste te doen van wat haar betaamt ten diepste van haar land. Zij wilde hem niet zenden, waar zij zelf niet heen wilde gaan. Zij, die in de naam van God anderen tot hun plicht roepen, moeten ten volle bereid zijn hen er in bij te staan. Deborah was het zwakkere vat, maar zij had een krachtiger geloof. Maar hoewel zij er in toestemt om met Barak op te trekken, als hij er op aandringt, geeft zij hem toch een wenk, die wèl geschikt is om een krijgsman te bewegen er niet op aan te dringen. De eer zal niet voor u zijn op de weg, die gij wandelt (zij is zo overtuigd van zijn welslagen, dat zij zijn heengaan ten strijde slechts een wandeling noemt) die eer zal niet zó voor u zijn als wanneer gij alleen waart uitgetogen, want

de Heere zal Sisera verkopen (het is nu zijn beurt om verkocht te worden, zoals Israël het geweest is, vers 2, bij wijze van vergelding, of weerwraak) in de hand van een vrouw, dat is:

a. De wereld zou de overwinning toeschrijven aan de hand van Debora, dat zou hijzelf kunnen voorzien.

b. God zou (om zijn zwakheid te bestraffen) de overwinning voltooien door de hand van Jael, hetgeen zijn roem wel enigszins zou verduisteren. Maar Barak stelt hoger prijs op de voldoening van zijn eigen gemoed, de goeden uitslag van zijn onderneming, dan op zijn eer of roem, en daarom wil hij volstrekt niet afzien van zijn verzoek. Hij durft niet strijden, of hij moet Deborah naast zich hebben om hem te besturen en voor hem te bidden. Daarom bleef zij met mannenmoed bij haar woord, deze edele heldin maakte zich op en toog met Barak.

RICHTEREN 4:10-16

I. Hier roept Barak vrijwilligers op, en had zijn contingent spoedig bijeen, vers 10. Deborah had hem bevolen een leger van tien duizend man op de been te brengen, vers 6, en terstond had hij dit aantal krijgers aan zijn voeten, die hem volgden en onder zijn bevelen stonden. Van God wordt gezegd, dat Hij ons roept aan Zijn voeten, Jesaja 41:2, dat is: tot Zijn gehoorzaamheid. Sommigen denken dat het betekent, dat zij allen voetknechten waren, eh over het algemeen bestonden de legers van de Joden ook alleen uit voetvolk, waardoor de onevenredigheid in sterkte tussen hen en hun vijanden (die paarden en wagens hadden) zeer groot was, en de overwinning des te meer luisterrijk. Maar de tegenwoordigheid van God en Zijn profetes was meer dan voldoende om tegen die onevenredigheid op te wegen. Barak had zijn mannen aan zijn voeten, hetgeen te kennen geeft, dat zij goedsmoeds waren en hem gaarne volgden, waar hij ook heenging, Openbaring 14:4. Hoewel op de stammen van Nafthali en Zebulon voornamelijk gerekend was, blijkt toch uit Debora's lied, dat ook uit andere stammen sommigen tot hem gekomen waren, van Manasse en Issaschar, en dat er meer verwacht werden, die niet kwamen, van Ruben, Dan en Aser, Hoofdstuk 5:14-17. Maar deze worden hier voorbijgezien, en er wordt ons alleen gezegd dat om zijn tienduizend man waarlijk tot krachtdadige mannen te maken, Deborah met hem optrok. Het elfde vers betreffende het vertrek van Heber, het hoofd van een van de huisgezinnen van de Kenieten, uit de woestijn van Juda, in het zuiden, waar deze geslachten zich hadden gevestigd, Hoofdstuk 1:16 naar de noordelijke provincie moet tot inleiding dienen van hetgeen volgt betreffende de daad van Jael, een vrouw uit dat gezin.

II. Sisera, bericht hebbende ontvangen van Baraks bewegingen, trekt te velde met een zeer talrijk en machtig leger, vers 12, 13. Zij boodschapten Sisera. Sommigen denken, dat dit ziet op de Kenieten, van wie onmiddellijk tevoren melding gemaakt is, vers 11. Zij gaven Sisera kennis van Baraks plaats van bijeenkomst, daar er toen vrede was tussen Jabin en dat geslacht, vers 17. Of zij dit nu al of niet als een vriendelijkheid voor hem bedoeld hebben het diende om in vervulling te brengen wat God door Deborah gezegd had, vers 7: Ik zal Sisera tot u trekken. Sisera's vertrouwen berustte voornamelijk op zijn wagens, daarom wordt er bijzonder nota van genomen, negen honderd ijzeren wagens, met zeisen aan de assen bevestigd, die, als zij in een leger van voetvolk reden, een schrikkelijke slachting aanrichtten. Zo vernuftig zijn de mensen geweest in het uitdenken van middelen om elkaar te verdelgen, ten einde toe te geven aan de wellusten, waarvan krijgen en vechterijen komen.

III. Deborah geeft bevel om de vijand aan te vallen, vers 14. Josephus zegt dat toen Barak Sisera's leger opgesteld zag, pogingen doende om de berg te omsingelen, op welks top hij met zijn krijgsmacht gelegerd was, de moed hem ontzonk en dat hij besloot zich naar een veiliger plaats terug te trekken, maar Deborah moedigde hem aan om een aanval op Sisera te doen,

hem verzekerende dat dit de dag was, in Gods raad bepaald voor zijn nederlaag. Nu zij het verschrikkelijkst en dreigendst schijnen, zijn zij rijp voor het verderf. Het is zó zeker, dat de zaak zal geschieden dat zij alreeds geschied schijnt te zijn de Heere heeft Sisera in uw hand gegeven. Zie hoe het werk en de eer van deze grote krijgsverrichting verdeeld zijn tussen Deborah en Barak: zij, als het hoofd, geeft het woord van bevel hij, als de hand, doet het werk. Zo heeft God Zijn gaven onderscheidenlijk uitgedeeld, 1 Corinthiers 12:4 en verv. Maar hoewel gewoonlijk de man hoofd van de vrouw is, 1 Corinthiers 11:3, heeft het Hem, die van de Geest overig heeft, behaagd, de handen te kruisen, het hoofd te plaatsen op schouders van de vrouw, het zwakke van de wereld verkiezende, ten einde het sterke te beschamen, opdat geen vlees zou roemen voor Zijn aangezicht. Het was goed voor Barak om Deborah bij zich te hebben, want zij vulde aan wat er in hem ontbrak:

1. In hem te leiden, door tot hem te zeggen: Dit is de dag.
2. Om hem te bemoedigen, door hem de verzekering te geven van Gods tegenwoordigheid: "Is de Heere niet voor uw aangezicht heen uitgetogen? Durft gij niet volgen, als gij God zelf tot uw aanvoerder hebt? Bij iedere onderneming is het goed de overtuiging te hebben, dat God voor ons heengaat, dat wij in de weg van onze plicht en onder Zijn leiding zijn. Indien wij reden hebben te hopen dat God voor ons heen gaat, dan behoren wij goedsmoeds en blijmoedig voorwaarts te gaan. Wees niet verbaasd en verschrikt bij de moeilijkheden, die gij ontmoet in het weerstaan van Satan, in het dienen van God, of in het lijden voor Hem, want: Is de Heere niet voor uw aangezicht heen uitgetogen? Volhard dan Hem te volgen."

IV. God Zelf verslaat het leger van de vijand vers 15. In gehoorzaamheid aan Debora's bevelen trok Barak van de berg af, hoewel daar in die open vlakte de ijzeren wagens zoveel te meer voordeel op hem zullen hebben, steunende en bouwende op de Goddelijke macht zijn sterkte op de berg verlatende, want "tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte van de bergen, waarlijk in de Heere onze God alleen is Israëls heil," Jeremia 3:23. En hij werd niet teleurgesteld in zijn verwachting: de Heere versloeg Sisera. Het was niet zozeer het plotselinge en stoutmoedige strijdrumoer, waarmee Barak hun legerkamp verschrikte dat hen ontmoedigde en verstrooide, maar Gods verschrikking kwam over hun geest, en bracht een onverklaarbare ontsteltenis en verwarring onder hen teweeg. De sterren schenen tegen hen gestreden te hebben, Hoofdstuk 5:20. Josephus zegt dat een geweldige hagelstorm, die hen in het gezicht sloeg, hun deze nederlaag heeft toegebracht, hen buiten gevecht stellende en terugdrijvende, zodat zij een gemakkelijke prooi werden voor het leger Israëls en Debora's woorden waar werden gemaakt " De Heere heeft hen in uw hand gegeven, gij zijt nu instaat om met hen te doen wat gij wilt."

V. Kloekmoedig maakt Barak gebruik van zijn voordeel, volgt de slag op met onversaagde vastberadenheid en onvermoeide inspanning, volgt de overwinning op, en jaagt de verstrooide bende van de vijand na tot zelfs aan het hoofdkwartier van hun generaal te Haroseth, vers 16 en spaart niemand van hen, die God in zijn hand had overgegeven om verdelgd te worden, dat er niet één overbleef. Als God voor ons heengaat in onze geestelijke strijd, dan moeten wij ons benaarstigen, en als Hij ons door Zijn genade enige voorspoed geeft tegen de vijanden van onze ziel, dan moeten wij er gebruik van maken door waakzaamheid en vastberadenheid, en de heiligen oorlog met kracht voortzetten.

RICHTEREN 4:17-24

Wij zien hier het leger van de Kanaänieten volkomen verslagen. Er wordt gezegd in Psalm 83:10, 11 (waar gepleit wordt op de nederlaag van dit leger als op een precedent, dat God in

latere tijden hetzelfde zal doen) dat zij geworden zijn als drek van de aarde. Nu hebben wij hier:

I. De val van hun generaal, Sisera, de overste van het leger, in wie Jabin waarschijnlijk volkomen vertrouwen had gesteld, en daarom niet zelf tegenwoordig was in het leger. Laat ons de voetstappen nagaan van deze machtige in zijn val.
1. Hij verliet zijn wagen en vluchtte te voet vers 15, 17. Zijn wagens waren zijn trots en zijn houvast, en wij kunnen veronderstellen dat hij deswege de heirscharen van de levende Gods heeft gehoond en getart, daar zij allen te voet waren, paard noch wagen hadden, zoals hij er had, terecht wordt hij dus beschaamd in zijn vertrouwen, en genoodzaakt zijn wagen te verlaten, en hij achtte zich pas veilig en gerust, toen hij zijn wagen kwijt was, hoewel wij kunnen veronderstellen dat die wagen de beste was in zijn soort, en het best was bespannen. Zo worden diegenen teleurgesteld, die op het schepsel steunen als op een gebroken rietstaf, hij breekt niet slechts onder hen, maar dringt hun hand binnen, en vervult hen van velerlei smart. De afgod kan spoedig tot een last worden, Jesaja 46:1, en God kan ons ten slotte doen walgen van hetgeen, waarnaar wij zo gesmacht en verlangd hebben. Hoe gluiperig ziet Sisera er uit, nu hij van zijn wagen is afgeklommen! Het is moeilijk te zeggen of hij meer bloost of beeft. Vertrouw niet op prinsen, als zij toch zó spoedig naar beneden gebracht kunnen worden, indien hij, die zo kort tevoren met zoveel verzekerdheid op zijn armen vertrouwde, nu genoodzaakt is om met zo weinig zekerheid alleen op zijn voeten te rekenen.

2. Geen versterkte plaats onder zijn bereik hebbende, vluchtte hij naar de tenten van de Kenieten, om er een schuilplaats te vinden. De geringe en eenzame wijze van leven van de Kenieten had hij tevoren misschien veracht en bespot, temeer omdat de Godsdienst onder hen werd waargenomen, maar nu is hij blij zich onder de beschutting te plaatsen van een van deze tenten en hij kiest de tent van de vrouw, hetzij omdat deze minder verdacht werd, of misschien omdat zij de eerste was, waar hij aankwam, vers 17. En wat hem aanmoedigde om er heen te gaan was, dat er toen vrede was tussen zijn meester en het huis van Heber, niet dat zij een offensief en defensief verbond hadden gesloten, er waren voor het ogenblik slechts geen tekenen van vijandschap tussen hen. Jabin deed hun geen kwaad, heeft hen niet verdrukt zoals hij de Israëlieten verdrukt heeft, hun eenvoudige, rustige, argeloze wijze van leven maakte dat zij noch gewantrouwd noch gevreesd werden, en misschien heeft God dit aldus beschikt als een beloning voor hun standvastige trouw aan de waren Godsdienst. Sisera dacht dat hij dus veilig onder hen zou zijn, niet bedenkende dat zij wel niet zelf leden onder Jabins macht, maar dat zij toch hartelijk medegevoel hadden met Gods Israël, dat er wèl onder leed.

3. Jaël nodigde hem binnen te komen en heette hem welkom. Waarschijnlijk stond zij aan de deur van de tent, om berichten van het leger te vernemen, en hoe de veldslag was afgelopen, die niet ver vandaar geleverd was.
a. Zij nodigde hem naar binnen. Misschien stond zij daar uitziende naar een gelegenheid om enigerlei vriendelijkheid te betonen aan een in benauwdheid verkerende Israëliet, zo dit nodig was. Maar Sisera ziende aankomen hijgende en buiten adem, nodigde zij hem in de tent te komen en er uit te rusten, waarmee zij, bedoelende hem verlichting te geven van zijn vermoeienis, misschien in werkelijkheid bedoeld heeft zijn vlucht te vertragen, opdat hij in Baraks handen zou vallen, die hem nu ijverig vervolgde en najoeg, vers 18. En het is zeker wel de vraag, of zij reeds dadelijk voornemens was hem het leven te benemen, of dat God het haar later in het hart gaf.
b. Zij maakte veel werk van hem, scheen zeer bezorgd om het hem, als haar gast, gemakkelijk te maken. Was hij moe? Zij wijst hem een zeer gerieflijke plaats om er uit rusten en zijn krachten te verzamelen. Had hij dorst? Dat was niet te verwonderen. Verlangde hij een weinig

water om zijn tong te verkoelen? De beste drank, die haar tent opleverde, was tot zijn dienst, en dat was melk, vers 19, waarvan hij, naar wij kunnen veronderstellen, hartig gedronken heeft, en, er door verkwikt zijnde, was hij te beter tot slapen geneigd. Was hij koud, of bevreesd om kou te vatten, of wenste hij verborgen te zijn voor de vervolgers, als deze de tent zouden doorzoeken? Zij bedekte hem met een deken, hetgeen alles zorg te kennen gaf voor zijn veiligheid. Alleen, toen hij verlangde, dat zij voor hem zou liegen, zou zeggen dat hij niet daar was, weigerde zij dit te beloven, vers 20. Wij moeten niet zondigen tegen God, neen, zelfs niet om hen te verplichten, aan wie wij zorg en opmerkzaamheid wensen te betonen. Eindelijk. Wij moeten veronderstellen dat zij haar tent zo stil en rustig hield als het haar maar mogelijk was, alle geraas vermeed, opdat hij zoveel spoediger en vaster zou slapen. En nu was Sisera, toen hij het meest gerust was, het minst veilig. Hoe uiterst onzeker is het menselijk leven! Welke zekerheid kunnen wij er van hebben, als het zo gemakkelijk verraden kan worden door hen, aan wie wij het toevertrouwen, en diegenen er de verwoesters van blijken te zijn, van wie wij hoopten dat zij er de beschermers van zijn zouden? Het beste is God tot onze vriend te maken, want Hij zal ons niet ontrouw zijn.

4. Toen hij in diepe slaap lag, dreef zij een lange tentpin door zijn slaap van zijn hoofd, en bevestigde het aldus aan de grond, en zo doodde zij hem, vers 21. En hoewel dit nu genoeg was om afgedaan met hem te hebben, heeft zij toch, voor alle zekerheid, zijn hoofd afgesneden, Hoofdstuk 5:26, en liet het daar aan de grond genageld liggen. Of zij dit nu al of niet voornemens was, toen zij hem in haar tent nodigde, blijkt niet, waarschijnlijk is de gedachte plotseling bij haar opgekomen, toen zij hem daar in die houding zag liggen, zo gunstig om die dodelijke slag te ontvangen, en waarschijnlijk bracht de gedachte het getuigenis mede, dat zij niet van Satan was, van Satan, als een moordenaar en verderver, maar van God, als rechtvaardige Rechter en Wreker, zoveel hemels licht bespeurde zij in de beweegredenen er toe: de eer van God en de verlossing van Israël, maar niets van de zwartheid, het sombere van boosaardigheid, haat of persoonlijke wraakzucht.
A. Het was een Goddelijke kracht, die haar er toe instaat stelde, haar bezielde met meer dan mannenmoed. Wat zou het geweest zijn, als haar hand had gebeefd en aldus de slag gemist had! Indien hij ontwaakt was, toen zij haar werk begon! Of gesteld eens, dat sommigen van zijn dienaren hem gevolgd waren, en haar hadden verrast toen zij de daad deed, hoe duur zouden zij en de haren er voor betaald hebben! Maar hulp van God verkregen hebbende, brengt zij de daad tot stand.
B. Het was een Goddelijke volmacht die haar er in rechtvaardigde. En daar nu heden aan niemand zo'n opdracht wordt gegeven, niemand er aanspraak op kan maken zo'n buitengewone opdracht van God te hebben ontvangen, behoort zij in generlei geval te worden nagevolgd. De wet van vriendschap en gastvrijheid moet nauwgezet worden nageleefd, en wij moeten het denkbeeld verafschuwen, van iemand te verraden, die wij genodigd en aangemoedigd hebben om vertrouwen in ons te stellen. En wat nu deze daad van Jaël betreft (evenals die van Ehud in het vorige hoofdstuk) wij hebben reden te geloven dat zij zich bewust werd van een Goddelijke aandrift in haar gemoed om haar te doen, die haar de volkomen overtuiging gaf, (en daarom moeten ook wij die overtuiging hebben) dat zij er goed aan deed. Gods oordelen zijn een grote afgrond. Het werktuig voor deze terdoodbrenging was een pin van de tent, dat is een van de grote pinnen, waarmee de tent of een van de staken er van, was bevestigd. Dikwijls verplaatsten zij hun tenten, zij was gewoon deze pinnen in te slaan, en daarom wist zij het met te meer handigheid te doen bij deze grote gelegenheid. Hij, die gedacht heeft Israël te verdelgen met zijn menigte van ijzeren wagens, wordt zelf gedood door een enkele ijzeren pin. Aldus beschaamt het zwakke van de wereld het sterke. Zie hier Jaëls roem en Sisera's schande.

De grote legerbevelhebber sterft:
a. In zijn slaap, diep in slaap en vermoeid. Dit wordt hier gezegd als een reden, waarom hij zich niet bewoog om weerstand te bieden. Hij lag zo vastgehouden in de ketenen van de slaap, dat hij zijn handen niet kon vinden. "Aldus zijn de stouthartigen beroofd geworden, zij hebben hun slaap gesluimerd, van Uw schelden, o God van Jakob," Psalm 76:6, 7, en zo zijn zij in hun laatste slaap gekomen. Zo beroeme de sterke zich dan niet in zijn kracht, immers waar is zij, als hij slaapt? Zij is zwak, en hij kan niets doen, een kind ken hem dan honen en kwellen, en hem het leven benemen, en toch als hij niet slaapt, is hij weldra op van vermoeienis, en kan evenmin iets doen. Voor de woorden: hij was vermoeid, hebben al de oude overzettingen: hij worstelde en stierf aldus de Syrische en Arabische. Hij bezweek en stierf, aldus de Chaldeeuwse. Hij was verduisterd en stierf, aldus de LXX. Consocians morse soporem, aldus de Vulgata, slaap en dood samenvoegende, daar zij zo na aan elkaar verwant zijn. Hij viel in zwijm en stierf. Hij sterft:
b. met zijn hoofd aan de grond genageld, een zinnebeeld van zijn aardsgezindheid. Zijn oor (zegt bisschop Hall) was zo dicht aan de aarde vastgekluisterd, alsof zijn lichaam luisterde om te vernemen wat er van zijn ziel was geworden. Hij sterft:
c. Door de hand van een vrouw. Dit vermeerderde de schande van zijn dood voor de mensen, en had hij het slechts, zoals Abimelech, geweten, Hoofdstuk 9:54, dan kunnen wij ons voorstellen hoe het de kwelling van zijn eigen hart zou vermeerderd hebben.

II. Israëls blijdschap hierover.
1. Barak, hun aanvoerder, vindt zijn vijand dood, vers 22, en ongetwijfeld was hij zeer tevreden, om zijn werk zo bevorderd te zien, tot heerlijkheid Gods en tot beschaming van zijn vijanden. Had hij al te streng en nauwkeurig op het punt van eer gestaan, hij zou het ten kwade hebben geduid als een belediging, dat de generaal door een andere hand dan de zijne gedood was, maar nu herinnerde hij zich dat hij veroordeeld was om aldus zijn eer verkort te zien, omdat hij er op aangedrongen had dat Deborah met hem zou gaan: De Heere zal Sisera verkopen in de hand van een vrouw, hoewel men toen weinig dacht dat de voorzegging op die wijze vervuld zou worden.

2. Israël is volkomen verlost uit de hand van Jabin, koning van Kanaän, vers 23, 24. Niet alleen hebben zij door de overwinning van die dag zijn juk afgeschud, maar later de strijd met hem voortgezet, totdat zij hem tot de ondergang gebracht hebben, daar hij en zijn volk door Gods bestel en bevel ten verderve gewijd waren, en niet gespaard moesten worden. Daar de Israëlieten gevoelig gestraft waren voor hun medelijden, waardoor zij dit tevoren niet gedaan hadden, besluiten zij, nu het in hun macht is, hen niet langer te ontzien, maar zich volkomen van hen te ontdoen als een volk, aan hetwelk barmhartigheid te bewijzen indruiste tegen hun eigen belang, evenals tegen het gebod van God, en waarschijnlijk was het met het oog op het vonnis waaronder zij waren, dat deze vijand hier in de laatste twee verzen driemaal genoemd wordt, en als koning van Kanaän wordt aangeduid want als zodanig moest hij verdelgd worden. En zo volkomen was hij uitgeroeid, dat ik mij niet herinner dat er daarna nog van de koningen van Kanaän wordt gesproken. De kinderen Israëls zouden veel kwaad hebben voorkomen indien zij deze Kanaänieten eerder verdelgd hadden, zoals God hun geboden en er hen ook toe instaat gesteld had, maar het is beter laat wijs te zijn en die wijsheid door ervaring te hebben verkregen, dan nooit wijs te zijn.

HOOFDSTUK 5

1 Voorts zong Debora, en Barak, de zoon van Abinoam, ten zelven dage, zeggende: 2 Looft de HEERE, van het wreken der wraken in Israël, van dat het volk zich gewillig heeft aangeboden. 3 Hoort, gij koningen, neemt ter oren, gij vorsten! Ik, de HEERE zal ik zingen, ik zal de HEERE, de God Israëls, psalmzingen. 4 HEERE! toen Gij voorttoogt van Seir, toen Gij daarheen traadt van het veld van Edom, beefde de aarde, ook droop de hemel, ook dropen de wolken van water. 5 De bergen vervloten van het aangezicht des HEEREN; zelfs Sinai van het aangezicht des HEEREN, des Gods van Israël. 6 In de dagen van Samgar, de zoon van Anath, in de dagen van Jael, hielden de wegen op, en die op paden wandelden, gingen kromme wegen. 7 De dorpen hielden op in Israël, zij hielden op; totdat ik, Debora, opstond, dat ik opstond, een moeder in Israël. 8 Verkoos hij nieuwe goden, dan was er krijg in de poorten; werd er ook een schild gezien, of een spies, onder veertig duizend in Israël? 9 Mijn hart is tot wetgevers van Israël, die zich gewillig aangeboden hebben onder het volk; looft de HEERE! 10 Gij, die op witte ezelinnen rijdt, gij, die aan het gerichte zit, en gij, die over weg wandelt, spreekt er van! 11 Van het gedruis der schutters, tussen de plaatsen, waar men water schept, spreekt aldaar te zamen van de gerechtigheid des HEEREN, van de gerechtigheden, bewezen aan zijn dorpen in Israël; toen ging des HEEREN volk af tot de poorten. 12 Waak op, waak op, Debora, waak op, waak op, spreek een lied! maak u op, Barak! en leid uw gevangenen gevangen, gij zoon van Abinoam. 13 Toen deed Hij de overgeblevenen heersen over de heerlijken onder het volk; de HEERE doet mij heersen over de geweldigen. 14 Uit Efraim was hun wortel tegen Amalek. Achter u was Benjamin onder uw volken. Uit Machir zijn de wetgevers afgetogen, en uit Zebulon, trekkende door de staf des schrijvers. 15 Ook waren de vorsten in Issaschar met Debora; en gelijk Issaschar, alzo was Barak; op zijn voeten werd hij gezonden in het dal. In Rubens gedeelten waren de inbeeldingen des harten groot. 16 Waarom bleeft gij zitten tussen de stallingen, om te horen het geblaat der kudden? De gedeelten van Ruben hadden grote onderzoekingen des harten. 17 Gilead bleef aan gene zijde van de Jordaan; en Dan, waarom onthield hij zich in schepen! Aser zat aan de zeehaven, en bleef in zijn gescheurde plaatsen. 18 Zebulon, het is een volk, dat zijn ziel versmaad heeft ter dood, insgelijks Nafthali, op de hoogten des velds. 19 De koningen kwamen, zij streden; toen streden de koningen van Kanaän, te Thaanach aan de wateren van Megiddo; zij brachten geen gewin des zilvers daarvan. 20 Van de hemel streden zij, de sterren uit haar loopplaatsen streden tegen Sisera. 21 De beek Kison wentelde hen weg, de beek Kedumin, de beek Kison; vertreed, o mijn ziel! de sterken. 22 Toen werden de paardenhoeven verpletterd, van het rennen, het rennen zijner machtigen. 23 Vloekt Meroz, zegt de Engel des HEEREN, vloekt haar inwoners geduriglijk; omdat zij niet gekomen zijn tot de hulp des HEEREN, tot de hulp des HEEREN, met de helden. 24 Gezegend zij boven de vrouwen Jael, de huisvrouw van Heber, de Keniet; gezegend zij ze boven de vrouwen in de tent! 25 Water eiste hij, melk gaf zij; in een herenschaal bracht zij boter. 26 Haar hand sloeg zij aan de nagel, en haar rechterhand aan de hamer der arbeidslieden; en zij klopte Sisera; zij streek zijn hoofd af, als zij zijn slaap had doorgenageld en doorgedrongen. 27 Tussen haar voeten kromde hij zich, viel henen, lag daar neder; tussen haar voeten kromde hij zich; hij viel; alwaar hij zich kromde, daar lag hij geheel geschonden! 28 De moeder van Sisera keek uit door het venster, en schreeuwde door de tralien: Waarom vertoeft zijn wagen te komen! Waarom blijven de gangen zijner wagenen achter? 29 De wijsten harer staatsvrouwen antwoordden; ook beantwoordde zij haar redenen aan zichzelve: 30 Zouden zij dan de buit niet vinden en delen? een liefje, of twee liefjes, voor iegelijken man? Voor Sisera een buit van verscheidene verven, een buit van verscheidene verven, gestikt; van verscheiden verf aan beide zijden gestikt, voor de buithalzen? 31 Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o HEERE! die Hem daarentegen liefhebben, moeten zijn, als wanneer de zon opgaat in haar kracht. En het land was stil, veertig jaren.

Dit hoofdstuk bevat het overwinningslied, dat samengesteld en gezongen werd bij gelegenheid van de overwinning, door Israël behaald over de krijgsmacht van Jabin, koning van Kanaän, en de gelukkige gevolgen van de overwinning. Het was waarschijnlijk toen het gebruik, om bij zodanige gelegenheden gedichten te maken, doch van al de gedichten uit de tijd van de richteren is dit het enige dat bewaard bleef, omdat het gedicht werd door Deborah een profetes, en bestemd werd om toen als een lofpsalm te worden gezongen, en omdat het een voorbeeld was van lofzegging voor latere eeuwen, en het zeer veel licht verspreidt over de geschiedenis van de tijden. I. Het begint met lof aan God, vers 2, 3.

II. De inhoud van dit lied doet de gedachtenis voortleven aan deze grote krijgsverrichting.

1. Gods verschijningen voor hen bij deze gelegenheid vergelijkende met Zijn verschijningen aan hen op de berg Sinaï, vers 4, 5.
2. Verheerlijkende hun verlossing uit aanmerking van de rampzaliger toestand waarin zij geweest zijn, vers 6-8.
3. Hen oproepende om zich te verenigen in Zijn lof, die gedeeld hebben In de weldaad van hun voorspoed. vers 9-13.
4. Eer gevende aan de stammen, die ijverig werkzaam waren geweest in die oorlog, en schande roepende over hen, die geweigerd hebben zich tot deze dienst te begeven, vers 14-19, 23.
5. Er nota van nemende, dat God zelf Sisera gedood heeft, en daarover is het lied zeer uitvoerig, vers 24-30.

Het besluit met een gebed tot God, vers 31.

RICHTEREN 5:1-5

Het vorige hoofdstuk liet ons weten, welke grote dingen God gedaan heeft voor Israël, in dit hoofdstuk hebben wij hun dankerkentenis aan God, opdat alle eeuwen van de kerk het hemelse werk zouden leren van God te loven. I. God wordt geloofd door een lied. Dat is:

1. Een zeer natuurlijke uiting van blijdschap: Is iemand goedsmoeds? Dat hij zinge, en heilige vreugde is de ziel en de wortel van lof en dankzegging. Het behaagt God zich verheerlijkt te achten door onze blijdschap in Hem en Zijn wonderwerken. De blijdschap van Zijn dienstknechten is Zijn verlustiging, en hun lofzangen zijn Hem een lieflijk geklank.

2. Een zeer gepast middel om de kennis te verspreiden van grote gebeurtenissen en de herinnering er aan te bewaren. Buren zullen dit lied van elkaar leren, kinderen zullen het leren van hun ouders, en zodoende zullen zij, die geen boeken hadden, of niet konden lezen, bekend gemaakt worden met deze werken van God, en het een geslacht zal aldus Gods werken loven en aanbevelen aan een ander geslacht, en Zijn mogendheden verkondigen, Psalm 145:4 en verv.

II. Deborah zelf heeft, zoals blijkt uit vers 7, dit lied geschreven, totdat ik, Debora, opstond. En de eerste woorden behoren overgezet te worden: Toen zong zij, Debora. Zij gebruikte haar gaven als profetes in het samenstellen van dit lied, en de toon er van is van het begin tot het einde zeer schoon en verheven, de beeldspraak is levendig, de uitdrukkingen zijn sierlijk, en er is in geheel dit lied een bewonderenswaardige vermenging van lieflijkheid en majesteit. Geen poëzie is te vergelijken bij gewijde poëzie. En wij kunnen veronderstellen, dat zij haar macht als vorstin gebruikte om het zegevierende leger Israëls te verplichten om dit lied van buiten te leren en te zingen. Zij verwacht niet dat zij door hun gedichten haar lof zullen verkondigen en haar zullen verheerlijken, maar verlangt dat zij in dit gedicht zich met haar zullen verenigen om Gods lof te verkondigen en Hem groot te maken. Zij is het eerste kamrad geweest in de veldslag, en nu is zij het ook in de dankzegging.

III. Het werd gezongen te dien dage, niet op de eigen dag van de veldslag maar bij die gelegenheid, en spoedig daarna, zodra er een geschikte dag van dankzegging kon bepaald worden. Als wij zegen van God verkregen hebben, dan behoren wij snel en vaardig te zijn in onze dankzegging er voor, als de indruk van de ons bewezen weldaad nog vers is. Het is een rente, die op de dag uitbetaald moet worden.

1. Zij begint met een algemeen Hallelujah: Looft (of zegent, want dat is de betekenis van het Hebreeuwse woord) de Heere, vers 2. Het doel van het lied is eer te geven aan God dit wordt dus het eerst gesteld ten einde hetgeen volgt te verklaren en te leiden, zoals de eerste bede in het gebed onzes Heeren: Uw naam worde geheiligd. God wordt hier geprezen voor twee dingen: a. Voor de wraak, die Hij gedaan heeft aan Israëls vijanden, voor de wraak van Israël op hun trotse en wrede verdrukkers, weergevende in hun schoot al het kwaad, dat zij Zijn volk gedaan hebben. De Heere is bekend als een rechtvaardig God, en de God, wiens de wrake is, door het recht dat Hij doet, Psalm. 9:17.
b. De genade, die HU gaf aan Israëls vrienden, toen het volk zich gewillig heeft aangeboden om in deze krijg te dienen. God moet de eer hebben van al de goede diensten, die ons te eniger tijd gedaan worden, en hoe gewilliger zij gedaan worden, hoe meer Hij gezien moet worden in de genade die beide het willen en het volbrengen werkt. Voor deze twee dingen besluit zij dit lied in de geschiedenis te doen vermelden tot eer van de eeuwige God, vers 3. Ik, de Heere zal ik zingen, de Heere, JHWH, die God van onbetwistbare heerschappij en onweerstaanbare macht, de Heere, de God Israëls, zal ik psalmzingen, die alles bestuurt ten goede van Zijn kerk.

2. Zij roept de groten van de wereld, die aan het boveneinde van de tafel zitten, op om acht te geven op haar lied, en kennis te nemen van het onderwerp er van. Hoort, gij koningen! neemt ter ore, gij vorsten!
a. Zij wil hen doen weten dat, hoe groot en hoog zij ook zijn, er Één boven hen is, met wie te strijden dwaasheid is, en aan wie zich te onderwerpen hun belang is, dat paarden en wagens ijdele dingen zijn om op te vertrouwen, en veiligheid of behoudenis van te verwachten.
b. Zij wil dat zij zich met haar verenigen in het loven van de God Israëls, en dat zij niet langer hun nagemaakte goden zouden prijzen, zoals Belsazar gedaan heeft, Daniel 5:4 :Hij prees de gouden en zilveren goden. Zij vermaant hen, zoals de psalmist, Psalm 2:10, 11:"Nu dan, gij koningen! handelt verstandig, dient de Heere met vreze." c. Zij wil dat zij zich laten waarschuwen door het lot van Sisera, en het dus niet wagen leed te doen aan het volk van God, wier zaak God vroeg of laat tot de Zijne zal maken, als Hij het hun aangedane onrecht zal wreken.

3. Zij ziet terug op Gods vroegere verschijningen, en vergelijkt deze er mede, ten einde de hoog-heerlijke Werker van deze grote verlossing te meer groot te maken. Wat God doet moet ons voor de geest brengen wat Hij gedaan heeft, want Hij is dezelfde, gisteren, en heden, en tot in eeuwigheid, vers 4. Heere, toen Gij voorttoogt van Seir. Dat kan verstaan worden, hetzij:
a. Van de verschijningen van Gods macht en gerechtigheid tegen de vijanden van Israël om hen te beteugelen en ten onder te brengen, en dan komt Hábakuk 3:3, 4 en verv. hiermede overeen, waar de verwoesting van de vijanden van de kerk aldus beschreven wordt. Toen God Zijn volk uit het land van Edom had geleid, heeft Hij Sihon en Og aan hen onderworpen. zo'n verschrikking en verbazing over hen doende komen, dat het hun was alsof hemel en aarde zich tegen hen hadden verenigd. Hun hart versmolt, alsof geheel de wereld om hen heen versmolten was.
Of het geeft de heerlijke tentoonspreidingen te kennen van de Goddelijke Majesteit, de verbazingwekkende uitwerkselen van Gods kracht, die genoeg is om de aarde te doen beven, de hemelen te doen smelten als sneeuw voor de zon, en de bergen te doen wijken. Vergelijk Psalm 18:8. Het is er zo verre vandaan, dat Gods raadsbesluiten door enigerlei schepsel verhinderd kunnen worden, dat, als de tijd voor hun tenuitvoerlegging gekomen is, hetgeen hun in de weg scheen te staan, niet slechts voor hen zal wijken, maar er dienstbaar aan gemaakt zal worden. Zie Jesaja 64:1, 2.

Of: b. Het is bedoeld van de verschijningen van Gods majesteit en heerlijkheid in Israël, toen Hij hun Zijn wet gaf op Sinaï. Toen was het letterlijk waar: Toen beefde de aarde, ook droop de hemel. Vergel. Deuteronomium 33:2, Psalm 68:8, 9. Laat al de koningen en vorsten weten, dat dit de God is, die Deborah prijst, en niet de minne, onmachtige godheden, waaraan zij hulde en aanbidding brengen.
De Chaldeeuwse paraphrast past dit toe op de wetgeving, maar geeft ons een vreemde uitlegging van deze woorden: "De bergen vluchten. Thabor, Hermon en Karmel streden onder elkaar. De één zei: Laat de Goddelijke Majesteit op mij wonen, de andere zei: Laat haar op mij wonen, maar God liet haar wonen op de berg Sinaï, de geringste van al de bergen." Ik veronderstel dat de bedoeling is: de minst kostelijke, of minst van waarde, omdat hij rotsachtig en onvruchtbaar is.

RICHTEREN 5:6-11
I. Hier beschrijft Deborah de rampzalige toestand van Israël onder de tirannie van Jabin, opdat de grootheid van hun benauwdheid de verlossing zoveel heerlijker zal doen uitkomen vers 6. "In de dagen van Samgar, die iets gedaan heeft ter verlossing Israëls van de Filistijnen, tot aan de dagen van Jaël, dat is: tot op de huidige dag, waarin Jaël zich onderscheiden heeft, is het land verwoest geworden."
1. Er was geen handel. Uit gebrek aan krijgslieden om de kooplieden in hun doen van zaken te beschermen tegen de invallen van de vijand, en uit gebrek aan magistraten om dieven en rovers in hun eigen midden te beteugelen en te straffen (mannen aan wie, zoals men zegt, het geluk was tegengelopen, en geen werk of bezigheid hebbende struikrovers zijn geworden) zodat alle bedrijf stilstond, de grote wegen vermeden werden, en er nu geen karavanen van kooplieden meer gezien werden.

2. Er werd niet gereisd. In tijden, toen er nog een regering was en orde heerste, konden de reizigers veilig over de openbare wegen gaan, en waren de rovers genoodzaakt zich op bijwegen op te houden, maar nu maakten de rovers de grote wegen onveilig en waren de eerzame reizigers genoodzaakt om in voortdurende angst langs bijwegen te gaan.

3. Er was geen landbouw. De akkers moesten wel braak liggen, als de dorpsbewoners, de landlieden, hun bedrijf staakten, hun huizen verlieten, waar zij voortdurend verontrust en geplunderd werden, om voor zich en hun gezin een toevlucht te zoeken in bemuurde en versterkte steden.

4. Geen bedeling van het recht. Er was strijd in de poorten, waar hun gerechtshoven zitting hielden, vers 8, zodat des Heeren volk niet af kon gaan tot de poorten voordat deze verlossing gewerkt was. De onophoudelijke invallen van de vijand beroofden de magistraten van hun waardigheid en het volk van de weldaad hunner regering, 5. Er was geen vrede voor hem, die uitging, of voor hem, die inkwam. De poorten, door welke zij heen en weer gingen, werden bezocht door vijanden, ja zelfs de plaatsen waar men water schept werden verontrust door de schutters, het was zeker wel een grote heldendaad, om de personen, die water schepten, te verschrikken! 6. Zij hadden wapens noch kloekmoedigheid, om zichzelf te helpen, onder veertig duizend in Israël werd schild noch spies gezien vers 8. Zij zijn òf door hun verdrukkers ontwapend, of zij hadden de krijgskunst veronachtzaamd, zodat, al hadden zij ook spiesen en schilden, zij toch niet gezien werden, zij waren ter zijde geworpen, of zij hadden ze laten verroesten, daar zij noch de bekwaamheid, noch de wil hadden om ze te gebruiken.

II. Zij toont in één woord wat het was, dat al deze ellende over hen had gebracht: Zij verkoren nieuwe goden, vers 8. Het was hun afgoderij, die God er toe bracht om hen aldus in de handen van hun vijanden over te geven. De Heere hun God was een Heere, maar dat was hun niet genoeg, zij moesten meer hebben veel meer, nog meer. Hun God was de Oude van dagen, nog dezelfde, en daarom werden zij Hem moede, en moesten zij nieuwe goden hebben, waar zij op verzot waren, zoals kinderen op nieuwe kleren, namen, die pas uitgevonden waren, helden, die pas tot goden waren verklaard. Toen aan hun vaderen de keus was voorgesteld, hebben zij de Heere tot hun God verkoren, Jozua 24:21, s maar zij wilden bij die keuze niet blijven, zij moeten goden hebben, die zij zichzelf hebben verkoren.

III. Zij neemt nota van Gods grote goedheid jegens Israël, door de zodanigen te verwekken, die hun leed en hun bezwaren konden verlichten. In de eerste plaats: zij zelf, vers 7. Totdat ik, Debora, opstond, om hen te beteugelen en te bestraffen, die de openbare vrede verstoorden, de mensen bij hun beroep en bedrijf te beschermen, en toen kregen de zaken spoedig een geheel ander aanzien. Toen dit blijde licht aanbrak, hebben deze roofdieren zich teruggetrokken, "de mens ging weer uit tot zijn werk en naar zijn arbeid, ’ Psalm 104:22, 23. Aldus werd zij een moeder in Israël, een voedstermoeder, zo groot was de liefde, die zij haar volk toedroeg, en zoveel zorg en moeite heeft zij zich gegeven voor het openbare welzijn. Onder haar waren nog andere bestuurders van Israël, vers 9. die evenals zij, het hun gedaan hebben om Israël te hervormen, en toen, evenals zij, zich vrijwillig hebben aangeboden, om in deze oorlog te dienen, niet aandringende op de vrijstelling, waarop hun ambt en waardigheid hun het recht gaven, toen zij zo’n schone gelegenheid hadden om voor de zaak van hun land op te treden, en ongetwijfeld heeft het voorbeeld van de regeerders invloed gehad op het volk, om zich gewillig aan te bieden, vers 2. Van deze regeerders, of wetgevers, zegt zij: mijn hart is tot hen, dat is: "Ik bemin en acht hen, zij hebben voor altijd mijn hart gewonnen, ik zal hen nooit vergeten," Diegenen zijn dubbele eer waardig, die vrijwillig de eisen van hun eer en hun belang opgeven, ten einde God en Zijn kerk te dienen.

IV. Zij roept hen op, die bijzonder deel hadden in de weldaad en het voordeel van deze grote verlossing, om er nu ook bijzonder dank voor te brengen aan God, vers 10, 11. Laat ieder spreken, naarmate hij de goedheid Gods heeft bevonden in deze gelukkige ommekeer van het aanzien van de publieke aangelegenheden.

1. Gij, die op witte ezelinnen rijdt, dat is: de hoge adel en de aanzienlijken. Paarden waren weinig in gebruik in dat land, waarschijnlijk hadden zij een veel beter en fraaier ras van ezels dan wij hebben, maar personen van rang en aanzien schijnen onderscheiden te zijn geworden door de kleur van de ezels, die zij bereden, de witte, meer zeldzaam zijnde, werden daarom het meest op prijs gesteld. Er wordt nota van genomen, dat Abdons zonen en kleinzonen op ezelsveulens reden, hetgeen hen kenmerkte als mannen van aanzien, Hoofdstuk 12:14. Laat zodanigen, die door deze verlossing hersteld zijn in hun vrijheid niet alleen, zoals andere Israëlieten, maar ook in hun waardigheid, Gods lof verkondigen.

2. Laat hen, die aan het gericht zitten, er zich van bewust zijn, en er dankbaar voor wezen als voor een zeer groten zegen, dat zij er veilig kunnen neerzitten, dat hun het zwaard van de gerechtigheid niet uit de hand wordt geslagen door het zwaard van de oorlog.

3. Laat hen, die over weg wandelen, en daar niemand ontmoeten, die hun schrik aanjaagt, in vrome overdenking spreken tot zichzelf, en in Godsdienstige gesprekken tot hun medereizigers, van de goedheid Gods in het bevrijden van de wegen van de bandieten, die ze zo lang onveilig hadden gemaakt.

4. Laat hen, die in vrede water scheppen, aan wie de put niet wordt ontnomen of toegestopt, noch in gevaar zijn van door de vijand te worden gevangen, als zij uitgaan om daar te putten, waar zij zich zo veel veiliger vinden en zoveel meer gerust, dan zij er geweest zijn tezamen spreken van de gerechtigheden des Heeren, niet van de daden van Debora, of van Barak, maar van de Heere, opmerkende hoe Zijn hand vrede maakt in onze landpalen, dat is de daad des Heeren.
Merkt op in deze Zijn daden:
a. Gerechtigheid, geoefend aan Zijn vermetele vijanden. Dat zijn de rechtvaardige daden des Heeren. Ziet Hem een rechtvaardige zaak bepleitende, rechtmatig zittende op Zijn troon van het gericht, en eert Hem als de Rechter van de gehele aarde.
b. Goedertierenheid, bewezen aan Zijn sidderend volk, de bewoners van de dorpen, die het meest blootgesteld waren aan de vijand, hadden het meest geleden, en waren in het grootste gevaar, Ezechiël 38:11. Het is de eer en heerlijkheid Gods om hen te beschermen, die het meest aan gevaar zijn blootgesteld, en de zwaksten te hulp te komen. Laat ons allen opmerken het aandeel, dat wij, in het bijzonder hebben in openbare vrede en rust inzonderheid de bewoners van de dorpen, en er Gode de lof voor geven.

RICHTEREN 5:12-23
I. Hier wekt Deborah zichzelf en Barak op om op de plechtigste wijze deze overwinning te bezingen tot heerlijkheid Gods en ter ere van Israël, ter aanmoediging van hun vrienden en ter groter beschaming van hun vijanden, vers 12.

1. Als profetes moet Deborah het doen door een lied, en zij wekt zich op om het te dichten en te zingen, Waak op, waak op, Debora, en wederom: Waak op, waak op. Hiermede geeft zij te kennen zich bewust te zijn van het voortreffelijke en het moeilijke van het werk, het behoefde en verdiende de uiterste levendigheid en kracht van ziel in het volbrengen er van, al de krachten en gaven van de geest moeten er voor gebruikt worden. En aldus geeft zij ook uitdrukking aan de bewustheid, die zij had van haar eigen zwakheid, van haar neiging om in het werk te verslappen. Het loven van God is een werk, waartoe wij ons moeten opwekken, Psalm 108:3.

2. Barak, als generaal, moet het doen door een zegepraal. Leid uw gevangenen gevangen. Hoewel Sisera's leger te velde verslagen werd en geen lijfsgenade werd verleend, kunnen wij toch veronderstellen, dat bij het opvolgen van de overwinning, toen de krijg in het land van de vijand werd overgebracht, er velen gevonden werden, die geen wapens droegen, en dat deze tot krijgsgevangenen werden gemaakt, deze wilde zij in ketenen Barak doen volgen, als hij zijn openbare intocht hield in de stad, om zijn triomf op te luisteren, niet, alsof het hem een genoegen was zijn medeschepselen te vertreden, maar aldus moet hij eer geven aan God, en het goede doeleinde van Zijn regering dienen, welke daarin bestaat: de hoogmoedigen te zien en hen te vernederen.

II. Zij geeft een goede reden op voor deze lof en triomf, vers 13. Deze glorierijke overwinning had aan het overblijfsel van Israël en aan Deborah in het bijzonder, een zeer groot aanzien gegeven, en zij waren dit volstrekt en alleen aan God verschuldigd.

1. De Israëlieten waren weinig talrijk en onbeduidend geworden, en toch gaf God hun heerschappij over de heerlijken, dat is de edelen. Velen van hen waren door de vijand gedood, velen stierven van verdriet, en misschien waren sommigen van hen met hun gezin en hun bezitting uitgeweken naar vreemde landen, en toch hebben de weinigen, die overgebleven

waren, door de hulp Gods en met een enkele kloekmoedige daad, niet alleen het juk van de verdrukking afgeschud van hun eigen hals, maar macht verkregen over hun verdrukkers. Zolang er nog iemand van Gods Israël is overgebleven, (en ook in de slechtste tijd zal God nog een overblijfsel hebben) is er hoop, al is dit overblijfsel ook nog zo klein, want God kan hem, die overgebleven is, al is hij slechts een enkel persoon, over de machtigste en hoogmoedigste doen zegevieren.

2. Deborah zelf behoorde tot de zwakkere kunne, die sedert de val veroordeeld was tot onderworpenheid, en toch heeft de Heere, die zelf hoger is dan de hoogste, haar gemachtigd om over de geweldigen te heersen, de geweldigste van Israël, die zich gewillig onderwierpen aan haar leiding, en haar instaat gesteld om over de geweldigste van Kanaän te zegevieren, die vielen voor het leger, dat onder haar bevelen stond, zo verwonderlijk heeft Hij de nederige staat van Zijn dienstmaagd aangezien. "De Heere heeft mij, een vrouw, doen heersen over de geweldigen." Een verachte steen wordt tot hoofd des hoeks gesteld. Dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen.

III. Zij maakt bijzondere opmerkingen op hen die in deze grote krijgsverrichting betrokken waren, nota er van nemende, wie tegen hen streed wie voor hen streed, en wie onzijdig bleven.

1. Wie tegen hen streed. Er moet nota worden genomen van de macht van de vijand opdat de overwinning zoveel glorierijker uitkomt. Jabin en Sisera waren vermeld in de geschiedenis, maar hier blijkt nu nog:
a. Dat Amalek in verbond was met Jabin, en hem hulp zond, of dit tenminste poogde te doen. Efraïm wordt hier gezegd tegen Amalek te hebben gestreden vers 14, waarschijnlijk had hij hulptroepen van de Amalekieten onderschept en afgesneden, die op weg waren om zich met Sisera's krijgsmacht te verenigen. Amalek had Moab geholpen om Israël te verdrukken, Hoofdstuk 3:13, en had nu Jabin geholpen. De Amalekieten waren onverzoenlijke vijanden van Gods volk, wier hand altijd op de troon des Heeren was, Exodus 17:16, en daarom te meer gevaarlijk.
b. Dat anderen uit de koningen van Kanaän, die na de nederlaag, hun door Jozua toegebracht, zich enigszins hersteld hadden, zich bij Jabin hadden gevoegd, zijn leger met hun hulptroepen hadden versterkt, daar zij dezelfde onverzoenlijke vijandschap koesterden tegen Israël als hij, en die koninkrijken, toen zij in hun kracht waren onderworpen zijn geweest aan de koning van Hazor, Jozua 11:10. Deze koningen kwamen en streden, vers 19. Israël had geen koning, hun vijanden hadden velen, wier macht en invloed, inzonderheid als zij in verbond met elkaar handelden, hen zeer geducht maakten maar toch was Israël, dat de Heere tot zijn Koning had, hun allen te sterk. Van deze koningen wordt gezegd: Zij brachten geen gewin des zilvers daarvan, het waren geen huurlingen in de dienst van Jabin, (de zodanigen blijken dikwijls onbetrouwbaar in de nood) neen, het waren vrijwilligers, van harte de zaak tegen Israël toegedaan. Zij begeerden de schatten niet van zilver, zegt de Chaldeeër, het was hun slechts om Israëls ondergang te doen. Handelende uit beginsel waren zij des te meer geducht, en zullen des te meer wreed zijn.

2. Wie voor hen streden. Van de verschillende stammen, die hen in deze grote krijgsverrichting bijstonden, wordt hier met ere gesproken, want, hoewel God voornamelijk en in de eerste plaats verheerlijkt moet worden behoren de werktuigen in Zijn dienst toch de hun toekomende lof te ontvangen ter aanmoediging van anderen, maar, met dat al: het was de hemel, die de schaal deed overhellen naar de zijde van Israël.

a. Efraïm en Benjamin, de stammen, onder wie Deborah zelf leefde, hebben zich onder haar invloed veel moeite en inspanning getroost, en hielden zich kloekmoedig, want haar palmboom was in de stam van Efraïm, en dicht bij die van Benjamin, vers 14. Uit Efraïm was hun wortel, en in die wortel leven, tegen Amalek. Er was in Efraïm een berg, de berg van de Amalekiet genaamd, (vermeld in Hoofdstuk 12:15) die, naar sommigen denken, hier bedoeld is en sommigen lezen de zin: Er was een wortel in Amalek, dat is: in die berg, een krachtig besluit in het hart van dat volk, om de verdrukkers het hoofd te bieden, hetgeen de wortel was van de zaak. Hierin had Benjamin een goed voorbeeld gegeven onder zijn volk, Efraïm bewoog zich achter u, Benjamin. Hoewel Benjamin de jongste stam was, en vooral in die tijd zeer achterstond bij Efraïm in aantal zowel als in vermogen, heeft Efraïm toch, waar zij-de Benjaminieten voorgingen, hen gevolgd, en is voor de gemeenschappelijke zaak opgekomen. Als wij de stoutmoedigheid niet hebben om te leiden, voor te gaan, moeten wij toch niet zo trots of zo gemelijk zijn van niet te willen volgen, zelfs onze minderen te volgen, als het in een goed werk is. Efraïm was op enige afstand van de plaats van de handeling, en kon daarom niet veel van zijn takken uitzenden in de dienst. Maar Debora, die een van hun was, wist dat er een wortel in hen was, en dat zij de zaak van harte waren toegedaan.
Dr. Lightfoot geeft hier een geheel andere zin aan: Jozua, van Efraïm, is een wortel van zulke overwinningen geweest over Amalek, Exodus 17, en Ehud van Benjamin, nu onlangs tegen Amalek en Moab.

b. Het ijs gebroken zijnde door Efraïm en Benjamin, hebben Machir (de halve stam van Manasse aan de andere kant van de Jordaan) en Zebulon mannen gezonden, die zeer dienstig waren voor dit grote doel. Als een leger op de been gebracht moet worden, inzonderheid onder zulke nadelige omstandigheden als veroorzaakt werden door het langdurig ontwend zijn aan het gebruik van de wapenen en de mismoedigheid des volks, dan is het van het grootste belang om voorzien te worden:

(1). Van mannen van moed voor officieren, en van dezulken heeft het geslacht van Machir hen voorzien want vandaar kwamen de wetgevers, of eigenlijk de bestuurders. De kinderen van Machir waren inzonderheid vermaard om hun dapperheid in de tijd van Mozes, Numeri 32:39, en het schijnt dat die eigenschap van kloekmoedigheid voortleefde in hun geslacht, temeer, daar zij hun bezittingen hadden aan de grenzen.
(2). Van mannen van geleerdheid en vernuft, om secretarissen te zijn van krijgszaken, en van de zodanigen werden zij voorzien uit de stam van Zebulon. Vandaar kwamen mannen, die de pen van de schrijvers hanteerden, schrijvers, die de orders uitvaardigden, circulaires schreven, lastbrieven opstelden, monsterrollen nazagen en de rekeningen bijhielden. Zo moet "een ieder gelijk hij gave ontvangen heeft, haar bedienen aan de anderen, tot welzijn van het algemeen" 1 Petrus 4:10. De ogen zien, en de oren horen, voor het gehele lichaam. Ik weet dat het algemeen verstaan wordt van de voortvarendheid zelfs van de geleerden uit die stam, die de wet bestudeerden en verklaarden, om voor deze zaak de wapens op te vatten, hoewel zij meer wisten van boeken dan van de krijgskunst.
Zo zegt ***Sir Richard Blackmore:*** "De geleerde schrijvers van Zebulon legden de pen neer en grepen naar het zwaard."

(3). Ook Issaschar bewees goede diensten. Hoewel hij de rust zag, dat zij goed was, en daarom zijn schouder boog om te dragen, dat de hoedanigheid is van deze stam, Genesis 49:15, hebben zij het toch nu veracht om het juk te dragen van aan Jabin schatting te betalen, en gaven zij nu de voorkeur aan het moeizame, maar edele werk van de strijd, boven een slaafse rust. Hoewel er niet veel gewone soldaten uit die stam geworven schijnen te zijn, waren toch de vorsten in Issaschar met Deborah en Barak, vers 15, waarschijnlijk in een grote

krijgsraad om hun in geval van nood van raad te dienen. En het schijnt wel dat deze vorsten van Issaschar in persoon met Barak te velde zijn getogen. Ging hij te voet? Zij liepen met hem, noch met hun achtbaarheid te rade gaande, noch met hun gemak. Ging hij in het dal, de plaats van het meeste gevaar? Zij stelden zich met hem bloot aan het gevaar en waren nog aan zijn rechterhand om hem raad te geven, want "de kinderen Issaschars waren mannen, ervaren in het verstaan van de tijden," 1 Kronieken 12:32.

(4). Zebulon en Nafthali waren de stoutsten en bedrijvigsten van al de stammen, niet alleen uit een bijzondere genegenheid voor Barak maar omdat zij het dichtst bij Jabin lagen, en het juk van de verdrukking hun zwaarder was de voor de andere stammen. Beter te sterven in eer, dan te leven in slavernij, en daarom hebben zij in vrome ijver voor God en hun land, hun ziel versmaad ten dode op de hoogten van het veld, vers 18. Met welk een heldhaftige dapperheid rukten zij voorwaarts, deden zij hun aanval, zelfs op de ijzeren wagens, het gevaar verachtende, en in zo goed een zaak de dood zelf tartende!

(5). De sterren aan de hemel schenen op Israëls zijde, vers 20. De sterren uit haar loopplaatsen streden volgens de order en het bestuur van Hem, die de grote Heere is van hun heirscharen, tegen Sisera door hun boze invloeden, of door stormen te veroorzaken met donder en hagel, die zoveel hebben bijgedragen tot de volkomen nederlaag van Sisera. De Chaldeër leest de zin: "Van de hemel, van de plaats waar de sterren uitgaan, werd strijd gevoerd tegen Sisera," dat is: de macht van de God des hemels was tegen hem, gebruik makende van de dienst van de engelen van de hemel. Op de een of andere wijze hebben de hemellichamen (niet in hun loop gestuit, zoals toen op Jozua's woord de zon stilstond, maar hun loop vervolgende) tegen Sisera gestreden. Tegen hen, van wie God een vijand is, voert geheel de schepping krijg. Misschien hebben de bliksemstralen, waarmee de sterren streden, de paarden verschrikt, zodat zij renden totdat hun hoeven verpletterd waren, vers 22, en waarschijnlijk de ijzeren wagens, die zij trokken, omvergeworpen werden, misschien wel op hen, die ze bestuurden.

(6). De beek Kison streed tegen hun vijanden. Zij wentelde hen weg, die gehoopt hadden er doorheen te zullen ontkomen, vers 21. Gewoonlijk was het slechts een ondiepe beek, en daar zij in hun eigen land stroomde, kunnen wij veronderstellen, dat zij goed met haar waadbare plaatsen bekend waren, maar nu was zij, waarschijnlijk door zware regens zo gezwollen, en was de stroom zo diep en sterk, dat zij, die beproefden haar te passeren, verdronken daar zij uitgeput van vermoeienis, zwak waren en niet instaat om er zich een weg door heen te banen. En toen werden de paardenhoeven verpletterd van het stampen of draven. De beek Kison wordt de oude beek genoemd, vers 21 omdat zij door oude geschiedschrijvers beschreven, of door oude dichters bezongen werd, of liever, omdat vanouds in de raad Gods besloten was om op dat tijdstip Zijn doeleinden tegen Sisera te dienen, en het ook deed, alsof zij expres daartoe gemaakt was, zo wordt van de wateren van de oude vijver gezegd, dat God ze lang tevoren geformeerd heeft, voor het gebruik, waartoe zij dienden, Jesaja 22:11.

(7). Debora's eigen ziel streed tegen hen. Met een heilig juichen spreekt zij daarvan vers 21. O mijn ziel, gij hebt de sterken vertreden. Zij deed het door anderen op te wekken om het te doen, en hen bijstaande, hetwelk zij van ganser harte gedaan heeft, ook door haar gebed. Gelijk Mozes Amalek overwonnen heeft door zijn hand op te heffen, zo heeft Deborah Sisera verslagen door haar hart op te heffen. En als de ziel werkzaam is in heilige oefeningen van de Godsvrucht, en daar hartewerk van gemaakt wordt, dan zullen door de genade van God onze geestelijke vijanden vertreden worden en vallen voor ons aangezicht.

3. Zij merkt op wie in de grote strijd onzijdig is gebleven, niet, zoals verwacht kon worden, aan Israëls zijde heeft gestaan. Het is vreemd te zien hoe velen, zelfs van hen, die Israëlieten werden genaamd, laaghartig deze glorierijke zaak hebben verlaten, geweigerd hebben er voor op te treden. Er wordt geen melding gemaakt van Juda of Simeon onder de stammen, die er bij betrokken waren, omdat zij, zover van het toneel van de oorlog verwijderd zijnde, geen gelegenheid hadden om op te komen, derhalve het van hen ook niet werd verwacht. Maar wat hen betreft die in de nabijheid waren, en toch niets wijden doen, hun wordt hier een onuitwisbaar brandmerk van de schande ingedrukt, en zij verdienden het.
A. Ruben heeft laaghartig de dienst geweigerd, vers 15, 16. Met recht was hem lang tevoren het voorrecht van de eerstgeboorte ontnomen, en nog kleeft hem het oordeel van zijn stervende vader aan: "Onvast als water, gij zult niet uitmunten." Twee dingen stonden hem in de weg om zich tot de dienst te begeven.
a. Hun verdeeldheid. Tweemaal wordt deze wanluidende snaar door haar aangeroerd tot hun schande. Voor de gedeelten van Ruben (of in deze verdeeldheden) waren grote gedachten, indrukken en onderzoekingen van het hart. Niet alleen voor hun gedeeld of gescheiden zijn van Kanaän door de Jordaan, dat behoefde geen verhindering voor hen te zijn, indien zij hart hadden gehad voor de zaak, want Gilead was aan de andere kant van de Jordaan, en toch zijn van Machir in Gilead wetgevers afgetogen, maar het betekent: of dat zij verdeeld waren onder elkaar, het niet eens konden worden wie gaan zou of wie de aanvoerder zou zijn, ieder van hun de post van de eer begerende, en die het gevaar vreesde. De een of andere onzalige twist in hun stam belette hen zich te verenigen met elkaar en met hun broederen tot welzijn van het algemeen. Of, dat zij in mening omtrent deze oorlog verschilden van de overige stammen. Zij dachten dat de onderneming niet te rechtvaardigen of niet uitvoerbaar was, en daarom laakten zij hen, die er aan deelnamen, en weigerden dus om er zelf deel aan te nemen, dit veroorzaakte grote onderzoekingen van het hart bij de overigen, inzonderheid toen zij reden hadden om te vermoeden, dat wet Ruben nu ook mocht voorgeven, zijn stilzitten voortkwam uit verkoeling van zijn genegenheid voor zijn broederen, een vervreemding van het hart van hen, hetgeen vele treurige gedachten bij hen opwekte. Het smart ons te zien dat de kinderen van onze moeder toornig op ons zijn, omdat wij onze plicht doen, ons als vreemdelingen aanzien als wij hun vriendschap en hulp het meest behoeven.

b. Hun wereldlijke zaken en aangelegenheden. Ruben bleef zitten tussen de stallingen, een warmer en veiliger plaats dan het leger, voorgevende dat zij de schapen, die zij hoedden, niet geschiktelijk konden verlaten, zij hoorden gaarne het geblaat van de kudden, of zoals sommigen het lezen, het fluiten van de kudden, de muziek, die de herders maakten op hun herdersfluiten, en de herdersliederen, die zij zongen, deze verkoos Ruben boven de krijgstrompet. Zo worden velen teruggehouden van hun plicht uit vrees voor moeite of last, uit gemakzucht en een ongeregelde gehechtheid aan hun wereldlijk bedrijf en gewin. Mensen van een enghartig, zelfzuchtig bestaan bekommeren zich niet om hetgeen er wordt van de belangen van Gods kerk, zo zij slechts geld kunnen verkrijgen, behouden en opleggen, zij "zoeken allen het hunne," Filipp. 2:21.

B. Dan en Aser deden hetzelfde, vers 17. Deze twee lagen aan de zeekust, en:
a. Dan gaf voor dat hij zijn schepen niet kon verlaten, of zij zouden aan gevaar zijn blootgesteld, en daarom: ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. De mannen uit die stam voerden misschien aan, dat hun zeehandel hen ongeschikt maakte voor krijgsdienst te land en er van afleidde, maar Zebulon was ook een haven voor schepen, een zeevarende stam, en was toch ijverig werkzaam in deze onderneming. Er is geen verontschuldiging, die wij aanvoeren om onze plicht van ons af te schuiven, of anderen hebben haar op zij gezet, wier moed en vastberadenheid tegen ons zullen opstaan en ons zullen beschamen.

b. Aser gaf voor dat hij thuis moest blijven om de scheuren te herstellen, die de zee op sommige plaatsen in zijn land heeft veroorzaakt, en om zijn kusten te versterken tegen de aanvallen van haar golven, of hij bleef in zijn inhammen of kleine havens, waar zijn handelsschepen lagen, om die te bewaken. Het minste en geringste zal hun tot voorwendsel dienen om thuis te blijven, die geen lust hebben om zich tot de dienst te begeven, al is die ook nog zo noodzakelijk, omdat er moeite en gevaar aan verbonden is.

c. Maar bovenal wordt Meroz veroordeeld, en een vloek uitgesproken over de inwoners er van, omdat zij niet gekomen zijn tot de hulpe des Heeren, vers 23. Waarschijnlijk was dit een stad die dicht bij het toneel van de oorlog was gelegen, derhalve de inwoners een schone gelegenheid hadden om hun gehoorzaamheid aan God te tonen, en hun zorgvolle belangstelling in Israël, en om aan de algemene zaak goede diensten te bewijzen, maar zij hebben het laaghartig geweigerd uit vrees voor Jabins ijzeren wagens, daar zij er hun huid niet aan wilden wagen. De Heere had hun hulp niet nodig, Hij heeft getoond dat Hij Zijn werk ook zonder hen wel afkon, maar dit was hun niet te danken, voor zoveel zij wisten zou de onderneming mislukt kunnen zijn uit gebrek aan hun hulp, en daarom werden zij gevloekt wegens hun niet komen tot de hulp des Heeren, toen toch de oproep was uitgegaan: Wie is er aan de zijde des Heeren? die kome en helpe! De zaak tussen God en de machtigen (de overheden en machten van het rijk van de duisternis) laat geen onzijdigheid toe. Op hen, die niet voor Hem zijn, ziet God als tegen Hem te zijn. Deze vloek wordt uitgesproken door de Engel des Heeren, onze Heere Jezus, de Vorst van het heir des Heeren, (en die Hij vloekt zijn in waarheid gevloekt) en verder dan wij van Hem last en bevel er toe ontvangen, mogen wij niet gaan met onze vloek. Hij, die al Zijn goede krijgsknechten rijkelijk zal belonen, zal gewis alle lafaards en deserteurs streng straffen. Deze stad Meroz schijnt toen een aanzienlijke plaats geweest te zijn, daar er iets groots van verwacht werd, maar waarschijnlijk is zij nadat de Engel des Heeren deze vloek er over uitgesproken heeft, achteruitgegaan, en evenals de vijgenboom, die Christus vervloekt had, verdord en vergaan, zodat wij er nooit meer van lezen in de Schrift.

RICHTEREN 5:24-31

Hier eindigt Deborah haar triomfzang. I. Met de lof van Jael, haar zusterheldin wier kloeke daad de overwinning had voltooid en gekroond. Zij had tevoren melding van haar gemaakt, vers 6, als één die haar land gediend zou hebben, zo dit in haar macht ware geweest, nu juicht zij haar toe als een, die het bewonderenswaardig wèl had gediend toen het in haar macht was. Haar poëzie is het schoonst en bloemrijkst in het laatste gedeelte van haar lied. Met hoeveel eer spreekt zij van Jaël, vers 24, die aan vrede met de God van Israël de voorkeur gaf boven vrede met de koning van Kanaän, en hoewel van geboorte geen Israëlietische (niet voor zover blijkt tenminste) toch hartelijk de zaak van Israël in dit moeilijk tijdsgewricht is toegedaan, haar leven even waarlijk in de waagschaal had gesteld, alsof zij op de hoogten des velds ware geweest, en kloekmoedig heeft gestreden voor hen voor wie zij zag, dat God streed! Gezegend zij boven de vrouwen Jael de huisvrouw van Heber de Keniet, gezegend zij ze boven de vrouwen in de tent. Indien zij, wier levenslot in de tent is, in een geringe, enge sfeer van werkzaamheid, God er in dienen naar haar vermogen, dan zullen zij haar loon geenszins verliezen. Jaël in de tent verkrijgt even rijk een zegen, als Barak in het veld. Niets is beschamender, smartelijker en schandelijker dan teleurstelling, en Deborah beschrijft hier op zeer sierlijke wijze twee grote teleurstellingen, waarvan de schande typisch was van des zondaars eeuwige beschaming.

1. Sisera vond een doodsvijand toen hij dacht een getrouwe vriendin te vinden.

a. Jaël betoonde hem de goedheid van een vriendin, en wellicht heeft zij op dat ogenblik ook niets anders dan vriendelijkheid bedoeld, totdat God door een onmiddellijke werking of aandrift in haar hart (en op zo'n aandrift moest in die tijd wel acht geslagen worden, omdat zij zo sterk een getuigenis met zich bracht van God te zijn, dat men er gerust op aan kon, terwijl men thans nooit zo iets mag of kan geloven of beweren) haar neigde om geheel anders te handen, vers 25. Hij vroeg haar slechts om schoon water om zijn dorst te lessen, maar niet alleen om haar bedrevenheid als huisvrouw en huishoudster te tonen, doch om hem haar achting te bewijzen, gaf zij hem melk, en bracht boter, dat is: (zeggen sommige Schriftverklaarders) melk waaruit de boter genomen was, wij noemen het karnemelk. Nu (zeggen anderen) het was melk, waar de boter nog in was, wij noemen het room. Wèlke soort van melk het nu ook moge geweest zijn, waarschijnlijk was het de beste, die zij in huis had, en om haar aangenaam en smakelijk te doen uitzien, bracht zij ze in een herenschaal, die zij zo noemde, de fraaiste, die zij had, en die zij gewoonlijk niet op haar eigen tafel gebruikte. Dit bevestigde Sisera's mening van haar vriendschap en bracht hem des te dieper in slaap. Maar,

b. Zij bleek toen zijn doodsvijand te zijn, en bracht hem de dodelijke slag toe, het is keurig beschreven, vers 26, 27. Welk een groots aanzien heeft Jaël, als zij met haar hamer de trotse man verplettert, die zolang de schrik van de machtigen is geweest, en hem verslagen ter helle doet neerdalen "met zijn ongerechtigheid op zijn beenderen " Ezechiël 32:27. Zij schijnt het met niet meer vrees of bezorgdheid gedaan te hebben, dan wanneer zij een plank of richel van haar tent had vastgespijkerd, zó overtuigd was zij van de Goddelijke hulp en bescherming. Wij lezen de zin: zij streek zijn hoofd af, waarschijnlijk met zijn eigen zwaard, dat zij, nu zijn hoofd doornageld was, van zijn zijde durfde nemen, maar niet eerder, uit vrees van hem te wekken. Omdat het echter niet nodig is geweest hem het hoofd af te houwen, en het ook niet in het geschiedverhaal wordt vermeld, denken velen dat hier gelezen moet worden Zij sloeg (de tentpin door zijn hoofd. Dat hoofd hetwelk trots opgeheven was tegen God en Israël, en waarin bloedige ontwerpen gesmeed waren tot verderf en ondergang van Gods volk, daar vindt Jaël een weke plaats in, en daar drijft zij de tentpin door heen. Hoe nietig en min een aanzien heeft Sisera, als hij aan Jaëls voeten is gevallen. Aan de voeten van deze dienares van de Goddelijke gerechtigheid, kromde hij zich en viel, zijn worstelen om het leven baat niet, zij

volgde haar slag op, totdat hij dood neerlag. Daar ligt nu het dode lichaam van die hoogmoedige, niet op het bed van eer, niet op de hoge plaatsen in het veld, met geen glorierijke wond, toegebracht door een glinsterend zwaard of een stalen boog maar in de hoek van een tent aan de voeten van een vrouw, met een smadelijke wond, veroorzaakt door een armzalige spijker, die door zijn hoofd geslagen is. Aldus is schande het lot van de hovaardigen. En het is een zeer levendige voorstelling van het verderf van deze zondaren, wier voorspoed hen doodt, hij vleit en liefkoost hen met melk en boter in een herenschaal, alsof hij hen gerust en gelukkig wilde maken, maar hij nagelt hun hoofd, en ook hun hart, aan de grond in aardsgezindheid, en doorsteekt hen met vele smarten, zijn vleierijen zijn noodlottig en doen hen verzieken in verderf en ondergang, 1 Timotheüs 6:9, 10.

2. Aan Sisera's moeder werd de tijding gebracht van de val en het verderf van haar zoon, toen zij vol verwachting was van zijn glorierijke, triomfantelijke terugkeer, vers 28-30, waar wij hebben: A. Haar vurige begeerte om haar zoon in triomf te zien weerkeren. Waarom vertoeft zijn wagen te komen? Zij zegt dit niet zozeer uit bezorgdheid om zijn veiligheid, of enige vrees voor mislukking (zij was zo zeker van zijn succes, dat die vrees niet bij haar opkwam) maar uit verlangen naar zijn eer en roem waarnaar zij in haar vrouwelijke zwakheid met hartstochtelijk ongeduld uitzag, knorrende en scheldende op de toevende wagen en klagende over zijn uitblijven, weinig denkende, dat haar ongelukkige zoon al voor enige tijd genoodzaakt was geweest die wagen te verlaten, waarop zij zo trots was geweest, en die zij nu waande zo achterlijk te zijn, zo traag en langzaam om aan te komen. "De wagens van zijn heerlijkheid waren nu de schande van zijn huis geworden," Jesaja 22:18. Wachten wij ons van toe te geven aan zulke begeerten naar enigerlei tijdelijk goed, inzonderheid naar hetgeen onze ijdele eer voedt, want dat was het waar haar hart zo aan hing. Hartstochtelijk ongeduld in onze begeerten doet ons veel kwaad, maakt ons ieder tegenvallen ondraaglijk. Maar wèl moeten wij met vurigheid verlangen naar de wederkomst van Jezus Christus en naar de heerlijkheid van die dag. "Kom, Heere Jezus kom haastelijk," want hier kunnen wij niet teleurgesteld worden.

b. Haar dwaze hoop en vertrouwen, dat hij eindelijk in zoveel te meer pracht en praal komen zal. Haar wijze staatsvrouwen antwoordden haar en dachten dat zij een zeer goede reden opgaven voor de vertraging, ja zij zelf gaf (in haar wijsheid, zegt de Chaldeër) spottend het antwoord: "Hebben zij geen voorspoed gehad? of zijn zij niet geslaagd?" vers 30. Ongetwijfeld zijn zij geslaagd en wat hen ophoudt is, dat zij de buit verdelen, die zo groot en rijk is, dat het verdelen er van een werk van tijd is."
In de buit, waaraan te denken haar zulk een verlustiging is, valt op te merken:
a. Hoe onbeschaamd deze vrouwen tot smaad en schande van haar sekse snoeven op de menigte van jonge maagden, die de krijgslieden zullen misbruiken en mishandelen.
b. Hoe kinderachtig zij zich vleien met de hoop van Sisera zelf in een veelvervige mantel te zien, hoe bekoorlijk zal zo'n mantel wezen, een veelvervige mantel aan beide zijden gestikt, of geborduurd, gestolen uit de garderobe van de een of andere aanzienlijke Israëlietische vrouw. De uitroep wordt herhaald, daar het iets is, dat meer dan wat het ook zij haar verbeelding gestreeld heeft: van verscheiden verf, aan beide zijden gestikt en daarom zeer rijk. Zulke stukken borduurwerk hoopten zij, dat Sisera voor zijn moeder en haar staatsvrouwen zou medebrengen. Zo onderhevig zijn wij er aan om onszelf te bedriegen met grote verwachtingen te koesteren van eer, en genot, en rijkdom in deze wereld, waardoor wij ons dan de schande en smart bereiden van de teleurstelling. En zo brengt God dikwijls verderf over Zijn vijanden, als zij het hoogst verheven zijn.

II. Zij besluit het alles met een gebed tot God:

1. Om het verderf van al Zijn vijanden. "Laat alzo smadelijk, alzo ellendig, al Uw vijanden omkomen, o Heere, vers 31. Laat allen, die hopen te juichen in Israëls verderf aldus teleurgesteld worden, "Doe hen allen als Sisera," Psalm 83:10. Ofschoon wij voor onze vijanden moeten bidden, is het toch onze plicht om te bidden tegen Gods vijanden, en als wij sommigen van Gods vijanden op merkwaardige wijze vernederd en naar de diepte zijn gebracht, dan is dit een aanmoediging voor ons om te bidden om de val van al de anderen. Deborah was een profetes, en dit gebed was een voorzegging dat, te bestemder tijd, al Gods vijanden zullen omkomen, Psalm 92:10. Nooit heeft iemand zijn hart verhard en is voorspoedig geweest.

2. Voor de verhoging en het welvaren van al Zijn vrienden. "Maar laat hen die Hem liefhebben en van harte Zijn koninkrijk onder de mensen zijn toegedaan, wezen als de zon, wanneer zij opgaat in haar kracht, laat hen even helder en heerlijk schijnen in de ogen van de gehele wereld, zulke weldadige invloeden uitoefenen, evenzo buiten het bereik zijn van hun vijanden, die de zon vloeken als zij opgaat, omdat zij hen schroeit, laat hen vrolijk zijn als een held om het pad te lopen, Psalm 19:6. Laat hen, als brandende en schijnende lichten in hun plaats de nevelen van de duisternis verdrijven, met al meer en meer kracht en luister tot de volle dag toe, Spreuken 4:18. Zodanig zal de eer, en zodanig zal de blijdschap wezen van allen, die God in oprechtheid liefhebben, en zij zullen tot in eeuwigheid schijnen als de zon aan het uitspansel onzes Vaders. De overwinning, bezongen door dit lied was van zo'n gelukkig gevolg voor Israël, dat zij gedurende een groot gedeelte van een eeuw de vrede genoten, waartoe zij de weg heeft gebaand. Het land was rustig veertig jaren, dat is: van deze overwinning af, tot aan het optreden van Gideon. En het zou wèl geweest zijn, indien, toen de kerken en de stammen rust hadden, zij opgebouwd waren, en in de vreze des Heeren hadden gewandeld.

HOOFDSTUK 6

1 Maar de kinderen Israëls deden, dat kwaad was in de ogen des HEEREN; zo gaf hen de HEERE in de hand der Midianieten, zeven jaren. 2 Als nu de hand der Midianieten sterk werd over Israël, maakten zich de kinderen Israëls, vanwege de Midianieten, de holen, die in de bergen zijn, en de spelonken, en de vestingen. 3 want het geschiedde, als Israël gezaaid had, zo kwamen de Midianieten op, en de Amalekieten, en die van het oosten kwamen ook op tegen hen. 4 En zij legerden zich tegen hen, en verdierven de opkomst des lands, tot daar gij komt te Gaza; en zij lieten geen leeftocht overig in Israël, noch klein vee, noch os, noch ezel. 5 want zij kwamen op met hun vee en hun tenten; zij kwamen gelijk de sprinkhanen in menigte, dat men hen en hun kemelen niet tellen kon; en zij kwamen in het land, om dat te verderven. 6 Alzo werd Israël zeer verarmd, vanwege de Midianieten. Toen riepen de kinderen Israëls tot de HEERE. 7 En het geschiedde, als de kinderen Israëls tot de HEERE riepen, ter oorzaak van de Midianieten;

8 Zo zond de HEERE een man, die een profeet was, tot de kinderen Israëls; die zeide tot hen: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Ik heb u uit Egypte doen opkomen, en u uit het diensthuis uitgevoerd; 9 En Ik heb u verlost van de hand der Egyptenaren, en van de hand van allen, die u drukten; en Ik heb hen voor uw aangezicht uitgedreven, en u hun land gegeven; 10 En Ik zeide tot ulieden: Ik ben de HEERE, uw God; vreest de goden der Amorieten niet, in welker land gij woont; maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest. 11 Toen kwam een Engel des HEEREN, en zette Zich onder de eik, die te Ofra is, welke aan Joas, de Abi-ezriet, toekwam; en zijn zoon Gideon dorste tarwe bij de pers, om die te vluchten voor het aangezicht der Midianieten.

12 Toen verscheen hem de Engel des HEEREN, en zeide tot hem: De HEERE is met u, gij, strijdbare held! 13 Maar Gideon zeide tot Hem: Och, mijn Heer! zo de HEERE met ons is, waarom is ons dan dit alles wedervaren? en waar zijn al Zijn wonderen, die onze vaders ons verteld hebben, zeggende: Heeft ons de HEERE niet uit Egypte opgevoerd? Doch nu heeft ons de HEERE verlaten, en heeft ons in der Midianieten hand gegeven. 14 Toen keerde zich de HEERE tot hem, en zeide: Ga heen in deze uw kracht, en gij zult Israël uit der Midianieten hand verlossen; heb Ik u niet gezonden? 15 En hij zeide tot Hem: Och, mijn Heer! waarmede zal ik Israël verlossen? Zie, mijn duizend is het armste in Manasse, en ik ben de kleinste in mijns vaders huis. 16 En de HEERE zeide tot hem: omdat Ik met u zal zijn, zo zult gij de Midianieten slaan, als een enigen man. 17 En hij zeide tot Hem: Indien ik nu genade gevonden heb in Uw ogen, zo doe mij een teken, dat Gij het zijt, Die met mij spreekt. 18 Wijk toch niet van hier, totdat ik tot U kome, en mijn geschenk uitbrenge, en U voorzette. En Hij zeide: Ik zal blijven, totdat gij wederkomt. 19 En Gideon ging in, en bereidde een geitenbokje, en ongezuurde koeken van een efa meels; het vlees leide hij in een korf, en het sop deed hij in een pot; en hij bracht het tot Hem uit, tot onder de eik, en zette het neder. 20 Doch de Engel Gods zeide tot hem: Neem het vlees en de ongezuurde koeken, en leg ze op dien rotssteen, en giet het sop uit; en hij deed alzo. 21 En de Engel des HEEREN stak het uiterste van de staf uit, die in Zijn hand was, en roerde het vlees en de ongezuurde koeken aan; toen ging er vuur op uit de rots, en verteerde het vlees en de ongezuurde koeken. En de Engel des HEEREN bekwam uit zijn ogen.

22 Toen zag Gideon, dat het een Engel des HEEREN was; en Gideon zeide: Ach, Heere, HEERE! daarom, omdat ik een Engel des HEEREN gezien heb van aangezicht tot aangezicht. 23 Doch de HEERE zeide tot hem: Vrede zij u, vrees niet, gij zult niet sterven. 24 Toen bouwde Gideon aldaar de HEERE een altaar, en noemde het: De HEERE is vrede! het is nog tot op dezen dag in Ofra der Abi-ezrieten. 25 En het geschiedde in dienzelven nacht, dat de HEERE tot hem zeide: Neem een var van de ossen, die van uw vader zijn, te weten, de tweeden var, van zeven jaren; en breek af het altaar van Baäl, dat van uw vader is, en houw af het bos, dat daarbij is. 26 En bouw de HEERE, uw God, een altaar, op de hoogte dezer sterkte, in een bekwame plaats; en neem de tweeden var, en offer een brandoffer met het hout der hage, die gij zult hebben afgehouwen.

27 Toen nam Gideon tien mannen uit zijn knechten, en deed, gelijk als de HEERE tot hem gesproken had. Doch het geschiedde, dewijl hij zijns vaders huis en de mannen van die stad vreesde, van het te doen bij dag, dat hij het deed bij nacht. 28 Als nu de mannen van die stad des morgens vroeg opstonden, ziet, zo was het altaar van Baäl omgeworpen, en de haag, die daarbij was, afgehouwen, en die tweede var was op het gebouwde altaar geofferd. 29 Zo zeiden zij, de een tot de ander: Wie heeft dit stuk gedaan? En als zij onderzochten en navraagden, zo zeide men: Gideon, de zoon van Joas, heeft dit stuk gedaan. 30 Toen zeiden de mannen van die stad tot Joas: Breng uw zoon uit, dat hij sterve, omdat hij het altaar van Baäl heeft omgeworpen, en omdat hij de haag, die daarbij was, afgehouwen

heeft. 31 Joas daarentegen zeide tot allen, die bij hem stonden: Zult gij voor de Baäl twisten; zult gij hem verlossen? Die voor hem zal twisten, zal nog dezen morgen gedood worden! Indien hij een god is, hij twiste voor zichzelven, omdat men zijn altaar heeft omgeworpen. 32 Daarom noemde hij hem te dien dage Jerubbaäl, zeggende: Baäl twiste tegen hem, omdat hij zijn altaar heeft omgeworpen.
33 Alle Midianieten nu, en Amalekieten, en de kinderen van het oosten, waren samenvergaderd, en zij trokken over, en legerden zich in het dal van Jizreel. 34 Toen toog de Geest des HEEREN Gideon aan, en hij blies met de bazuin, en de Abi-ezrieten werden achter hem bijeengeroepen. 35 Ook zond hij boden in gans Manasse, en die werden ook achter hem bijeengeroepen; desgelijks zond hij boden in Aser, en in Zebulon, en in Nafthali; en zij kwamen op, hun tegemoet. 36 En Gideon zeide tot God: Indien Gij Israël door mijn hand zult verlossen, gelijk als Gij gesproken hebt; 37 Zie, ik zal een wollen vlies op de vloer leggen; indien er dauw op het vlies alleen zal zijn, en droogte op de ganse aarde, zo zal ik weten, dat Gij Israël door mijn hand zult verlossen, gelijk als Gij gesproken hebt. 38 En het geschiedde alzo; want hij stond des anderen daags vroeg op, en drukte het vlies uit, en hij wrong de dauw uit het vlies, een schaal vol waters. 39 En Gideon zeide tot God: Uw toorn ontsteke niet tegen mij, dat ik alleenlijk ditmaal spreke; laat mij toch alleenlijk ditmaal met het vlies verzoeken; er zij toch droogte op het vlies alleen, en op de ganse aarde zij dauw. 40 En God deed alzo in denzelven nacht; want de droogte was op het vlies alleen, en op de ganse aarde was dauw.

Er wordt geen melding gemaakt van iets, dat voorviel in de tijd wanneer Israël rust en vrede genoot. De veertigjarige rust na de overwinning op Jabin wordt stilzwijgend voorbijgegaan, en nu begint hier de geschiedenis van een andere benauwdheid, en van de verlossing door Gideon, de vierden van de richteren. Hier is:
I. De rampspoedige toestand van Israël door de invallen van de Midianieten, vers 1-6.
II De boodschap, die God hun zond door een profeet, om hen, door hen van zonde te overtuigen, te bereiden voor verlossing, vers 7-10.
III. Gideon wordt verwekt om hun verlosser te zijn.

1. Een opdracht, die God hem zond door een engel, en die bevestigd werd door een teken vers 11- 24.
2. De eerste vruchten van zijn regering in de reformatie van het huis van zijn vader, vers 25-32.
3. Zijn toebereidselen voor een oorlog met de Midianieten, en de aanmoediging, die hij ontving door een teken, vers 33-40.

RICHTEREN 6:1-6

I. Wij hebben hier Israëls zonde hernieuwd: Zij deden wat kwaad was in de ogen des Heeren, vers 1. Het kind dat zich gebrand heeft past op voor het vuur, maar dit verdorven, onnadenkend volk, dat zo dikwijls smartelijk heeft geleden om zijn afgoderij, keerde er, als Gods oordelen waren weggenomen, weer toe terug. Dit volk heeft een afvallig, weerspannig hart dat door de verschrikking van Gods oordelen niet in ontzag wordt gehouden, noch zich in eer en uit dankbaarheid voor de grote dingen, die Hij voor hen gedaan had verplicht gevoelt om in Zijn liefde te blijven. De voorzienigheid Gods zal het hart en het leven van de zondaren niet veranderen.

II. Israëls benauwdheid herhaald. Dit sprak vanzelf, laat allen, die zondigen, verwachten te zullen lijden, bij "de verkeerde bewijst God zich een worstelaar, ’ Psalm 18:27, en Hij zal in tegenheid wandelen met hen, die in tegenheid wandelen met Hem, Leviticus 26:21, 24 Aangaande nu deze benauwdheid:

1. Zij werd over hen gebracht dooreen zeer verachtelijker vijand. God gaf hen over in de hand van de Midianieten, vers 1, niet de Midianieten in het zuiden, waar Jethro gewoond heeft, maar de Midianieten in het oosten, wier land grensde aan Moab, Numeri 22:4. Het was een volk, dat door ieder geminacht werd als onbeschaafd en zonder leiding, vandaar dat wij hier

niet lezen van enigerlei koning, heer of legerhoofd onder hen, maar de macht, waarmee zij Israël zochten te verderven was een tuchteloze menigte. En wat de zaak nog harder en smartelijker maakte, was dat zij een volk waren, dat vroeger door Israël ten onder was gebracht, ja in zekere zin verdelgd was, Numeri 31:7 en toch waren nu, na bijna twee honderd jaren, de geringe overblijfselen van hen zo vermenigvuldigd en zo versterkt, dat zij instaat waren om als een zeer strenge gesel voor Israël gebruikt te worden. Zo "heeft God hen tot ijver verwekt door diegenen, die geen volk zijn," ja een dwaas volk zijn, Deuteronomium 32:21. Het geringste schepsel zal dienen om hen te kastijden, die de grote Schepper tot hun vijand hebben gemaakt. En als zij, over wie wij gemachtigd waren te heersen, weerspannig en ongehoorzaam aan ons worden, dan moeten wij wèl nagaan of wij het niet aan onze oppermachtige Heerser zijn geworden.

2. Zij werd zeer zwaar, vers 2. De hand van de Midianieten werd sterk over Israël, zuiver en alleen door hun menigte. God had beloofd Israël te vermenigvuldigen als het zand aan de oever van de zee, maar hun zonde hield hun uitbreiding tegen en verminderde hen, en toen hebben hun vijanden, ofschoon zij anders in ieder opzicht hun minderen waren, hen door hun aantal overtroffen. Zij kwamen gelijk de sprinkhanen in menigte, vers 5, niet meteen geregeld leger, om hen aan te tasten in het veld, maar in verwarde drommen, om het land te plunderen, er zich te nestelen, en zich te verrijken met de buit. Het waren niet meer dan roversbenden. En het zondige Israël, door de zonde van God gescheiden, had moed noch kracht, om hun het hoofd te bieden. Let op de ellendige verwoesting, die de Midianieten met hun benden van plunderaars in Israël hebben aangericht.

Hier zien wij:
A. De Israëlieten gevangen gezet, of liever zichzelf gevangen zettende, in holen en spelonken, vers 2. Dit kwam alleen van hun eigen vreesachtigheid en lafhartigheid, waardoor zij liever wilden vluchten dan vechten, het was de uitwerking van een schuldig geweten, waardoor zij sidderden op het ritselen van een blad, en de rechtvaardige straf van hun afval van God, die aldus tegen hen streed met dezelfde verschrikkingen, waarmee Hij anders voor hen gestreden zou hebben, ware het niet hierom geweest, dan zouden wij niet anders kunnen denken, dan dat Israël volkomen opgewassen was tegen de Midianieten, volkomen instaat om hun het hoofd te bieden, maar het hart, dat God verlaat, is verloren niet slechts voor hetgeen goed is, maar ook voor hetgeen groot is. De zonde beneemt de mens moed en krachten, en maakt dat hij wegsluipt in holen en spelonken. De dag zal komen, wanneer oversten van de volken en machtigen tevergeefs tot rotsen en bergen zullen roepen om op hen te vallen.

B. De Israëlieten verarmd, zeer verarmd, vers 6. De Midianieten en de andere kinderen van het oosten, die zich bij hen voegden, om van roof en plundering te leven, zoals lang tevoren de Sabeërs en Chaldeen Job beroofd en geplunderd hebben, deze vrijbuiters deden herhaalde invallen in het land Kanaän. Dit vruchtbare land had een grote bekoorlijkheid voor hen, en door de traagheid en weelde waarin de Israëlieten door veertig jaren van rust en vrede verzonken waren, werden zij en hun bezittingen een gemakkelijke prooi voor hen. Zij kwamen op tegen hen, vers 3, zij legerden zich tegen hen, vers 4, en namen hun vee mee, inzonderheid talloze kamelen, vers 5, geen vliegende colonne om een uitval tegen hen te doen, en dan weer weg te trekken, maar zij besloten zich een weg te banen naar het hart van het land tot aan Gaza aan de westzijde, vers 4. Zij lieten de Israëlieten gerust hun akkers bezaaien, maar tegen de oogst kwamen zij alles wegroven, zij aten het op of verwoestten het, gras zowel als koren, en als zij heengingen namen zij de schapen en ossen mede, kortom, zij lieten aan Israël niets over dan hetgeen door hen, de rechtmatige eigenaars, naar de holen en spelonken gebracht werd.

Nu kunnen wij hierin zien:
a. De rechtvaardigheid Gods in de straf van hun zonde. Zij hadden verzuimd God te eren met de tienden van hun inkomsten en met offeranden en hadden datgene voor Baäl bereid, waarmee God gediend had moeten worden, en nu zendt God hun rechtvaardig een vijand om het "weg te nemen op zijn tijd," Hosea 2:8, 9.
b. Het gevolg van Gods wijken van een volk: als Hij heengaat, gaat alles weg, en het kwaad komt binnen. Toen Israël bij God bleef, hebben zij geoogst wat door anderen werd gezaaid Jozua 24:13, Psalm 105:44, maar nu God hen had verlaten, oogstten anderen wat zij hadden gezaaid. Laat ons dit een aanleiding wezen, om God te loven voor onze nationale rust en vrede, en dat wij eten van het werk van onze handen.

III. Israël eindelijk ontwaakt tot het besef van Gods hand in deze rampen. Gedurende zeven jaren hebben de Midianieten jaar op jaar deze invallen bij hen gedaan, ieder opvolgend jaar nog verwoestender dan het vorige, vers 1 totdat, alle andere hulp of bijstand ontbrekende de kinderen Israëls riepen tot de Heere, vers 6 want het roepen tot Baäl had hen ten verderve gebracht, en zou hen niet helpen. Als God oordeelt, zal Hij overwinnen, en de zondaren zullen er toe gebracht worden om of voor Hem te buigen, of te breken.

RICHTEREN 6:7-10
I. Merk hier op, hoe God kennis neemt van Israëls roepen, toen het, ten laatste, tot Hem gericht werd. Hoewel zij Hem hadden veronachtzaamd en hun hof hadden gemaakt aan Zijn mededingers, en hoewel zij de ogen niet tot Hem ophieven voordat zij er door de uiterste nood toe gedrongen waren, heeft Hij toch op hun klacht hulp voor hen beschikt. Aldus wilde Hij tonen hoe bereid Hij is te vergeven, hoe ras Hij is om genade te betonen, en hoe geneigd om het gebed te verhoren, opdat de zondaren aangemoedigd zullen zijn om berouw te hebben, en tot Hem weer te keren, Psalm 130:4.

II. De methode, die God volgde, om verlossing voor hen te werken. Eer Hij een engel zond om hun een verlosser te verwekken, zond Hij een profeet, om hen te bestraffen om hun zonde, en hen tot berouw en bekering te brengen, vers 8. Deze profeet wordt niet genoemd, maar hij was een man, een profeet, niet een engel, zoals in Hoofdstuk 2:1. Of deze profeet zijn boodschap aan de kinderen Israëls bracht bij gelegenheid van een algemene samenkomst ter plechtige viering van een feest, of bij een andere grote gelegenheid, of dat hij van stad tot stad ging en van stam tot stam, met een prediking van die strekking, is niet zeker, maar zijn boodschap was: hen te overtuigen van zonde, opdat zij in hun roepen tot de Heere deze met smart en schaamte zouden belijden, maar hun adem niet zouden verspillen door slechts te klagen over hun benauwdheid. Zij riepen tot God om een verlosser, en God zond hun een profeet om hen te onderwijzen, en hen te bereiden voor verlossing. Wij hebben reden te hopen, dat God voornemens is ons genade te betonen, als wij bevinden dat Hij er ons door Zijn genade voor toebereidt. Indien Hij tot hem, die ziek is, een gezant, een uitlegger zendt om de mens zijn rechten plicht te verkondigen, zo zal Hij hem genadig zijn, en herstelling geven, Job 33:23, 24. Het zenden van profeten aan een volk, en het voorzien van een land met getrouwe leraren, is een teken ten goede, en een bewijs dat God genade voor hen heeft weggelegd. Aldus brengt Hij ons tot zich weer, en dan laat Hij Zijn aanschijn over ons lichten, Psalm 80:20.

Wij hebben hier de hoofdpunten van de boodschap, die deze profeet in de naam des Heeren tot Israël heeft gebracht.

A. Hij houdt hun de grote dingen voor die God voor hen gedaan heeft, vers 8, 9. Alzo zegt de Heere, de God Israëls. Zij hadden de goden van de volken aangebeden, alsof zij zelf geen God hadden om te aanbidden, en dus de god mochten kiezen, die zij wilden, maar zij worden hier herinnerd aan Één, die zij hadden vergeten, die bekend was als de God van Israël en tot Hem moeten zij weerkeren. Zij hadden zich tot andere goden gewend, alsof hun God onmachtig of onwillig was om hen te helpen, en daarom wordt hun gezegd wat Hij gedaan heeft voor hun vaderen in wier lenden zij waren, en waarvan de weldaad en het voordeel waren nedergekomen tot deze hun ondankbare nakomelingen.
a. Hij heeft hen doen opkomen uit Egypte, waar zij anders in altijddurende armoede en slavernij zouden gebleven zijn.
b. Hij heeft hen verlost van de hand van allen, die hen dekten. Dit wordt vermeld om te kennen te geven dat de reden, waarom zij nu niet verlost waren van de hand van de hen drukkende Midianieten, niet was gebrek aan macht of bereidwilligheid in God, maar omdat zij zich door hun ongerechtigheden hadden verkocht, en God hen niet wilde lossen, voor zij door hun berouw de verkoop herriepen.
c. Hij heeft hen in het vreedzaam bezit gesteld van dit goede land. Dit verzwaarde niet slechts hun zonde, en hechtte er het schandmerk aan van lage ondankbaarheid, maar het rechtvaardigde God, en zuiverde Hem van allen blaam wegens de benauwdheid, waarin zij nu waren. Zij konden niet zeggen dat Hij onvriendelijk was, want Hij had hun alle mogelijke bewijzen gegeven van het goede met hen voor te hebben. Als hun desniettemin kwaad overkomt, dan hebben zij dit zichzelf te wijten.

B. Hij toont hun het licht uitvoerbare en billijke van hetgeen God van hen eiste en verwachtte, vers 10. "Ik ben de Heere uw God, aan wie gij de grootste verplichtingen hebt: vreest de goden van de Amorieten niet," dat is: aanbidt hen niet, bewijst hun generlei eer, aanbidt hen niet uit vrees dat zij u anders kwaad zullen doen, immers, welk kwaad kunnen zij u doen, zolang Ik de Heere uw God ben? Vreest God, en dan behoeft gij hen niet te vrezen." C. Hij beschuldigt hen van rebellie tegen God, die hun dit gebod had opgelegd, maar gij zijt aan Mijn stem niet gehoorzaam geweest. De beschuldiging is in weinig woorden vervat, maar zij is zeer zwaarwichtig: dit was de boosheid van al hun zonde, het was ongehoorzaamheid aan God, en daarom was zij het, die al deze rampen over hen bracht, waaronder zij nu gebukt gingen, ingevolge de bedreigingen, die aan deze geboden waren toegevoegd. Hij bedoelt hiermede hen tot bekering te brengen, en onze bekering zal dan recht en waar zijn, als het de zondigheid van de zonde, de ongehoorzaamheid aan God is, die wij er voornamelijk in betreuren.

RICHTEREN 6:11-24

Er wordt ons niet gezegd welke uitwerking de prediking van de profeet op het volk heeft gehad, maar wij kunnen hopen dat zij een goede uitwerking heeft gehad, en dat sommigen van hen tenminste tot berouw en bekering zijn gekomen, want nu hebben wij terstond daarna het aanbreken van de dag van hun verlossing door de krachtdadige roeping van Gideon om het bevel op zich te nemen over de krijgsmacht tegen de Midianieten.
I. De persoon, aan wie deze dienst werd opgedragen, was Gideon, de zoon van Joas, vers 11. De vader was nog wel in leven, maar hij werd voorbijgegaan, en deze eer gelegd op zijn zoon, want de vader heeft in zijn eigen gezin de dienst van Baäl opgehouden, vers 25 waartegen zijn zoon, naar wij kunnen onderstellen zoveel hij vermocht heeft getuigd. Hij behoorde tot de halve stam van Manasse, die in Kanaän was gevestigd, en was van het geslacht van Abiëzer, het oudste huis van die stam. Tot nu toe werden de richteren verwekt uit de stam die het meest onder de verdrukking had te lijden, en zo was het waarschijnlijk ook hier.

II. De persoon, die hem deze opdracht gaf, was een engel des Heeren, het schijnt geen geschapen engel geweest te zijn, maar de Zoon van God zelf, het eeuwige Woord, de Heere van de engelen, die toen bij de een of andere grote gelegenheid in menselijke gedaante is verschenen, als een preludium (zegt de geleerde bisschop Patrick) van hetgeen Hij in de volheid des tijds doen zou, toen Hij onze natuur aangenomen heeft, eens voor altijd, zoals wij zeggen. Deze engel wordt hier JHWH genoemd, de onuitspreekbare naam van God, vers 14, 16, en Hij zei: Ik zal met u zijn. Deze Goddelijke persoon verscheen hier aan Gideon, en het is opmerkelijk hoe Hij hem vond.

1. Afgezonderd, geheel alleen. God openbaart zich dikwijls aan Zijn volk als zij buiten het rumoer en het gewoel van deze wereld zijn. Stilte en eenzaamheid bevorderen onze gemeenschap met God.

2. Bezig met tarwe te dorsen met een staf of stok, want dat is de betekenis van het Hebreeuwse woord, zoals die waarmee zij wikke en komijn uitsloegen, Jesaja 28:27, maar die hier gebruikt werd om tarwe uit te slaan, waarschijnlijk omdat hij slechts weinig te dorsen had, en daarom had hij de ossen niet nodig om het koren uit te treden. Het werd toen niet als enigerlei verkleining voor hem beschouwd, hoewel hij een persoon was van enig aanzien, en een strijdbare held, om zijn hand te slaan aan het werk van de landman. Hij had veel dienstknechten, vers 27, en toch wilde hij zijn tijd niet in ledigheid doorbrengen. Wij stellen ons op de weg om Goddelijke bezoeken te ontvangen, als wij ons met eerlijken arbeid bezighouden. De tijding van Christus' geboorte werd aan de herders gebracht, toen zij de wacht hielden over hun kudden. Het werk, dat hij deed, was een embleem van het grotere werk, waartoe hij nu geroepen stond te worden, zoals het vissen dit voor de apostelen was. Van het dorsen van tarwe wordt hij weggehaald om de Midianieten te dorsen, Jesaja 41:15.

3. In benauwdheid. Hij dorste zijn tarwe, niet op de dorsvloer, de bestemde plaats er voor, maar bij de wijnpers, in de een of andere verborgen hoek, uit vrees voor de Midianieten. Hij zelf leed onder de algemene ramp, en nu kwam de Engel hem bezielen en aanmoedigen tegen de Midianieten, nu hij zelf uit eigen ervaring kon spreken over het harde en zware van hun juk. De dag van de grootste benauwdheid is Gods tijd om tot hulp van Zijn volk te verschijnen. Laat ons nu zien wat er tussen de Engel en Gideon is voorgevallen, die, eer Hij was heengegaan, niet met zekerheid wist dat Hij een engel was, maar dacht dat Hij een profeet was.
A. De Engel sprak hem aan met achting, en verzekerde hem, dat God met hem was, vers 12. Hij noemt hem strijdbare held, of-naar de Engelse overzetting-machtig man van kloekmoedigheid, misschien wel omdat hij zag dat hij uit alle macht zijn koren dorste, en hebt gij een man gezien, die vaardig in zijn werk is? -waarin dat werk dan ook moge bestaan- hij zal voor het aangezicht van koningen gesteld worden. Die getrouw is over het weinige, zal over veel gezet worden. Gideon was een man van een kloeke, werkzame geest en toch was hij nu als begraven in onbekendheid vanwege de ongerechtigheid van de tijden, maar hier wordt hij nu aangemoedigd om iets groots te ondernemen, met dat woord: De Heere is met u, of, zoals de Chaldeeër het leest: 'Het Woord des Heeren is uw hulp." Het was zeer waar, dat de Heere met hem was, toen deze Engel met hem was.
Met dit woord:
a. Geeft Hij hem zijn opdracht. Als wij God met ons hebben, dan zal dit ons rechtvaardigen en doorhelpen in onze ondernemingen.
b. Bezielt Hij hem, maakt Hij hem bekwaam voor de volvoering van zijn opdracht. "De Heere is met u om u te besturen en te sterken, u te bemoedigen en te ondersteunen."

c. Verzekert Hij hem van voorspoed, want zo God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn ? Zo Hij met ons is, kan ons niets ontbreken. Gods tegenwoordigheid is het alles in alles van onze voorspoed, wat wij ook doen. Gideon was een strijdbare held, en toch kon hij zonder de tegenwoordigheid Gods niets tot stand brengen, en die tegenwoordigheid is genoeg om ieder man tot een strijdbare held te maken en een man ten allen tijde met moed te bezielen.

B. Gideon gaf een zeer neerslachtig antwoord op deze blijde begroeting, vers 13. "Och mijn Heer, zo de Heere met ons is" (waarvoor de Chaldeeër leest: Is "de Shechina des Heeren onze hulp?" dit dus hetzelfde makende als het Woord des Heeren) waarom is ons dan dit alles wedervaren? Al die moeite en dat verdriet, veroorzaakt door de invallen van de Midianieten, waardoor ik genoodzaakt ben om tarwe te dorsen bij de wijnpers, al dit verlies, al die smart en verschrikking, en waar zijn al Zijn wonderen, die onze vaders ons verteld hebben? Merk op in dit antwoord, dat hij geen achtslaat op de hem toegekende lof, dat die hem ook niet in het minst verheft, of hem bemoediging geeft, hoewel de Engel zeer waarschijnlijk wat Hij zei aangepast heeft aan hetgeen waaraan Gideon heeft gedacht, terwijl zijn ijverige handen bezig waren met zijn tarwe, hebben zijn werkzaam brein en zijn kloekmoedig hart Israëls verlossing en Midians ondergang bepeinsd, met welk peinzen Hij, die het hart kent, als het ware, instemt, hem een strijdbare held noemende om die kloekmoedige plannen en voornemens, en hem een weg openende, om ze ten uitvoer te brengen. Maar Gideon alsof hij zich niet bewust was van iets groots of bemoedigende in zijn eigen gemoed, blijft slechts staan bij de verzekering, die de Engel hem gaf van Gods tegenwoordigheid, als hetgeen voor hen alle vertroosting in zich sloot. Merk op: de Engel sprak tot hem persoonlijk: De Heere is met u, maar Gideon spreekt voor hen allen: zo de Heere met ons is, zich voegende bij de duizenden Israëls, en geen troost erkennende, of zij moeten er allen in delen, zó verre is van hem het denkbeeld om hem te monopoliseren, al werd hem daar nu ook zo mooi de gelegenheid toe aangeboden. Mannen, aan wie het openbare welzijn ter harte gaat, achten dat alleen een eer en blijdschap voor zichzelf, dat hun de gelegenheid geeft om de openbare belangen van de kerk Gods te dienen.

Gideon was een strijdbare held, maar vooralsnog zwak in geloof, waardoor het moeilijk voor hem was om de verzekeringen, die hem nu gegeven waren van de tegenwoordigheid Gods, in overeenstemming te brengen met:
a. De ellende, waarin Israël nu gedompeld was, waarom is ons dan dit alles (en dit alles was niet weinig) wedervaren? Het is soms moeilijk, maar nooit onmogelijk, onze tegenspoed en de rampen die ons treffen, overeen te brengen met de tegenwoordigheid Gods en Zijn gunst.

b. Het toeven van hun verlossing. Waar zijn al Zijn wonderen, die onze vaders ons verteld hebben? Waarom heeft niet dezelfde macht, die onze vaderen verlost heeft van het juk van de Egyptenaren, ons verlost van de hand van de Midianieten?" Alsof, omdat God niet onmiddellijk wonderen werkte tot hun verlossing, al hebben zij ook door hun zonde Zijn gunst en hulp verbeurd, het nu ook betwijfeld moest worden, of Hij wel ooit de wonderen had gewerkt, die hun vaders hun verteld hadden of, zo Hij ze toen ook al gewerkt had, Hij thans dezelfde wijsheid, en macht en liefde voor Zijn volk had, die Hij vroeger gehad heeft. Dit was zwakheid. Wij moeten niet verwachten dat de wonderen, die gewrocht werden, toen de kerk geformeerd werd, en grote waarheden aan het licht gebracht moesten worden, voortgezet en herhaald zullen worden, als die formatie geschied is, en deze waarheden volkomen bevestigd zijn, neen en ook niet, dat de zegeningen en weldadigheden, die God geschonken heeft aan onze vaderen, die Hem dienden en zich trouw aan Hem hielden, vernieuwd zullen worden aan ons, als wij ontaarden en van Hem afvallen.
Gideon had niet moeten zeggen:

Ten eerste: dat God hen in de hand van de Midianieten had gegeven, want door hun ongerechtigheden hadden Zij zich verkocht, noch,
Ten tweede. Dat, nu zij in hun handen waren, Hij hen verlaten had, want Hij had hun nu onlangs een profeet gezonden, vers 8, hetgeen een stellige aanduiding was, dat Hij hen niet had verlaten.

C. De Engel gaf hem een afdoend antwoord op zijn tegenwerpingen door hem de opdracht te geven om Israël uit de hand van de Midianieten te verlossen, en hem van welslagen er in te verzekeren, vers 14. Nu wordt de Engel JHWH genoemd, want Hij spreekt als gezaghebbende en niet als een boodschapper.
a. Er was iets buitengewoons in de blik, waarmee Hij Gideon nu aanzag, het was een genadig, gunstrijk aanzien, dat zijn terneergeslagen moed verlevendigde en zijn vrees tot zwijgen bracht een blik als die, waarmee "Gods aangezicht de oprechte aanschouwt," Psalm 11:7. Hij zag hem aan en glimlachte over zijn tegenwerpingen die Hij niet direct beantwoordde of weerlegde maar Hij bekleedde hem met een macht, waardoor hij weldra instaat zal zijn er zelf op te antwoorden, en zich dan schamen zal van ze ooit gemaakt te hebben. Het was een sprekende blik, zoals die, waarmee Christus Petrus heeft aangezien, Lukas 22:61, een machtige blik, een blik, die op verwonderlijke wijze nieuw licht en nieuw leven deed doordringen tot Gideons hart, en hem bezielde met een edelmoedige ijver, veel groter dan die hij in het eerst had gevoeld.

b. Maar er was nog veel meer in hetgeen Hij tot hem zei.
Ten eerste. Hij gaf hem de last om als Israëls verlosser op te treden en te handelen. De weinigen onder het volk, die nadachten -en onder deze was Gideon zelf- verwachtten dat hun zo'n verlosser verwekt zou worden overeenkomstig Gods vroegere methode, in antwoord op het geroep van het verdrukte Israël, en nu wordt aan Gideon gezegd: "Gij zijt de man: Ga henen in deze uw kracht, deze kracht waarmee gij thans tarwe dorst, ga heen en gebruik haar voor een edeler doeleinde: Ik zal u een dorser van mensen maken."
Of liever: "Deze kracht, waarmee gij thans door deze blik ziet begiftigd." God gaf hem zijn opdracht door hem al de hoedanigheden te geven, die nodig waren voor de volvoering er van, hetgeen meer is dan de machtigste vorsten en potentaten op aarde doen kunnen voor hen aan wie zij een opdracht geven. Gods bekwaammaking van de mensen voor werk is een stellig en blijvend bewijs, dat Hij er hen toe roept. "Ga heen niet in uw kracht, die natuurlijk en van uzelf is, steun niet op uw eigen dapperheid, maar ga heen in deze uw kracht, deze, die gij thans hebt ontvangen, ga heen in de kracht van de Heere God, dat is de kracht, waarmee gij u moet versterken."
Ten tweede. Hij verzekerde hem van voorspoed, dit was genoeg om hem te bezielen met moed, hij kon vertrouwen dat zijn poging niet zal mislukken, zij zal niet uitlopen op zijn eigen schande, noch op schade en nadeel voor zijn volk (zoals dit met mislukte ondernemingen gewoonlijk het geval is) maar op zijn eer en hun geluk, gij zult Israël uit der Midianieten hand verlossen, en zo zult gij niet alleen een ooggetuige van, maar een heerlijk werktuig zijn voor zulke wonderen als die uw vaders u verteld hebben." Wij kunnen veronderstellen dat Gideon er uitzag als iemand, die verbaasd was over de verwonderlijke, verrassende kracht, die hem was meegedeeld, en zich afvroeg, of hij wel aan kan op hetgeen hij, hoorde. De Engel bekrachtigt zijn opdracht door een "teste meipso-een beroep op zijn eigen gezag," meer was niet nodig. "Heb Ik u niet gezonden? Ik, die alle macht heb in hemel en op aarde, en hier inzonderheid macht heb als Israëls Koning, om op onmiddellijke wijze orders en opdrachten te geven. "Ik, die ben die Ik ben," dezelfde, die Mozes gezonden heeft." Exodus 3:14.

D. Gideon maakte een zeer bescheiden bezwaar tegen deze opdracht, vers 15. Och mijn Heer, waarmee zal ik Israël verlossen? Deze vraag duidt hem aan: of
a. Als wantrouwende God en Zijn macht. Alsof het onmogelijk voor hem was Israël te verlossen, al zou God ook met hem wezen. Oprecht geloof is dikwijls zwak, toch zal het niet afgewezen, maar aangemoedigd en versterkt worden. Of:
b. Als begerig te weten welke methode hij er voor gebruiken moet. "Heere, alles is tegen mij voor zo'n onderneming, als ik het doen moet, dan moet Gij er mij voor op de weg stellen." Zij, die een opdracht krijgen van God, moeten instructies er voor zoeken bij Hem, en ze dan ook van Hem verwachten. Of liever:
c. Als nederig, zichzelf wantrouwend, en zelfverloochenend. De Engel had hem geëerd, maar zie, hoe geringschattend hij van zichzelf spreekt. "Mijn duizend, dat is mijn geslacht is, vergelijkenderwijs, het armste in Manasse (misschien meer verarmd door de Midianieten dan andere geslachten) "en ik ben de kleinste, dat is de geringste, in mijns vaders huis, wat zou ik vermogen te doen? Ik ben volkomen ongeschikt voor de dienst, en de eer er van onwaardig. God verkiest dikwijls grote dingen te doen door hen, die klein zijn inzonderheid die klein zijn in eigen ogen. God schept er behagen in de nederigen te verhogen.

E. Deze tegenwerping werd spoedig beantwoord met een herhaling van de belofte, dat God met hem zijn zal, vers 16. "Voer uw armoede en geringheid niet aan als een bezwaar, zulke dingen hebben wel dikwijls de mensen in de weg gestaan bij grote ondernemingen, maar wat betekenen zij voor een man, met wie de Heere is? daar toch Zijn tegenwoordigheid ruimschoots opweegt tegen alle gebrek aan eer of bezitting! Ik zal voorzeker met u zijn, vers 16 om u te besturen en te bekrachtigen, en ik zal zo'n eer op u leggen, u zulk een naam maken, dat gij, hoe gering uw persoonlijke invloed ook is, krijgsknechten genoeg zult hebben om u te volgen, en wees er van verzekerd: gij zult de Midianieten slaan als één enkele man, even gemakkelijk alsof zij slechts een enig man waren en even krachtig en afdoend. Al de duizenden van Midian zullen wezen, alsof zij slechts een hoofd, hadden, dat gij met uw zwaard zult afhouwen."

F. Gideon wenst zijn geloof bevestigd te zien betreffende deze opdracht, want hij wil niet gaarne lichtgelovig zijn ten opzichte van hetgeen zozeer tot zijn eigen lof is, zich niet gaarne tot een onderneming begeven, die zo ver boven zijn krachten is, en waarin hij dan ook vele anderen zou moeten betrekken, maar hij zou gaarne overtuigd willen zijn van zijn gezag, en instaat zijn om anderen te overtuigen van het gezag van Hem, van wie hij deze opdracht ontvangen had. Daarom richt hij tot die Goddelijken persoon, wie Hij ook moge wezen, het verzoek:
a. Dat Hij hem een teken zal doen, vers 17. En daar hem de op dracht gegeven was buiten de gewone weg van de voorzienigheid, kon hij redelijkerwijs verwachten, dat zij bevestigd zal worden door een daad of werking Gods buiten de gewone loop van de natuur. "Doe mij een teken om mij te overtuigen van de waarheid betreffende hetgeen waarover Gij tot mij spreekt, dat het iets meer dan spreken is, en dat Gij het ernstig meent." Thans, nu wij onder de bedeling des Geestes leven, moeten wij geen tekenen verwachten voor onze ogen, zoals Gideon ze hier begeerde, maar moeten wij vurig tot God bidden, dat Hij, zo wij genade hebben gevonden in zijn ogen, ons een teken zal geven in ons hart, door de machtige werkingen Zijns Geestes, verruilende het werk des geloofs, en volledig makende wat er aan ontbreekt.

b. Dat Hij, te dien einde, zich een geschenk of onthaal zou laten welgevallen, om zodoende nog langer de gelegenheid te hebben van met Hem te spreken, vers 18. Zij, die weten wat het is, gemeenschap te hebben met God, begeren haar te doen voortduren, zijn er wars van om

van Hem weg te gaan, en met Gideon bidden zij: Wijk toch niet van hier. Met zijn verzoek dat Hij nog blijven zou, bedoelde Gideon enige spijs voor deze vreemdeling te halen, hij nam Hem niet mee in huis om Hem daar te onthalen, hetzij omdat zijns vaders huis hem en zijn vrienden niet zeer genegen was, of omdat hij liever nog alleen wilde zijn met deze vreemdeling, teneinde het gesprek nog onder vier ogen met hem voort te zetten. Daarom roept hij ook geen dienaar om de spijs tot hem naar buiten te brengen, maar gaat ze zelf halen, of wel, omdat zijn vader Abraham aldus, zonder het te weten, engelen heeft geherbergd, niet in zijn tent, maar onder een boom, Genesis 18:8. Op de belofte des Engels dat Hij zal blijven, haastte hij zich een geitenbokje te bereiden, dat waarschijnlijk reeds op het vuur was om voor zijn eigen middagmaal te dienen, zodat hij het slechts in een korf behoefde te leggen (want er was geen saus bij, en geen schotel met randversiering om het sierlijk op te dienen) en het nat deed hij in een pot, en zo bood hij het de vreemdeling aan vers 19.

Hiermede bedoelde hij:
Ten eerste. Zijn dankbare achting te bewijzen aan deze vreemdeling, en in hem aan God, die hem gezonden had, als er zich op toeleggende om Hem vergelding te doen. Hij had de armoede van zijn geslacht aangevoerd, vers 15, om zich voor verontschuldigd te laten houden van een legerhoofd te zijn, maar niet om zich voor verontschuldigd te laten houden van gastvrijheid te betonen. Uit het weinige, dat de Midianieten hem gelaten hadden, wilde hij genoeg afzonderen om een vriend te onthalen, inzonderheid een bode des hemels. Ten tweede. Om te zien wie en wat deze buitengewone persoon was. Wat hij naar buiten bracht, wordt een geschenk genoemd, vers 18. Het is hetzelfde woord, dat gebruikt wordt om een spijsoffer aan te duiden, en wellicht wordt dit woord, dat beide betekenissen heeft, gebruikt omdat Gideon bedoelde om het aan deze Goddelijke persoon over te laten te bepalen, wat het zijn zou, als het voor Hem stond, een maaltijd of een spijsoffer, en daarnaar zal hij zich dan een oordeel over Hem kunnen vormen, indien Hij er van at als van gewone spijze, dan zal hij veronderstellen dat hij een man, een profeet, is, maar anders zal hij weten met een engel te doen te hebben.

G. De Engel doet hem een teken, in en door hetgeen hij zo vriendelijk voor Hem bereid had, want wat wij aan God offeren tot Zijn eer, en ten teken van onze dankbaarheid aan Hem, zal door Gods genade ons ter vertroosting en voldoening verkeerd worden. De Engel beval hem het vlees en brood uit de korf te nemen, en het op een harde, koude rotssteen te leggen, en er het vleesnat op te gieten, dat, zo hij het warm naar buiten heeft gebracht, daar spoedig koud zou zijn, en Gideon deed alzo, vers 20 gelovende dat de Engel het beval, niet in minachting van zijn beleefdheid, maar om hem een teken te doen, hetgeen Hij ook tot zijn volkomen voldoening gedaan heeft. Want:
a. Hij verkeerde de spijs in een vuuroffer ten lieflijken reuk voor zichzelf, hiermede tonende dat Hij geen mens was die spijs behoefde, maar de Zone Gods, die gediend en geëerd moest worden door offeranden, en die, in de volheid des tijde, zichzelf zou offeren.
b. Hij bracht uit de rotssteen vuur tevoorschijn om dit offer te verteren, niet door de rotssteen te slaan, zoals wij vuur slaan uit een vuursteen, maar door een zachte aanraking met het einde van Zijn staf, vers 21. Hiermede gaf Hij hem een teken, dat hij genade had gevonden in Zijn ogen, want God betuigde Zijn welbehagen in offeranden door ze, indien zij in het openbaar gebracht werden, met vuur van de hemel aan te steken zoals die van Mozes en Elia, en indien zij, zoals dit hier, in het verborgen gebracht werden, met vuur uit de aarde, hetgeen er aan gelijk was, beide waren de uitwerking van Goddelijke macht, en dit aannemen van zijn offer betekende de aanneming van hemzelf, bevestigde zijn opdracht, en was misschien bedoeld om een teken te zijn van zijn welslagen in de volvoering er van, dat hij en zijn leger een

onverwachte verschrikking en verwoesting zullen zijn voor de Midianieten, zoals dit vuur uit de rotssteen.
c. De Engel des Heeren ging weg uit zijn ogen, onmiddellijk, hij ging niet weg zoals een man, maar verdween als een geest. Hier was dus zoveel van een teken, als hij kon begeren.

H. Hoewel Gideon ongetwijfeld wèl bevestigd was in zijn geloof omtrent de Goddelijkheid van de persoon, die met hem gesproken had, was hij er toch voor het ogenblik in grote ontsteltenis door gebracht, totdat God hem gestadig geruststelde en zijn vrees wegnam.
a. Gideon duchtte gevaar voor zichzelf, vers 22. Toen hij zag dat het een Engel des Heeren was (hij bespeurde het niet voordat de Engel wegkwam uit zijn ogen, zoals de twee discipelen niet wisten dat het Jezus was, met wie zij hadden gesproken, eer Hij was weggegaan, Lukas 24:31, toen riep hij uit: Ach Heere Heere, ontferm U over mij, ik ben verloren, omdat ik een Engel des Heeren gezien heb", zoals Jakob, die zich verwonderde dat hij in het leven was gebleven, toen hij God had gezien, Genesis 32:30. Van dat de mens door de zonde zich aan Gods toorn en vloek had blootgesteld, is hem een bode uit de hemel altijd een verschrikking geweest, daar hij nauwelijks op goede tijding vandaar durft hopen, tenminste in deze wereld van de zinnen is het iets ontzaglijke en aangrijpende om een waarneembare gemeenschap te hebben met die wereld van geesten, voor welke wij zulke vreemdelingen zijn geworden. Nu ontzinkt de moed aan Gideon.
b. God spreekt van vrede tot hem, vers 23. Het zou noodlottig voor hem hebben kunnen wezen, maar Hij verzekert hem dat het dit niet zijn zal. De Heere ging weg uit zijn ogen, vers 21. Maar, hoewel hij niet langer moet wandelen door aanschouwen, kan hij nog leven door geloof, het geloof, hetwelk is uit het gehoor, want de Heere zei tot hem met hoorbare stem, (zoals bisschop Patrick denkt) "Vrede zij u, alles is wel, en wees gij er van overtuigd, dat het zo is, vrees niet Hij, die kwam om u te gebruiken in Zijn dienst bedoelde niet u te doden, gij zult niet sterven" Zie hoe bereid God is, het hart te bemoedigen van hen, die beven voor Zijn woord en Zijn tegenwoordigheid, en hun, die ontzag hebben voor Zijn majesteit, verzekeringen te geven van Zijn genade.

I. Eindelijk. Het gedenkteken, dat Gideon oprichtte van dit visioen, had de vorm van een altaar, temeer, omdat het door een soort van offerande op een rotssteen was, zonder de plechtigheid van een altaar, dat de Engel Zijn welbehagen in hem te kennen gaf. Toen was het altaar niet nodig, de staf van de Engel was voldoende om de gave te heiligen zonder een altaar, maar nu was het dienstig om er de herinnering aan te bewaren, hetgeen geschiedde door de naam die hij er aan gaf, JHWH- shalom, vers 24, de Heere is vrede. Dat is:
a. De titel van de Heere, die tot hem sprak, vergel. Genesis 16:13. Dezelfde, die de Heere onze Gerechtigheid is, is onze Vrede, Efeziers 2:14, onze Verzoener, en aldus onze Zaligmaker. Of:
b. De substantie van hetgeen Hij tot hem gezegd had, "De Heere sprak vrede, en schiep deze vrucht van de lippen, zei mij kalm en gerust te zijn, toen ik aldus ontroerd was." Of:
c. Een gebed, gegrond op hetgeen Hij gezegd had, zo verstaan het de kanttekenaren op de Engelse vertaling des Bijbels: De Heere zende vrede, dat is: rust van de tegenwoordige beroering, want nog lag hem het openbare welzijn het naast aan het hart.

RICHTEREN 6:25-32

I. Hier worden aan Gideon orders gegeven om zijn regering te beginnen met de reformatie van het huis van zijn vader, vers 25, 26. Een gemeenschap gevestigd zijnde tussen God en Gideon door de Engel, die hem verschenen was, werd die nu op een andere wijze onderhouden. In dezelfde nacht nadat hij God gezien had, toen zijn hart vol was van gedachten betreffende hetgeen voorgevallen was, hetgeen hij waarschijnlijk nog aan niemand

had meegedeeld, zei de Heere tot hem in een droom: Handel zo en zo. Als Gods bezoeken met dankbaarheid worden ontvangen, zullen zij genadiglijk worden herhaald. Heet God welkom, en Hij zal weerkomen. Gideon krijgt bevel:

1. Om het altaar van Baäl af te breken, dat zijn vader schijnt gehad te hebben, hetzij voor zijn eigen huisgezin, of voor de gehele stad. Zie de macht van Gods genade, dat Hij een hervormer kon verwekken, en de nederbuigendheid van Zijn genade, dat Hij een verlosser wilde verwekken uit het gezin van iemand, die een voorganger was in afgoderij. Maar Gideon moet het nu niet genoeg achten, dat hij aan dat altaar niet aanbad, hetgeen hij, naar wij in liefde hopen, niet gedaan heeft, maar hij moet het afbreken, niet hetzelfde altaar aan God wijden (zoals bisschop Hall opmerkt) maar het moet afbreken en vernietigen. Eerst gebiedt God de monumenten van het bijgeloof neer te werpen, en dan legt Hij Zijn eigen dienst op. Hij moet ook het bos omhakken, dat daarbij is, de plantage van jonge bomen, bestemd voor verfraaiing van de plaats. De geleerde bisschop Patrick verstaat onder het bos het beeld, opgericht in dat bos, waarschijnlijk het beeld van Astaroth, (want het woord voor bos is asherah) dat op of dicht bij het altaar stond.

2. Een altaar op te richten aan God, aan JHWH zijn God, dat waarschijnlijk aangeduid moest worden door een opschrift van die strekking, aan JHWH, Gideons, of Israëls, God. Het zou onbetamelijk geweest zijn in hem, om een altaar te bouwen, zelfs aan de God Israëls inzonderheid voor brandofferen en slachtofferen, en zou verklaard zijn te zijn opgericht in minachting van het altaar te Silo, indien God, die zich niet aan Zijn eigen wetten heeft gebonden, hem niet bevolen had het te doen. Maar nu was het zijn plicht en zijn eer om er voor gebruikt te worden. God wijst hem de plaats aan waar hij het moet bouwen, op de hoogte van deze sterkte, of van deze rots, misschien op dezelfde plaats, waar de Engel hem verschenen was nabij het altaar, dat hij had gebouwd, en hij moet het niet in van de haast doen, maar met de betamelijkheid, die voegt bij een Godsdienstige handeling, met ordening, zoals het in de kanttekening (op de Statenbijbel) heet, overeenkomstig de oude wet voor altaren, die bij een gelegenheid worden opgericht, namelijk dat zij van aarde moeten zijn, en niet van steen. Dit altaar moest opgericht worden op de sterkte of het fort, dat, naar sommigen denken, gebouwd was ter bescherming tegen de Midianieten. Indien dit zo is, dan was het geen beveiliging zolang het altaar van Baäl er zo dicht bij was, maar het werd een wezenlijke sterkte, toen een altaar des Heeren op zijn hoogte gebouwd was, want dat is onze beste beschutting.
Op dit altaar:
A. Moest hij brandoffers offeren. Twee varren moest hij offeren, de var van zijn vader, en de tweede var van zeven jaren, zo behoort het gelezen te worden, en niet zoals in onze overzetting een var, te weten de tweede var van zeven jaren. De eerste moest hij, naar wij kunnen veronderstellen, voor zichzelf offeren, de tweede voor de zonden van zijn volk, dat hij moest verlossen. Het was nodig, dat hij aldus vrede zou maken met God, eer hij oorlog ging voeren tegen Midian. Voordat de zonde vergeven is door het grote offer is niets goeds te verwachten. Men onderstelt dat deze varren bestemd waren, om op Baäls altaar geofferd te worden, maar nu werden aangewend tot een beter gebruik. Aldus zal, wanneer de sterk bewapende overwonnen en uit de bezitting gestoten is, de sterkere dan hij de roof uitdelen, datgene voor zich nemen, wat zij voor Baäl bereid hadden, laat Hem komen die er recht op heeft, en geef het Hem.

B. Baäls bos, of beeld, of wat het dan ook geweest zij, dat de heiligheid en het sieraad was van dit altaar, moet niet verbrand worden maar als brandstof gebruikt worden voor Gods altaar, om te kennen te geven, niet alleen dat alles wat zich tegen God stelt vernietigd zal

worden, maar dat de gerechtigheid Gods in deze vernietiging verheerlijkt zal worden. God beval aan Gideon dit te doen:
a. Om zijn ijver voor de Godsdienst op de proef te stellen, het was noodzakelijk dat hij daar bewijzen van zou geven, eer hij te velde trok, om er bewijzen te geven van zijn kloekmoedigheid.
b. Teneinde hierdoor enige stappen te doen die tot Israëls reformatie zouden leiden, en die de weg moesten banen voor hun verlossing. Zonde, de oorzaak, moet weggenomen worden, hoe zou anders de benauwdheid tot een einde komen, die er slechts het gevolg van was? En men mocht hopen dat dit voorbeeld van Gideon die weldra zo groot een man zal blijken te wezen, gevolgd zal worden door de overige steden en stammen, en dat de verwoesting van dit een altaar van Baäl de verwoesting zal wezen van velen.

II. Gideon was het hemelse gezicht gehoorzaam, vers 27. Hij, die over het Israël Gods zal bevelen, moet zonder tegenspreken of twisten onderworpen zijn aan de God van Israël, en als type van Christus, moet hij eerst zijn volk verlossen van hun zonden, en daarna hen verlossen van hun vijanden.

1. Hij had eigen dienstknechten, op wie hij zich kon verlaten, en die, naar wij kunnen onderstellen, evenals hij, hebben vastgehouden aan hun oprechtheid, en de knie niet voor Baäl hadden gebogen, en daarom ijverig waren om hem te helpen het altaar van Baäl af te breken.

2. Hij had geen gewetensbezwaar om de var van zijn vader te nemen, en hem zonder toestemming van zijn vader aan God te offeren, omdat God, die hem uitdrukkelijk bevolen had dit te doen, er meer recht op had dan zijn vader, en het was inderdaad de grootste vriendelijkheid, die hij zijn vader kon bewijzen, om zijn zonde te voorkomen.

3. Hij verwachtte er zich het misnoegen van het huis van zijn vader mee op de hals te zullen halen, en de kwaadwilligheid van zijn naburen, en toch deed hij het, gedenkende hoezeer het tot lof is geweest van Levi, dat hij in de zaak van God tot zijn vader en zijn moeder zei, ik zie hem niet, Deuteronomium 33:9, En daar hij zeker was van de gunst Gods, vreesde hij de toorn van de mensen niet, Hij, die hem bevolen heeft het te doen, zal hem ondersteunen en verdedigen. Maar:

4. Hoewel hij hun toorn niet vreesde als het gedaan was, heeft hij toch om hun tegenstand te voorkomen terwijl hij het deed, wijselijk besloten om het bij nacht te doen, ten einde bij zijn heilige handeling niet gestoord te worden. En sommigen denken dat hij het deed in dezelfde nacht, waarin God hem bevolen heeft het te doen, dat hij, zodra hij de orders ertoe ontvangen had, er zich dadelijk toe heeft begeven om ze uit te voeren, en er vóór de morgen mee klaar was.

III. Hij kwam daardoor in levensgevaar, vers 28-30.
1. Het gebeurde was spoedig ontdekt. Toen Gideon die arbeid had verricht, verlangde hij niet dat het verborgen zou blijven, en dat kon ook niet, want de mannen van de stad stonden s' morgens vroeg op, zeker om hun gebeden te doen bij het altaar van Baäl, en aldus de dag te beginnen met hun god, zoals hij dan was, een beschaming voor hen, die zeggen dat de ware God hun God is, en toch geen gebed tot Hem opzenden in de morgen, noch tot Hem opzien.

2. Spoedig werd ontdekt wie het gedaan had. Er werd een nauwkeurig onderzoek ingesteld, men wist dat Gideon afkerig was van de dienst van Baäl, hetgeen hem in verdenking bracht,

en het stellige bewijs tegen hem bleef niet uit. "Er is niet aan te twijfelen: Gideon heeft dit stuk gedaan."

3. Deze ontaarde Israëlieten waren tot zo'n diepte van goddeloosheid gezonken, dat zij, toen Gideon schuldig werd bevonden aan deze daad, achtten dat hij volgens de wet deswege moest sterven, en van zijn vader, (die door hun afgoderij te begunstigen, hun maar al te veel reden had gegeven om te verwachten dat hij hun ter wille zou zijn) verlangden, dat hij hem aan hen zou overleveren. Breng uw zoon uit, dat hij sterve. Ontzet u hierover, gij hemelen, en beef, gij aarde! Volgens de wet Gods, moesten de aanbidders van Baäl ter dood gebracht worden, maar deze boze mannen willen de doodstraf toepassen op de aanbidders van de God van Israël. Hoe buitensporig verzot waren zij op hun afgoden! Was het niet genoeg, dat zij de keur van hun varren aan Baäl offerden, moeten zij ook nog de kloekste jongeling uit hun stad doen vallen als een offer aan die drekgod, als zij voorgeven dat hij beledigd was? Hoe spoedig zullen afgodendienaars vervolgers worden!

IV. Hij werd uit de handen van zijn vervolgers gered door zijn vader, vers 31.
1. Sommigen van Gideons vervolgers hebben niet slechts de eis gedaan, dat hij ter dood gebracht zou worden, maar zij bleven er bij dat de doodstraf aan hem voltrokken zou worden. In weerwil van de zware oordelen, die wegens hun afgoderij over hen gekomen waren, wilden zij toch van geen hervorming weten, maar bleven in tegenheid wandelen met God, toen Hij in tegenheid wandelde met hen.

2. Maar nu stelde Joas zich voor hem in de bres. Hij was een van de voornaamste mannen van de stad. Zij, die macht hebben, kunnen zeer veel doen ter bescherming van een eerlijk man en een eerlijke zaak, en als zij op die wijze hun macht gebruiken, dan zijn zij Gods dienaren ten goede. Deze Joas had Baäls altaar begunstigd, maar nu neemt hij hem in bescherming, die het had afgebroken, hetzij:
A. Uit natuurlijke genegenheid voor zijn zoon, en misschien wel uit een bijzondere achting, die hij hem toedroeg, als een deugdzaam, kloekmoedig en in alle opzichten prijzenswaardig jongeling, hem er niet minder om liefhebbende en waarderende, dat hij zich niet met hem in de Baälsdienst had verenigd. Er zijn velen, die de moed niet hebben om zelf in hun oprechtheid te volharden, maar wier geweten hen toch dringt om hen te echten en lief te hebben, die het wel doen. Had Joas al enige genegenheid voor Baäl, dan had hij toch nog grotere genegenheid voor zijn zoon. Of
B. Uit zorg voor het openbare welzijn. Het grauw werd oproerig, en hij vreesde dat het nog oproeriger zou worden, en daarom heeft hij, zoals sommigen denken, zich ingespannen om het tumult tot bedaren te brengen. "Laat de rechters beslissen, het is niet uw zaak, uw roeping vonnis over iemand te vellen, laat hem, die dat beproeft, gedood worden, hij bedoelt, niet gedood worden als een afgodendienaar, maar als een rustverstoorder en oproerverwekker. Op diezelfde wijze werd Paulus te Efeziers gered uit de handen van hen, die even ijverig waren voor Diana als deze hier voor Baäl, Handelingen 19:40. Of:
C. Uit overtuiging, dat Gideon wèl gedaan had. Misschien had zijn zoon de zaken met hem besproken, of misschien heeft God, die alle harten in Zijn hand heeft, een stille maar krachtige invloed op hem geoefend en hem bewogen om tegen de voorstanders van Baäl op te treden, hoewel hij vroeger in hun aanbidding van Baäl had berust. Het is goed om op te treden voor God, als wij hiertoe geroepen zijn, of schoon er geen of weinigen zijn, die ons ondersteunen, want God kan het hart neigen van hen, van wie wij dit weinig verwacht zouden hebben, om ons bij te staan. Laat ons onze plicht doen, en op God vertrouwen voor onze veiligheid.

Twee dingen voert Joas aan:

a. Dat het ongerijmd van hen is, om voor Baäl te twisten. "Wilt gij, die Israëlieten zijt de aanbidders van de een, enig levende en ware God, twisten voor Baäl, een valse god? Wilt gij zo dom, zo onzinnig zijn? Zij, wier vaderen Baäl als god aanbaden, en nooit een andere gekend hebben, zijn meer te verontschuldigen, als zij voor hem twisten, dan gij, die in verbond zijt met JHWH en die opgevoed en onderwezen ziet in Zijn kennis. Gij die zo geleden hebt wegens uw aanbidding van Baäl, er al die rampen en benauwdheden mee over u gebracht hebt, zult gij nu voor Baäl gaan twisten?" Het is slecht om zonde te bedrijven, maar het is zeer slecht, een grote goddeloosheid om er voor te twisten, dat is: er voor te pleiten, inzonderheid om te pleiten voor Baäl, de afgod, waarin die dan ook moge bestaan, die de plaats in het hart inneemt, welke alleen aan God toekomt.

b. Dat het nutteloos en overtollig voor hen was, om voor Baäl te twisten of te pleiten, als hij geen god is, dan hadden zij niets voor hem te zeggen, als hij het wèl is, dan is hij instaat om zelf zijn zaak te bepleiten, zelf voor zich te twisten, zoals de God des hemels dikwijls gedaan heeft door vuur van de hemel, of door een ander oordeel over hen, die Hem geminacht hadden. Dit was een gepast tarten van Baäl om hetzij goed of kwaad te doen, en de uitkomst er van overtuigde zijn aanbidders van hun dwaasheid om te bidden tot iemand om hulp, die niet eens instaat was zichzelf te wreken, daarna heeft Gideon merkwaardige voorspoed gehad, en hieruit bleek, hoe onmachtig Baäl was om zijn zaak te handhaven.

3. Eindelijk. Gideons vader gaf hem hierop een nieuwe naam, vers 32, hij noemde hem Jerubbaäl. "Baäl twiste, laat hij tegen hem twisten zo hij kan, als hij iets voor zichzelf in te brengen heeft tegen zijn verwoester, zo kome hij er mee voor de dag." Deze naam was een blijvende uittarting van Baäl. Nu Gideon de wapens opvatte tegen de Midianieten, die Baäl aanbaden, zo laat hem zijn aanbidders beschermen als hij kan. Dit gaf ook eer aan Gideon, (een gezworen vijand van die grote bedrieger en overweldiger, en die over hem had gezegevierd) en bemoediging aan zijn krijgslieden, wijl zij streden onder iemand, die streed voor God tegen die mededinger naar Zijn troon. Het is de gissing van de geleerden waarin veel waarschijnlijkheid is, dat Jerombalus, van wie Sanchoniathon (een van de oudste van al de heidense schrijvers) spreekt als van een priester van de God Jao (een verbastering van de naam JHWH) als van iemand aan wie hij zeer veel kennis te danken had, deze Jerubbaäl geweest is. In 2 Samuel 11:21 wordt hij Jerubbeseth genoemd, Baäl, heer, zeer gepast verkeerd in Beseth, schande.

RICHTEREN 6:33-40

I. Hier hebben wij: de inval van de vijanden van Israël, vers 33. Een groot aantal van Midianieten, Amalekieten en Arabieren verenigden zich en trokken over de Jordaan, terwijl niemand het waagde of er aan dacht om die zo gewichtiger en voordelige pas tegen hen te verdedigen. Zij vestigden hun hoofdkwartier in het dal van Jizreël, in het hart van de stam van Manasse, niet ver van Gideons stad. Sommigen denken dat het bericht, hetwelk zij ontvingen van Gideons afbreken van Baäls altaar hen herwaarts had doen komen, en dat zij kwamen om voor Baäl te twisten, en dit tot een voorwendsel maakten om met Israël te twisten. Het is echter meer waarschijnlijk dat het nu oogsttijd was, wanneer zij gewoon waren ieder jaar zo’n inval te doen, vers 3, en verwacht werden, toen Gideon bezig was te dorsen, vers 11. God heeft Gideon verwekt om gereed te zijn tegen de tijd, wanneer die ontzettende slag zou vallen. Hun succes gedurende zoveel jaren bij deze invallen, de weinige tegenstand, die zij er bij ontmoetten, en de rijke buit, die zij behaalden, hadden hen nu zeer ijverig en daarbij zeer gerust gemaakt, maar het bleek, dat de mate hunner ongerechtigheid nu vol was, het jaar van de vergelding was gekomen, zij moesten nu een einde maken aan de roof, en beroofd worden,

en zij zijn "vergaderd als schoven voor de dorsvloer," Micha 4:12, 13, om door Gideon gedorst te worden.

II. Gideons toebereidselen om hen aan te vallen in hun leger, vers 34, 35.
1. Door Zijn Geest bezielde God Gideon met nieuw leven. De Geest des Heeren toog Gideon aan, Hij toog hem aan, dat is, bekleedde hem als met een gewaad, om eer op hem te leggen, bekleedde hem als met een harnas om hem te beschutten. Diegenen zijn goed gekleed, die aldus bekleed zijn. "Een geest van vastberadenheid en moed van het aangezicht des Heeren toog Gideon aan, ' aldus de Chaldeeër. Hij was uit zichzelf een strijdbare held, maar persoonlijke kracht en moed, hoe krachtig ook aangewend, zouden toch niet volstaan voor dit grote krijgsbedrijf, hij moet de wapenrusting Gods aanhebben, en die is het, waarop hij moet steunen. De Geest des Heeren toog hem aan op buitengewone wijze, die God roept tot Zijn werk, zal Hij er voor bekwaam maken en bezielen. Met zijn bazuin bracht Gideon leven in zijn naburen, God met hem werkende. Hij blies met de bazuin om vrijwilligers op te roepen, en er kwamen meer dan hij wellicht verwacht had.
a. De Abiëzrieten, hoewel nog kort tevoren op hem verwoed wegens het afbreken van het altaar van Baäl en hoewel zij hem ter dood hadden veroordeeld als een misdadiger, waren nu overtuigd van hun dwaling en kwamen hem kloekmoedig te hulp, zich aan hem onderwerpende als hun krijgsoverste, de Abiezrieten werden achter hem bijeengeroepen vers 34 zó plotseling kan God het hart wenden, zelfs van afgodendienaars en vervolgers.
b. Afgelegen stammen, zelfs Aser en Nafthali, die het verst verwijderd waren, en vreemdelingen voor hem waren, gehoorzaamden zijn oproep, en zonden hem hun beste krachten vers 35. Zij waren het verst verwijderd van het gevaar, maar overwegende dat, zo hun naburen nu door de Midianieten geteisterd en onderdrukt werden, de beurt weldra aan hen zou komen, waren zij ijverig om zich met hun broederen tegen de gemeenschappelijke vijand te verenigen.

III. De tekenen, die God hem toestond ter bevestiging van zijn eigen geloof en van het geloof van zijn volgelingen, en het was misschien meer om hunnentwil dan om zijnentwil, dat hij er om vroeg of ze begeerde. Het kan ook wezen, dat hij ze begeerde ten einde de overtuiging te hebben, dat dit de tijd was om de Midianieten te slaan en te overwinnen, of dat hij op een andere gelegenheid moest wachten. Merk op:

1. Zijn verzoek om een teken vers 36, 37. "Laat mij hieraan weten, dat Gij Israël door mijne hand zult verlossen, laat op een wollen vacht, uitgespreid in de open lucht, dauw zijn, en laat de grond er om heen droog wezen." De strekking hiervan is: Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Hij vond zijn eigen geloof zwak en wankelend, en daarom bad hij God om door dit teken te volmaken hetgeen er aan ontbrak. Wij kunnen veronderstellen dat God die voornemens was hem deze tekenen te geven tot heerlijkheid van Zijn eigen goedheid en macht, het in zijn hart heeft gegeven om erom te vragen, maar toen hij zijn verzoek deed om een tweede teken, dat het tegenovergestelde zou zijn van het eerste, heeft hij het gedaan met een zeer nederige bede om verontschuldiging, Zijn misnoegen afbiddende, omdat het de schijn had van een gemelijk en grillig wantrouwen van God, een niet voldaan zijn met de vele verzekeringen, die Hij hem reeds had gegeven, vers 39, Uw toorn ontsteke niet tegen mij. ander teken te vragen, deed hij het toch met zoveel vrezen en beven, dat er wèl uit bleek dat de gemeenzaamheid, waartoe God hem genadiglijk had toegelaten, geen minachting bij hem had teweeggebracht van Gods heerlijkheid of een misbruik maken van Gods goedheid. Abraham had hierin een voorbeeld gegeven, toen God hem veroorloofde zeer vrij en vrijmoedig bij Hem te zijn, Genesis 18:30, 32. Dat toch de Heere niet ontsteke, dat ik spreek.

Gods gunst moet met grote eerbied worden gezocht, in het besef van de grote afstand, die ons van Hem scheidt, en in heilige vrees voor Zijn toorn.

2. Gods genadig toestaan van zijn verzoek. Zie hoe teder God is voor oprechte gelovigen, al zijn zij ook zwak, en hoe bereid om tegemoet te komen aan hun zwakheid, opdat het gekrookte riet niet worde verbroken, en de rokende vlaswiek niet worde uitgeblust. Gideon begeerde de vacht nat en de grond droog te zien, maar opdat nu niet iemand zou zeggen: "het is natuurlijk dat wol het minste vocht dat er valt in zich opneemt en dus was daar niets buitengewoons in", al was ook de hoeveelheid water, die hij uitwrong groot genoeg om die tegenwerping te voorkomen, verlangt hij toch dat in de volgende nacht de grond nat zou zijn en het vlies droog, en zo bereid is God "om de erfgenamen van de beloftenis een sterke vertroosting te geven," Hebreeën 6:17-18, zelfs door twee onveranderlijke dingen, dat Hij zich niet alleen door hun dringen en aandringen laat overmogen, maar zelfs door hun twijfelingen en onvoldaanheid voorschrijven wat Hij doen zal.

Deze tekenen waren:
a. In waarheid wonderbaarlijk, en dus overvloedig dienstbaar tot bevestiging van zijn opdracht. Van de dauw wordt gezegd, dat hij "van de Heere is, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt." Micha 5:6. En toch heeft God hier in deze zaak naar de stem van een man gehoord, zoals Hij Jozua verhoord heeft in de leiding van de loop van de zon, zo heeft Hij Gideon verhoord in het leiden van de dauw, waaruit blijkt, dat hij -de dauw- niet valt bij geval, maar door de voorzienigheid Gods. Het laatste teken was een omkering van het eerste, en, om aan Gideon genoegen te doen werd dit wonder als het ware, van voren en van achteren te aanschouwen gegeven, waarnaar ***Dr. Fuller*** opmerkt, dat de wezenlijke wonderen des hemels het kunnen verdragen om van alle kanten beschouwd en, als het ware, binnenst buitenst gekeerd te worden.

b. Vol van betekenis. Hij en zijn mannen gingen de strijd aan met de Midianieten, kon God onderscheiden tussen een kleine vacht van Israël en de groten vloer van Midian? Ja, hiermede maakt Hij bekend dat Hij het kan. Verlangt Gideon dat de dauw van de Goddelijke genade op hem in het bijzonder zal nederdalen? Hij ziet de vacht nat van de dauw, om hem er van te verzekeren. Begeert hij dat God als de dauw zal zijn voor Israël? Zie, de gehele aarde is nat. Sommigen houden deze vacht voor een embleem van het Joodse volk, dat indertijd bevochtigd was met de dauw van Gods Woord en inzettingen, terwijl het overige van de wereld droog was, maar sedert hun verwerping van Christus en Zijn Evangelie zijn zij dor en droog als de heide in de wildernis, terwijl de natiën rondom zijn als een bewaterde hof.

HOOFDSTUK 7

1 Toen stond Jerubbaäl (dewelke is Gideon) vroeg op, en al het volk, dat met hem was; en zij legerden zich aan de fontein van Harod; dat hij het heirleger der Midianieten had tegen het noorden, achter de heuvel More, in het dal. 2 En de HEERE zeide tot Gideon: Des volks is te veel, dat met u is, dan dat Ik de Midianieten in hun hand zou geven; opdat zich Israël niet tegen Mij beroeme, zeggende: Mijn hand heeft mij verlost. 3 Nu dan, roep nu uit voor de oren des volks, zeggende: Wie blode en versaagd is, die kere weder, en spoede zich naar het gebergte van Gilead! Toen keerden uit het volk weder twee en twintig duizend, dat er tien duizend overbleven. 4 En de HEERE zeide tot Gideon: Nog is des volks te veel; doe hen afgaan naar het water, en Ik zal ze u aldaar beproeven; en het zal geschieden, van welken Ik tot u zeggen zal: Deze zal met u trekken, die zal met u trekken; maar al degene, van welken Ik tot u zeggen zal: Deze zal niet met u trekken, die zal niet trekken. 5 En hij deed het volk afgaan naar het water. Toen zeide de HEERE tot Gideon: Al wie met zijn tong uit het water zal lekken, gelijk als een hond zou lekken, dien zult gij alleen stellen; desgelijks al wie op zijn knieen zal bukken om te drinken. 6 Toen was het getal dergenen, die met hun hand tot hun mond gelekt hadden, driehonderd man; maar alle overigen des volks hadden op hun knieen gebukt, om water te drinken.

7 En de HEERE zeide tot Gideon: Door deze driehonderd mannen, die gelekt hebben, zal Ik ulieden verlossen, en de Midianieten in uw hand geven; daarom laat al dat volk weggaan, een ieder naar zijn plaats. 8 En het volk nam de teerkost in hun hand, en hun bazuinen; en hij liet al die mannen van Israël gaan, een iegelijk naar zijn tent; maar die driehonderd man behield hij. En hij had het heirleger der Midianieten beneden in het dal.

9 En het geschiedde in denzelven nacht, dat de HEERE tot hem zeide: Sta op, ga henen af in het leger, want Ik heb het in uw hand gegeven. 10 Vreest gij dan nog af te gaan, zo ga af, gij, en Pura, uw jongen, naar het leger. 11 En gij zult horen, wat zij zullen spreken, en daarna zullen uw handen gesterkt worden, dat gij aftrekken zult in het leger. Toen ging hij af, met Pura, zijn jongen, tot het uiterste der schildwachten, die in het leger waren. 12 En de Midianieten, en Amalekieten, en al de kinderen van het oosten, lagen in het dal, gelijk sprinkhanen in menigte, en hun kemelen waren ontelbaar, gelijk het zand, dat aan de oever der zee is, in menigte. 13 Toen nu Gideon aankwam, ziet, zo was er een man, die zijn metgezel een droom vertelde, en zeide: Zie, ik heb een droom gedroomd, en zie, een geroost gerstebrood wentelde zich in het leger der Midianieten, en het kwam tot aan de tent, en sloeg haar, dat zij viel, en keerde haar om, het onderste boven, dat de tent er lag. 14 En zijn metgezel antwoordde, en zeide: Dit is niet anders, dan het zwaard van Gideon, de zoon van Joas, de Israëlietischen man; God heeft de Midianieten en dit ganse leger in zijn hand gegeven.

15 En het geschiedde, als Gideon de vertelling dezes drooms, en zijn uitlegging hoorde, zo aanbad hij; en hij keerde weder tot het leger van Israël, en zeide: Maakt u op, want de HEERE heeft het leger der Midianieten in ulieder hand gegeven. 16 En hij deelde de driehonderd man in drie hopen; en hij gaf een iegelijk een bazuin in zijn hand, en ledige kruiken, en fakkelen in het midden der kruiken. 17 En hij zeide tot hen: Ziet naar mij en doet alzo; en ziet, als ik zal komen aan het uiterste des legers, zo zal het geschieden, gelijk als ik zal doen, alzo zult gij doen. 18 Als ik met de bazuin zal blazen, ik en allen, die met mij zijn, dan zult gijlieden ook met de bazuin blazen, rondom het ganse leger, en gij zult zeggen: Voor de HEERE en voor Gideon! 19 Alzo kwam Gideon, en honderd mannen, die met hem waren, in het uiterste des legers, in het begin van de middelste nachtwaak, als zij maar even de wachters gesteld hadden; en zij bliezen met de bazuinen, ook sloegen zij de kruiken, die in hun hand waren, in stukken. 20 Alzo bliezen de drie hopen met de bazuinen, en braken de kruiken; en zij hielden met de linkerhand de fakkelen, en met hun rechterhand de bazuinen om te blazen; en zij riepen: Het zwaard van de HEERE, en van Gideon!

21 En zij stonden, een iegelijk in zijn plaats, rondom het leger. Toen verliep het ganse leger, en zij schreeuwden en vloden. 22 Als de driehonderd met de bazuinen bliezen, zo zette de HEERE het zwaard des een tegen de anderen, en dat in het ganse leger; en het leger vluchtte tot Beth-sitta toe naar Tseredath, tot aan de grens van Abel-mehola, boven Tabbath. 23 Toen werden de mannen van Israël bijeengeroepen, uit Nafthali, en uit Aser, en uit gans Manasse; en zij jaagden de Midianieten achterna. 24 Ook zond Gideon boden in het ganse gebergte van Efraim, zeggende: Komt af de Midianieten tegemoet, en beneemt hunlieden de wateren, tot aan Beth-bara, te weten de Jordaan; alzo werd alle man van Efraim bijeengeroepen, en zij benamen hun de wateren tot aan Beth-bara, en de Jordaan. 25 En zij vingen twee vorsten der Midianieten, Oreb en Zeeb, en doodden Oreb op de rotssteen Oreb, en

Zeeb doodden zij in de perskuip van Zeeb, en vervolgden de Midianieten; en zij brachten de hoofden van Oreb en Zeeb tot Gideon, over de Jordaan.

Dit hoofdstuk toont ons Gideon op het slagveld bevelvoerende over het leger van Israël en het leger van de Midianieten een volkomen nederlaag toebrengende voor welke grote krijgsverrichting wij hem in het vorige hoofdstuk hebben zien toebereid door zijn gemeenschapsoefening met God en zijn overwinning op Baäl. Hier wordt ons gezegd:

I. Welke bevelen God aan Gideon heeft gegeven voor de formering van zijn leger, waardoor het teruggebracht werd op slechts drie honderd man, vers 1-8.
II. Hoe God Gideon aanmoedigde om de vijand aan te vallen door hem onbekend in hun leger te zenden, om een Midianiet zijn droom te horen vertellen, vers 9-15.
III. Hoe hij met zijn drie honderd man zijn aanval op het legerkamp van de vijand richtte, niet om met hen te strijden, maar hen te verschrikken. vers 16-20.
IV. De goede uitslag van die aanval, zij namen de vlucht en werden totaal verslagen, terwijl de ontbonden troepen en hun andere naburen Gideon te hulp kwamen, vers 21-25.
Het is een geschiedenis, die een schitterende bladzijde vormt in HET BOEK VAN DE OORLOGEN DES HEEREN.

RICHTEREN 7:1-8
I. Gideon legt er zich met alle macht op toe om een goed krijgsoverste te zijn, en het leger van Israël tegen de Midianieten aan te voeren. Hij stond vroeg op, vers 1, als een wiens hart in zijn werk was, en vreesde tijd te verliezen. Nu hij er zeker van is, dat God met hem is, is hij afkerig van uitstel. Hij legerde zich bij een vermaarde fontein, opdat zijn leger geen gebrek zou hebben aan water, en hij nam het hoger terrein in, dat mogelijk een voordeel voor hem was, want de Midianieten waren beneden in het dal. Geloof in Gods beloften moet ons niet verslappen, maar juist aanvuren in onze pogingen. Als wij er zeker van zijn, dat God voor ons aangezicht heengaat, dan moeten wij ons best doen, alle krachten inspannen, 2 Samuel 5:24.

II. God voorziet er in dat de lof voor de te behalen overwinning volstrekt en uitsluitend aan Hem toegebracht zal worden, door te bepalen dat slechts drie honderd man voor deze dienst gebruikt zullen worden. Het leger bestond uit twee en dertig duizend man -een klein leger in vergelijking van het aantal krijgers,- dat Israël voor zo'n gewichtige zaak op de been had kunnen brengen, en een zeer klein leger in vergelijking met het leger, dat nu door de Midianieten te velde was gebracht. Gideon was geneigd zijn aantal krijgslieden te gering te vinden, maar God komt tot hem en zegt hem, dat er te veel volk is, vers 2, niet dat zij niet wel gedaan hebben met zich vrijwillig aan te bieden voor deze veldtocht, maar God achtte het goed om niet van allen, die kwamen, gebruik te maken. Wij bevinden dikwijls dat God door weinig handen grote dingen tot stand brengt, maar dit was de enige keer, dat Hij de weinigen opzettelijk nog minder maakte. Had Deborah onlangs hen gelaakt die niet gekomen zijn tot de hulp des Heeren en moeten dan toch bij de volgende grote krijgsverrichting weggezonden worden, die wel gekomen zijn? Ja.

1. God wilde hiermede tonen dat Hij, als Hij werktuigen gebruikt in Zijn dienst, hen toch niet nodig heeft, maar Zijn werk ook zonder hen afkan, zodat Hij hun niet verplicht is voor hun dienst, maar zij aan Hem, dat Hij hen wil gebruiken.

2. Hiermede wilde Hij hen beschamen, wegens hun lafhartigheid, die zich gedwee aan de Midianieten hadden onderworpen, en hen niet durfden weerstaan vanwege het onevenredige

van hun aantal. Thans zagen zij dat, zo zij zich slechts van de gunst Gods hadden verzekerd, één van hen duizend verjaagd zou hebben.

3. Hiermede wilde Hij alle roemen tot zwijgen brengen en uitsluiten, dat is de reden hier gegeven door Hem, die de hoogmoed kent van het menselijk hart, opdat zich Israël niet tegen Mij beroeme. Terecht wordt hun de eer onthouden van de dienst, die aan God de eer niet wilden geven van het welslagen. Mijn hand heeft mij verlost is een woord, dat nooit uit de mond moet komen van hen, die verlost zullen worden. Die roemt, roeme in de Heere, en alle vlees moet zwijgen voor Zijn aangezicht.
Op tweeërlei wijze heeft God hun aantal verminderd.
a. Hij gaf bevel dat allen, die zichzelf als vreesachtig en week van hart zouden bekennen ontslagen zouden worden, vers 3. Gideon was nu gelegerd op een berg, dicht bij de vijand, genaamd het gebergte Gileads, naar de stamvader van deze geslachten van Manasse die aan deze zijde van de Jordaan gevestigd waren, Numeri 26:30. En vandaar konden zij wellicht de talrijke scharen zien van de vijand aan diegenen dus, aan wie op dat gezicht de moed ontzonk, werd vrijheid gegeven om terug te gaan, indien zij dit wilden. Er was een wet om zulk een afkondiging te doen, Deuteronomium 20:8. Maar Gideon heeft misschien gedacht, dat deze wet slechts betrekking had op die oorlogen, welke ter uitbreiding van hun landgrenzen ondernomen werden, niet voor zulke als dezen, die ter noodzakelijke verdediging gevoerd werd tegen een aanvaller, daarom zou Gideon deze afkondiging niet gedaan hebben, indien God het hem niet had bevolen, die wist hoe zijn krijgsmacht hierdoor zou verminderd worden. Lafaards zouden na de overwinning even zeker als wie ook, de eer er van aan God ontnemen, en daarom wilde God hun de eer niet aandoen van er hen voor te gebruiken. Men zou gedacht hebben dat er nauwelijks een Israëliet zou gevonden worden, die zich tegenover zo'n vijand als de Midianieten en onder zo'n legerhoofd als Gideon, vreesachtig zou bekend hebben, toch hebben meer dan twee derden van het leger zich de proclamatie ten nutte gemaakt om af te marcheren toen zij de sterkte van de vijand en hun eigen zwakheid zagen, geen acht slaande op de verzekeringen van de Goddelijke tegenwoordigheid die hun generaal van de Heere had ontvangen en hun waarschijnlijk had meegedeeld. Sommigen denken dat de verdrukking, waaronder zij zo lang gebukt gingen, hun moed had ter neergeslagen, anderen, en met meer waarschijnlijkheid, dat de bewustheid van hun schuld aan allen de moed had ontnomen. De zonde staarde hen aan, en daarom durfden zij de dood niet onder de ogen zien. Mensen die vreesachtig en week van hart zijn, zijn niet geschikt voor de dienst van God en onder hen, die onder de banier van Christus staan ingeschreven, zijn er meer van de zodanigen dan wij denken.

b. Hij gebood dat ook al de overigen, op drie honderd man na afgedankt zouden worden, en Hij deed het door een teken. Nog is er te veel volk om door Mij gebruikt te worden, vers 4. Zie hoezeer Gods gedachten en wegen hoger zijn dan de onze. Gideon zelf heeft waarschijnlijk gedacht, dat zij met te weinigen waren, hoewel er toen toch nog zovelen waren als waarmee Barak Sisera slag heeft geleverd, Hoofdstuk 4:14, en indien hij zich niet door het geloof een weg had gebaand door deze ontmoediging heen, dan zou hij zelf teruggedeinsd zijn voor het gevaarvolle van de onderneming, en zo goed hij kon de terugtocht hebben aanvaard. Maar God zei: Er is te veel volk, en toen zij tot op een derde verminderd waren, was er nog te veel volk hetgeen ons kan helpen om die leidingen van Gods voorzienigheid te begrijpen, die soms de kerk en haar belangen schijnen te verzwakken, haar vrienden zijn te velen, te talrijk, te machtig, te wijs, dan dat God verlossing door hen werkt. God neemt maatregelen om hen te verminderen, opdat Hij verhoogd worde in Zijn sterkte. Gideon krijgt bevel om zijn soldaten te doen afgaan naar het water, waarschijnlijk naar de fontein van Harod, vers 1, en de rivier, die er uit ontsprong. Hij, of iemand door hem daartoe aangesteld, moest opmerken hoe zij

dronken. Wij moeten veronderstellen, dat zij allen dorst hadden en geneigd waren om te drinken. Waarschijnlijk zei hij hun, dat zij zich moesten bereiden om slag te leveren, en dat wel terstond, daarom moeten zij zich verkwikken en verfrissen, niet verwachtende dat zij daarna iets anders te drinken zouden krijgen dan het bloed van hun vijanden.

(1) Sommigen ongetwijfeld wel de meesten, zullen nu op hun knieën neerknielen om te drinken, hun mond in het water steken, zoals de paarden, om aldus volle teugen te hebben.
(2) Anderen zullen er niet zoveel omslag mee maken maar zoals een hond het water oplikt met zijn tong, zullen zij een weinig water in de holte van hun hand nemen, en er hun mond mee verkoelen, en dan heengaan. Van deze laatsten waren er niet meer dan drie honderd, die zo in van de haast dronken, en God zegt aan Gideon, dat hij door deze de Midianieten zal verslaan, vers 7.
Door de eerste schifting bleven er alleen kloeke mannen over, die besloten hadden het uiterste te doen om Israëls vrijheid te herkrijgen, maar door deze nadere schifting werd er in voorzien, dat geen anderer gebruikt zouden worden dan:
Ten eerste. Mannen, die gehard waren, die langdurige vermoeienissen konden doorstaan, zonder te klagen over dorst en vermoeidheid, in wie noch traagheid noch weelde huisde.
Ten tweede. Mannen die spoed maakten, aan wie de tijd lang viel eer zij slaags raakten met de vijand, de dienst van God en hun land verkiezende boven hun nodige verkwikking of verfrissing. God verkiest gebruik te maken van de zodanigen, die niet slechts goed gezind, maar ijverig zijn voor een goede zaak. Ook omdat deze de minsten in aantal waren, en dus het minst in staat waren om het werk te doen, waartoe zij bestemd waren, wilde God door hen Israël verlossen. Het was een grote beproeving van het geloof en de moed van Gideon, dat God hem gebood om al de overigen van het volk, behalve deze drie honderd man, een ieder naar zijn plaats te laten gaan, dat is: te gaan waarheen zij wilden buiten zijn bereik en van onder zijn bevel. Toch kunnen wij veronderstellen dat dezen, die van harte de zaak waren toegedaan, hoewel zij nu op zij gezet werden, niet ver buiten zijn gehoor zullen gegaan zijn, maar bereid waren de slag op te volgen, nadat de drie honderd hun aanval hadden gedaan, ofschoon dit niet vermeld is. Zo verwonderlijk was Gideons leger gezuiverd en geformeerd en verminderd, in plaats van versterkt en aangevuld te zijn, zoals het, naar men zou denken, voor zo groot een krijgsbedrijf nodig was.

Laat ons nu zien, hoe dit kleine, onaanzienlijke regiment, waarop al de zwaarte van de strijd zou neerkomen, gewapend en toegerust was. Indien deze driehonderd mannen vergezeld waren geweest van wapendragers en dienaren, en gewapend waren geweest met zwaard en spies, wij zouden gedacht hebben dat zij mogelijk wel iets uitgericht konden hebben. Maar, in plaats van hen dienstiger te maken door hun toerusting, worden zij minder dienstig gemaakt. Want:

1. Iedere krijgsknecht wordt zoetelaar, zij namen de teerkost in hun hand, vers 8, lieten hun bagage achter, ieder man belastte zich met zijn eigen mondbehoeften, hetgeen een beproeving was van hun geloof, of zij op God konden vertrouwen als zij niet meer mondbehoeften hadden dan zij mee konden dragen en een op-de-proefstelling van hun vlijt en naarstigheid of zij zoveel wilden meedragen als zij nodig hadden. Dit was nu in waarheid een leven van de hand in de tand.

2. Ieder krijgsknecht wordt trompetter. De afgedankte regimenten hadden hun bazuinen achtergelaten ten gebruike van de drie honderd mannen, die, in plaats van met krijgswapenen, daarmee voorzien werden, alsof zij veeleer op een spel dan op een strijd uitgingen.

RICHTEREN 7:9-15

Gideons leger verminderd zijnde, zoals wij hierboven gezien hebben, moet hij of strijden door het geloof, of in het geheel niet strijden, daarom voorziet God hem van versterking voor zijn geloof, in plaats van versterking voor zijn strijdmacht.

I. Hij voorziet hem van een goed fundament om er zijn geloof op te bouwen, niets dan een woord van God zal een grondslag zijn voor het geloof, en dat heeft hij zo volledig en zo uitdrukkelijk als hij slechts kan begeren, vers 9. Een woord van bevel om hem te machtigen de strijd aan te vangen, die anders roekeloos en onoordeelkundig zou geweest zijn en onvoegzaam voor een verstandig veldoverste. Sta op, ga met deze handvol manschappen heen af in het leger, en een woord van belofte om hem van welslagen te verzekeren, dat anders zeer onwaarschijnlijk zou geweest zijn, Ik heb het in uw hand gegeven, het is geheel en al het uwe. Dit woord des Heeren kwam tot hem in dezelfde nacht, toen hij, naar wij kunnen veronderstellen, vol was van zorg hoe het met alles gaan zou, toen zijn gedachten in hem vermenigvuldigd werden, hebben deze vertroostingen zijn ziel verkwikt. Goddelijke vertroostingen komen tot de gelovigen niet alleen op krachtige wijze, maar ook ter rechter tijd.

II. Hij voorziet hem van een goeden steun voor zijn geloof.

1. Hij beveelt hem om zijn eigen verspieder te zijn, en om nu, in het holst van de nacht, stil naar het leger van de Midianieten te gaan, en te zien of hij er ook berichten kan inwinnen. "Vreest gij dan nog af te gaan om te strijden zo ga eerst met uw dienaar vers 10, en hoor wat zij zaken spreken, vers 11, en er wordt hem te kennen gegeven dat hij horen zal wat hem grotelijks zal versterken in zijn geloof. God kent de zwakheden van Zijn volk, en hoe grote bemoediging zij soms uit een kleine zaak kunnen ontvangen, en daarom, wetende wat aan Gideon zou voorkomen in dat deel van het leger tot hetwelk hij zou afgaan, beveelt Hij hem af te gaan en te horen wat zij zeiden opdat hij zoveel vaster zou geloven wat God zei. Hij moet Pura, zijn jongen, dat is, zijn dienaar, meenemen, deze was iemand, in wie hij vertrouwen kon stellen, waarschijnlijk een van de tien, die hem geholpen hadden om het altaar van Baäl af te breken, hem moest hij meenemen, maar niemand anders met hem, hij moest hem meenemen, om getuige te zijn van hetgeen hij de Midianieten zou horen zeggen, opdat, als de zaak aan Israël zal worden meegedeeld, uit de mond van deze twee getuigen het woord bestaan zal. Hij moet zijn jongen meenemen, omdat twee beter zijn dan een, en een weinig hulp beter is dan geen hulp.

2. Dit zo zijnde, beveelt Hij hem iets te gaan zien dat ontmoedigend was.

A. Het was genoeg om hem schrik aan te jagen, om, misschien wel bij maanlicht, het groot getal van de vijanden te zien, vers 12, de mannen, als sprinkhanen in menigte, en zij bleken, wat kracht en moed betreft, niet beter te zijn dan sprinkhanen, de kamelen konden evenmin geteld worden als het zand aan de oever van de zee. Maar:

B. Hij hoorde wat voor hem een goed voorteken was, en toen hij het gehoord had, ging hij onmiddellijk terug, veronderstellende dat hij nu wist waarvoor hij derwaarts was gezonden. Hij hoorde twee soldaten van het leger van de vijand, die elkanders metgezellen waren, samen spreken, waarschijnlijk samen in bed zijnde, en wakker geworden in de nacht.

a. Een van hun vertelt zijn droom, en zoals onze dromen gewoonlijk zijn, ijdel en onbeduidend, en dus niet van de moeite waard om verteld te worden, was het een zeer dwaze droom. Hij droomde dat hij een gerstebrood zag, dat de heuvel kwam afrollen naar het leger van de Midianieten, en dit brood kwam tot aan de tent (misschien een van de voornaamste van hun tenten) "en het sloeg er met zo'n geweld tegen aan, dat (wie zou het geloven?) het de tent onderst boven wierp, de staken omver rukte en de touwen als met een slag verbrak, zodat de

tent daar lag, en de bewoners er onder begraven lagen" vers 13. "In de veelheid van de dromen zijn ijdelheden," zegt Salomo, Prediker 5:6. Het is iets verwonderlijks welke vreemde onsamenhangende dingen dikwijls door een koddige verbeelding in onze dromen samengevoegd worden.

b. De ander, die misschien nog tussen slapen en waken was, neemt het op zich de droom uit te leggen, en die uitlegging schijnt zeer ver gezocht: Dit is niet anders dan het zwaard Gideons, vers 14. Onze uitleggers kunnen ons nu zeggen, hoe gepast de overeenkomst was, Gideon, die koren gedorst had voor zijn gezin en koeken had gemaakt voor zijn vriend, Hoofdstuk 6:11-19, werd zeer gepast voorgesteld door een brood, dat hij en zijn leger even onbeduidend waren als een brood, of koek, van een weinig meel bereid, even gering als een gerstebrood, in van de haast als een koek op de kolen gebakken, en evenmin instaat om dit grote leger te overwinnen, als een brood om een tent omver te werpen. Maar toch! Zijn de uitleggingen niet van God? Hij legde het in het hoofd van de een om te dromen, en in de mond van de ander legde Hij de betekenis er van. Indien Gideon alleen de droom had gehoord, en hij en zijn dienaar er de uitlegging van hadden moeten geven, dan zou er zo weinig betekenis in zijn, dat het hem weinig dienst zou gedaan hebben, maar die uitlegging horende uit de mond van een vijand, scheen zij niet slechts van God te komen die aller mensen tong en hart in Zijn hand heeft, maar het was ook een blijk en bewijs dat de vijand geheel ontmoedigd was, en de naam Gideon voor hen zo geducht was geworden, dat het hen verontrustte in hun slaap. De overwinning zal gemakkelijk behaald worden, nu het hart van de vijanden reeds bezweek van vrees voor hem, en zij hem dus de overwinning zo gedwee toekenden. God heeft de Midianieten en dit hele leger in zijn hand overgegeven. Diegenen zullen niet waarschijnlijk strijden, die zagen, dat God tegen hen streed. Gideon, die de vinger Gods zag, hem op die tijd naar deze plaats wijzende teneinde de droom en de uitlegging er van te horen, was er ten zeerste door bemoedigd tegen de vrees, die hem bevangen had, toen hij zijn leger zo verminderd zag. Het deed hem veel genoegen zich te hebben horen vergelijken bij een gerstebrood, toen dit bleek zulke grote dingen te hebben gedaan.

Hierdoor bemoedigd zijnde, wordt ons gezegd, vers 15,
Ten eerste. Dat hij er Gode de eer van gaf, hij aanbad, boog zijn hoofd, of hief wellicht zijn ogen en handen op in een kort gebed, God dankende voor de overwinning, waarvan hij zich nu verzekerd hield, en voor deze aanmoediging om haar te verwachten. Waar wij ook zijn, overal kunnen wij tot God spreken en Hem aanbidden, een open weg vinden naar de hemel. God moet de lof hebben voor hetgeen ons geloof bemoedigt. En Zijn voorzienigheid moet erkend worden in de voorvallen, die hoewel onbeduidend en schijnbaar toevallig, toch blijken ons dienstig te zijn.
Ten tweede. Hoe hij zijn vrienden liet delen in de bemoediging, die hij had ontvangen. Maakt u op, bereidt u terstond voor de opmars, de Heere heeft het leger van de Midianieten in ulieder hand gegeven.

RICHTEREN 7:16-23
I. Wij hebben hier de verschrikking, die Gideon in het holst van de nacht over het leger van de Midianieten bracht, want het was bestemd dat zij, die zo lang een schrik waren geweest voor Israël, hen zo dikwijls beangst hadden, zelf zuiver en alleen door verschrikking verslagen en ten ondergebracht zouden worden. De aanval, die hier gedaan werd, was in vele opzichten gelijk aan die van Abraham op het leger, dat Lot gevangen had genomen, het getal van de manschappen was ongeveer gelijk, Abraham had drie honderd en achttien mannen, Gideon drie honderd, beide hebben hun krijgsmacht verdeeld, beide hebben hun aanval gedaan in de nacht, en beide hebben onder voor hen zeer ongunstige omstandigheden de zege behaald,

Genesis 14:14 :15, en Gideon is niet slechts een zoon van Abraham (dat waren de Midianieten ook door Ketura) maar een erfgenaam van zijn geloof.

1. Gideon verdeelde zijn leger, hoe klein het ook was, in drie bataljons, vers 16, over een er van nam hijzelf het bevel op zich, vers 19 omdat grote legers (en zodanig een wilde hij voorstellen) gewoonlijk verdeeld waren in rechtervleugel, linkervleugel en het centrum of hoofdbestanddeel van het leger tussen die beide in.

2. Hij gebood hun allen te doen zoals hij deed, vers 17. Hij zei hun nu waarschijnlijk wat zij doen moesten, want anders zou het zo vreemd geweest zijn, dat zij het nauwelijks zo opeens gedaan zouden hebben, maar hij wilde door het eerst te doen hun het sein geven wanneer zij het moesten doen, zoals officieren hun soldaten oefenen door het woord van bevel of door het slaan van de trom. Ziet naar mij, en doet alzo. Dat is woord van bevel dat onze Heere Jezus, de overste leidsman van onze zaligheid, geeft aan Zijn krijgsknechten, want Hij heeft ons een voorbeeld nagelaten met de last het te volgen. Gelijk Ik doe, alzo zult gijlieden doen.

3. Hij deed zijn aanval in de nacht, toen zij allen gerust waren en hem het minst verwachtten, hetgeen een grote ontsteltenis onder hen zou teweegbrengen, en wanneer de kleinheid van zijn leger niet ontdekt zou worden. In de nacht zijn alle verschrikkingen het ergst, inzonderheid in het holst van de nacht, zoals nu, een weinig na middernacht, toen de middelste nachtwake begon, en het alarm hen uit de slaap zou doen opschrikken. Wij lezen van "de schrik des nachts" als iets ontzettends. Psalm 91:5, Hooglied 3:8.

4. Wat Gideon op het oog had was dit grote leger te verschrikken, hun niet slechts een volkomen, maar een zeer schandelijke nederlaag toe te brengen. Hij rustte zijn leger uit door aan ieder man een bazuin in zijn rechterhand te geven en een aarden kruik in zijn linkerhand, waarin een fakkel gestoken was, en hijzelf achtte het geen verkleining om aldus gewapend voor hen uit te gaan. Hij wilde van de overwinning op dit leger slechts een grap maken, en gaat er tegen uit meer als tegen een troep kinderen dan soldaten. "De jonkvrouw, de dochter Sions, veracht u, zij bespot u," Jesaja 37:22. Het kleine getal van zijn mannen begunstigde zijn plan, want, omdat zij met zo weinigen waren, marcheerden zij in grote stilte en met meer snelheid naar het leger zodat zij niet ontdekt werden voor zij dicht bij het leger waren, en hij er in slaagde het alarmsein te geven, juist toen zij de wachters gesteld hadden, opdat de schildwachten, die toen wakker waren, zoveel spoediger de schrik door het leger zouden verspreiden, dat de beste dienst was, die zij hem konden bewijzen.

Op drieërlei wijze heeft Gideon het aangelegd de schrik te slaan in dit leger en het in verwarring te brengen.
a. Door een groot, sterk geraas. Ieder man moest zo krachtig mogelijk op zijn bazuin blazen, en terzelfder tijd een aarden kruik in stukken slaan, waarschijnlijk heeft ieder man zijn kruik tegen die van zijn buurman stukgeslagen, zodat zij tezamen gebroken werden, hetgeen niet slechts een groot geraas zou maken, maar ook een beeld zou zijn van de uitwerking, die de verschrikking zou teweegbrengen, namelijk dat de Midianieten elkaar zouden doden.
b. Door een sterk, schitterend licht. De aangestoken toortsen waren in de kruiken verborgen, als een kaars onder een korenmaat totdat zij bij het leger kwamen, en toen allen tegelijk er uit genomen zijnde, verspreidden zij een schitterende gloed, die als een bliksemstraal door het leger ging, dat de verwarring zeer vermeerderde.
c. Door een groot, sterk geroep. Ieder man moest luidkeels roepen: Voor de Heere en voor Gideon, vers 18, of zoals het in vers 20 staat: Het zwaard van de Heere en van Gideon! Hij schijnt dit wachtwoord ontleend te hebben aan de droom van de Midianiet, vers 14 :Dit is niet

anders dan het zwaard van Gideon. Bevindende dat zijn naam een verschrikking voor hen was, gebruikt hij dit aldus tegen hen, maar stelt de naam van JHWH eerst als het cijfer zonder hetwelk zijn eigen naam slechts een nul zou wezen. Dat zal leven brengen in zijn eigen mannen, die wel bemoedigd konden zijn als zij zo'n God hebben als JHWH, en zo'n man als Gideon om voor te strijden, en die voor hen streden, wèl konden zij volgen, die zulke aanvoerders hadden. Het zal hun vijanden verschrikken, die vanouds van JHWH's grote naam hadden gehoord, en nu onlangs van die van Gideon. Het zwaard des Heeren is alles in alles voor het zwaard van Gideon maar toch moet het zwaard van Gideon gebruikt worden. De mensen als werktuigen en God als de werker, moeten beide in hun plaats geëerd worden, maar de mensen, ook de voornaamsten en besten, altijd in ondergeschiktheid aan God. Dit leger moest zuiver en alleen door verschrikking worden verslagen, en dit inzonderheid is het zwaard des Heeren. Als deze krijgsknechten een zwaard op zijde droegen, dan was dit ook alles, zij hadden er geen in hun hand, maar zij behaalden de overwinning door "het zwaard" te roepen. Zo worden de vijanden van de kerk verslagen "door het zwaard, dat uitging door de mond", Openbaring 19:21.

Deze methode nu, die hier gebruikt werd om de Midianieten te verslaan, kan beschouwd worden:
(1). Als type of afschaduwing van de verwoesting van het rijk van de duivel in de wereld door de prediking van het eeuwig Evangelie, het blazen van deze bazuin en het doen schijnen van dat licht uit aarden vaten, want dat zijn de bedienaars van het Evangelie, in wie de schat van dat licht is neergelegd, 2 Corinthiers 4:6, 7. Aldus heeft God het dwaze van de wereld uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou, een gerstebrood om de tenten van de Midianieten omver te werpen, opdat de uitnemendheid van de kracht zij Godes. Het Evangelie is een zwaard, niet in de hand, maar in de mond, het zwaard des Heeren en van Gideon, van God en Jezus Christus, van Hem, die op de troon zit en van het Lam.
(2). Als voorstellende de verschrikkingen van de grote dag. Aldus heeft de uitnemende bisschop Hall het toegepast. Indien deze aarden kruiken, bazuinen en fakkels aldus de trotse troepen van Midian en Amalek hebben ontzet en verschrikt, wie zal dan kunnen bestaan voorde laatste verschrikking, als de bazuin van de aartsengel gehoord zal worden, de elementen zullen branden, de hemelen zullen voorbijgaan met gedruis, en de Heere zelf meteen geroep zal nederkomen van de hemel?

II. De wonderbaarlijk goede uitslag van die verschrikking. De Midianieten werden door dit geroep gedood, zoals de muren van Jericho door bazuingeschal werden neergeworpen, opdat Gideon zien zou, wat hij kort tevoren nog gewanhoopt heeft te zullen zien, namelijk de wonderen, die hun vaders hun hebben verteld. Gideons soldaten gaven acht op hun orders zij stonden een ieder in zijn plaats rondom het leger, vers 21, blazende op zijn bazuin om hen aan te zetten elkaar te doden, en hen bijlichtende tot hun verderf. Zij stormden niet in het leger van de Midianieten, als begerig hakende, hetzij naar bloed of naar buit, maar geduldig stilstaande om het heil des Heeren te zien een heil, dat is een verlossing, zuiver en alleen door Hem gewerkt.

Let op de uitwerking van het plan.
1. Zij vreesden de Israëlieten. Geheel het leger werd terstond door schrik bevangen, die schrik vloog als de bliksem door al hun gelederen, en het gehele leger verliep, zij schreeuwden en vloden, vers 21. Er was iets natuurlijks in deze verschrikking, wij kunnen veronderstellen dat zij geen bericht hadden van de grote vermindering van Gideons leger, maar veeleer in het denkbeeld verkeerden, dat het sinds hun laatste berichten al talrijker en talrijker was geworden, en zij dus reden hadden te vermoeden, wetende hoe gehaat zij zich hadden

gemaakt en welke wreedheden zij hadden gepleegd, en welke stoutmoedige maatregelen de Israëlieten hadden genomen om hun juk af te werpen, dat het een groot, talrijk leger was hetwelk aldus door deze trompetters en fakkeldragers werd voorafgegaan en ingeleid. Maar er was nog meer bovennatuurlijke kracht in deze verschrikking, God zelf heeft haar gewerkt, om te tonen hoe deze belofte vervuld zou zijn indien zij de vervulling er van niet hadden verbeurd: Één uit u zal er duizend verjagen. Zie ook de kracht van de verbeelding, en hoezeer zij soms een verschrikking kan worden, gelijk zij op andere tijden een genot en genoegen is.

2. Zij liepen tegen elkaar aan, vers 22. De Heere zette het zwaard van de een tegen de ander, In deze verwarring bemerkende dat de bazuinblazers en fakkeldragers stil bleven staan buiten hun kamp, dachten zij, dat het gros van het leger reeds binnengedrongen was, en zo liep ieder tegen de eersten aan, die hij ontmoette, hem een vijand wanende, hoewel hij een vriend was, en een zodanige vergissing veroorzaakte er velen, want hij, die doodde, werd dan zeer zeker voor een vijand gehouden en terstond door anderen gedood. Het is van groot belang voor ons om zozeer onze geest te beheersen, dat wij voor geen verschrikking bevreesd zijn, want wij kunnen ons niet voorstellen, welke onheilen wij door zo'n vrees over ons brengen. Zie ook hoe God dikwijls de vijanden van Zijn kerk tot werktuigen maakt om elkaar te, verderven. Het is jammer dat de vrienden van de kerk ooit op zodanige wijze verdwaasd worden. 3, Zij vluchtten terwille van hun levens. Misschien begonnen zij, toen het daglicht aanbrak, zich bewust te worden van hun vergissing, waardoor zij elkaar waren aangevallen, en nu dachten zij, dat zij door die noodlottige vergissing zich zó verzwakt hadden, dat het niet meer mogelijk was om Israël het hoofd te bieden, en dus trachtten zij zo goed zij konden hun eigen land te bereiken, hoewel de drie honderd man, voor zoveel blijkt, bleven waar zij waren. "De goddelozen vlieden daar geen vervolger is," Spreuken 28:1. "De beroeringen zullen hem rondom verschrikken, en hem verstrooien op zijn voeten," Job 18:11.

RICHTEREN 7:24-25
Wij hebben hier het opvolgen van deze glorierijke overwinning.

1. Gideons krijgslieden, die ontslagen waren en misschien reeds begonnen waren zich te verstrooien, hebben zich op de tijding van de vlucht van de vijand weer verzameld en hen met kracht vervolgd en nagejaagd, die zij eerst de moed niet hadden het hoofd te bieden. De mannen van Israël uit Nafthali en Aser waren niet zulken, als nu van die verwijderde landstreken kwamen, maar dezelfden, die als vrijwilligers dienst hadden genomen, Hoofdstuk 6:35, maar afgedankt waren Zij, die bevreesd waren geweest om te strijden, vers 3, schepten moed toen het ergste voorbij was, en waren bereid genoeg om de buit te delen, hoewel zij achter gebleven waren om de aanval te doen. Ook zij, die niet mochten strijden, hoewel zij het graag gewild hadden, en op bevel van God ontslagen waren, zijn niet zoals degenen, van wie wij lezen in 2 Kronieken 25:10, 13, "in hittigheid van de toorn teruggekeerd," maar hebben gewacht op de gelegenheid om dienst te doen in het vervolgen van de vijand en het opvolgen van de overwinning, hoewel hun de eer ontzegd was om mee te helpen om de liniën te forceren.

2. Op een oproep van Gideon kwamen de Efraïmieten eenparig op, en verzekerden zich van de passen van de Jordaan bij de verschillende veren ten einde de vijand de terugtocht af te snijden naar hun eigen land, en opdat zij in één keer verdelgd zouden worden, om aldus eenzelfde onheil voor Israël op een anderen tijd te voorkomen. Nu zij begonnen waren te vallen, besloten zij hen in één keer te verderven, Esther 6:13. Zij versperden hun de rivier, vers 24, dat is, zij posteerden zich langs de rivier, zodat de Midianieten, die vluchten voor degenen, die hen vervolgden, in de handen vielen van hen, die hen daar wachtten om hun de

terugtocht af te snijden. Hier was "de vrees, en de kuil en de strik," Jesaja 24:17, 3. Twee van de hoofdaanvoerders van het leger van de Midianieten werden gevangen genomen en gedood door de Efraïmieten aan deze kant van de Jordaan, vers 25.
Hun namen gaven misschien wel hun aard te kennen, Oreb betekent een raaf, en Zeeb een wolf (Corvinus en Lupus). Deze hadden op hun vlucht de wijk genomen, de een in een rots, Jesaja 2:21, Openbaring 6:15, de ander bij een wijnpers, zoals Gideon uit vrees voor hen, onlangs zijn koren bij een wijnpers had gedorst en verborgen, Hoofdstuk 6:1-1. Maar hun schuilplaats werd hun strafplaats, waar zij ter dood gebracht werden, en de gedachtenis er aan werd voor het nageslacht bewaard in de namen van de plaatsen, en dat wel tot hun eeuwige schande: Hier vielen de vorsten van Midian.

HOOFDSTUK 8

1 Toen zeiden de mannen van Efraim tot hem: Wat stuk is dit, dat gij ons gedaan hebt, dat gij ons niet riept, toen gij heentoogt om te strijden tegen de Midianieten? En zij twistten sterk met hem. 2 Hij daarentegen zeide tot hen: Wat heb ik nu gedaan, gelijk gijlieden; zijn niet de nalezingen van Efraim beter dan de wijnoogst van Abi-ezer? 3 God heeft de vorsten der Midianieten, Oreb en Zeeb, in uw hand gegeven; wat heb ik dan kunnen doen, gelijk gijlieden? Toen liet hun toorn van hem af, als hij dit woord sprak. 4 Als nu Gideon gekomen was aan de Jordaan, ging hij over, met de driehonderd mannen, die bij hem waren, zijnde moede, nochtans vervolgende. 5 En hij zeide tot de lieden van Sukkoth: Geeft toch enige bollen broods aan het volk, dat mijn voetstappen volgt, want zij zijn moede; en ik jaag Zebah en Tsalmuna, de koningen der Midianieten, achterna. 6 Maar de oversten van Sukkoth zeiden: Is dan de handpalm van Zebah en Tsalmuna alrede in uw hand, dat wij aan uw heir brood zouden geven? 7 Toen zeide Gideon: Daarom, als de HEERE Zebah en Tsalmuna in mijn hand geeft, zo zal ik uw vlees dorsen met doornen der woestijn, en met distelen. 8 En hij toog van daar op naar Pnuël, en sprak tot hen desgelijks. En de lieden van Pnuël antwoordden hem, gelijk als de lieden van Sukkoth geantwoord hadden. 9 Daarom sprak hij ook tot de lieden van Pnuël, zeggende: Als ik met vrede wederkome, zal ik deze toren afwerpen. 10 Zebah nu en Tsalmuna waren te Karkor, en hun legers met hen, omtrent vijftien duizend, al de overgeblevenen van het ganse leger der kinderen van het oosten; en de gevallenen waren honderd en twintig duizend mannen, die het zwaard uittrokken. 11 En Gideon toog opwaarts, de weg dergenen, die in tenten wonen, tegen het oosten van Nobah en Jogbeha; en hij sloeg dat leger, want het leger was zorgeloos. 12 En Zebah en Tsalmuna vloden; doch hij jaagde hen na; en hij ving de beide koningen der Midianieten, Zebah en Tsalmuna, en verschrikte het ganse leger.

13 Toen nu Gideon, de zoon van Joas, van de strijd wederkwam, voor de opgang der zon, 14 Zo ving hij een jongen van de lieden te Sukkoth, en ondervraagde hem; die schreef hem op de oversten van Sukkoth, en hun oudsten, zeven en zeventig mannen. 15 Toen kwam hij tot de lieden van Sukkoth, en zeide: Ziet daar Zebah en Tsalmuna, van dewelke gij mij smadelijk verweten hebt, zeggende: Is de handpalm van Zebah en Tsalmuna alrede in uw hand, dat wij aan uw mannen, die moede zijn, brood zouden geven? 16 En hij nam de oudsten dier stad, en doornen der woestijn, en distelen, en deed het de lieden van Sukkoth door dezelve verstaan. 17 En de toren van Pnuël wierp hij af, en doodde de lieden der stad.

18 Daarna zeide hij tot Zebah en Tsalmuna: Wat waren het voor mannen, die gij te Thabor doodsloegt? En zij zeiden: Gelijk gij, alzo waren zij, enerlei, van gedaante als koningszonen. 19 Toen zeide hij: Het waren mijn broeders, zonen mijner moeder; zo waarlijk als de HEERE leeft, zo gij hen hadt laten leven, ik zou ulieden niet doden! 20 En hij zeide tot Jether, zijn eerstgeborene: Sta op, dood hen; maar de jongeling trok zijn zwaard niet uit, want hij vreesde, dewijl hij nog een jongeling was.

21 Toen zeiden Zebah en Tsalmuna: Sta gij op, en val op ons aan, want naar dat de man is, zo is zijn macht. Zo stond Gideon op, en doodde Zebah en Tsalmuna, en nam de maantjes, die aan de halzen hunner kemelen waren. 22 Toen zeiden de mannen van Israël tot Gideon: Heers over ons, zo gij als uw zoon en uws zoons zoon, dewijl gij ons van der Midianieten hand verlost hebt. 23 Maar Gideon zeide tot hen: Ik zal over u niet heersen; ook zal mijn zoon over u niet heersen; de HEERE zal over u heersen.

24 Voorts zeide Gideon tot hen: Een begeerte zal ik van u begeren: geeft mij maar een iegelijk een voorhoofdsiersel van zijn roof; want zij hadden gouden voorhoofdsierselen gehad, dewijl zij Ismaelieten waren. 25 En zij zeiden: Wij zullen ze gaarne geven; en zij spreidden een kleed uit, en wierpen daarop een iegelijk een voorhoofdsiersel van zijn roof. 26 En het gewicht der gouden voorhoofdsierselen, die hij begeerd had, was duizend en zevenhonderd sikkelen gouds, zonder de maantjes, en ketenen, en purperen klederen, die de koningen der Midianieten aangehad hadden, en zonder de halsbanden, die aan de halzen hunner kemelen geweest waren. 27 En Gideon maakte daarvan een efod, en stelde die in zijn stad, te Ofra; en gans Israël hoereerde aldaar denzelven na; en het werd Gideon en zijn huis tot een valstrik. 28 Alzo werden de Midianieten te ondergebracht voor het aangezicht der kinderen Israëls, en hieven hun hoofd niet meer op. En het land was stil veertig jaren, in de dagen van Gideon. 29 En Jerubbaäl, de zoon van Joas, ging henen en woonde in zijn huis. 30 Gideon nu had zeventig zonen, die uit zijn heupe voortgekomen waren; want hij had vele vrouwen. 31 En zijn bijwijf, hetwelk te Sichem was, baarde hem ook een zoon; en hij noemde zijn naam

Abimelech. 32 En Gideon, de zoon van Joas, stierf in goeden ouderdom; en hij werd begraven in het graf van zijn vader Joas, te Ofra, des Abi-ezriets.
33 En het geschiedde, als Gideon gestorven was, dat de kinderen Israëls zich omkeerden, en de Baäls nahoereerden; en zij stelden zich Baäl-berith tot een God. 34 En de kinderen Israëls dachten niet aan de HEERE, hun God, Die hen gered had van de hand van al hun vijanden van rondom. 35 En zij deden geen weldadigheid bij het huis van Jerubbaäl, dat is Gideon, naar al het goede, dat hij bij Israël gedaan had.

Dit hoofdstuk geeft ons een verder bericht van Gideons overwinning over de Midianieten, en het overige van de geschiedenis van zijn leven en zijn regering.
I. Gideon bevredigt wijselijk de Efraïmieten, die zich beledigd achtten, vers 1-3.
II. Hij vervolgt kloekmoedig de vluchtende Midianieten, vers 4, 10-12.
III. Hij straft rechtvaardig de mannen van Sukkoth en Pnuël, die hem laaghartig hoonden vers 5-9, waarvoor met hen afgerekend werd, vers 13-17.
IV. Hij gaf dwaselijk toe aan de bijgelovigen gril van zijn volk, door een efod op te richten in zijn stad, hetgeen een grote valstrik bleek te zijn vers 24-27.
V. Hij heeft het land gedurende veertig jaren rustig gehouden, vers 28.
VI. Hij stierf in ere en liet een talrijk gezin na, vers 29-32.
VII. Zowel hij als zijn God werden spoedig door het ondankbare Israël vergeten, vers 33-35.

RICHTEREN 8:1-3
Niet zodra waren de Midianieten, de gemene vijand, ten onder gebracht, of de Israëlieten zijn, wegens het geweld van sommige heethoofden onder hen, gereed om te twisten onder elkaar. Er was een ongelukkige vonk Opgevlogen, die, indien Gideon haar niet terstond met veel wijsheid en genade had uitgeblust, een groten brand met noodlottige gevolgen zou hebben ontstoken. De Efraïmieten hebben, toen zij de hoofden van Oreb en Zeeb brachten tot Gideon als generaal, in plaats van hem geluk te wensen met zijn voorspoed, en hem dank te betuigen voor zijn gewichtige diensten, zoals zij hadden behoren te doen, twist met hem gezocht, en waren ten uiterste vertoornd op hem.
I. Hun beschuldiging was even ongerijmd als onredelijk: Waarom riep gij ons niet toen gij vertrokt om tegen de Midianieten te strijden? vers 1. Efraïm was de broeder van Manasse Gideons stam, en heeft in de zegen van Jakob en van Mozes de voorrang gehad, en daarom was hij zeer ijverzuchtig op Manasse, vrezende dat deze stam op de een of anderen tijd de eer van hun in de schaduw zou stellen. Vandaar dat wij Manasse tegen Efraïm, en Efraïm tegen Manasse vinden, Jesaja 9:20. "Een beledigde broeder is weerspanniger dan een sterke stad, en de geschillen zijn als de grendel van een paleis," Spreuken 18:19. Maar hoe onrechtvaardig was hun twisten met Gideon! Zij waren toornig op hem, omdat hij niet om hen zond om de aanval te beginnen op Midian, zowel als om de slag op te volgen. Waarom waren zij niet geroepen om de voorhoede aan te voeren? De post van eer, dachten zij, kwam hun toe. Maar:

1. Gideon was door God geroepen, en moest handelen naar de bevelen, die hij van Hem ontving, hij heeft noch de eer genomen voor zichzelf, noch eer uitgedeeld aan anderen, of over eer beschikt voor anderen, hij liet het alles aan God over. Zodat de Efraïmieten in deze twist Gods doen afkeurden, en wat was Gideon, dat zij tegen hem murmureerden?
2. Waarom hebben de Efraïmieten zich niet vrijwillig aangeboden tot deze dienst? Zij wisten dat de vijand in hun land was, en zij hadden gehoord dat er een krijgsmacht op de been gebracht was om hem te weerstaan, waarbij zij zich hadden behoren te voegen in ijver voor de gemeenschappelijke zaak, al hadden zij er ook geen speciale uitnodiging toe ontvangen. Diegenen zoeken meer zichzelf dan God, die op het punt van eer blijven staan om zich van de werkelijke dienst te verontschuldigen voor God en hun geslacht. In Deborah’s tijd was er "een

wortel uit Efraïm," Hoofdstuk 5:14. Waarom bleek die nu niet? De zaak zelf riep hen, zij behoefden niet te wachten op een oproep van Gideon.

3. Gideon had hun eer gered door hen niet op te roepen. Indien hij om hen gezonden had, dan zouden ongetwijfeld velen van hen teruggegaan zijn met hen, die week van hart waren, of weggezonden zijn met de tragen en onmatigen, zodat hij, door hen niet op te roepen, voorkomen heeft dat er deze schandvlek op hen geworpen werd. Lafaards zullen zich dapper voordoen als het gevaar voorbij is, maar diegenen gaan te rade met hun eer, die hun moed aan de dag leggen als het gevaar nabij is.

II. Gideons antwoord was zeer kalm en vreedzaam, en was bedoeld, niet zozeer om zichzelf te rechtvaardigen, als om hun genoegen te doen en hen tevreden te stellen, vers 2, 3. Hij antwoordt hun:

1. Met grote zachtmoedigheid. Hij nam de belediging niet kwalijk, heeft geen toorn met toorn beantwoord, maar in alle kalmte en vriendelijkheid bespreekt hij de zaak met hen, en heeft even waarlijk eer behaald door deze heerschappij over zijn geest als door zijn overwinning op de Midianieten, de lankmoedige is beter dan de sterke.

2. Met zeer veel bescheidenheid en ootmoed, hun daden roemende en verheerlijkende boven de zijne. Zijn niet de nalezingen van Efraïm, die de achterblijvers des vijands opving, en hen die ontkomen waren, gedood hebben, beter dan de wijnoogst van Abiezer? -een grotere eer voor hen, en van meer dienst voor het land, dan de eerste aanval, die Gideon op hen gedaan heeft? De verwoesting, het verderf van de vijanden van de kerk wordt vergeleken bij een wijnoogst, Openbaring 14:18. Hierin erkent hij hun nalezing beter te zijn dan zijn oogst. Het goede gebruik van een overwinning is dikwijls meer eervol en van groter gevolg de het behalen er van, hierin hebben zij zich onderscheiden, hun moed en beleid getoond, of liever, God heeft hen er toe verwaardigd, want hoewel hij om hun daden te verheerlijken bereid is de zijne te verkleinen, wil hij toch geen bloemen nemen van Gods kroon, om er de hun mee te versieren, God heeft de vorsten van de Midianieten in uw hand gegeven, en er is door uw talrijk leger een grote slachting aangericht onder de vijanden, en wat heb ik dan met driehonderd man kunnen doen gelijk gijlieden?

Gideon staat hier als een zeer groot voorbeeld van zelfverloochening, en dit voorval toont ons:
a. Dat nijd of afgunst het best bestreden wordt door ootmoed. Weliswaar zelfs geschiktheid van het werk brengt de mens soms nijd aan van zijn naaste, Prediker 4:4, toch zullen zij er niet zo sterk aanleiding toe geven als zij, die het doen, er niet trots op schijnen te zijn. Diegenen zijn wel zeer boosaardig, die hen van hun voortreffelijkheid zoeken weg te stoten, die zichzelf verkleinen en verootmoedigen.
b. Dit is ook het zekerste middel om twist te doen eindigen, want "door hovaardigheid maakt men niet dan gekijf," Spreuken 13:10.
c. Ootmoed is het beminnelijkst en het meest bewonderenswaardig onder grote kundigheden en grote bevordering. Gideons overwinningen deden zijn inschikkelijkheid sterk uitkomen.
d. Het is de eigenaardigheid van de ootmoed dat "de een de ander uitnemender acht dan zichzelf." En wat was nu de uitslag van de twist? De Efraïmieten hadden sterk met hem getwist vers 1, de eerbied vergetende, die zij hun generaal, een man, die door God geëerd was verschuldigd waren, en aan hun hartstocht lucht gevende in een zeer onbetamelijke vrijpostigheid in hun spreken-het onmiskenbare teken van een zwakke en onverdedigbare zaak. De rede, het verstand, gaat ellendig naar de laagte naarmate het twisten hoger opvliegt. Maar Gideons "zacht antwoord keerde hun grimmigheid af," Spreuken 15:1. Hun toorn nam

jegens hem af, vers 3. Er wordt te kennen gegeven, dat zij nog enige toorn behielden, maar hij heeft dit wijselijk voorbijgezien, en liet hem langzamerhand verkoelen. Zeer grote en Godvruchtige mannen moeten er op bereid zijn, dat hun geduld op de proef wordt gesteld door de onvriendelijkheid en dwaasheid zelfs van hen, die zij dienen, en moeten dit niet vreemd achten.

RICHTEREN 8:4-17
In deze verzen zien wij:

I. Hoe Gideon als een dapper generaal de nog overblijvende Midianieten vervolgt, en kloekmoedig zijn strijd voortzet. Er was al in het begin een grote slachting onder de vijand aangericht, honderd en twintig duizend mannen die het zwaard uittrokken, waren gedood, vers 10. Zo ontzettend een bloedbad hadden zij onder elkaar aangericht, en zo gemakkelijk een prooi waren zij voor Israël. Maar het schijnt dat het de twee koningen van Midian, beter voorzien zijnde dan de overigen van middelen ter ontkoming, gelukt was om met vijftien duizend man over de Jordaan te komen voordat de passen er van door de Efraïmieten afgezet waren. Gideon denkt dat hij zijn opdracht om Israël te verlossen niet ten volle volvoerd heeft, indien hij hen laat ontkomen. Hij is niet tevreden met hen het land uitgejaagd te hebben, hij wil hen ook van de wereld verjagen, Job 18:18. Dit besluit wordt met grote volharding ten uitvoer gebracht, en met grote voorspoed gekroond.

1. Zijn standvastigheid was zeer voorbeeldig. Onder de ongunstigste omstandigheden en de grootste ontmoediging heeft hij zijn voornemen volvoerd.
a. Hij nam niemand mee dan zijn drie honderd man, die nu hun bazuinen en fakkels terzijde legden, om zwaard en spies ter hand te nemen. God had gezegd: Door deze drie honderd mannen zal Ik ulieden verlossen, Hoofdstuk 7:7. En vertrouwende op deze belofte, heeft hij deze alleen bij zich gehouden, vers 4. Hij verwachtte meer van drie honderd mannen, ondersteund door een bijzondere belofte, dan van zoveel duizenden, die slechts ondersteund waren door hun dapperheid.
b. Zij waren moede, nochtans vervolgende, zeer vermoeid door hetgeen zij gedaan hadden, maar toch begerig om nog meer te doen tegen de vijanden van hun land. Zo moet onze geestelijke strijd gestreden worden met de kracht die wij hebben, hoe klein die ook zij, zeer dikwijls is dit de toestand van de Christen: moede, nochtans vervolgende.
c. Hoewel hij ontmoediging ervoer van zijn eigen volk, bespot werd om hetgeen hij deed, als iets, dat hij toch nooit zou kunnen volbrengen, is hij er toch mee voortgegaan. Indien zij, die onze helpers behoorden te wezen op de weg van onze plicht, hinderpalen voor ons blijken te zijn, dan moeten wij ons toch niet van die weg laten verdrijven. Diegenen weten Gods welgevallen niet te waarderen, die de smaad van de mensen niet weten te verachten.
d Hij deed een zeer verre tocht, op de weg van hen, die in tenten wonen, vers 11. Hetzij omdat hij hoopte hen minzamer te vinden dan de lieden van Sukkoth en Pnuël, die in ommuurde steden woonden (er wordt soms meer liefdadigheid gevonden in tenten op het land, dan in paleizen in de stad) of omdat het een weg was waarop hij het minst door de vijand verwacht werd, en zijn verschijning hen des te meer in verwarring zou brengen. Blijkbaar heeft hij geen moeite ontzien om zijn overwinning volkomen te maken. Nu bevond hij welk een voordeel het was om zijn drie honderd mannen te hebben, die honger, dorst en vermoeienis konden doorstaan. Hij schijnt de vijand ‘s nachts aangevallen te hebben, zoals hij ook tevoren gedaan had, want het leger was zorgeloos, overgegeven aan de slaap. De zorgeloosheid van de zondaren blijkt dikwijls hun verderf te zijn, en de gevaren zijn het noodlottigst, wanneer zij het minst gevreesd worden.

2. Zijn voorspoed was zeer bemoedigend voor vastberadenheid en ijver in een goede zaak. Hij sloeg het leger, vers 11, en nam de twee koningen gevangen, vers 12. De vrees van de goddelozen, die zal hem overkomen. Zij, die denken te vlieden van het zwaard des Heeren en van Gideon, zullen er slechts tegen inlopen. Hij zij gevloden van het ijzeren wapen, de stalen boog zal hem doorschieten, want het kwaad zal de zondaars vervolgen.

II. Wij zien hier Gideon als een rechtvaardig rechter, de onbeschaamdheid straffende van de ontrouwe Israëlieten, de lieden van Sukkoth en van Pnuël, beide in de stam van Gad aan de andere kant van de Jordaan.

1. Hun misdaad was groot. Met een handvol zwakke, vermoeide mannen joeg Gideon de gezamenlijke vijand achterna, om de verlossing van Israël te voltooien. Zijn weg voert hem eerst door de stad Sukkoth, en daarna door Pnuël. Hij verwacht niet dat de overheden van de stad hem met plichtplegingen tegemoet zullen komen, om hem geluk te wensen met zijn overwinning en hem de sleutel van hun stad aan te bieden, en dat zij hem zullen onthalen, en nog veel minder dat zij een krijgsmacht zullen zenden om de zijne te versterken, al heeft hij op dit alles ook recht gehad, maar hij verlangt slechts enig noodzakelijk voedsel voor de soldaten, die bijna bezwijken wegens gebrek er aan, en hij begeert dit zeer nederig en dringend: Geeft toch enige bollen brood aan het volk, dat mijn voetstappen volgt, vers 5. Het verzoek zou redelijk geweest zijn, al waren zij slechts arme reizigers geweest, maar, in aanmerking genomen dat zij krijgslieden waren, "geroepenen, en uitverkorenen, en gelovigen," of getrouwen, Openbaring 17:14, mannen die God grotelijks had geëerd, en aan wie Israël grotelijks verplicht was, mannen, die zich zeer verdienstelijk hadden gemaakt jegens het vaderland, en zich nu nog verder verdienstelijk maakten het nog meer dienst gingen bewijzen, dat zij overwinnaars waren, en de macht hadden hen te brandschatten, dat zij Gods strijd streden en Israëls strijd streden, zou niets meer recht en billijk geweest zijn, dan dat zij hun beste levensmiddelen gaven, die in hun stad voorhanden waren.
Maar de oversten van Sukkoth hebben God niet gevreesd en geen mens ontzien. Want:
a. In minachting van God weigerden zij te beantwoorden aan de rechtmatige eisen van hem, die God verwekt had om hen te verlossen, beledigden hem, hoonden hem, minachtten de voorspoed, die hij reeds verkregen had, wanhoopten aan het welslagen van zijn tegenwoordige onderneming, deden wat zij konden om hem de moed te benemen om de oorlog voort te zetten, en wilden graag geloven, dat de overgebleven krijgsmacht van de Midianieten, die zij nu door hun land hadden zien trekken, te sterk voor hem zou wezen. Is dan de handpalm van Zeba en Tsalmuna reeds in uw hand? " Neen, en dat zal zij ook nooit wezen", is hun oordeel, afgaande op de ongelijkheid van hun getallen.
b. De ingewanden van de barmhartigheid waren toegesloten tegen hun broederen, zij waren even ontbloot van liefde als van geloof, wilden geen stuksken brood (zo lezen het sommigen) geven aan hen, die schier omkwamen van honger. Waren dat oversten? Waren dat Israëlieten? Beide benamingen weren zij onwaardig, het waren lage, ontaarde mannen! Gewis moeten zij aanbidders van Baäl geweest zijn, of wel het belang van Midian toegedaan. De lieden van Pnuël gaven hetzelfde antwoord op hetzelfde verzoek, daarmee tartende het zwaard des Heeren en van Gideon, vers 8.

2. Hij heeft hen eerlijk en voegzaam gewaarschuwd voor de straf, die op hun misdaad zou volgen.
a. Hij heeft hen niet terstond gestraft, omdat hij geen tijd wilde verliezen om de vluchtenden vijand na te jagen, en hij het ook niet wilde doen in drift of hartstocht, en het liever wilde doen tot hun meerdere beschaming, als hij zijn onderneming volbracht zou hebben, die zij onuitvoerbaar echtten. Maar

b. Hij zei hun hoe hij haar zou straffen vers 7, 9, om te tonen dat hij vertrouwde in de kracht Gods wèl te zullen slagen, en omdat zo er nog het minste vonkje van genade of welwillendheid in hen was overgebleven zij bij nadere overweging tot inkeer zouden komen, hun dwaasheid zouden inzien en er berouw van hebben en zouden bedenken hoe hun gedrag te vergoeden door hem hulp en levensmiddelen te zenden, en zo zij dit gedaan hadden, zou Gideon hun ongetwijfeld vergiffenis hebben geschonken. God geeft kennis van het gevaar, en tijd voor berouw en bekering, opdat de zondaren de toekomende toorn zouden ontvlieden.

3. De waarschuwing in de wind geslagen zijnde, was de straf, hoewel zeer streng, toch rechtvaardig.
a. De oversten van Sukkoth werden het eerst tot een waarschuwend voorbeeld gesteld. Gideon had bericht gekregen van hun aantal, hun namen en hun woonplaatsen, die hem schriftelijk werden opgegeven, vers 14. En tot hun grote verwondering was hij, toen zij dachten dat hij de Midianieten nog nauwelijks ingehaald kon hebben, reeds als overwinnaar wedergekeerd. Zijn drie honderd mannen waren nu zijn dienaren van de gerechtigheid, zij namen al de oversten gevangen en voerden hen voor Gideon, die hun zijn koninklijke gevangenen toonde in ketenen. "Dat zijn de mannen, tegen wie gij mij niet opgewassen hebt geacht, en om wie te vervolgen gij mij geen hulp hebt willen verlenen," vers 15. En hij tuchtigde hen met doornen en distelen, doch, naar het schijnt, niet ten dode. Hij veroorzaakte er pijn mee aan hun lichaam, hetzij door hen er mee te geselen of hen er in te wentelen, hij dorste hen er mede, vers 7. Diegenen zullen een oordeel ontvangen zonder barmhartigheid, die geen barmhartigheid getoond hebben. Misschien zag hij dat zij zwakke mannen waren, die hem en zijn metgezellen verachtten om hun ruwheid en gehardheid en daarom heeft Gideon hen om deze weekheid aldus getuchtigd.

b. Hij onderwees hun geest, hun gemoed, hij deed de lieden van Sukkoth door dezelve verstaan, vers 16. De kastijding, die hij hun gaf, was bedoeld, niet voor hun verderf, maar als heilzaam tuchtmiddel, ten einde hen voor het vervolg wijzer en beter te maken. Hij deed hen kennen -zo is het woord in het Hebreeuws -zichzelf en hun dwaasheid God en hun plicht, deed hen verstaan wie Gideon was, daar zij het niet verstonden, door de voorspoed, waarmee God hem gekroond had. Velen worden onderwezen door doornen en distelen, die op geen andere wijze onderwezen willen worden. Door de roede en bestraffing geeft God wijsheid, Hij kastijdt en onderwijst, en door bestraffing opent Hij het oor ter tucht. Onze gezegende Heiland heeft, hoewel Hij de Zoon was, "gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden," Hebreeën 5:8. Laat iedere smartende doorn en weedoende distel inzonderheid als het een doorn in het vlees wordt, aldus begrepen en gebruikt worden: "Hiermede bedoelt God mij te onderwijzen, welke goede les zal ik leren?

4. Vervolgens kwam Pnuëls oordeel, en dat scheen strenger te zijn dan het vorige, ongetwijfeld om goede redenen, vers 17.
a Hij wierp hun toren af, waarin zij roemden en waarop zij vertrouwden, misschien aan Gideon en zijn mannen minachtend de raad gevende, om daar liever veiligheid in te zoeken dan de Midianieten te vervolgen. Datgene, waarop de mensen zich verhovaardigen, zal door verwoest te worden dikwijls en terecht tot hun schande worden gemaakt.
b. Hij doodde de lieden van de stad, niet allen misschien niet de oversten of oudsten, maar hen, die hem hadden beledigd, en hen alleen. Hij doodde sommige lieden van de stad, die het onbeschaamdst en beledigendst waren geweest ter verschrikking van de overigen, en aldus deed hij het de lieden van Pnuël verstaan.

RICHTEREN 8:18-21 Het oordeel begon van het huis Gods, in de rechtvaardige bestraffing van de lieden van Sukkoth en Pnuël, die Israëlieten waren, maar het eindigde er niet. Nadat de koningen van Midian gediend hadden om Gideons overwinning te bewijzen en zijn zegetocht te versieren, moet er nu met hen afgerekend worden.

1. Zij worden beschuldigd van moord op Gideons broeders, enige tijd geleden begaan op de berg Thabor. Toen de kinderen Israëls uit vrees voor de Midianieten zich holen maakten in de bergen, Hoofdstuk 6:2, hebben deze jongelingen waarschijnlijk in die berg een schuilplaats gezocht, waar zij door deze twee koningen gevonden werden die hen wreed en laaghartig in koelen bloede hebben gedood. Als hij hun vraagt wat het voor mannen waren? vers 18, dan is het niet, omdat hij niet zeker is van de zaak, of er bewijzen voor nodig had, hij was niet zo onverschillig voor het bloed van zijn broeders, dat hij daar niet reeds tevoren een onderzoek naar ingesteld had, en deze hoogmoedige tirannen waren ook geheel niet in zorg geweest om hun daad te verbergen. Maar hij doet hun deze vraag, opdat door hun eigen erkenning van de meer dan gewone schoonheid van deze door hen vermoorde jonge mannen, hun misdaad zoveel zwaarder zal blijken te zijn, en bijgevolg hun straf zoveel te meer rechtvaardig. Zij konden niet anders dan erkennen dat zij, hoewel in geringer ellendige toestand aangetroffen, toch een ongewone majesteit en grootheid hadden in de uitdrukking van hun gelaat, niet ongelijk aan Gideon zelf in deze tijd, van gedaante als koningszonen, tot iets groots geboren.

2. Volgens hun eigen bekentenis schuldig bevonden zijnde aan deze moord, geeft Gideon, hoewel hij hen, als Israëls richter ter dood had kunnen brengen wegens het kwaad, dat zij zijn volk hadden aangedaan in het algemeen, zoals ook Oreb en Zeëb hierom ter dood gebracht waren, Hoofdstuk 7:25, er toch de voorkeur aan om in de hoedanigheid van bloedwreker op te treden, als de naaste bloedverwant van de verslagenen. Het waren mijn broeders, vers 19. Voor hun andere misdaden zouden zij vergeving hebben kunnen verlangen, Gideon zou hen tenminste niet zelf gedood hebben, maar hen deswege zich voor het volk hebben laten verantwoorden, maar de stem van het bloed van zijn broeders roept, roept tot hem, nu het in de macht van zijn hand is om het te wreken, en daarom is het niet te verhelpen, door hem moet hun bloed vergoten worden, ofschoon zij koningen zijn. Weinig dachten zij dat zij zolang daarna nog daarvan zouden horen, maar moord blijft zelden ongestraft in dit leven 3. Gideon zelf voltrekt met eigen hand de doodstraf aan hen, omdat hij de bloedwreker is. Hij beval zijn zoon hen te doden, omdat hij nauw verwant was aan de verslagenen, en het geschiktst om de plaatsvervanger en vertegenwoordiger te zijn van zijn vader, en aldus wilde hij hem opleiden tot daden van gerechtigheid en stoutmoedigheid, vers 20. Maar,

a. De jongeling zelf wenste voor verontschuldigd gehouden te worden, hij vreesde, hoewel zij gebonden waren, en geen weerstand konden bieden, dewijl hij nog een jongeling was, en niet gewend aan zulk werk, kloekmoedigheid en dapperheid zitten iemand niet altijd in het bloed.
b. De gevangenen zelf begeerden dat Gideon hem zou verontschuldigen, vers 21, en verzochten dat zij, zo zij moesten sterven, sterven zouden door zijn hand, hetgeen enigszins eervoller voor hen zou zijn en de dood lichter voor hen zou maken, want door zijn grotere kracht zou hij hen spoediger het leven kunnen benemen, en alzo een einde maken aan hun pijn. Naardat de man is, zo is zijn macht. Zij bedoelen dit òf van henzelf, zij waren mannen van zoveel kracht, dat er een sterkere hand nodig was dan die van een jongeling om hen snel te overmeesteren, òf van Gideon: "Gij zijt in uw volle kracht, hij heeft die nog niet bereikt, wees gij dus de uitvoerder van het vonnis." Van hen, die tot rijpheid van jaren zijn gekomen, wordt verwacht dat zij wat zij doen in enigerlei dienst, met zoveel te meer kracht zullen doen. Gideon heeft hen toen snel gedood, en nam de maantjes, die aan de halzen hunner kamelen waren, en hetzij tekenen waren hunner waardigheid, of misschien wel van hun afgoderij, want

Astaroth werd voorgesteld door de maan, zoals Baäl door de zon. Met deze nam hij al hun versierselen, zoals blijkt uit vers 26, waar wij bevinden dat hij ze niet tot zo'n goed doeleinde heeft aangewend als men had kunnen wensen. Op het verderf van deze twee koningen, en dat van de twee vorsten, Hoofdstuk 7:25, wordt lang daarna gepleit in het gebed als een precedent voor het verderf van alle andere vijanden van de kerk Psalm 83:12. Maak hen en hun prinsen als Oreb en Zeeb, en al hun vorsten als Zebah en Tsalmuna, laat hen allen evenzo verdelgd worden.

RICHTEREN 8:22-28

I. Wij hebben hier Gideons prijzenswaardige bescheidenheid na zijn grote overwinning, in zijn afwijzen van de regering, die het volk hem wilde opdragen.

1. Het was goed en eerlijk in hen om hem de regering aan te bieden, vers 22. Heers over ons, dewijl gij ons verlost hebt. Zij achtten het zeer billijk dat hij, die de moeite en het gevaar had doorstaan van hun verlossing nu ook de eer en de macht zou hebben om altijd over hen te heersen, en zeer wenselijk, dat hij, die in dit grote kritieke tijdsgewricht zulke onmiskenbare en duidelijke tekenen heeft gehad, dat God met hem was, voor altijd het bestuur van hun zaken in handen zou hebben. Laat ons dit toepassen op de Heere Jezus. Hij heeft ons verlost uit de handen van onze vijanden, van onze geestelijke vijanden, de ergste en gevaarlijkste, en daarom is het voegzaam, dat Hij over ons zal regeren, immers hoe zouden wij beter geregeerd kunnen worden dan door Hem, die zo'n grote invloed blijkt te hebben in de hemel, en zo'n grote vriendelijkheid heeft voor deze aarde? Wij zijn verlost, opdat wij "Hem dienen zouden zonder vrees" Lukas 1:74, 75.

2. Het was edel in hem om het af te wijzen vers 23. Ik zal over u niet heersen. Wat hij gedaan heeft had ten doel hen te dienen, niet over hen te heersen, hen veilig te doen zijn hen gerust en gelukkig te maken, niet om zichzelf groot of voornaam te maken. En gelijk hij niet eerzuchtig was voor zichzelf, naar geen grootheid streefde voor zichzelf, zo heeft hij ook geen grootheid of macht begeerd voor zijn kinderen, zijn geslacht. "Mijn zoon zal over u niet heersen, hetzij bij mijn leven of na mijn dood, maar de Heere zal over u heersen, en uw richters aanstellen dooreen bijzondere aanwijzing van Zijn Geest, zoals Hij gedaan heeft.

a. Hieruit blijkt zijn bescheidenheid en de geringe dunk, die hij had van zijn eigen verdiensten. Hij achtte dat de eer om goed te doen beloning genoeg was voor al zijn diensten, die niet verder beloond behoefden te worden met de eer van heerschappij te voeren, Iaat hem, die de grootste, de meeste van u is, uw dienaar zijn.

b. Zijn Godsvrucht, en het hoge denkbeeld, dat hij had van Gods regering. Misschien bespeurde hij in het volk een afkeer van de theocratie, of Godsregering, een begeerte, om een koning te hebben zoals de andere volken, en zijn verdiensten zouden een schoonschijnend voorwendsel hebben opgeleverd om deze verandering van regeringsvorm voor te stellen. Maar Gideon wilde dit volstrekt niet erkennen. Geen Godvruchtig man kan behagen scheppen in een eer, die hem aangedaan wordt, maar die alleen aan God toekomt. "Zijt gij in Paulus' naam gedoopt?" 1 Corinthiers 1:13.

II. Gideons ongeregelde ijver om de gedachtenis aan deze overwinning te vereeuwigen door een efod, vervaardigd uit het kostelijke van de buit.

1. Hij vroeg aan de mannen van Israël om hem de voorhoofdsierselen uit hun roof te geven, want zij hadden een grote menigte van zulke sieraden van de verslagenen weggenomen. Dezen eiste hij, hetzij omdat zij van het fijnste goud waren vervaardigd, en daarom het voegzaamst voor een Godsdienstig gebruik, of omdat zij als voorhoofdsierselen misschien een

bijgelovige betekenis hadden waaraan hij te veel waarde hechtte. Aäron vraag om de gouden oorsierselen, om er het gouden kalf van te maken, Exodus 32:2. Om deze vroeg Gideon, vers 24. en hij had reden genoeg om te denken dat zij, die hem een kroon hadden aangeboden, hem, toen hij haar afwees, hun voorhoofdsierselen niet zouden weigeren, als hij er om verzocht, en dat hebben zij ook niet, vers 25.

2. Hij zelf gaf als zijn bijdrage de buit die hij van de koningen van Midian genomen had, en die hem ten deel schijnt gevallen te zijn, vers 26. De generaals hadden het prachtigste van de buit, een buit van verscheiden verven, Hoofdstuk 5:30.

3. Daarvan maakte hij een efod, vers 27. Dit was plausibel genoeg, en kon bedoeld zijn om in de eigen stad des richters de gedachtenis te bewaren van zo groot een overwinning door God geschonken. Maar het was zeer onvoorzichtig om het gedenkteken in een efod een heilig kledingstuk te doen bestaan. Aan de daden en handelingen van Godvruchtige mannen zou ik gaarne de beste uitlegging willen geven, en wij zijn er zeker van, dat Gideon een Godvruchtig man was. Maar wij hebben reden te vermoeden, dat bij deze efod ook serafim gevoegd waren, Hosea 3:4, o en dat hij, daar er op Gods bevel reeds een altaar gebouwd was, Hoofdstuk 6:26, dat hij ten onrechte dacht nog voor offeranden te mogen gebruiken, die efod bestemd had tot een orakel, dat in moeilijke of twijfelachtige gevallen geraadpleegd mocht worden. Dit is de veronderstelling van de geleerde ***Dr. Spencer***.
Daar iedere stam thans zoveel mogelijk zijn eigen regering had, waren zij maar al te zeer geneigd om ook voor hun Godsdienstoefeningen in hun eigen stam te kunnen blijven. In geheel de geschiedenis van de richteren lezen wij zeer weinig van Silo en de ark aldaar. Soms door de beschikking Gods en veel vaker door de overtreding van de mensen, schijnt de wet, die hen verplichtte, om alleen op dat een altaar te offeren, niet zo stipt opgevolgd als men gedacht zou hebben, niet meer dan later, toen, zelfs onder de regering van zeer Godvruchtige koningen, de hoogten niet werden weggenomen, waaruit wij kunnen afleiden, dat deze wet een hogere betekenis had als type van Christus, door wiens middelaarschap alleen onze diensten Gode welbehaaglijk zijn. Door onwetendheid dus of door onnadenkendheid heeft Gideon gezondigd in deze efod te maken hoewel hij er een goede bedoeling mee had. Weliswaar, Silo was niet ver, maar het was in de stam van Efraïm, en die stam was onlangs helemaal niet vriendelijk of beleefd jegens hem geweest, vers 1, hetgeen wellicht een reden was, waarom hij niet graag zo dikwijls onder hen ging als de gelegenheid er zich toe aanbood om het orakel te raadplegen, en daarom wenste hij er een meer in zijn nabijheid te hebben.
Hoe goed en eerlijk dit ook nu bedoeld moge zijn, en hoewel het in de beginne weinig kwaad deed, is het toch geschied, dat in vervolg van tijd:

a. Israël die efod nahoereerde, dat is, zij verlieten Gods altaar en priesterschap, daar zij veel van verandering hielden, en zeer geneigd waren tot afgoderij, en een voorwendsel hebbende om deze efod enige eerbied te betonen, omdat zo Godvrezend een man als Gideon hem had opgericht, is die eerbied trapsgewijze overgegaan in bijgeloof. Door een verkeerde stap van een Godvruchtig man worden velen op verkeerde wegen geleid. Het begin van de zonde, inzonderheid van afgoderij en eigenwillige aanbidding, is als een opening gegeven aan het water, gelijk dit gebleken is in het noodlottig bederf van de kerk van Rome, en daarom: verlaat het eer het zich vermengt.
b. Het werd Gideon zelf tot een valstrik, zijn ijver verminderde voor het huis Gods toen hij oud was geworden. En nog veel meer werd het tot een strik voor zijn huis, de leden van zijn gezin werden er door tot zonde gebracht, zodat het het verderf van dit geslacht tengevolge had.

III. Gideons gelukkige werkzaamheid voor de rust van Israël, vers 28. De Midianieten die zo'n kwelling voor hen geweest weren, verontrustten hen niet meer. Gideon, hoewel hij de eer en de macht van een koning niet wilde aannemen, regeerde hen als richter en deed zijn volk al de goede diensten, die hij kon, zodat het land rustig was veertig jaren. Totnutoe is Israëls tijd bij veertigtallen gerekend, Ehud tachtig, Barak veertig, en nu ook Gideon veertig. Gods voorzienigheid beschikte het zo om de veertig jaren van hun omwandelingen in de woestijn in de herinnering te brengen: "veertig jaren heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht." Zie Ezechiel 4:6. Daarna heeft Eli veertig jaren geregeerd, 1 Samuel 4:18. Samuël en Saul veertig jaren, Handelingen 13:21. David veertig jaren en Salomo veertig jaren.

RICHTEREN 8:29-35

Wij hebben hier het slot van de geschiedenis van Gideon.

1. Hij leefde in afzondering, vers 29, was niet opgeblazen door de eer, die hem te beurt was gevallen, begeerde geen paleis tot zijn woning, maar trok zich terug in het huis, waarin hij voor zijn verheffing gewoond had. Zo is de kloeke Romein, die bij een plotseling opkomende gelegenheid van de ploeg geroepen werd om het leger aan te voeren, na de veldslag tot zijn ploeg teruggekeerd.

2. Zijn gezin werd vermenigvuldigd. Hij had vele vrouwen, (hierin overtrad hij de wet) bij welke hij zeventig zonen had, vers 30. Maar bij één bijvrouw had hij een zoon, die hij Abimelech noemde, hetgeen betekent: mijn vader een koning, en deze bleek het verderf van zijn geslacht te wezen, vers 31.

3. Hij stierf in eer, in goede ouderdom, toen hij zolang geleefd had als hij instaat was God en zijn land te dienen, en wie zou langer begeren te leven? En hij werd begraven in het graf van zijn vader.

4. Na zijn dood verdierf het volk zich en ging teniet. Zodra Gideon, die hen bij de aanbidding Gods had gehouden, gestorven was, vonden zij zich onder geen bedwang, en gingen de Baäls nahoereren, vers 33. Eerst gingen zij een andere efod nahoereren, vers 27 waartoe Gideon zelf hun maar al te veel aanleiding had gegeven, en nu gingen zij een andere god nahoereren. Valse erediensten banen de weg voor valse goden. Thans verkozen zij een nieuwe god, Hoofdstuk 5:8, een god met een nieuwe naam, Baäl-Berith, een godin, zeggen sommigen. Berith was, naar sommigen menen, Berytus, de plaats, waar de Feniciërs deze afgod aanbaden. De betekenis van de naam is: de heer van het verbond, misschien omdat sommigen van zijn aanbidders zich door een verbond tot hem voegden, in navolging van Israëls verbond maken met God, want de duivel is Gods aap. In deze afval van Israël tot afgoderij toonden zij:

1. Grote ondankbaarheid aan God, vers 34. Zij dachten niet aan de Heere, hun God, die hen niet slechts had overgegeven in de handen hunner vijanden, om hen te straffen voor hun afgoderij, maar hen ook verlost had uit de hand hunner vijanden, om hen tot Zijn dienst terug te roepen, zowel de oordelen als de zegeningen en barmhartigheden waren vergeten, en de indruk er door teweeggebracht was verloren.
2. Grote ondankbaarheid aan Gideon, vers 35. Zeer veel goeds had hij Israël gedaan, hij was een vader voor zijn vaderland, weshalve zij weldadigheid hadden moeten bewijzen aan zijn huis, toen hij was heengegaan, want dat is een wijze, waarop wij ons denkbaar kunnen betonen aan onze vrienden en weldoeners, en hun vriendelijkheid kunnen vergelden, als zij in het graf zijn. Maar Israël heeft deze vriendelijkheid niet betoond aan het huis van Gideon, zoals wij in het volgende hoofdstuk zien zullen. Geen wonder dat zij, die hun God vergeten, ook hun vrienden vergeten.

HOOFDSTUK 9

1 Abimelech nu, de zoon van Jerubbaäl, ging henen naar Sichem, tot de broeders zijner moeder; en hij sprak tot hen, en tot het ganse geslacht van het huis van de vader zijner moeder, zeggende: 2 Spreekt toch voor de oren van alle burgers van Sichem: Wat is u beter, dat zeventig mannen, alle zonen van Jerubbaäl, over u heersen, of dat een man over u heerse? Gedenkt ook, dat ik uw been en uw vlees ben. 3 Toen spraken de broeders zijner moeder van hem, voor de oren van alle burgers van Sichem, al dezelve woorden; en hun hart neigde zich naar Abimelech; want zij zeiden: Hij is onze broeder. 4 En zij gaven hem zeventig zilverlingen, uit het huis van Baäl-berith; en Abimelech huurde daarmede ijdele en lichtvaardige mannen, die hem navolgden. 5 En hij kwam in zijns vaders huis te Ofra, en doodde zijn broederen, de zonen van Jerubbaäl, zeventig mannen, op een steen; doch Jotham, de jongste zoon van Jerubbaäl werd overgelaten, want hij had zich verstoken. 6 Toen vergaderden zich alle burgeren van Sichem, en het ganse huis van Millo, en gingen heen en maakten Abimelech ten koning, bij de hogen eik, die bij Sichem is. 7 Als zij dit Jotham aanzeiden, zo ging hij heen, en stond op de hoogte des bergs Gerizim, en verhief zijn stem, en riep, en hij zeide tot hen: Hoort naar mij, gij, burgers van Sichem! en God zal naar ulieden horen. 8 De bomen gingen eens heen, om een koning over zich te zalven, en zij zeiden tot de olijfboom: Wees gij koning over ons. 9 Maar de olijfboom zeide tot hen: Zoude ik mijn vettigheid verlaten, die God en de mensen in mij prijzen? En zoude ik heengaan om te zweven over de bomen? 10 Toen zeiden de bomen tot de vijgeboom: Kom gij, wees koning over ons. 11 Maar de vijgeboom zeide tot hen: Zou ik mijn zoetigheid en mijn goede vrucht verlaten? En zou ik heengaan om te zweven over de bomen? 12 Toen zeiden de bomen tot de wijnstok: Kom gij, wees koning over ons. 13 Maar de wijnstok zeide tot hen: Zou ik mijn most verlaten, die God en mensen vrolijk maakt? En zou ik heengaan om te zweven over de bomen? 14 Toen zeiden al de bomen tot de doornenbos: Kom gij, wees koning over ons. 15 En de doornenbos zeide tot de bomen: Indien gij mij in waarheid tot een koning over u zalft, zo komt, vertrouwt u onder mijn schaduw; maar indien niet, zo ga vuur uit de doornenbos, en vertere de cederen van de Libanon.

16 Alzo nu, indien gij het in waarheid en oprechtheid gedaan hebt, dat gij Abimelech koning gemaakt hebt, en indien gij welgedaan hebt bij Jerubbaäl en bij zijn huis, en indien gij hem naar de verdienste zijner handen gedaan hebt. 17 (want mijn vader heeft voor ulieden gestreden, en hij heeft zijn ziel verre weggeworpen, en u uit der Midianieten hand gered; 18 Maar gij zijt heden opgestaan tegen het huis mijns vaders, en hebt zijn zonen, zeventig mannen, op een steen gedood; en gij hebt Abimelech, een zoon zijner dienstmaagd, koning gemaakt over de burgers van Sichem, omdat hij uw broeder is); 19 Indien gij dan in waarheid en in oprechtheid bij Jerubbaäl en bij zijn huis te dezen dage gehandeld hebt, zo weest vrolijk over Abimelech, en hij zij ook vrolijk over ulieden. 20 Maar indien niet, zo ga vuur uit van Abimelech, en vertere de burgers van Sichem, en het huis van Millo; en vuur ga uit van de burgers van Sichem, en van het huis van Millo, en vertere Abimelech!

21 Toen vlood Jotham, en vluchtte, en ging naar Beer; en hij woonde aldaar vanwege zijn broeder Abimelech. 22 Als nu Abimelech drie jaren over Israël geheerst had, 23 Zo zond God een bozen geest tussen Abimelech en tussen de burgers van Sichem; en de burgers van Sichem handelden trouweloos tegen Abimelech; 24 Opdat het geweld, gedaan aan de zeventig zonen van Jerubbaäl, kwame, en opdat hun bloed gelegd wierd op Abimelech, hun broeder, die hen gedood had, en op de burgers van Sichem, die zijn handen gesterkt hadden om zijn broeders te doden. 25 En de burgers van Sichem bestelden tegen hem, die op de hoogten der bergen lagen leiden, en al wie voorbij hen op de weg doorging, beroofden zij; en het werd Abimelech aangezegd.

26 Gaal, de zoon van Ebed, kwam ook met zijn broederen, en zij gingen over in Sichem; en de burgeren van Sichem verlieten zich op hem. 27 En zij togen uit in het veld, en lazen hun wijnbergen af, en traden de druiven, en maakten lofliederen; en zij gingen in het huis huns gods, en aten en dronken, en vloekten Abimelech. 28 En Gaal, de zoon van Ebed, zeide: Wie is Abimelech, en wat is Sichem, dat wij hem dienen zouden? is hij niet een zoon van Jerubbaäl? en Zebul zijn bevelhebber? dient liever de mannen van Hemor, de vader van Sichem; want waarom zouden wij hem dienen? 29 Och, dat dit volk in mijn hand ware! ik zoude Abimelech wel verdrijven. En tot Abimelech zeide hij: Vermeerder uw heir, en trek uit. 30 Als Zebul, de overste der stad, de woorden van Gaal, de zoon van Ebed, hoorde, zo ontstak zijn toorn. 31 En hij zond listiglijk boden tot Abimelech, zeggende: Zie, Gaal, de zoon van Ebed, en zijn broeders zijn te Sichem gekomen, en zie, zij, met deze stad, handelen vijandiglijk tegen u. 32 Zo maak u nu op bij nacht, gij en het volk, dat met u is, en leg lagen in het

veld. 33 En het geschiede in de morgen, als de zon opgaat, zo maak u vroeg op, en overval deze stad; en zie, zo hij en het volk, dat met hem is, tot u uittrekken, zo doe hem, gelijk als uw hand vinden zal. 34 Abimelech dan maakte zich op, en al het volk, dat met hem was, bij nacht; en zij leiden lagen op Sichem, met vier hopen. 35 En Gaal, de zoon van Ebed, ging uit, en stond aan de deur van de stadspoort; en Abimelech rees op, en al het volk, dat met hem was, uit de achterlage. 36 Als Gaal dat volk zag, zo zeide hij tot Zebul: Zie, er komt volk af van de hoogten der bergen. Zebul daarentegen zeide tot hem: Gij ziet de schaduw der bergen voor mensen aan. 37 Maar Gaal voer wijders voort te spreken en zeide: Zie daar volk, afkomende uit het midden des lands, en een hoop komt van de weg van de eik Meonenim. 38 Toen zeide Zebul tot hem: Waar is nu uw mond, waarmede gij zeidet: Wie is Abimelech, dat wij hem zouden dienen? is niet dit het volk, dat gij veracht hebt? trek toch nu uit en strijd tegen hem!
39 En Gaal trok uit voor het aangezicht der burgeren van Sichem, en hij streed tegen Abimelech. 40 En Abimelech jaagde hem na, want hij vlood voor zijn aangezicht; en er vielen vele verslagenen tot aan de deur der stads poort. 41 Abimelech nu bleef te Aruma; en Zebul verdreef Gaal en zijn broederen, dat zij te Sichem niet mochten wonen. 42 En het geschiedde des anderen daags dat het volk uittrok in het veld, en zij zeiden het Abimelech aan. 43 Toen nam hij het volk, en deelde hen in drie hopen, en hij leide lagen in het veld; en hij zag toe, en ziet, het volk trok uit de stad, zo maakte hij zich tegen hen op, en sloeg hen. 44 want Abimelech en de hopen, die bij hem waren, overvielen hen, en bleven staan aan de deur der stadspoort; en de twee andere hopen overvielen allen, die in het veld waren, en sloegen hen.
45 Voorts streed Abimelech tegen de stad dienzelven ganse dag, en nam de stad in, en doodde het volk, dat daarin was; en hij brak de stad af, en bezaaide haar met zout. 46 Als alle burgers des torens van Sichem dat hoorden, zo gingen zij in de sterkte, in het huis van de god Berith. 47 En het werd Abimelech aangezegd, dat alle burgeren des torens van Sichem zich verzameld hadden. 48 Zo ging Abimelech op de berg Zalmon, hij en al het volk, dat met hem was; en Abimelech nam een bijl in zijn hand, en hieuw een tak van de bomen, en nam hem op, en leide hem op zijn schouder; en hij zeide tot het volk, dat bij hem was: Wat gij mij hebt zien doen, haast u, doet als ik. 49 Zo hieuw ook al het volk een iegelijk zijn tak af, en zij volgden Abimelech na, en leiden ze aan de sterkte, en verbrandden daardoor de sterkte met vuur; dat ook alle lieden des torens van Sichem stierven, omtrent duizend mannen en vrouwen.
50 Voorts toog Abimelech naar Thebez, en hij legerde zich tegen Thebez, en nam haar in. 51 Doch er was een sterke toren in het midden der stad; zo vloden daarheen al de mannen en de vrouwen, en alle burgers van de stad, en sloten voor zich toe; en zij klommen op het dak des torens. 52 Toen kwam Abimelech tot aan de toren, en bestormde dien; en hij genaakte tot aan de deur des torens, om dien met vuur te verbranden. 53 Maar een vrouw wierp een stuk van een molensteen op Abimelechs hoofd; en zij verpletterde zijn hersenpan. 54 Toen riep hij haastelijk, de jongen, die zijn wapenen droeg, en zeide tot hem: Trek uw zwaard uit, en dood mij, opdat zij niet van mij zeggen: Een vrouw heeft hem gedood. En zijn jongen doorstak hem, dat hij stierf. 55 Als nu de mannen van Israël zagen, dat Abimelech dood was, zo gingen zij een iegelijk naar zijn plaats. 56 Alzo deed God wederkeren het kwaad van Abimelech, dat hij aan zijn vader gedaan had, dodende zijn zeventig broederen. 57 Desgelijks al het kwaad der lieden van Sichem deed God wederkeren op hun hoofd; en de vloek van Jotham, de zoon van Jerubbaäl, kwam over hen.

De afval van Israël na de dood van Gideon wordt niet zoals tevoren, gestraft door invallen van vreemde volken, of door de verdrukking door een naburige macht, maar door twisten onder elkaar, waarvan wij in dit hoofdstuk de geschiedenis hebben en het is moeilijk te zeggen of er hun zonde of hun ellende het meest in uitkomt. Het is een verhaal van de overweldiging en tirannie van Abimelech, die een bastaard was van Gideon, zo behoren wij hem te noemen, en niet, naar de mode, zijn natuurlijke zoon. Hij was hem zozeer ongelijk! Hier wordt ons gezegd

I. Hoe hij zich door list en wreedheid indrong in de regering te Sichem, zijn eigen stad, inzonderheid door de moord op al zijn broeders, vers 1-6.
II. Hoe zijn oordeel aangekondigd werd in een gelijkenis door Jotham, Gideons jongsten zoon, vers 7-21.

III. Welke twisten er waren tussen Abimelech en zijn vrienden, de Sichemieten, vers 22-41.
IV. Hoe dit eindigde in het verderf van de Sichemieten, vers 42-49, en van Abimelech zelf, vers 50-57 Van deze meteoor, dit dwaallicht van een vorst, die geen beschermer, maar de gesel was van zijn land, kunnen wij zeggen, wat eens van een groot tiran gezegd was, dat hij kwam als een vos, heerste als een leeuw, en stierf als een hond. Om de overtreding van een land zijn er zulke vorsten.

RICHTEREN 9:1-6
Hier wordt ons meegedeeld door welke kunstgrepen Abimelech zich macht verkreeg en tot grootheid kwam. Zijn moeder had hem misschien buitengewoon eerzuchtige gedachten ingeblazen, en de naam, die zijn vader hem gegeven had, waarin iets koninklijks was, kon er toe bijdragen om deze vonken te doen opvliegen, en nu hij zijn vader begraven had, zal zijn hoogmoedig hart met niets anders tevreden zijn, dan met hem op te volgen in de regering over Israël, in lijnrechte strijd met de wil van zijns vader, want die had verklaard, dat zijn zoon niet over hen zal heersen. Hij had geen roeping van God voor deze eer, zoals zijn vader die gehad heeft, ook was er toen geen aanleiding voor een richter om Israël te verlossen, zoals toen zijn vader daartoe bevorderd werd, maar zijn eerzucht moest bevredigd worden, en dat is alles wat hij beoogt. Merk hier nu op:

I. Hoe listig hij de bloedverwanten van zijn moeder tot zijn belangen wist over te halen. Sichem was een stad in de stam van Efraïm, van grote vermaardheid Jozua had er zijn laatste vergadering gehouden, indien deze stad zich slechts voor hem wilde verklaren, dan zou dit, dacht hij, zeer te zijnen gunste wezen. Hij had er invloed in het geslacht van zijn moeder en door deze zijn bloedverwanten kon invloed geoefend worden op de voornaamste mannen van de stad. Het blijkt niet dat hij door iemand van hun als een man van verdienste werd beschouwd, die iets had om hem voor zo'n keus aan te bevelen, maar het voorstel kwam van hemzelf. Niemand zou aan zo iemand gedacht hebben als een koning, indien hij er niet zelf aan gedacht had. Zie hier:

1. Hoe hij hen tot die keuze heeft bepraat, vers 2, 3. Laaghartig liet hij het voorkomen, dat Gideon zeventig zonen had nagelaten, die veel invloed hadden, en dat deze van plan waren de macht, die hun vader gehad heeft, in hun handen te houden, en door hun gezamenlijke invloed over Israël te regeren. "Zou het nu niet beter voor u zijn", zegt hij, geen koning te hebben dan vele koningen, dan zoveel koningen te hebben? Staatszaken worden toch het best door een enkel persoon behandeld en bestuurd," vers 2. Wij hebben geen reden om te denken dat al de zonen van Gideon het minste idee hadden om over Israël te willen heersen, (zij waren van het gevoelen van hun vader, dat de Heere over hen zou heersen, en zij waren niet door Hem geroepen) maar hij geeft dit te kennen om de weg te banen voor zijn eigen bedoelingen. Zij, die zelf kwaad voorhebben, zijn het eerst gereed om te denken dat anderen kwaad in de zin hebben. Wat hem aangaat, hij herinnert hen slechts aan de betrekking waarin hij tot hen staat. "Verbum sapienti. Een woord aan de wijzen is genoeg", gedenkt ook, dat ik uw vlees en uw been ben. Het plan is verwonderlijk geslaagd. De magistraten van Sichem waren gestreeld door het denkbeeld, dat hun stad een koninklijke stad zou zijn, de hoofdstad van Israël, en daarom neigde hun hart zich naar Abimelech, want zij zeiden: Hij is onze broeder, en zijn bevordering zal ons voordelig wezen."

2. Hoe hij geld van hen ontving om de onkosten van zijn plan te bestrijden, vers 4. Zij gaven hem zeventig zilverlingen. Er wordt niet gezegd wat de waarde van deze zilverlingen was, zoveel sikkelen was minder, zoveel talenten was meer dan wij ons kunnen voorstellen, daarom wordt verondersteld dat ieder een gewicht had van een pond, maar zij gaven het hem

uit het huis van Baäl- Berith, dat is: uit de openbare schatkist, die zij uit eerbied voor hun afgod in zijn tempel hadden geplaatst, om door hem beschermd te worden, of wel uit de offeranden, die aan deze afgod gebracht werden, welk geld, naar zij hoopten, hen te voorspoediger zou maken, omdat het aan hun god gewijd was. Hoe ongeschikt was hij om over Israël te heersen, daar hij toch waarschijnlijk niet instaat was hen te beschermen, die in plaats van afgoderij tegen te gaan en te straffen zich zo spoedig tot een loontrekker van een afgod heeft gemaakt!

3. Welk krijgsvolk hij aanwierf, hij huurde ijdele en lichtvaardige mannen, die hem navolgden, het schuim en uitvaagsel van het land, geruïneerde personen, onbezonnen lieden, die een slecht levensgedrag leidden, geen anderen dan dezulken wilden hem erkennen, en zij waren het geschiktst om zijn doeleinden te dienen. Zoals de leider is, zo zijn ook zijn volgelingen.

II. Hoe wreedaardig hij de zonen van zijn vader uit de weg ruimde. Het eerste wat hij deed met het janhagel aan welks hoofd hij zich gesteld had, was al zijn broeders tegelijk om het leven te brengen, in het openbaar en in koelen bloede, zeventig mannen op een na, die ontkwam, allen gedood op een steen. Zie in deze bloedige tragedie:

1. De kracht van de eerzucht, hoe zij mensen in beesten verkeert, hoe zij door alle banden van natuurlijke genegenheid heenbreekt, het natuurlijke geweten verkracht, en het heiligste, dierbaarste en kostelijkste aan haar plannen opoffert. Het is vreemd, dat het ooit in een mensen hart zou opkomen, om zo wreed te zijn!
2. Het gevaar van een hoge geboorte. Dat zij de zonen waren van zo groot een man als Gideon was, heeft hen aldus aan gevaar blootgesteld, en Abimelech ijverzuchtig op hen gemaakt. Wij zien juist hetzelfde aantal zonen van Achab tegelijk omgebracht te Samaria, 2 Koningen 10:1-7. De grote heren hebben zich nooit veilig geacht, zolang er nog één van hun broeders niet gewurgd was. Laat niemand hen benijden, die van hoge afkomst zijn, of klagen over zijn eigen geringheid en onbekendheid. Hoe geringer, hoe veiliger. De weg aldus gebaand zijnde van Abimelechs verkiezing, gingen de burgers van Sichem er nu toe over om hem tot koning te verkiezen vers 6. God werd niet geraadpleegd, of zij al of niet een koning hebben moesten, en nog veel minder wie het zijn zou. Hier is geen beraadslaging met de priester, of met hun broederen van een andere stad of stam, hoewel zij bedoelden, dat hij over Israël zou heersen, vers 22.

Maar:
a. De Sichemieten doen alles, alsof zij het volk waren, en met hen de wijsheid moest sterven. Zij stonden hem bij in het vermoorden van zijn broeders, vers 4, en toen maakten zij hem koning De burgers van Sichem, dat is: de aanzienlijken, de voornaamste magistraten van de stad, en het huis van Millo, dat is: de raad, het volle huis, of huis van de volheid, zoals de betekenis is van het woord, zij, die in het raadhuis vergaderden (wij lezen dikwijls van het huis van Millo, of grote vergaderzaal, in Jeruzalem, of de stad Davids, 2 Samuel 5:9, 2 Koningen 12:20). Dezen vergaderden niet om Abimelech te vervolgen en te straffen voor deze barbaarse moord, zoals zij hadden behoren te doen, daar hij een van hun burgers was, maar om hem koning te maken. Pretium sceleris tulit hic diadema Zijn slechtheid werd beloond met een diadeem. Wat konden zij zich voorstellen van een koning, die het fondament zijns koninkrijks legde in bloed?
b. De overige Israëlieten waren dom genoeg om het onverschillig toe te zien, zij gaven zich geen moeite om aan zijn overweldiging paal en perk te zetten, de zonen van Gideon te beschermen, of hun dood te wreken, maar hebben zich gedwee aan de bloeddorstige tiran

onderworpen, als mensen, die, met hun Godsdienst, ook hun verstand verloren hebben en alle gevoel voor eer en vrijheid, gerechtigheid en dankbaarheid. Hoe krachtig waren hun vaderen opgetreden, om de dood te wreken van de bijvrouw van de Leviet, en toch zijn zij nu zo ontaard, dat zij geen poging doen om de dood van Gideons zonen te wreken! Het is hierom, dat hun ondankbaarheid ten laste wordt gelegd, Hoofdstuk 8:35. Zij deden geen weldadigheid bij de huize Jerubbaäls.

RICHTEREN 9:7-21

Wij hebben hier het enige getuigenis, dat tegen het goddeloos verbond van Abimelech en de burgers van Sichem schijnt te zijn ingebracht. Het was een teken, dat zij God er toe gebracht hadden van hen te wijken, dat hun noch een profeet werd gezonden, noch enigerlei zwaar oordeel over hen kwam, om dit verstompte volk te doen ontwaken en de voortgang van dit dreigende kwaad te stuiten. Alleen Jotham, Gideons jongste zoon, die door een bijzondere bewaring van Gods voorzienigheid aan het algemeen verderf van zijn geslacht is ontkomen, vers 5, heeft oprecht met de Sichemieten gehandeld, en zijn rede, die hier vermeld wordt, doet hem kennen als een man van zo grote wijsheid en vernuft, en van zo'n edel karakter, dat wij er nog te meer de val van Gideons zonen om betreuren. Jotham heeft niet gepoogd uit de andere steden Israëls een leger op de been te brengen (dat hem, naar men zou denken, wèl had moeten gelukken om zijns vaders wil) teneinde de dood van zijn broeders te wreken, en nog veel minder om zich als mededinger van Abimelech op te werpen, zó ongegrond was de bewering van overweldigers, dat de zonen van Gideon naar die heerschappij stonden, vers 2, maar stelt zich tevreden met een getrouwe bestraffing te geven aan de Sichemieten, en hen te waarschuwen voor de noodlottige gevolgen.

Hij kreeg gelegenheid om tot hen te spreken van de hoogte van de berg Gerizim, de berg van de zegeningen, aan de voet waarvan de Sichemieten waarschijnlijk voor de een of andere gelegenheid bijeenvergaderd waren, Josephus zegt om een feest te vieren, en zij schenen gewillig om te horen wat hij hun te zeggen had.

I. Zijn inleiding is hoog ernstig, vers 7. "Hoort naar mij, gij burgers van Sichem, opdat God naar u hore. Zo gij ooit hoopt Gods gunst te verkrijgen en door Hem aangenomen te worden, zo verleent mij een geduldig en onpartijdig gehoor." Zij, die wensen dat God hun gebed zal horen, moeten bereid zijn om naar rede te horen, naar een getrouwe bestraffing luisteren, en de klachten aan te horen van de onschuldigen, aan wie onrecht gedaan is. "Die zijn oor afwendt van de wet te horen, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn," Spreuken 28:9.

II. Zijn gelijkenis is zeer vernuftig, dat toen de bomen geneigd waren zich een koning te verkiezen, de regering aangeboden werd aan de waardevolle bomen, aan de olijfboom, de vijgeboom en de wijnstok, maar zij weigerden haar aan te nemen, veeleer willende dienen dan heersen, goed te doen dan heerschappij te voeren. Maar hetzelfde aanbod gedaan zijnde aan de doornenbos, heeft hij het met opgeblazenheid en vreugde aangenomen. De manier om door gelijkenissen te onderwijzen is zeer oud en zeer nuttig, inzonderheid om er bestraffing door te geven.

1. Hij roemt hiermede de edele bescheidenheid van Gideon, en de andere richters, die vóór hem geweest zijn, en misschien van de zonen van Gideon, die de grootheid en macht van koningen hebben afgewezen, toen zij die hadden kunnen ontvangen. Hij toont ook aan, dat het in het algemeen de gezindheid is van alle wijze en Godvruchtige mannen om bevordering te weigeren, en liever nuttig dan groot en voornaam te zijn.

a. Het was voor de bomen in het geheel niet nodig om een koning te verkiezen, zij zijn allen "de bomen des Heeren, die Hij geplant heeft," Psalm 104:16, en die Hij bijgevolg zal

beschermen. En evenmin had Israël het nodig om te spreken van een koning over zich aan te stellen, want de Heere was hun Koning.
b. Toen zij er aan dachten een koning over zich aan te stellen, hebben zij aan de statige ceder de regering niet aangeboden, ook niet aan de hoge pijnboom, want deze zijn slechts fraai van aanzien en geven slechts schaduw, maar anders zijn zij niet nuttig vóór zij omgehakt zijn, maar aan vruchtbomen de wijnstok en de olijfboom. Zij, die vrucht dragen voor het algemene welzijn, worden terecht geacht en geëerd door allen, die wijs zijn, meer dan zij, die slechts een fraaie of grootse vertoning maken. Voor een goed en nuttig man zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven.
c. De reden, die al deze vruchtbomen gaven voor hun weigering, was ongeveer dezelfde. De olijfboom voert aan, vers 9. Zou ik mijn vettigheid verlaten? En de wijnstok, vers 13 zou ik mijn most verlaten, waarmee beide God en de mens geëerd en gediend worden? Want olie en wijn werden gebruikt, beide op Gods altaar en op de tafel van de mensen. En zou ik mijn zoetigheid en mijn goede vrucht verlaten, zegt de vijgenboom, vers 11, om te zweven over de bomen? of zoals de Kanttekening het heeft, om op en neer te gaan voor de bomen?

Hiermede wordt te kennen gegeven: a. Dat de regering zeer veel moeite en zorg meebrengt voor de mens, hij die over de bomen heerst, moet op en neer voor hen gaan, zich voor hen uitsloven.
(1). Dat zij die bevorderd worden tot een openbaar ambt en het uitoefenen van macht, het besluit moeten nemen, om alle eigen belangen en voordelen te laten varen, ze op te offeren aan het algemene welzijn. De vijgenboom moet zijn zoetigheid verlaten, zijn lieflijke afzondering, zijn zoete rust, zijn zoete gesprekken en zijn bespiegeling of bepeinzing als hij over de bomen moet gaan zweven, onophoudelijke vermoeienis moet doorstaan.
(2). Dat zij, die tot hoge eer en waardigheid bevorderd worden, groot gevaar lopen van hun vettigheid te verliezen en hun vruchtbaarheid. Bevordering maakt de mens allicht hoogmoedig en traag, en dat bederft zijn nuttigheid, waarmee hij in een lagere sfeer God en de mens geëerd heeft. Daarom zijn zij, die begeren goed te doen, bevreesd om al te groot te wezen.

2. Hiermede stelt hij de bespottelijke eerzucht ten toon van Abimelech, die hij vergelijkt bij het doornbos, of de distel, vers 14. Hij veronderstelt dat het aanzoek van de bomen tot hem is uitgegaan, Kom gij, wees koning over ons, omdat hij misschien niet wist dat het voorstel tot Abimelechs verheffing van hemzelf gekomen is, zoals wij gezien hebben, vers 2, maar dacht dat de Sichemieten hem het voorstel gedaan hebben, en al was dit dan zo, dan nog verdiende zijn dwaasheid in het aan te nemen, aan de kaak te worden gesteld. De doornenbos, een waardeloze plant, die niet onder de bomen moet geteld worden, nutteloos en zonder vrucht, ja schadelijk en hinderlijk, krabbende en scheurende, en kwaad doende, hij begon met de vloek, en zijn einde is verbrand te worden. Zo was Abimelech, en hij is toch gekozen om over de bomen te heersen, gekozen door al de bomen, deze verkiezing schijnt meer eenparig geweest te zijn dan de anderen. Laat ons het niet vreemd toeschijnen, als wij "een dwaas in grote hoogheden gezet zien," Prediker 10:6, en "de snoodsten van des mensen kinderen verhoogd worden," Psalm 12:9, en de mensen blind zijn voor hun eigen belangen in de keus van hun leidslieden. De doornenbos tot koning verkozen zijnde, neemt hij geen tijd om zich te bedenken of hij die waardigheid al of niet zal aannemen, maar, alsof hij geboren en opgevoed was voor de regering, gaat hij terstond aan het bluffen en snoeven en verzekert hun, dat zij hem zullen vinden zoals hij hen vond. Zie met wat opgeblazen ijdelheid hij spreekt, vers 15, welke beloften hij doet aan zijn onderdanen-laat hen komen en zich vertrouwen onder zijn schaduw, een fraaie schaduw om zich onder te vertrouwen! Hoe weinig gelijk aan de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land! waarmee een goed magistraat wordt vergeleken,

Jesaja 32:2. Vertrouwen onder zijn schaduw! Zij zullen er meer waarschijnlijk geschaad dan beweldadigd worden. Aldus roemen de mensen zich over een valse gift, maar hij dreigt met evenveel stoutmoedigheid, als hij belooft. Zo gij niet getrouw zijt zo ga vuur uit de doornenbos, wel iets zeer onwaarschijnlijks dat er vuur zal uitgaan van een doornenbos! en vertere de cederen van de Libanon! Het is meer waarschijnlijk, dat hij zelf vuur zal vatten, en zelf verteerd zal worden.

III. De toepassing is juist en duidelijk. Daarin:
1. Herinnert hij hen aan de vele goede diensten, die zijn vader hun bewezen had, vers 17. Hij heeft met gevaar van zijn eigen leven hun strijd gestreden, tot hun onuitsprekelijk voordeel en welzijn. Het was schande, dat het nodig was hen er aan te herinneren.

2. Hij verzwaart hun ondankbaarheid en onvriendelijkheid jegens het huis van zijn vader, zij hebben hem niet gedaan naar de verdienste van zijn handen, vers 16. Grote verdiensten worden dikwijls zeer slecht vergolden, inzonderheid aan het nageslacht, als de weldoener vergeten is, zoals Jozef vergeten werd door de Egyptenaren. Gideon had vele zonen nagelaten, die een eer waren voor zijn naam en geslacht, en deze hadden zij wreedaardig vermoord. Een zoon had hij nagelaten, die de schandvlek was van zijn naam en geslacht want hij was de zoon van zijn dienstmaagd, die allen, die enige eerbied hadden voor Gideons eer, zouden willen verbergen, maar deze hebben zij tot hun koning gemaakt. Met die beide handelingen hebben zij Gideon de uiterste smaadheid aangedaan.

3. Hij laat het nu over aan de uitkomst van de gebeurtenis om te beslissen of zij wèl gedaan hadden, en daarmee stelt hij de zaak in Gods handen.
a. Indien het hun lang goed ging in deze eerloosheid, dan stond hij hun toe te zeggen, dat zij wèl gedaan hebben, vers 19. "Indien uw gedrag tegenover het huis van Gideon voor gerechtigheid, eer en geweten bestaan kan, zo moge u uw koning veel geluk aanbrengen." Maar,
b. Indien zij laag en goddeloos in de zaak hadden gehandeld-en dies was hij zeker-zo laat hen niet denken voorspoed te zullen hebben, vers 20. Abimelech en de Sichemieten, die elkaars handen voor deze goddeloosheid hadden gesterkt, zullen elkaars verderf en ondergang zijn. Laat niemand kwaad doen en verwachten wel te zullen varen. Nadat Jotham de Sichemieten deze vermaning had toegediend, is hij er in geslaagd te ontkomen, vers 21, hetzij dat zij hem niet konden bereiken, of dat zij in zoverre tot overtuiging waren gekomen, dat zij de schuld van zijn bloed te storten niet aan al hun overige schuld wilden toevoegen. Maar uit vrees voor Abimelech leefde hij ergens in een afgelegen deel van het land in ballingschap. Zij, wier afkomst en opvoeding nog zo hoog zijn, weten niet in welke moeilijke omstandigheden zij nog komen kunnen.

RICHTEREN 9:22-49
Drie jaren heeft Abimelech zonder enigerlei stoornis geregeerd. Er wordt niet gezegd: Hij richtte Israël, of hij heeft zijn land enigerlei dienst bewezen, maar drie jaren lang heeft hij de titel en de waardigheid gehad van een koning, en ontving hij niet alleen van de Sichemieten, maar ook uit vele andere plaatsen eerbied en hulde. Zij moeten wel zeer verzot geweest zijn op een koning, die in zulk een behagen konden vinden. Maar het gejuich van de goddelozen is van korte duur. "Binnen drie jaren, (als de jaren van een huurling) dan zal die eer evenals die van Moab verachtelijk gemaakt worden," en in het stof worden gelegd, Jesaja 16:14. Het verderf van deze verbondenen in de boosheid was van de rechtvaardige hand van God wiens de wrake is. Hij zond een bozen geest tussen Abimelech en tussen de burgeren van Sichem, vers 23, dat is: zij werden jaloers op elkaar en afkerig van elkaar. Hij veronachtzaamde hen,

die hem ondersteund en verhoogd hadden, en begunstigde andere steden misschien meer dan hun stad, daar zijn invloed zich begon uit te breiden, en toen begonnen zij ontevreden te zijn met zijn regering, keurden zijn gedrag af, en murmureerden tegen zijn belastingen. Dit was van God. Hij liet de duivel, die grote kwaadstoker, toe onenigheid tussen hen te zaaien, en hij is een boze geest, die God niet alleen in bedwang houdt, maar soms tot Zijn eigen doeleinden gebruikt. Hun eigen lusten waren boze geesten, zij zijn duivelen in van de mensen eigen hart, en van hen komen krijgen en vechterijen. Aan deze gaf God hen over, en zo kon Hij gezegd worden boze geesten onder hen te hebben gezonden. Als van de mensen zonde tot hun straf wordt gemaakt, dan is God niet de werker van de zonde, maar de straf is toch van Hem. De twist, die God met Abimelech en de Sichemieten had, was wegens de moord op de zonen van Gideon vers 24, opdat het geweld, gedaan aan zeventig zonen Jerubbaäls kwam, en opdat hun bloed gelegd wierd, als een last op Abimelech, hun broeder, die hen gedood had, en op de burgers van Sichem die zijn handen gesterkt hadden om zijn broederen te doden. Vroeg of laat zal God onderzoek doen naar bloed, onschuldig bloed, en het doen weerkeren op het hoofd van hen, die het vergoten hebben, aan wie bloed te drinken zal worden gegeven, want zij zijn het waardig. Met medeplichtigen zal afgerekend worden, als met de hoofdmisdadigers in deze en in andere zonden. De Sichemieten, die Abimelechs aanspraken ondersteunden, hem hielpen en steunden in zijn bloeddorstige plannen, en hun goedkeuring van die daad toonden door hem tot koning te maken, nadat hij haar gepleegd had, moeten met hem vallen, door hem vallen, het eerst vallen. Zij, die zich samen verbinden om slechtheid te bedrijven, worden rechtvaardig tegen elkaar te pletter gestoten. Voor generlei belang kan bloed een duurzaam cement wezen.

I. De Sichemieten begonnen Abimelech te beledigen, misschien wisten zij zelf niet waarom, maar zij hielden van verandering.

1. Zij handelden trouweloos tegen Abimelech, vers 23. Er wordt niet gezegd: zij hadden berouw van hun zonde in hem te erkennen, indien zij dat gedaan hadden, dan zou het loffelijk geweest zijn hem te verloochenen, maar zij deden het alleen uit een bijzondere spijtigheid, die door hun hoogmoed of hun afgunst in hen was opgekomen. Zij, die hem aangesteld hadden, waren de eersten om hem te verlaten en te pogen hem te onttronen. Het is niet vreemd dat zij, die ondankbaar waren jegens Gideon, ontrouw waren aan Abimelech, immers, wat zal hen vasthouden, die niet vastgehouden willen worden door de verplichting aan verdiensten, zoals die van Gideon? Het is rechtvaardig in God, dat zij, die anderen verleiden om eenmaal vals te zijn, later zelf verraden worden door degenen, die zij geleerd hebben vals te zijn.

2. Zij beoogden hem te grijpen als hij te Aruma was, vers 41, zijn landhuis, verwachtende dat hij naar de stad zou komen, bestelden zij tegen hem, die lagen legden, vers 25, om hem tot hun gevangene te maken, die zij kort tevoren tot hun koning hadden gemaakt. Zij die aldus geposteerd waren, hebben, toen hij niet kwam, de gelegenheid waargenomen om reizigers te beroven, hetgeen zou bijdragen, om het volk al meer en meer onrustig en ontevreden te maken onder Abimelechs regering, als zij zouden zien dat hij hen tegen deze struikrovers niet kon of wilde beschermen.

3. Zij verstonden zich met een zekeren Gaäl, en namen hem aan als hun aanvoerder in hun verzet tegen Abimelech. Deze Gaäl wordt gezegd de zoon te zijn van Ebed, hetgeen betekent een dienstknecht, wellicht de geringheid van zijn afkomst aanduidende, gelijk Abimelech de zoon was van een dienstmaagd, zo was hij de zoon van een knecht, hier was nu een doornenbos, strijdende met een andere. Wij hebben reden te vermoeden dat deze Gaäl een geboren Kanaäniet was, omdat hij de burgers van Sichem wil overhalen om in onderwerping

te komen aan de mannen van Hemor die in Jakobs tijd heer was van deze stad. Hij was een vermetel, eerzuchtig man, die hun doeleinden verwonderlijk wel diende, toen zij geneigd waren om met Abimelech te twisten, zij hebben ook zijn doeleinden gediend, zo ging hij dan tot hen over om de kolen aan te blazen, en zij verlieten zich op hem.

4. Zij stortten alle mogelijke verachting uit over Abimelechs naam, vers 27. In zijn afwezigheid maakten zij zich vrolijk, als blij zijnde dat hij uit de weg was, en, nu zij iemand anders aan hun hoofd hadden, hoopten zij hem kwijt te raken, ja zij gingen in het huis van hun god om hun oogstfeest te vieren, en daar aten en dronken zij, en vloekten Abimelech, zeiden in hun tafelgesprekken en in hun dronkemansliederen niet alleen alle mogelijke kwaad van hem, maar wensten hem bij hun offeranden alle mogelijke kwaad toe, hun afgod biddende hem te verderven. Zij brachten een dronk uit op zijn beschaming, zijn ondergang, met evenveel gejuich als zij ooit op zijn voorspoed gedronken hadden. In diezelfde tempel, waaruit zij geld genomen hadden om zijn verheffing te bevorderen, waren zij nu bijeengekomen om hem te vloeken en zijn verderf te beramen. Indien zij met hun schijnkoning ook hun afgod hadden verlaten, dan hadden zij kunnen hopen voorspoedig te zijn, maar zolang zij de afgod nog aankleven, zal Abimelech hen blijven aankleven tot hun verderf. Hoe zou Satan de Satan uitwerpen? 5. Zij schiepen behagen in Gaäls uittarten van Abimelech, vers 28, 29.
Zij hoorden met genoegen hoe deze onbeschaamde parvenu met minachting sprak:
a. Van Abimelech, hoewel hij, door hem minachtend Sichem te noemen op hun eigen stad afgaf.
b. Ook van zijn Godvruchtige vader, van Gideon, Is hij niet de zoon van Jerubbaäl? Zo noemt hij hem, misschien wel in goddelozen toorn over zijn naam en nagedachtenis, omdat hij het altaar van Baäl had afgebroken, datgene tot zijn versmaadheid verkerende, dat hem tot lof was
c. Van zijn eerste staatsdienaar, Zebul, zijn bevelhebber en overste van de stad. "Wij moeten ons schamen hen te dienen, en behoeven niet te vrezen hen tegen te staan." Mensen van een onrustig, eerzuchtig gemoed, verachten aldus de heerschappij en lasteren de heerlijkheden. Het was Gaäls bedoeling niet van de Sichemieten vrijheden te herwinnen, maar alleen hen van tiran te doen verwisselen. "Och dat dit volk in mijn hand ware! wat zou ik niet doen! Ik zou Abimelech tarten om zijn recht op de kroon te bewijzen, en hij scheen te wensen dat zijn vrienden aan Abimelech zouden doen weten, dat hij, Gaäl, bereid was, met hem te strijden, wanneer hij slechts wilde. Vermeerder uw leger en trek uit. Laat de zaak beslist worden door het zwaard." Dit behaagde de Sichemieten, die nu een even grote afkeer hadden van Abimelech, als zij ooit genegenheid voor hem hebben gehad. Mensen zonder geweten zijn mensen zonder standvastigheid of trouw.

II. Abimelech keerde al zijn macht tegen hen, en in weinig tijds had hij hen verdelgd. Let op de stappen, die er toe leidden.
1. De beraadslagingen van de Sichemieten werden aan Abimelech verraden door Zebul, zijn vertrouweling, de overste van de stad, die hem van harte bleef toegedaan. Zijn toorn ontstak, vers 30, te meer, omdat Gaäl ook van hem met minachting had gesproken, vers 28, want indien hij hem geprezen en gevleid had, dan zou hij hem, nu de zaken tot een crisis waren gekomen, misschien voor zijn belangen gewonnen hebben, maar beledigd en geminacht zijnde, zendt hij aan Abimelech bericht van al wat er in Sichem tegen hem gezegd en gedaan was, vers 31. Verraders worden dikwijls door de een of ander uit hun eigen midden verraden, en van het vloeken van de koning wordt soms op verwonderlijke wijze door het gevogelte des hemels de stem weggevoerd. Hij raadt hem wijselijk aan om terstond tegen de stad op te trekken, en geen tijd te verliezen, vers 32, 33. Hij acht het het best, dat hij zijn krijgsmacht in de nacht naar de omtrek zal laten oprukken, om dan des morgens de stad te verrassen. Hoe

konden de burgeren van Sichem verwachten te zullen slagen in hun pogingen, als de overste van de stad in het belang van de vijand was? Zij wisten het, en hebben toch niet gezorgd hem gevangen te nemen.

2. Gaäl, die hun partij aanvoerde, verraden zijnde door Zebul, Abimelechs vertrouweling, werd wredelijk door hem bespot. Volgens de raad van Zebul had Abimelech des nachts zijn gehele krijgsmacht op Sichem doen aanrukken, vers 34. Des morgens ging Gaäl uit naar de stadspoort, vers 35, om te zien hoe de zaken stonden en naar berichten te vragen. Zebul, als overste van de stad, ontmoette hem daar als een vriend. Abimelech zich met zijn krijgsmacht in beweging stellende naar de stad heen, ontdekt Gaäl hem, vers 36, en hij maakt Zebul, die bij hem stond, opmerkzaam op hun nadering, weinig vermoedende dat deze om hem gezonden had, en hem nu verwachtte. "Zie", zei hij, "zie ik daar geen volk van de hoogte van de bergen afkomen? "Daar ginds," naar de plek heenwijzende, "zijn zij". "Neen, nee", zegt Zebul, "gij bedriegt u, het is slechts de schaduw van de bergen, die gij voor een leger aanziet". Hiermede bedoelde hij:
a. Hem te bespotten, als een man zonder verstand of moed, en daarom zeer ongeschikt voor hetgeen hij op zich genomen had, als een man, die licht misleid en bedrogen kon worden, en die men alles kan laten geloven, en die zo dom en lafhartig was, dat hij gevaar duchtte waar geen gevaar was, en met een schaduw wilde gaan vechten.
b. Om hem aan de praat te houden en aldus te verhinderen van iets te doen, totdat Abimelechs krijgsmacht nabij was, en aan deze aldus dit voordeel te verzekeren. Maar toen Gaäl wel wilde geloven dat hetgeen hij nu zag slechts de schaduw van de bergen was (misschien van de bergen Ebal en Gerizim, die dicht bij de stad lagen) werd hij toch van zijn dwaling genezen door de ontdekking van twee andere troepen, die snel op de stad afkwamen, en toen volgde Zebul een andere wijze om met hem te gekscheren, hem herinnerende aan hetgeen hij een paar dagen tevoren gezegd had in minachting van Abimelech, vers 38. "Waar is nu uw mond, deze uw vuile mond, waarmee gij zeid: Wie is Abimelech?" Hoogmoedige lieden moeten soms binnen zeer korte tijd van toon veranderen, diegenen vrezen, die zij het meest hebben geminacht. Gaäl had in bluf Abimelech getart zijn leger te vermeerderen en uit te trekken, maar nu daagt Zebul hem in Abimelechs naam uit: trek uit, en strijd tegen hem". Met recht wordt aldus over de onbeschaamde gezegevierd.

3. Abimelech versloeg de troepen van Gaäl, die de stad uittrokken, vers 39, 40. Ontmoedigd ongetwijfeld door Zebuls dreigende en spottende woorden, en bemerkende dat zijn invloed zwakker was dan hij dacht, heeft hij, toen hij met zijn geringe krijgsmacht tegen Abimelech uittrok, spoedig de nederlaag geleden, en was hij genoodzaakt zich overhaast in de stad terug te trekken. In dit gevecht was het verlies van de Sichemieten zeer aanzienlijk, daar vielen vele verslagenen, het gewone gevolg van een volksoploop, wanneer de onnadenkende menigte in een noodlottige strik getrokken worden door hen, die hun een glorierijke overwinning beloofden.

4. Die nacht verdreef Zebul Gaäl en zijn aanhangers, die hij met zich in Sichem had gebracht, uit de stad, vers 41, hem heenzendende naar de plaats vanwaar hij gekomen was. Want hoewel de meerderheid in de stad nog afkerig bleef van Abimelech, zoals uit het vervolg van de geschiedenis zal blijken, wilden zij toch wel van Gaäl scheiden, en hebben zij zich niet verzet tegen diens uitdrijving, omdat hij wel groot was in zijn spreken, maar in moed en beleid gefaald had toen hij deze had behoren te tonen. De meeste mensen oordelen over iemands geschiktheid voor zaken naar zijn succes, en van hem die niet wèl slaagt, wordt geoordeeld dat hij niet wèl deed. En zo is het dan met Gaäls invloed te Sichem spoedig

gedaan, en hij, die er van gesproken had Abimelech te zullen verjagen, is zelf verjaagd, en later horen wij niet meer van hem. Zebul verdreef Gaäl en zijn broederen, vers 41.

5. De volgende dag trok Abimelech tegen de stad op en verwoestte haar wegens haar verraderlijke handelingen jegens hem. Misschien was aan Abimelech kennis gegeven van hun verdrijving van Gaäl, die het oproer had aangevoerd, waarmee, naar zij dachten, hij tevreden zou zijn gesteld, maar de misdaad waste groot om aldus verzoend te worden, en zijn toorn te fel om door zo klein een blijk van onderworpenheid tot bedaren te worden gebracht, behalve nog, dat dit meer Zebuls doen was dan het hun. Maar hun handen waren er door verslapt, en daarom besloot hij zijn slag op te volgen, en hun verraad gevoelig te straffen.
a. Er werd hem bericht gebracht dat het volk van Sichem uittrok in het veld, vers 42, sommigen denken dat zij uittrokken voor hun zaken, om te ploegen en te zaaien, (daar zij onlangs hun oogst binnengehaald hadden) of om hun oogst te voleindigen, want toen hadden zij slechts hun wijnoogst geëindigd, vers 27, en dan geeft het te kennen dat zij gerust waren. En omdat Abimelech zich teruggetrokken had, vers 41, dachten zij zich in geen gevaar van hem, en dan is het gevolg er van een voorbeeld van plotselinge verwoesting over hen, die roepen: Vrede en geen gevaar. Anderen denken dat zij uittrokken naar het oorlogsveld, Gaäl was wel verdreven, maar daarom wilden zij de wapens niet neerleggen, maar nog eens slag leveren tegen Abimelech, in de hoop van te herwinnen wat zij de vorige dag hadden verloren.

b. Hij zelf kwam met een sterke afdeling krijgsvolk, en sneed de gemeenschap af tussen hen en de stad, zij bleven staan aan de deur van de stadspoort, opdat zij zich noch terug konden trekken in de stad, noch hulp van de stad konden verkrijgen, en toen zond hij twee compagnieën van zijn mannen, die hun te sterk waren, en hen allen over de kling joegen zij overvielen allen, die in het veld waren, en versloegen ze. Als wij uitgaan op onze zaken, dan zijn wij er niet zeker van dat wij zullen terugkeren, dat wij weer thuis zullen komen, de dood is zowel in de stad als op het veld.

c. Toen viel hij op de stad zelf aan, en in toornigheid, die tot aan de hemel raakt, heeft hij haar, hoewel het zijn geboorteplaats was, in een puinhoop veranderd, al het volk, dat daarin was, gedood, de gebouwen afgebroken, en ten teken van zijn begeerte, dat zij voor altijd verwoest zou blijven, haar met zout bezaaid ten einde een blijvend gedenkteken te zijn van de straf over valsheid en verraad. Toch is het Abimelech niet gelukt om die stad tot in eeuwigheid verwoest te laten blijven, want zij werd later herbouwd, en werd zo aanzienlijk een plaats, dat geheel Israël daar samenkwam, om Rehabeam koning te maken, 1 Koningen 12:1 En de plaats bleek een slecht voorteken te zijn. Abimelech bedoelde er mee de Sichemieten te straffen omdat zij hem nu veronachtzaamden maar God bedoelde hen te straffen omdat zij hem tevoren gediend hadden in het vermoorden van Gideons zonen. Zo is het dat, als God gebruik maakt van mensen als werktuigen in Zijn hand om Zijn werk te doen, Hij een ding bedoelt, en zij een ander ding bedoelen, Jesaja 10:6, 7. Zij bedoelen hun eer te handhaven, maar God de Zijne te handhaven.

6. Zij, die zich terugtrokken in een sterkte van hun afgodstempel, zijn daar allen omgekomen. Dezen worden de burgers van de toren van Sichem genoemd, vers 46, 47, het was het een of ander kasteel, of fort, dat bij de stad behoorde, maar op enige afstand ervan gelegen was. Deze burgers, horende van de verwoesting van de stad, trokken zich terug in een sterkte van de tempel, waarschijnlijk minder vertrouwende op de sterkte van deze plaats, dan op het gewijde er van, zij stelden zich onder de bescherming van hun afgod, want aldus zullen alle volken wandelen elk in de naam van zijn god, en zullen wij dan niet verkiezen te wonen in het huis des Heeren al de dagen van ons leven? Want "ten dage des kwaads versteekt Hij ons in

Zijn hut," Psalm 27:5. "De naam des Heeren is een sterke toren, ’ Spreuken 18:10. Maar wat zij hoopten tot hun heil te zijn, bleek een valstrik te wezen, zoals diegenen gewis zullen ervaren, die een schuilplaats zoeken bij afgoden, zij zal een toevlucht van de leugen blijken te zijn. Toen Abimelech hen daar allen opgesloten zag, verlangde hij niets meer. Terstond kwam het barbaarse plan bij hem op om die sterkte in brand te steken, en, om zo te spreken, al de vogels in het nest te verbranden. Hij hield het plan voor zich, maar zette al zijn manschappen aan het werk om er uitvoering aan te geven, vers 48, 49. Hij gebood hun allen hem te volgen en te doen zoals hij deed, zoals zijn vader tot zijn mannen gezegd had, Hoofdstuk 7:17. Ziet naar mij en doet alzo, zo zei hij tot de zijnen, zoals het voegt aan een generaal, die niet in gebreke zal blijven om beide de duidelijkste bevelen en de grootste aanmoediging te geven aan zijn soldaten: Wat gij mij hebt zien doen haast u, doet als ik. -Niet: Ite illuc - Gaat derwaarts, maar Venite huc- Komt herwaarts. Zo moeten de officieren in Christus’ leger door hun voorbeeld onderwijzen, Filippenzen 4:9. Hij en zij haalden ieder een tak uit een nabijgelegen woud, legden al die takken op elkaar aan de voet van de toren die waarschijnlijk van hout was, en staken de takken in brand, en verbrandden aldus de sterkte met allen, die er in waren, die of verbrand werden, òf verstikt zijn van de rook. Wat hebben de mensen al niet verzonnen om elkaar te vernielen! Vanwaar komen deze wrede oorlogen en vechterijen anders dan van hun lusten? Sommigen denken dat de burgers van de toren van Sichem dezelfde waren als van het huis van Millo, en dan is Jothams verwensing naar de letter uitgekomen: vuur ga uit van Abimelech en vertere niet slechts de burgers van Sichem in het algemeen, maar die van het huls van Millo in het bijzonder, vers 20. Ongeveer duizend mannen en vrouwen zijn in deze vlammen omgekomen, van wie waarschijnlijk velen in generlei wijze betrokken waren in de twist tussen Abimelech en de Sichemieten, zich met geen van de partijen hadden ingelaten, maar toch in deze burgeroorlog tot dit ongelukkig einde zijn gekomen, want de mannen van een woelzieken oproerigen geest sterven niet alleen in hun ongerechtigheid, maar doen over velen, die hen volgen in hun eenvoudigheid, dezelfde rampen komen, waardoor zij zelf getroffen worden.

RICHTEREN 9:50-57

Wij hebben het verderf van de Sichemieten voltooid gezien door de hand van Abimelech, en nu komt de beurt van afrekening aan hem, die hun aanvoerder was in de goddeloosheid. Thebez was een kleine stad, waarschijnlijk niet ver van Sichem, er van afhankelijk en met haar in verbintenis.

I. Abimelech trachtte die stad te verwoesten vers 50, hij dreef al de inwoners van de stad naar het kasteel, of de citadel vers 51. Toen hij hen daar had, twijfelde hij niet of hij zou hen hetzelfde lot doen ondergaan als van hen, die in de sterkte van de tempel van Baäl-Berith een toevlucht hadden gezocht, niet bedenkende dat de toren van een afgodstempel meer blootgesteld was aan de Goddelijke wraak dan iedere andere toren. Hij poogde deze toren in brand te steken, of tenminste de deur er van te verbranden, om zich aldus een toegang te verschaffen, vers 52. Zij, die ontkomen zijn, geslaagd zijn in een hopeloze onderneming zijn allicht geneigd te denken dat een dergelijke onderneming op een andere tijd niet zo hopeloos is. Dit voorbeeld werd lang daarna aangehaald om te tonen, hoe gevaarlijk het is om nabij de muur van een belegerde stad te komen, 2 Samuel 11:20 en verv. Maar God verdwaast hen, die Hij wil verderven.

II. In die poging werd hij zelf gedood daar hem de hersenpan verpletterd werd door een stuk van een molensteen, vers 57. Ongetwijfeld was deze mens een doodslager, die, hoewel hij aan de gevaren van de strijd met Sichem was ontkomen de wraak toch niet laat leven Handelingen 28:4. "Het kwaad zal de zondaars vervolgen," en haalt hen soms in, als zij niet alleen gerust zijn, maar triomferen. Thebes was, naar wij kunnen veronderstellen, een zwakke

onaanzienlijke plaats, tegelijk met Sichem veroverd. Abimelech, de grotere plaats ingenomen hebbende, twijfelt niet of hij zal zich zonder moeite van de kleinere kunnen meester maken, inzonderheid toen hij de stad reeds had genomen, en nog slechts om de toren had te strijden, en toch legt hij daar zijn gebeente neer, en daar wordt al zijn eer en heerlijkheid begraven. Aldus wordt het sterke van de wereld dikwijls beschaamd door het zwakke en door het verachte. Zie welke bestraffing Gods voorzienigheid menigmaal, en terecht, brengt over hen, die onredelijk zijn in hun eis om voldoening voor een aangedane belediging. Abimelech had wel enige reden om de Sichemieten te kastijden, en hij heeft het op een geduchte wijze gedaan, maar als hij zijn wraak nog verder wil voeren, en met niets minder tevreden kan zijn dan met evenzo Thebez te verwoesten, dan wordt hij daar niet slechts in teleurgesteld, maar zelf vernietigd, want: immers is er een God, die op de aarde richt. Wij kunnen drie omstandigheden opmerken in de dood van Abimelech.

1. Dat hij gedood werd door een steen zoals hij al zijn broeders op een steen had gedood.
2. Dat zijn hersenpan werd verpletterd, de wraak richtte zich op dat schuldige hoofd, dat de overweldigde kroon had gedragen.
3. Dat de steen door een vrouw op hem werd geworpen, vers 63. Hij zag de steen komen, het was dus vreemd dat hij hem niet ontweek, maar ongetwijfeld was het een zoveel grotere vernedering voor hem te zien van welke hand hij kwam. Sisera stierf door de hand van een vrouw, maar wist het niet, maar Abimelech wist het, en toen hij bemerkte dat hij de laatste adem ging uitblazen, werd hij door niets zozeer verontrust als hierdoor, dat er gezegd zou worden: een vrouw heeft hem gedood.

Zie hierin:
A. Zijn dwaze hoogmoed, waardoor hij deze nietige omstandigheid van zijn schande zo ter harte nam. Hier was geen zorg voor zijn kostelijke ziel, geen bekommernis omtrent hetgeen van haar zou worden, geen bede tot God om genade, maar een grote zorg om zijn reputatie te redden, toen er aan de redding van zijn leven niet meer te denken viel. O laat het toch nooit gezegd worden, dat zo'n groot, machtig man als Abimelech was, gedood werd door een vrouw! De man was stervende, maar zijn hoogmoed was levendig en sterk, en dezelfde ijdelheid en verwaandheid, die hem zijn levenlang had beheerst, blijft hem bij tot aan zijn laatste ogenblik. Qualis vita, finis ita - Zoals zijn leven was zo is zijn dood geweest. Gelijk God zijn wreedheid strafte door de manier van zijn dood zo heeft Hij zijn hoogmoed gestraft door het werktuig van zijn dood.

B. Zijn dwaas plan om aan die schande te ontkomen, niets kon bespottelijker zijn, zijn eigen dienaar moet hem doorsteken, niet om hem spoediger van zijn pijn te verlossen, maar opdat men niet zegge: een vrouw heeft hem gedood Kon hij denken dat hiermede verborgen zou worden wat de vrouw gedaan had, dat het er niet veeleer nog meer bekend door zal worden? Ja het vermeerderde nog de schande van zijn dood, want hierdoor werd hij een zelfmoordenaar. Het is beter dat er gezegd worde: een vrouw heeft hem gedood, dan dat er gezegd zou worden: zijn dienaar heeft hem op zijn bevel gedood, maar nu zal tot zijn eeuwige schande beide van hem gezegd worden. En het is opmerkelijk, dat juist die zaak welke Abimelech zo gaarne verborgen had willen houden, meer bijzonder door het nageslacht herdacht werd dan de meeste andere voorvallen van deze geschiedenis, want Joab spreekt er van als van hetgeen hij verwachtte, dat David hem zou verwijten wegens zijn zo dicht naderen tot de muur, 2 Samuel 11:21. De schande, die wij zoeken te ontwijken door zonde, daar vereeuwigen wij slechts de gedachtenis van.
De uitkomst van dat alles nu is dat, Abimelech gedood zijnde:

a. Israëls vrede hersteld was, en er een einde kwam aan deze burgeroorlog, want toen gingen zijn volgelingen een ieder naar zijn plaats, vers 55.
b. Gods gerechtigheid werd verheerlijkt, vers 56, 57. Alzo deed God weerkeren Abimelechs kwaad, en al het kwaad van de lieden van Sichem, en vervulde Hij Jothams vloek, want dat was geen vloek zonder oorzaak. Aldus handhaafde Hij de eer van Zijn regering, en deed Hij een waarschuwing komen tot alle eeuwen om bloed voor bloed te verwachten. De Heere is bekend geworden door het recht dat Hij gedaan heeft als de goddeloze verstrikt wordt in het werk van zijn eigen handen. Hoewel de boosheid voor een ogenblik voorspoedig is, zal zij toch niet altijd voorspoedig zijn.

HOOFDSTUK 10

1 Na Abimelech nu stond op, om Israël te behouden, Thola, een zoon van Pua, zoon van Dodo, een man van Issaschar; en hij woonde te Samir, op het gebergte van Efraim. 2 En hij richtte Israël drie en twintig jaren; en hij stierf, en werd begraven te Samir. 3 En na hem stond op Jair, de Gileadiet; en hij richtte Israël twee en twintig jaren. 4 En hij had dertig zonen, rijdende op dertig ezelveulens, en die hadden dertig steden, die zij noemden Havvoth-jair, tot op dezen dag, dewelke in het land van Gilead zijn. 5 En Jair stierf, en werd begraven te Kamon.

6 Toen voeren de kinderen Israëls voort te doen, dat kwaad was in de ogen des HEEREN, en dienden de Baäls, en Astharoth, en de goden van Syrie, en de goden van Sidon, en de goden van Moab, en de goden der kinderen Ammons, mitsgaders de goden der Filistijnen; en zij verlieten de HEERE, en dienden Hem niet. 7 Zo ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël; en Hij verkocht hen in de hand der Filistijnen, en in de hand der kinderen Ammons. 8 En zij onderdrukten en vertraden de kinderen Israëls in datzelve jaar; achttien jaren, onderdrukten zij al de kinderen Israëls, die aan gene zijde van de Jordaan waren, in het land der Amorieten, dat in Gilead is. 9 Daartoe togen de kinderen Ammons over de Jordaan, om te krijgen, zelfs tegen Juda, en tegen Benjamin, en tegen het huis van Efraim; zodat het Israël zeer bang werd. 10 Toen riepen de kinderen Israëls tot de HEERE, zeggende: Wij hebben tegen U gezondigd, zo omdat wij onzen God hebben verlaten, als dat wij de Baäls gediend hebben. 11 Maar de HEERE zeide tot de kinderen Israëls: Heb Ik u niet van de Egyptenaren, en van de Amorieten, en van de kinderen Ammons, en van de Filistijnen, 12 En de Sidoniers, en Amalekieten, en Maonieten, die u onderdrukten, toen gij tot Mij riept, alsdan uit hun hand verlost? 13 Nochtans hebt gij Mij verlaten, en andere goden gediend; daarom zal Ik u niet meer verlossen. 14 Gaat henen, roept tot de goden, die gij verkoren hebt; laten die u verlossen, ter tijd uwer benauwdheid. 15 Maar de kinderen Israëls zeiden tot de HEERE: Wij hebben gezondigd; doe Gij ons, naar alles, wat goed is in Uw ogen; alleenlijk verlos ons toch te dezen dage! 16 En zij deden de vreemde goden uit hun midden weg, en dienden de HEERE. Toen werd Zijn ziel verdrietig over de arbeid van Israël.

17 En de kinderen Ammons werden bijeengeroepen, en legerden zich in Gilead; daarentegen werden de kinderen Israëls vergaderd, en legerden zich te Mizpa. 18 Toen zeide het volk, de oversten van Gilead, de een tot de ander: Wie is de man, die beginnen zal te strijden tegen de kinderen Ammons? die zal tot een hoofd zijn over alle inwoners van Gilead.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De vrede, die Israël genoot onder de regering van twee richteren Thola en Jaïr, vers 1 5.
II. De tijd van benauwdheid, die er op volgde.
    1. Israëls zonde bracht die benauwdheid over hen, vers 6.
    2. De benauwdheid waarin zij waren, vers 7-9.
III. Hun berouw van en verootmoediging wegens hun zonde, hun gebed en hun hervorming, en de barmhartigheid, die zij toen van God hebben verkregen vers 10-16. IV. Toebereidselen gemaakt voor hun verlossing uit de hand hunner verdrukkers, vers 17, 18.

RICHTEREN 10:1-5

Rustige en vreedzame regeringen zijn wel de beste om onder te leven, maar de ergste om beschreven te worden, daar zij de minste verscheidenheid of afwisseling opleveren voor de geschiedschrijver om er zijn lezer mee te onderhouden. Zodanig waren de regeringen van deze twee richteren, Thola en Jaïr, die slechts weinig vertoning maken, en een zeer kleine plaats innemen in deze geschiedenis. Maar ongetwijfeld waren beide door God verwekt om hun land te dienen in de hoedanigheid van richteren, niet, zoals Abimelech gedaan had, aanspraak makende op de grootheid van koningen, en ook niet, zoals hij, zichzelf de eer nemende, die zij hadden, zij waren er door God toe geroepen.

1. Van Thola wordt gezegd, dat hij na Abimelech opstond om Israël te behouden, vers 1. Nadat Abimelech Israël verdorven had door zijn goddeloosheid, hen had ontrust en beroerd door zijn rusteloze eerzucht en door het kwaad, dat hij over hen bracht, hen had blootgesteld

aan vijanden van buiten, heeft God deze goede man opgewekt om op te treden voor het hervormen van misbruiken, het onderdrukken van afgoderij, het stillen van tumult en het helen van de wonden, die door Abimelechs overweldiging aan de staat waren toegebracht. Aldus redde hij hen van henzelf, en behoedde hij hen voor hun vijanden. Hij was uit de stam van Issaschar, een stam, geneigd om te dienen, want "hij boog zijn schouder om te dragen," Genesis 49:14, 15. Toch wordt nu een uit die stam verwekt om te heersen, want zij, die zich vernederen, zullen verhoogd worden. Hij droeg de naam van hem, die de voorvader was van het eerste geslacht van die stam, van Issaschars zonen was Thola de eerste, Genesis 46:13, Numeri 26:23. De naam betekent een worm, daar hij echter de naam was van zijn voorvader, schaamde hij zich niet die te dragen. Hoewel hij uit Issaschar was, is hij toch, toen hij aan de regering kwam, op het gebergte Efraïm gaan wonen omdat dit meer in het hart van het land was, zodat het volk gemakkelijker tot hem ten gerichte kon komen. Hij richtte Israël drie en twintig jaren, vers 2, hield de zaken in goede orde, maar heeft niets merkwaardigs gedaan.

2. Jaïr was, evenals zijn naaste opvolger, Jeftha, een Gileadiet, beide uit de halve stam van Manasse, die aan de andere kant van de Jordaan gevestigd was. Hoewel zij gescheiden schenen te zijn van hun broederen, heeft God er voor gezorgd dat, zolang de eer van de regering nog van stam op stam werd afgewisseld en vóór zij in Juda gevestigd bleef, zij, die het verst verwijderd lagen er soms ook in zouden delen, meer ere gevende aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft. Jaïr droeg de naam van een zeer vermaard man uit diezelfde stam, die in Mozes' tijd zeer ijverig was om dit land te veroveren, Numeri 32:41, Jozua 13:30.
a. Het merkwaardigste omtrent deze Jaïr is de toeneming en eer van zijn geslacht, hij had dertig zonen, vers 4. En zij waren in aanzien, want zij reden op dertig ezelsveulens, dat is zij waren rondtrekkende rechters, als afgezondenen van hun vader, gingen van plaats tot plaats om recht te spreken. Wij zullen later zien dat Samuël zijn zonen tot rechters aanstelde, hoewel hij geen goede rechters van hen kon maken, 1 Samuel 8:1-3.
b. Zij hadden ook goede bezittingen. Ieder van hun had een stad uit die, welke naar hun voorvader, die dezelfde naam droeg als hun vader, Havvoth-Jaïr genoemd werden, de dorpen van Jaïr, maar zij worden steden genoemd, hetzij omdat deze jonge mannen, aan wie zij toegewezen waren, ze uitgebreid en versterkt hebben en ze aldus tot steden hebben bevorderd, of omdat zij even tevreden waren met hun deel in deze landstadjes, alsof zij steden waren met muren en poorten. Voor een tevreden gemoed zijn dorpen zo goed als steden.

RICHTEREN 10:6-9
Terwijl de twee richters, Thola en Jaïr, de zaken van Israël bestuurden, ging alles goed, maar daarna:

I. Keerde Israël terug tot hun afgoderij, de zonde, die hen het meest lichtelijk omringde, vers 6. Zij voeren voort te doen dat kwaad was in de ogen des Heeren, van wie zij op onverklaarbare wijze geneigd waren af te vallen, als een dwaas en onwijs volk.

1. Zij dienden vele goden, niet slechts hun oude demonen, de Baäls en Astaroth, die door de Kanaänieten werden aangebeden, maar, alsof zij hun dwaasheid aan al de naburige volken bekend wilden maken, dienden zij ook de goden van Syrië, Sidon, Moab, Ammon en de Filistijnen. Het is alsof de voornaamste handel van Israël bestond in de invoer van goden uit alle landen. Het is moeilijk te zeggen of dit meer goddeloos of meer onstaatkundig van hen was. Door deze vreemde godheden in te voeren, maakten zij zich gering en verachtelijk, want geen volk, dat eergevoel had, veranderde zijn goden. Wij kunnen veronderstellen, dat veel van Israëls rijkdom naar buiten ging in offeranden aan de tempels van de godheden van de verschillende landen, vanwaar zij kwamen, van welken, als de moederkerken de tempels, die

hun in Israël gewijd waren, zich afhankelijk moesten erkennen. De priesters van deze armzalige goden hebben hen ongetwijfeld in menigte gevolgd naar het land van Israël en, als zij in hun eigen land niet konden leven, hebben zij zich hier gevestigd, en aldus verteerden vreemden hun kracht. Indien zij het deden uit beleefdheid voor de naburige volken, en om zich aangenaam bij hen te maken, dan zijn zij terecht hierin teleurgesteld, want die volken, welke zij door hun goddeloze kunstgrepen tot hun vrienden zochten te maken, zijn door het rechtvaardig oordeel Gods hun vijanden en verdrukkers geworden. "In quo quis peccat in eo punitur-In hetgeen iemand zondigt zal hij gestraft worden."

2. Zij hebben niet eens de God Israëls onder de vele goden, die zij dienden, toegelaten, maar hebben Hem geheel verworpen, zij verlieten de Heere en dienden Hem in het geheel niet. Zij, die denken God en de mammon te kunnen dienen, zullen er spoedig toe komen om God geheel te verlaten, en de mammon alleen te dienen. Als God niet het gehele hart heeft, dan zal Hij er weldra in het geheel niets van hebben.

II. God vernieuwde Zijn oordelen onder hen, door hen onder de macht te brengen van verdrukkende vijanden. Indien zij onmiddellijk in de hand des Heeren waren gevallen, zij zouden bevonden hebben dat Zijn barmhartigheden vele zijn, maar God liet hen in de hand van mensen vallen, wier barmhartigheden wreed zijn. Hij verkocht hen in de hand van de Filistijnen, die ten zuidwesten van Kanaän woonden, en in de hand van de kinderen Ammons die ten noord-oosten van hen lagen, en wel in die van beide tegelijk, zodat zij tussen deze molenstenen ellendig verpletterd werden zoals in vers 8 het oorspronkelijke woord voor verdrukt is. God had geboden dat, zo een van de steden Israëls tot afgoderij zou vervallen, de overigen er strijd tegen moesten voeren om de inwoners van die stad te slaan met de scherpte des zwaards, Deuteronomium 13:12 en verv. Zij waren voor deze zaak ijverig genoeg geweest, ijverig bijna tot het uiterste, in het geval van het altaar, dat door de twee en een halve stam was opgericht, Jozua 22, maar nu waren zij zo verdorven dat, als een stad met afgoderij was besmet, de overigen er zich ook door lieten besmetten, en in plaats van haar te straffen volgden zij haar na, ja gingen er nog verder in, en daar nu zij, die de wrekers hadden moeten zijn tot straf van degenen die dit kwaad deden, zelf schuldig waren, of het zwaard tevergeefs droegen, heeft God de naburige volken over hen doen komen om hen te straffen voor hun afval. De verdrukking van Israël door de Ammonieten, de nakomelingen van Lot, duurde:

1. Zeer lang, achttien jaren hield zij aan. Sommigen denken dat die jaren nog onder het richterschap van Jaïr vielen, die er niet in slaagde, om Israël te hervormen en te verlossen, zoals hij gewenst zou hebben. Anderen denken dat zij begonnen bij de dood van Jaïr, dat waarschijnlijker is, omdat het deel van Israël, dat het meest verontrust werd door de Ammonieten, Gilead, Jaïrs eigen land was, dat wij niet kunnen veronderstellen zoveel geleden te hebben zolang hij leefde, maar dat dit deel van het land toen tenminste hervormd en beschermd was.

2. Zeer zwaar, zij kwelden en verdrukten hen. Het was zeer grievend om verdekt te worden door zo verachtelijk een volk als de kinderen Ammons waren. Zij begonnen met de stammen, aan de andere kant van de Jordaan, die het dichtst bij hen waren, hier het land van de Amorieten genoemd, vers 8, omdat de Israëlieten zo ellendig ontaard waren, en zich zo gelijkvormig hadden gemaakt aan de heidenen dat zij in zekere zin volkomen Amorieten waren, Ezechiel 16:3.
Of, omdat zij door hun zonde hun recht op dit land hadden verbeurd zodat het met recht weer als het land van de Amorieten kon worden beschouwd, van wie zij het genomen hadden. Maar langzamerhand drongen zij voorwaarts, kwamen over de Jordaan en vielen in Juda, Benjamin

en Efraïm, vers 9, drie van de beroemdste stammen van Israël, die toch aldus door hen gehoond werden, toen zij God hadden verlaten, en niet instaat waren de indringer het hoofd te bieden. Nu was de bedreiging vervuld, dat zij "geslagen zouden worden voor het aangezicht van hun vijanden en voor hun aangezicht niet zouden kunnen bestaan," Leviticus 26:17, 37. Hun weg en hun handelingen hebben hun deze dingen gedaan, zij zijn droevig ontaard, en zo zijn zij in grote benauwdheid gekomen, zij waren zeer bang.

RICHTEREN 10:10-18

I. Hier is een nederige belijdenis van schuld, die de Israëlieten in hun benauwdheid doen aan God, vers 10. Zij klaagden niet alleen over de benauwdheid, maar erkenden dat het hun zonde was, die deze benauwdheid over hen had gebracht, weshalve God rechtvaardig was, en zij geen reden hadden van ontevreden te zijn of te morren. Zij belijden hun nalaten, want daarmee begon hun zonde: "Wij hebben God verlaten", en hun doen: Wij hebben de Baäls gediend, en hierin hebben wij dwaas gedaan, verraderlijk en zeer goddeloos gehandeld".

II. De verootmoedigende boodschap, die God hierop zendt aan Israël, of het door een engel was, zoals Hoofdstuk 2:1, of dooreen profeet, zoals Hoofdstuk 6:8, is niet zeker. Het was vriendelijk en barmhartig, dat God acht gaf op hun geroep, er Zijn oor niet voor heeft gesloten, of hun in het geheel geen antwoord had gezonden. Het was ook vriendelijk dat Hij, toen zij begonnen berouw te krijgen, hun een boodschap zond, wel geschikt om hen tot hartgrondig berouw en oprechte bekering te brengen, ten einde toebereid te worden voor hun verlossing. In deze boodschap nu:

1. Verwijt Hij hun grote ondankbaarheid, herinnert Hij hen aan de grote dingen, die Hij voor hen gedaan had, hen verlossende van die en die vijanden, eerst van de Egyptenaren, uit wier land zij bevrijd werden, van de Amorieten, wier land zij veroverden en in bezit namen, en sedert hun vestiging aldaar, van de Ammonieten, die verenigd met de Moabieten, hen onderdrukten, van de Filistijnen, die hen gekweld hebben in de dagen van Samgar, en naderhand van andere vijanden, die hen hadden verontrust, op hun gebed heeft God menigmaal verlossing voor hen gewerkt, vers 11, 12. Van hun verdrukt worden door de Sidoniërs en Maonieten lezen wij nergens elders. God had hen in gerechtigheid gekastijd, en in genade verlost, en daarom heeft Hij kunnen verwachten dat zij, uit vreze of uit liefde, Hem en Zijn dienst zouden aankleven, daarom kon hun dit woord wel in het hart treffen: Gij hebt Mij verlaten, Mij die u uit uw gevaren en benauwdheden heb gered en verlost, en gij hebt andere goden gediend, en dat heeft ellende en benauwdheid over u gebracht, aldus hebben zij hun weldadigheid verlaten, om de valse ijdelheden te onderhouden.

2. Hij toont hun hoe rechtvaardig Hij hen thans aan het verderf zou kunnen overlaten, door hen over te laten aan de goden, die zij hadden gediend. Om hen op te wekken tot een hartgrondig berouw en een wezenlijke reformatie, wijst Hij hen op hun dwaasheid om de Baäls te dienen. Zij hebben zich grote onkosten getroost om de gunst te verwerven van goden, die hen niet konden helpen, als zij hun hulp het meest behoefden. Gaat heen en roept tot de goden, die gij verkoren hebt, vers 14, ziet eens wat zij thans voor u kunnen doen, gij hebt hen gediend als goden, ziet nu of zij Goddelijke kracht en macht hebben, of Goddelijke goedheid, om voor u te worden aangewend. Gij hebt hun hulde bewezen als uw koningen en heren, ziet nu, of zij u zullen beschermen. Gij hebt uw lofoffers gebracht op hun altaren, als uw weldoeners, maar die waarlijk een vriend is, zal een vriend wezen in de nood, welke nuttigheid, welk goed zal hun gunst u nu aanbrengen? Bij een ware bekering is het nodig, dat er een volkomen overtuiging zij van het volstrekt ongenoegzame van die dingen om ons te helpen of weldadigheid te bewijzen, die wij vergood hebben, op de troon van ons hart hebben

gezet in mededinging met God. Wij moeten ervan overtuigd zijn, dat de genoegens van de zinnen, waarop wij zo verzot waren, ons niet kunnen voldoen, evenmin als de schatten van de wereld, die wij begeerd hebben, ons deel kunnen zijn, dat wij in niets of niemand gelukkig kunnen zijn dan in God. Op hun ellende en hun gevaar door God te verlaten. "Ziet in welk een verlegenheid gij uzelf gebracht hebt, nu hebt gij niets anders te wachten, dan dat Ik tot u zal zeggen: "Ik zal u niet meer verlossen, en wat zal er dan van u worden?" vers 13. Dit zegt Hij hun niet alleen als hetgeen Hij zou kunnen doen, maar als hetgeen Hij ook doen zou, indien zij het lieten blijven bij een belijdenis van hetgeen zij verkeerd gedaan hebben, en hun afgoden niet wegdeden, en in het vervolg beter zouden doen.

III. Een nederige onderwerping hierop van Israël aan Gods gerechtigheid, met een ootmoedige bede om genade, vers 15. De kinderen Israëls vergaderden zich, waarschijnlijk in een plechtige bijeenkomst aan de deur van de tabernakel, kwamen onder de indruk van de boodschap, die God hun gezonden had, werden er niet door tot wanhoop gedreven, hoewel zij zeer dreigend was, maar besloten zich aan Gods voeten te werpen, en, zo zij moeten omkomen, daar om te komen. Zij herhalen niet slechts hun belijdenis: Wij hebben gezondigd, maar:

1. Zij onderwerpen zich aan Gods gerechtigheid: Doe Gij ons naar alles wat goed is in Uw ogen. Hiermede erkennen zij de strengste tekenen van Gods misnoegen verdiend te hebben dat zij er zeker van waren, dat Hij hun geen onrecht kon doen, wat Hij hen ook mocht opleggen, zij vernederden zich onder Zijn machtige en zware hand, en hadden aan de straf van hun ongerechtigheid een welgevallen, hetgeen Mozes tot voorwaarde had gesteld van Gods wederkeren tot hen in genade Leviticus 26:41. Ware boetvaardiger durven en willen zich op God verlaten om hen te kastijden naar het Hem goeddunkt, wetende dat hun zonde zeer snood is en het ergste verdiend heeft, maar dat bij Hem goedertierenheid is.

2. Zij smeken om Gods genade, en bidden: "alleenlijk verlos ons toch te deze dage van deze vijand." Zij erkennen wat zij verdiend hebben, maar bidden God niet met hen te doen naar wat zij verdiend hebben. Wij moeten ons onderwerpen aan Gods gerechtigheid met hoop op Zijn genade.

IV. Hierop is een gezegende Hervorming tot stand gekomen. Zij brachten vruchten voort van de bekering waardig, vers 16. Zij deden de goden van de vreemden uit hun midden weg (dat is de betekenis van het oorspronkelijke) vreemde goden, aangebeden door de volken, die vreemdelingen waren voor het burgerschap Israëls en het verbond van de belofte, en zij dienden de Heere. De nood heeft hen tot Hem uitgedreven. Zij wisten dat het nutteloos was, om zich tot de goden te wenden, die zij hadden gediend, en daarom keerden zij terug tot de God, die zij hadden veronachtzaamd. Dat is waar berouw over de zonde, omdat het leidt tot bekering van de zonde.

V. Gods wederkeren tot hen in genade, hetgeen hier op zeer tedere wijze is uitgedrukt vers 17. Zijn ziel werd verdrietig over de arbeid van Israël. Niet, dat er verdriet is in God, Hij smaakt oneindige blijdschap en zaligheid in zichzelf, die noch door de zonde, noch door de ellende van Zijn schepselen verstoord kunnen worden, niet, dat er enigerlei verandering is in God, er is in God geen verandering of schaduw van omkering. Maar Zijn goedertierenheid is Zijn heerlijkheid, daarmee roept Hij Zijn Naam uit, en verheerlijkt hem boven alle naam, en gelijk het Hem behaagt om zich in de betrekking te stellen van een Vader voor Zijn volk, die in verbond met Hem zijn, zo behaagt het Hem om Zijn goedertierenheid jegens hen voor te stellen door het mededogen van een vader voor zijn kinderen, want gelijk Hij de Vader van de

lichten is, zo is Hij ook de Vader van de barmhartigheden. Gelijk de ongehoorzaamheid en ellende van een kind een verdriet zijn voor een teder vader, zo zijn ook de zonde en misdragingen van Zijn volk een verdriet voor Hem, Psalm 95:10. "Hij is verbroken door hun hoerachtig hart," Ezechiel 6:9 hun verdriet is ook een verdriet voor Hem. Aldus behaagt het Hem te spreken, als het Hem behaagt te verschijnen ter verlossing van Zijn volk, verandering brengende in Zijn wijze van handelen jegens hen, zoals teder liefhebbende ouders, als zij zachter gestemd worden voor hun kinderen, op wie zij misnoegd zijn geweest. Dat zijn de barmhartigheden van onze God, en zo ver is het van Hem lust te hebben aan de dood van de zondaren.

VI. De dingen werken nu samen voor hun verlossing van de verdrukking van de Ammonieten, vers 17, 18. God had gezegd: "Ik zal u niet meer verlossen," maar nu zijn zij niet wat zij geweest zijn, het zijn andere mensen, het zijn nieuwe mensen, en nu zal Hij hen verlossen. Die bedreiging was hun gedaan om hen van zonde te overtuigen en te verootmoedigen, en nu zij de gewenste uitwerking heeft gehad, wordt zij herroepen ten einde hen te verlossen.
1. De Ammonieten zijn verhard tot hun eigen verderf, zij vergaderden zich, om allen tezamen met een slag te worden vernietigd, Openbaring 16:16.

2. De Israëlieten worden bezield en aangemoedigd tot hun verlossing. Ook zij vergaderden zich, vers 17. Gedurende de achttien jaren van hun verdrukking werden zij evenals tevoren, als zij vreemde volken moesten dienen, ten onder gebracht en ten onder gehouden door hun vijanden, omdat zij zich niet tezamen wilden verenigen, iedere stam, ieder geslacht, iedere stad bleef op zichzelf, handelde onafhankelijk van de anderen, en zo werden zij allen een gemakkelijke prooi voor de verdrukkers uit gebrek aan een goed besef van het gemene belang, dat hen samen had moeten verbinden, maar telkens als zij zich verenigden, deden zij wèl, en zo deden zij ook nu. Als Gods Israël als een één man wordt om het algemene welzijn te bevorderen, en de algemene vijand tegen te staan, welke moeilijkheid kan hun dan nog in de weg zijn? Het volk en de oversten van Gilead bijeen vergaderd zijnde, beraadslagen zij over een generaal, die het opperbevel zou voeren over het leger, dat tegen de Ammonieten ten strijde zou uittrekken. Tot nu toe hebben de meesten van de verlossers van Israël een buitengewone roeping gehad voor het ambt, zoals Ehud Barak, Gideon, maar de volgende zal nu op meer gewone wijze aangesteld worden door een vergadering van de staten van het land, die onderzoek deden naar een geschikte man om hun leger aan te voeren, en zij vonden iemand, die bij uitnemendheid geschikt was voor die taak, en God keurde hun keuze goed, door Zijn Geest over hem te doen komen, Hoofdstuk 11:29. Zodat dit voorbeeld nuttig is tot leiding en bemoediging in latere eeuwen, wanneer die buitengewone roepingen niet meer verwacht kunnen worden. Laat dezulken met onpartijdigheid tot openbare ambten verkozen worden, die God er voor bekwaam gemaakt heeft, en dan zal God genadiglijk hen erkennen, die aldus verkozen werden.

HOOFDSTUK 11

1 Jeftha nu, de Gileadiet, was een strijdbaar held, maar hij was een hoerekind; doch Gilead had Jeftha gegenereerd. 2 Gileads huisvrouw baarde hem ook zonen; en de zonen dezer vrouw, groot geworden zijnde, stieten Jeftha uit, en zeiden tot hem: Gij zult in het huis onzes vaders niet erven, want gij zijt een zoon van een andere vrouw. 3 Toen vlood Jeftha voor het aangezicht zijner broederen, en woonde in het land Tob; en ijdele mannen vergaderden zich tot Jeftha, en togen met hem uit. 4 En het geschiedde, na enige dagen, dat de kinderen Ammons tegen Israël krijgden. 5 Zo geschiedde het, als de kinderen Ammons tegen Israël krijgden, dat de oudsten van Gilead heengingen, om Jeftha te halen uit het land van Tob. 6 En zij zeiden tot Jeftha: Kom, en wees ons tot een overste, opdat wij strijden tegen de kinderen Ammons. 7 Maar Jeftha zeide tot de oudsten van Gilead: Hebt gijlieden mij niet gehaat, en mij uit mijn vaders huis verstoten? waarom zijt gij dan nu tot mij gekomen, terwijl gij in benauwdheid zijt? 8 En de oudsten van Gilead zeiden tot Jeftha: Daarom zijn wij nu tot u wedergekomen, dat gij met ons trekt, en tegen de kinderen Ammons strijdt; en gij zult ons tot een hoofd zijn, over alle inwoners van Gilead. 9 Toen zeide Jeftha tot de oudsten van Gilead: Zo gijlieden mij wederhaalt, om te strijden tegen de kinderen Ammons, en de HEERE hen voor mijn aangezicht geven zal, zal ik u dan tot een hoofd zijn? 10 En de oudsten van Gilead zeiden tot Jeftha: De HEERE zij toehoorder tussen ons, indien wij niet alzo naar uw woord doen. 11 Alzo ging Jeftha met de oudsten van Gilead, en het volk stelde hem tot een hoofd en overste over zich. En Jeftha sprak al zijn woorden voor het aangezicht des HEEREN te Mizpa. 12 Voorts zond Jeftha boden tot de koning der kinderen Ammons, zeggende: Wat hebben ik en gij met elkander te doen, dat gij tot mij gekomen zijt, om tegen mijn land te krijgen? 13 En de koning der kinderen Ammons zeide tot de boden van Jeftha: omdat Israël, als hij uit Egypte optoog, mijn land genomen heeft, van de Arnon af tot aan de Jabbok, en tot aan de Jordaan; zo geef mij dat nu weder met vrede. 14 Maar Jeftha voer wijders voort, en zond boden tot de koning der kinderen Ammons. 15 En hij zeide tot hem: Zo zegt Jeftha: Israël heeft het land der Moabieten, en het land der kinderen Ammons niet genomen; 16 want als zij uit Egypte optogen, zo wandelde Israël door de woestijn tot aan de Schelfzee, en kwam te Kades. 17 En Israël zond boden tot de koning der Edomieten, zeggende: Laat mij toch door uw land doortrekken; maar de koning der Edomieten gaf geen gehoor. En hij zond ook tot de koning der Moabieten, die ook niet wilde. Alzo bleef Israël in Kades. 18 Daarna wandelde hij in de woestijn, en toog om het land der Edomieten en het land der Moabieten, en kwam van de opgang der zon aan het land der Moabieten, en zij legerden zich op gene zijde van de Arnon; maar zij kwamen niet binnen de landpaal der Moabieten; want de Arnon is de landpaal der Moabieten. 19 Maar Israël zond boden tot Sihon, de koning der Amorieten, koning van Hesbon, en Israël zeide tot hem: Laat ons toch door uw land doortrekken tot aan mijn plaats. 20 Doch Sihon betrouwde Israël niet door zijn landpaal door te trekken; maar Sihon verzamelde al zijn volk, en zij legerden zich te Jaza; en hij streed tegen Israël. 21 En de HEERE, de God Israëls, gaf Sihon met al zijn volk in de hand van Israël, dat zij hen sloegen; alzo nam Israël erfelijk in het ganse land der Amorieten, die in datzelve land woonden. 22 En zij namen erfelijk in de ganse landpaal der Amorieten, van de Arnon af tot aan de Jabbok, en van de woestijn tot aan de Jordaan. 23 Zo heeft nu de HEERE, de God Israëls, de Amorieten voor het aangezicht van Zijn volk Israël uit de bezitting verdreven; en zoudt gij hunlieder erfgenaam zijn? 24 Zoudt gij niet dengene erven, dien uw god Kamos voor u uit de bezitting verdreef? Alzo zullen wij al dengene erven, dien de HEERE, onze God, voor ons aangezicht uit de bezitting verdrijft. 25 Nu voorts, zijt gij veel beter dan Balak, de zoon van Zippor, de koning der Moabieten? heeft hij ooit met Israël getwist? 518heeft hij ook ooit tegen hem gekrijgd? 26 Terwijl Israël driehonderd jaren gewoond heeft in Hesbon, en in haar stedekens, en in Aroer en in de stedekens, en in al de steden, die aan de zijde van de Arnon zijn; waarom hebt gij het dan in dien tijd niet gered? 27 Ook heb ik tegen u niet gezondigd, maar gij doet kwalijk bij mij, dat gij tegen mij krijgt; de HEERE, Die Rechter is, richte heden tussen de kinderen Israëls en tussen de kinderen Ammons!

28 Maar de koning der kinderen Ammons hoorde niet naar de woorden van Jeftha, die hij tot hem gezonden had. 29 Toen kwam de Geest des HEEREN op Jeftha, dat hij Gilead en Manasse doortrok; want hij trok door tot Mizpa in Gilead, en van Mizpa in Gilead trok hij door tot de kinderen Ammons. 30 En Jeftha beloofde de HEERE een gelofte, en zeide: Indien Gij de kinderen Ammons ganselijk in mijn hand zult geven; 31 Zo zal het uitgaande, dat uit de deur van mijn huis mij tegemoet zal uitgaan, als ik met vrede van de kinderen Ammons wederkom, dat zal des HEEREN zijn, en ik zal het offeren ten brandoffer. 32 Alzo trok Jeftha door naar de kinderen Ammons, om tegen hen te strijden; en de

HEERE gaf hen in zijn hand. 33 En hij sloeg hen van Aroer af tot daar gij komt te Minnith, twintig steden, en tot aan Abel-keramim, met een zeer groten slag. Alzo werden de kinderen Ammons te ondergebracht voor het aangezicht der kinderen Israëls. 34 Toen nu Jeftha te Mizpa bij zijn huis kwam, ziet, zo ging zijn dochter uit hem tegemoet, met trommelen en met reien. Zij nu was alleen, een enig kind; hij had uit zich anders geen zoon of dochter. 35 En het geschiedde, als hij haar zag, zo verscheurde hij zijn klederen, en zeide: Ach, mijn dochter! gij hebt mij ganselijk nedergebogen, en gij zijt onder degenen, die mij beroeren; want ik heb mijn mond opengedaan tot de HEERE, en ik zal niet kunnen teruggaan. 36 En zij zeide tot hem: Mijn vader! hebt gij uw mond opengedaan tot de HEERE, doe mij, gelijk als uit uw mond gegaan is; naardien u de HEERE volkomene wraak gegeven heeft van uw vijanden, van de kinderen Ammons.
37 Voorts zeide zij tot haar vader: Laat deze zaak aan mij geschieden: Laat twee maanden van mij af, dat ik heenga, en ga tot de bergen, en bewene mijn maagdom, ik en mijn gezellinnen. 38 En hij zeide: Ga heen; en hij liet haar twee maanden gaan. Toen ging zij heen met haar gezellinnen, en beweende haar maagdom op de bergen. 39 En het geschiedde ten einde van twee maanden dat zij tot haar vader wederkwam, die aan haar volbracht zijn gelofte, die hij beloofd had; en zij heeft geen man bekend. Voorts werd het een gewoonheid in Israël, 40 Dat de dochteren Israëls van jaar tot jaar heengingen, om de dochter van Jeftha, de Gileadiet, aan te spreken, vier dagen in het jaar.

Dit hoofdstuk geeft ons de geschiedenis van Jeftha die nog een van de richters van Israël, en die onder de helden van het Oude Testament gerekend wordt, die door het geloof grote dingen tot stand hebben gebracht, Hebreeën 11:32, hoewel hij niet zo'n buitengewone roeping heeft gehad als de overigen, die daar genoemd zijn. Hier is:

I. De nadelige omstandigheden van zijn geboorte, vers 1-3.
II. Zijn verkiezing door de Gileadieten tot opperbevelhebber van het leger tegen de Ammonieten en de voorwaarden die hij hun stelde, vers 4-14.
III. Zijn onderhandeling met de koning van Ammon, over het recht van de twee volken opdat de zaak zo mogelijk, zonder bloedvergieten tot beslissing zou komen, vers 22-23.
IV. Zijn oorlog met de Ammonieten, die hij begint met het afleggen van een plechtige gelofte, vers 29-31 met grote kloekmoedigheid voortzet, vers 32, en eindigt met een glorierijke overwinning, vers 33.
V. De moeilijkheid, waarin hij kwam toen hij terugkeerde naar huis, door de gelofte, die hij gedaan had, vers 34-40.

RICHTEREN 11:1-3
Aan het einde van het vorige hoofdstuk lieten wij het volk en de oversten, tezamen beraadslagende over de keus van een generaal, tot het besluit gekomen zijnde, dat hij, die het op zich nam hun krijgsmacht tegen de kinderen Ammons aan te voeren, met algemene toestemming tot hoofd zou worden gesteld over al de inwoners van Gilead. De onderneming was hachelijk, en het was voegzaam, dat zo een duidelijke aanmoediging gegeven zou worden aan hem, die haar op zich nam. Nu waren allen het er over eens, dat Jeftha, de Gileadiet een strijdbaar held was, zeer geschikt voor dit doel, niemand was er zo geschikt en bekwaam voor als hij, maar er waren drie dingen tegen hem.

1. Hij was een hoerekind, vers 1, de zoon van een vreemde vrouw, vers 2, van een vrouw, die noch een echtgenote, noch een bijvrouw was. Sommigen denken dat zijn moeder een heidense vrouw was, zo noemt hem Josephus "een vreemdeling van moeders kant." Een Ismaëlietische, zeggen de Joden. Indien zijn moeder een hoer was, dan was dat niet zijn schuld, al was het ook iets schandelijks voor hem. Men moet de mensen geen smaadheid aandoen, geen verwijtingen tot hen richten wegens ongelukkige omstandigheden, verbonden aan hun maagschap of afkomst, zolang zij door hun eigen gedrag er naar streven de schande van zich af te wentelen. De zoon van een hoer zal, indien hij wedergeboren is, van boven is geboren,

Gode welbehaaglijk zijn, even welkom wezen als ieder ander, aan de heerlijke vrijheden van Zijn kinderen. Jeftha kon in de wet het brandmerk niet lezen, dat daar ingedrukt is in de Ammonieten, de vijanden, tegen wie hij te strijden heeft, dat zij in de vergadering des Heeren niet zullen komen, of hij moest wel in dezelfde paragraaf datgene ontmoeten, wat op hemzelf ziet, namelijk dat geen bastaard in de vergadering des Heeren zal komen, Deuteronomium 23:2, 3 Maar indien deze wet alleen bedoelt -hetgeen zeer waarschijnlijk is- degenen die uit bloedschande geboren zijn, maar niet uit hoererij, dan viel hij niet onder het bereik er van.

2. Hij was door zijn broederen uit het land verjaagd. De wettige kinderen van zijn vader drongen aan op strenge toepassing van de wet, verklaarden dat hij niet met hen zou erven, zonder acht te slaan op zijn buitengewone hoedanigheden, die wel een vrijstelling van deze wet verdienden, en hem tot een kracht en sieraad van hun geslacht gesteld zouden hebben, indien zij zijn onwettige geboorte hadden voorbijgezien, en hem tot een kindsdeel hadden toegelaten. Men zou niet gedacht hebben dat die verstoten jongeling bestemd was Israëls bevrijder en richter te zijn, maar God vernedert dikwijls hen, die Hij voornemens is te verhogen, en maakt die steen tot een hoofd des hoeks, die door de tempelbouwers verworpen werd, aldus zijn Jozef, Mozes en David, drie van de uitnemendste van de herders van Israël allen uitgeworpen door de mensen, eer zie door God tot hun hoge ambt werden geroepen.

3. Hij was in zijn ballingschap aan het hoofd gekomen van een bende van gespuis. Zijn grote ziel liet hem niet toe te graven noch te bedelen, hij moest leven van zijn zwaard, en spoedig vermaard geworden zijnde om zijn dapperheid, hebben zij, die in dezelfde moeilijke omstandigheden verkeerden en door eenzelfde geest waren gedreven, zich onder zijn aanvoering geschaard. IJdele mannen worden zij hier genoemd, dat is mannen, die hun goed hadden doorgebracht en nu op de een of andere wijze aan de kost moesten zien te komen, zij togen met hem uit, niet om te roven of te plunderen, maar om op wilde dieren te jagen, en wellicht invallen te doen in de landen, waar Israël recht op had, maar die nog niet in hun bezit waren gekomen, of door welke zij op de een of andere wijze benadeeld werden. Dat is de man, die Israël moet verlossen. Dat volk had zich door hun afgoderij tot kinderen van de hoererijen gemaakt, zich vervreemd van God en zijn verbond, en daarom zullen zij tot hun vernedering, en om hen te herinneren aan hun zonde, wel door God verlost worden, maar Hij verkiest als werktuig er voor een man, die een hoerenkind en een balling is.

RICHTEREN 11:4-11

I. Wij hebben hier de benauwdheid, waarin de kinderen van Israël waren door de inval van de Ammonieten in hun land, vers 4. Dit was waarschijnlijk dezelfde inval als die, waarvan gesproken is in Hoofdstuk 10:17, toen de kinderen Ammons bijeengeroepen werden en zich legerden in Gilead. En de woorden: Na enige dagen hebben betrekking op hetgeen onmiddellijk aan de uitwerping van Jeftha voorafgaat, enige dagen -hetgeen in het tekstverband betekent vele dagen- nadat hij aldus met schande uitgeworpen was, werd hij met ere teruggehaald.

II. Het aanzoek van de oudsten bij Jeftha om hen te komen helpen. Zij hebben hem niet geschreven, en geen bode tot hem gezonden, maar gingen zelf om hem te halen, vast besloten zijnde, om geen afwijzend antwoord aan te nemen, en de zaak gedoogde ook geen uitstel. Zij kenden niemand in hun eigen midden, die deze belangrijke post op zich kon nemen, en daarom was hun boodschap tot hem, vers 6, Kom, en wees ons tot een overste, en daarmee bekennen zij, dat zij er zichzelf ongeschikt voor achtten. Hem kennen zij als een kloekmoedig, ondernemend man, die er aan gewoon is het zwaard te hanteren, en dus moet hij de man zijn. Zie hoe God de mensen toebereidt voor de dienst, waartoe Hij hen bestemt, en

hun moeilijkheden doet medewerken tot hun bevordering. Indien Jeftha niet door de onvriendelijkheid van zijn broeders tot het uiterste was gebracht, dan had hij niet zo'n goede gelegenheid gehad om zijn krijgsgenie aldus te oefenen en te gebruiken, zich aldus te onderscheiden, zodat hij grote vermaardheid verkreeg, spijze ging uit van de eter, en zoetigheid ging uit van de sterke. De kinderen van Israël werden verzameld en legerden zich, Hoofdstuk 10:17. Maar een leger zonder een generaal is als een lichaam zonder hoofd, en daarom zeggen zij: Kom en wees ons ten overste opdat wij strijden. Zie het noodzakelijke van een regering, hoewel zij ijverig genoeg waren voor de zaak, erkennen zij toch, dat zij niet kunnen strijden zonder een overste, die het bevel over hen voert. Zo nodig is het voor elke maatschappij, dat er een "pars imperans" zij, en een "pars subdita", sommigen om te bevelen, en anderen om te gehoorzamen, en dat een gemeenschap veeleer nederig verzoekt om de gunst van onder bevel te mogen staan, dan dat iedereen zijn eigen heer en meester is. Geloofd zij God voor een regering, een goede regering.

III. Jeftha's bedenkingen tegen zijn aannemen van hun aanbod, vers 7. Hebt gijlieden mij niet gehaat en mij uit mijns vaders huis verstoten? Het schijnt dat zijn broeders tot deze oudsten behoorden, of dat deze oudsten door zijn broeders toe te laten hem te mishandelen, en hem geen recht hadden verschaft gelijk zij hadden behoren te doen, (want het is hun werk en roeping de arme en de wees recht te doen, Psalm 82:3, 4) schuld hadden aan zijn uitwerping, zodat hij het hun met recht ten laste kon leggen. "Gij hebt mij gehaat en verstoten, hoe kan ik dan nu geloven dat gij uw voorstel oprecht meent? En hoe kunt gij verwachten dat ik u enigerlei dienst zal bewijzen?" Niet dat Jeftha niet heel graag bereid was zijn land te dienen, maar hij achtte het gepast om hen hun vroegere onvriendelijkheid jegens hem onder het oog te brengen, opdat zij er berouw van zouden hebben en voor het vervolg meer besef zouden hebben van hun verplichtingen. Aldus heeft Jozef zijn broeders verootmoedigd, eer hij zich aan hen bekend heeft gemaakt. Het bijzondere geval tussen de Gileadieten en Jeftha geleek op de algemenen toestand, of stand van zaken, tussen God en Israël in die dagen, zij hadden door hun afgoderij God uitgeworpen, maar toen zij in benauwdheid waren, vroegen zij Hem om hulp, Hij zei hun, dat Hij hen met recht kon verstoten, maar heeft hen toch genadiglijk verlost. Zo heeft ook Jeftha gedaan. Velen veronachtzamen God en goede mensen totdat zij in moeilijkheid, in benauwdheid komen, en dan zijn zij begerig naar Gods genade en wensen zij het gebed van Godvruchtige mensen te hebben.

IV. Zij dringen ten zeerste bij hem aan, dat hij de regering, die zij hem aanbieden, zal aanvaarden, vers 8, "Omdat wij u vroeger dit onrecht gedaan hebben, en u te tonen, dat wij er berouw van hebben, en het graag goed willen maken, zijn wij nu tot u teruggekomen ten einde u een eer aan te doen, die tegen de aangedane smaadheid kan opwegen." Laat dit voorbeeld ons nu:

1. Ter waarschuwing zijn, om niemand wegens zijn geringheid te verachten of te vertreden of beledigend te zijn jegens hen, tegenover wie wij in het voordeel zijn want, wat wij thans ook van hen kunnen denken, de tijd kan komen dat wij hen nodig hebben en wij hun graag verplicht zullen wezen. Het is onze wijsheid om niemand tot onze vijand te maken, want wij weten niet hoe spoedig wij in omstandigheden kunnen komen, waarin het van het hoogste belang voor ons is om hem tot onze vriend te hebben.

2. Een bemoediging zijn voor mannen van verdienste, die veronachtzaamd en slecht behandeld worden, om dit geduldig en goedsmoeds te dragen, en het aan God over te laten om uit de duistere hoek, waarin zij gedrongen werden hun licht te laten schijnen. In zijn "gezicht op Pisga" zegt Dr. Fuller van deze geschiedenis: "Eens in een eeuw zal de deugd haar eigen

bevordering werken, en als het gebeurt, dat zij, die haar haten, haar nodig hebben, dan zullen zij gedwongen zijn haar te bevorderen en in ere te brengen, en dan zal die eer zoveel schitterender uitblinken."

V. Het verdrag, dat hij met hen maakt. Hij had gesproken van het kwaad, dat zij hem vroeger aangedaan hebben, maar ziende dat zij er berouw van hadden, is hij te grootmoedig van aard om er nog verder van te spreken. God had aan Israël de beledigingen vergeven, die zij Hem aangedaan hebben, Hoofdstuk 10:16, en daarom zal ook Jeftha vergeven. Maar hij acht het voorzichtig om voor de toekomst een verstandig verdrag met hen aan te gaan, daar hij te doen heeft met mannen, die hij reden heeft te wantrouwen.

1. Hij doet hun een openhartige vraag, vers 9. Hij spreekt niet met al te groot vertrouwen van zijn welslagen, wetende hoe rechtvaardig God zou kunnen toelaten, dat de Ammonieten de overhand zouden hebben ter verdere bestraffing van Israël, maar begint met een "indien". En hij spreekt in het geheel niet met vertrouwen van zichzelf, indien hij slaagt, het is de Heere, die hen voor zijn aangezicht geven zal, hiermede bedoelende zijn landgenoten er aan te herinneren om op God te zien als de scheidsrechter in de twist en de gever van de overwinning. "Indien ik door de zegen van God als overwinnaar wederkeer, zegt mij nu rond en openhartig: zal ik u dan tot een hoofd zijn? Indien ik u, als werktuig in Zijn hand, verlos, zal ik dan ook het werktuig in Zijn hand zijn om u te hervormen?" Dezelfde vraag wordt gedaan aan hen, die verlossing begeren door Christus. "Indien Hij u verlost, zijt gij dan bereid om u door Hem te laten regeren? Want op geen andere voorwaarden zal Hij u verlossen. Indien Hij u gelukkig maakt zult gij u dan ook door Hem heilig laten maken? Indien Hij uw helper is, zal Hij dan ook uw hoofd zijn?" Zij behoeven geen tijd om er over te denken, of er over te beraadslagen, de zaak was te eenvoudig om nog bespreking nodig te hebben, en de nood te dringend om uitstel te gedogen. Zij wisten gemachtigd te zijn door hen, die zij vertegenwoordigden, om een verdrag aan te gaan, en daarom bevestigden zij het met een eed: De Heere zij toehoorder -of getuige - tussen ons. Zij beroepen zich op Gods alwetendheid voor hun tegenwoordige oprechtheid, en op Zijn gerechtigheid om wraak te doen, indien zij later ontrouw zouden wezen. De Heere zij een toehoorder.
Bij alles wat wij spreken moeten wij er aan denken, dat God een toehoorder is, teneinde dienovereenkomstig te spreken. Zo werd dus het oorspronkelijke verdrag tussen Jeftha en de Gileadieten bekrachtigd, waarin geheel Israël later toegestemd schijnt te hebben, want in Hoofdstuk 12:7 wordt gezegd: Jeftha richtte Israël. Hierop ging hij met hen, vers 11, naar de plaats waar zij allen vergaderd waren Hoofdstuk 10:17, en daar werd hij met aller instemming tot een hoofd en overste gesteld, en heeft het volk aldus het verdrag bekrachtigd, dat zijn vertegenwoordigers met hem gesloten hadden, namelijk, dat hij niet slechts nu hun overste zijn zou, maar hun zolang hij leefde ten hoofd zou wezen. Om die kleine eer te verwerven, was Jeftha bereid zijn leven voor hen in de waagschaal te stellen, Hoofdstuk 12:3, en zullen wij dan mismoedig zijn in onze Christelijke strijd wegens de moeilijkheden, die zich aan ons kunnen voordoen, als Christus zelf toch "de kroon van het leven beloofd heeft aan hem, die overwint?"

VI. Jeftha's Godvruchtige erkenning van God in de grote zaak, vers 11. Hij sprak al zijn woorden voor het aangezicht des Heeren te Mizpa. Dat is: terstond na zijn verheffing trok hij zich terug in de eenzaamheid om in het gebed geheel deze zaak voor de Heere te brengen, beide zijn verkiezing tot het ambt en zijn uitoefening van het ambt, als een, wiens oog op de Heere is, en die zonder Hem niets wil doen of ondernemen, niet steunde op zijn verstand of zijn kloekmoedigheid, maar op God en Zijn gunst. Voor de Heere stort hij al zijn gedachten

uit, al zijn zorgen omtrent deze zaak legt hij voor Hem bloot, want Hij veroorlooft ons vrijmoedig met Hem te zijn.

1. "Heere, het volk heeft mij tot hun hoofd gesteld, wilt Gij hun keuze bevestigen, en mij als hun hoofd, onder U, erkennen, onder U en voor U?" God klaagt terecht over Israël, Hosea 8:4. "Zij hebben koningen gemaakt maar niet uit Mij". "Heere", zegt Jeftha, "Ik wil niet door hen tot hoofd gemaakt zijn zonder U. Ik wil de regering niet aannemen, tenzij Gij er mij verlof toe geeft." Indien Abimelech dit gedaan had, hij zou voorspoedig hebben kunnen zijn.

2. "Heere, zij hebben mij tot hun overste gesteld, om voor hun aangezicht heen te gaan in deze strijd met de Ammonieten, zult Gij met mij zijn? Zult Gij voor mijn aangezicht heengaan? Zo niet, doe mij van hier niet optrekken. Heere, geef mij de overtuiging van het recht van de zaak. Verzeker mij van voorspoed in de onderneming." Dit is een zeldzaam voorbeeld, dat door ons allen nagevolgd moet worden, inzonderheid door de groten en aanzienlijken, laat ons in al onze wegen God erkennen, Zijn gunst zoeken, Zijn mond om raad vragen, Hem met ons meenemen, dan zal onze weg voorspoedig zijn. Aldus heeft Jeftha de veldtocht geopend met gebed. En wat zo Godvruchtig begonnen is, zal zeer waarschijnlijk glorierijk eindigen.

RICHTEREN 11:12-28
Wij hebben hier de onderhandeling tussen Jeftha, die nu richter van Israël is, en de koning van de Ammonieten, die niet genoemd wordt, opdat de twist tussen de twee volken, zo mogelijk zonder bloedvergieten beslecht worde.
I. Jeftha, als hoofd van het volk, zendt boden tot de koning van Ammon, die in deze krijg de aanvaller was, om opheldering te vragen van zijn inval in het land van Israël, vers 12. Waarom zijt gij tot mij gekomen om tegen mijn land te krijgen? Ware ik het eerst in uw land gekomen, om u te verontrusten in het bezit er van, dan zou dit een voldoende reden zijn, om tegen mij te strijden, want hoe zal geweld anders dan door geweld gekeerd worden? Maar wat hebt gij te doen om aldus op vijandige wijze in mijn land te komen?" Zo noemt hij het land beide in de naam van God en van Israël. Uit deze redelijke vraag blijkt:

1. Dat Jeftha geen behagen schiep in de strijd, ofschoon hij een strijdbaar held was, maar hem gaarne door een minnelijke schikking zou voorkomen hebben. Als hij de aanvallers door verstandige redenering er toe bewegen kan om zich terug te trekken, de zal hij er hen niet toe noodzaken door het zwaard. Oorlog moet het laatste middel zijn om geschillen te vereffenen, als alle andere middelen tevergeefs beproefd zijn. Ratio ultima regum-Het laatste redmiddel van koningen. Deze regel moet ook opgevolgd worden voor het voeren van een rechtsgeding. Er moet noch op het zwaard van de gerechtigheid, noch op het oorlogszwaard een beroep gedaan worden, voor en aleer de partijen, die in geschil met elkaar zijn, beproefd hebben om zich door zachtere middelen met elkaar te verstaan, en de geschillen op die wijze te beslechten. 1 Corinthiers 6:1.

2. Dat Jeftha behagen schiep in billijkheid, en niets anders op het oog had dan recht te doen. Indien de kinderen Ammons hem konden overtuigen, dat Israël hun onrecht had gedaan, dan was hij bereid het recht van de Ammonieten te herstellen. Maar zo niet, dan was het duidelijk, dat zij met hun inval Israël onrecht deden, en dan was hij bereid voor de rechten van de Israëlieten op te komen. In al onze ondernemingen moeten wij ons door het besef van recht en billijkheid laten leiden en regeren.

II. De koning van de Ammonieten doet nu zijn eis, waarmee hij voor de dag had moeten komen eer hij zijn inval deed in het land van Israël vers 13. Zijn voorwendsel is: "Israël heeft

lang geleden mijn land weggenomen, geef mij dus mijn land terug." Wij hebben reden te denken, dat toen de Ammonieten Israël hebben aangevallen, zij niets anders op het oog hadden dan het land te plunderen, en zich met de buit te verrijken zoals zij tevoren onder Eglon gedaan hebben, Hoofdstuk 3:13, toen geen zodanige eis was gesteld, hoewel de zaak toen nog recent was, maar toen Jeftha hun naar de oorzaak van hun twist vroeg, en zij zich schaamden om voor hun ware bedoeling uit te komen, werden enige oude, vergeten geschriften nagesnuffeld, of oude overleveringen opgerakeld, en daaraan ontleenden zij een reden die hun nu dienst moest doen om aan hun inval een schijn van recht te geven. Zelfs zij, die het grootste onrecht doen, hebben zo'n overtuiging van recht in hun geweten, dat zij de schijn willen hebben van recht te doen. Geef mij dat land nu weer met vrede. Zie op wat onzekere voorwaarden wij onze wereldlijke bezittingen hebben, hetgeen wij het zekerst in ons bezit wanen, kan van ons opgeëist en aan onze handen worden ontwrongen. Zij, die in het hemelse Kanaän zijn gekomen, behoeven niet te vrezen, dat hun recht er op betwist zal worden.

III. Jeftha geeft een omstandig en bevredigend antwoord op die eis, waarin hij aantoont hoe volstrekt onrechtvaardig en onredelijk hij is, dat de Ammonieten niet het minste recht hebben op het land, dat tussen de rivieren Arnon en Jabbok is gelegen, en thans in het bezit is van de stammen Ruben en Gad. Als een man, die zeer vertrouwd is met de geschiedenis van zijn land, toont hij aan:

1. Dat Israël nooit land heeft weggenomen van de Moabieten, noch van de Ammonieten. Hij voegt hen tezamen omdat zij broeders waren, de kinderen van Lot, dicht bij elkaar woonden en gemeenschappelijke belangen hadden, zij hadden dezelfde god, Kamos, en misschien soms dezelfde koning. De landen, waarover het geschil liep, heeft Israël weggenomen, niet van Moabieten, noch van de Ammonieten, zij hadden bijzondere orders van God om hen ongemoeid te laten, hen noch hun bezittingen aan te tasten, Deuteronomium 2:9, 19 en zij hebben die orders stipt en nauwkeurig opgevolgd. Maar zij vonden ze in het bezit van Sihon, koning van de Amorieten, en uit zijn hand hebben zij ze rechtvaardig en op eervolle wijze weggenomen, zoals hij later aantonen zal. Indien de Amorieten voor de komst van de Israëlieten in die streken, deze landen van de Moabieten of Ammonieten hadden weggenomen, gelijk het geval geweest schijnt te zijn, Numeri 21:26, Jozua 13:25, dan ging dat Israël niet aan Israël had zich daarvoor niet te verantwoorden. Indien de Ammonieten deze landen en hun recht er op hadden verloren, dan waren de kinderen van Israël niet verplicht ze voor hen te heroveren en hen in het bezit er van te herstellen. Wat zij te doen hadden was, landen te veroveren voor zichzelf, niet voor anderen. Dit is zijn eerste verwering: Israël heeft de Ammonieten geen onrecht gedaan.

2. Dat het zó ver van hen was om zich meester te maken van de bezittingen van andere volken dan die van de nakomelingen van de gevloekte Kanaän (tot welke ook de Amorieten behoorden, Genesis 10:16,) dat zij zich niet eens met geweld een weg wilden banen, hetzij door het land van de Edomieten, de nakomelingen van Ezau, of van de Moabieten, de nakomelingen van Lot, maar, zelfs na een vervelende mars door de woestijn, die hen ten zeerste had afgemat, vers 16, toen eerst de koning van Edom en daarna de koning van Moab, hun de doortocht door hun land geweigerd hadden, vers 17, hebben zij, moe en afgemat als zij waren, zich liever de nog meerdere vermoeienis getroost van beide het land van Edom en dat van Moab, om te trekken, dan hun aanstoot te geven of overlast aan te doen, en zo zijn zij binnen de grenzen van geen van beide landen gekomen, vers 18. Zij, wier gedrag en handelingen noch aanstotelijk, noch schadelijk zijn voor anderen, kunnen dit als verwering aanvoeren tegen hen, die hun onrechtvaardigheid of kwaaddoen ten laste leggen. "Onze

gerechtigheid zal voor ons betuigen", Genesis 30:33, "en de mond stoppen aan de onwetendheid van de dwaze mensen," 1 Petrus 2:15.

3. Dat in de strijd, waarin zij dit land op Sihon, koning van de Amorieten, veroverd hebben, hij de aanvaller was en niet Israël, vers 19, 20. Zij zonden hem een nederig verzoek om door zijn land te mogen trekken, bereid zijnde om hem alle waarborgen te geven voor hun goed gedrag op deze mars. Laat ons toch doortrekken door uw land, zeggen zij, tot aan mijn plaats, dat is: tot aan het land Kanaän, dat is de enige plaats, die wij de onze noemen, en waarnaar wij heentrekken, niet voornemens zijnde ons hier te vestigen." Maar Sihon heeft hun niet alleen deze vriendelijkheid geweigerd zoals Edom en Moab haar geweigerd hadden (had hij het alleen bij die weigering laten blijven, wie weet of Israël dan niet langs een andere weg zou zijn voortgetrokken) maar hij monsterde al zijn krijgsvolk, en streed tegen Israël, vers 20, weerde hen niet slechts uit zijn land, maar wilde hen van de aarde wegvagen, Numeri 21:23, 24, had niets minder dan hun algeheel verderf op het oog, vers 20. In hun oorlog met hem stonden de Israëlieten op hun rechtmatige en noodzakelijke verdediging, en zijn leger verslagen hebbend, mochten zij in wraak over het hun aangedane onrecht zijn land nemen, als zijnde door hem verbeurd. Aldus is Israël in het bezit gekomen van dit land en twijfelde niet aan zijn recht er op, en het is zeer onredelijk van de Ammonieten om hun recht er op te betwisten, want de Amorieten waren de inwoners van dit land geweest, en het was dus hun land, waarvan de Israëlieten zich hadden meester gemaakt, vers 21.

4. Hij pleit op een schenking van de kroon, en grondt er zijn recht op, vers 23, 24. Het waren niet de Israëlieten, -zij waren vermoeid van hun lange tocht, en ongeschikt om zo spoedig reeds strijd te voeren- maar het was de Heere, de God van Israël, die de Koning is van de volken, van Wie de aarde is en haar volheid, die de Amorieten uit de bezitting verdreef en Israël in hun plaats heeft geplant. God heeft het hun door een bijzondere overdracht gegeven, die overdracht geeft er hun recht op, dat zij tegenover geheel de wereld zullen handhaven. "Ik heb Sihon en zijn land in uw hand gegeven," Deuteronomium 2:24. Hij gaf het hun door een volkomen overwinning over de tegenwoordige bezitters te geven, in weerwil van de ongunstige omstandigheden, waarin zij verkeerden. "Kunt gij denken dat God het ons gaf op zo buitengewone wijze, met de bedoeling, dat wij het aan de Moabieten of Ammonieten terug zouden geven? Nee, wij hechten een hogere waarde aan Gods gunsten, dan om er zo gemakkelijk afstand van te doen."
Ter versterking van hetgeen hij zegt, voert hij een argument "ad hominem-op de man af," tegen hem aan. Zoudt gij niet degene erven, die uw god Kamos voor u uit de bezitting verdreef? Hij beroept zich niet slechts op het gewone besluit van de mensen, om zich tegenover de gehele wereld staande te houden, maar op de algemene godsdienst van de volken, die, naar zij dachten, hen verplichtte om veel waarde te hechten aan hetgeen hun goden hun gaven. Niet dat Jeftha Kamos voor een god hield, alleen maar: hij is uw god, en de aanbidders zelfs van deze drekgoden, die goed noch kwaad konden doen, dachten toch dat zij hun verplicht waren voor hetgeen zij hadden, Hosea 2:11, o deze zijn mij een hoerenloon, dat mij mijn boeleerders gegeven hebben, zie ook Richteren 16:24, en maken het tot een reden, waarom zij het houden dat hun goden het hun gegeven hebben. "Dit houdt gij voor een gegrond recht op uw bezitting, en zullen wij dit dan ook niet voor ons recht houden?" De Ammonieten hadden hen, die vóór hen het land in bezit hadden, verdreven, zij dachten dat zij het door de hulp van Kamos, hun god, hadden gedaan, maar in werkelijkheid was het JHWH, de God van Israël die het voor hen gedaan had, zoals uitdrukkelijk gezegd is in Deuter. 2:19, 21.
"Nu hebben wij," zegt Jeftha, geen even goed recht op ons land, als gij op het uwe". Een blijk van de eer en de eerbied, die wij verschuldigd zijn aan God, als onze God, is: datgene recht te

bezitten, wat Hij ons geeft te bezitten het van Hem te ontvangen, en voor Hem te gebruiken, het om Zijnentwil te behouden, en het over te geven als Hij het opeist. Hij geeft het ons om het te bezitten, niet om er ons in te verlustigen, want alleen in Hem moeten wij verlustiging vinden.

5. Hij pleit op verjaring.
a. Hun recht er op werd niet betwist, toen zij voor het eerst in bezit er van kwamen, vers 25. "Balak, die toen koning was van Moab, wie het grootste deel van deze landen door de Amorieten ontnomen was en die er het meeste belang bij had ons tegen te staan, en daartoe ook het best instaat was indien hij gegronde bezwaren had tegen onze vestiging aldaar, heeft zich toch stil gehouden, en het nooit beproefd tegen Israël te strijden." Hij wist dat hij het land aan de Amorieten heeft moeten overlaten, dat hij niet in staat was het op hen te heroveren, en hij moest wel erkennen, dat Israël het in de strijd eerlijk op de Amorieten had veroverd, en daarom heeft hij al zijn zorg aangewend om te behouden wat hem nog gelaten was. Hij heeft nooit aanspraak gemaakt op hetgeen hij had verloren. Zie Numeri 22:2, 3. "Hij heeft toen berust in Gods wijze van over koninkrijken te beschikken, zult gij er dan ook niet in berusten?"
b. Zij zijn nooit gestoord in hun bezit, vers 26. Hij wijst er op dat zij dit land als het hunne nu al ongeveer drie honderd jaren in bezit hebben gehad, en gedurende al die tijd hebben de Ammonieten nooit beproefd het hun te ontnemen, zelfs niet, toen zij het in hun macht hadden hen te verdrukken, Hoofdstuk 3:12, 13. Zodat, gesteld eens dat hun recht er op in de beginne niet klaar was (maar hij had reeds bewezen, dat hun recht er op wèl duidelijk en onbetwistbaar was) dan zou toch, nadat door zoveel afstammelingen nooit aanspraak er op gemaakt was, het bezit er van voor de kinderen Ammons voor altijd buitengesloten zijn. Een recht, dat zó lang onbetwist bleef, zal voor onbetwistbaar gehouden worden.

6. Door deze argumenten rechtvaardigt Jeftha zich en zijn zaak, vers 27 ("Ik heb tegen u niet gezondigd door te nemen of te houden hetgeen waarop ik geen recht heb. Indien dit wèl zo ware, ik zou terstond tot teruggave of vergoeding bereid zijn") en veroordeelt hij de Ammonieten: "maar gij doet kwalijk met mij dat gij tegen mij krijgt, en moet de gevolgen daarvan afwachten." Het komt mij voor, dat dit een bewijs is, dat de kinderen van Israël in de dagen van hun voorspoed en macht- en zulke dagen hebben zij in de tijd van de richters gehad – zich zeer betamelijk tegenover hun naburen hadden gedragen, hen niet gekweld of verdrukt hadden, (hetzij bij wijze van weerwraak of onder schijn en voorwendsel van hun Godsdienst te verbreiden) dat de koning van de Ammonieten, toen hij een aanleiding wenste te hebben om met hen te twisten, genoodzaakt was om drie honderd jaren terug te gaan teneinde een voorwendsel te zoeken. Het betaamt Gods volk om aldus onberispelijk en oprecht te zijn, en onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht.
Ter beslechting van de twist verlaat hij zich op God en zijn zwaard, vers 27, 28. De Heere, die Rechter is, richte heden tussen de kinderen van Israël en tussen de kinderen Ammons. Met dit plechtig beroep op de Rechter van hemel en aarde bedoelt hij, of de Ammonieten ervan terug te houden om met de strijd voort te gaan, en hen te verplichten zich terug te trekken, als zij zouden inzien dat het recht van de zaak tegen hen was, of zich te rechtvaardigen in zijn onderwerping van hen, indien zij met de strijd voortgingen. De oorlog is een beroep op de hemel, op God, de Rechter van allen, wiens de uitkomsten zijn. Indien een twijfelachtig recht betwist wordt, dan wordt Hem hiermede gebeden om het te beslissen, indien blijkbaar recht geschonden of geweigerd wordt, dan wendt men zich hierdoor tot Hem om het recht te handhaven, en het onrecht te straffen. Gelijk het zwaard van de gerechtigheid gemaakt is voor onrechtvaardige en halsstarrige personen, 1 Timotheüs 1:9, zo is het zwaard van de oorlog gemaakt voor onrechtvaardige en halsstarrige vorsten en volken. In de strijd moet daarom

altijd het oog op God zijn gericht, en het moet altijd gevaarlijk geacht worden, om te begeren of te verwachten dat God het onrecht zal beschermen. Noch Jeftha's verdediging, noch zijn beroep, heeft invloed op de kinderen Ammons geoefend. Zij hadden in de achttien jaren, dat zij Israël verdrukt hebben, Hoofdstuk 10:8, het zoet gesmaakt van Israëls roof, en hoopten nu zich meester te maken van de boom, met welks vruchten zij zich zo dikwijls verrijkt hadden. Hij hoorde niet naar de woorden van Jeftha, want zijn hart was verhard tot zijn verderf.

RICHTEREN 11:29-40

Wie zien hier hoe Jeftha een glorierijke overwinning behaalt, maar die als door een bitteren druppel in de beker van zijn vreugde, vergald werd door de gevolgen van zijn onbedachtzame gelofte.

I. Jeftha's overwinning was onbetwistbaar en zeer glorierijk, beide tot zijn eer en tot eer van God, de zijne in zijn strijden voor, en die van God in Zijn handhaven van, een rechtvaardige zaak.

1. God gaf hem een voortreffelijke geest en hij gebruikte hem kloekmoedig, vers 29. Toen het volk hem eenstemmig tot hun overste had verkoren, en hieruit bleek dat hij zo duidelijk tot de strijd was geroepen, en toen de koning van Ammon zo hardnekkig doof bleef voor zijn voorstellen om tot een schikking te komen, en hieruit bleek dat hij voor zo rechtvaardig een zaak had te strijden, toen kwam de Geest des Heeren op hem, en heeft zijn natuurlijke bekwaamheden zeer verhoogd, hem begiftigende met kracht van boven, en hem stoutmoediger en verstandiger makende dan hij ooit geweest is, en meer aangevuurd met heilige ijver tegen de vijanden van zijn volk. Hierdoor bevestigde God hem in zijn ambt, en verzekerde Hij hem van wèl te zullen slagen in zijn onderneming. Aldus bezield zijnde verliest hij geen tijd, maar trekt onversaagd en vastberaden te velde. Er wordt bijzondere nota genomen van de wijze, waarop hij naar het leger van de vijand voorttrok, waarschijnlijk omdat de keus daarvan een blijk was van de buitengewone leiding, die de Geest Gods hem had gegeven, want zij die in oprechtheid de Geest nawandelen, zullen door Hem op de rechte weg geleid worden.

2. God schonk hem uitnemender voorspoed en ook daarvan heeft hij een kloekmoedig gebruik gemaakt, vers 32. De Heere gaf ze in zijn hand, en deed aldus uitspraak in het beroep ten gunste van de rechtvaardige zaak, en deed de kracht van de strijd gevoelen aan hen, die voor de kracht van de rede niet wilden wijken, want Hij heeft hun recht en hun rechtszaak afgedaan. "Hij zat op Zijn troon en richtte rechtvaardig," Psalm 9:5. Jeftha liet het voordeel, dat hem gegeven werd niet teloor gaan, maar volgde zijn overwinning op en voltooide haar. Hun krijgsmacht te velde verslagen hebbende, joeg hij hen na tot in hun steden, waar hij allen over de kling joeg, die hij vond met de wapens in de hand, zodat hij hun in een keer de macht ontnam om Israël te kwellen of overlast aan te doen, vers 33. Maar het blijkt niet dat hij het volk in een keer heeft uitgeroeid zoals Jozua de aan de vloek gewijde volken heeft uitgeroeid, of dat hij een poging deed om zich meester te maken van hun land, hoewel de aanspraken, die zij voorgaven te hebben op het land van Israël, er hem wel een schijn van reden voor gegeven konden hebben, alleenlijk droeg hij er zorg voor dat zij volkomen ten onder gebracht zouden zijn. Hoewel de poging van anderen om ons onrecht te doen ons rechtvaardigt in de verdediging van ons recht, zal zij ons toch niet machtigen hun onrecht te doen.

II. Jeftha's gelofte is duister, in nevelen gehuld. Toen hij zijn eigen huis verliet om op deze hachelijke onderneming uit te gaan, heeft hij in zijn gebed tot God om Zijn tegenwoordigheid, een geheime, maar plechtige gelofte gedaan aan God, dat zo God hem als overwinnaar terugbracht, wie of wat hem uit zijn huis het eerst tegemoet zou komen, Gode gewijd zou zijn, Hem als brandoffer geofferd zou worden. Toen nu bij zijn terugkomst de tijding van zijn

overwinning hem vooruit was gegaan, ging zijn eigen dochter, zijn enig kind, hem tegemoet met gepast vreugdebetoon. Dit brengt hem in de grootst mogelijke ontsteltenis, maar de zaak is niet te verhelpen, nadat zij enige tijd had doorgebracht met haar ongelukkig lot te bewenen, onderwerpt zij zich goedsmoeds aan de volbrenging van zijn gelofte.

1. Er zijn veel goede leringen te trekken uit deze geschiedenis.
a. Dat er zelfs in het hart van oprechte en grote gelovigen nog twijfel en wantrouwen kan zijn overgebleven. Jeftha had reden genoeg om te vertrouwen dat hij voorspoed zou hebben, inzonderheid toen hij bevond dat de Geest des Heeren op hem was en toch, nu het tot de beslissing komen zal schijnt hij te weifelen, vers 30. "Indien Gij de kinderen Ammons volledig in mijn hand zult geven, dan zal ik zo en zo doen." En misschien was de strik, waarin hij door zijn gelofte geraakt is, bestemd om de zwakheid van zijn geloof te bestraffen, en zijn dwaze waan dat hij zich de overwinning niet kon beloven, of hij moest er God iets groots voor in de plaats aanbieden.

b. Dat het toch zeer goed is om, als wij een zegen begeren of verwachten, aan God de gelofte te doen van iets te doen, dat Hem welbehaaglijk is, niet om de begeerde gunst er mee te kopen of te betalen, maar als een uitdrukking van dankbaarheid aan Hem, en in het diep besef van onze verplichting om de weldaad te vergelden, die ons bewezen is. Wat in zo'n gelofte beloofd wordt, Leviticus 27:2, moet iets wezen, dat een duidelijke strekking heeft hetzij om de eer van God te bevorderen, en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen, of wel ons toenemen in Zijn dienst, en in hetgeen reeds vroeger onze plicht was.

c. Dat het ons nodig is zeer voorzichtig te zijn in het doen van zulke gelofte, opdat wij niet door toe te geven aan een opkomende gemoedsbeweging, een opwelling, zelfs van vrome ijver, ons geweten verstrikken, ons niet in moeilijkheden brengen, zodat wij ten slotte genoodzaakt zouden zijn te zeggen voor het aangezicht van de engel, "dat het een dwaling was," Prediker 5:3-5. 'Het is een strik van de mensen, dat hij het heilige verslindt," zonder behoorlijk nadenken (quid valeant humeri quid ferre recusent-wat wij kunnen of niet kunnen doen) en zonder het nodige voorbehoud er aan toe te voegen, dat de verstrikking zou kunnen voorkomen, om dan, nadat de gelofte gedaan is, het onderzoek in te stellen, dat tevoren ingesteld had moeten worden, Spreuken 20:25. Laat Jeftha's leed ons een waarschuwing zijn in deze zaak. Zie Deuteronomium 23:22.

d. Dat hetgeen wij Gode in een plechtige gelofte gewijd hebben, stipt en nauwkeurig door ons betaald of volbracht moet worden, indien het mogelijk en geoorloofd is, al zou het dan ook nog zo moeilijk en smartelijk voor ons zijn. Jeftha's besef van het sterk verplichtende van zijn gelofte moet ook steeds het onze zijn, vers 35. Ik heb mijn mond opengedaan tot de Heere in een plechtige gelofte, en ik zal niet kunnen teruggaan, dat is: "Ik kan zelf mijn gelofte niet herroepen, daar is het te laat voor, en geen macht op aarde kan er mij van ontheffen. De zaak was van mij, in mijn macht, Handelingen 5:4, maar nu is zij dit niet." "Doet gelofte en betaalt ze," Psalm 76:12. Wij dwalen als wij denken God te kunnen bespotten. Als wij dit toepassen op onze toestemming, die wij in onze sacramentele geloften gegeven hebben aan het verbond van de genade, met arme zonderen aangegaan in Christus, welk een krachtig argument zal dit dan zijn tegen de zonden, die wij door deze geloften op ons hebben genomen te bestrijden en welk een krachtige beweegreden om de plichten te volbrengen, die wij door deze geloften op ons genomen hebben, en welk een gereed antwoord op iedere verzoeking: ik heb mijn mond opengedaan tot de Heere, en ik zal niet kunnen teruggaan, ik moet dus voorwaarts gaan, ik heb gezworen, en ik moet het zal het volbrengen. Laat mij het niet wagen onstandvastig te zijn voor God".

e. Dat het kinderen betaamt zich gehoorzaam en blijmoedig aan hun ouders te onderwerpen in de Heere, inzonderheid om te berusten in hun Godvruchtige besluiten tot eer van God en ter handhaving van de Godsdienst in hun gezin, al zijn die dan ook hard of streng, zoals de Rechabieten, die gedurende vele eeuwen in hun geslachten nauwgezet de bevelen hebben opgevolgd van Jonadab, hun stamvader, om zich van wijn te onthouden, en Jeftha's dochter, die ter bevrediging van haar vaders geweten en tot eer van God en van haarland, zich overgaf als de Heere gewijd te zijn, vers 36, "doe mij gelijk uit uw mond gegaan is, ik weet dat ik u dierbaar ben, maar ik ben er wel mee tevreden, dat God u nog dierbaarder is." Een vader kon een gelofte, gedaan door een dochter, vernietigen, Numeri 30:5. , maar een dochter kon een gelofte, gedaan door haar vader niet breken of tenietdoen, neen, zelfs niet zo'n gelofte als deze was. Dit verheerlijkt de wet van het vijfde gebod.

f. Dat de smart van onze vrienden ook ons een smart moet wezen. Toen zij heenging om haar hard lot te bewenen, gingen de maagden, haar gezellinnen, met haar, om met haar in te stemmen in haar klacht vers 38. Met die van haar eigen sekse en leeftijd had zij zich vergezeld, en deze hebben ongetwijfeld gedacht, dat zij, nu haar vader plotseling tot zo hoog aanzien was gekomen, na zijn terugkeer spoedig op haar bruiloft zouden dansen, maar werden zeer teleurgesteld, toen zij geroepen werden om met haar in afzondering te gaan op de bergen en te delen in haar smart. Diegenen zijn de naam van vriend onwaardig, die zich alleen maar met ons willen verblijden, maar niet met ons willen wenen.

g. Deze heldhaftige ijver voor de eer van God en Israël, hoewel vermengd met zwakheid en onvoorzichtigheid, is waardig om in eeuwige gedachtenis te worden gehouden. Wèl betaamde het van de dochters van Israël, om door een jaarlijkse plechtigheid de eervolle gedachtenis te bewaren aan Jeftha's dochter, die, als een edele heldin, zelfs haar eigen leven licht geacht heeft, toen God wraak had gedaan aan Israëls vijanden, vers 36. Zulk een zeldzaam voorbeeld van iemand, die het openbare belang stelde zelfs boven het leven, moest nooit worden vergeten. Haar sekse liet niet toe dat zij mee uittoog ten strijde, om aldus haar leven te wagen, en in plaats daarvan brengt zij het nog veel meer in gevaar, en misschien heeft zij dit wel beseft, als zij enige kennis droeg van zijn gelofte, en het met voorbedachte rade gedaan, want hij zegt haar, vers 35, gij hebt mij ganselijk neergebogen, om zijn zegetocht op te luisteren. Zij was in zo'n vervoering van blijdschap over de overwinning, als een zegen en weldaad voor allen, dat zij bereid is zelf als een dankoffer aan God er voor geofferd te worden, en zij achtte haar leven wèl besteed, als zij het voor zo'nbijzondere gelegenheid overgaf. Zij acht het een eer te sterven, niet als een zoenoffer voor de zonden van het volk, (die eer was alleen voor Christus weggelegd) maar als een offer van dank erkentenis voor de zegeningen van het volk.

h. Uit Jeftha's kommer bij deze gelegenheid moeten wij leren het niet vreemd te achten, als de dag van onze triomf in deze wereld om de een of andere reden de dag van onze smart blijkt te wezen, en daarom moeten wij ons verheugen met beving! Wij hopen op een dag van triomf hiernamaals, die tevens een dag van onvermengde blijdschap zal wezen.

2. Er zijn echter moeilijkheden in deze geschiedenis, om welke op te lossen de pennen van vele geleerden gebruikt zijn. Ik zal er slechts weinig van zeggen, omdat Ds. Poole ze in zijn aantekeningen uitvoerig behandeld heeft.
A. Het is moeilijk te zeggen wat Jeftha, ter nakoming van zijn gelofte, aan zijn dochter eigenlijk gedaan heeft.

a. Sommigen denken dat hij haar alleen de ongehuwde staat heeft opgelegd, en dat het, een deel van zijn gelofte ongeoorloofd zijnde, namelijk haar als een brandoffer te offeren, hij haar overeenkomstig het andere deel van zijn gelofte (want deze uitleggers scheiden aldus de gelofte in twee delen) de Heere gewijd heeft, dat is haar geheel en al van de zaken van deze wereld heeft afgezonderd bijgevolg haar van het huwelijk heeft buitengesloten, om dan haar verdere leven in daden en oefeningen van de Godsvrucht door te brengen. Hetgeen deze mening steunt is, dat zij gezegd wordt haar maagdom te bewenen, vers 37, 38, en dat zij geen man heeft bekend, vers 39.
Maar indien hij haar heeft geofferd, dan was het wel gepast voor haar, om niet haar dood te bewenen, want die was bedoeld ter eer van God, en dus zal zij hem blijmoedig ondergaan, maar de ongelukkige omstandigheid er van, die het voor haar smartelijker maakte dan voor iemand anders, omdat zij het enige kind was van haar vader, in wie hij hoopte dat zijn naam en geslacht opgebouwd zou worden, dat zij ongehuwd was, en dus geen kinderen naliet om haars vaders eer en bezitting te erven, daarom is het, dat er zo bijzonder nota van genomen wordt, vers 34, dat hij, behalve haar, geen zoon of dochter had. Maar wat mij doet denken dat Jeftha niet getracht heeft op die wijze zijn gelofte na te komen, of liever haar te ontduiken is, dat wij nergens in geheel het Oude Testament enigerlei wet of gebruik vinden, waar de ongehuwde staat als een stuk van de Godsdienst werd aangemerkt, of dat iemand hetzij man of vrouw, als heiliger beschouwd werd, meer des Heeren, of Hem meer toegewijd omdat hij of zij ongehuwd leefde. Het was geen wet, noch voor de priesters, noch voor de nazireeërs. Van Deborah en Hulda, die beide profetessen waren, wordt bijzonder nota genomen als zijnde gehuwde vrouwen. Daarenboven, indien zij slechts tot de ongehuwde staat was verwezen, dan zou zij niet om die twee maanden gevraagd hebben, om hem te bewenen, dan zou zij dit in geheel haar volgend leven hebben kunnen doen, indien zij er reden toe vond. Dan had zij ook zo'n droevig afscheid niet behoeven te nemen van haar gezellinnen, want zij, die van deze mening zijn, verstaan hetgeen in vers 40 gezegd is, van haar komen vier dagen in het jaar om haar aan te spreken, of met haar te spreken.

b. Daarom schijnt het meer waarschijnlijk te zijn, dat hij haar geofferd heeft overeenkomstig de letter van zijn gelofte, in misbegrip van de wet, die van personen spreekt als van het gebannene door de vloek van God, alsof dit toegepast moest worden op dezulken, die door een gelofte van mensen gewijd waren, Leviticus 27:29, "al wat verbannen is, dat van de mensen zal verbannen zijn, zal niet gelost worden, het zal zeker gedood worden," niet beter ingelicht zijnde nopens de macht, die de wet hem gaf in dit geval om haar te lossen. Abrahams poging om Izak te offeren heeft hem wellicht aangemoedigd, en hem doen denken dat, indien God dit zijn offer niet wilde aannemen, dat hij in gelofte beloofd had, Hij een engel zou zenden om zijn hand te weerhouden, zoals Hij Abrahams hand weerhouden heeft. Indien zij hem voorbedachtelijk tegemoet was gegaan, teneinde geofferd te worden -en wie weet of zij dij niet gedaan heeft? -dan dacht hij misschien, dat dit de zaak eenvoudiger en duidelijker zou maken, "Volenti non sit injuria- aan iemand, die gewillig is voor een zaak, wordt door die zaak geen onrecht gedaan," Hij verbeeldde zich misschien ook dat, waar noch toorn, noch kwaadwilligheid was, ook geen moord was, en dat zijn goede bedoeling deze slechte daad zou heiligen, en daar hij nu deze gelofte gedaan had, achtte hij het beter zijn dochter te doden dan zijn gelofte te breken, en zo drage de Voorzienigheid dan de schuld, die haar deed uitgaan om hem te ontmoeten.

B. Maar gesteld nu, dat Jeftha zijn dochter geofferd heeft, dan is het de vraag of hij er wèl aan gedaan heeft?
a. Sommigen rechtvaardigen hem er in, en denken dat hij er wel aan gedaan heeft, en zoals het betaamde aan iemand, die de eer van God stelde boven hetgeen hem het dierbaarst was op

aarde. Hij wordt genoemd onder de geloofshelden, die door het geloof grote dingen gedaan hebben, Hebreeën 11:32. En dit was een van de grote dingen, die hij gedaan heeft, het werd gedaan met voorbedachten rade, nadat hij er twee maanden lang over heeft kunnen nadenken en beraadslagen. Door geen van de door Gods Geest gedreven schrijvers is hij er om gelaakt. Hoewel dit nu het vaderlijk gezag zeer verheft, kan het toch niemand rechtvaardigen om hetzelfde te doen, hij was een buitengewoon persoon, de Geest des Heeren kwam op hem, veel omstandigheden, die ons nu onbekend zijn, zouden dit geheel en al tot iets buitengewoons kunnen maken en het rechtvaardigen, hoewel niet zo, dat het nu nog iets dergelijks zou rechtvaardigen.
Sommige geleerden hebben dit offer als een type van Christus genomen, het grote offer. Hij was rein en onbevlekt, Hij werd door Zijn Vader de dood gewijd, en aldus een vloek, een anathema (wijgeschenk) gemaakt voor ons, evenals zij heeft Hij zich onderworpen aan de wil van Zijn Vader: "Niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt." Maar:

b. de meesten veroordelen Jeftha, hij heeft verkeerd gedaan met zo roekeloos een gelofte te doen, en nog veel verkeerder met haar na te komen. Hij kon door zijn gelofte niet verplicht worden om te doen wat God heeft verboden door de letter van het zesde gebod: Gij zult niet doodslaan. God had mensenoffers verboden, zodat dit -zegt Dr. Lightfoot- inderdaad een offer aan Moloch is geweest. En de reden, waarom de gewijde schrijver het zo onzeker heeft gelaten of hij haar al of niet geofferd heeft, was waarschijnlijk, opdat zij, die later hun kinderen geofferd hebben, in dit voorbeeld geen aanmoediging zouden vinden. Betreffende deze en andere dergelijke passages in de gewijde geschiedenis waarover de geleerden in het duister zijn, en waarover zij van elkaar verschillen in gevoelen en in twijfel zijn, behoeven wij ons niet te ontrusten, wat voor onze zaligheid nodig is, is, Gode zij dank, duidelijk genoeg.

HOOFDSTUK 12

1 Toen werden de mannen van Efraim bijeengeroepen, en trokken over naar het noorden; en zij zeiden tot Jeftha: Waarom zijt gij doorgetogen om te strijden tegen de kinderen Ammons, en hebt ons niet geroepen, om met u te gaan? wij zullen uw huis met u met vuur verbranden. 2 En Jeftha zeide tot hen: Ik en mijn volk waren zeer twistig met de kinderen Ammons; en ik heb ulieden geroepen, maar gij hebt mij uit hun hand niet verlost. 3 Als ik nu zag, dat gij niet verlostet, zo stelde ik mijn ziel in mijn hand, en toog door tot de kinderen Ammons, en de HEERE gaf hen in mijn hand; waarom zijt gij dan te dezen dage tot mij opgekomen, om tegen mij te strijden? 4 En Jeftha vergaderde alle mannen van Gilead, en streed met Efraim; en de mannen van Gilead sloegen Efraim, want de Gileadieten, zijnde tussen Efraim en tussen Manasse, zeiden: Gijlieden zijt vluchtelingen van Efraim. 5 want de Gileadieten namen de Efraimieten de veren van de Jordaan af; en het geschiedde, als de vluchtelingen van Efraim zeiden: Laat mij overgaan; zo zeiden de mannen van Gilead tot hem: Zijt gij een Efraimiet? wanneer hij zeide: Neen; 6 Zo zeiden zij tot hem: Zeg nu Schibboleth; maar hij zeide: Sibbolet, en kon het alzo niet recht spreken; zo grepen zij hem, en versloegen hem aan de veren van de Jordaan, dat te dier tijd van Efraim vielen twee en veertig duizend. 7 Jeftha nu richtte Israël zes jaren; en Jeftha, de Gileadiet, stierf, en werd begraven in de steden van Gilead. 8 En na hem richtte Israël Ebzan, van Bethlehem. 9 En hij had dertig zonen; en hij zond dertig dochteren naar buiten, en bracht dertig dochteren van buiten in voor zijn zonen; en hij richtte Israël zeven jaren. 10 Toen stierf Ebzan, en werd begraven te Bethlehem. 11 En na hem richtte Israël Elon, de Zebuloniet, en hij richtte Israël tien jaren. 12 En Elon, de Zebuloniet, stierf, en werd begraven te Ajalon, in het land van Zebulon. 13 En na hem richtte Israël Abdon, een zoon van Hillel, de Pirhathoniet. 14 En hij had veertig zonen, en dertig zoons zonen, rijdende op zeventig ezelveulens; en hij richtte Israël acht jaren. 15 Toen stierf Abdon, een zoon van Hillel, de Pirhathoniet; en hij werd begraven te Pirhathon, in het land van Efraim, op de berg van de Amalekiet.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Jeftha's botsing met de Efraïmieten, en het bloedvergieten, dat bij deze ongelukkige gelegenheid heeft plaats gehad vers 1-6, en het einde van Jeftha's leven en regering, vers 7.
II. Een kort bericht omtrent nog drie van Israëls richters: Ebzan, vers 8-10, Elon, vers 11, 12, en Abdon, vers 13-15.

RICHTEREN 12:1-7

I. Hier is het onredelijke misnoegen van de mannen van Efraïm tegen Jeftha, omdat hij hen niet te hulp had geroepen tegen de Ammonieten, teneinde met hem in de eer en de buit te delen, vers 1. Op de bodem van de twist lag hoogmoed, alleen door deze komt twisting. Hoogmoedige mensen denken dat alle eer verloren is, die hen voorbijgaat, en wie zal voor nijdigheid bestaan? De Efraïmieten hadden dezelfde twist met Gideon, Hoofdstuk 8:I, die uit Manasse was, aan hun zijde van de Jordaan, zoals Jeftha uit Manasse was aan gene zijde van de Jordaan. Efraïm en Manasse waren nader aan elkaar verwant dan de andere stammen, daar beide zonen waren van Jozef, en toch waren zij meer dan de andere stemmen ijverzuchtig op elkaar. Jakob had zijn handen gekruist en aan Efraïm de voorrang gegeven boven Manasse, daar zijn profetische blik doordrong tot aan de tijd van het rijk van de tien stammen, waarvan Efraïm het hoofd was, na hun afval van het huis van David, en deze stam, niet tevreden met die eer in de belofte, was misnoegd als er intussen aan Manasse enigerlei eer geschiedde. Het is te betreuren dat bloedverwantschap, die een beweegreden meest zijn voor liefde en vrede, ooit een aanleiding zou zijn (gelijk dit toch maar al te dikwijls het geval is) voor twist en onenigheid. "Een broeder is wederspanniger dan een sterke stad, en de geschillen zijn als een grendel van een paleis." De toorn van de Efraïmieten op Jeftha was:

1. Zonder oorzaak en onrechtvaardig. Waarom hebt gij ons niet geroepen, om met u te gaan? Om een goede reden, omdat het de mannen van Gilead waren, die hem tot hun overste hadden

gemaakt, en niet de mannen van Efraïm, zodat hij geen macht of verlof had om hen te roepen. Indien zijn poging mislukt ware uit gebrek aan hun hulp, dan zouden zij het terecht in hem hebben kunnen afkeuren, dat hij er niet om gevraagd heeft, maar toen het werk gedaan was, en goed gedaan was, de Ammonieten onderworpen waren, en Israël verlost was, is er niets verkeerds geschied, al waren hun handen ook niet gebruikt voor het werk.

2. Hij was wreed en beledigend, zij vergaderden samen op onstuimige wijze, trokken over de Jordaan tot aan Mizpa in Gilead, waar Jeftha woonde, en hun woede kan door niets minder tot bedaren worden gebracht dan door zijn huis te verbranden, en hem er bij. Vervloekt zij hun toorn, want hij is heftig. De toorn, waarvoor de minste reden bestaat, is gewoonlijk het heftigst. Jeftha was nu een overwinnaar over de gemeenschappelijke vijand van Israël, en zij hadden behoren te komen om hem geluk te wensen, en hem de dank van hun stam over te brengen voor de goede diensten door hem gedaan, maar wij moeten het niet vreemd achten als ons kwaad wedervaart van hen, jegens wie wij ons verdienstelijk hebben gemaakt. Jeftha treurde thans over de ramp in zijn gezin, en zij hadden moeten komen om hem deelneming te betuigen en te troosten, maar wrede lieden scheppen er behagen in om aan hen, die in droefheid zijn nog meer droefheid toe te voegen. In deze wereld is het einde van de een benauwdheid dikwijls het begin van een andere, en daarom moeten wij nooit roemen, alsof wij ons harnas al hadden losgemaakt.

II. Jeftha's warme verdediging. Hij heeft niet gepoogd hen tevreden te stellen, zoals Gideon in een gelijk geval gedaan heeft, de Efraïmieten waren nu beledigender dan zij toen waren, en Jeftha was niet zo kalm en nederig van gemoed als Gideon. Of zij zich nu al of niet willen tevreden laten stellen, Jeftha zorgt er in alle geval voor:

1. Om zich te rechtvaardigen. Hij toonde aan dat zij geen reden hadden om met hem te twisten, want:
a. Het was niet om roem te behalen, dat hij voor deze strijd was uitgetrokken, maar ter noodzakelijke verdediging van zijn land, waarmee de kinderen Ammons zeer twistig waren.
b. Hij had de Efraïmieten genodigd om zich met hem te verenigen, hoewel hij hen niet nodig had, noch onder enigerlei verplichting was om hun die eerbied te betonen, maar zij hadden de dienst geweigerd: ik heb ulieden geroepen, maar gij hebt mij uit hun hand niet verlost. Al zou hetgeen, waar zij hem van beschuldigden, waar zijn geweest, dan zou dit toch nog geen gegronde reden zijn geweest om met hem te twisten, maar het schijnt niet waar te zijn geweest, en zoals dus de zaak nu was, had hij meer reden om met hen te twisten, wegens hun verlaten van Israëls algemene belangen in een tijd van nood. Het is niets nieuws dat zij, die het schuldigst zijn, het luidst de onschuldigen beschuldigen.
c. De onderneming was zeer hachelijk, en zij hadden meer reden om medelijden met hem te hebben, dan om toornig op hem te zijn, ik stelde mijn ziel in mijn hand, dat is: "in hetgeen ik deed heb ik mij aan het uiterste gevaar blootgesteld, daar ik slechts zo'n klein leger onder mijn bevelen had." De eer, die zij hem benijdden, was duur genoeg gekocht, zij behoefden hem haar met te misgunnen, weinigen van hen zouden zich zo ver gewaagd hebben.
d. Hij eigent zich de eer niet toe van de overwinning, maar schrijft haar uitsluitend toe aan God. De Heere gaf ze in mijn hand. Indien het nu Gode behaagd heeft om tot Zijn eer en heerlijkheid gebruik van mij te maken, is dit dan voor u een reden om er beledigd door te zijn? Hebt gij oorzaak om tegen mij te strijden? Is dit niet eigenlijk een strijden tegen God, in wiens hand ik slechts een onwaardig werktuig geweest ben?"

2. Toen dit rechtmatig antwoord (wel niet zo zacht een antwoord als dat van Gideon) hun toorn niet heeft vermogen af te wenden, droeg hij zorg beide om zichzelf tegen hun woede te

verdedigen, en om hun onbeschaamdheid te straffen met het zwaard, krachtens zijn gezag als richter Israëls.
A. De Efraïmieten hadden niet slechts met Jeftha getwist, maar toen zijn vrienden en naburen het voor hem opnamen, hebben zij hen beledigd en uitgescholden. "Gij Gileadieten," zeiden zij minachtend, "gij, die hier aan de andere kant van de Jordaan woont, zijt slechts de vluchtelingen, of de ontlopenen, van Efraïm het schuim en uitvaagsel van de stammen van Jozef, waarvan Efraïm het hoofd is, het uitschot of afval van het geslacht, en als zodanig wordt gij onder de Efraïmieten en Manassieten beschouwd. Wie geeft er iets om u? Wie telt u? Al uw naburen weten wat gij zijt, niets meer dan weggelopenen en vagebonden, gescheiden van uw broederen, en hier in deze hoek gejaagd." De Gileadieten waren even ware Israëlieten als alle anderen, en op dit tijdstip hadden zij zich bijzonder onderscheiden, zowel in hun verkiezing van Jeftha, als in de oorlog met Ammon, meer dan alle andere geslachten Israëls, en toch worden zij nu laaghartig en onrechtvaardig voor vluchtelingen uitgemaakt. Het is uitermate slecht om op smadelijke wijze te spreken van personen of landen, zoals maar al te dikwijls gedaan wordt, inzonderheid van personen of landen, die in uitwendige ongunstige omstandigheden zijn, dikwijls ontstaan hieruit twisten, zoals dit ook hier het geval was. Zie ook welk een slecht ding een beledigende tong is, die scheldnamen uit en vuile taal spreekt. zij is "een vuur, dat de loop van de natuur in brand steekt, en van de hel wordt ontstoken," Jakobus 3:6, en menigmaal zal zij aanstoten tegen zichzelf zoals dit ook hier geschiedt, Psalm 64:9. Indien deze Efraïmieten zich het armzalige genoegen hadden willen ontzeggen van de Gileadieten vluchtelingen te noemen, zij zouden er veel bloedvergieten mee hebben voorkomen, want "een smartend woord doet de toorn oprijzen," en wie weet hoe een klein vuur een grote hoop hout zal aansteken?

B. Deze belediging brengt het bloed van de Gileadieten in beweging, de smaad, hun zowel als hun overste aangedaan, moet gewroken worden.
a. Zij versloegen hen in het veld, vers 4. Zij streden met Efraïm, en Efraïm slechts een ruw samenraapsel van volk zonder aanvoerder zijnde, versloegen zij Efraïm, en sloegen hen op de vlucht.
b. Zij sneden hun de terugtocht af, en voltooiden alzo hun wrake, vers 5, 6. De Gileadieten, die misschien beter dan de Efraïmieten bekend waren met de veren van de Jordaan zetten ze af met sterke wachten, die bevel ontvingen, om ieder Efraïmiet, die ze wilde passeren, te doden. Hier was:
Ten eerste, veel wreedheid in hun verdelging. Voorzeker was de straf, door velen voltrokken toen zij hen versloegen in het veld, voldoende, deze strengheid om ook allen te doden, die ontkomen waren, was niet nodig. Zal dan het zwaard eeuwiglijk verteren? Of Jeftha hiervoor geprezen moet worden, weet ik niet, misschien zag hij dat het een daad van noodzakelijke gerechtigheid was.
Ten tweede. Veel slimheid om hen te ontdekken. Het schijnt dat de Efraïmieten, hoewel zij dezelfde taal spraken als de andere Israëlieten, zich hadden aangewend om de Hebreeuwse letter Shin uit te spreken zoals de letter Samech wordt uitgesproken, en zij hadden zich dit zo sterk aan gewend dat zij, zelfs om hun leven te redden, haar niet anders konden uitspreken. Wij leren spreken door navolging, zij, die het eerst s voor sh gebruikten, deden dit, òf omdat het korter was, òf omdat zij het mooier vonden, en hun kinderen leerden spreken zoals zij spraken, zodat men een Efraïmiet er aan kon kennen evenals wij in Engeland (en evenzo in alle andere landen) iemand aan zijn spraak kunnen kennen, en kunnen zeggen uit welke landstreek hij afkomstig is. Hieraan werden dus de Efraïmieten ontdekt. Als zij een man aanhielden, die zij verdachten een Efraïmiet te zijn, en hij ontkende het, dan lieten zij hem schibboleth zeggen, maar als hij dit niet kon, maar sibboleth zei, dan werd hij gekend als Efraïmiet, en terstond gedood. Schibboleth betekent een rivier of stroom. Vraag verlof om

over schibboleth, de rivier, te gaan." Met hen, die aldus omkwamen bedroeg het volle getal van de gedoden twee en veertig duizend, vers 6. Aldus werd een nieuwe muiterij van die toornige stam voorkomen. Letten wij nu op de rechtvaardigheid Gods in de straf van deze hoogmoediger en hartstochtelijke stam, die in verscheidene opzichten beantwoordde aan hun zonde.

1. Zij waren trots op de eer van hun stam, roemden er in dat zij Efraïmieten waren, maar hoe spoedig worden zij er toe gebracht om zich hun stam te schamen, of bevreesd te zijn om te zeggen dat zij er toe behoorden! Zijt gij een Efraïmiet? Neen, nu liever tot elke anderen stam behoord, dan tot dezen.

2. Zij waren in woede de Jordaan overgetrokken, om Jeftha's huis met vuur te verbranden, maar nu komen zij even gluiperd tot de Jordaan terug, als zij er in luidruchtige woede overgetrokken waren, en werd hun het wederkeren naar hun huizen voor altijd belet.

3. Zij hadden de Gileadieten smadelijk de ongelukkige ligging van hun land voor de voeten geworpen, daar het op zo verre afstand lag, en nu lijden zij onder een gebrek, dat aan hun land eigen was, door niet instaat te zijn het woord shibboleth uit te spreken.

4. Zij hadden de Gileadieten ten onrechte vluchtelingen genoemd, en nu zijn zij zelf in alle werkelijkheid vluchtelingen geworden, en, in het Hebreeuws wordt in vers 5 hetzelfde woord gebruikt voor de Efraïmieten, die ontkwamen, of die vloden, dat zij in minachting hadden gebruikt voor de Gileadieten, hen vluchtelingen noemende. Laat hem, die de steen des smaads onrechtvaardig op een ander wentelt, verwachten dat hij rechtvaardig op hemzelf wederkeren zal. Eindelijk. Wij hebben hier het einde van Jeftha's regering. Hij heeft Israël slechts zes jaren gericht, en toen is hij gestorven, vers 7. Misschien heeft de dood van zijn dochter hem zo doen vervallen, dat hij daarna nooit meer het hoofd opgericht heeft, werden zijn dagen er door verkort, en zo is hij met droefenis ten grave nedergedaald.

RICHTEREN 12:8-15
Wij hebben hier een kort bericht van de regeringen van nog drie van de richters Israëls, van welke de eerste slechts zeven jaren regeerde, de tweede tien, en de derde acht. "Om de overtreding van het land zijn deszelfs vorsten velen," velen in korte tijd, achtereenvolgend, Spreuken 28:2. Godvruchtige mannen werden in het begin van hun nuttige loopbaan weggenomen op het ogenblik toen zij zich op hun werk en ambt gingen toeleggen. I. Ebzan van Bethlehem, zeer waarschijnlijk Bethlehem-Juda, Davids stad, niet Bethlehem in Zebulon, dat slechts eenmaal genoemd wordt Jozua 19:15 s. Hij regeerde slechte zeven jaar maar te oordelen naar het getal van zijn kinderen, en naar de omstandigheid, dat hijzelf ze allen uitgehuwelijkt heeft, schijnt hij lang geleefd te hebben. Waarschijnlijk heeft de sterke toeneming van zijn gezin en de talrijke verbintenissen, die hij aanknoopte, aan zijn persoonlijke verdiensten nog meer waardigheid bijgezet, en hem zoveel geschikter gemaakt om hetzij, evenals Jeftha door het volk te worden verkozen, of om, evenals Gideon, onmiddellijk door God te worden geroepen om Israëls richter te zijn, en het werk van God onder hen voort te zetten. Hetgeen merkwaardig aan hem is, betreft zijn kinderen.

1. Dat hij vele kinderen had, met hun allen zestig, een pijlkoker vol van deze pijlen. Aldus was Bethlehem vanouds vermaard voor groeien en toenemen, de eigen stad, waarin Hij geboren moest worden, wiens geestelijk zaad "als de sterren des hemels" zal wezen.

2. Dat hij een gelijk aantal had van iedere sekse, dertig zonen en dertig dochteren, iets dat niet altijd in hetzelfde gezin voortkomt, maar in het grote gezin van het mensdom heeft Hij, die in de beginne twee gemaakt heeft, man en vrouw, door Zijn wijze voorzienigheid een soort van gelijkheid blijven bewaren in de opvolging van beide seksen, voorzover dit nodig is ter instandhouding van het menselijk geslacht op de aarde.

3. Dat hij er voor gezorgd heeft, dat zij allen huwden, zijn dochters zond hij uit, "et maritis dedit- (zoals de Vulgata er bijvoegt)" hij voorzag ze allen van een echtgenoot, en, in ruil als het ware, en op beide wijzen zijn invloed versterkende, bracht hij dertig dochteren van buiten als echtgenoten voor zijn zonen. De Joden zeggen: iedere vader is aan zijn zoon drie dingen verschuldigd hem te leren de wet te lezen, hem een beroep of bedrijf te geven, en een vrouw voor hem te verkrijgen. Welk een verschil tussen het gezin van Ebzan en dat van zijn onmiddellijken voorganger Jeftha! Ebzan heeft zestig kinderen, en zij zijn allen gehuwd, Jeftha heeft slechts een dochter, die ongehuwd leeft en sterft. Sommigen worden vermeerderd, anderen verminderd, en beide is het doen des Heeren.

II. Elon, de Zebuloniet, uit het noorden van Kanaän, werd vervolgens opgewekt om de openbare zaken te leiden, het recht te bedelen, en misbruiken af te schaffen. Tien jaren lang is hij een zegen voor Israël geweest, en toen stierf hij, vers 11, 12. Dr. Lightfoot heeft uitgerekend, dat in het begin van zijn tijd de veertigjarige verdrukking door de Filistijnen een aanvang heeft genomen, waarvan gesproken wordt in Hoofdstuk 13:1, en dat omstreeks die tijd Simson geboren werd. Zijn woonplaats in het noorden zijnde, hebben de Filistijnen, wier land aan het zuidelijk deel van Kanaän grensde, de gelegenheid waargenomen om invallen te doen.

III. Abdon, uit de stam van Efraïm, volgde hem op, en in hem begint deze doorluchtige stam zijn reputatie te herwinnen, daar sedert Jozua geen man van naam uit hem is voortgekomen: want Abimelech, de Sichemiet, was er veeleer een schandvlek voor. Deze Abdon was vermaard wegens de talrijkheid van zijn kroost, vers 14. Hij had veertig zonen en dertig kleinzonen. die hij allen volwassen heeft gezien en zij reden op zeventig ezelsveulens, hetzij als rechters en beambten, of als personen van rang en aanzien. Het was hem een voldoening om aldus zijn kindskinderen te zien, maar het is te vrezen dat hij geen vrede heeft gezien over Israël, want omstreeks deze tijd waren de Filistijnen begonnen invallen te doen in hun land, en aldus hun vrede te verstoren. Betreffende deze en de andere richters is, hoe kort zij ook geregeerd hebben, en hoe weinig er ook van hen gezegd wordt, toch nota genomen van de plaats, waar zij begraven werden, vers 7, 10, 12, 15-, misschien omdat de inscripties op hun graftekenen (want die waren vanouds in gebruik, 2 Koningen 23:17) konden dienen tot bevestiging en uitbreiding van hun geschiedenis, en geraadpleegd worden door hen, die nadere inlichting omtrent hen begeerden. Als Petrus spreekt van David, zegt hij: "zijn graf is onder ons tot op deze dag," Handelingen 2:29. Of misschien is dit bedoeld tot eer van de plaats, waar hun gebeente gelegd werd, maar het kan ook aangewend worden ter vermindering van de waarde, die wij hechten aan wereldlijke eer en heerlijkheid, waaraan de hovaardij door de dood en het graf ontnomen wordt. Deze richters, die voor Israël als goden waren, stierven als mensen, en al hun eer werd in het stof gelegd. Het is vreemd dat in de geschiedenis van al deze richters, wier daden soms uitvoerig verhaald worden, geen enkele maal gewag wordt gemaakt van de hogepriester of van een andere priester of Leviet, optredende hetzij om raad te geven, of van aan een openbare handeling deel te nemen, van Pinehas, Hoofdstuk 20:28, tot Eli, een tijdsbestek, dat naar berekening twee honderd en vijftig jaar omvat, zijn alleen de namen van de hogepriesters van die tijd bewaard gebleven, 1 Kronieken 6:4-7 en Ezra 7:3-5. Hoe is dit vreemde in de schaduw blijven van dat

priesterschap gedurende zo lange tijd, in de aanvang van zijn dagen, overeen te brengen met de pracht en luister, waarmee het was ingesteld, en de grootse, gewichtige plaats, die er in de wet van Mozes aan is toegekend? Voorzeker wordt er mee te kennen gegeven, dat de instelling voornamelijk typisch bedoeld was, en dat voor de grote zegeningen en weldaden, die erdoor beloofd werden, voornamelijk gezien moet worden op zijn antitype, het eeuwige priesterschap van onze Heere Jezus. In vergelijking met de uitnemende heerlijkheid daarvan, heeft dat priesterschap geen heerlijkheid gehad, 2 Corinthiers 3:10.

HOOFDSTUK 13

1 En de kinderen Israëls voeren voort te doen, dat kwaad was in de ogen des HEEREN; zo gaf de HEERE hen in de hand der Filistijnen veertig jaren. 2 En er was een man van Zora, uit het geslacht van een Daniet, wiens naam was Manoach; en zijn huisvrouw was onvruchtbaar en baarde niet. 3 En een Engel des HEEREN verscheen aan deze vrouw, en Hij zeide tot haar: Zie nu, gij zijt onvruchtbaar, en hebt niet gebaard; maar gij zult zwanger worden, en een zoon baren. 4 Zo wacht u toch nu, en drink geen wijn noch sterken drank, en eet niets onreins. 5 want zie, gij zult zwanger worden, en een zoon baren, op wiens hoofd geen scheermes zal komen; want dat knechtje zal een Nazireer Gods zijn, van moeders buik af; en hij zal beginnen Israël te verlossen uit der Filistijnen hand. 6 Toen kwam deze vrouw in, en sprak tot haar man, zeggende: Er kwam een Man Gods tot mij, Wiens aangezicht was als het aangezicht van een Engel Gods, zeer vreselijk; en ik vraagde Hem niet, van waar Hij was, en Zijn naam gaf Hij mij niet te kennen. 7 Maar Hij zeide tot mij: Zie, gij zult zwanger worden, en een zoon baren; zo drink nu geen wijn noch sterken drank, en eet niets onreins; want dat knechtje zal een Nazireer Gods zijn, van moeders buik af tot op de dag zijns doods. 8 Toen aanbad Manoach de HEERE vuriglijk, en zeide: Och, HEERE! dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat we dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden. 9 En God verhoorde de stem van Manoach; en de Engel Gods kwam wederom tot de vrouw. Zij nu zat in het veld, doch haar man Manoach was niet bij haar. 10 Zo haastte de vrouw, en liep, en gaf het haar man te kennen; en zij zeide tot hem: Zie, die Man is mij verschenen, Welke op dien dag tot mij kwam. 11 Toen stond Manoach op, en ging zijn huisvrouw na; en hij kwam tot dien Man, en zeide tot Hem: Zijt gij die Man, Dewelke tot deze vrouw gesproken hebt? En Hij zeide: Ik ben het. 12 Toen zeide Manoach: Nu, dat Uw woorden komen; maar wat zal des knechtjes wijze en zijn werk zijn? 13 En de Engel des HEEREN zeide tot Manoach: Van alles, wat Ik tot de vrouw gezegd heb, zal zij zich wachten. 14 Zij zal niet eten van iets, dat van de wijnstok des wijns voortkomt; en wijn en sterken drank zal zij niet drinken, noch iets onreins eten; al wat Ik haar geboden heb, zal zij onderhouden. 15 Toen zeide Manoach tot de Engel des HEEREN: Laat ons U toch ophouden, en een geitenbokje voor Uw aangezicht bereiden. 16 Maar de Engel des HEEREN zeide tot Manoach: Indien gij Mij zult ophouden, Ik zal van uw brood niet eten; en indien gij een brandoffer zult doen, dat zult gij de HEERE offeren. Want Manoach wist niet, dat het een Engel des HEEREN was. 17 En Manoach zeide tot de Engel des HEEREN: Wat is Uw naam, opdat wij U vereren, wanneer Uw woord zal komen. 18 En de Engel des HEEREN zeide tot hem: Waarom vraagt gij dus naar Mijn naam? Die is toch Wonderlijk. 19 Toen nam Manoach een geitenbokje, en het spijsoffer, en offerde het op de rotssteen, de HEERE. En Hij handelde wonderlijk in Zijn doen; en Manoach en zijn huisvrouw zagen toe. 20 En het geschiedde, als de vlam van het altaar opvoer naar de hemel, zo voer de Engel des HEEREN op in de vlam des altaars. Als Manoach en zijn huisvrouw dat zagen, zo vielen zij op hun aangezichten ter aarde. 21 En de Engel des HEEREN verscheen niet meer aan Manoach, en aan zijn huisvrouw. Toen bekende Manoach, dat het een Engel des HEEREN was. 22 En Manoach zeide tot zijn huisvrouw: Wij zullen zekerlijk sterven, omdat wij God gezien hebben. 23 Maar zijn huisvrouw zeide tot hem: Zo de HEERE lust had ons te doden, Hij had het brandoffer en spijsoffer van onze hand niet aangenomen, noch ons dit alles getoond, noch ons om dezen tijd laten horen, zulks als dit is. 24 Daarna baarde deze vrouw een zoon, en zij noemde zijn naam Simson; en dat knechtje werd groot, en de HEERE zegende het. 25 En de Geest des HEEREN begon hem bij wijlen te drijven in het leger van Dan, tussen Zora en tussen Esthaol.

In dit hoofdstuk begint de geschiedenis van Simson de laatste van Israëls richters, wiens geschiedenis in dit hoofdstuk staat opgetekend, voorafgaande aan die van Eli. Wat van hem verhaald wordt is van het begin tot het einde zeer verrassend en buitengewoon. Hij heeft in deze geschiedenis een wezenlijk grote figuur, maar zeer verschillend van die van zijn voorgangers. Wij vinden hem nooit aan het hoofd van een hof of van een leger, nooit op de rechterstoel of op het slagveld, toch is hij een groot patriot en alleen in zijn persoon een geduchte gesel voor de verdrukkers en vijanden zijns lands, hij was ook een groot gelovige, Hebreeën 11:32 en een heerlijk type van Hem, die door Zijn arm verlossing heeft gewerkt. De geschiedenis van de andere richters begint met hun verheffing tot dit ambt, maar die van Simson begint met zijn geboorte, ja reeds met zijn ontvangenis, en niemand minder dan een

engel van de hemel leidt hem in in deze wereld, als een voorbeeld van hetgeen later met Johannes de Doper en Christus geschieden zal. Dit wordt in dit hoofdstuk verhaald.

I. De aanleiding om een verlosser te verwekken, was de verdrukking van Israël door de Filistijnen, vers 1.
II. Zijn geboorte wordt aan zijn moeder voorzegd door een engel, vers 2-5.
III. Zij deelt die voorzegging mee aan zijn vader, vers 6, 7.
IV. Aan beide wordt de voorzegging herhaald door een engel, vers 14, die zij met eerbied onthalen, vers 15-18, en die tot hun grote verbazing hun bij zijn heengaan ontdekte wat hij was, vers 19-23.
V Simson wordt geboren, vers 24, 25.

RICHTEREN 13:1-7
Het eerste vers geeft een kort bericht, dat wij maar al te dikwijls reeds ontmoet hebben: de grote benauwdheid, waarin Israël verkeerde en de aanleiding daarvan om een verlosser te verwekken. Evenals vroeger, deden zij wat kwaad was in de ogen des Heeren, en toen heeft God hen, evenals vroeger, verlost uit de handen van hun vijanden. Ware er geen zonde geweest, er zou geen verlosser nodig geweest zijn, maar de zonde meerder geworden zijnde, is de genade veel meer overvloedig geweest. De vijanden, aan wie God hen nu had verkocht waren de Filistijnen, hun naaste naburen, die binnen hun land waren, het eerste en voornaamste van de volken, die aan het verderf gewijd waren, maar die de Heere liet blijven om door hen Israël te beproeven, Hoofdstuk 3:1-3, de vijf vorsten van de Filistijnen, in vergelijking met Israël een onbeduidend volk, (zij bezaten slechts vijf steden van enige betekenis) en toch waren zij, toen God gebruik van hen maakte als de roede in Zijn hand, zeer verdrukkend en zeer kwellend. En deze onderdrukking duurde langer dan een van de vorige, veertig jaren lang hield zij aan, hoewel waarschijnlijk niet altijd even sterk. Toen Israël in die benauwdheid verkeerde, werd Simson geboren, en hier hebben wij de voorzegging van zijn geboorte door een engel. Wij hebben te letten op:

I. Zijn afkomst. Hij was uit de stam van Dan, vers 2. Dan betekent een richter, of gericht, Genesis 30:6. En waarschijnlijk was het met het oog op Simson, dat de stervende Jakob voorzegd heeft: "Dan zal zijn volk richten," dat is: "Hij zal een richter voortbrengen voor zijn volk, ofschoon hij een zoon is van een van de dienstmaagden, even goed als een van de andere stammen van Israël, Genesis 49:16. Het erfdeel van de stam van Dan grensde aan het land van de Filistijnen, en daarom was iemand uit die stam het meest geschikt om hen te beteugelen. Zijn ouders zijn lang kinderloos gebleven. Veel uitnemende personen zijn geboren uit moeders, aan wie gedurende lange tijd de zegen van kinderen voort te brengen was onthouden, zoals Izak, Jozef, Samuël en Johannes de Doper, opdat de zegen zoveel lieflijker voor haar zijn zou, als zij hem eindelijk deelachtig werden. "Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt' Jesaja 54:1. Zegeningen, die lang verbeid werden, blijken dikwijls grote, bijzondere zegeningen te zijn, wèl waardig om er op gewacht te hebben, en anderen kunnen erdoor aangemoedigd worden om op Gods genade te blijven hopen.

II. De blijde tijding, gebracht aan zijn moeder, dat zij een zoon zal hebben. De bode was een engel des Heeren, vers 3, maar in de gedaante van een man, met het voorkomen en het gewaad van een profeet of man van God. En deze engel was, zoals de geleerde bisschop Patrick onderstelt bij vers 18 de Heere zelf dat is: Het Woord des Heeren die de Messias zijn zal, want Zijn naam wordt genoemd Wonderlijk, vers 18, en JHWH, vers 19. De grote Verlosser stelde zeer bijzonder belang in deze typische verlosser. Het was niet zozeer om de wille van Manoach en zijn vrouw, onbekende Danieten, dat deze buitengewone boodschap

gezonden werd, maar om Israëls wil, wier verlosser hij zijn zou, en dat niet alleen, maar daar zijn diensten aan Israël niet geheel schijnen beantwoord te hebben aan het grootse van zijn komst, ter wille van de Messias, wiens type hij zijn zal, en wiens geboorte, evenals de zijne, door een engel aangekondigd moet worden. In de boodschap, die de engel overbrengt:

1. Neemt hij nota van haar beproeving: Zie nu, gij zijt onvruchtbaar en hebt niet gebaard. Hieruit kon zij afleiden, dat hij een profeet was, omdat hij, een vreemdeling, die zij nooit tevoren gezien had, toch wist dat dit haar verdriet was. Hij spreekt er van, niet om het haar te verwijten, maar omdat zij misschien juist op dat ogenblik dacht aan deze beproeving en haar lot beklaagde als van een, die kinderloos was aangeschreven. God zendt dikwijls zeer ter rechter tijd vertroosting aan Zijn volk, juist als zij hun leed het diepst gevoelen. "Zie, nu zijt gij onvruchtbaar, maar gij zult het niet altoos wezen", zoals zij vreesde, of "het nog lang zijn".

2. Hij verzekert haar, dat zij zwanger zat worden en een zoon baren, vers 3, en herhaalt dit, vers 5. Om de kracht te tonen van een Goddelijk woord is de sterkste man, die ooit geleefd heeft, een kind van de belofte geweest, zoals Izak geboren was krachtens een belofte en door geloof in die belofte, Hebreeën 11:11, Galaten 4:23. Aan menige vrouw is door Gods voorzienigheid, nadat zij lang onvruchtbaar is geweest, een zoon geboren, maar Simson door de belofte, omdat hij een afschaduwing was van het Beloofde Zaad, dat zolang door de heiligen van het Oude Testament verwacht werd.

3. Hij beveelt dat het kind een nazireeër zijn zal van zijn geboorte af, en dat de moeder daarom onderworpen moest zijn aan de wet van de nazireeërs, (hoewel niet onder de gelofte er van) geen wijn noch sterken drank moest drinken, zolang dit kind aan haar zijn voedsel ontleende, hetzij in de moederschoot of aan de borst, vers 4, 5. Merk op: Deze verlosser van Israël moet op de striktste wijze aan God gewijd zijn en een voorbeeld zijn van heiligheid. Er wordt van gesproken als van een vriendelijkheid jegens het volk, dat God sommigen uit hun jongelingen tot nazireeërs heeft verwekt, Amos 2:11. Andere richters hadden, als het volk afvallig was geworden van God, een hervorming onder hen teweeggebracht, maar Simson moest optreden als meer dan iemand aan hun God gewijd, en niettegenstaande hetgeen wij lezen van zijn gebreken, hebben wij reden te denken dat hij, door God tot nazireeër gemaakt zijnde, toch in zijn levenswandel niet slechts de ceremonie, maar de zaak, het wezen, getoond heeft van dat "de Heere afgezonderd te zijn" waarin het nazireeërschap bestond, Numeri 6:2. Zij, die anderen willen behouden, moeten zich door bijzondere Godsvrucht onderscheiden. Samuël, die Israëls verlossing van de Filistijnen voortzette, was een nazireeër door de gelofte van zijn moeder, 1 Samuel 1:11, zoals Simson het was door het bevel van God. De moeder van deze verlosser moet dus zichzelf verloochenen en niets onreine eten, wat op een andere tijd geoorloofd was daar moest zij zich nu van onthouden. Gelijk de belofte haar geloof beproefde, zo werd door dit gebod haar gehoorzaamheid op de proef gesteld, want die beide worden door God geëist van hen, aan wie Hij Zijn gunst wil schenken. Zwangere vrouwen moeten zich zorgvuldig onthouden van alles, wat op enigerlei wijze schadelijk kan wezen voor de gezondheid van de vrucht in haar buik. En misschien moest Simsons moeder zich onthouden van wijn en sterke drank niet alleen omdat hij bestemd was een nazireeër te zijn, maar ook omdat hij bestemd was een man van grote lichaamskracht te wezen, waartoe de soberheid en matigheid van zijn moeder veel zou bijdragen.

4. Hij voorzegt de dienst, die dit kind zal bewijzen aan zijn land: hij zal beginnen Israël te verlossen. Het is zeer begerenswaardig, dat onze kinderen niet slechts zelf geheel en al aan God zijn toegewijd, maar ook het middel zullen wezen om het welzijn van anderen te bevorderen, en hun geslacht zullen dienen niet als kluizenaars een eenzaam, afgezonderd

leven leiden, hun kaars niet onder een korenmaat maar op een kandelaar zullen zetten. Merk op Hij zal beginnen Israël te verlossen. Dit gaf te kennen dat de verdrukking door de Filistijnen van lange duur zal zijn, want Israëls verlossing er van zal niet beginnen, geen enkele stap er voor zal gedaan worden, voordat dit kind, dat nu nog niet geboren is, opgegroeid zal zijn en instaat geworden om haar te beginnen. En toch moet hij de verlossing ook niet voltooien, hij zal slechts beginnen Israël te verlossen, hetgeen aanduidt dat de benauwdheid nog zal voortduren, God verkiest Zijn werk trapsgewijze voort te zetten en door verschillende handen. De een legt het fondement voor een goed werk, een ander bouwt er op voort, en een derde zal er misschien de uiterste hoeksteen van leggen.

Hierin nu is Simson een type geweest van Christus.
a. Als een nazireeër van God, een nazireeër van moeders lijf af. Want hoewel onze Heere Jezus zelf geen nazireeër is geweest, is Hij toch door de nazireeërs afgeschaduwd, door hen voorgesteld, als zijnde volkomen rein van alle zonde, zelfs niet in zonde ontvangen, en volkomen toegewijd aan de eer van Zijn Vader. Voor zover het vlees aangaat is Christus uit de Joodse kerk, omdat voor hun de beloften zijn, Romeinen 9:4, 5. Krachtens die belofte lag Hij, als het ware, gedurende lange tijd in de moederschoot van de kerk, die gedurende vele eeuwen zwanger van Hem was, en daarom, evenals Simsons moeder, gedurende deze zwangerschap, tot een heilig volk, een bijzonder volk was gemaakt, en het haar streng verboden was het onreine aan te raken, om de wille van Hem, die in de volheid van de tijd uit haar voort zou komen.
b. Als een verlosser Israëls, want Hij is Jezus, een Zaligmaker, of Verlosser, die Zijn volk zaligmaakt, verlost, van hun zonden. Echter met dit verschil: Simson is slechts begonnen Israël te verlossen, later werd David verwekt om de verdelging van de Filistijnen te voltooien, maar onze Heere Jezus is beide Simson en David, beide de oorzaak en de voleinder van ons geloof.

III. In een vervoering van vreugde brengt Manoachs huisvrouw in allerijl het bericht van deze verrassende boodschap aan haar man vers 6, 7. De blijde tijding werd haar gebracht toen zij alleen was, misschien wel in overpeinzing en gebed tot God, maar zij kon noch wilde haar verbergen voor haar man, maar geeft hem een bericht 1. Van de bode. Het was een man van God, vers 6. Zijn gelaat kon zij niet beschrijven, het was ontzagwekkend, er was zo'n majesteit in zijn voorkomen, hij had zo'n schitterend oog, zo'n stralend aangezicht, dat zo krachtig eerbied en ontzag afdwong, dat hij naar het denkbeeld dat zij had van een engel, er het gelaat en voorkomen van had. Maar zijn naam kan zij hem niet mededelen, noch tot welke stam of stad van Israël hij behoorde, want hij heeft niet goedgevonden haar dit te zeggen, en, wat haar betreft, door hem aan te zien kwam er zo'n ontzag over haar, dat zij het hem niet durfde vragen. Zij was er volkomen van overtuigd, dat hij een dienstknecht van God was, zijn persoon en zijn boodschap droegen het getuigenis daarvan in zich, dacht zij, en daarom heeft zij er ook maar niet naar gevraagd.

2. Van de boodschap. Zij geeft hem een nauwkeurig bericht, beide van de belofte en van het gebod, vers 7, opdat ook hij de belofte zou geloven, en bij alle gelegenheden haar zou terechtwijzen omtrent haar nakomen van het gebod. Aldus behoren zij, die elkaars levensgezellen zijn, elkaar hun ervaringen van gemeenschap met God mee te delen, opdat zij elkaar helpen om te wandelen op de weg, die ten hemel voert.

RICHTEREN 13:8-14
Wij hebben hier een bericht van een tweede bezoek van de engel aan Manoach en zijn huisvrouw. I. Manoach heeft er vurig om gebeden, vers 8. Het was niet dat hij geen geloof

sloeg aan het verhaal, dat zijn vrouw hem had gedaan, hij wist dat zij een deugdzame vrouw was, en daarom vertrouwt het hart van haar man op haar. Hij wist dat zij hem niet zou willen bedriegen, en nog veel minder was hij, zoals Josephus hem onwaardig voorstelt, jaloers op zijn vrouw wegens haar gesprek met deze vreemdeling, maar 1. Hij houdt het voor waar, dat dit kind van de belofte hun ter bestemder tijd gegeven zal worden, en spreekt zonder aarzeling van het jongsken, dat geboren zal worden. Zo'n groot geloof werd niet gevonden, zelfs niet in Zacharias, een priester, die het priesterambt aan het altaar des Heeren bediende toen de engel hemzelf verscheen, als er in deze Daniet gevonden werd. Wat verborgen is voor de wijzen en verstandigen, die zich laten voorstaan op het nauwkeurige van hun onderzoek, wordt dikwijls geopenbaard aan kinderen, die Gods gaven weten te waarderen, en God op Zijn woord geloven. Zalig zijn zij die niet zullen gezien hebben, en nochtans, zoals Manoach hier zullen geloofd hebben.

2. Al zijn zorg gaat hierover: hoe te doen met het kind, dat geboren zal worden. Godvruchtige mensen zijn meer bezorgd omtrent hun plicht, meer begerig die te kennen, dan de gebeurtenissen te kennen, die hen betreffen, want het is onze plicht, aan God zijn de gebeurtenissen. Salomo speurde na, dat is, deed onderzoek naar het goed, dat de mensen zullen doen, niet naar het goed dat zij zullen hebben. Prediker 2:3.

3. Daarom bidt hij God om dezelfde gezegende bode nogmaals te zenden ten einde hem nadere instructies te geven betreffende hun leiding van deze Nazireeër, vrezende dat zijn vrouw, in haar blijdschap over deze belofte, misschien iets betreffende het gebod vergeten kon hebben, ten opzichte waarvan hij volkomen ingelicht wenste te worden, om in geen dwaling daarover te wezen. "Heere, dat toch de man Gods weer tot ons kome, want wij verlangen beter bekend met hem te worden." Zij, die van de hemel gehoord hebben, kunnen niets anders dan verlangen er meer van te horen, telkens en nogmaals de naam Gods te ontmoeten. Merk nu op: Hij gaat niet uit, noch zendt hij zijn dienaren uit, om naar deze man Gods te zoeken, neen, hoe zoekt hem op zijn knieën, bidt God hem te zenden, en, aldus zoekende, vindt hij hem. Wensen wij Gods boodschappers te hebben, de bedienaren van Zijn Evangelie, om ons een woord te brengen dat voor ons geschikt is, en tot onze onderwijzing? Bidt de Heere hen tot ons te zenden en ons te onderwijzen, Romeinen 15:30, 32.

II. God heeft zijn gebed genadig verhoord, vers 9. God verhoorde de stem van Manoach. God zal niet in gebreke blijven om, op de een of andere wijze, diegenen te leiden door Zijn raad, die oprecht verlangen hun plicht te kennen, en zich tot Hem wenden om onderwezen te worden, Psalm 25:8, 9.

1. Ook de tweede maal verschijnt de engel aan de vrouw als zij alleen is, waarschijnlijk bezig met de kudde te verzorgen of op een andere wijze bezig zijnde in het veld, waar zij zich teruggetrokken had. Eenzaamheid is dikwijls een goede gelegenheid om gemeenschap te oefenen met God, vrome mensen hebben zich nooit minder eenzaam gevoeld dan wanneer zij alleen waren, zo God dan met hen was.

2. In allerijl gaat zij haar man roepen, nadat zij ongetwijfeld deze gezegenden bode nederig gebeden heeft om te blijven, totdat zij met haar man terugkwam, vers 10, 11. Zij verlangde niet van hem om met haar naar haar echtgenoot te gaan, maar wil haar echtgenoot halen om tot hem te komen. Zij, die God willen ontmoeten, moeten heengaan naar de plaats waar het Hem behaagt zich te openbaren. "0", zegt zij, in verrukking van blijdschap, "o mijn geliefde, uw gebed is verhoord, ginds is de man Gods, hij is gekomen om ons nog een bezoek te brengen, dewelke op die dag tot mij kwam, of, zoals sommigen de tekst lezen die op deze dag

tot mij kwam, want het is waarschijnlijk, dat beide bezoeken op dezelfde dag plaatshadden, en ook op dezelfde plaats, en dat zij hem verwachtte, toen hij voor de tweede maal kwam. De man Gods wil zeer gaarne, dat zij haar echtgenoot zal roepen, Johannes 16. Zij, die zelf bekend zijn geworden met de dingen Gods, moeten anderen uitnodigen om er ook kennis mee te maken, Johannes 1:45, 46.
Manoach is er niet misnoegd om dat de engel nu niet bij dit tweede bezoek aan hemzelf verschenen is, maar gaat bereidwillig zijn vrouw na tot de man Gods. Om vergoeding te doen, als het ware, voor de eerste noodlottige misstap, toen Eva er bij Adam op aandrong om te doen wat kwaad was, en hij haar maar al te gemakkelijk toegaf, moeten echtgenoten elkaar opwekken het goede lief te hebben en te volgen, en zo de vrouw hierin wil voorgaan, moet de man dat niet minder voor zich achten, om haar te volgen in hetgeen deugdzaam en prijzenswaardig is.

3. Manoach, tot de engel gekomen zijnde, en door hem overtuigd geworden zijnde dat hij dezelfde was, die aan zijn vrouw was verschenen:
A. Heet in alle ootmoed de belofte welkom, vers 12. Nu, dat uw woorden komen. Dit was de taal, niet slechts van zijn begeerte, maar van zijn geloof, evenals van de gezegende moedermaagd, Lukas 1:38, "Mij geschiede naar uw woord. Heere, ik houd mij aan hetgeen Gij mij gezegd hebt, en reken er op, dat Uwe woorden komen."
B. Verzoekt dat de gegeven voorschriften herhaald mogen worden: Wat zullen wij dat jongsken doen? De bevelen, de voorschriften, waren aan zijn vrouw gegeven, maar hij acht het zijn plicht haar bij te staan in de zorgvuldige besturing en behandeling van dit beloofde zaad, want de uiterste zorg van beide ouders en hun verenigde pogingen zijn nog weinig genoeg, om aangewend te worden ter leiding en besturing van kinderen, die aan God gewijd zijn en voor Hem opgevoed moeten worden.

Laat niet de een het op de ander schuiven, maar laat beiden hun best doen. In de vraag van Manoach valt op te merken:
a. In het algemeen dat, wanneer het God behaagt ons een zegen te schenken, het onze grote zorg moet wezen, om hem wèl te besteden, hem goed en naar behoren te gebruiken, omdat hij dan alleen een wezenlijke zegen is, als hij goed wordt aangewend. God heeft ons een lichaam, een ziel, bezittingen gegeven, wat zullen wij er mee doen, teneinde te beantwoorden aan de bedoeling van de Gever, en er goede rekenschap van te kunnen geven?
b. In het bijzonder. Zij, aan wie God kinderen heeft gegeven, hebben zeer zorgzaam te zijn in hun behandeling van hen, in hetgeen zij met hen doen, opdat zij de dwaasheid uitdrijven, die in hun hart gebonden is, en hun gemoed en hun manieren vormen en hen de eerste beginselen leren naar de eis van hun weg. Godvrezende ouders zullen hiervoor om de hulp Gods bidden. Heere, leer ons hoe met onze kinderen te handelen, opdat zij Nazireeërs mogen zijn en levende offeranden aan U."

4. De engel herhaalt de bevelen, die hij tevoren gegeven had, vers 13, 14. Van alles, dat ik verboden heb, zal zij zich wachten, en al wat ik haar geboden heb, zal zij onderhouden. Er is voor een goede leiding, zowel van onszelf als van onze kinderen, zeer veel omzichtigheid nodig, en zeer veel nauwkeurig opmerken. Hoed u, en neem waar, wacht u niet alleen van wijn en sterke drank te drinken, maar ook van iets onreins te eten, of iets dat van de wijnstok komt. Zij, die wensen zich rein te bewaren, moeten zich verre houden van alles, dat naar zonde zweemt of er toe leiden kan. Toen zij zwanger was van een nazireeër, moest zij niets onreins eten, zo moeten zij, in wie Christus een gestalte heeft verkregen, zich zorgvuldig reinigen van alle besmettingen des vleses en des geestes en niets doen, dat voor de nieuwe mens schadelijk kan wezen.

RICHTEREN 13:15-23
Wij hebben hier een bericht:

I. Van hetgeen er bij dit onderhoud tussen de engel des Heeren en Manoach nog verder voorviel. Het was in vriendelijkheid voor hem dat het, zolang de engel bij hem was, verborgen voor hem bleef, dat het een engel was, want indien hij het had geweten, dan zou hem dit zo verschrikt hebben, dat hij niet zo vrij met hem had durven spreken als hij gedaan heeft, vers 16. Manoach wist niet dat het een engel des Heeren was. Zo was Christus in de wereld, en de wereld heeft Hem niet gekend Voorwaar, Gij zijt een God, die U verborgen houdt. Wij zouden het gezicht op de onomsluierde heerlijkheid Gods niet kunnen dragen. God besloten hebbende om tot ons te spreken door mensen gelijk wij zelf zijn, door profeten en leraren, zo was het, dat zelfs als Hij sprak door Zijn engelen of door Zijn Zoon, deze verschenen zijn in de gedaante van mensen, en dat zij slechts voor mannen Gods werden gehouden.

1. Deze engel nu weigerde het onthaal aan te nemen, en beval hem het in een offer te veranderen. Verlangend enig teken van eerbied en dankbaarheid te bewijzen aan deze eerbiedwaardige vreemdeling, die hem zo'n blijde tijding had gebracht, verzoekt Manoach hem enige verversingen met hem te willen gebruiken, vers 15. "Wij zullen spoedig een geitenbokje voor uw aangezicht bereiden." Zij, die de boodschap welkom heten, zullen vriendelijk wezen voor de boodschappers, om diens wille, die hen gezonden heeft, 1 Thessalonicenzen 5:13. Maar de engel zei hem, vers 16, dat hij van zijn brood niet zou eten, evenmin als hij Gideons brood heeft willen eten, maar evenals toen aan Gideon, gebood hij hem het aan God te offeren, Hoofdstuk 6:20, 21. Engelen hebben geen behoefte aan spijs of drank, hun spijs en drank is God te verheerlijken, zoals dit ook Christus' spijs en drank geweest is Johannes 4:34. h En enigermate doen wij de wil van God, zoals zij hem doen, indien wij, hoewel wij niet zonder spijs en drank kunnen leven, eten en drinken ter ere Gods, en aldus zelfs onze gewone maaltijden in offeranden aan God verkeren.

2. De engel weigerde hem zijn naam te zeggen, en wilde dus zijn nieuwsgierigheid in zover niet bevredigen. Manoach wenste zijn naam te kennen, vers 17, en te weten van welke stam hij was, niet alsof hij aan de waarheid van zijn boodschap twijfelde, maar opdat zij hem een tegenbezoek konden brengen, en beter bekend met hem konden worden. Het is goed om onze bekendheid met Godvruchtige mensen en goede leraren te onderhouden, ten einde er geestelijk nut en voordeel van te hebben. En hij heeft nog een ander doel, "opdat wij u vereren, wanneer uw woord zal komen, u zullen vereren als een waar profeet, en anderen zullen aanraden om zich tot u te wenden voor Goddelijk onderricht, het kind, dat geboren zal worden naar uw naam zullen noemen, om u aldus eer aan te doen, of opdat wij u een geschenk kunnen zenden, en aldus hem eren, die God geëerd heeft." Maar de engel wijst zijn verzoek af, met ietwat van een bestraffing wegens zijn nieuwsgierigheid, vers 18, Waarom vraagt gij dus naar mijn naam? Jakob zelf heeft deze gunst niet kunnen verkrijgen, Genesis 32:29.
Wij ontvangen niet wat wij vragen, als wij niet weten wat wij vragen. Manoachs verzoek was eerlijk bedoeld, maar toch werd het afgewezen. God heeft aan Mozes Zijn naam gezegd, Exodus 3:13, 14, omdat er een bijzondere reden was, waarom hij hem moest kennen, maar hier bestond die reden niet. Het onderricht, waarom Manoach verzocht, voor het vervullen van zijn plicht, werd hem geredelijk gegeven, vers 12, 13, maar wat hij vroeg ter bevrediging van zijn nieuwsgierigheid, werd hem geweigerd. God heeft ons in Zijn woord volledige instructies gegeven ten opzichte van onze plicht, maar Hij heeft nooit bedoeld om op alle

vragen van hen, die zich graag aan bespiegelingen overgeven, te antwoorden. Hij geeft hem een reden voor zijn weigering: "hij is verborgen", vers 18. De namen van de engelen waren toen nog niet geopenbaard, ten einde hun vergoding te voorkomen. Na de ballingschap, toen de kerk genezen was van afgoderij, hebben engelen zich bij hun naam bekend gemaakt aan Daniël: Michaël en Gabriël, en aan Zacharias heeft de engel, zonder er naar gevraagd te zijn, zijn naam genoemd, Lukas 1:19, "ik ben Gabriël."
Maar hier is hij verborgen, of wonderlijk, te wonderlijk voor ons. Eén van Christus' namen is "Wonderlijk," Jesaja 9:5. Zijn naam was lang verborgen, maar door het Evangelie is hij bekend gemaakt: Jezus, een Zaligmaker. Manoach moest niet vragen, omdat hij niet meest weten. Er zijn verborgen dingen, die niet van onze zijn, ons niet toekomen te weten, en waaromtrent wij dus tevreden moeten zijn in het duister te blijven, zolang wij nog in deze wereld zijn. Daarom moeten wij ons nooit toegeven in een ijdele nieuwsgierigheid betreffende deze dingen Colossenzen 2:18. "Nescire veile quae Magister maximus docere non vult, eredita inscitia est-Gewillig onwetend te blijven omtrent die dingen, welke onze grote Meester weigert ons te leren, is tegelijk onwetend en wijs te zijn."

3. De engel was tegenwoordig bij hun offerande en nam haar aan, en bij het scheiden gaf hij hun te verstaan wie hij was. Hij had hun bevolen hun brandoffer de Heere te offeren, vers 16. Lof, aan God geofferd, is het kostelijkst onthaal voor engelen, zie Openbaring 22:9. Aanbid God. En daar Manoach zo goed en wettig een machtiging had, heeft hij, hoewel hij geen priester was en geen altaar had, zijn spijs in een spijsoffer veranderd, en offerde het op de rotssteen de Heere, vers 19, dat is: hij bracht het en legde het neer om geofferd te worden, "Heere, hier is het, doe er mee wat U behaagt." Zo moeten wij Gode ons hart brengen als levende offeranden, en ze aan de werking des Geestes onderwerpen. Alle dingen nu gereed zijnde:
a. Heeft de engel wonderlijk gehandeld, want Zijn naam was Wonderlijk. Waarschijnlijk was het wonder, dat hij deed, hetzelfde wat hij voor Gideon gedaan heeft, hij heeft vuur doen komen hetzij van boven uit de hemel, of van beneden uit de rotssteen, om het offer te verteren.
b. Hij voer op naar de hemel in de vlam van het altaar vers 20. Hieruit bleek dat hij niet, zoals zij dachten een gewoon mens was, maar een bode, die onmiddellijk van de hemel kwam, vandaar is hij gewis neergekomen, want daarheen is hij opgevaren, Johannes 3:13, 6:62. Dit betekende Gods aanneming van het offer, en duidt aan wat het is, waaraan wij de aanneming van al onze offeranden verschuldigd zijn, namelijk aan het middelaarschap van de Engel van het verbond, die andere Engel, die veel reukwerk legt bij de gebeden van de heiligen en ze offert voor de troon, Openbaring 8:3. Het gebed is een opvaren van de ziel tot God. Maar het is Christus in het hart door het geloof, waardoor het een offer wordt ten lieflijke reuk, zonder Hem zijn onze diensten een walgelijke rook, maar in Hem zijn zij een welbehaaglijke vlam. Wij kunnen dit toepassen op Christus' offeren van zichzelf voor ons, Hij is opgevaren in de vlam van Zijn eigen offerande, want door Zijn eigen bloed is Hij eenmaal ingegaan in het heiligdom, Hebreeën 9:12. Tweemaal wordt gezegd, vers 19, 20, dat Manoach en zijn huisvrouw toezagen terwijl de engel dit deed. Dit is een bewijs van het wonder, het feit, de zaak, was waar, want uit de mond van deze twee ooggetuigen is het bericht er van bevestigd. Al wat er gedaan werd in dit offeren, werd door de engel gedaan, zij hebben slechts toegezien, maar toen de engel opvoer ten hemel is ongetwijfeld hun hart met hem opgevaren in dankzegging voor de belofte, die vandaar gekomen is, en in de verwachting van de vervulling er van, die ook vandaar komen zal. Maar toen de engel opgevaren is, durfden zij niet, evenals zij, die getuigen waren van Christus' opvaren naar de hemel, staan blijven om op te zien naar de hemel, maar in heilige vrees en eerbied vielen zij met hun aangezicht ter aarde. En nu wisten zij dat het een engel was, vers 21. Het was duidelijk dat het geen menselijk lichaam

was dat zij daar zagen, daar het niet aan de aarde was gekluisterd, noch geschaad werd door vuur, maar opvoer, opvoer in een vlam, en daarom kwamen zij terecht tot de gevolgtrekking dat het een engel was, want Hij maakt Zijn engelen geesten en Zijn dienaren een vlam des vuurs. Maar hij is hun niet weer verschenen, het was voor een bijzondere gelegenheid, die nu voorbij was, dat hij was gezonden, niet om een voortdurende gemeenschap te vestigen zoals de profeten dit gedaan hebben. Zij moeten zich herinneren wat de engel hun gezegd heeft, het getrouw nakomen, maar niet verwachten meer te horen.

II. Wij hebben een bericht van de indruk die door dit visioen op Manoach en zijn huisvrouw was teweeggebracht. Terwijl de engel wonderlijk handelde, zagen zij toe en zeiden niets, (zo betaamt het ons, opmerkzaam Gods wonderwerken na te gaan, en te zwijgen voor Zijn aangezicht) maar toen hij was weggegaan, zijn werk volbracht hebbende, toen hadden zij tijd om hun opmerkingen te maken.

1. In Manoachs opmerkingen is grote vrees, vers 22. Hij had met grote verzekerdheid gesproken van de zoon, waarvan zij weldra de blijde ouders zullen zijn, vers 8, 12, en toch is hij nu in zo'n verwarring gebracht door de eigen zaak, die zijn geloof had moeten versterken en aanmoedigen, dat hij niets anders verwacht, dan dat zij beide terstond gedood zullen worden. Wij zullen zeker sterven. Het was de algemene volksmening onder de oude Joden, dat God, of ook wel een engel, te zien ogenblikkelijk sterven ten gevolge had, en dit denkbeeld kreeg voor het ogenblik geheel en al de overhand over zijn geloof, zoals dit ook met Gideon het geval was, Hoofdstuk 6:22.

2. In de opmerking van zijn vrouw is groot geloof, vers 23. Hier was het zwakkere vat de krachtiger gelovige, hetgeen wellicht de reden was, waarom de engel beide malen verkozen heeft aan de vrouw te verschijnen. Manoachs moed begon hem te ontzinken, maar zijn vrouw heeft, als zijn hulpe tegenover hem, hem bemoedigd. Twee zijn beter dan een, want indien de een zich aan mismoedigheid overgeeft, zal de ander hem opwekken. Echtgenoten moeten elkanders geloof en blijdschap steunen en aanmoedigen, zo dikwijls er zich de gelegenheid toe aanbiedt. Niemand zou beter kunnen redeneren dan Manoachs huisvrouw hier redeneert. Wij zullen zeker sterven, zei haar echtgenoot. "Neen," zegt zij, "dat behoeven wij niet te vrezen, laat ons toch niet datgene als tegen ons beschouwen, wat in werkelijkheid voor ons is. Wij zullen niet sterven, tenzij het God behaagt ons te doden, onze dood moet van Zijn hand komen en van Zijn welbehagen. Nu verbieden ons de tekenen van zijn welgevallen, die wij hebben ontvangen, te denken dat Hij ons verderf bedoelt. Had Hij goedgevonden ons te doden. Hij zou:
a. Ons offer niet hebben aangenomen, en ons Zijn welgevallen er in niet te kennen hebben gegeven, door het tot as te maken, Psalm 20:4. Het brandoffer was het rantsoen van ons leven, en het vuur, dat het heeft aangestoken, was een duidelijke aanwijzing, een duidelijk blijk, dat Zijn toorn van ons was afgewend. Het offer van de goddelozen is een gruwel, maar gij ziet dat het onze dit niet is.
b. Hij zou ons al deze dingen niet getoond hebben, deze vreemde, buitengewone gezichten, in deze tijd nu er geen of weinig openbare visioenen zijn, 1 Samuel 3:1, noch zou Hij ons deze grote en dierbare beloften gegeven hebben van een zoon, die een nazireeër zijn zal, en een verlosser van Israël. Hij zou ons zulke dingen niet gezegd hebben, indien Hij ons had willen doden. Wij behoeven het verdorren niet te vrezen van die wortelen, uit welke zo'n spruit nog moet voortkomen. Hieruit blijkt dat God de dood van de zondaren niet bedoelt, dat Hij het grote offer heeft aangenomen, dat Christus voor hun verlossing geofferd heeft, en hen op de weg gesteld heeft om Zijn gunst te verkrijgen, en hun op hun berouw en bekering daarvan verzekerd heeft. Indien Hij hen had willen doden, Hij zou dit niet gedaan hebben. En laat de

goede Christenen, die in het woord en het gebed gemeenschap hebben gehad met God, aan wie Hij zich genadiglijk heeft geopenbaard, en die reden hebben te denken dat Hij hun werken heeft aangenomen, hieraan moed ontlenen ten dage van de wolk en van de donkerheid: "God zou voor mijn ziel niet gedaan hebben wat Hij gedaan heeft, indien Hij bedoeld had mij te verlaten en mij ten slotte te laten omkomen, want Zijn werk is volkomen, en Hij zal Zijn volk door geen schijn-gunstbewijzen misleiden." Leer te redeneren zoals Manoachs huisvrouw geredeneerd heeft: "Indien God bedoeld had mij te laten omkomen onder Zijn toorn, Hij zou mij zulke bijzondere tekenen van Zijn gunst niet getoond hebben." O, vrouw, groot is uw geloof.

RICHTEREN 13:24-25

Hier is:

1. Simsons geboorte. De vrouw, die lang onvruchtbaar is geweest, baarde een zoon, overeenkomstig de belofte, want geen woord van God zal ter aarde vallen. Zou Hij het zeggen en niet doen? Zijn naam Simson is door sommigen afgeleid van shemesh, de zon, tot een verkleinwoord gemaakt, sol exiguus-de zon in miniatuur, misschien omdat hij evenals Mozes, geboren is om een verlosser te zijn, evenals deze was hij uitnemend schoon, zijn aangezicht schitterde als een kleine zon. Of wel, ter gedachtenis aan het blinkend gelaat van die man Gods, die hun de geboorte van die zoon had aangekondigd. Ofschoon zij zijn naam niet kenden, hebben zij hem toch aldus, nu hetgeen hij voorzegd had geschied was, eer aangedaan. Een kleine zon, omdat hij een geboren nazireeër was, want de nazireeërs waren "als robijnen en saffieren," Klaagliederen 4:7. En vanwege zijn grote kracht, de zon wordt vergeleken bij een sterke man. Psalm 19:5, waarom zou dan een sterk man niet vergeleken worden bij de zon, als zij uitgaat in haar kracht? Een kleine zon, omdat hij de heerlijkheid van en een licht voor zijn volk Israël is. Een type van Christus, de Zon van de gerechtigheid.
2. Zijn kindsheid. Hij nam meer dan gewoon toe in kracht en statuur, overtrof zeer ver in groei andere kinderen van zijn leeftijd, en hierin niet alleen, maar ook in andere opzichten, bleek het dat de Heere hem zegende, hem naar ziel en lichaam bekwaam maakte voor iets groots en buitengewoons. Kinderen van de belofte zullen de zegen verkrijgen.
3. Zijn jeugd. Toen hij een weinig opgegroeid was, begon de Geest des Heeren hem te drijven, vers 25. Dit was een bewijs dat de Heere hem zegende. Waar God Zijn zegen geeft, daar geeft Hij Zijn Geest, om voor de zegen bekwaam te maken. Diegenen zijn in waarheid gezegend, in wie de Geest van de genade tijdig begint te werken, reeds in de dagen van hun kindsheid. Als de Geest wordt uitgestort over ons zaad, dan zullen zij uitspruiten "als de wilgen aan de waterbeken," Jesaja 44:3, 4. De Geest Gods dreef Simson in het leger van Dan, dat is: in de algemene verzameling van de weerbare mannen van die stam, die waarschijnlijk een kamp gevormd hadden tussen Zora en Esthaol nabij de plaats waar hij woonde om de invallen van de Filistijnen te keer te gaan.

Daar is Simson toen hij nog een kind was, onder hen verschenen, en heeft hij zich door zeer dappere daden onderscheiden, hen alle overtreffende in mannelijke lichaamsoefeningen en proeven van lichaamskracht, en waarschijnlijk heeft hij buitengewone ijver betoond tegen de vijanden van zijn land en meer liefde voor het algemene welzijn dan in een kind verwacht kon worden. De Geest des Heeren dreef hem bij tijd en wijlen, niet altijd, maar gelijk de wind blaast waarheen hij wil en wanneer hij wil, om te tonen dat hetgeen hij deed niet uit hemzelf was, want dan zou hij het op iedere tijd hebben kunnen doen. Sterke mensen achten dat zij door wijn zeer opgewekt worden, Psalm 78:65, maar Simson dronk geen wijn, en toch muntte hij uit in kracht en kloekmoedigheid, en in alles wat stoutmoedig en dapper was, want de Geest Gods dreef hem, en daarom: wordt niet dronken in wijn, maar wordt vervuld met de Geest, die komen zal tot hen, die matig en sober zijn.

HOOFDSTUK 14

1 En Simson ging af naar Thimnath, en gezien hebbende een vrouw te Thimnath, van de dochteren der Filistijnen, 2 Zo ging hij opwaarts, en gaf het zijn vader en zijn moeder te kennen, en zeide: Ik heb een vrouw gezien te Thimnath, van de dochteren der Filistijnen; nu dan, neem mij die tot een vrouw. 3 Maar zijn vader zeide tot hem, mitsgaders zijn moeder: Is er geen vrouw onder de dochteren uwer broeders, en onder al mijn volk, dat gij heengaat, om een vrouw te nemen van de Filistijnen, die onbesnedenen? En Simson zeide tot zijn vader: Neem mij die, want zij is bevallig in mijn ogen. 4 Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat dit van de HEERE was, dat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen; want de Filistijnen heersten te dier tijd over Israël. 5 Alzo ging Simson, met zijn vader en zijn moeder, henen af naar Thimnath. Als zij nu kwamen tot aan de wijngaarden van Thimnath, ziet daar, een jonge leeuw, brullende hem tegemoet. 6 Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem, dat hij hem van een scheurde, gelijk men een bokje van een scheurt, en er was niets in zijn hand; doch hij gaf zijn vader en zijn moeder niet te kennen, wat hij gedaan had. 7 En hij kwam af, en sprak tot de vrouw; en zij beviel in Simsons ogen.

8 En na sommige dagen kwam hij weder, om haar te nemen; toen week hij af, om het aas van de leeuw te bezien, en ziet, een bijenzwerm was in het lichaam van de leeuw, met honig. 9 En hij nam dien in zijn handen, en ging voort, al gaande en etende; en hij ging tot zijn vader en tot zijn moeder, en gaf hun daarvan, en zij aten; doch hij gaf hun niet te kennen, dat hij de honig uit het lichaam van de leeuw genomen had. 10 Als nu zijn vader afgekomen was tot die vrouw, zo maakte Simson aldaar een bruiloft, want alzo plachten de jongelingen te doen. 11 En het geschiedde, als zij hem zagen, zo namen zij dertig metgezellen, die bij hem zouden zijn. 12 Simson dan zeide tot hen: Ik zal nu ulieden een raadsel te raden geven; indien gij mij dat in de zeven dagen dezer bruiloft wel zult verklaren en uitvinden, zo zal ik ulieden geven dertig fijne lijnwaadsklederen, en dertig wisselklederen. 13 En indien gij het mij niet zult kunnen verklaren, zo zult gijlieden mij geven dertig fijne lijnwaadsklederen, en dertig wisselklederen. En zij zeiden tot hem: Geef uw raadsel te raden, en laat het ons horen. 14 En hij zeide tot hen: Spijze ging uit van de eter, en zoetigheid ging uit van de sterke. En zij konden dat raadsel in drie dagen niet verklaren. 15 Daarna geschiedde het op de zevenden dag, dat zij tot de huisvrouw van Simson zeiden: Overreed uw man, dat hij ons dat raadsel verklare, opdat wij niet misschien u, en het huis uws vaders, met vuur verbranden. Hebt gijlieden ons genodigd, om het onze te bezitten; is het zo niet? 16 En Simsons huisvrouw weende voor hem en zeide: Gij haat mij maar, en hebt mij niet lief; gij hebt de kinderen mijns volks een raadsel te raden gegeven, en hebt het mij niet verklaard. En hij zeide tot haar: Zie, ik heb het mijn vader en mijn moeder niet verklaard, zou ik het u dan verklaren? 17 En zij weende voor hem, op de zevenden der dagen in dewelke zij deze bruiloft hadden; zo geschiedde het op de zevenden dag, dat hij het haar verklaarde, want zij perste hem; en zij verklaarde dat raadsel de kinderen haars volks. 18 Toen zeiden de mannen der stad tot hem, op de zevenden dag, eer de zon onderging: Wat is zoeter dan honig? en wat is sterker dan een leeuw? En hij zeide tot hen: Zo gij met mijn kalf niet hadt geploegd, gij zoudt mijn raadsel niet hebben uitgevonden. 19 Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem, en hij ging af naar de Askelonieten, en sloeg van hen dertig man; en hij nam hun gewaad, en gaf de wisselklederen aan degenen, die dat raadsel verklaard hadden. Doch zijn toorn ontstak, en hij ging op in zijns vaders huis. 20 En de huisvrouw van Simson werd zijns metgezels, die hem vergezelschapt had. Het denkbeeld, dat dit hoofdstuk ons geeft van Simson, is niet wat men verwacht zou hebben van iemand, die door de bijzondere aanwijzing van de hemel een Nazireeër Gods en een verlosser van Israël was, en toch is hij beide in werkelijkheid geweest.

Hier is:

I. Simsons dingen naar de hand van een dochter van de Filistijnen, en zijn huwelijk met haar, vers 1- 5, 7, 8 .
II. Zijn verslaan van een leeuw, en de prijs, die hij in zijn dood lichaam vond vers 5, 6, 8, 9
III. Simsons raadsel aan zijn metgezellen opgegeven, vers 10-14, en opgelost door het verraad van zijn vrouw, vers 15-18.
IV. De gelegenheid welke hij hierdoor kreeg, om dertig Filistijnen te doden, vers 19, en zijn nieuwe verbintenis te verbreken, vers 20.

RICHTEREN 14:1-9

I. Onder de buitengewone leiding van Gods voorzienigheid zoekt Simson een aanleiding om met de Filistijnen te twisten, door in verwantschap met hen te komen. Een vreemde methode, maar Simson zelf was een raadsel een paradox van een man, die deed wat werkelijk groot en goed was, door middelen, die schijnbaar zwak en slecht waren, omdat hij bestemd was, niet om een voorbeeld voor ons te zijn (wij moeten wandelen naar wet en regel, niet naar voorbeelden) maar om een type te zijn van Hem, die, hoewel Hij geen zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt is en verschenen is in gelijkheid van het zondige vlees ten einde de zonde in het vlees te veroordelen en teniet te doen.

1. Als wij de onderhandelingen over Simsons huwelijk als een gewoon geval beschouwen kunnen wij opmerken: a. Dat het een zwakheid en dwaasheid van hem was om zijn genegenheid te vestigen op een dochter van de Filistijnen, de zaak scheen zeer onbetamelijk. Zal een man, die niet slechts een Israëliet is maar een Nazireeër, toegewijd aan God, begeren één te worden met een aanbidster van Dagon? Zal een man, die gestempeld is als een vurig beminnaar van zijn vaderland, een huwelijk aangaan met een vrouw, die tot de gezworen vijanden er van behoort? Hij zag deze vrouw, vers 1, en zij was bevallig in zijn ogen, vers 3. Het blijkt niet dat hij reden had om haar hetzij voor verstandig of deugdzaam te houden of dat zij op enigerlei wijze een hulpe kon zijn als tegenover hem, maar hij zag iets in haar gelaat, dat naar zijn smaak was, en daarom kon hij niet tevreden wezen, of zij moest zijn vrouw worden. Hij, die zich in de keus van een huisvrouw alleen laat leiden door zijn oog, en zich laat beheersen door zijn verbeelding zal het zichzelf te danken hebben indien hij later een Filistijnse in zijn armen houdt.

b. Toch was het wijs en goed van hem gehandeld, om zelf geen stap bij haar te doen om haar te verkrijgen, voordat hij zijn ouders bekend had gemaakt met de zaak. Hij deelde het hun mede, en verzocht hun haar tot een vrouw voor hem te nemen, vers 2. Hierin is hij een voorbeeld voor alle kinderen, in overeenstemming met de wet van het vijfde gebod. Kinderen behoren niet te huwen, geen stap te doen om tot een huwelijk te komen, zonder de raad en de toestemming van hun ouders, die dit wèl doen, zegt bisschop Hall, beroven zich van hun kindschap, en stellen hartstocht in de plaats van natuurlijke genegenheid. Ouders hebben een eigendomsrecht op hun kinderen, als zijnde een deel van henzelf. In het huwelijk wordt dit recht van eigendom overgedragen, want aldus luidt de wet voor deze betrekking, dat een man zijn vader en zijn moeder zal verlaten, en zijn vrouw aankleven, daarom is het niet slechts zeer onvriendelijk en ondankbaar, maar zeer onrechtvaardig, om dit eigendomsrecht te vervreemden zonder hun toestemming. Die zijn vader of zijn moeder berooft, zich aan hen ontsteelt, die hun nader en dierbaar is dan hun bezittingen, en zegt: het is geen overtreding, die is van de verdervende man een gezel, Spreuken 28:24.

c. Zijn ouders hebben wel gedaan met hem af te raden om aldus een ander juk aan te trekken met de ongelovigen. Laat hen, die de Godsdienst belijden, maar naar verwantschap haken met de onheiligen, een huwelijk aangaande met iemand uit een gezin, waarin, naar zij reden hebben te denken, de vreze Gods noch de aanbidding Gods is, luisteren naar de redenering van Simsons ouders, en haar toepassen op zichzelf: "Is er geen vrouw onder de dochteren van uw broederen, of, zo er geen is van onze eigen stam, geen onder mijn volk, geen Israëlietische, die u behagen kan, of die gij uw genegenheid waardig kunt achten, dat gij een vrouw van de Filistijnen moet huwen? In de oude wereld hebben Gods zonen zichzelf en hun geslacht verdorven en ten ondergang gebracht, en met hen geheel die waarlijk oorspronkelijke kerk, door te huwen met de dochteren van de mensen, Genesis 6:2. God had aan het volk van Israël verboden om huwelijken aan te gaan met hen, die tot aan de vloek gewijde volken behoorden, en tot deze behoorden de Filistijnen, Deuteronomium 7:. 3.

d. Indien er geen bijzondere reden voor geweest was, dan zou het zeker onvoegzaam in hem geweest zijn om op zijn keus aan te dringen, en in hen, om er ten slotte in toe te stemmen. Maar hun liefdevol toegeven, hun zich schikken naar zijn genegenheid, kan als een beeld beschouwd worden voor ouders, om niet op onredelijke wijze de keus van hun kinderen tegen te staan, hun toestemming niet te weigeren, inzonderheid niet aan hen, die plichtmatig en intijds er om gevraagd hebben, indien zij er geen gegronde reden voor hebben. Gelijk kinderen hun ouders gehoorzaam moeten zijn in de Heere, zo moeten ouders hun kinderen niet tergen opdat zij niet moedeloos worden. In zijn onderworpenheid aan zijn ouders, hun toestemming vragende, en niet handelende voordat hij haar verkregen had, was deze Nazireeër niet slechts een voorbeeld voor alle kinderen, maar ook een type van het heilig kind Jezus, die met Zijn ouders afging naar Nazareth (vanwaar Hij een Nazarener genoemd werd) en hun onderdanig was, Lukas 2:51.

2. Maar dit huwelijksverdrag wordt uitdrukkelijk gezegd van de Heere te zijn, vers 4. Niet slechts heeft God het later zo geleid en bestuurd, dat het Zijn doeleinden tegen de Filistijnen heeft gediend, maar Hij heeft het in Simsons hart gegeven om deze keus te doen opdat hij gelegenheid zocht van de Filistijnen. Het was op zichzelf geen kwaad, dat hij een Filistijnse vrouw huwde. Het was verboden vanwege het gevaar van geschaad te worden door afgodendienaars, daar er nu niet alleen geen gevaar van die aard was, maar een gewenste gelegenheid geboden werd om hun die schade te veroorzaken, die goede dienst zou bewijzen aan Israël, kon hem zeer goed vrijstelling van de wet verleend worden. In hoofdstuk 13:25 was gezegd, dat de Geest van de Heere hem bij tijd en wijlen begon te drijven, en wij hebben reden te denken dat hij zelf bemerkte, dat die Geest hem dreef, toen hij die keuze deed, en dat hij anders toegegeven zou hebben aan de wens van zijn ouders, die hem dit huwelijk afraden, en dat zij ook ten slotte hun toestemming niet gegeven zouden hebben, indien hij hen er niet van overtuigd had, dat het van de Heere was. Dit zou hem in bekendheid brengen met de Filistijnen, hem omgang met hen bezorgen, en hierdoor zou hij zodanige gelegenheid krijgen om hen te kwellen, als hem anders niet geboden zou worden. Het schijnt dat de wijze, waarop de Filistijnen Israël verdrukten, niet was door grote legers maar door de geheime invallen van hun reuzen en kleine benden van plunderaars, op diezelfde wijze moest Simson dus met hen handelen. Laat hem door zijn huwelijk slechts toegang onder hen verkrijgen, en hij zal hun tot een prikkel worden in hun zijde. Daar Jezus Christus ons moest verlossen van de tegenwoordige boze wereld, en er de vorst van moest uitwerpen, heeft Hij haar zelf bezocht, hoewel zij vol was van besmetting en vijandschap, en, door een lichaam aan te nemen, heeft Hij er zich in zekere zin aan verwant, opdat Hij onze geestelijke vijanden zou verderven, en Zijn arm ons heil en verlossing zou werken.

II. Door een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid wordt Simson opgewekt en aangemoedigd om de Filistijnen aan te vallen. Daar dit de dienst was, waartoe hij door God was bestemd, heeft Hij, toen Hij hem er toe riep, hem door twee voorvallen er toe instaat gesteld.

1. Door hem op een reis naar Thimnath de kracht te geven, om een leeuw te doden vers 5, 6. Velen weigeren de dienst, die zij zouden kunnen doen, omdat zij zich niet bewust zijn van hun kracht. God laat aan Simson weten wat hij in de kracht van de Geest van de Heere zou kunnen doen, opdat hij nooit bevreesd zou zijn om zelfs de grootste moeilijkheden onder de ogen te zien. David die het verderf van de Filistijnen moest voltooien moest zijn kracht eerst aan een leeuw en een beer beproeven, waaruit hij dan kon afleiden wat wij veronderstellen, dat ook Simson er uit afgeleid heeft, dat de onbesneden Filistijnen gelijk een van die zullen zijn, 1 Samuel 17:36. a Simsons ontmoeting van de leeuw was gevaarlijk. Het was een jonge

leeuw, een van de meest woeste soort, die hem aanviel, brullende naar zijn prooi, en zijn oog inzonderheid op hem richtende, hij was brullende hem tegemoet. Hij was geheel alleen in de wijngaarden, waarheen hij van zijn vader en moeder was afgedwaald, (die op de grote weg waren gebleven) waarschijnlijk om druiven te eten. Kinderen bedenken niet hoe zij zich blootstellen aan de briesenden leeuw, die hen zoekt te verslinden, als zij uit dwaze zucht naar vrijheid wegdwalen van onder het oog en de bescherming van hun voorzichtige, vrome ouders. En jonge lieden bedenken ook niet welke leeuwen er in de wijngaarden schuilen, de wijngaarden van rode wijnen, even gevaarlijk als adders onder het groene gras. Had Simson die leeuw ontmoet op de weg, hij zou meer reden hebben gehad om beide van God en de mensen hulp te verwachten, dan hier in deze eenzame, afgelegen wijngaarden. Maar er was een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid in, en, hoe gevaarlijker de ontmoeting was: b. Hoe heerlijker de overwinning is geweest. Zij werd zonder enige moeite verkregen, hij wurgde de leeuw en scheurde zijn keel even gemakkelijk als hij het een geitenbokje zou gedaan hebben, maar toch zonder enig werktuig, niet slechts had hij geen zwaard of boog, maar niet eens een stok of een mes, er was niets in zijn hand. Christus is de briesenden leeuw aangevallen bij het begin van Zijn openbare bediening, en heeft hem overwonnen, Mattheüs 4:1 en verv, en daarna heeft Hij de overheden en machten uitgetogen en in Hemzelf over hen getriomfeerd, zoals sommigen die tekst, Coloss. 2:15, lezen, door generlei werktuig. Hij is verhoogd in Zijn sterkte. Hetgeen zeer veel bijdroeg tot de glorie van Simsons overwinning over de leeuw, was dat, toen hij die heldendaad had verricht, hij er niet op snoefde, ja niet eens aan zijn vader en moeder te kennen gaf wat hij gedaan had, menigeen zou het spoedig door het gehele land bekend gemaakt hebben. Bescheidenheid en nederigheid vormen de schitterendste kroon voor grote heldendaden.

2. Door hem op de volgende reis te voorzien van honing uit het lichaam van de leeuw, vers 8, 9. Toen hij de volgende maal afkwam, om zijn bruiloft te gaan vieren, en zijn ouders hem vergezelden, had hij de nieuwsgierigheid om zich ter zijde af te wenden naar de wijngaard, waar hij de leeuw gedood had, misschien wel om door het zien van deze plaats, bewogen te worden door de zegen van die grote uitredding, en er Gode plechtige dankzegging voor te brengen. Het is goed om ons aldus Gods vroegere gunstbewijzen te herinneren. Daar vond hij nu het dode lichaam van de leeuw, de roofvogels of andere roofdieren hadden er waarschijnlijk het vlees van gegeten, en in het geraamte had een zwerm bijen een honigraat gemaakt en met honing gevuld, honing was een van de voornaamste voortbrengselen van Kanaän, er was daar zo'n overvloed van, dat van het land gezegd werd overvloeiende te zijn van melk en honing. Simson, die meer dan wie het ook zij recht had op die honigraat, grijpt hem met zijn handen. Dit veronderstelt een ontmoeting of botsing met de bijen, maar hij, die de klauwen van de leeuw niet vreesde, had geen reden om voor haar angels bevreesd te zijn. Evenals hij door zijn overwinning over de leeuw aangemoedigd was om de reuzen van de Filistijnen tegen te treden als er gelegenheid voor was, in weerwil van hun sterkte en woestheid, zo werd hem door zijn verdrijven van de bijen geleerd niet te vrezen voor de menigte van de Filistijnen, al "zouden zij hem omringen als bijen, zal hij hen toch in de naam van de Heere neerslaan," Psalm 118:12. Van de honing, die hij hier vond:

a. At hij zelf, niets ondervragende om des gewetens wil, want het dode gebeente van een onrein dier bracht niet, zoals het dode lichaam van een mens, ceremoniële onreinheid mede. Johannes de Doper, de Nazireeër van het Nieuwe Testament, leefde van wilde honing.
b. Gaf hij aan zijn ouders, en zij aten er van, hij heeft niet alles zelf opgegeten. "Hebt gij honing gevonden, eet dat u genoeg is, en niet meer," Spreuken 25:16. Hij liet zijn ouders met hem delen. Kinderen behoren hun oudere wedervergelding te doen met de vruchten van hun eigen vlijt, en aldus in hun eigen huis Godzaligheid oefenen 1 Timotheüs 5:4. Laat hen, die

door de genade Gods zelf lieflijkheid hebben gevonden in de Godsdienst, hun ervaring mededelen aan hun vrienden en betrekkingen, en hen uitnodigen om er met hen in te komen deren. Hij zei aan zijn ouders niet vanwaar hij deze honing had, uit vrees dat zij er dan uit gewetensbezwaar niet van zouden willen eten. Bisschop Hall merkt hier op dat diegenen minder wijs en meer nauwgezet zijn dan Simson die Gods gaven weigeren te gebruiken, omdat zij ze in slechte vaten vinden. Honing is nog honing, al is hij ook in een dode leeuw. Onze Heere Jezus Satan, die briesende leeuw, overwonnen hebbende, vinden de gelovigen honing in het dode lichaam, overvloedige kracht en verzadiging uit die overwinning, genoeg voor henzelf en voor al hun vrienden.

RICHTEREN 14:10-20
Wij hebben hier een bericht van Simsons bruiloft, en de gelegenheid, die hij er door kreeg om slaags te raken met de Filistijnen.

1. Simson gedroeg zich naar de gewoonte van het land door een feest aan te richten voor zijn bruiloft, dat zeven dagen aanhield, vers 10. Hoewel hij een Nazireeër was wilde hij toch voor een zaak van die aard niet zonderling schijnen, maar deed zoals de jongelingen plachten te doen bij zulke gelegenheden. Het behoort niet tot de Godsdienst om ons aan te kanten tegen de onschuldige gewoonten van de plaats, waarin wij wonen, ja meer, het is een versmaadheid voor de Godsdienst indien zij, die hem belijden, rechtmatige aanleiding geven aan anderen, om hen gierig, gluiperig en enghartig te noemen. Een goed man moet er naar streven om zich, in de besten zin van hte woord, een goed metgezel te tonen.

II. De bloedverwanten van zijn vrouw bewezen hem de gewone beleefdheid van de plaats bij deze gelegenheid, en brachten dertig jongelingen tot hem om hem gedurende het feest gezelschap te houden, en hem als bruidsjonkers te dienen. Als zij hem zagen, vers 11, zagen welk een schoon man hij was, en hoe bevallig en vernuftig een voorkomen hij had, brachten zij deze jongelingen tot hem om hem eer te bewijzen en van zijn omgang te profiteren, terwijl hij onder hen verbleef. Of liever, als zij hem zagen, zagen welk een sterk, kloek man hij was, brachten zij deze tot hem, schijnbaar om zijn metgezellen te zijn, maar in werkelijkheid om een wacht bij hem te wezen en hem te bespieden. Zij waren reeds naijverig genoeg op hem, maar zij zouden het nog meer geweest zijn, indien zij van zijn overwinning over de leeuw geweten hadden, die hij dus zorgvuldig voor hen verborgen hield. In de gunsten van de Filistijnen is dikwijls de een of andere boze bedoeling verborgen.

III. Om het gezelschap te onderhouden, stelt Simson hun een raadsel voor en gaat een weddenschap met hen aan, dat zij het in geen zeven dagen kunnen raden, vers 12-14. Het schijnt een aloud gebruik te zijn geweest, om bij zulke gelegenheden, als vrienden bij elkaar waren op onschuldige wijze vrolijk onder elkaar te zijn, en niet al de tijd in vervelend eten en drinken door te brengen, zoals bisschop Patrick het uitdrukt, of in een andere bevrediging van de zinnen, zoals muziek en dans of toneelvoorstellingen, maar vragen voor te stellen, waardoor verstand en vernuft op de proef gesteld en geoefend werden. Dit betaamt aan mannen wijze mannen, die prijs stellen op verstand en wetenschap, maar zeer ongelijk hieraan zijn de schandelijke en erger dan dierlijke feestvieringen van deze ontaarden tijd, waarbij slechts de beker rondgaat en zogenaamd op de gezondheid gedronken wordt totdat het verstand verdronken is en de wijsheid verdwijnt.

1. Simsons raadsel was van zijn eigen vinding, want het was zijn eigen heldendaad, die er het onderwerp van was. Spijze ging uit van de eter, en zoetigheid ging uit van de sterke. Los mijn raadsel op, wat is er de betekenis van? Roofdieren leveren geen spijs op voor de mens, en toch

kwam er voedsel uit de verslinder, en dieren, die sterk zijn, terwijl zij nog leven, zullen gewoonlijk sterk rieken en op allerlei wijze walgelijk zijn als zij dood zijn zoals dit met paarden het geval is, en toch uit de sterke of uit de bittere, zoals de Syrische en Arabische overzettingen luiden, kwam zoetigheid. Als zij nu slechts zoveel verstand hadden om te bedenken welke eter de sterkste en welke spijs het zoetst is, zij zouden het raadsel uitgevonden hebben, en noch leeuwen noch honing waren vreemd aan hun land, zodat de gedachte er aan wèl bij hen kon opkomen. De oplossing van het raadsel zou hem gelegenheid hebben gegeven om hen te vermaken met het verhaal van het voorval, dat er de aanleiding toe was. Dit raadsel is toepasselijk op velen van de methoden van de Goddelijke voorzienigheid en genade. Als God door Zijn besturende voorzienigheid uit kwaad goed doet voortkomen voor Zijn kerk en Zijn volk, als hetgeen hun ondergang dreigde, tot hun voordele blijkt te zijn, als hun vijanden hun dienstbaar worden gemaakt, en de grimmigheid van de mensen God loffelijk maakt, dan komt spijs uit de eter, en zoetigheid uit de sterke. Zie Filipp. 1:12.

2. Zijn weddenschap was hoger voor hem dan voor hen, daar hij alleen was tegenover dertig. Die weddenschap was niet op Gods voorzienigheid. of op de kansen van dobbelsteen of kaart, maar op hun vernuft, en was dus slechts een eervolle beloning voor verstand en vernuft en een schande voor domheid.

IV. Toen zijn metgezellen het raadsel niet konden verklaren, dwongen zij zijn vrouw om de uitlegging er van uit hem te verkrijgen, vers 15. Of zij nu wezenlijk beperkt van verstand waren, of toen slechts onder een bijzondere verblindheid waren, vreemd is het dat in al die tijd geen van de dertig op zo eenvoudig een zaak kon komen als: Wat is zoeter dan honing, en wat is sterker dan een leeuw? In vernuft, zowel als in zeden en manieren, schijnen zij barbaars te zijn geweest, voorzeker was het barbaars van hen om de bruid te dreigen, dat zij haar en haars vaders huis met vuur zouden verbranden als zij geen pogingen aanwendde bij de bruidegom om de oplossing uit hem te krijgen. Kon er iets meer dom en onmenselijk zijn? Het was laag genoeg om scherts tot ernst te maken, en zij waren een beschaafden omgang onwaardig, die, om hun onwetendheid niet te bekennen en zo klein een weddenschap niet te verliezen, de toevlucht wilden nemen tot geweld, en het zou toch ook hun eer niet gered hebben om de oplossing van het raadsel te geven, als hun die oplossing eerst was meegedeeld. En nog schandelijker was het om Simsons huisvrouw aan te zetten om haar eigen man te verraden, en te eisen dat zij meer zou geven om hen dan om hem. Nu zij gehuwd was, moest zij haar volk vergeten. Maar het onmenselijkst van alles was te dreigen, dat, zo zij niet bij haar man kon overmogen, zij haar en al haar bloedverwanten met vuur zouden verbranden, en dat alles uit vrees, dat zij ieder de waarde zouden verliezen van een lijnwaadskleed en een wisselkleed. Hebt gijlieden ons genodigd om het onze te bezitten? Diegenen moeten geen weddenschap aangaan, die niet met meer kalmte kunnen verliezen dan dezen.

V. Door onredelijk aandringen verkrijgt zijn vrouw de sleutel van het raadsel van hem. Het was op de zevende dag, dat is: de zevende dag van de week, (zoals Dr. Lightfoot gist) maar op de vierden van het feest, dat zij aanzoek bij haar deden, om haar man te verlokken, vers 15, en zij deed het:

1. Met veel list en beleid, vers 16, voorgevende niet te geloven dat hij haar liefhad tenzij hij haar hierin ter wille was. Zij wist, dat hij het niet kon dragen, dat zij twijfelde aan zijn liefde, zo er dus iets was, dat een werking op hem kon doen, dan was dit het. Gij haat mij maar, en hebt mij niet lief, indien gij mij dit weigert, terwijl hij veel meer reden had te zeggen: "Gij haat mij maar, en hebt mij niet lief, indien gij er nog verder op aandringt." En opdat zij dit niet als een proef of bewijs van zijn genegenheid zou houden, verzekert hij haar, dat hij het aan

zijn eigen ouders niet heeft gezegd, niettegenstaande het vertrouwen, dat hij in hen stelde. Als dit nu niet helpt, dan zal zij het met de krachtige welsprekendheid van tranen beproeven, zij weende voor hem op de zevende van de dagen waarop zij deze bruiloft hadden, liever de vrolijkheid bedervende, dat de tranen van de bruid ongetwijfeld doen zouden, dan haar doel niet te bereiken en haar landgenoten te verplichten, vers 17.

2. Met groot succes. Haar aanhoudend dringen moede zijnde, zei hij haar wat de betekenis was van het raadsel, en hoewel zij naar wij kunnen veronderstellen geheimhouding beloofde, hem verzekerde dat, zo hij het haar slechts mededeelde, zij het aan niemand zeggen zou, heeft zij het toch terstond de kinderen van haar volk verklaard. Hij kon ook niets beters verwachten van een Filistijnse vrouw, inzonderheid als de belangen van haar volk er ook maar in het minst mee gemoeid waren. Zie Micha 7:5, 6. Het raadsel wordt ten slotte ontraadseld, vers 18. Wat is zoeter dan honing, of een betere spijze? Spreuken 24:13. Wat is sterker dan een leeuw, of een groter verslinder? Simson erkent grootmoedig dat zij de weddenschap gewonnen hebben, hoewel hij gegronde reden had om het te betwisten, omdat zij het raadsel niet verklaard hadden, zoals de overeenkomst was, vers 12, maar het hun verklaard was. Maar hij vond slechts goed hun dit te zeggen: Zo gij met mijn kalf niet hadt geploegd, geen gebruik hadt gemaakt van uw invloed op mijn vrouw gij zoudt mijn raadsel niet hebben uitgevonden. Satan zou ons in zijn verzoekingen het kwaad niet kunnen doen, dat hij ons doet, indien hij niet ploegde met het kalf van onze eigen verdorven natuur.

VI. Simson betaalt zijn weddenschap aan deze Filistijnen met de roof van anderen van hun landgenoten, vers 19. Hij nam deze gelegenheid waar om met de Filistijnen te twisten, ging af naar Askelon, een van hun steden, waar, naar hij wist een groot feest gevierd werd omtrent deze tijd, waarop velen samenkwamen uit wie hij dertig man uitkoos, hen versloeg hun klederen nam, en ze gaf aan hen, die het raadsel verklaard hadden. Zodat, bij het opmaken van de balans, de Filistijnen de verliezers waren, want een van de levens, die zij verloren, was al de klederen waard, die zij hadden gewonnen. De Geest van de Heere werd vaardig over hem, zowel om hem te machtigen als om hem bekwaam te maken dit te doen. Eindelijk. Dit blijkt een goede gelegenheid om Simson los te maken van zijn nieuwe verwanten. Hij zag hoe zijn metgezellen hem hebben bedrogen, en hoe zijn vrouw hem had verraden, en daarom ontstak zijn toorn, vers 19. Beter in toorn te zijn ontstoken tegen de Filistijnen, dan hen te beminnen, als wij ons met hen verenigen, dan zijn wij het meest in gevaar om door hen verstrikt te worden. En deze slechte behandeling onder hen ondervonden hebbende, ging hij op naar zijns vaders huis.
Het zou goed voor ons zijn, indien de onvriendelijkheid die wij ervaren van de wereld, en onze teleurstelling in haar, die goede uitwerking op ons had, dat het ons uitdrijft om door geloof en gebed terug te keren naar het huis van onze hemelse Vader, om daar te rusten. De ongemakken, die wij op onze weg ontmoeten, moeten ons ons thuis doen liefhebben en doen verlangen om er te zijn. Niet zodra was hij heengegaan, of zijn vrouw werd aan een ander gegeven, vers 20. In plaats van hem om vergeving te vragen voor het kwaad, dat zij hem gedaan had, toen hij er haar zijn rechtmatigen toorn over te kennen gaf, door zich slechts voor een tijd van haar te onttrekken, huwt zij terstond hem, die de voornaamste van zijn gasten is geweest, de vriend van de bruidegom, die zij misschien maar al te liefhad en maar al te graag wilde verplichten, toen zij haar echtgenoot er toe bracht om haar het raadsel te verklaren. Zie hoe weinig er op de mens te vertrouwen is, als diegene onze vijanden blijken te zijn, die wij als vrienden hebben behandeld.

HOOFDSTUK 15

1 En het geschiedde na sommige dagen, in de dagen van de tarweoogst, dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje, en hij zeide: Laat mij tot mijn huisvrouw ingaan in de kamer; maar haar vader liet hem niet toe in te gaan. 2 want haar vader zeide: Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet, zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven. Is niet haar kleinste zuster schoner dan zij? Laat ze u toch zijn in de plaats van haar. 3 Toen zeide Simson tot henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe. 4 En Simson ging heen, en ving driehonderd vossen; en hij nam fakkelen, en keerde staart aan staart, en deed een fakkel tussen twee staarten in het midden. 5 En hij stak de fakkelen aan met vuur, en liet ze lopen in het staande koren der Filistijnen; en hij stak in brand zowel de korenhopen als het staande koren, zelfs tot de wijngaarden en olijfbomen toe. 6 Toen zeiden de Filistijnen: Wie heeft dit gedaan? En men zeide: Simson, de schoonzoon van de Thimniet, omdat hij zijn huisvrouw heeft genomen, en heeft haar aan zijn metgezel gegeven. Toen kwamen de Filistijnen op, en verbrandden haar en haar vader met vuur. 7 Toen zeide Simson tot hen: Zoudt gij alzo doen? Zeker, als ik mij aan u gewroken heb, zo zal ik daarna ophouden. 8 En hij sloeg hen, de schenkel en de heup, met een groten slag; en hij ging af, en woonde op de hoogte van de rots Etam. 9 Toen togen de Filistijnen op, en legerden zich tegen Juda, en breidden zich uit in Lechi. 10 En de mannen van Juda zeiden: Waarom zijt gijlieden tegen ons opgetogen? En zij zeiden: Wij zijn opgetogen om Simson te binden, om hem te doen, gelijk als hij ons gedaan heeft. 11 Toen kwamen drie duizend mannen af uit Juda tot het hol der rots Etam, en zeiden tot Simson: Wist gij niet, dat de Filistijnen over ons heersen? Waarom hebt gij ons dan dit gedaan? En hij zeide tot hen: Gelijk als zij mij gedaan hebben, alzo heb ik hunlieden gedaan. 12 En zij zeiden tot hem: Wij zijn afgekomen om u te binden, om u over te geven in de hand der Filistijnen. Toen zeide Simson tot hen: Zweert mij, dat gijlieden op mij niet zult aanvallen. 13 En zij spraken tot hem, zeggende: Neen, maar wij zullen u wel binden, en u in hunlieder hand overgeven; doch wij zullen u geenszins doden. En zij bonden hem met twee nieuwe touwen, en voerden hem op van de rots. 14 Als hij kwam tot Lechi, zo juichten de Filistijnen hem tegemoet; maar de Geest des HEEREN werd vaardig over hem; en de touwen, die aan zijn armen waren, werden als linnen draden, die van het vuur gebrand zijn, en zijn banden versmolten van zijn handen. 15 En hij vond een vochtig ezelskinnebakken, en hij strekte zijn hand uit, en nam het, en sloeg daarmede duizend man. 16 Toen zeide Simson: Met een ezelskinnebakken, een hoop, twee hopen, met een ezelskinnebakken heb ik duizend man geslagen.

17 En het geschiedde, als hij geëindigd had te spreken, zo wierp hij het kinnebakken uit zijn hand, en hij noemde dezelve plaats Ramath-lechi. 18 Als hem nu zeer dorstte, zo riep hij tot de HEERE, en zeide: Gij hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven; zou ik dan nu van dorst sterven, en vallen in de hand dezer onbesnedenen? 19 Toen kloofde God de holle plaats, die in Lechi is, en er ging water uit van dezelve, en hij dronk. Toen kwam zijn geest weder, en hij werd levend. Daarom noemde hij haar naam: De fontein des aanroepers, die in Lechi is, tot op dezen dag. 20 En hij richtte Israël, in de dagen der Filistijnen, twintig jaren.

Toen Simson naar een verbintenis dong met de Filistijnen, heeft hij slechts gelegenheid van hen gezocht, Hoofdstuk 14:4. Nu hebben wij hier een verder bericht van de gelegenheden, die hij aangreep om hen te verzwakken en wraak aan hen te doen over Israëls twisten, niet over zijn eigen twist. Alles is hier verrassend. Indien iets ongelooflijk zou geacht worden, omdat het onmogelijk is, dan moeten wij ons herinneren, dat bij God niets onmogelijk is, en dat het was door de Geest des Heeren die vaardig over hem werd dat hij bestuurd en in staat was gesteld tot deze ongewone wijze van oorlogvoeren.

I. De valsheid en het verraad van zijn vrouw en haar vader gaven hem aanleiding om hun koren te verbranden vers 1-5.
II De barbaarse wreedheid van de Filistijnen, gepleegd aan zijn vrouw en haar vader, was een aanleiding voor hem om een grote slachting onder hen aan te echten, vers 6-8.

III. Het verraad van zijn eigen landgenoten, die hem gebonden aan de Filistijnen overleverden, gaf hem gelegenheid om duizend Filistijnen te doden met een vochtig ezelskinnebakken vers 17.
IV. Uit de benauwdheid, waarin hij toen was wegens gebrek aan water, nam God gelegenheid om hem gunst te betonen door hem bijtijds van water te voorzien, vers 18-20.

RICHTEREN 15:1-8
I. Hier is Simsons terugkeer tot zijn vrouw die hij in misnoegen had verlaten, wellicht niet vernomen hebbende, dat zij aan een ander als vrouw was gegeven. Toen zijn toorn een weinig tot tot bedaren was gebracht, kwam hij tot haar terug, bezocht hij haar met een geitenbokje, vers 1. De waarde van het geschenk was gering, maar het was bedoeld als een teken van verzoening, en werd misschien toen als zodanig gebruikt, als personen die een geschil met elkaar hadden, weer samen kwamen. Hij zond haar dit om er in haar vertrekken een avondmaaltijd van te houden met haar, en zij met hem, en aldus weer op goede en vertrouwelijke voet met haar te zijn. Het was edelmoedig van Simson dat hij dit deed, hoewel hij de beledigde partij was, en de meerdere, aan wie zij verplicht was om vrede te verzoeken, en zij de eerste stappen had moeten doen om een verzoening teweeg te brengen. Als er onenigheid is onder verwanten, dan moeten diegenen als de verstandigste beschouwd worden en als de beste, die het eerst bereid zijn beledigingen te vergeten en te vergeven en zich om des vredes wil neer te buigen.

II. De teleurstelling, die hij ondervond. Haar vader weigerde hem tot haar toe te laten, want waarlijk: hij had haar aan een ander uitgehuwelijkt, vers 2. Hij poogt:

1. Zich te rechtvaardigen in dit onrecht door hem begaan. Ik sprak zeker dat gij haar ganselijk haatte". Het was een zeer slechte opinie, die hij van Simson had, die Nazireeër afmetende naar het gewone karakter van de Filistijnen. Kon hij erger van hem denken dan te menen, dat hij, omdat hij rechtvaardig vertoornd was op zijn vrouw, haar daarom ganselijk moest haten, of omdat hij reden had gevonden om voor een tijdje naar het huis van zijn vader terug te keren, hij haar daarom voor altijd wilde verlaten? Toch is dit alles wat hij ter verontschuldiging van het onrecht heeft te zeggen. Aldus gebruikte hij de zwaarste ijverzucht tot een dekmantel voor de ergerlijkste roverij. Maar het zal voor ons kwaad doen niet helpen te zeggen: Wij dachten dat anderen kwaad in de zin hadden."

2. Hij poogt Simson tevreden te stellen, door hem zijn jongere dochter aan te bieden, die Simson, naar hij dacht, wel zou aannemen, omdat zij de mooiste was, ter vergoeding van het hem aangedane onrecht. Zie welke verwarring diegenen in hun gezinnen aanrichten, die niet door de vreze Gods en door Zijn wet geregeerd en bestuurd worden, deze week een dochter ten huwelijk gevende aan de een, en in de volgende week aan een ander, eerst een dochter gevende aan een, en dan aan een andere man. Simson wees het voorstel met verachting af, hij wist beter dan om een vrouw tot haar zuster te nemen, Leviticus 18:18.

III. Simsons wraak op de Filistijnen wegens dit hem aangedane onrecht. Had hij bedoeld hierin slechts voor zijn eigen zaak op te komen hij zou zijn medeminnaar uitgedaagd hebben en alleen hem en zijn schoonvader gestraft hebben. Maar hij beschouwt zich als een openbaar persoon, en de belediging als aangedaan aan geheel het volk van Israël, want waarschijnlijk hebben zij hem die smaad aangedaan, omdat hij tot dat volk behoorde, en er genoegen in gevonden, en daarom besluit hij de Filistijnen kwaad te doen, en twijfelt er niet aan dat de behandeling, die hij van hen ondervonden heeft, er hem in zal rechtvaardigen vers 3. Ik ben ditmaal onschuldig aan de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe. Hij had gedaan wat hem

betaamde in zijn aanbod van verzoening met zijn vrouw, daar zij die verzoening echter onmogelijk heeft gemaakt, konden zij hem niet kwalijk nemen, zo hij zijn rechtmatige toorn aan de dag legde. Als geschillen ontstaan, dan behoren wij onze plicht te doen om ze te beëindigen, en dan zullen wij, welke boze gevolgen er verder uit mogen voortkomen, onberispelijk zijn. Simson manier om wraak aan hen te oefenen was hun korenvelden in brand te steken, waardoor het land erg verzwakt en verarmd zou worden, vers 4, 5.

1. De methode, die hij hiertoe aanwendde was zeer vreemd. Hij zond honderd en vijftig paar vossen, staart aan staart gebonden, in de korenvelden, ieder paar had een aangestoken fakkel tussen hun staarten, waardoor zij, verschrikt zijnde, een toevlucht zochten in de korenvelden, en er aldus de brand in staken. Op die wijze zou het vuur op vele plaatsen tegelijk uitbreken, waardoor men het niet meester kon worden, inzonderheid als het des nachts gedaan werd, hetgeen zeer waarschijnlijk is. Hij zou hiertoe mannen hebben kunnen gebruiken, maar misschien kon hij geen Israëlieten genoeg vinden, die de moed hadden om het te doen, en hij zelf kon het slechts op een plaats tegelijk doen, waardoor hij zijn doel niet kon bereiken. Nooit zien wij dat Simson voor zijn strijd gebruik maakt van mensen, hetzij dienstknecht of krijgsman, daarom verkoos hij om voor dit plan gebruik le maken van vossen als zijn brandstichters. Zij hadden Simson benadeeld door hun listen, hun slimheid en boosaardigheid, en nu vergeldt hij het hun door slimme vossen als vuurbranden te gebruiken. Door de geringheid en verachtelijkheid van de dieren, die hij gebruikte, bedoelde hij minachting te betonen aan de vijanden, tegen welke hij streed. Op deze krijgslist wordt dikwijls gezinspeeld, om te tonen hoe de tegenstanders van de kerk, die verschillende belangen en plannen hebben, en in andere opzichten geheel tegenover elkaar staan, en naar tegenovergestelde richtingen uitgaan, zich toch dikwijls verenigd hebben tot een vuurbrand in het een of ander gevloekte plan, om de kerk Gods te verwoesten, en inzonderheid om er het vuur van de verdeeldheid in te doen ontbranden.

2. Het kwaad, dat hij de Filistijnen hierdoor berokkende, was zeer groot. Het was in de tijd van de tarweoogst, vers 1, zodat het stro droog zijnde, spoedig de korenhopen in brand stak alsmede het nog staande koren en de wijngaarden en olijfbomen. Dit was een verderven van goede schepselen, maar waar andere daden van vijandschap geoorloofd zijn, wordt hier terecht ook het vernielen van voedsel toe gerekend. Als hij hun het leven mocht benemen, dan mocht hij hun ook hun levensmiddelen benemen, en God was er rechtvaardig in, het koren, en de most, en de olie, die zij voor Dagon hadden bereid als een spijsoffer voor hem, werden dus op hun tijd tot een brandoffer gemaakt aan God gerechtigheid.

IV. Het geweld van de Filistijnen tegen Simsons verraderlijke vrouw en haar vader. Vernemende dat zij Simson tot dit kwaad tegen het land hadden geprikkeld, viel het plebs op hen aan, en verbrandde hen met vuur, misschien wel in hun eigen huizen, vers 6. Simson zelf durfden zij niet aanvallen, en daarom hebben zij, met meer rechtvaardigheid wellicht dan zij er in bedoeld hebben, wraak geoefend aan hen, die, naar zij wèl moesten erkennen, hem reden hadden gegeven om vertoornd te zijn. In plaats van wraak te doen aan Simson, doen zij wraak voor hem, toen hij in aanmerking nemende de betrekking, waarin hij tot hen gestaan had, zichzelf niet op hen wilde wreken. Zie hier de hand in van Hem, van wie de wraak is, zij, die verraderlijk handelen, met hen zal verraderlijk gehandeld worden, en de Heere is bekend geworden door dit recht, dat Hij gedaan heeft, inzonderheid wanneer Hij, zoals hier, gebruik maakt van de vijanden van Zijn volk, als werktuigen om de twist van Zijn volk aan elkaar te wreken. Als een wrede Filistijn een valser, verraderlijker Filistijn verbrandt, "dan zal de rechtvaardige zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt," Psalm 58:11, 12. Aldus ‘zal de grimmigheid des mensen U loffelijk maken," Psalm 76:1-1. De Filistijnen hadden Simsons

huisvrouw gedreigd, haar en haars vaders huis met vuur te verbranden, Hoofdstuk 14:15, indien zij de verklaring van het raadsel niet uit hem wilde verkrijgen. Om zichzelf te redden en haar landgenoten te verplichten, verried zij haar man. En wat kwam daar nu van? Hetgeen zij vreesde, en waaraan zij door zonde zocht te ontkomen, geschiedde haar, zij en haars vaders huis werden met vuur verbrand, en het waren haar landgenoten, die zij met het onrecht, dat zij haar man aandeed, zocht te verplichten, die haar dit aandeden. Het kwaad dat wij door onwettige middelen zoeken te ontwijken, halen wij ons dikwijls zelf er mee over ons hoofd. Die aldus zijn leven zal willen behouden, zal het verliezen.

V. De gelegenheid, die Simson hieruit nam om hun nog groter kwaad te doen, en dat hun vlees en bloed raakte, vers 7, 8. "Hoewel gij hun dit gedaan hebt, en hiermede hebt getoond wat gij mij zoudt doen, zo het in uw macht was, zal mij dit niet weerhouden van u nog meer te kwellen." Of: "Hoewel gij, door dit te doen, denkt mij voldoening te hebben gegeven voor de mij aangedanen hoon, heb ik toch, als publiek persoon, nog voor Israëls zaak op te komen, en voor het onrecht, dat hun aangedaan is, ik zal mij aan u wreken, en als gij dan van uw beledigingen en onrecht aflaat, zo zal ik daarna ophouden, daar ik slechts Israëls verlossing op het oog heb." En zo sloeg hij hen de schenkel en de heup met een groten slag Wij veronderstellen dat de wonden, die hij hun toebracht, dodelijk waren, zoals wonden aan de heup of dij gewoonlijk zijn, en daarom vertalen wij het door een grote slachting. Sommigen denken dat hij hen slechts verminkte, en hen aldus ongeschikt maakte voor de krijgsdienst, zoals aan paarden de hakpees of kniepees werd doorgesneden. Het schijnt een uitdrukking te zijn, waardoor een verwoede aanval wordt aangeduid, ieder dodende, die hem voorkwam, of hij bracht hun een volkomen nederlaag toe, hij versloeg ruiters en voetknechten. Hij sloeg hen met al de kracht, die hij had, niet in zijn armen en handen maar in zijn heupen en dijen, hen schoppende en trappende, en hen aldus vernederende, "hij trad hen in zijn toorn en vertrapte hen in zijn grimmigheid," Jesaja 63:3. En toen hij dit gedaan had, trok hij zich terug in een natuurlijke vesting, op de hoogte van de rots Etam, waar hij wachtte om te zien of de Filistijnen door zijn tuchtiging gedwee waren geworden.

RICHTEREN 15:9-17

I. Hier zien wij Simson heftig vervolgd door de Filistijnen. Zij gingen allen tezamen, een geduchter legermacht dan zij op de been hadden gebracht toen Simson hen geslagen had de schenkel en de heup, en zij legerden zich in Juda, en verspreidden zich door het land om Simson te zoeken, die, naar zij gehoord hadden, die kant was uitgegaan, vers 9. Toen de mannen van Juda, die zich gedwee aan hun juk hadden onderworpen, er op pleitten, dat zij hun schatting betaald hadden, en dat niemand uit hun stam iets tegen hen misdaan had, erkenden zij volmondig dat zij met hun inval niets anders op het oog hadden dan Simson gevangen te nemen, zij wilden strijden tegen klein noch groot, maar alleen tegen die richter van Israël, vers 10, om hem te doen gelijk als hij ons gedaan heeft, dat is: hem slaan, de schenkel en de heup, zoals hij ons de schenkel en de heup heeft geslagen, oog om oog Hier was een leger, opgetrokken tegen één enkele man, maar hij was in zijn persoon een leger. Zo werd een gehele bende van mannen uitgezonden om onze Heere Jezus, die gezegende Simson, te grijpen, hoewel een tiende deel volstaan zou hebben nu Zijn ure was gekomen, en tienmaal meer niets uitgericht zouden hebben indien Hij zich niet had overgegeven.

II. Simson laaghartig verraden en overgeleverd door de mannen van Juda, vers 11. Waren zij van Juda? Ontaarde loten van die kloekmoedige stam. Volstrekt onwaardig waren zij om in hun standaard de leeuw uit de stam van Juda te voeren. Misschien waren zij ontevreden over Simson, omdat hij niet van hun stam was, uit dwaze gehechtheid aan hun verbeurde voorrang wilden zij liever verdrukt worden door de Filistijnen, dan verlost worden door een Daniet.

Door zulke naijver is de verlossing van de kerk dikwijls belemmerd geworden. Maar het was veeleer omdat zij bevreesd waren voor de Filistijnen, en hen tot elke prijs uit hun land wensten te zien. Indien hun moed niet volkomen terneergeslagen en verbroken was door hun zonden en hun benauwdheden, indien zij zich niet hadden overgegeven aan een geest van vadsigheid en sluimering, zij zouden deze gelegenheid hebben aangegrepen om zich het juk van de Filistijnen van de hals te schudden. Indien er het minste vonkje van verstand en kloekmoedigheid in hen was overgebleven, zij zouden, nu zij een dapper man als Simson hadden om hen aan te voeren stoutmoedig de strijd hebben aangebonden ter verkrijging van hun vrijheid, maar het is geen wonder dat zij, die zich tot de hel toe hadden verlaagd in de aanbidding van hun afgoden, Jesaja 57:9, zich aldus tot in het stof vernederden in onderworpenheid aan hun honende verdrukkers. De zonde ontmoedigt de mensen, ja zij verdwaast hen, en verbergt voor hun ogen de dingen, die tot hun vrede dienen. Simson is waarschijnlijk naar de grens van dat land gegaan, om zijn diensten aan te bieden, menende dat zijn broeders zouden verstaan, dat God door zijn hand hun verlossing geven zou, zoals Mozes dit gemeend heeft Handelingen 7:25.
Maar zij verwierpen hem, en:

1. Laakten hem op ondankbare, onwaardige wijze wegens hetgeen hij gedaan had, alsof hij hun grote schade en verlies had toegebracht. Zo worden zij dikwijls met ondank beloond, die hun land de grootste en gewichtigste diensten hebben bewezen. Zo heeft onze Heere Jezus vele goede werken gedaan, en zij stonden gereed Hem er voor te stenigen.

2. Verzochten hem, dat hij zich door hen zou laten binden en aan de Filistijnen overleveren. Lafhartige, ondankbare ellendelingen! Zij beminden hun boeien en hadden hun dienstbaarheid lief! Zo hebben de Joden onze Zaligmaker overgeleverd onder voorwendsel van te vrezen, dat de Romeinen anders zouden komen en hun plaats en volk wegnemen. In welk een lage, slaafse gezindheid redeneren zij: Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen? En wiens schuld was dat? Zij wisten dat de Filistijnen geen recht hadden om over hen te heersen, en zij zouden ook niet aan hen verkocht zijn, indien zij zich niet eerst zelf aan boosheden hadden verkocht.

III. Simson liet zich gedwee door zijn landgenoten binden, die hem toen aan zijn verwoede vijanden overleverden, vers 12, 13. Hoe gemakkelijk had hij hen van zich weg kunnen slaan, en de hoogte van zijn rots tegen deze drie duizend mannen kunnen verdedigen, en niemand hunner zou de handen aan hem hebben kunnen of durven slaan, maar hij heeft zich geduldig aan hen onderworpen:

1. Ten einde een voorbeeld te geven van grote zachtmoedigheid en nederigheid, gepaard aan grote kracht en moed, als een, die over zijn eigen geest heerst, weet hij zich te onderwerpen, zowel als te overwinnen 2. Opdat hij, overgeleverd zijnde aan de Filistijnen, gelegenheid zou hebben, om een grote slachting onder hen aan te richten.

3. Opdat hij een type zou zijn van Christus, die, nadat Hij getoond had wat Hij kon doen door hen ter aarde te werpen, die gekomen waren om Hem te grijpen, zich overgaf om gebonden te worden, en als een lam ter slachting te worden geleid. Simson rechtvaardigde zich in hetgeen hij aan de Filistijnen gedaan had: "Gelijk zij mij gedaan hebben, alzo heb ik hun gedaan, het was een daad van noodzakelijke gerechtigheid, en zij behoren er mij geen weervergelding voor te doen, want zij zijn begonnen." Hij komt overeen met de mannen van Juda, dat zij, als hij zich in hun handen overgeeft, niet zelf op hem zullen aanvallen, want dan zou hij in verzoeking zijn om op hen aan te vallen, waarvan hij zeer afkerig was. Dit beloven zij hem,

vers 13 en toen onderwierp hij zich. De mannen van Juda zijn verraders zijnde, waren zij in waarheid zijn moordenaars, zelf wilden zij hem niet doden, maar zij deden wat erger was, zij gaven hem over in de handen van de onbesneden Filistijnen, die, naar zij wisten, erger zouden doen dan hem doden, hem ten dode zouden mishandelen en kwellen. Misschien dachten zij wat, naar sommiger mening, Judas gedacht heeft, toen hij Christus verried, dat hij zich door zijn grote kracht wel uit hun handen zou redden, maar zo hij dit deed dan was niet aan hun te danken, indien zij dachten dat hij het zou doen, dan hadden zij ook moeten denken, dat hij ook hen kon en wilde verlossen, zo zij hem wilden aankleven en hem tot hun hoofd wilden maken. Rechtvaardig wordt hun ellende nog gerekt, die, om hun ergste vijanden te verplichten, aldus hun beste vriend mishandelen. Nooit waren mensen zo verdwaasd, behalve zij, die evenzo onze gezegende Zaligmaker behandeld hebben.

IV. Simson, zijn zaak tegen de Filistijnen verdedigd hebbende, werd toen aan hen overgeleverd, stevig gebonden met twee nieuwe touwen. Toen de Filistijnen hem onder zich hadden, juichten zij hem tegemoet, vers 14. En zo zouden zij, triomferende in hun succes en hem horende, op hem geschoten hebben, zoals hun schutters op Saul geschoten hebben indien God hun handen niet vaster gebonden had, dan de mannen van Juda de zijnen gebonden hadden om hem onmiddellijk te doden, veeleer dan horende juichkreten tegen hem aan te heffen en hem tijd te geven om zichzelf te helpen. Maar hun gerustheid en hun blijdschap waren een voorteken van hun verderf. Toen zij juichten over hem als een overwonnene, in het vaste vertrouwen dat zij hem nu geheel in hun macht hadden, toen werd de Geest des Heeren vaardig over hem, en bezielde hem met meer dan gewone kracht en vastberadenheid. Aldus aangevuurd:

1. Bevrijdde hij zich terstond van zijn banden. Bij de eersten ruk, die hij er aan gaf, braken de twee nieuwe touwen, en versmolten (zoals het oorspronkelijke woord luidt) van zijn handen, tot grote verbazing en verschrikking ongetwijfeld van hen, die tegen hem gejuicht hadden, en wier juichkreten er door veranderd werden in kreten van angst. Toen de Geest des Heeren over hem kwam, werden zijn banden losgemaakt. Waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid, en zij die aldus vrijgemaakt zijn, zijn in waarheid vrij. Dit was een afschaduwing van de opstanding van Christus door de kracht van de Geest van de heiligheid, daarin heeft Hij de banden des doods ontbonden, en diens touwen, de grafklederen, vielen van Zijn handen zonder, evenals die van Lazarus, losgemaakt te zijn, omdat het onmogelijk was, dat de machtige Zaligmaker er door gehouden zou worden, en aldus heeft Hij getriomfeerd over de machten van de duisternis, die tegen Hem juichten alsof zij Hem in hun macht hadden.

2. Richtte hij een grote verwoesting onder hen aan, die zich allen rondom hem hadden vergaderd om hem te bespotten, vers 15. Zie hoe erbarmelijk hij gewapend was, hij had geen beter wapen dan een ezelskinnebakken, maar welk een slachting heeft hij er mee aangericht! Niet eerder legde hij het uit de hand, voordat hij er duizend Filistijnen mee gedood had, en aldus werd de belofte meer dan vervuld: "een enig man onder u zal er duizend jagen," Jozua 23:10 s. Een ezelskinnebakken was iets onhandigs om aan te grijpen, en men zou zo denken, dat hem gemakkelijk ontwrongen had kunnen worden, en enkele slagen, zoals hij er mee gaf, zouden het verbroken en verbrijzeld hebben, en toch bleef het goed tot het laatste toe. Als het het kinnebakken van een leeuw ware geweest, inzonderheid van die, die hij zelf verslagen had, dan zou dit hebben kunnen bijdragen om zijn verbeelding aan te vuren en hem te doen denken, dat hij er te meer geducht om was, maar het been van dat verachtelijke dier te nemen, was wonderen te doen door het dwaze van de wereld opdat de uitnemendheid van de kracht zij van God en niet uit de mens. Een van Davids helden versloeg drie honderd Filistijnen op eenmaal maar het was met een spies, 1 Kronieken 11:11. Een ander sloeg onder de Filistijnen,

totdat zijn hand moede werd, ja aan het zwaard kleefde, 2 Samuel 23:10. Maar die allen bleven ver achter bij Simson. Wat zou te moeilijk of te veel zijn voor hem, over wie de Geest des Heeren vaardig werd? In God zullen wij kloeke daden doen. Het was vreemd dat de mannen van Juda hem nu niet te hulp kwamen, lafaards kunnen wel een vallende vijand slaan, maar hij moest een type zijn van Hem, die de pers alleen getreden heeft.

V. Simson vierde zijn eigen overwinning, daar de mannen van Juda zelfs dat niet voor hem wilden doen. Hij stelde een kort lied op, dat hij voor zichzelf zong, want de dochteren Israëls gingen hem niet tegemoet, zoals zij later Saul tegemoet gingen, om te zingen, en wel met meer reden: Simson heeft zijn duizenden verslagen. Het refrein van zijn lied was: Met een ezelskinnebakken een hoop, twee hopen, met een ezelskinnebakken heb ik duizend man geslagen, vers 16. In het Hebreeuws betekent hetzelfde woord "chamoor" een ezel, en ook een hoop, waardoor dit een sierlijke woordspeling wordt, en de Filistijnen voorgesteld worden als zo gedwee te vallen als ezels. Hij gaf ook een naam aan de plaats om de smaad van de Filistijnen in gedachtenis te doen blijven, vers 17, Ramath-Lechi, de opheffing van het ezelskinnebakken. Toch heeft hij niet met verwaandheid dit ezelskinnebakken bij zich gehouden om het overal te tonen, maar toen hij er mee afgedaan had, wierp hij het weg. Zo weinig waren toen relikwieën in tel.

RICHTEREN 15:18-20

Hier is de benauwdheid, waarin Simson na zijn grote heldendaad heeft verkeerd, vers 18. Hij had erge dorst. Het was een natuurlijke uitwerking van de grote warmte, waarin hij gekomen was, en van zijn grote inspanning. Zijn ijver verteerde hem, verslond hem, en maakte dat hij zichzelf vergat, totdat toen hij tijd had om even op adem te komen, hij zich in de uiterste nood zag uit gebrek aan water, en hij op het punt was van te bezwijken. Misschien was daar zeer bijzonder de hand Gods in, zoals in geheel dit voorval, en wilde God hem hierdoor bewaren van hoogmoedig te worden op zijn grote kracht en zijn heldendaden en hem doen weten, dat hij slechts mens was, onderhevig aan de rampen waaraan alle mensen zijn blootgesteld. En Josephus zegt: Het was bedoeld als een kastijding voor hem, omdat hij geen melding had gemaakt van God in zijn gedachtenis van de overwinning die hij had verkregen, maar er zich al de lof van had toegeëigend, Ik heb duizend man geslagen. Nu hij op het punt is van dorst om te komen, is hij onder het diepe besef, dat zijn eigen arm hem geen heil had kunnen werken zonder Gods rechterhand en Zijn arm. Simson had het bloed van de Filistijnen gedronken, maar nooit zal bloed iemands dorst lessen. Gods voorzienigheid had het zo beschikt, dat er geen water in zijn nabijheid was, en hij was zo vermoeid, dat hij niet ver kon gaan om het te zoeken. Men zou zo denken dat de mannen van Juda hem, nu hij overwinnaar was gebleven, tegemoet zouden zijn gegaan met brood en wijn, zoals Melchizédek daar Abraham mee tegemoet is gegaan, teneinde het kwaad te vergoeden, dat zij hem gedaan hadden, maar zó weinig notitie hebben zij genomen van hun verlosser, dat hij op het punt was van te sterven uit gebrek van een teug water. Zo wordt dikwijls de meeste geringschatting betoond aan hen, die de grootste diensten hebben bewezen. Christus aan het kruis zei: Mij dorst.

II. Zijn gebed tot God in deze benauwdheid. Zij, die vergeten tot God te gaan met hun lof, kunnen wel eens genoodzaakt worden tot Hem te gaan met hun gebed. Beproevingen worden dikwijls gezonden, om ondankbare mensen tot God te brengen. In zijn gebed tot God pleit hij op twee dingen:

1. Op zijn ervaring van de macht en goedheid van God in de nu verkregen voorspoed: Gij hebt door de hand uws knechts dit grote heil gegeven. Hij erkent zich Gods dienstknecht in

hetgeen hij gedaan heeft: "Heere, zult Gij Uw arme dienstknecht niet aanzien, die zich in Uw dienst heeft vermoeid en afgemat? Ik ben de Uwe, red mij." Hij noemt deze verlossing een groot heil, want zo God hem niet geholpen had, dan zou hij niet slechts de Filistijnen niet overwonnen hebben, maar door hen zijn verzwolgen. Hij erkent dat dit heil van God kwam, en nu herstelt hij zijn vorige vergissing, waarmee hij het te veel aan zichzelf heeft toegeschreven, en hierop pleit hij in zijn benauwdheid. Vroegere ervaringen van Gods macht en goedheid zijn voortreffelijke pleitgronden in het gebed om nog verdere hulp en zegen. "Heere, Gij hebt dikwijls verlost wilt Gij niet nog verder verlossen? 2 Corinthiers 1:10. Gij zijt begonnen. zult Gij niet voleindigen? Gij hebt het meerdere gedaan, zult Gij niet ook het mindere doen?" Psalm 56:14.

2. Dat hij nu aan zijn vijanden is blootgesteld: zou ik dan vallen in de hand van deze onbesnedenen? Dan zullen zij juichen, het vertellen in Gath, en in de straten van Askelon, en zal het niet tot oneer wezen van God als Zijn kampioen zo gemakkelijk een prooi wordt voor de onbesnedenen?" De beste pleitgronden zijn die, welke ontleend zijn aan Gods eer en heerlijkheid.

III. De tijdige hulp, die God hem zond. God verhoorde zijn gebed en zond hem water, hetzij uit het kinnebakken, of uit de aarde door het kinnebakken, vers 19. Dat kinnebakken, dat hij tot een werktuig had gemaakt voor de dienst van God, heeft God, om hem te belonen, als werktuig gebruikt om te voorzien in zijn behoefte. Maar ik neig veeleer tot de lezing in de kanttekening namelijk dat God de holle plaats kloofde, die in Lechi is. De plaats, waar deze handeling geschied is, werd naar het ezelskinnebakken Lechi genoemd, zelfs voordat die handeling plaatshad, vinden wij haar aldus genoemd, vers 9, 14. En daar, in dat veld, of heuvel, of vlakte, of wat het ook geweest zij, deed God plotseling en tijdig vlak bij hem een fontein ontspringen, waaruit overvloedig water opborrelde, en die altijd daarna een fontein is gebleven. Van dit frisse water dronk hij, en werd verkwikt. Wij zouden dankbaarder zijn voor de zegen van water, als wij bedachten hoe slecht wij het kunnen missen. En dit voorbeeld van hulp en verlichting voor Simson moet ons aanmoedigen om op God te vertrouwen en Hem te zoeken, want als het Hem behaagt kan Hij rivieren op de hoge plaatsen openen. Zie Jesaja 41:17, 18.

IV. De gedachtenisstichting hiervan in de naam, die Simson aan deze plotseling ontstane fontein heeft gegeven: En Hakkore, de fontein des aanroepers, daarmee de gedachtenis bewarende van zijn eigen benauwdheid, die hem deed roepen tot God en Gods gunst over hem in antwoord op zijn roepen. Menige bron van vertroosting opent God voor Zijn volk, die zeer gepast bij die naam genoemd kan worden: de fontein des aanroepers. Simson had een naam gegeven aan die plaats, die hem groot en overwinnend voorstelde: Ramath-Lechi, de opheffing van het kinnebakken, maar hier geeft hij er een anderen naam aan, die hem als behoeftig en afhankelijk doet kennen. Eindelijk. De duur van Simsons regering na deze krijgsverrichtingen, vers 20.
Eindelijk heeft Israël zich onderworpen aan hem, die zij hadden verraden. Nu was het onbetwistbaar dat God met hem was, zodat zij van nu voortaan hem allen erkenden, en zich door hem lieten besturen als hun richter, "de steen, die de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoeksteen geworden." Het geeft de zeer treurige toestand van Israël te kennen dat de regering gerekend werd naar de dagen van de Filistijnen, maar het was een zegen voor Israël dat zij, hoewel verdrukt door een buitenlandse vijand, toch een richter hadden, die de orde bewaarde, en hen er voor behoedde om elkaar te verderven. Twintig jaren heeft zijn regering geduurd, maar er zijn ons geen bijzonderheden van meegedeeld, behalve van het begin van zijn regering in dit hoofdstuk, en het einde er van in het volgende.

HOOFDSTUK 16

1 Simson nu ging heen naar Gaza; en hij zag aldaar een vrouw, die een hoer was; en hij ging tot haar in. 2 Toen werd de Gazieten gezegd: Simson is hier ingekomen; zo gingen zij rondom, en leiden hem de ganse nacht lagen in de stadspoort; doch zij hielden zich de ganse nacht stil, zeggende: Tot aan het morgenlicht, dan zullen wij hem doden. 3 Maar Simson lag tot middernacht toe; toen stond hij op ter middernacht, en hij greep de deuren der stadspoort met de beide posten, en nam ze weg met de grendelboom, en legde ze op zijn schouderen, en droeg ze opwaarts op de hoogte des bergs, die in het gezicht van Hebron is. 4 En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg, aan de beek Sorek, welker naam was Delila. 5 Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op, en zeiden tot haar: Overreed hem, en zie, waarin zijn grote kracht zij, en waarmede wij hem zouden machtig worden, en hem binden, om hem te plagen; zo zullen wij u geven, een iegelijk, duizend en honderd zilverlingen. 6 Delila dan zeide tot Simson: Verklaar mij toch, waarin uw grote kracht zij, en waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden, dat men u plage. 7 En Simson zeide tot haar: Indien zij mij bonden met zeven verse zelen, die niet verdroogd zijn, zo zou ik zwak worden, en wezen als een ander mens. 8 Toen brachten de vorsten der Filistijnen tot haar op zeven verse zelen, die niet verdroogd waren; en zij bond hem daarmede. 9 De achterlage nu zat bij haar in een kamer. Zo zeide zij tot hem: De Filistijnen over u, Simson! Toen verbrak hij de zelen, gelijk als een snoertje van grof vlas verbroken wordt, als het vuur riekt. Alzo werd zijn kracht niet bekend.

10 Toen zeide Delila tot Simson: Zie, gij hebt met mij gespot, en leugenen tot mij gesproken; verklaar mij toch nu, waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden? 11 En hij zeide tot haar: Indien zij mij vastbonden met nieuwe touwen, met dewelke geen werk gedaan is, zo zou ik zwak worden, en wezen als een ander mens. 12 Toen nam Delila nieuwe touwen, en bond hem daarmede, en zeide tot hem: De Filistijnen over u, Simson! (De achterlage nu was zittende in een kamer.) Toen verbrak hij ze van zijn armen als een draad. 13 En Delila zeide tot Simson: Tot hiertoe hebt gij met mij gespot, en leugenen tot mij gesproken; verklaar mij toch nu, waarmede gij zoudt kunnen gebonden worden. En hij zeide tot haar: Indien gij de zeven haarlokken mijns hoofds vlochtet aan een weversboom. 14 En zij maakte ze vast met een pin, en zeide tot hem: De Filistijnen over u, Simson! Toen waakte hij op uit zijn slaap, en nam weg de pin der gevlochten haarlokken, en de weversboom. 15 Toen zeide zij tot hem: Hoe zult gij zeggen: Ik heb u lief, daar uw hart niet met mij is? Gij hebt nu driemaal met mij gespot, en mij niet verklaard, waarin uw grote kracht zij. 16 En het geschiedde, als zij hem alle dagen met haar woorden perste, en hem moeilijk viel, dat zijn ziel verdrietig werd tot stervens toe; 17 Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart, en zeide tot haar: Er is nooit een scheermes op mijn hoofd gekomen, want ik ben een Nazireeër Gods van mijn moeders buik af; indien ik geschoren wierd, zo zou mijn kracht van mij wijken, en ik zou zwak worden, en wezen als alle de mensen.

18 Als nu Delila zag, dat hij haar zijn ganse hart verklaard had, zo zond zij heen, en riep de vorsten der Filistijnen, zeggende: Komt ditmaal op, want hij heeft mij zijn ganse hart verklaard. En de vorsten der Filistijnen kwamen tot haar op, en brachten dat geld in hun hand. 19 Toen deed zij hem slapen op haar knieen, en riep een man en liet hem de zeven haarlokken zijns hoofds afscheren, en zij begon hem te plagen; en zijn kracht week van hem. 20 En zij zeide: De Filistijnen over u, Simson! En hij ontwaakte uit zijn slaap, en zeide: Ik zal ditmaal uitgaan, als op andere malen, en mij uitschudden; want hij wist niet, dat de HEERE van hem geweken was. 21 Toen grepen hem de Filistijnen, en groeven zijn ogen uit; en zij voerden hem af naar Gaza, en bonden hem met twee koperen ketenen, en hij was malende in het gevangenhuis. 22 En het haar zijns hoofds begon weder te wassen, gelijk toen hij geschoren werd.

23 Toen verzamelden zich de vorsten der Filistijnen, om hun god Dagon een groot offer te offeren, en tot vrolijkheid; en zij zeiden: Onze god heeft onze vijand Simson in onze hand gegeven. 24 Desgelijks als hem het volk zag, loofden zij hun god, want zij zeiden: Onze god heeft in onze hand gegeven onzen vijand, en die ons land verwoestte, en die onzer verslagenen velen maakte! 25 En het geschiedde, als hun hart vrolijk was, dat zij zeiden: Roept Simson, dat hij voor ons spele. En zij riepen Simson uit het gevangenhuis; en hij speelde voor hun aangezichten, en zij deden hem staan tussen de pilaren. 26 Toen zeide Simson tot de jongen, die hem bij de hand hield: Laat mij gaan, dat ik de pilaren betaste, op dewelke het huis gevestigd is, dat ik daaraan leune. 27 Het huis nu was vol mannen en vrouwen; ook waren daar alle vorsten der Filistijnen; en op het dak waren omtrent drie duizend mannen en vrouwen, die toezagen, als Simson speelde. 28 Toen riep Simson tot de HEERE, en zeide: Heere, HEERE! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God! dat ik mij met een

wrake voor mijn twee ogen aan de Filistijnen wreke. 29 En Simson vatte de twee middelste pilaren, op dewelke het huis was gevestigd, en waarop het steunde, de enen met zijn rechterhand, en de anderen met zijn linkerhand; 30 En Simson zeide: Mijn ziel sterve met de Filistijnen; en hij boog zich met kracht, en het huis viel op de vorsten, en op al het volk, dat daarin was. En de doden, die hij in zijn sterven gedood heeft, waren meer, dan die hij in zijn leven gedood had. 31 Toen kwamen zijn broeders af, en het ganse huis zijns vaders, en namen hem op, en brachten hem opwaarts, en begroeven hem tussen Zora en tussen Esthaol, in het graf van zijn vader Manoach; hij nu had Israël gericht twintig jaren.

Simsons naam (wij hebben het tevoren reeds opgemerkt) betekent een kleine zon, sol parvus: wij hebben deze zon zeer schitterend zien opgaan en haar morgenstralen waren helder en krachtig, en daar uit niets het tegendeel blijkt, nemen wij aan dat het midden van de dag naar evenredigheid schitterend is geweest, gedurende de twintig jaren van zijn richterschap. Maar de treurige geschiedenis van dit hoofdstuk geeft ons zo'n bericht van de avond, zoals de dag niet begonnen was. Deze kleine zon ging onder achter een wolk, en toch, in dit ondergaan schoot er nog zo'n krachtige en heerlijk schitterende straal uit, dat hij er toen ook tot een type door werd gemaakt van Christus, overwinnende door de dood. Hier is:

I. Simson in groot gevaar gebracht door zijn gemeenzaamheid met een hoer, en er ternauwernood aan ontkomende, vers 1-3. II Simson geheel ten verderve gebracht door zijn gemeenzaamheid met een andere hoer, Delila. Merk op:

1. Hoe hij door haar aan zijn gezworen vijanden werd verraden, namelijk aan de Filistijnen, die door middel van haar eindelijk uit hem kregen, waarin zijn grote kracht lag, vers 5-17, en hem toen van zijn kracht beroofden, door hem de kroon van zijn afzondering van het hoofd te nemen, vers 18-20, hem grepen, de ogen uitstaken en bespotten, en bij een openbare feestelijkheid een schouwspel van hem maakten vers 21-25.
2. Hoe hij zich op hen gewroken heeft door de schouwburg boven hun hoofd te doen instorten, en aldus met hen te sterven, vers 26-31.

RICHTEREN 16:1-3

1. Hier is: Simsons zonde, vers 1. Dat hij in het begin van zijn tijd een Filistijnse vrouw gehuwd heeft, was enigermate te verontschuldigen, maar zich te voegen bij een hoer, die hij bij geval onder hen zag, was zo'n ontwijding van zijn eer als Israëliet en Nazireeër, dat wij wel moeten blozen als wij het lezen. Verkondigt het niet te Gath. Deze lage onreinheid maakt het bevallig gelaat van deze Nazireeër "zwarter dan kool," Klaagliederen 4:8. Wij bevinden niet dat Simson iets te doen had te Gaza, indien hij er heenging om een hoer te zoeken, dan zou dit ons bereid maken te hopen, dat, hoe slecht overigens de zaken ook waren in Israël, er toch onder de dochteren Israëls geen prostituées gevonden werden. Sommigen denken dat hij er heenging om de toestand en de houding van de Filistijnen op te nemen, ten einde enig voordeel op hen te verkrijgen. Indien dit zo is, dan vergat hij zijn zaken, veronachtzaamde ze, en viel aldus in deze strik. Zijn zonde begon in zijn oog, waarmee hij een verbond had moeten aangaan, hij zag daar een vrouw in hoerenversiersel, en de begeerlijkheid ontvangen hebbende, bracht zij de zonde voort, hij ging tot haar in.

2. Simsons gevaar. Er werd bericht gezonden aan de magistraten van Gaza-misschien wel door de verraderlijke hoer zelf-dat Simson in de stad was, vers 2. Waarschijnlijk kwam hij er vermomd, of in het duister van de avond, en ging in een herberg, die door een hoer werd gehouden. Hierop werden de stadspoorten gesloten, wachten uitgezet, en alles werd stil en rustig gehouden, opdat Simson geen gevaar zou vermoeden. Nu dachten zij hem als in een gevangenis te hebben, en twijfelden er niet aan, of zij zouden hem de volgenden morgen ter

dood brengen. Ach, mochten allen, die zich toegeven in hun zinnelijke lusten, in dronkenschap, onkuisheid of andere vleselijke lusten, zich dus omsingeld zien, zien hoe er door hun geestelijke vijanden lagen gelegd zijn tot hun verderf! Hoe vaster zij slapen en hoe veiliger zij zich wanen, hoe groter hun gevaar is.

3. Simsons ontkoming. Te middernacht stond hij op, misschien gewekt door een droom in de sluimering op het leger, Job 33:15, door zijn beschermengel, of liever door de bestraffing van zijn eigen geweten. Hij stond op met berouw en afschuw -naar wij hopen- van de zonde, die hij bedreef, en met een Godvruchtig besluit om er niet toe weer te keren, stond op onder een vermoeden van het gevaar, waarin hij verkeerde, en dat hij was als iemand, die sliep op de top van een mast, stond op met gedachten als deze: "Is dit een bed, geschikt voor een Nazireeër om in te slapen? Zal een tempel van de levenden God aldus verontreinigd worden?" Het was slecht dat hij zulke bestraffingen van zijn geweten niet had toen hij ging liggen, maar het zou nog erger geweest zijn, indien hij er stil onder was blijven liggen.
Onmiddellijk begeeft hij zich naar de stadspoort, vindt waarschijnlijk de wachters in slaap, anders had hij hen hun laatsten slaap doen slapen, houdt zich niet op om de deuren open te breken, maar rukt de posten uit de grond, neemt deuren en grendelen en al, allen zeer groot en sterk, en zeer zwaar-op zijn schouder, en draagt ze verscheiden mijlen ver naar de hoogte van de berg, in minachting van hun poging om hem door deuren en grendels vast te houden, bedoelende zich aldus nog meer geducht te maken voor de Filistijnen, en meer aangenaam aan zijn volk, om aldus een bewijs te geven van de grote kracht, die God hem had geschonken, en een type te zijn van Christus' overwinning over dood en graf. Hij heeft niet slechts de steen afgewenteld van de deur van het graf en is aldus zelf uitgegaan, maar droeg de deuren weg van het graf met grendel en al, en heeft het aldus voor al de Zijnen een open gevangenis laten blijven, het zal, het kan hen niet voor altijd houden. Dood waar is uw prikkel? Waar zijn uw poorten? Dank zij Hem, die niet slechts voor zichzelf de overwinning behaald heeft, maar ook ons de overwinning geeft!

Richteren 16:4-17
Een gebrand kind wacht zich voor het vuur, maar Simson, die meer dan de kracht heeft van een man, blijft hier ver in wijsheid achter bij een kind, want hoewel hij meer dan eens in de hoogste mate kwaad heeft ondervonden van, en in gevaar is gekomen door, zijn liefde voor vrouwen en door ze begeerd te hebben, wilde hij zich toch niet laten waarschuwen, maar wordt hier in dezelfde strik gevangen, en deze derde maal moet hij voor alles tegelijk boeten. Salomo schijnt inzonderheid naar deze geschiedenis van Simson te verwijzen, als hij in zijn waarschuwing tegen onkuisheid dit bericht geeft van een hoerachtige vrouw, Spreuken 7:26 :"Zij heeft veel gewonden neergeveld, ja veel sterke mannen zijn door haar gedood," Spreuken 7:26. en Spreuken 6:20 :'De overspeelster jaagt de kostelijke ziel." Deze slechte vrouw, die Simson ten verderve bracht, wordt hier Delila genoemd, een schandnaam, zeer gepast gebruikt om de persoon of de zaak aan te duiden, die door vleierij of leugen kwaad en verderf brengt over hen, jegens wie vriendelijkheid wordt voorgewend. Zie hier:

I. De genegenheid van Simson voor Delila. Hij kreeg haar lief, vers 4. Sommigen denken dat hij haar gehuwd had, maar dan zou hij haar in zijn eigen huis hebben doen komen, anderen dat hij naar haar hand dong en haar wilde huwen, maar er is maar al te veel reden om te denken, dat het een zondige liefde was en dat hij in onkuisheid met haar leefde. Of zij een Israëlietische of een Filistijnse vrouw was, is onzeker. Indien zij een Israëlietische was, dat nauwelijks waarschijnlijk is, dan had zij het hart van een Filistijnse.

II. De invloed, die de vorsten van de Filistijnen bij haar aanwendden, om haar te bewegen Simson te verraden vers 5.

1. Hetgeen zij haar zeiden te bedoelen, was hem te vernederen of te plagen, zij wilden wel beloven hem geen kwaad te doen, zij wilden hem slechts onbekwaam maken om hun kwaad te doen. En zo nauwgezet schenen zij om hun belofte te houden, dat zelfs toen hij geheel in hun macht was, zij hem niet wilden doden, neen, ook niet toen het scheermes, dat zijn haar afsneed hem gemakkelijker en sneller de keel zou hebben kunnen afsnijden.

2. Wat zij begeerden om hun doel te bereiken, was: te weten waarin zijn grote kracht gelegen was, en waarmee hij gebonden zou kunnen worden. Misschien dachten zij dat hij de een of andere amulet bij zich droeg, die hem de kracht gaf om deze grote dingen te doen, zo zij die slechts van hem konden krijgen, dan twijfelden zij niet of zij zouden hem meester kunnen worden, en daarom, vroeger reeds reden genoeg gehad hebbende om te weten wat zijn zwakke zijde was, hoopten zij voor de tweede maal zijn raadsel te kunnen uitvinden door met zijn kalf te ploegen, haalden zij Delila over om het uit hem te krijgen, haar voorhoudende welk een dienst zij hun hiermede zou bewijzen, en haar misschien verzekerende, dat zij er geen kwaad gebruik van zouden maken, noch ten opzichte van hem noch ten opzichte van haar.

3. Zij deden haar een hoog bod hiervoor belovende dat ieder hunner haar elf honderd zilverlingen zou geven, met hun allen dus vijf duizend vijf honderd, een som gelijk staande aan meer dan twaalf duizend gulden. Daarmee werd zij gehuurd om een man te verraden, die zij voorgaf lief te hebben, zie van welk afschuwelijk kwaad de liefde tot het geld de wortel is. Onze gezegende Heiland werd aldus verraden door iemand, die Hij vriend noemde, en dat wel met een kus, voor vuil gewin. Geen wonder dat zij, die onkuis zijn, zoals Delila, ook onrechtvaardig zijn, zij die hun eerbaarheid verliezen in het een, zullen haar ook verliezen in het andere.

III. De kunstgrepen, waarmee hij haar van tijd tot tijd nog kon afschepen, en nog lang zijn geheim kon bewaren. Zij vroeg hem waarin zijn grote kracht was, en of het mogelijk was, dat hij gebonden en geplaagd kon worden, vers 6, voorgevende dat zij alleen begeerde, dat hij haar nieuwsgierigheid hierin zou bevredigen, en dat zij het onmogelijk achtte, dat hij gebonden kon worden, behalve door haar bekoorlijkheden. Toen zij zeer bij hem aandrong, zei hij haar:

1. Dat hij gebonden zou kunnen worden met zeven nieuwe touwen, vers 7. De proef werd genomen, vers 8, maar het ging niet. Hij verbrak de touwen gelijk als een snoertje van grof vlas verbroken wordt als het vuur ruikt, vers 9.

2. Toen zij hem nog meer lastig bleef vallen vers 10, zei hij haar, dat hij met twee nieuwe touwen zó geboeid en gekneveld zou wezen dat men met hem even gemakkelijk zou kunnen handelen als met ieder ander man, vers 11. Ook die proef werd genomen, maar met even weinig succes, de nieuwe touwen verbrak hij van zijn armen als een draad, vers 12.

3. Toen zij hem nog meer perste om haar het geheim mee te delen, en het hem als een onvriendelijkheid verweet, dat hij haar zolang om de tuin geleid had, zei hij haar, dat het vlechten van de zeven haarlokken van zijn hoofd een grote verandering bij hem zou teweegbrengen, vers 13. Dit kwam meer nabij de zaak dan iets dat hij haar nog gezegd had, maar toch het hielp niet, zijn kracht bleek grotelijks in zijn haar te liggen, bij de proefneming

hiervan, heeft hij zuiver en alleen door de kracht van zijn haar de pin van de gevlochten haarlokken en de weversboom weggenomen.

a: Bij al deze proefnemingen nu is het moeilijk te zeggen of er meer Simsons zwakheid of Delila's boosheid in openbaar werd. Kon iets slechter zijn dan haar rusteloos, onredelijk aandringen bij hem, om een geheim te ontdekken, dat, naar zij wist, zijn leven in gevaar zou brengen, als het nog aan iemand anders dan aan hemzelf bekend werd? Wat kon meer laaghartig en onoprecht, meer vals en verraderlijk zijn, dan zijn hoofd op haar schoot te leggen, alsof zij hem liefhad, terzelfder tijd met het plan zwanger gaande om hem te verraden en over te leveren aan hen, die hem een dodelijken haat toedroegen?

b. Kan men zich grotere zwakheid denken, dan hij betoonde door zo'n gesprek of onderhandeling voort te zetten met iemand, die, naar hij duidelijk zag het op zijn verderf had gemunt, dat hij zolang het oor zou lenen aan zo onbeschaamd een verzoek, om haar te doen weten, hoe men hem zou kunnen plagen, dat is hoe men hem kwaad zou kunnen doen? dat hij, toen hij bemerkte, dat er een achterlage in de kamer was, gereed om hem gevangen te nemen, zo zij kon, niet onmiddellijk de kamer verliet met het vaste besluit om er nooit in terug te keren, ja, dat hij nogmaals zijn hoofd op haar schoot legde waaruit hij zo dikwijls gewekt was met de kreet: de Filistijnen over u, Simson? Men kan zich nauwelijks voorstellen, hoe een man zo volkomen verdwaasd kon wezen, zo volkomen gedachteloos als Simson nu was, maar hoererij is een van de dingen, die het hart wegnemen. Het is moeilijk te zeggen wat Simson bedoelde door haar toe te laten om zo dikwijls te beproeven of zij hem kon verzwakken en plagen. Sommigen denken dat hij niet met zekerheid wist waarin zijn kracht lag, maar het schijnt dat hij dit wèl wist, want toen hij haar datgene zei wat hem werkelijk zwak en onmachtig zou maken, wordt gezegd, dat hij haar zijn gehele hart verklaarde. Hij schijnt zich met haar te hebben willen vermaken, om te zien of hij er zich met een grap kon afmaken, en hen, die in achterlage lagen, teleur te stellen en voor de gek te houden, maar het was zeer onverstandig van hem, dat hij het veld niet heeft geruimd, toen hij bemerkte dat hij geen stand kon houden.

IV. Hoe hij ten laatste zijn groot geheim heeft bekend gemaakt, en zo die bekendmaking hem noodlottig is, heeft hij het zichzelf te wijten, die de kracht niet had om het te verzwijgen voor iemand, die klaarblijkelijk zijn verderf zocht. Zeker, het net wordt tevergeefs gespreid voor de ogen van allerlei gevogelte, maar voor Simsons ogen wordt het net gespreid, en hij wordt er in gevangen. Indien hij niet reeds blind was geweest voordat de Filistijnen hem de ogen uitstaken, dan zou hij gezien hebben hoe hij verraden werd. Delila betekent iemand die verteert, en zij verteerde hem. Merk op:

1. Hoe zij hem kwelde, hem zei niet te geloven dat hij haar liefhad, tenzij hij haar hierin ter wille was, vers 15. Hoe zult gij zeggen: ik heb u lief, daar uw hart niet met mij is? Dat is: "als gij mij de raadslagen van uw hart niet kunt toevertrouwen?" Hartstochtelijke minnaars kunnen het niet dragen, dat er aan hun liefde getwijfeld wordt, zij zouden liever alles doen, dan dat hun oprechtheid verdacht wordt. Hier had Delila dus het overwicht op deze liefhebbende dwaas (vergeef mij, dat ik hem zo noem). Dit vertoog of beklag is wezenlijk op een grote waarheid gegrond, namelijk dat zij alleen onze liefde hebben, die-niet onze goede woorden of onze goede wensen hebben, maar ons hart hebben. Dat is liefde zonder geveinsdheid, maar het is in de hoogste mate leugen en vleierij, te zeggen: Wij hebben hen lief, met wie ons hart niet is. Hoe kunnen wij zeggen dat wij, hetzij onze broeder, die wij gezien hebben, of God, die wij niet gezien hebben, liefhebben, zo ons hart niet met hen is? Zij bleef hem vele dagen kwellen met haar persen en dringen, zodat hij ten laatste geen genot meer had in het leven met

haar, zijn ziel verdrietig werd tot stervens toe, vers 16. Waarom heeft hij haar toen dan niet verlaten? Het was omdat hij vastgehouden werd door de kracht van de liefde, valselijk aldus genoemd, maar die in waarheid zinnelijke lust moest heten. Dit betoverde en bedwelmde hem, en zie, hoe zij door de kracht er van: 2. Hem overwon, vers 17. Hij verklaarde haar zijn gehele hart. God heeft hem aan zichzelf overgelaten, om deze dwaasheid te doen, om hem te straffen voor zijn toegeven aan de lusten van de onreinheid. De engel, die zijn geboorte voorzegd had zei niets van zijn grote kracht, zei alleen dat hij een Nazireeër moest wezen, en inzonderheid, dat geen scheermes op zijn hoofd zou komen, Hoofdstuk 13:5.
Zijn wijding aan God moest zijn kracht zijn, want hij moest "met alle kracht bekrachtigd worden naar de heerlijke kracht van de Geest, die in hem werkte met kracht, opdat zijn kracht door belofte, niet door de natuur, een type en afschaduwing zou wezen van de geestelijke kracht van de gelovigen", Colossenzen 1:11, 29. Daarom was het kenteken van zijn wijding het onderpand van zijn kracht-verliest hij het eerste, dan weet hij dat hij het laatste verbeurt. "Als ik geschoren word, ben ik geen Nazireeër meer en dan is mijn kracht weg." Dat zijn lichaamskracht zozeer afhankelijk was gemaakt van zijn haar, dat er toch generlei natuurlijke invloed op kon hebben, leert ons de Goddelijke inzettingen te verheerlijken, en Gods genade en de voortduring er van te verwachten in het gebruik van deze middelen van de genade, die Hij verordineerd heeft-het Woord, de sacramenten en het gebed. In die aarden vaten is deze schat.

RICHTEREN 16:18-21
Wij hebben hier de noodlottige gevolgen van Simsons dwaasheid in zijn verraden van zijn eigen kracht. Daar heeft hij spoedig duur voor moeten betalen. Een hoer is een diepe gracht, hij op wie de Heere vergramd is, zal daarin vallen. In die put verzinkt Simson. Merk op:

1. Welke zorg Delila droeg om zeker te zijn van haar geld. Door zijn wijze van spreken bemerkte zij, dat hij haar zijn gehele hart had verklaard, en zij zendt om de vorsten van de Filistijnen, die haar gehuurd hadden om deze daad te plegen, maar zij moeten het geld meebrengen, en dat deden zij, zij brachten het geld in hun hand, vers 18. Zonder dat Simson het wist werd haar dus het loon van de ongerechtigheid gegeven. Het zou iemand smarten aan het hart, om aldus een van de kloekmoedigste mannen, die toen in de wereld leefden, verkocht en gekocht te zien als een schaap voor de slachtbank. Hoe wordt door deze gebeurtenis al de heerlijkheid van mensen bezoedeld, en wordt de sterke verboden om zich ooit te beroemen op zijn kracht!

2. Welke maatregel zij nam om hem volgens de overeenkomst over te leveren. Velen in de wereld zouden voor het honderdste deel dat hier aan Delila gegeven wordt, hen verkopen en verraden, voor wie zij de grootste achting voorwenden. Gelooft een vriend niet, vertrouwt niet op een voornaamste vriend of leidsman. Zie welk een verraderlijke methode zij volgde, vers 19. Zij deed hem slapen op haar knieën. Josephus zegt, zij gaf hem de een of andere bedwelmende drank, die hem deed inslapen. Welk verdovend of slaapwekkend middel zij nu ook heimelijk in zijn beker liet vloeien weten wij niet, maar wij kunnen niet veronderstellen, dat hij met bewustheid wijn of sterken drank gedronken zal hebben, want daarmee zou hij zijn Nazireeërschap evenzeer verbeurd hebben, als door het afscheren van zijn haar. Zij wendde dus de grootste vriendelijkheid voor, toen zij het grootste kwaad met hem voorhad, dat zij echter niet tot uitvoering zou hebben kunnen doen komen, als zij hem niet had kunnen doen slapen. Zie de noodlottige gevolgen van gerustheid. Satan stort de mensen in het verderf door hen in slaap te sussen, hen vleiende, totdat zij een goede mening hebben van hun eigen veiligheid om hen er aldus toe te brengen, nergens om te geven, niets te vrezen, en dan berooft hij hen van hun kracht en hun eer, en leidt hen gevangen tot zijn wil. Als wij slapen,

slapen onze geestelijke vijanden niet. Toen hij in slaap was, had zij een persoon bij de hand, om zijn haar af te scheren, dat hij zo stil deed en zo snel, dat Simson er niet van ontwaakte, maar dat hem blijkbaar kwelde, zelfs in zijn slaap werd zijn geest neergebogen. Ik denk dat wij mogen aannemen, dat hem deze kwade trek gespeeld was in zijn slaap, zonder dat hij er, zoals nu, zelf aan debet was, het die vreemde uitwerking niet op hem gehad zou hebben, maar het was zijn eigen slechtheid, die hem strafte. Het was zijn ongerechtigheid, anders zou het niet zo zijn ongeluk zijn geweest.

3. Hoe weinig hij zelf er in zorg of kommer om was, vers 20. Het kon niet anders, of hij moest bij zijn ontwaken zijn haar missen, en toch zei hij: "Ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen, na geslapen te hebben, en mij uitschudden, of, als op andere malen, wanneer de Filistijnen over mij waren, om mij tegen hen te verdedigen." Misschien dacht hij dat hij zich te gemakkelijker zou kunnen uitschudden, en dat zijn hoofd lichter zou voelen, omdat zijn haar gesneden was, en er weinig aan denkende, dat de last van de schuld veel zwaarder is dan de last van haar. Wij hebben reden te denken, dat hij spoedig een verandering in zich ontwaarde, en toch wist hij niet, dat de Heere van hem geweken was. Hij bedacht niet dat dit de oorzaak was van die verandering. Velen hebben de gunstrijke tegenwoordigheid Gods verloren, en zijn er zich niet van bewust, zij hebben God er toe gebracht, om zich van hen terug te trekken, maar zij gevoelen hun verlies niet, noch klagen er over. Hun ziel kwijnt en verzwakt, hun gaven nemen af, alles gaat verkeerd met hen, maar zij schrijven het niet aan de werkelijke oorzaak toe, zij bespeuren niet dat God van hen geweken is, en zij zijn ook niet verlangend om zich met Hem te verzoenen en Zijn gunst te herkrijgen. Als God van ons geweken is, dan kunnen wij niet doen zoals anders.

4. Welk gebruik de Filistijnen spoedig maakten van het voordeel, dat zij op hem verkregen, vers 21. De Filistijnen namen hem, toen God van hem geweken was. Zij, die zich buiten Gods bescherming gesteld hebben, worden een gemakkelijke prooi voor hun vijanden. Indien wij slapen op de schoot van onze lusten, dan zullen wij zeker ontwaken in de handen van de Filistijnen. Waarschijnlijk hebben zij Delila beloofd hem niet te doden, maar zij namen afdoende maatregelen om hem het vermogen te ontnemen om hen te schaden. Het eerste wat zij deden, toen zij hem in handen hadden, en bevonden dat zij naar welgevallen met hem konden handelen, was hem de ogen uit te steken, door er vuur op te doen, zegt de Arabische overzetting. Zij overwogen dat hij het gezicht van zijn ogen nooit zou herkrijgen, zoals hij misschien zijn haar zou herkrijgen, en de sterkste armen zouden weinig kunnen uitrichten zonder ogen om ze te besturen, indien zij hem nu blind maken, zal hij voor altijd blind zijn. Zijn ogen hebben de zonde binnengelaten, hij zag de hoer te Gaza, en ging tot haar in, vers 1, en nu is zijn straf daar begonnen.
Nu de Filistijnen hem blind gemaakt hebben, heeft hij tijd om te bedenken, hoe zijn eigen lusten hem verblind hebben. Het beste middel om de ogen te bewaren is ze af te wenden van de ijdelheden te zien. Zij voerden hem af naar Gaza, opdat hij in zwakheid zou verschijnen daar, waar hij kort tevoren zulke proeven had gegeven van zijn kracht, vers 3, en een spotrede zou zijn voor hen, voor wie hij zo'n verschrikking is geweest. Zij bonden hem met twee koperen ketenen, die te voren gehouden was in de banden van zijn eigen ongerechtigheid, en hij was malende in het gevangenhuis, werkte er, hetzij tot hun profijt of tot zijn straf, of wel voor beide. Zo doet de duivel ook met de zondaren, hij verblindt de zinnen van de ongelovigen, en maakt hen aldus dienstbaar aan zijn belangen.
Arme Simson hoe zijt gij gevallen! Hoe is uw eer in het stof gelegd! Hoe is hij, die de roem en de beschermer van Israël was, de slaaf en de triomf geworden voor de Filistijnen! De kroon is van zijn hoofd gevallen, wee hem, dat hij zo gezondigd heeft! Laat allen gewaarschuwd worden door zijn val, om zorgvuldig hun reinheid te bewaren, en te waken tegen alle

vleselijke lusten, want al onze eer is verloren, en onze schaduw van ons geweken, als het verbond van ons Gode afgezonderd zijn als geestelijke Nazireeërs, ontheiligd en verbroken wordt.

RICHTEREN 16:22-31
Hoewel het laatste tijdperk van Simsons leven niet alleen roemloos, maar schandelijk was, en men zou kunnen wensen dat er een sluier over geworpen was, kan toch het bericht, dat hier van zijn dood wordt gegeven, wel de smaad niet geheel uitwissen, maar toch wel enigszins verminderen want er was eer in zijn dood. Ongetwijfeld heeft hij diep berouw gehad van zijn zonde, van de oneer, die hij er God mee aangedaan heeft, en van zijn verbeuren van de eer, die God op hem gelegd had, want dat God met hem verzoend was, blijkt:

1. In het terugkomen van het teken van zijn Nazireeërschap, vers 22, het haar op zijn hoofd begon weer te groeien, gelijk toen hij geschoren werd, dat is: het werd even dik en lang als toen het afgesneden werd. Het is waarschijnlijk dat hun algemene dankzegging aan Dagon niet lang uitgesteld was, eer Simsons haar weer gegroeid was, hieruit en vanwege de bijzondere nota, die er van genomen is, blijkt dat het iets buitengewoons was, en bedoeld als een bijzondere aanduiding van het wederkeren van Gods gunst over hem op zijn berouw. Want het groeien van zijn haar was noch de oorzaak, noch het teken van het weerkeren van zijn kracht, behalve in zoverre het het teken was van zijn wijding, en dat God hem, na deze onderbreking weer als Nazireeër heeft aangenomen, zonder de ceremoniën, die voor het herstel van een gevallen of verontreinigden Nazireeër voorgeschreven was, daar hij nu niet in de gelegenheid was om ze na te komen, Numeri 6:9. Het is vreemd dat de Filistijnen, in wier macht hij was, niet bevreesd waren voor het weer groeien van zijn haar en het niet hebben afgesneden, maar misschien wilden zij wel dat zijn kracht tot hem zou wederkeren, opdat zij zoveel te meer werk uit hem zouden krijgen, want nu hij blind was, vreesden zij geen kwaad van hem.

2. In het gebruik, dat God van hem maakte tot verderf van de vijanden van zijn volk, en dat wel op een tijd wanneer dit het meest tot eer van God zou zijn en ter handhaving er van, en niet onmiddellijk tot bescherming en verlossing van Israël. Merk op:

I. Op hoe onbeschaamde wijze de Filistijnen de God Israëls beledigden.
1. Door de offeranden, die zij offerden aan Dagon. Dezen Dagon noemden zij hun god, een god van hun eigen maaksel, voorgesteld door een beeld, welks boveneinde de gedaante had van een man, het benedeneinde die van een vis, zuiver en alleen een schepsel van hun verbeelding, en toch richtten zij het op in tegenover de ware en levende God. Aan die voorgewende godheid schreven zij hun succes toe, vers 23, 24. Onze god heeft in onze handen gegeven onze vijand, en die ons land verwoestte. Dat verbeeldden zij zich, hoewel hij goed noch kwaad kon doen. Zij wisten dat Delila hem had verraden, en zij hadden haar er voor betaald, toch schrijven zij het toe aan hun god, en zijn er door bevestigd in hun geloof aan zijn macht om hen te beschermen. Zo zullen alle volken wandelen, elk in de naam van zijn god, zij zullen hun de lof geven van hun krijgsverrichtingen, en zullen wij dan deze hulde niet brengen aan onze God, wie koninkrijk over allen is? Maar in aanmerking genomen de goddeloze listen, die zij gebruikten om Simson in hun handen te krijgen, moet erkend worden, dat alleen zo'n drekgod als Dagon was, geschikt was om tot beschermer van hun schurkerij gemaakt te worden. Op die algemene dankdag werden offeranden geofferd en lofliederen gezongen voor de overwinning, die zij op een man verkregen hadden, er waren grote uitdrukkingen van vreugde, en alles ter ere van Dagon. Veel meer reden hebben wij om God

de lof te geven van al onze voorspoed: Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen in Christus!

2. Door het spel, dat zij maakten van Simson, Gods kampioen, hebben zij God zelf gesmaad. Toen zij vrolijk waren van de wijn, moest om hen nog vrolijker te maken, Simson gehaald worden om voor hen te spelen, vers 25-27, dat is: om door hen bespot te worden. zij hadden aan hun god geofferd, hadden gegeten en gedronken, en nu stonden zij op om te spelen, zoals het het gebruik is bij afgodendienaars, 1 Corinthiers 10:7, en Simson moet de nar zijn van het spel. Zij maakten zichzelf en elkaar aan het lachen, als zij zagen hoe hij, blind zijnde, struikelde en in het blinde rondtastte.
Waarschijnlijk hebben zij deze richter van Israël "met de roede op het kinnebakken geslagen," Micha 4:14, en gezegd: "Profeteer, wie is het, die u geslagen heeft?" Het was een voorbeeld van hun wreedheid om aldus een man in zijn ongeluk te vertreden, op wiens aanblik zij kort tevoren gebeefd zouden hebben. Het bracht Simson in de diepte van de ellende, en hun smaadredenen waren als een zwaard in zijn gebeente, als zij zeiden: Waar is nu uw God? Niets kon smartelijker zijn voor zo groot een man, maar een boeteling zijnde, maakt dit hem geduldig, en neemt hij het aan als een straf voor zijn ongerechtigheid. Hoe onrechtvaardig de Filistijnen ook waren, hij moest erkennen dat God rechtvaardig was. Hij had zich vermaakt met zijn misleidingen en met hen, die hem misleidden, en rechtvaardig zijn nu de Filistijnen op hem losgelaten, om zich met hem te vermaken. Onreinheid is een zonde, die de mensen verlaagt en hen aan verachting blootstelt, plaag en schande zal hij vinden, wiens hart door een vrouw wordt bedrogen, en zijn smaad zal niet uitgewist worden. Eeuwige schande en verachting zal het deel wezen van hen, die door hun eigen lusten verblind en gebonden worden, de duivel, die hen bedrogen heeft, zal over hen juichen en triomferen.

II. Hoe rechtvaardig de God van Israël door de handen van Simson een plotselinge verwoesting over hen bracht. Duizenden van de Filistijnen waren samengekomen, om met hun vorsten deel te nemen aan de offeranden en de blijde feestviering van deze dag, en om de toeschouwers te zijn van deze comedie, die voor hen op een noodlottige tragedie uitliep, want allen werden zij gedood en onder de puinhopen begraven van het huis, of het een tempel of schouwburg, of misschien een licht gebouw was, dat voor dit doel was opgetrokken, is onzeker. Merk op:

1. Wie daar verdelgd werden, alle vorsten van de Filistijnen, vers 27, die door steekpenningen Delila hadden omgekocht, om Simson aan hen te verraden en over te leveren. Het kwaad vervolgde deze zondaars. Ook waren er velen van het volk, tot een getal van drie duizend, en onder hen veel vrouwen, waarvan één waarschijnlijk de hoer van Gaza geweest is, vermeld in vers 1. Simson is door de Filistijnse vrouwen tot zonde verlokt, en nu wordt een grote slachting onder haar aangericht evenals op bevel van Mozes onder de Midianietische vrouwen, omdat zij het waren, "die de kinderen Israëls oorzaak tot overtreding tegen de Heere hadden gegeven in de zaak van Peor," Numeri 31:16.

2. Wanneer zij verdelgd werden,
a. Toen zij vrolijk waren, opgewekt en gerust, verre van te denken dat zij zich in enigerlei gevaar bevonden. Wij kunnen veronderstellen dat, toen zij Simson de pilaren zagen aangrijpen, ook dit hun tot vermaak diende: Wat doet deze amechtige Jood? Hoe worden de zondaren in een ogenblik ten verderve gebracht! Zij worden opgeheven in hoogmoed en vrolijkheid, opdat hun val zoveel dieper en verschrikkelijker zij. Laat ons nooit delen in de vrolijkheid van goddeloze mensen, maar uit dit voorbeeld zien dat hun triomferen van korte duur is, en hun blijdschap slechts een ogenblik is.

b. Het was, toen zij Dagon, hun god, loofden en hem de eer gaven, die alleen aan God toekomt, hetgeen niets minder is dan verraad jegens de Koning van de koningen, tegen Zijn kroon en Zijn waardigheid, terecht is dus het bloed van deze verraders met hun offeranden gemengd. Belsazar werd gedood toen hij de met mensenhanden gemaakte goden prees, Daniel 5:4.
c. Het was toen zij de spot dreven met een Israëliet, een Nazireeër, en over hem juichten, hem vervolgden, die God had geslagen. Er is niets dat de mate van de ongerechtigheid van een volk, of van een persoon, sneller vult dan het bespotten en mishandelen van de dienstknechten Gods, al is het ook dat deze door eigen schuld naar de diepte zijn gebracht. Zij weten niet wat zij doen, noch wie zij beledigen, die een Godvruchtig man bespotten.

3. Hoe zij verdelgd werden: Simson rukte het huis boven hun hoofden omver. Ongetwijfeld heeft God het hem, als publiek persoon, in het hart gegeven, om aldus Gods twist Israëls twist en zijn eigen twist aan hen te wreken.
a. De kracht er toe verkreeg hij op het gebed, vers 28. Die kracht, welke hij verloren had door de zonde, herwint hij, als een waar boetvaardige, op het gebed, zoals David, die, toen hij de Geest van de genade er toe gebracht had, om zich van hem terug te trekken, gebeden heeft: "Geef mij weer de vreugde Uws heirs, en de vrijmoedige geest ondersteune mij, ’ Psalm 51:14. Wij kunnen veronderstellen dat hij slechts innerlijk heeft gebeden, en dat zijn stem niet werd gehoord (want het werd gedaan in het midden van een luidruchtige, tierende menigte van Filistijnen), maar hoewel zijn stem niet door mensen werd gehoord, werd zijn gebed toch door God gehoord en genadiglijk verhoord, en hoewel hij niet is blijven leven om zelf een bericht te geven van dit zijn gebed, zoals Nehemia van het zijne heeft God het niet slechts aangenomen in de hemel, maar, door het aan de door Gods Geest gedreven schrijver te openbaren, er in voorzien dat het geregistreerd werd in Zijn kerk. Hij bad God hem te gedenken, en hem nog ditmaal te versterken, hiermede erkennende dat hij zijn kracht voor hetgeen hij reeds gedaan had, van God had, en nu vraagt hij dat zij hem nog eenmaal verleend moge worden, ten einde hun bij het scheiden nog een slag toe te brengen. Dat het niet was uit hartstocht, of begeerte naar persoonlijke wraak, maar uit heilige ijver voor de eer en heerlijkheid van de God van Israël, dat hij dit verlangde te doen, blijkt hieruit, dat God zijn gebed aangenomen en verhoord heeft. Simson is biddende gestorven, ook onze gezegende Heiland is biddende gestorven, maar Simson bad om wraak, Christus om vergeving voor Zijn vijanden.

b. Hij kreeg gelegenheid om dit te doen door te leunen tegen de twee pilaren, die de voornaamste steun waren van het huis, en die zo dicht bij elkaar geplaatst schenen te zijn dat hij ze beide tegelijk kon aangrijpen, vers 26, 29. Ze gegrepen hebbende, wierp hij ze neer met kracht, luid roepende: Mijn ziel sterve met de Filistijnen, vers 30. "Animamque in vulnere ponit-De wond toebrengende, sterft hij". De grote menigte van mensen, die op het dak waren, hebben, naar wij kunnen veronderstellen, bijgedragen tot de val er van. Een gewicht, groter dan het bestemd was te dragen, zou het vanzelf hebben kunnen doen instorten, het maakte tenminste de val noodlottiger voor hen, die binnen waren, en weinigen konden voorzeker er aan ontkomen om òf verstikt, òf verpletterd te worden. Dit werd gedaan, niet door de natuurlijke kracht van Simson, maar door de almachtige kracht van God, en is niet slechts verwonderlijk, maar wonderlijk in onze ogen.
a. De Filistijnen werd hierdoor een zware slag toegebracht. Al hun vorsten en grote mannen waren gedood, en ook zeer velen van het volk, en dat wel te midden van hun overwinningsfeest. De tempel van Dagon (velen zijn van mening, dat dit het huis was) was nedergeworpen, en Dagon er onder begraven. Dit was een grote beteugeling van de trotse onbeschaamdheid van de overlevenden, en, zo in Israël nog slechts zoveel verstand en moed

was overgebleven om van het voordeel, dat deze gebeurtenis hun gaf, partij te trekken, dan zouden zij nu het juk van de Filistijnen hebben kunnen afschudden.

b. Simson kan zeer goed gerechtvaardigd worden in zijn daad en verklaard worden niet schuldig te zijn aan moord hetzij op hemzelf, of op de Filistijnen. Hij was een publiek persoon, een verklaard vijand van de Filistijnen, tegen wie hij dus van alle mogelijke voordelen gebruik mocht maken. Zij voerden nu een wrede, barbaarse oorlog tegen hem, allen, die daar tegenwoordig waren, deden hieraan mede, en rechtvaardig stierven zij met hem. Ook heeft hij er geen zelfmoord mee gepleegd, want het was niet op zijn eigen leven, dat hij het toelegde, hoewel hij reden genoeg had om het moede te zijn, maar op het leven van Israëls vijanden, en om daartoe te komen, heeft hij het zijne kloekmoedig ten offer gebracht, het niet dierbaar houdende voor zichzelf, opdat hij zijn loop met ere zou volbrengen.

c. God werd grotelijks verheerlijkt door Simsons grote overtredingen te vergeven, waarvan dit het blijk en bewijs was. Men heeft gezegd dat de opdracht door een vorst gegeven aan een misdadiger gelijkstond aan diens begenadiging. Maar "hoewel Hij een vergevend God was, heeft Hij toch wraak gedaan over zijn daden," Psalm 99:8, en door Zijn kampioen in banden te laten sterven, heeft Hij allen gewaarschuwd om zich te hoeden voor die lusten en begeerlijkheden, die strijd voeren tegen de ziel. Wij hebben echter gegronde reden om te hopen dat Simson, hoewel hij stierf met de Filistijnen toch zijn eeuwig deel niet met hen gehad heeft. De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn.

d. Christus was duidelijk afgeschaduwd. Hij heeft het rijk van Satan nedergeworpen, zoals Simson Dagons tempel neergeworpen heeft, en toen Hij stierf, heeft Hij de heerlijkste overwinning behaald over de machten van de duisternis. Toen Zijn armen uitgestrekt waren aan het kruis, zoals Simsons armen uitgestrekt waren naar de twee pilaren, heeft Hij een noodlottigen ruk gegeven aan de poorten van de hel en "door de dood teniet gedaan degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel," Hebreeen 2:14, 15, en hierin heeft Hij Simson overtroffen, dat Hij niet alleen stierf met de Filistijnen, maar wederopgestaan is om over hen te triomferen. Eindelijk. De geschiedenis van Simson besluit:

1. Met een bericht van zijn begrafenis. Aangemoedigd door het roemrijke van zijn dood kwamen zijn bloedverwanten om zijn lijk te zoeken onder de gedoden, zij brachten het met eerbetoon naar zijn eigen land en begroeven het in het graf van zijn vader, terwijl de Filistijnen nog in zo grote ontsteltenis verkeerden, dat zij er zich niet tegen durfden verzetten.

2. Met de herhaling van het bericht van de duur van zijn regering, dat wij tevoren reeds gehad hebben: hij nu had Israël gericht twintig jaar, en indien zij niet even laag en laf waren als hij kloekmoedig en ondernemend is geweest dan zou hij hen vrij van het juk van de Filistijnen hebben gelaten. Zij zouden gerust, veilig en gelukkig hebben kunnen zijn, indien zij slechts God en hun richter toegelaten hadden om hen dit te maken.

HOOFDSTUK 17

1 En er was een man van het gebergte van Efraim, wiens naam was Micha. 2 Die zeide tot zijn moeder: De duizend en honderd zilverlingen, die u ontnomen zijn, om dewelke gij gevloekt hebt, en ook voor mijn oren gesproken hebt, zie, dat geld is bij mij, ik heb dat genomen. Toen zeide zijn moeder: Gezegend zij mijn zoon de HEERE! 3 Alzo gaf hij aan zijn moeder de duizend en honderd zilverlingen weder. Doch zijn moeder zeide: Ik heb dat geld de HEERE ganselijk geheiligd van mijn hand, voor mijn zoon, om een gesneden beeld en een gegoten beeld te maken; zo zal ik het u nu wedergeven. 4 Maar hij gaf dat geld aan zijn moeder weder. En zijn moeder nam tweehonderd zilverlingen, en gaf ze de goudsmid, die maakte daarvan een gesneden beeld en een gegoten beeld; dat was in het huis van Micha. 5 En de man Micha had een godshuis; en hij maakte een efod, en terafim, en vulde de hand van een uit zijn zonen, dat hij hem tot een priester ware. 6 In diezelve dagen was er geen koning in Israël; een iegelijk deed, wat recht was in zijn ogen.

7 Nu was er een jongeling van Bethlehem-juda, van het geslacht van Juda; deze was een Leviet, en verkeerde aldaar als vreemdeling. 8 En deze man was uit die stad, uit Bethlehem-juda getogen, om te verkeren, waar hij gelegenheid zou vinden. Als hij nu kwam aan het gebergte van Efraim tot aan het huis van Micha, om zijn weg te gaan, 9 Zo zeide Micha tot hem: Van waar komt gij? En hij zeide tot hem: Ik ben een Leviet, van Bethlehem-juda, en ik wandel, om te verkeren, waar ik gelegenheid zal vinden. 10 Toen zeide Micha tot hem: Blijf bij mij, en wees mij tot een vader en tot een priester; en ik zal u jaarlijks geven tien zilverlingen, en orde van klederen, en uw leeftocht; alzo ging de Leviet met hem. 11 En de Leviet bewilligde bij dien man te blijven; en de jongeling was hem als een van zijn zonen. 12 En Micha vulde de hand van de Leviet, dat hij hem tot een priester wierd; alzo was hij in het huis van Micha. 13 Toen zeide Micha: Nu weet ik, dat de HEERE mij weldoen zal, omdat ik dezen Leviet tot een priester heb.

Allen stemmen overeen in de mening, dat hetgeen in dit en de overige hoofdstukken tot aan het einde van het boek voorkomt, niet geschied is zoals het verhaal er van voorkomt, na Simson, maar lang tevoren, en wel spoedig na de dood van Jozua, in de dagen van Pinehas, de zoon van Eleazar, Hoofdstuk 20:28. Maar het wordt hier aan het einde van het boek gesteld, om in de geschiedenis van de Richteren niet te onderbreken. Om te doen blijken hoe gelukkig Israël was in de richters, wordt hier aangetoond, hoe ongelukkig zij waren, als er geen was.

I. De afgoderij is begonnen in het gezin van Micha, Hoofdstuk 17.
II. Vandaar verspreidde zij zich in de stam van Dan Hoofdstuk 18.
III. Toen werd schurkerij gepleegd in Gibea Benjamins, Hoofdstuk 19.
IV. Hierop werd bijna de gehele stam verwoest wegens hun ondersteuning er van, Hoofdstuk 20.
V. Er werden vreemde hulpmiddelen aangewend om die stam in wezen te houden, Hoofdstuk 21. Geloofd zij daarom God, voor de regering, waaronder wij leven!

In dit hoofdstuk wordt ons gezegd, hoe Micha, een Efraïmiet, zich voorzag:

I. Van een beeld, om hem tot god te zijn vers 1-6.
II. Van een Leviet-zoals die dan was om hem ten priester te zijn, vers 7-13.

RICHTEREN 17:1-6

I. Hier hebben wij Micha en zijn moeder in twist met elkaar.

1. De zoon besteelt zijn moeder. De oude vrouw had door langdurig sparen en schrapen een grote som geld opgegaard: elf honderd zilverlingen. Waarschijnlijk was het haar bedoeling om bij haar dood dat geld aan haar zoon na te laten, maar intussen deed het haar genoegen die zilverstukken te zien en te tellen. De jonge man had een gezin van volwassen kinderen, want een van zijn zonen was al van de leeftijd om priester te zijn, vers 5. Hij weet waar het geld van zijn moeder is, denkt dat hij het meer nodig heeft dan zij, kan niet wachten tot zij sterft, maar neemt het heimelijk weg om het voor zijn eigen gebruik aan te wenden. Hoewel het verkeerd is in ouders om hun kinderen te onthouden wat betamelijk is, en hen aldus in verzoeking te brengen om te wensen hen in hun graf te zien, zal zelfs dit toch volstrekt de slechtheid niet verontschuldigen van die kinderen, welke hun ouders bestelen, en denken dat alles het hun is wat zij van hen kunnen verkrijgen, al is het ook door nog zo verkeerde middelen.

2. De moeder vloekt de zoon, of wie het ook zij, die haar geld gestolen heeft. Zij scheen haar zoon te verdenken, want toen zij vloekte, deed zij het zo luid in zijn oren en met zoveel heftigheid en hartstocht, dat zijn oren er van klonken. Zie welk een kwaad de geldgierigheid aanricht, hoe alle plichtsgevoel en lieflijkheid tussen bloedverwanten er door verdorven wordt. Het was de geldgierigheid, die Micha zozeer zijn plicht jegens zijn moeder deed vergeten, dat hij haar bestal, en die haar dus onvriendelijk maakte jegens haar zoon, dat zij hem vloekte, indien hij het had en het verborgen hield. Uitwendige verliezen drijven Godvruchtige mensen uit tot gebed, maar brengen slechte mensen aan het vloeken. Het geld van deze vrouw was haar god, zelfs vóór het nog tot een gesneden of gegoten beeld was gemaakt, want anders zou het verlies er van haar niet in zo'n drift hebben ontstoken dat zij alle regelen van betamelijkheid en Godsvrucht vergat. Het is zeer dwaas in hen, die toornig zijn, om hun vloeken daarheen te werpen, gelijk iemand, die veinst te razen vuursprankels, pijlen en dodelijke dingen werpt daar zij niet kunnen weten, of zij niet zullen nederkomen op het hoofd van hen, die hun het dierbaarst zijn.

II. Micha en zijn moeder met elkaar verzoend.
1. De zoon was zo verschrikt en beangstigd door de vloeken van de moeder, dat hij haar het geld teruggaf. Hoewel hij zó weinig genade had dat hij het nam was er toch genoeg genade in hem overgebleven, om het niet te durven houden, toen zijn moeder het een vloek achterna had gezonden. Hij kan niet geloven dat het geld van zijn moeder hem goed kon doen zonder de zegen van zijn moeder, ook durft hij de diefstal niet ontkennen, als hij er van beschuldigd werd, noch het geld behouden, als het door de eigenares opgevorderd werd. Het beste is om geen kwaad te doen, maar als het gedaan is dan is het het best om het ongedaan te maken door berouw, belijdenis van schuld en wederherstelling. Laat kinderen er voor bevreesd zijn, om de gebeden van hun ouders tegen zich te hebben, want ofschoon een vloek zonder oorzaak niet komen zal, zal toch de vloek, die verdiend is, met recht gevreesd kunnen worden al was deze ook in hartstocht en op onbetamelijke wijze geuit.

2. Het berouw van de zoon deed zoveel genoegen aan de moeder, dat zij haar vloeken herriep en ze in gebeden verkeerde voor het welzijn van haar zoon. Gezegend zij mijn zoon de Heere. Als zij, die zich aan een fout, een misdrijf, hebben schuldig gemaakt, het vrijwillig en openhartig erkennen, dan behoren zij geprezen te worden voor hun berouw, veeleer dan nog veroordeeld en bestraft te worden voor hun misdrijf.

III. Micha en zijn moeder komen overeen om het geld in een god te veranderen, en afgoderij in te voeren in hun gezin, en dit schijnt het eerste voorbeeld te zijn geweest van de afval van een Israëliet van God en Zijn ingestelde eredienst na de dood van Jozua en de oudsten, die

hem overleefd hebben, en daarom wordt het zo in bijzonderheden verhaald. En hoewel dit slechts de aanbidding van de ware God was door een beeld tegen het tweede gebod in, heeft het toch de deur geopend voor de aanbidding van andere goden, de Baäls en de bossen, tegen het eerste en grote gebod in.

1. Het bedenksel van de moeder in deze zaak. Toen het zilver teruggegeven was, wendt zij voor dat zij het de Heere gewijd had, vers 3, hetzij voordat het gestolen was, en dan zou zij wensen te doen denken, dat dit de reden was waarom het verlies er van haar zo ter harte ging, haar zo'n droefheid was, en dat zij verwensingen had uitgesproken over hem, die het gestolen had, omdat het gewijd was en daarom verbannen, of wel nadat het gestolen was had zij de gelofte gedaan, dat zij het, zo zij het terugkreeg, aan God zou wijden, en dan zou zij de leiding van Gods voorzienigheid ten gunste van haar, waardoor zij het terug gekregen had, beschouwen als een aannemen van haar gelofte door God. "Het geld behoort mij, maar gij hebt er lust in, zo laat het dan noch het mijne noch van u wezen, maar laat ons overeenkomen om er een beeld van te maken voor Godsdienstig gebruik."
Indien zij het tot een gebruik had aangewend, dat inderdaad tot de dienst en de eer van God was, dan zou dit een goede manier zijn geweest om de zaak tussen hen te schikken, maar nu was haar plan goddeloos. Waarschijnlijk was deze oude vrouw een van die, welke mee opgetogen waren uit Egypte, en wenste zij een beeld te hebben, zoals zij ze daar gezien had, nu zij wat suf begon te worden, kwamen haar de dwaasheden van haar jeugd weer voor de geest en misschien zei zij aan haar zoon, dat die manier van God te aanbidden door beelden, naar haar weten, de oude Godsdienst is geweest.

2. De bewilliging van de zoon. Toen zij de zaak voorstelde, schijnt hij geaarzeld te hebben, het tweede gebod kennende, want toen zij zei, vers 3, dat zij het bestemd had voor haar zoon om er een beeld van te maken, gaf hij het geld terug aan zijn moeder (afkerig zijnde om er toe mee te werken er een beeld van te maken) en zij gaf het de goudsmid, en liet de zaak doen naar haar begeerte, misschien hem er om afkeurende, dat hij er gewetensbezwaar tegen had, vers 4. Maar toen de beelden vervaardigd waren, was Micha, door de overreding van zijn moeder, er niet alleen mee verzoend maar er uitermate mee ingenomen, zo'n vreemde betovering oefende afgoderij, en zo krachtig werd zij ondersteund door hetgeen "van de vaderen overgeleverd is," 1 Petrus 1:18, Jeremia 44:17. Maar zie hoe de geldgierigheid van de oude vrouw toch nog gedeeltelijk de bovenhand had over haar bijgeloof, zij had al het zilver gewijd om er een gesneden en gegoten beeld van te maken, vers 3, al die elf honderd zilverlingen, maar toen het er toe kwam, dat het gedaan zou worden, heeft zij er minder dan een vijfde deel voor gebruikt, namelijk tweehonderd zilverlingen, vers 4. Zij dacht dat dit genoeg was, en in waarheid was het te veel, om te besteden aan een beeld, dat een leugenleraar is. Indien het wezenlijk aan de eer van God was gewijd, dan zou Hij zich niet aldus hebben laten afschepen met een deel van de prijs, maar Zijn toorn hebben geopenbaard over deze belediging, zoals Hij dit gedaan heeft in de zaak van Ananias en Saffira.

Merk nu op:
A. Wat het bederf was, dat hier ingevoerd werd, vers 5. De man Micha had een Godshuis, hij dacht dat het dit was, evengoed als dat te Silo, ja beter, omdat het van hem was, door hemzelf uitgedacht, en tot zijn eigen beschikking was, want de mensen hebben de Godsdienst graag in eigen hand, dat is in hun macht, om er naar welgevallen mee te handelen. "Een huis van de dwaling," zo wordt het door de Chaldeër genoemd, en dat was het ook inderdaad, want het was een afwijking van de weg van de waarheid, en een binnenlaten van alle bedrog. Afgoderij is een groot bedrog, en een van de ergste dwalingen. Wat hij met zijn afgoderij op de duur

bedoelde -hetzij hij er dit in de beginne al of niet mee op het oog had- was beide Gods orakelen en Zijn inzettingen na te bootsen en er mee te wedijveren.
a. Zijn orakelen, want hij maakte *serafim*, dat is kleine beelden, om ze, als er gelegenheid voor was te raadplegen, er inlichtingen, aanwijzingen en voorzeggingen van te ontvangen. Wat de Urim en Tummim waren voor de vorst en het volk moesten deze serafim zijn voor zijn gezin, toch kon hij niet denken dat de ware God ze zou erkennen, of hem door deze antwoorden zou geven op zijn vragen en daarom steunde en bebouwde hij op de demonen, die de heidenen aanbaden, om ze te bezielen en ze hem dienstbaar te maken. Aldus moesten zij, terwijl ze de eer Gods voorwendden, maar Zijn inzettingen verlieten, onvermijdelijk tot rechtstreekse afgoderij en demonen aanbidding vervallen.
b. Zijn inzettingen. Een kamer, of een reeks van vertrekken in het huis van Micha werd bestemd om de tempel of het huis Gods te zijn, een efod, of heilig gewaad, werd bereid voor zijn priester, om er dienst in te doen in nabootsing van die, welke in de tabernakel Gods gebruikt werden, en één van zijn zonen waarschijnlijk de oudste, heiligde hij, om zijn priester te zijn. En toen hij een gesneden of gegoten beeld had opgericht, om het voorwerp van zijn aanbidding voor te stellen, is het niet te verwonderen, dat een priester door hem aangesteld, er de dienst bij verrichtte. Hier wordt geen melding gemaakt van altaar, offerande of reukwerk ter ere van deze zilveren goden, maar, een priester hebbende, heeft hij die allen waarschijnlijk ook gehad, tenzij wij veronderstellen dat zijn goden in het eerst slechts bedoeld waren om geraadpleegd te worden, niet om te worden aangebeden, zoals dit ook met Labans serafim was. Maar, evenals van andere zonden is het begin van afgoderij, gelijk één die het water opening geeft, verbreekt de dam, en hij veroorzaakt een overstroming. Hier is de afgoderij begonnen, en zij verspreidde zich als een invretende melaatsheid. Dr. Lightfoot doet ons opmerken dat, gelijk elf honderd zilverlingen hier gewijd werden aan het maken van een afgod, dat de Godsdienst verdierf, inzonderheid (gelijk wij later zien zullen) in de stam van Dan, die Simsons stam was, zo werden door ieder van de vorsten van de Filistijnen elf honderd zilverlingen gegeven om Simson te verderven.

B. Wat de oorzaak was van dit bederf vers 6. Er was geen koning in Israël, geen richter of souvereine vorst, om kennis te nemen van het oprichten van deze beelden (naar welke ongetwijfeld de inwoners van het omliggende land weldra heenstroomden) en orders te geven om ze te vernielen. Er was niemand om Micha zijn dwaling te doen inzien, hem te weerhouden van het kwaad en hem te straffen, niemand om dit kwaad intijds te fnuiken, en er aldus de verspreiding van te voorkomen. Ieder deed wat recht was in zijn ogen, en toen deden zij spoedig wat kwaad was in de ogen des Heeren. Toen zij zonder koning waren, om goede orde onder hen te bewaren, was Gods huis verlaten, werden Zijn priesters veronachtzaamd, en ging alles verkeerd en ten verderve onder hen. Zie hoe groot een zegen een goede regering is, welke redenen er zijn, dat er niet alleen "smekingen, gebeden en voorbiddingen, maar ook dankzeggingen gedaan worden voor koningen en allen, die in hoogheid zijn," 1 Timotheüs 2:1, 2. Niets draagt, onder God, meer bij tot steun en bevordering van de Godsdienst in de wereld, dan de behoorlijke bedeling van deze twee grote instellingen: de overheid, of magistratuur, en de bediening van het Evangelie.

RICHTEREN 17:7-13
Wij hebben hier het bericht dat Micha zich van een Leviet voorzag om zijn kapelaan te zijn, hetzij omdat hij dacht, dat zijn zoon, die de erfgenaam was van zijn bezittingen te voornaam was voor deze dienst, of liever dat hij, omdat hij niet van Gods stam was, er niet waardig genoeg voor was.
Merk op:

I. Wat deze Leviet tot Micha bracht. Hij was van het geslacht van Juda, en woonde te Bethlehem onder de bloedverwanten van zijn moeder, (want Bethlehem was geen Levietenstad) of om een andere reden, als een vreemdeling, vers 7. Vandaar ging hij om te verblijven waar hij gelegenheid zou vinden, en op zijn reis kwam hij in het huis van Micha op het gebergte van Efraïm, vers 8.

1. Sommigen denken dat het zijn ongeluk was, dat hij in de noodzakelijkheid verkeerde van te reizen, hetzij omdat hij vervolgd en mishandeld was, of liever omdat hij veronachtzaamd was en gebrek leed te Bethlehem. God had een overvloedige voorziening gemaakt voor de Levieten, maar het volk onthield hun wat hun toekwam, en hielp hen niet aan het bezit van de hun toegewezen steden, zodat zij in bekrompen omstandigheden verkeerden, en er werd niets gedaan om hun te hulp te komen. Israëls verlaten van God begon met hun verlaten van de Levieten, waartegen zij daarom gewaarschuwd zijn, Deuteronomium 12:19. Het is een teken dat de Godsdienst in verval komt, als goede leraren veronachtzaamd worden, zodat zij niet weten hoe aan het dagelijks brood te komen. Maar:
2. Het schijnt veeleer zijn schuld geweest te zijn en zijn dwaasheid, dat hij van ronddwalen hield, de betrekking verliet, waarin hij was, en de achting verbeurde van zijn vrienden, en een zwerfzieke gezindheid hebbende heenging om, zoals wij zeggen, fortuin te zoeken. Wij kunnen ons niet voorstellen dat de zaken toen reeds zo slecht onder hen stonden dat een Leviet arm was zo dit niet zijn eigen schuld was. Gelijk diegenen gepaste voorwerpen zijn van medelijden, die zich graag zouden vestigen, maar het niet kunnen, zo behoren zij gestraft te worden, die zich zouden kunnen vestigen, maar het niet willen. Daar ongedurigheid, naar men zou denken, altijd onrust veroorzaakt, is het vreemd, dat een Israëliet, inzonderheid een Leviet, zich er aan overgeeft.

II. Welke overeenkomst Micha met hem trof. Indien hij niet tamelijk tevreden was geweest met zijn zoon tot priester te hebben, dan zou hij uitgegaan zijn om een Leviet op te sporen of iemand uitgezonden hebben om er een voor hem te zoeken, maar nu neemt hij er een, die hem als het ware toevallig in handen komt hetgeen aantoont dat hij geen zeer groter ijver had voor de zaak. Waarschijnlijk heeft deze omzwervende Leviet ergens op het land van Micha's huis gehoord, namelijk van zijn Godshuis en zijn gesneden en gegoten beeld, hetgeen, zo er iets van de geest van een Leviet in hem was, hem daarheen gevoerd zou hebben om Micha te bestraffen voor zijn afgoderij, hem te zeggen hoe dit lijnrecht in strijd was met de wet van God, en Gods oordelen over hem zou brengen. Maar, in plaats hiervan, gaat hij als een ontaarde tak van die heilige stam, er heen om zijn diensten aan te bieden, met: " Hebt gij ook enig werk voor een Leviet? want ik ben werkeloos en ik wandel om te verblijven waar ik gelegenheid zal vinden." Alles wat hij beoogde was aan brood te komen, niet om goed te doen, vers 9. Micha doet aanzoek bij hem om in zijn gezin te komen, vers 10, en belooft hem:

1. Goede bevordering. Wees mij tot een vader en een priester. Hoewel hij nog een jonge man was, en Micha hem om zo te zeggen van de straat had opgeraapt, zal hij hem toch als hij hem als priester aanneemt, eren en achten als een vader, zover is het denkbeeld van hem, om hem onder zijn dienstknechten te stellen. Hij vraagt niet naar zijn geloofsbrieven, neemt de tijd niet om een onderzoek in te stellen naar zijn gedrag, in de plaats waar hij het laatst gevestigd was, bedenkt niet dat hij, hoewel hij een Leviet was, toch iemand kon zijn van zulk een slecht karakter, dat hij de plaag en de schande is van zijn familie maar denkt dat hij, al was hij ook nog zo'n losbol, toch wel als priester bij een gesneden beeld kon dienen, zoals Jerobeams priesters "van de geringsten van het volk waren," 1 Koningen 12:31. Geen wonder dat zij, die van alles een god kunnen maken, iedereen tot een priester kunnen maken.

2. Een redelijk onderhoud. Hij zal hem eten en drinken, en een of meer stellen kleren geven, een gewoon stel voor alle dagen, en een beter stel voor feestdagen, en daarenboven tien zilverlingen (ongeveer vijftien gulden) per jaar, voor zakgeld, een karig salaris, vergeleken met wat God voor de Levieten voorzien had, mits zij zich goed gedroegen. Maar zij die de dienst van God verlaten, zullen nooit hun omstandigheden verbeteren, en ook geen beteren meester vinden. De Evangeliebediening is de mooiste roeping, maar het slechtste beroep in de wereld.

III. De vestiging van de Leviet bij hem, vers 11. Hij bewilligde bij die man te blijven hoewel zijn werk bijgelovigheid was en zijn loon schandelijk, had hij bezwaar noch tegen het een, noch tegen het ander, maar achtte zich gelukkig in zo'n goed huis te zijn aangeland. Micha, die zich heiliger achtte dan zijn naburen, neemt het op zich om deze Leviet de hand te vullen, vers 12, dat is hem tot de dienst te heiligen, alsof zijn bouwen, meubileren en begiftigen van deze kapel hem autoriseerde om niet alleen de persoon te benoemen, die er de dienst zou verrichten, maar ook hem te wijden, waartoe hij het recht niet had, evenmin als de Leviet het recht had om zich door hem te laten wijden. En nu betoont hij hem eerbied als aan een vader, en tederheid als aan een zoon, en daarmee wil hij het ongenoegzame van zijn lastbrief goed maken.

IV. Micha's voldoening met dat alles, vers 13. Nu weet ik dat de Heere mij weldoen zal, dat is: hij hoopte dat zijn nieuwe inrichting hem beroemd zou maken onder zijn naburen, en dat zou hem voordelig wezen, want hij zou delen in het profijt van het altaar, of liever dat God hem zou ondersteunen en zegenen in alles wat hij ondernam, omdat ik deze Leviet tot een priester heb.
1. Hij dacht dat het een teken was van Gods gunst jegens hem en zijn beelden, dat Hij hem zo ter gelegener tijd een Leviet gezonden had. Zo zullen zij, die zich in hun ijdele verzinselen verlustigen, indien Gods voorzienigheid hun iets ter hand doet komen dat hen voorthelpt op hun bozen weg, maar al te gemakkelijk hieruit afleiden dat God behagen in hen schept.
2. Hij dacht dat, nu de dwaling van zijn priesterschap hersteld was, alles wèl was, hoewel hij nog zijn gesneden en gegoten beeld behield. Velen vleien zich met een goede mening over hun staat, door een gedeeltelijke reformatie of verbetering van hun leven. Zij denken dat zij zo goed zijn als zij behoren te wezen, omdat zij in een bijzondere zaak niet meer zo slecht zijn als zij vroeger waren, alsof het verbeteren van een verkeerdheid een vergoeding was voor het aanhouden van al de andere.
3. Hij dacht dat het een zeer verdienstelijke daad was om een Leviet tot priester te maken, terwijl het in werkelijkheid een hoogmoedige overweldiging was, en zeer Godtergend. In hun hoogmoed, hun onwetendheid en zelfbehagen zullen de mensen de vermetelste goddeloosheid en het ergerlijkste aanranden van de Goddelijke kroonrechten, niet slechts verdedigen en verontschuldigen, maar hogelijk roemen en verheerlijken. Micha zou heel veel reden gehad hebben om te zeggen: "Nu kan ik vrezen dat God mij zal vloeken omdat ik iemand uit Zijn eigen stam heb verleid, en hem er toe gebracht heb een gesneden beeld te aanbidden," en toch hoopt hij dat God er hem om zal weldoen.
4. Hij dacht dat een Leviet bij zich in huis te hebben hem als vanzelf recht zou geven op Gods gunst. Materieelgezinde mensen zijn maar al te zeer geneigd om op hun uitwendige voorrechten te bouwen en te vertrouwen, en tot de gevolgtrekking te komen dat God hen zeker zal weldoen, omdat zij geboren zijn uit Godvruchtige ouders, tot gezinnen behoren waarin gebeden wordt, verbonden zijn in de maatschappij met personen, die zeer Godvruchtig zijn, een goede en gezonde prediking bijwonen, terwijl dit alles slechts is als het hebben van een Leviet tot hun priester, dat volstrekt geen zekerheid geeft dat God hun zal weldoen, tenzij zij zelf Godvruchtig zijn, en van hun voorrechten een goed gebruik maken.

HOOFDSTUK 18

1 In die dagen was er geen koning in Israël; en in dezelve dagen zocht de stam der Danieten voor zich een erfenis om te wonen; want hun was tot op dien dag onder de stammen van Israël niet genoegzaam ter erfenis toegevallen. 2 Zo zonden de kinderen van Dan uit hun geslacht vijf mannen uit hun einden, mannen, die strijdbaar waren, van Zora en van Esthaol, om het land te verspieden, en dat te doorzoeken; en zij zeiden tot hen: Gaat, doorzoekt het land. En zij kwamen aan het gebergte van Efraim, tot aan het huis van Micha, en vernachtten aldaar. 3 Zijnde bij het huis van Micha, zo kenden zij de stem van de jongeling, de Leviet; en zij weken daarheen, en zeiden tot hem: Wie heeft u hier gebracht, en wat doet gij alhier, en wat hebt gij hier? 4 En hij zeide tot hen: Zo en zo heeft Micha mij gedaan; en hij heeft mij gehuurd, en ik ben hem tot een priester. 5 Toen zeiden zij tot hem: Vraag toch God, dat wij mogen weten, of onze weg, op welken wij wandelen, voorspoedig zal zijn. 6 En de priester zeide tot hen: Gaat in vrede; uw weg, welken gij zult heentrekken, is voor de HEERE. 7 Toen gingen die vijf mannen heen, en kwamen te Lais; en zij zagen het volk, hetwelk in derzelver midden was, zijnde gelegen in zekerheid, naar de wijze der Sidoniers, stil en zeker zijnde; en daar was geen erfheer, die iemand om enige zaak schande aandeed in dat land; ook waren zij verre van de Sidoniers, en hadden niets te doen met enigen mens. 8 En zij kwamen tot hun broederen te Zora en te Esthaol, en hun broeders zeiden tot hen: Wat zegt gijlieden? 9 En zij zeiden: Maakt u op, en laat ons tot hen optrekken; want wij hebben dat land bezien, en ziet, het is zeer goed; zoudt gij dan stil zijn? Weest niet lui om te trekken, dat gij henen inkomt, om dat land in erfelijke bezitting te nemen; 10 (Als gij daarhenen komt, zo zult gij komen tot een zorgeloos volk, en dat land is wijd van ruimte) want God heeft het in uw hand gegeven; een plaats, alwaar geen gebrek is van enig ding, dat op de aarde is.

11 Toen reisden van daar uit het geslacht der Danieten, van Zora en van Esthaol, zeshonderd man, aangegord met krijgswapenen. 12 En zij togen op, en legerden zich bij Kirjath-jearim, in Juda; daarom noemden zij deze plaats, Machane-dan, tot op dezen dag; ziet, het is achter Kirjath-jearim. 13 En van daar togen zij door naar het gebergte van Efraim, en zij kwamen tot aan het huis van Micha. 14 Toen antwoordden de vijf mannen, die gegaan waren om het land van Lais te verspieden, en zeiden tot hun broederen: Weet gijlieden ook, dat in die huizen een efod is, en terafim, en een gesneden en een gegoten beeld? Zo weet nu, wat u te doen zij. 15 Toen weken zij daarheen, en kwamen aan het huis van de jongeling, de Leviet, ten huize van Micha; en zij vraagden hem naar vrede. 16 En de zeshonderd mannen, die van de kinderen van Dan waren, met hun krijgswapenen aangegord, bleven staan aan de deur van de poort. 17 Maar de vijf mannen, die gegaan waren om het land te verspieden, gingen op, kwamen daarhenen in, en namen weg het gesneden beeld, en de efod, en de terafim, en het gegoten beeld; de priester nu bleef staan aan de deur van de poort, met de zeshonderd mannen, die met krijgswapenen aangegord waren. 18 Als die nu ten huize van Micha waren ingegaan, en het gesneden beeld, de efod, en de terafim, en het gegoten beeld weggenomen hadden, zo zeide de priester tot hen: Wat doet gijlieden? 19 En zij zeiden tot hem: Zwijg, leg uw hand op uw mond, en ga met ons, en wees ons tot een vader en tot een priester! Is het beter, dat gij een priester zijt voor het huis van een man, of dat gij een priester zijt boeten voor een stam, en een geslacht in Israël? 20 Toen werd het hart van de priester vrolijk, en hij nam de efod, en de terafim, en het gesneden beeld, en hij kwam in het midden des volks. 21 Alzo keerden zij zich, en togen voort; en zij stelden de kinderkens, en het vee, en de bagage voor zich. 22 Als zij nu verre van Micha's huis gekomen waren, zo werden de mannen, zijnde in de huizen, die bij het huis van Micha waren, bijeengeroepen, en zij achterhaalden de kinderen van Dan. 23 En zij riepen de kinderen van Dan na; dewelke hun aangezichten omkeerden, en zeiden tot Micha: Wat is u, dat gij bijeengeroepen zijt? 24 Toen zeide hij: Gijlieden hebt mijn goden, die ik gemaakt had, weggenomen, mitsgaders de priester, en zijt weggegaan; wat heb ik nu meer? Wat is het dan, dat gij tot mij zegt: Wat is u?

25 Maar de kinderen van Dan zeiden tot hem: Laat uw stem bij ons niet horen, opdat niet misschien mannen, van bitteren gemoede, op u aanvallen, en gij uw leven verliest, en het leven van uw huis. 26 Alzo gingen de kinderen van Dan huns weegs; en Micha, ziende, dat zij sterker waren dan hij, zo keerde hij om, en kwam weder tot zijn huis. 27 Zij dan namen wat Micha gemaakt had, en de priester, die hij gehad had, en kwamen te Lais, tot een stil en zeker volk, en sloegen hen met de scherpte des zwaards, en de stad verbrandden zij met vuur. 28 En er was niemand, die hen verloste; want zij was verre van Sidon, en zij hadden niets met enigen mens te doen; en zij lag in het dal, dat bij Beth-rechob is. Daarna herbouwden zij de stad, en woonden daarin. 29 En zij noemden de naam der stad Dan, naar

de naam huns vaders Dan, die aan Israël geboren was; hoewel de naam dezer stad te voren Lais was. 30 En de kinderen van Dan richtten voor zich dat gesneden beeld op; en Jonathan, de zoon van Gersom, de zoon van Manasse, hij en zijn zonen waren priesters voor de stam der Danieten, tot de dag toe, dat het land gevankelijk is weggevoerd. 31 Alzo stelden zij onder zich het gesneden beeld van Micha, dat hij gemaakt had, al de dagen, dat het huis Gods te Silo was.

Hoe de afgoderij binnengeslopen is in het gezin van Micha hebben wij in het vorige hoofdstuk gelezen in dit hoofdstuk zullen wij zien, hoe zij vandaar overgebracht werd in de stam van Dan, en hoe zij vestiging verkreeg in een stad van aanzien en gewicht, hoe een klein vuur een grote hoop hout zal aansteken! Aan de stam van Dan was het laatste van al de stammen zijn erfdeel aangewezen en daar het te eng voor hen bleek te zijn, is er een aanzienlijke stad in de uiterste noordelijke uithoek van Kanaän aan toegevoegd. "Laat hen haar veroveren en in bezit nemen", zij werd Laïs, of Lesem genoemd, Jozua 19-47. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Hoe zij verspieders uitzonden, om hun bericht te brengen van de plaats, die onderweg bekendschap verkregen met Micha's priester, vers 1-6.
II Welk een bemoedigend rapport deze verspieders hebben uitgebracht, vers 7-10.
III. Welke krijgsmacht gezonden werd om Laïs te veroveren, vers 11 13.
IV. Hoe zij onderweg Micha van zijn goden beroofden, vers 14-25.
V Hoe gemakkelijk zij Laïs hebben veroverd, vers 27-29, en, toen zij haar in bezit hadden genomen, er het gesneden beeld in hebben opgericht, vers 30, 31.

RICHTEREN 18:1-6

1. Hier is, hoe deze Danieten het oog hadden op Laïs, niet de hele stam van Dan, maar een van hun geslachten, in welks lot bij de onderverdeling van Kanaän deze stad is gevallen. Totnutoe was dit geslacht onder hun broederen blijven wonen, die bezit hadden genomen van hun erfdeel, dat tussen Juda en de Filistijnen gelegen was, en hadden geweigerd om naar hun eigen stad te gaan, omdat er geen koning in Israël was om hen te regeren, vers 1. Die stad lag op een grote afstand, gescheiden van het overige van hun stam, zij was nog geheel in de macht van de vijand, en daarom wilden zij liever tafelschuimers zijn bij hun broederen, dan heen te gaan om voor zichzelf te zorgen. Eindelijk echter werden zij er door de noodzakelijkheid toe gedwongen, en begonnen zij te denken aan een eigen erfdeel om in te wonen. Het is beter om weinig te hebben, dat ons eigendom is, dan altijd van anderen afhankelijk te zijn.

2. Het onderzoek, dat dit geslacht van de Danieten naar Laïs instelde. Zij zonden vijf mannen uit om het land te verspieden, vers 2, opdat zij bekend zouden worden met de hoedanigheid van het land, of het een erfdeel was, dat het de moeite waard is om er zo ver voor te gaan, en met de houding van het volk, of het uitvoerbaar was om er zich meester van te maken, welke krijgsmacht er toe nodig was, en wat de beste manier was om er een aanval op te doen. De personen, die zij zonden, waren strijdbare mannen, die, indien zij in de handen van hun vijanden zouden vallen, het gevaar onder de ogen wisten te zien. Het is wijs om eerst goed uit te zien eer wij de sprong doen, eerst te wegen en dan te wagen. Dan had de listigheid van een slang aan de weg, Genesis 49:17, zowel als de moed van een jongen leeuw, die uit Basan voortspringt, Deuteronomium 33:22.

3. De kennismaking van deze verspieders met Micha's priester, en het gebruik, dat zij er van maakten. Zij schijnen de Leviet tevoren gekend te hebben, daar hij op zijn omzwervingen soms in hun land geweest is, en hoewel zijn gelaat of voorkomen veranderd kon zijn, herkenden zij hem toch aan zijn stem vers 3. Zij waren verwonderd hem zo ver weg te vinden, vroegen wat hem herwaarts had gebracht, en hij zei hun, vers 4, wat hij hier deed, en hoe hij

hier aangemoedigd was. Vernemende dat hij een orakel onder zijn berusting had, verzochten zij hem hun te zeggen, of zij voorspoedig zouden zijn in hun onderneming, vers 5. Zie hun onverschilligheid en onachtzaamheid ten opzichte van God en Zijn voorzienigheid, zij zouden de mond des Heeren in het geheel niet gevraagd hebben, indien deze Leviet niet van de serafim had gesproken, die hij onder zijn berusting had, en het hun aldus in de gedachten gebracht had. Velen denken nooit aan de Godsdienst dan wanneer het eens in hun kraam te pas komt, of wanneer zij het niet kunnen vermijden. Zie hun onwetendheid omtrent de wet Gods, daar zij dachten dat God, die toch het Godsdienstig gebruik van gesneden beelden verboden had hen toch zou zegenen bij het raadplegen van een beeld, en hun een antwoord des vredes zou geven. "Word Ik dan ernstiglijk van hen gevraagd?" Ezechiel 14:3.
Zij schijnen een hogere dunk gehad te hebben van Micha's serafim dan van Gods urim, want zij waren Silo voorbij gekomen, maar, voorzover blijkt hadden zij daar Gods hogepriester niet geraadpleegd, maar Micha's armzalige Leviet zal een godsspraak voor hen zijn. Deze ging hiervoor naar zijn gewone methode te werk van de serafim te raadplegen, en, hetzij hij er al of niet zelf geloof aan sloeg, hij wist zich zo goed te schikken naar de zaak, dat hij hun wist te doen geloven, dat hij een antwoord van God had, hen aanmoedigende om voort te gaan, en gerust te zijn omtrent hun succes, vers 6. "Gaat in vrede, gij zult veilig wezen en kunt gerust zijn, uw weg, welke gij zult heentrekken, is voor de Heere". dat is: "Hij keurt hem goed," (zoals er gezegd is, dat de Heere de weg van de rechtvaardigen kent met welgevallen)" en daarom zal Hij hem voorspoedig maken, Zijn oog zal op u zijn ten goede, Hij zal u leiden op de weg, en uw uitgang en uw ingang bewaren." Het moet onze grote zorg wezen, dat onze weg zodanig is, dat de Heere hem kan goedkeuren, en indien hij aldus is, dan kunnen wij ook heengaan in vrede. Als God voor ons zorgt, zo laat ons dan onze zorg werpen op Hem, en er van overtuigd wezen, dat, zo Hij voor ons heen gaat, wij onze weg niet kunnen missen.

RICHTEREN 18:7-13
I. Hier is de waarneming van de verspieders van de stad Laïs, en van de toestand van de inwoners, vers 7. Nooit was een plaats zo slecht geregeerd en zo slecht bewaakt, waardoor zij een gemakkelijke prooi werd voor de aanvaller.

1. Zij was slecht geregeerd, want iedereen kon zo slecht wezen als hij verkoos, en er was geen magistraat, geen erfgenaam des bedwangs, zoals het oorspronkelijke woord luidt, die iemand om enige zaak ook maar schande aandeed, veel minder ter dood bracht, zodat zij door de verregaandste onzedelijkheid God tot toorn verwekten, en door allerlei wederzijds onrecht elkaar verzwakten en verteerden. Zie hier:

a. Wat het ambt is van de magistraten, zij moeten de erfgenamen zijn van het bedwang of van de beteugeling, dat is een immer voortdurende macht hebben, die van de een op de ander overgaat zoals erfgenamen van een bezitting, in de plaatsen waar zij zijn ter beteugeling van kwaad. Zij zijn bezitters van bedwang, hiertoe met gezag bekleed, ten einde alles wat kwaad is te onderdrukken, en een vreze te zijn de kwaden. Het is alleen Gods genade, die het verdorven gemoed van de mensen kan vernieuwen, en hun hart kan bekeren, of omwenden, maar de macht van de magistraten kan hun boze praktijken in toom houden, en hun handen binden, zodat de boosheid van de bozen niet zoveel kwaad aanricht, of zo besmettelijk is en zo overheersend, als anders het geval zou wezen. Hoewel het zwaard van de gerechtigheid de wortel van de bitterheid niet kan uitroeien, kan het toch zijn loten en takken afsnijden, zijn groei en zijn verspreiding verhinderen, opdat de ondeugd niet zonder teugel of bedwang zij, want dan wordt zij vermetel en gevaarlijk, en de gemeenschap deelt in haar schuld.
b. Zie welke methode gevolgd moet worden ter beteugeling van de boosheid. De zondaren moet schande aangedaan worden, opdat zij, die niet in bedwang gehouden willen worden door

het schandelijke van de zonde voor God en hun eigen geweten, in bedwang gehouden zullen worden door het schandelijke van de straf voor de mensen. Alle middelen moeten beproefd worden om de zonde te ontmoedigen en haar met schande te bedekken, ten einde de mensen beschaamd te maken over hun traagheid, luiheid, dronkenschap, hun liegen en bedriegen en hun andere zonden, door eer en roem altijd aan de zijde van de deugd te brengen.
c. Zie hoe ongelukkig en hoe nabij de ondergang die plaatsen zijn die òf geen magistraten hebben, òf dezulken, die het zwaard tevergeefs dragen, "dan draven de goddelozen rondom," Psalm 12:9. En hoe gelukkig wij zijn in goede wetten en een goede regering.

2. Zij was slecht bewaakt. Het volk van Laïs was zorgeloos, stil en gerust, hun poorten bleven open, hun muren waren bouwvallig, omdat zij generlei gevaar vermoedden, of vreesden, hoewel hun goddeloosheid zo groot was dat zij alle reden hadden, om elke dag de wraak Gods te vrezen. Het was een teken dat de Israëlieten vanwege hun traagheid en lafhartigheid thans niet zo'n schrik waren voor de Kanaänieten, als toen zij voor het eerst onder hen verschenen, want anders zou de stad Laïs, die waarschijnlijk wel wist dat zij hun toegewezen was, niet zo gerust zijn geweest. Hoewel het een open landstad was, leefden zij gerust, naar de wijze van de Sidoniërs, die omringd waren door de zee, en ook wèl versterkt waren, door de kunst zowel als door de natuur. Maar zij waren ver van de Zidoniërs, die hun dus niet te hulp konden komen, hen niet konden verdedigen tegen het gevaar, waarin zij, door hun zeden te verderven, zich gebracht hadden. En eindelijk: zij hadden niets te doen met enig mens, waarmee òf hun luiheid en vadsigheid wordt te kennen gegeven -zij oefenen geen beroep uit en werden aldus lui en weelderig, volstrekt onmachtig om zich te verdedigen- òf de onafhankelijkheid, waarin zij wilden leven, daar zij aan geen hunner naburen onderworpen wilden zijn, en met geen hunner een verbond wilden aangaan, en zo was er dan ook niemand om hen te beschermen, of hun enigerlei hulp aan te brengen. Zij bekommerden zich om niemand en daarom bekommerde niemand zich om hen. Zo waren de mannen van Laïs.

II. De aanmoediging, welke zij deswege gaven aan hun stamgenoten, die hen gezonden hadden, om hun aanslag op deze stad ten uitvoer te brengen, vers 8-10. De Danieten hadden waarschijnlijk gedacht dat er onoverkomelijke moeilijkheden in de weg waren voor deze onderneming, dat het onmogelijk voor hen was om zich van Laïs meester te maken, en daarom waren zij zolang buiten het bezit er van gebleven, misschien ook wel in hun ongeloof het denkbeeld opperende, dat het land niet van de moeite waard was om er zo ver voor te gaan, of er zich aan zoveel gevaar voor bloot te stellen. Op deze vrees en bezorgdheid hadden de verspieders (en hierin waren zij geen boze verspieders) het oog in hun rapport.

1. Zij stelden de plaats voor als zeer begerenswaardig. "Indien gij op ons oordeel wilt afgaan, welnu, wij hebben dat land bezien, en wij stemmen overeen in onze beschouwing er van, namelijk dat het zeer goed is, vers 9, beter dan dit bergachtig land, waarin wij hier door de Filistijnen samengedrongen zijn. Gij behoeft er niet aan te twijfelen dat gij er genoegelijk en in overvloed zult leven, want het is een plaats, alwaar geen gebrek is van enig ding dat op de aarde is," vers 10. Zie, welk een goed land Kanaän was, dat deze stad, die het verst van allen noordwaarts lag, in de verste uithoek van het land, op zo'n vruchtbare plek gronds stond.

2. Zij stellen het voor als uitvoerbaar, zij twijfelen volstrekt niet, of zij zullen er, met Gods zegen, spoedig in het bezit van zijn, want het volk is zorgeloos, vers 10. En hoe geruster zoveel minder veilig God heeft het in uw hand gegeven, en gij hebt het maar voor het nemen." Zij wekken hen op tot de onderneming. "Maakt u op, en laat ons tot hen optrekken laat ons het spoedig en met vastberadenheid doen. Zij verwijten hun hun talmen en uitstellen, berispen hen om hun luiheid. Zoudt gij dan stil zijn? Weest niet lui om te trekken. De mensen hebben

het nodig om aldus, zelfs om hun eigen belangen te behartigen, opgewekt te worden. De hemel is een zeer goed land, waar geen gebrek is van enig ding, onze God heeft het door de belofte in onze hand gegeven, laat ons dan niet traag zijn om ons er van te verzekeren en het eeuwige leven aan te grijpen, maar strijden om in te gaan.

III. De veldtocht van de Danieten tegen Laïs. Het geslacht van hun stam, waaraan deze stad ten deel was gevallen, maakt zich nu eindelijk op om er bezit van te gaan nemen, vers ll-13. Het aantal krijgslieden bedroeg slechts zes honderd, geen honderdste deel dus van die stam want toen zij Kanaän binnentrokken waren de getelden van de Danieten meer dan vier en zestig duizend, Numeri 26:43. Het was vreemd dat geen van hun broederen uit hun eigen stam veel minder nog van die uit andere stammen hun te hulp kwam, maar het was lang nadat Israël in Kanaän was gekomen, eer zich onder hen zorg of belangstelling openbaarde voor het algemene welzijn, hetgeen de reden was waarom zij zich zelden onder één hoofd verenigden, en hierdoor bleven zij zwak en onbeduidend. Uit vers 21 blijkt dat deze zeshonderd man het totale aantal uitmaakten van hen, die zich daar vestigden, want zij hadden hun gezinnen en hun goederen medegenomen, de kinderen en het vee, zo zeker waren zij van voorspoed. De andere stammen gaven hun vrije doortocht door hun grondgebied, hun eerste dagreis bracht hen naar Kirjath-Jearim, vers 12, en zo zeldzaam waren militaire kampementen thans in Israël geworden, dat de plaats, waar zij die nacht verbleven, daarnaar Machane-Dan, het kamp van Dan, genoemd werd, en waarschijnlijk is de plaats, vanwaar zij hun tocht begonnen, tussen Zora en Esthaol, naar dezelfde naam genoemd, en bedoeld in Hoofdstuk 13:25. Hun tweede dagreis bracht hen naar het gebergte van Efraïm, nabij het huis van Micha, vers 13, en daar moeten wij een wijle blijven.

RICHTEREN 18:14-26

De Danieten hadden verspieders uitgezonden om een land voor hen te vinden, en zij slaagden in hun onderzoek, maar nu zij tot deze plaats kwamen (want, eer die plaats het hun in de gedachte bracht, schijnen zij het hun broederen niet te hebben meegedeeld) verplichtten zij hen met nog een andere ontdekking, namelijk dat zij hun zeggen kunnen waar goden te vinden zijn. "Hier, in deze huizen, zijn een efod, en serafim en zeer veel fraaie zaken ter bevordering van vroomheid, zoals wij ze in ons land niet hebben, zo weet nu wat u te doen zij, vers 14. Wij hebben ze geraadpleegd, en ontvingen een gunstig antwoord, zij zijn de moeite waard om ze te hebben, ja waard om ze te stelen (dat is ze te hebben op de ergste manier) en zo wij ons slechts van deze goden meester kunnen maken, dan kunnen wij nog een betere hoop koesteren van voorspoedig te zijn en ons meester te maken van Laïs. Zij hadden inzover gelijk, dat het begerenswaardig voor hen was Gods tegenwoordigheid te hebben, maar in ellendige dwaling verkeerden zij, door deze beelden voor tekenen te houden van Gods tegenwoordigheid, die beter geschikt waren voor een poppenspel, dan om ter Godsverering te worden gebruikt. Zij dachten dat een orakel goed gezelschap voor hen zou zijn bij hun onderneming, en hun bij voorkomende moeilijkheden in de plaats kon wezen van een krijgsraad, en daar de plaats, waar zij zich gingen vestigen, zo ver was van Silo, dachten zij een godenhuis meer nodig te hebben dan Micha, die zo dicht bij Silo woonde. Zij zouden een even goede efod en serafim hebben kunnen maken als deze waren, die aan hun doel evengoed beantwoord zouden hebben, maar de roem, die er van deze al was uitgegaan -hoewel nog slechts sedert kort- boezemde er hun een verwonderlijker eerbied voor in, die zij echter wel spoedig verloren zouden hebben, indien zij verstand genoeg hadden gehad om eens een onderzoek in te stellen naar de oorsprong er van, en of er iets Goddelijks was in deze instelling. Besloten zijnde om deze goden mee te nemen, wordt ons hier verhaald hoe zij de beelden gestolen hebben, de priester vleiden, en Micha zoveel vrees aanjoegen, dat hij van verdere pogingen, om ze terug te krijgen, afzag.

I. De vijf mannen, die het huis, en de toegangen er van kenden, en inzonderheid de vertrekken, waarin de godsdienstoefeningen gehouden werden, gingen naar binnen en haalden de beelden met de efod en de serafim en alles wat er bij behoorde, terwijl de zes honderd mannen de priester aan de praat hielden aan poort, vers 16-18. Zie hoe weinig zorg deze armzalige priester droeg voor zijn goden, terwijl hij rondslenterde aan de poort en de vreemdelingen aanstaarde, werd zijn schat (zoals die dan was) weggenomen. Zie hoe onmachtig deze armzalige goden waren, die er zich niet voor konden behoeden om gestolen te worden. Er wordt als een versmaadheid voor de afgoden melding van gemaakt, dat zij zelf in de gevangenis zijn gegaan, Jesaja 46:2.
O, hoe groot is de domheid van deze Danieten! Hoe konden zij denken dat deze goden hen zouden beschermen, die er zichzelf niet tegen konden beschermen om gestolen te worden? Maar, daar zij goden genoemd werden-alsof het niet genoeg was dat de tegenwoordigheid van de onzichtbare God met hen was. of dat zij in betrekking stonden met de tabernakel, waar zelfs zichtbare tekenen waren van Zijn tegenwoordigheid-kunnen zij niet tevreden zijn, of zij moeten goden hebben, die voor hun aangezicht heengaan, wel geen goden die zij zelf gemaakt hebben, maar, hetgeen even slecht was, goden die zij zelf gestolen hebben. Hun afgoderij begon in diefstal, een gepaste inleiding voor zo'n werk. Om het tweede gebod te kunnen overtreden beginnen zij met de overtreding van het achtste, stelen goed van hun naaste om er goden van te maken. De heilige God haat de roof in het brandoffer, maar de duivel bemint hem. Hadden deze Danieten de beelden genomen om ze te schenden en te vernielen, en de priester om hem te straffen, zij zouden gehandeld hebben als ware Israëlieten en ijverig zijn geweest voor hun God, zoals hun vaderen, Jozua 22:16, s maar ze te nemen voor hun eigen gebruik was zo'n samengestelde misdaad, dat er uit bleek dat zij God niet vreesden en geen mens ontzagen maar van alle Godsvrucht en eerlijkheid geheel ontbloot waren.

II. Zij wendden zich tot de priester en brachten hem door vleierij in een goed humeur en bewogen hem aldus, niet alleen om de goden prijs te geven, maar om zelf met hen mee te gaan, want zonder hem wisten zij niet goed hoe van hun goden gebruik te maken. Merk op:

1. Hoe zij hem verleidden, vers 19. Zij verzekerden hem een betere bevordering dan die hij nu had. Het zou meer eervol en meer voordelig voor hem wezen om priester te zijn van een gehele groep- meer waren zij niet, al noemden zij zich ook een stam-dan slechts de huiskapelaan te wezen van een particulier. Laat hem met hen gaan, en er zullen meer offers gebracht worden op zijn altaar, en meer geld ontvangen voor het raadplegen van zijn serafim, dan hij hier had.

2. Hoe zij hem wonnen. Een weinig overredens was genoeg, zijn hart werd vrolijk, vers 20. Het voorstel kwam goed overeen met zijn zwerfzieke aard, die hem nooit lang aan een plaats liet blijven, en streelde zijn eerzucht en geldgierigheid. Hij kan niet anders zeggen, dan dat hij het goed had waar hij nu was. Micha had hem niet bedrogen, noch zijn loon veranderd, hij had geen berouw, geen gewetenswroeging wegens zijn dienst doen bij een gesneden beeld, indien hij naar Silo was gegaan om de priesters des Heeren te dienen overeenkomstig de plicht van een Leviet, hij zou er welkom hebben kunnen wezen, Deuteronomium 18:6, en dan zou zijn heengaan loffelijk zijn geweest, maar, in plaats hiervan neemt hij de beelden mede, en brengt de besmetting van de afgoderij in de hele stad. Het zou zeer onrechtvaardig en ondankbaar geweest zijn tegenover Micha, indien hij alleen zelf was heengegaan, en nog veel meer om de beelden mee te nemen, waarop, naar hij wist, Micha's hart zozeer gesteld was. Maar er was niets beters te verwachten van een verraderlijker Leviet, welk huis kan zeker zijn van hem die het huls Gods heeft verlaten? Of aan welke vriend zal hij trouw zijn, die ontrouw

is geweest aan zijn God? Hij kon niet voorwenden dat hij gedwongen werd, want zijn hart was vrolijk, hij was blij te gaan. Indien tien zilverlingen hem wonnen (zoals bisschop Hall het uitdrukt) dan zouden elf hem verliezen, want wat is instaat hen te houden, die een zuiver geweten verloren hebben? De huurling vliedt, omdat hij een huurling is. De priester met zijn goden ging in het midden van het volk, daar plaatsten zij hem om zeker van hem te zijn, en hem te beletten om terug te gaan, indien hij soms van zin mocht veranderen, of om door Micha teruggehaald te worden, of misschien in navolging van de orde van Israëls tocht door de woestijn waarbij de ark en de priesters in het midden van het leger waren.

III. Zij verschrikten Micha, toen hij hen vervolgde om zijn goden terug te krijgen, zo dat hij terugkeerde. Zodra hij bemerkte dat zijn bedehuis geplunderd, en zijn priester van hem weggelopen was, verzamelde hij al de lieden, die hij kon bereiken, om de rovers te vervolgen, vers 22. Zijn naburen, en misschien zijn onderhorigen, die zich met hem verenigden in zijn godsdienstoefeningen, waren ijverig om hem bij te staan, zij kwamen bijeen en vervolgden de rovers, die, hun kinderen en hun vee voor zich hebbende, vers 21, niet zó snel voort konden gaan, of zij konden hen achterhalen, hopende, dat zij door kracht van redenen het gestolene terug zouden erlangen, want de onevenredigheid van hun getalssterkte was zo groot, dat zij niet konden hopen om het door de kracht van hun armen terug te krijgen. De vervolgers riepen hen na, verlangende om een woord met hen te spreken. Zij, die de achterhoede vormden (waarschijnlijk hadden zij daar de sterksten van hun gezelschap geplaatst, wèl verwachtende aangevallen te zullen worden) keerden zich om, en vroegen Micha wat hem deerde, daar hij zo bekommerd was, en wat hij van hen wilde, vers 23. Hij redeneert met hen, en wijst hun op zijn recht, denkende dat dit bij hen zal overmogen, maar in antwoord hierop wijzen zij hem op hun macht, en het bleek dat dit bij hem overmocht, want het is iets gewoons, dat bij de mensen macht boven recht gaat.

1. Hij wijst op het onrecht, dat hem toch ongetwijfeld was, aangedaan, vers 24. "Gij hebt mijn goden weggenomen, mijn beelden van God, waar ik zo'n onbetwistbaar recht op heb, want ik heb ze zelf gemaakt, en voor welke ik zoveel liefde heb, dat het met mij gedaan is zo ik ze verlies, want wat heb ik nu meer, dat mij enig goed kan doen, indien deze weg zijn?
a. Nu ontdekken wij de dwaasheid van afgodendienaars en de macht, die Satan over hen heeft. Hoe dwaas was het van hem om dingen, die hij zelf gemaakt had, goden te noemen, als toch Hij alleen door ons als God aangebeden moet worden, die ons gemaakt heeft! Dwaas, voorwaar, om zijn hart op zulke nietige, domme dingen te zetten, en zich als ongelukkig en geheel verloren te beschouwen nu hij ze verloren heeft!
b. Dit kan ons onze geestelijke afgoderij ontdekken, het schepsel, waarvan wij ons geluk afhankelijk maken, waar wij op ongeregelde wijze onze genegenheid op stellen, en waarvan wij niet kunnen scheiden, waarvan wij zeggen, als wij het verliezen: Wat heb ik nu meer? Van dat schepsel maken wij een afgod. Dat wordt in de plaats gesteld van God, en dat is een overweldiger, waar wij bekommerd om zijn, alsof ons leven en onze vertroosting, onze hoop en ons geluk, ons alles, daarin opgesloten, daaraan verbonden waren. Maar,
c. Indien alle volken aldus zullen wandelen, een ieder in de naam van zijn God, zullen wij dan niet evenzo gezind zijn jegens onze God, de ware God? Laat ons ons deel hebben in God, onze gemeenschap met Hem, het grootste en rijkste deel achten, dat ons te beurt kan vallen. en het verlies van God als het zwaarste verlies, dat ons kan treffen, wee ons, zo Hij van ons wijkt, want wat hebben wij dan meer? Zulke verlaten zielen kunnen zich wel verwonderen, zoals Micha zich verwonderd heeft, dat gij nog zoudt vragen, wat hun is, wat hun deert? Want de tekenen van Gods gunst zijn weg, Zijn vertroostingen hun onthouden, en wat hebben zij meer?

2. Zij dreigen hem voorzeker kwaad te zullen doen, indien hij bij zijn eis blijft. Zij willen naar geen rede luisteren, hem geen recht doen, zij bieden hem zelfs niet aan hem het geld terug te geven, dat hij aan deze beelden te koste had gelegd, noch beloven vergoeding te doen voor wat zij genomen hadden, als zij het doel van hun expeditie bereikt zullen hebben en tijd zouden gevonden hebben om ze na te maken, en zelf andere dergelijke beelden te maken. En nog veel minder hadden zij enig medelijden met een verlies, dat hij zo bitter beweende, zij hadden zelfs geen goed of vriendelijk woord voor hem over, maar besluiten de diefstal door moord te rechtvaardigen, indien hij niet terstond afzag van zijn eis, vers 25. "Laat uw stem bij ons niet horen, opdat niet misschien verbitterde mannen op u aanvallen, en gij uw leven verliest, en dat is erger dan uw goden te verliezen." Goddeloze en onredelijke mensen duiden het zeer ten kwade, als men hun vraagt recht te doen, en ondersteunen zich door hun macht tegen alle recht en rede. Micha's misdaad was dat hij zijn eigendom terugvroeg, en daarvoor is hij in gevaar zijn leven en het leven van zijn huis te verliezen. Micha heeft geen moed genoeg om zijn leven te wagen om zijn goden te redden, zó'n geringe dunk had hij van hun macht om hem te beschermen en door te helpen, en daarom geeft hij ze gedwee op, vers 26. Hij keerde zich om en kwam weer tot zijn huis. En zo het verlies van zijn afgoden hem slechts overtuigde (gelijk men zou denken dat het hem die overtuiging moest geven) van hun nietigheid en machteloosheid, en van zijn eigen dwaasheid om er zijn hart op te zetten, en hem terugbracht naar de ware God, van wie hij afvallig was geworden, dan zou hij, die ze verloor, er oneindig beter aan toe zijn geweest dan zij, die ze met geweld van wapens hadden weggevoerd. Indien het verlies van onze afgoden ons geneest van onze liefde tot hen, en ons doet zeggen: Wat hebben wij meer met de afgoden te doen? dan zal het verlies een onuitsprekelijk gewin zijn. Zie Jesaja 2:20, 30:22.

RICHTEREN 18:27-31

I. Hier is Laïs veroverd door de Danieten. Zij vervolgden hun tocht, en daar hun geen ramp of onheil trof, kwamen zij misschien tot de gevolgtrekking, dat zij niet verkeerd hadden gedaan door Micha te beroven, velen rechtvaardigen zich in hun goddeloosheid met hun voorspoed. Merk op:

1. In welke houding zij het volk van Laïs hebben gevonden, beide in de stad en op het omliggende land. Zij waren stil en zeker, niet beangstigd door de vijf verspieders, die onder hen gekomen waren om het land te bezien, ook hadden zij geen bericht van de nadering van de vijand, zodat zij een zeer gemakkelijke prooi werden voor de handvol mannen, die hen overvielen, vers 27. Velen worden door hun gerustheid ten verderve gebracht. Satan heeft het voordeel over ons als wij zorgeloos zijn en niet waken, zalig is dus de mens, die ten allen tijde vreest.

2. Welk een volkomen overwinning zij over hen behaalden, zij sloegen hen met de scherpte des zwaards, en verbrandden zoveel van de stad als zij geschikt oordeelden om te herbouwen, vers 27, 28, en voor zover blijkt, hebben zij geen tegenstand ontmoet, want de mate van de ongerechtigheid van de Kanaänieten was vol, en die van de Danieten begon zich pas te vullen.

3. Hoe de overwinnaars zich vestigden in hun plaats, vers 28, 29. Zij herbouwden de stad, of tenminste veel er van (de oude gebouwen waren vermolmd) en noemden haar naam Dan, om voor hen te getuigen, dat zij geboren Danieten waren, al waren zij dan ook gescheiden van hun broederen en zo ver van hen verwijderd, hetgeen anders later vanwege de afstand in twijfel getrokken zou kunnen worden. Het moet ons een zorg zijn om het voorrecht niet te verliezen van onze betrekking tot Gods Israël, en daarom moeten wij alle gelegenheden waarnemen om haar te erkennen, en er de herinnering aan te bewaren voor de onze na ons.

II. Onmiddellijk werd hier de afgoderij ingevoerd. God had genadiglijk Zijn belofte vervuld, door hen in het bezit te stellen van het hun toegewezen erfdeel, hen hierdoor verplichtende om getrouw te zijn aan Hem, die zo getrouw was geweest aan hen. Hij "gaf hun de landen van de heidenen, zodat zij in erfenis bezaten de arbeid van de volken, opdat zij Zijn inzettingen onderhielden," Psalm 105:44, 45. Maar nadat zij gevestigd zijn, is het eerste wat zij doen, Zijn inzettingen overtreden, zodra zij begonnen waren gevestigd te zijn richtten zij het gesneden beeld op, vers 30, hun succes ten onrechte aan die afgod toeschrijvende, hetgeen, indien God niet oneindig lankmoedig was geweest, hun verderf zou geweest zijn. Zo zal een voorspoedig afgodendienaar voortgaan met te zondigen, "deze zijn kracht aan zijn God toeschrijvende," Habakuk 1:11. Hun Leviet, die als priester diende, wordt hier eindelijk genoemd, Jonathan, de zoon van Gersom, de zoon van Manasse.

In het woord Manasse is in het oorspronkelijke de letter *nun* naar boven geschoven, hetgeen volgens sommige Joodse rabbijnen te kennen geeft, dat zij uitgelaten had moeten worden, en dan zou die naam "Moshe" Mozes geweest zijn, en deze Leviet, zeggen zij, was een kleinzoon van de beroemden Mozes die ook inderdaad een zoon had, Gersom geheten, maar, zeggen zij, de geschiedschrijver heeft ter ere van Mozes die letter nun half ingeschoven, en aldus de naam in Manasse veranderd.

De Vulgata geeft de naam op als Mozes. En indien Mozes inderdaad een liederlijke kleinzoon had, die gebruikt werd als een geschikt werktuig om afgoderij in te voeren, dan is dit niet het enige voorbeeld (God gave dat het het enige was!) van de ellendige ontaarding van de nakomelingen van een groot en goed man. Kindskinderen zijn niet altijd de kroon van oude lieden. Maar de geleerde bisschop Patrick houdt dit voor een ijdeler waan van de rabbijnen, en veronderstelt dat deze Jonathan tot een ander geslacht van de Levieten behoorde. Aan het einde van dit hoofdstuk wordt ons gezegd hoe lang dit bederf aanhield.

1. Dat de nakomelingen van deze Jonathan als priesters bleven fungeren, voor dit geslacht van de Danieten, dat te Laïs en op het omliggende land gevestigd was, tot aan de ballingschap, vers 30. Nadat Micha's beeld was weggenomen, bleef deze familie de waardigheid van priesters behouden, als zodanig werd hun door die stad eer bewezen, en het is zeer waarschijnlijk dat Jerobeam, het oog op hen had, toen hij daar een van zijn kalveren oprichtte, (dat te Dan welkom zou geheten worden en in ere zou worden gebracht, als de priesters des Heeren er niets mee van doen wilden hebben) en dat deze familie als sommigen van zijn priesters dienst gedaan hebben.

2. Dat deze beelden daar bleven tot aan de tijd van Samuël, want zo lang is de ark Gods te Silo gebleven, en waarschijnlijk is er in zijn tijd goed en afdoend voor gezorgd om deze afgoderij te vernietigen. Zie hoe gevaarlijk het is om een besmetting toe te laten, want geestelijke krankheden worden niet zo spoedig genezen als opgedaan.

HOOFDSTUK 19

1 Het geschiedde ook in die dagen, als er geen koning was in Israël, dat er een Levietisch man was, verkerende als vreemdeling aan de zijden van het gebergte van Efraim, die zich een vrouw, een bijwijf, nam van Bethlehem-juda. 2 Maar zijn bijwijf hoereerde, bij hem zijnde, en toog van hem weg naar haars vaders huis, tot Bethlehem-juda; en zij was aldaar enige dagen, te weten vier maanden. 3 En haar man maakte zich op, en toog haar na, om naar haar hart te spreken, om haar weder te halen; en zijn jongen was bij hem, en een paar ezels. En zij bracht hem in het huis haars vaders. En als de vader van de jonge vrouw hem zag, werd hij vrolijk over zijn ontmoeting. 4 En zijn schoonvader, de vader van de jonge vrouw, behield hem, dat hij drie dagen bij hem bleef; en zij aten en dronken, en vernachtten aldaar. 5 Op de vierden dag nu geschiedde het, dat zij des morgens vroeg op waren, en hij opstond om weg te trekken; toen zeide de vader van de jonge dochter tot zijn schoonzoon: Sterk uw hart met een bete broods, en daarna zult gijlieden wegtrekken. 6 Zo zaten zij neder, en zij beiden aten te zamen, en dronken. Toen zeide de vader van de jonge vrouw tot de man: Bewillig toch en vernacht, en laat uw hart vrolijk zijn. 7 Maar de man stond op, om weg te trekken. Toen drong hem zijn schoonvader, dat hij aldaar wederom vernachtte. 8 Als hij op de vijfden dag des morgens vroeg op was, om weg te trekken, zo zeide de vader van de jonge vrouw: Sterk toch uw hart. En zij vertoefden, totdat de dag zich neigde; en zij beiden aten te zamen. 9 Toen maakte zich de man op, om weg te trekken, hij, en zijn bijwijf, en zijn jongen; en zijn schoonvader, de vader van de jonge vrouw, zeide: Zie toch, de dag heeft afgenomen, dat het avond zal worden, vernacht toch; zie, de dag legert zich, vernacht hier, en laat uw hart vrolijk zijn, en maak u morgen vroeg op uws weegs, en ga naar uw tent. 10 Doch de man wilde niet vernachten, maar stond op, en trok weg, en kwam tot tegenover Jebus (dewelke is Jeruzalem), en met hem het paar gezadelde ezelen; ook was zijn bijwijf met hem.

11 Als zij nu bij Jebus waren, zo was de dag zeer gedaald; en de jongen zeide tot zijn heer: Trek toch voort, en laat ons in deze stad der Jebusieten wijken, en daarin vernachten. 12 Maar zijn heer zeide tot hem: Wij zullen herwaarts niet wijken tot een vreemde stad, die niet is van de kinderen Israëls; maar wij zullen voorttrekken tot Gibea toe. 13 Voorts zeide hij tot zijn jongen: Ga voort, dat wij tot een van die plaatsen naderen, en te Gibea of te Rama vernachten. 14 Alzo togen zij voort, en wandelden; en de zon ging hun onder bij Gibea, dewelke Benjamins is; 15 En zij weken daarheen, dat zij inkwamen, om in Gibea te vernachten. Toen hij nu inkwam, zat hij neder in een straat der stad, want er was niemand, die hen in huis nam, om te vernachten. 16 En ziet, een oud man kwam van zijn werk van het veld in de avond, welke man ook was van het gebergte van Efraim, doch als vreemdeling verkeerde te Gibea; maar de lieden dezer plaats waren kinderen van Jemini. 17 Als hij nu zijn ogen ophief, zo zag hij dien reizenden man op de straat der stad; en de oude man zeide: Waar trekt gij henen, en van waar komt gij? 18 En hij zeide tot hem: Wij trekken door van Bethlehem-juda tot aan de zijden van het gebergte van Efraim, van waar ik ben; en ik was naar Bethlehem-juda getogen, maar ik trek nu naar het huis des HEEREN; en er is niemand, die mij in huis neemt. 19 Daar toch onze ezelen zowel stro als voeder hebben, en ook brood en wijn is voor mij, en voor uw dienstmaagd, en voor de jongen, die bij uw knechten is; er is aan geen ding gebrek. 20 Toen zeide de oude man: Vrede zij u! al wat u ontbreekt, is toch bij mij; alleenlijk vernacht niet op de straat. 21 En hij bracht hem in zijn huis, en gaf aan de ezelen voeder; en hun voeten gewassen hebbende, zo aten en dronken zij.

22 Toen zij nu hun hart vrolijk maakten, ziet, zo omringden de mannen van die stad (mannen, die Belials kinderen waren) het huis, kloppende op de deur; en zij spraken tot de ouden man, de heer des huizes, zeggende: Breng de man, die in uw huis gekomen is, uit, opdat wij hem bekennen. 23 En de man, de heer des huizes, ging tot hen uit, en zeide tot hen: Niet, mijn broeders, doet toch zo kwalijk niet; naardien deze man in mijn huis gekomen is, zo doet zulke dwaasheid niet. 24 Ziet, mijn dochter die maagd is, en zijn bijwijf, die zal ik nu uitbrengen,

dat gij die schendt, en haar doet, wat goed is in uw ogen; maar doet aan dezen man zulk een dwaas ding niet. 25 Maar de mannen wilden naar hem niet horen. Toen greep de man zijn bijwijf, en bracht haar uit tot hen daarbuiten; en zij bekenden haar, en waren met haar bezig de ganse nacht tot aan de morgen, en lieten haar gaan, als de dageraad oprees. 26 En deze vrouw kwam tegen het aanbreken van de morgenstond, en viel neder voor de deur van het huis des mans, waarin haar heer was, totdat het licht werd. 27 Als nu haar heer des morgens opstond en de deuren van het huis opendeed, en uitging om zijns weegs te gaan, ziet, zo lag de vrouw, zijn bijwijf, aan de deur van het huis, en haar handen op de dorpel. 28 En hij zeide tot haar: Sta op, en laat ons trekken; maar niemand antwoordde. Toen nam hij haar op de ezel, en de man maakte zich op, en toog naar zijn plaats. 29 Als hij nu in zijn huis kwam, zo nam hij een mes, en greep zijn bijwijf, en deelde haar met haar beenderen in twaalf stukken; en hij zond ze in alle landpalen van Israël. 30 En het geschiedde, dat al wie het zag, zeide: Zulks is niet geschied noch gezien, van dien dag af, dat de kinderen Israëls uit Egypteland zijn opgetogen, tot op dezen dag; legt uw hart daarop en spreekt!

De laatste drie hoofdstukken van dit boek bevatten een uiterst tragisch verhaal van de goddeloosheid van de mannen van Gibea, in bescherming genomen door de stam van Benjamin, waarvoor deze stam streng gestraft en bijna geheel uitgeroeid werd door de overige stammen. Deze gebeurtenis schijnt niet lang na de dood van Jozua plaats gehad te hebben, want het was toen er geen koning, geen richter in Israël was, vers 1 en Hoofdstuk 21:25, en Pinehas hogepriester was Hoofdstuk 20:28.
Deze bijzondere omstandigheden: de afgoderij van de Danieten, en de onzedelijkheid van de Benjaminieten, hebben de algemene afval ingeleid, Hoofdstuk 3:7. De mishandeling van de bijvrouw van de Leviet wordt hier zeer omstandig verhaald.

I. Haar overspelige vlucht van hem, vers 1, 2.
II. Zijn verzoening met haar en zijn reis, die hij ondernam om haar tehuis te halen, vers 3.
III. Het vriendelijk onthaal, dat hij vond bij haar vader, vers 4-9.
IV. De mishandeling, die hem te Gibea werd aangedaan, waar hij, overvallen zijnde door de nacht, verplicht was te verblijven.

1. Hij werd veronachtzaamd door de mannen van Gibea, vers 10-15, en onthaald door de Efraïmiet, die onder hen woonde, vers 16-21.
2. Zij vallen hem aan in zijn vertrek zoals de Sodomieten Lots gasten hebben aangevallen, vers 22- 24.
3. Zij verkrachten zijn bijvrouw zó dat zij er van sterft, vers 25-28.
V. De maatregelen door hem genomen om aan al de stammen Israëls bericht hiervan te zenden, vers 29, 30.

RICHTEREN 19:1-15
De huiselijke aangelegenheden van deze Leviet zouden niet zo uitvoerig verhaald zijn, als zij niet dienen moesten ter inleiding van het volgende verhaal van het kwaad, aan hem gepleegd, en waarin geheel het volk ging belangstellen.
Bisschop Halls eerste opmerking omtrent deze geschiedenis is: Dat er geen klacht is betreffende de openbare staat van zaken of er is een Leviet in betrokken, hetzij als de bedrijvende of als de lijdende partij. In Micha's afgoderij was een Leviet de bedrijvende, in de goddeloosheid van Gibea was een Leviet de lijdende partij. Geen stam zal eerder het gebrek aan een regering gevoelen dan die van Levi, en in geheel het boek van de Richteren wordt van niemand uit deze stam gewag gemaakt behalve van deze twee. Deze Leviet was van het gebergte van Efraïm, vers 1. Hij huwde een vrouw uit Bethlehem-Juda, zij wordt zijn

bijvrouw genoemd, omdat hij haar geen bruidsschat gaf, daar hij misschien niets had om haar te geven, toen hij daar slechte als vreemdeling verkeerde, en er dus niet gevestigd was. Het blijkt echter niet dat hij nog een vrouw had, en in de kanttekening van de Engelse overzetting wordt zij een echtgenote, een bijvrouw genoemd. Zij kwam uit dezelfde stad, waar Micha's Leviet vandaan kwam, alsof Bethlehem-Juda een dubbel kwaad moest doen aan het gebergte van Efraïm, want zij was even slecht voor de vrouw van een Leviet, als de andere een slechte Leviet was.

I. Deze bijvrouw hoereerde en verliet haar man, vers 2. De Chaldeër geeft de lezing dat zij haar man slechts onbetamelijk en minachtend behandelde, en daar hij hierover misnoegd was, ging zij van hem weg, en (hetgeen niet juist was) werd in haars vaders huis ontvangen en onthaald. Indien haar echtgenoot haar onrechtvaardig uit zijn huis had gezet, dan had haar vader medelijden moeten hebben met haar leed, maar als zij verraderlijk haar echtgenoot verliet om een vreemdeling te gaan omhelzen, dan had haar vader haar niet moeten ondersteunen in haar zonde. Misschien zou zij haar plicht jegens haar echtgenoot niet geschonden hebben, indien zij niet maar al te goed geweten had, waar zij vriendelijk ontvangen zou worden. Het verderf van de kinderen is maar al te dikwijls aan de toegevendheid van hun ouders te wijten.

II. De Leviet ging zelf heen om haar tot terugkeren te bewegen. Het was een teken, dat er geen koning, geen richter in Israël was, want anders zou zij vervolgd zijn geworden, en ter dood gebracht als overspeelster, maar in plaats hiervan wordt haar door haar beledigde echtgenoot in vriendelijke, eerbiedige bewoordingen verzocht tot hem weer te keren, hij had een lange reis ondernomen om haar te smeken zich met hem te verzoenen, vers 3. Indien hij haar weggezonden had, en zij eens anderen mans geworden was, het zou een misdaad in hem geweest zijn om tot haar weer te keren, Jeremia 1:3. Maar daar zij weg was gegaan, was het een deugd in hem om de belediging te vergeven en, hoewel hij de verongelijkte was, de eersten stap te doen tot verzoening. Het is de hoedanigheid van de wijsheid die van boven is, dat zij vreedzaam gezeggelijk, en vol barmhartigheid is. Hij sprak naar haar hart, hetgeen te kennen geeft dat zij in droefheid was, berouw had van haar verkeerdheid, waarvan hij waarschijnlijk gehoord had toen hij heenging om haar terug te halen. Zo belooft God betreffende het overspelige Israël, Hosea 2:13. "Ik zal ze lokken en ze voeren in de woestijn, en Ik zal naar haar hart spreken." III. Haar vader heette hem zeer welkom, en poogde door buitengewone vriendelijkheid jegens hem de steun, die hij zijn dochter gegeven had in haar weggaan, van hem goed te maken, en hem te bevestigen in zijn gezindheid om met haar verzoend te worden.

1. Hij onthaalt hem vriendelijk, hij was vrolijk over zijn ontmoeting, vers 3, verleent hem gulle gastvrijheid gedurende drie dagen, vers 4. En om te tonen dat hij volkomen verzoend was, neemt de Leviet die vriendelijkheid aan, en wij bevinden niet dat hij hem of zijn dochter verwijten maakte over hetgeen was voorgevallen, maar was even vrolijk en aangenaam als bij zijn eerste bruiloft. Het betaamt allen, maar inzonderheid Levieten, te vergeven, zoals God vergeeft. Alles gaf hun nu de blijde hoop om voor het vervolg genoeglijk samen te leven, maar hadden zij kunnen voorzien, wat hun na een paar dagen zou wedervaren, hoe zou hun blijdschap in bitterheid en rouw zijn verkeerd! Als de zaken in ons gezin op haar best zijn, dan moeten wij ons nog verheugen met beving, omdat wij niet weten welk leed een dag baren kan. Wij kunnen niet voorzien welk kwaad ons nabij is, maar wij moeten bedenken wat zou kunnen komen, opdat wij niet al te gerust zijn, "alsof de dag van morgen zal zijn als deze, ja veel groter, veel voortreffelijker, ' Jesaja 56:12.

2. Hij dringt zeer bij hem aan om nog te blijven, als nog een verder bewijs hoe welkom hij hem was, de genegenheid, die hij voor hem koesterde, en het genoegen, dat hij smaakte in zijn gezelschap, kwam voort:

A. Uit achting voor hem als zijn schoonzoon en een ingeënte tak van zijn eigen huis, zijn eigen geslacht. Liefde en achting zijn wij verschuldigd aan hen, die ons door een huwelijk aanverwant zijn, zowel als aan hen, die been zijn van ons been, en zij, die, evenals deze. Leviet, vriendelijkheid betonen, kunnen verwachten, evenals hij, vriendelijkheid te ontvangen. En:
B. Uit Godvruchtigen eerbied voor hem als Leviet, een dienaar van Gods huis, indien hij zo'n Leviet was als hij behoorde te wezen (en uit niets blijkt het tegendeel) dan moet zijn schoonvader geprezen worden voor zijn dringend aanhouden om zijn verblijf bij hem te verlengen, nuttigheid vindende in zijn gesprekken en gelegenheid hebbende om van hem de goede kennis des Heeren te leren, ook hopende dat de Heere hem weldoen zal, omdat hij een Leviet tot schoonzoon heeft, hem om zijnentwil zal zegenen.
a. Hij dringt hem om de vierde dag te blijven, en dat was vriendelijk, niet wetende wanneer zij weer bij elkaar kunnen komen, nodigt hij hem dringend om te blijven, zolang het hem mogelijk was. Hoewel de Leviet nu zo gul en gastvrij ontvangen was, wenste hij toch dringend te vertrekken. Het hart van een goede man is waar zijn zaken zijn waar zijn plicht hem roept, want gelijk een vogel is, die uit zijn nest omdoolt, alzo is een man, die omdoolt uit zijn plaats. Het is een teken dat een man thuis weinig te doen heeft, of weinig hart heeft om te doen wat hij te doen heeft, als hij genoegen kan vinden om lange tijd afwezig te zijn, buitenshuis te zijn, waar hij niets te doen heeft. Het is inzonderheid goed om een Leviet te zijn, die graag naar zijn weinige schapen in de woestijn terugkeert. Maar deze Leviet werd door vriendelijke drang overreed, om langer te blijven dan hij voornemens was, vers 5-7. Wij moeten het uiterste vermijden van een al te gemakkelijk toegeven tot veronachtzaming van onze plicht aan de een kant, en die van stuursheid en eigenzinnigheid ter veronachtzaming van onze vrienden aan de andere kant. Na Zijn opstanding hebben Zijn vrienden bij de Heiland aangedrongen om langer bij hen te blijven, dan Hij eerst voor Zijn doel voornemens is geweest, Lukas 24:28, 29.

b. Hij dringt hem om te blijven tot aan de namiddag van de vijfde dag, en dat was-zoals bleek-onvriendelijk, vers 8, 9. Hij wilde hem volstrekt niet laten gaan vóór de middagmaaltijd, belooft hem, dat die spoedig gereed zal zijn, hiermede bedoelende om hem, evenals de vorige dag, nog de nacht terug te zullen houden, maar de Leviet wilde naar het huis des Heeren trekken te Silo, vers 18 en zeer verlangende om daar te komen, wilde hij nu niet langer blijven. Waren zij vroeg op reis gegaan, zij zouden misschien een herbergzamer oord gevonden hebben dan dat, waar zij nu genoodzaakt waren heen te gaan, ja misschien wel te Silo zijn aangekomen, De door onze vrienden bedoelde vriendelijkheid blijkt dikwijls, zoals hier in dit geval, schade en nadeel te zijn, wat bedoeld is tot ons welzijn, wordt een strik. Wie weet wat in dit leven goed is voor een mens? Het was onverstandig van de Leviet om zo laat te vertrekken, hij zou beter thuis gekomen zijn, indien hij een nacht langer gebleven was, en vroeg op de volgende dag was vertrokken.

IV. Op zijn terugweg was hij genoodzaakt om te Gibea te vernachten, een stad in de stam van Benjamin, later Gibea Sauls genoemd, dat op zijn weg naar Silo en het gebergte van Efraïm lag. Toen de dag daalde en de schaduwen van de avond langer werden, begonnen zij te denken (zoals ons betaamt te doen als de dag van ons leven ten einde spoedt) aan een plaats, waar zij konden vernachten. Toen de nacht kwam, konden zij hun reis niet vervolgen, die in

de duisternis wandelt, weet niet waar hij heengaat. Zij moesten wel naar rust verlangen, waarvoor de nacht bestemd is, zoals de dag voor arbeid bestemd is.

1. De dienstknecht stelde voor om in Jebus te overnachten, dat later Jeruzalem genoemd werd, maar nu nog in het bezit was van de Jebusieten. "Kom," zei de dienstknecht, "laat ons in deze stad van de Jebusieten overnachten," vers 11. En zo zij dit gedaan hadden, dan zouden zij er waarschijnlijk een veel betere behandeling gevonden hebben dan in Gibea-Benjamins. Verdorven, ongebonden Israëlieten zijn erger, en veel gevaarlijker zelfs dan Kanaänieten.

2. Maar zoals het betaamde aan iemand van Gods stam, wilde de meester zelfs geen enkele nacht doorbrengen in een vreemde stad, vers 12, niet omdat hij aan zijn veiligheid aldaar twijfelde, maar als hij het vermijden kon, wilde hij niet in zo'n samenzijn met de vreemden komen, als het overnachten bij hen zou meebrengen, en ook wilde hij hun niet zoveel verplicht zijn. Door deze plaatste mijden, wilde hij getuigen tegen de goddeloosheid van hen, die vriendschap aangingen met deze gevloekte volken en gemeenzaam met hen omgingen. Laat Israëlieten, inzonderheid Levieten, omgaan met Israëlieten, en niet met de kinderen van vreemden.

3. Jebus voorbijgegaan zijnde, dat ongeveer anderhalf uur gelegen was van Bethlehem de plaats vanwaar zij kwamen, en geen daglicht meer hebbende om naar Rama te komen, bleven zij te Gibea, vers 13 15. Daar zaten zij neer in een straat, omdat niemand hun een nacht verblijf aanbood. Toentertijd waren er in deze landen geen herbergen, waar, zoals bij ons, vreemdelingen onthaald konden worden voor hun geld, maar zij namen hun benodigdheden met zich, zoals deze Leviet hier gedaan heeft, vers 19, en rekenden op de gastvrijheid van de inwoners voor een nachtverblijf. Laat ons hieruit aanleiding nemen om, als wij op reis zijn, God te danken voor dit, onder andere gerieflijkheden, dat er herbergen zijn om vreemdelingen te ontvangen, waar zij voor hun geld goed onthaald en verzorgd worden. Er is voorzeker geen land ter wereld, waar men met meer voldoening thuis kan blijven, of met meer gemak op reis kan gaan dan in ons eigen land. Deze reiziger ontmoette ofschoon hij een Leviet was-(en God had inzonderheid geboden dat Zijn volk voor hen, die van deze stam waren, bij alle gelegenheden vriendelijkheid moest bewijzen) een zeer koud onthaal te Gibea, er was niemand, die hem in zijn huis nam om te vernachten. Als zij reden hadden te denken dat hij een Leviet was, heeft dat het volk wellicht zo slecht gezind voor hem gemaakt. Er zijn van de zodanigen, aan wie op de grote dag dit ten laste gelegd zal worden: Ik was een vreemdeling, en gij heb Mij niet geherbergd.

RICHTEREN 19:16-21

Hoewel er niet één van Gibea was, om deze in verlegenheid verkerenden Leviet vriendelijkheid te bewijzen, was er toch één in Gibea, die dit deed. Het was vreemd dat sommigen van die goddeloze lieden, die zoveel kwaad tegen hem en zijn bijvrouw op het oog hadden, als het geheel donker zou zijn, hen niet onder voorwendsel van vriendelijke gastvrijheid in hun huis genodigd hadden, ten einde nog betere gelegenheid te hebben, om hun schurkerij te volvoeren, maar zij waren òf niet vernuftig genoeg om zo listig te zijn, òf niet slecht genoeg om zo bedrieglijk te wezen. Of, misschien heeft niemand van hun afzonderlijk aan die goddeloosheid gedacht, vóór zij in de zwarte, donkere nacht bij elkaar kwamen om te beraadslagen over het kwaad, dat zij hun zouden aandoen. Als slechte mensen in verbond zijn met elkaar, dan maken zij elkaar nog slechter dan zij anders geweest zouden zijn. Toen de Leviet, zijn vrouw en zijn dienaar begonnen te vrezen, dat zij de hele nacht op straat zouden moeten blijven, (en even goed zou het geweest zijn om in een leeuwenkuil te liggen) werden zij eindelijk genodigd in een huis te komen. En hier wordt ons gezegd:

I. Wie de vriendelijke oude man was, die hen nodigde. Hij was een man van het gebergte van Efraïm, en verkeerde slechts als vreemdeling te Gibea, vers 16. Van alle stammen Israëls was er voor de Benjaminieten de meeste reden om vriendelijk te zijn voor arme reizigers, want hun voorvader, Benjamin, was op de weg geboren, daar zijn moeder toen op reis was, en zich zeer dicht bij deze plaats bevond, Genesis 35:16, 17. Maar zij waren hard voor een reiziger in kommer en verlegenheid, terwijl een eerlijk, rechtschapen Efraïmiet medelijden met hem had, en zeker nog te meer vriendelijk voor hem was, toen hij op zijn vraag vernam, dat hij een landgenoot was, evenals hij van het gebergte Efraïm. Hij, die zelf slechts als vreemdeling in Gibea verkeerde, had daarom te meer medelijden met een reiziger, want hij kende het gemoed van de vreemdeling, Exodus 23:9, Deuter. 10:19. Godvruchtige mensen, die zichzelf slechts als vreemdelingen en bijwoners in deze wereld beschouwen, moeten daarom meedogend zijn voor elkaar, want zij behoren allen tot het betere land, en zijn hier niet thuis.

1. Hij was een oud man, één die nog iets van de wegstervende deugd van een Israëliet had behouden, het opkomend geslacht was geheel verdorven, zo er nog iets goeds onder hen was, dan was het alleen in hen die oud waren en weldra heengegaan zouden zijn.

2. Hij kwam tegen de avond terug van zijn werk in het veld. De avond roept de arbeiders naar huis, Psalm 104:23. Maar het schijnt dat dit de enige arbeider was, die deze avond thuis bracht naar Gibea. De anderen hadden zich aan traagheid en weelderigheid overgegeven, en geen wonder dat er onder hen, evenals in Sodom, overvloed van onreinheid was, daar er evenals in Sodom, overvloedige ledigheid was, Ezechiel 16:49. Maar hij, die zich de gehele dag naarstig had toegelegd op zijn werk, was ‘s avonds geneigd om aan deze arme vreemdelingen edelmoedig gastvrijheid te betonen. Laat de mensen "arbeiden opdat zij hebben mee te delen degenen, die nood heeft," Efeziers 4:20. Uit vers 21 blijkt dat hij een man van enige welvaart was, en toch was hij zelf in het veld aan het werk geweest. De bezitting of het aanzien van een man geeft hem geen recht om lui of ledig te zijn.

II. Hoe gul hij was in zijn uitnodiging. Hij wachtte niet totdat zij hem om een nachtverblijf verzochten, maar toen hij hen zag, vers 17, vroeg hij naar hun omstandigheden, en kwam hun voor met zijn vriendelijkheid: aldus antwoordt onze God eer wij roepen. Een barmhartige gezindheid verwacht slechts gelegenheid, geen drang om goed te doen, en zal op het eerste gezicht helpen, zonder er toe aangezocht te worden. Vandaar dat wij lezen van "goed van oog" te zijn, Spreuken 22:9. Indien Gibea als Sodom was, dan was deze oude man als Lot in Sodom, die in de poort zet om vreemdelingen naar binnen te nodigen, Genesis 19:1. Aldus "opende Job zijn deuren voor de reiziger en wilde niet dat de vreemdeling op de straat zou overnachten," Job 31:32. Merk op:

1. Hoe geredelijk hij geloof schonk aan hetgeen de Leviet hem omtrent zichzelf mededeelde, toen hij geen reden zag om aan de waarheid er van te twijfelen. De barmhartigheid is niet wantrouwig, "maar hoopt alle dingen," 1 Corinthiers 13:7, en zal geen gebruik maken van Nabals verontschuldiging voor zijn gierigheid jegens David: "Daar zijn heden vele knechten, die zich afscheuren elk van zijn heer," 1 Samuel 25:10. In zijn mededeling omtrent hemzelf zegt de Leviet, dat hij nu naar het huis des Heeren trok, vers 18, want daar was hij voornemens te komen, hetzij met een zondoffer voor de zonden van zijn gezin, of met een dankoffer voor de goedertierenheden over zijn gezin, of met beide, eer hij naar zijn eigen huis ging. En indien de mannen van Gibea er kennis van droegen, dat hij daarheen op weg was, dan waren zij daarom reeds niet geneigd hem gastvrijheid te verlenen. de Samaritanen wilden Christus niet ontvangen, omdat Zijn aangezicht was als reizende naar Jeruzalem, Lukas 9:53.

Maar juist om die reden, dat hij een Leviet was en naar het huis des Heeren trok, was deze goede oude man nog zoveel vriendelijker voor hem. Aldus ontving hij een discipel in de naam van een discipel, een dienstknecht Gods om zijns Meesters wil.

2. Hoe gul hij was in zijn gastvrijheid. De Leviet was zelf voorzien van alle benodigdheden, vers 19, had niets nodig dan een nachtverblijf, maar zijn edelmoedige gastheer wilde zelf in zijn onderhoud voorzien, vers 20. Al wat u ontbreekt is bij mij, en hij bracht hem in zijn huis, vers 21. Aldus zal God op de een of andere wijze vrienden verwekken voor Zijn volk en Zijn dienstknechten, zelfs als zij geheel verlaten schijnen te zijn.

RICHTEREN 19:22-30

I. Hier is de grote goddeloosheid van de mannen van Gibea. Men zou zich niet kunnen voorstellen, dat het ooit zou opkomen in het hart van mannen, die het gebruik hebben van menselijk verstand, van Israëlieten, die het voorrecht hadden, dat hun een Goddelijke openbaring was geschonken, om zo'n slechtheid te bedrijven. "Heere, wat is de mens!" zei David, welk een gering schepsel is hij!" "Heere, wat is de mens!" zo kunnen wij zeggen bij het lezen van deze geschiedenis, "welk een laag schepsel is hij, als hij zich overgeeft aan de lusten en begeerten van zijn hart! 1. De zondaren worden hier Belialskinderen genoemd, dat is: mensen die zich niet wilden laten regeren, zich aan geen juk wilden onderwerpen. Kinderen des duivels, want hij is Belial, hem gelijkende en zich met hem verenigende in opstand tegen God en Zijn regering. Kinderen Benjamins, van wie Mozes gezegd had: "De beminde des Heeren, hij zal zeker bij Hem wonen," Deuteronomium 33:12, zijn zulke Belialskinderen geworden, dat een eerlijk man niet veilig onder hen kan overnachten.

2. De lijders waren een Leviet en zijn vrouw, en de vriendelijke man, die hun gastvrijheid verleende. Wij zijn vreemdelingen op aarde, en moeten er een vreemde behandeling verwachten. Er wordt gezegd dat zij hun hart vrolijk maakten, toen dit leed hun overkwam, vers 22. Als de vrolijkheid onschuldig was, dan leert het ons hoe weinig wij rekenen kunnen op het voortduren van onze genietingen op aarde, als wij veel genoegen hebben in onze vrienden, weten wij niet hoe nabij onze vijanden zijn, en als wij welvarend zijn in dit uur kunnen wij geheel niet zeker zijn dat wij het ook in het volgende uur zullen wezen. Indien de vrolijkheid zondig en overmatig was, zo laat het ons een waarschuwing zijn, om streng en nauwkeurig over onszelf te waken, opdat wij niet onmatig worden in het gebruik van geoorloofde dingen, en onze vrolijkheid niet overgaat in onbetamelijkheid, want "het laatste van die blijdschap is droefheid." God kan spoedig de toon veranderen van hen, wier hart vrolijk is, en hun lachen in treuren veranderen, en hun blijdschap in droefheid. Laat ons zien, waarin de goddeloosheid van die Benjaminieten bestond.

a. Zij deden in de nacht een ruwe, onbeschaamde aanval op de woning van een eerlijk man, die niet slechts vreedzaam onder hen leefde, maar een goed huis hield, een zegen en een sieraad was voor hun stad. Zij omsingelden het huis tot grote schrik van hen, die er in waren, en klopten zo hard zij konden op de deur, vers 22. Het huis van een man is zijn kasteel, waarin hij veilig en rustig moet zijn, en waar wetten zijn, staat het onder de bijzondere bescherming er van. Maar er was geen koning in Israël om de rust te bewaren, en eerlijke lieden tegen de kinderen van het geweld te beveiligen.

b. Zij hadden een bijzondere wrok tegen de vreemdelingen, die zich in hun poorten bevonden, en slechts een nachtverblijf onder hen begeerden, tegen de wetten van de gastvrijheid in, die alle beschaafde volken heilig achten, en waarop de heer des huizes zich bij hen beriep, vers 23, naardien deze man in mijn huis gekomen is. Het zijn mensen van een laag en verachtelijk

bestaan, die de hulpelozen willen vertreden, en iemand mishandelen omdat hij een vreemdeling is, van wie zij toch geen kwaad weten.

c. Zij zijn voornemens om de Leviet op de vuilste en afschuwelijkste wijze (waaraan men niet zonder afschuw en verfoeiing denken kan) te mishandelen, daar zij misschien gezien hadden dat hij jong en welgemaakt was Breng hem uit, opdat wij hem bekennen. Wij zouden stellig gedacht hebben dat zij slechts bedoelden te vragen vanwaar hij kwam. Teneinde iets omtrent zijn aard en karakter te weten te komen, indien de goede heer des huizes, die hun bedoeling maar al te goed begreep, ons door zijn antwoord niet liet weten, dat zij de bevrediging op het oog hadden van die uiterst onnatuurlijke en erger dan dierlijke lust, die uitdrukkelijk door de wet van Mozes was verboden, en "een gruwel" genoemd wordt, Leviticus 18:22. Zij, die er aan schuldig zijn, worden in het Nieuwe Testament onder de ergste en snoodste van de zondaren gerangschikt, 1 Timotheüs 1:10, en gezegd de zodanigen te zijn, die "het koninkrijk Gods niet zullen beërven," 1 Corinthiers 6:9.
Dit was:
(1). De zonde van Sodom en vandaar sodomie genoemd. De Dode Zee, die het blijvend gedenkteken was van Gods wraak over Sodom vanwege haar onreinheid, was een van de grenzen van Kanaän, en lag op niet vele mijlen afstand van Gibea. Wij kunnen onderstellen dat de mannen van Gibea haar dikwijls gezien hadden, en toch wilden zij er zich niet door laten waarschuwen, maar deden erger dan Sodom, Ezechiël 16:47, en zondigden "in de gelijkheid van hun overtreding." Wie zou verwacht hebben, zegt bisschop Hall, dat zo'n gruwel uit de lenden van Jakob zou voortkomen? De ergste heidenen waren, bij hen vergeleken, nog heiligen. Wat baatte het hun dat zij de ark Gods te Silo hadden, als zij Sodom hadden in hun straten, Gods wet in de snoertjes hunner klederen, maar de duivel in hun hart? Niets dan de hel kan een erger schouwspel voortbrengen, dan een verdorven Israëliet.

(2). Dit was de straf hunner afgoderij, de zonde, waartoe zij het meest geneigd waren. Omdat "het hun niet goed gedacht heeft, God in erkentenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin om te doen dingen, die niet betamen, door welke zij zichzelf onteerden, zoals zij door hun afgoderij Hem onteerd hadden, en de heerlijkheid des onverderflijken Gods veranderd hebben in de gelijkenis van iets dat verderflijk is" Romeinen 1:23, 28. Zie en bewonder in dit voorbeeld de lankmoedigheid Gods, waarom werden deze Belialskinderen niet, evenals de Sodomieten, met blindheid geslagen? Waarom regende het geen vuur en zwavel uit de hemel op hun stad? Het was omdat God het aan Israël wilde overlaten hen te straffen door het zwaard, en Zijn eigen straf over hen wilde bewaren voor de toekomende staat, waar zij, "die ander vlees nagaan, de straf des eeuwigen vuurs zullen ondergaan," Judas: 1:7.

d. Zij waren doof voor de bestraffingen en redeneringen van de goede heer des huizes die, naar wij kunnen onderstellen, wel bekend was met de geschiedenis van Lot en de Sodomieten, de mannen van deze stad de Sodomieten ziende navolgen, er zich toe begaf om Lot na te volgen, vers 23, 24. Vergelijk Genesis 19:6-8. Evenals Lot ging hij tot hen uit, sprak hen beleefd aan, noemde hen broeders, verzocht hun af te laten, pleitte op de bescherming van zijn huis, waaronder zijn gasten zich bevonden, en hield hun de grote goddeloosheid voor van hun voornemen. "Doet toch zo kwalijk niet." Hij noemt het een dwaasheid. Maar in een ding wilde hij al te veel Lots voorbeeld volgen, (gelijk wij maar al te licht in ons navolgen van Godvruchtige mensen, hen zelfs in hun verkeerdheden navolgen) door hun zijn dochter aan te bieden om met haar te doen wat zij wilden. Hij heeft het recht niet om aldus zijn dochter te prostitueren, en hij had dit kwaad niet moeten doen opdat er goed uit zou voortkomen. Maar dit zijn slechte voorstel kan ten dele verontschuldigd worden vanwege de grote angst, waarin

hij verkeerde, zijn zorg voor zijn gasten, en zijn al te veel achtgeven op wat Lot in een gelijk geval gedaan heeft, inzonderheid wijl hij niet bevond dat de engelen die bij hem waren, hem er voor bestraft hebben. En misschien hoopte hij dat zijn melding maken hiervan als een meer natuurlijke bevrediging van hun lusten, hen terug zou gezonden hebben naar hun gewone hoeren. Maar zij wilden naar hem niet horen, vers 25. Hardnekkige lusten en begeerlijkheden zijn als de dove adder, die haar oor stopt, zij schroeien het geweten toe en maken het ongevoelig.

e. Zij kregen de vrouw van de Leviet in hun midden en mishandelden haar tot zij ervan stierf, vers 25. Zij sloegen geen acht op het aanbod van de oude man om hun zijn dochter prijs te geven, hetzij omdat zij niet mooi was, of omdat zij haar kenden als een vrouw van grote waardigheid en ingetogenheid, maar toen de Leviet hun zijn bijwijf bracht, voerden zij haar met geweld naar de plaats, bestemd voor de volvoering hunner gruweldaad. In zijn verhaal van deze geschiedenis stelt Josephus haar voor als de persoon, waarop zij het gemunt hadden toen zij het huis omsingelden en zegt niets van hun schurkachtige bedoeling met de Leviet zelf. Zij zagen haar, zegt hij, in de straat, toen zij in de stad kwamen en waren getroffen door haar schoonheid, en hoewel zij met haar man verzoend was, zag zij er misschien toch niet uit als iemand van grote zedigheid, velen brengen onheil van die aard over zichzelf door hun loszinnige houding en gedrag, een kleine vonk kan een groot vuur aansteken. Men zou denken dat de Leviet hen gevolgd was, om te zien wat er van zijn vrouw zou worden, maar waarschijnlijk durfde hij niet uit vrees dat zij hem kwaad zouden doen. In het treurig einde van deze vrouw kunnen wij de rechtvaardige hand Gods zien, haar straffende voor haar vroegere onreinheid, toen zij hoereerde en van haar man wegtoog, vers 2.
Hoewel haar vader haar gesteund had, en haar man haar vergiffenis had geschonken, en haar misdaad, nu de twist geëindigd was, was vergelen heeft God haar tegen haar gedacht, toen Hij die goddeloze mannen toeliet haar zo ellendig te mishandelen, en, hoe onrechtvaardig zij ook waren, de Heere was er rechtvaardig in. Hare straf beantwoordde aan haar zonde, "culpa libido fuit, poena libido uit vleselijke lust was haar zonde, en vleselijke lust was haar straf." Volgens de wet van Mozes had zij voor haar overspel ter dood gebracht moeten worden, zij ontkwam aan die straf van de mensen, maar de wraak vervolgde haar, want er was wel geen koning in Israël, maar er was toch een God in Israël, een God, die recht doet op de aarde. Wij moeten het niet voldoende achten om verzoend te zijn met de mensen, die wij door onze zonden hebben verongelijkt of benadeeld, maar door bekering en geloof verzoend worden met God, die niet ziet zoals de mensen zien, en de zonde niet zo richt echt als de mensen haar achten. De gerechtigheid Gods in deze zaak vermindert of verzacht in geen enkel opzicht de gruwelijke boosheid van de mannen van Gibea, niets kon meer barbaars en onmenselijk zijn.

II. Hoe van deze goddeloosheid aan al de stammen Israëls kennis werd gegeven. De arme mishandelde vrouw begaf zich naar het verblijf van haar echtgenoot zodra het aanbrekende daglicht de Belialskinderen noodzaakte haar te laten gaan (want deze werken van de duisternis haten en vrezen het daglicht) vers 25. Zij viel neer aan de deur met haar handen op de drempel, vergeving vragende (als het ware) voor haar vroegere zonde, en in die houding van een boetvaardige, met haar mond in het stof, stierf zij. Daar vond hij haar, vers 26, 27, dacht dat zij sliep, of wel overstelpt was van smart en schaamte om wat haar wedervaren was, maar weldra bemerkte hij dat zij dood was, vers 28. Hij hief haar dood lichaam op dat, naar wij kunnen onderstellen, overal de tekenen droeg van de handen, de slagen en andere mishandelingen, die haar aangedaan waren. In die droeve omstandigheid liet hij zijn voornemen varen om naar Silo te gaan maar begaf zich regelrecht naar zijn huis. Hij, die uitging in de hoop van blijde en gelukkig te zullen terugkeren, kwam treurig en mistroostig in zijn woning, zat neer, en dacht: "Is dit een onrecht, dat voorbijgezien mag worden?" Hij kan

niet om vuur van de hemel roepen om de mannen van Gibea te verteren zoals de engelen gedaan hebben, die op dezelfde wijze door de Sodomieten beledigd waren. Er was geen koning in Israël, noch (voorzoveel blijkt) een sanhedrin of grote raad, om er zich op te beroepen, of om recht aan te vragen. Pinehas is hogepriester, maar hij houdt zich ijverig bezig met de zaken van het heiligdom en zal geen rechter of scheidsman willen zijn, er blijft hem dus niets andere over dan een beroep op het volk, laat de gemeenschap rechtspreken.
Hoewel zij geen geregelde algemene vergadering hadden van al de stammen, heeft toch iedere stam waarschijnlijk wel een bijeenkomst gehad van zijn hoofden. En nu zendt hij door bijzondere boden aan ieder van de stammen in hun bijeenkomst een bericht van het onrecht dat hem geschied was, met al de verzwarende omstandigheden, en met een deel van het dode lichaam van zijn vrouw, vers 29, zowel om de waarheid van het bericht te bevestigen, als om er zoveel dieper indruk door teweeg te brengen. Hij verdeelde het in twaalf delen, overeenkomstig de beenderen, zoals de lezing is van sommigen, dat is: naar de gewrichten, aan elke stam een zendende, zelfs aan die van Benjamin, in de hoop dat sommigen onder hen bewogen zouden worden, om zich met de anderen te verenigen in het straffen van zo groot een misdaad, en dat wel met te meer ijver, omdat zij begaan werd door lieden van hun eigen stam. Het scheen wel heel barbaars om aldus een dood lichaam te verminken, dat reeds zo gruwelijk onteerd was, en tenminste een eerlijke begrafenis had moeten hebben. Maar de leviet bedoelde hiermede:

1. Hun barbaarse behandeling van zijn vrouw te doen zien, voor wie het beter geweest zou zijn als zij haar aldus in stukken hadden gesneden, dan haar te behandelen zoals zij gedaan hadden.

2. Uitdrukking te geven aan zijn eigen diepe smart en verontwaardiging, en die ook bij hen op te wekken. En het had de gewenste uitwerking. Allen, die de stukken van het dode lichaam zagen en vernamen hoe de zaak gelegen was, hebben er hetzelfde gevoelen over te kennen gegeven.
a. Dat de mannen van Gibea zich aan een ontzettende misdaad hebben schuldig gemaakt zoals nog nooit in Israël was voorgekomen, vers 30. Het was een samengestelde misdaad, bezwaard door allerlei gruwelijke omstandigheden. Zij waren niet zo dwaas om deze zonde gering te achten, of om er zich met een grap af te maken.
b. Dat een algemene vergadering van heel Israël samengeroepen moest worden, om te beraadslagen wat er gedaan moest worden om deze goddeloosheid te straffen, en een dam op te werpen tegen deze dreigende overstroming van losbandigheid, opdat de toorn Gods niet over het gehele volk zou worden ontstoken. Het is geen gewoon voorval, en daarom wekken zij elkaar op om bij deze gelegenheid samen te komen. en hun hart daarop te stellen, raad te geven en te spreken. Wij hebben hier de drie grote regels, waarnaar zij, die in de raad zitten, te werk moeten gaan bij iedere moeilijke zaak.
a. Laat ieder tot zichzelf inkeren bij zichzelf de zaak onpartijdig en ten volle nagaan, er met ernst en kalmte over denken, zonder vooroordeel jegens welke partij het ook zij, eer hij er over spreekt.
b. Laat hen haar vrij bespreken, laat ieder de raad inwinnen van zijn vriend, zijn mening te weten komen, met de redenen, die hij er voor heeft, en die dan overwegen.
c. Laat daarna ieder zijn gevoelen uitspreken, en naar de inspraak van zijn geweten zijn stem uitbrengen. In de veelheid van zulke raadslieden is behoud.

HOOFDSTUK 20

1 Toen togen alle kinderen Israëls uit, en de vergadering verzamelde zich, als een enig man, van Dan af tot Ber-seba toe, ook het land van Gilead, tot de HEERE te Mizpa. 2 En uit de hoeken des ganse volks stelden zich al de stammen van Israël in de vergadering van het volk Gods, vierhonderd duizend man te voet, die het zwaard uittrokken. 3 (De kinderen Benjamins nu hoorden, dat de kinderen Israëls opgetogen naar Mizpa.) En de kinderen Israëls zeiden: Spreekt, hoe is dit kwaad geschied? 4 Toen antwoordde de Levietische man, de man van de vrouw, die gedood was, en zeide: Ik kwam met mijn bijwijf te Gibea, dewelke Benjamins is, om te vernachten. 5 En de burgers van Gibea maakten zich tegen mij op, en omringden tegen mij het huis bij nacht; zij dachten mij te doden, en mijn bijwijf hebben zij geschonden, dat zij gestorven is. 6 Toen greep ik mijn bijwijf, en deelde haar, en zond haar in het ganse land der erfenis van Israël, omdat zij een schandelijke daad en dwaasheid in Israël gedaan hadden. 7 Ziet, gij allen zijt kinderen Israëls, geeft hier voor ulieden woord en raad! 8 Toen maakte zich al het volk op, als een enig man, zeggende: Wij zullen niet gaan, een ieder naar zijn tent, noch wijken, een ieder naar zijn huis. 9 Maar nu, dit is de zaak, die wij aan Gibea zullen doen: tegen haar bij het lot! 10 En wij zullen tien mannen nemen van honderd, van alle stammen Israëls, en honderd van duizend, en duizend van tienduizend, om teerkost te nemen voor het volk, opdat zij, komende te Gibea-benjamins, haar doen naar al de dwaasheid, die zij in Israël gedaan heeft. 11 Alzo werden alle mannen van Israël verzameld tot deze stad, verbonden als een enig man. 12 En de stammen van Israël zonden mannen door de ganse stam van Benjamin, zeggende: Wat voor een kwaad is dit, dat onder ulieden geschied is? 13 Zo geeft nu die mannen, die kinderen Belials, die te Gibea zijn, dat wij hen doden, en het kwaad uit Israël wegdoen. Doch de kinderen van Benjamin wilden niet horen naar de stem van hun broederen, de kinderen Israëls.

14 Maar de kinderen van Benjamin verzamelden zich uit de steden naar Gibea, om uit te trekken ten strijde tegen de kinderen Israëls. 15 En de kinderen van Benjamin werden te dien dage geteld uit de steden, zes en twintig duizend mannen, die het zwaard uittrokken, behalve dat de inwoners van Gibea geteld werden, zevenhonderd uitgelezene mannen. 16 Onder al dit volk waren zevenhonderd uitgelezene mannen, welke links waren; deze allen slingerden met een steen op een haar, dat het hun niet miste. 17 En de mannen van Israël werden geteld, behalve Benjamin, vierhonderd duizend mannen, die het zwaard uittrokken; deze allen waren mannen van oorlog. 18 En de kinderen Israëls maakten zich op, en togen opwaarts ten huize Gods, en vraagden God, en zeiden: Wie zal onder ons vooreerst optrekken ten strijde tegen de kinderen van Benjamin? En de HEERE zeide: Juda vooreerst. 19 Alzo maakten zich de kinderen Israëls in de morgenstond op, en legerden zich tegen Gibea. 20 En de mannen van Israël togen uit ten strijde tegen Benjamin; voorts schikten de mannen Israëls de strijd tegen hen bij Gibea. 21 Toen togen de kinderen van Benjamin uit van Gibea, en zij vernielden ter aarde op dien dag van Israël twee en twintig duizend man. 22 Doch het volk versterkte zich, te weten de mannen van Israël, en zij beschikten de strijd wederom ter plaatse, waar zij dien des vorigen daags geschikt hadden. 23 En de kinderen Israëls togen op, en weenden voor het aangezicht des HEEREN tot op de avond, en vraagden de HEERE zeggende: Zal ik weder genaken ten strijde tegen de kinderen van Benjamin, mijn broeder? En de HEERE zeide: Trekt tegen hem op.

24 Zo naderden de kinderen Israëls tot de kinderen van Benjamin, des anderen daags. 25 En die van Benjamin trokken uit hun tegemoet, uit Gibea, op de tweeden dag, en velden van de kinderen Israëls nog achttien duizend man neder ter aarde; die allen trokken het zwaard uit. 26 Toen togen alle kinderen Israëls en al het volk op, en kwamen ten huize Gods, en weenden, en bleven aldaar voor het aangezicht des HEEREN, en vastten dien dag tot op de avond; en zij offerden brandofferen en dankofferen voor het aangezicht des HEEREN. 27 En de kinderen Israëls vraagden de HEERE, want aldaar was de ark des verbonds van God in die dagen. 28 En Pinehas, de zoon van Eleazar, de zoon van Aaron, stond voor Zijn aangezicht, in die dagen, zeggende: Zal ik nog meer uittrekken ten strijde tegen de kinderen van Benjamin, mijn broeder, of zal ik ophouden? en de HEERE zeide: Trekt op, want morgen zal Ik hem in uw hand geven.

29 Toen bestelde Israël achterlagen op Gibea rondom. 30 En de kinderen Israëls togen op, aan de derden dag, tegen de kinderen van Benjamin; en zij schikten de strijd op Gibea, als op de andere malen. 31 Toen togen de kinderen van Benjamin uit, het volk tegemoet, en werden van de stad afgetrokken; en zij begonnen te slaan van het volk, en te doorsteken, gelijk de andere malen, op de straten, waarvan de een opgaat naar het huis Gods, en de ander naar Gibea, in het veld, omtrent dertig man van Israël. 32 Toen zeiden de kinderen van Benjamin: Zij zijn voor ons aangezicht geslagen, als

te voren; maar de kinderen Israëls zeiden: Laat ons vlieden, en hen van de stad aftrekken naar de straten. 33 Toen maakten zich alle mannen van Israël op uit hun plaatsen, en schikten de strijd te Baäl-thamar; ook brak Israëls achterlage op uit haar plaats, na de ontbloting van Gibea. 34 En tien duizend uitgelezen mannen van gans Israël kwamen van tegenover Gibea, en de strijd werd zwaar; doch zij wisten niet, dat het kwaad hen treffen zou. 35 Toen sloeg de HEERE Benjamin voor Israëls aangezicht; dat de kinderen Israëls op dien dag van Benjamin vernielden vijf en twintig duizend en honderd mannen; die allen trokken het zwaard uit. 36 En de kinderen van Benjamin zagen, dat zij geslagen waren; want de mannen van Israël gaven de Benjaminieten plaats, omdat zij vertrouwden op de achterlage, die zij tegen Gibea gesteld hadden. 37 En de achterlage haastte, en brak voorwaarts naar Gibea toe; ja, de achterlage trok recht door, en sloeg de ganse stad met de scherpte des zwaards. 38 En de mannen van Israël hadden een bestemden tijd met de achterlage, wanneer zij een grote verheffing van rook van de stad zouden doen opgaan. 39 Zo keerden zich de mannen van Israël om in de strijd; en Benjamin had begonnen te slaan en te doorsteken van de mannen van Israël omtrent dertig man; want zij zeiden: Immers is hij zekerlijk voor ons aangezicht geslagen, als in de vorigen strijd. 40 Toen begon de verheffing op te gaan van de stad, als een pilaar van rook; als nu Benjamin achter zich omzag, ziet, zo ging de brand der stad op naar de hemel. 41 En de mannen van Israël keerden zich om; en de mannen van Benjamin werden verbaasd, want zij zagen, dat het kwaad hen treffen zou. 42 Zo wendden zij zich voor het aangezicht der mannen van Israël naar de weg der woestijn; maar de strijd kleefde hen aan, en die uit de steden vernielden ze in het midden van hen. 43 Zij omringden Benjamin, zij vervolgden hem, zij vertraden hem gemakkelijk, tot voor Gibea, tegen de opgang der zon.
44 En er vielen van Benjamin achttien duizend mannen; deze allen waren strijdbare mannen. 45 Toen keerden zij zich, en vloden naar de woestijn, tot de rotssteen van Rimmon; maar zij deden een nalezing onder hen op de straten, van vijf duizend man; voorts kleefden zij hen achteraan tot aan Gideom, en sloegen van hen twee duizend man. 46 Alzo waren allen, die op dien dag van Benjamin vielen, vijf en twintig duizend mannen, die het zwaard uittrokken; die allen waren strijdbare mannen. 47 Doch zeshonderd mannen keerden zich, en vloden naar de woestijn, tot de rotssteen van Rimmon, en bleven in de rotssteen van Rimmon, vier maanden. 48 En de mannen van Israël keerden weder tot de kinderen van Benjamin, en sloegen hen met de scherpte des zwaards, die van de gehele stad tot de beesten toe, ja, al wat gevonden werd; ook zetten zij alle steden, die gevonden werden, in het vuur.

Deze geschiedenis moet geplaatst worden in het boek van de oorlogen des Heeren, maar zij is even treurig en troosteloos als ieder ander verhaal in dat boek, want er is niets in, dat een vriendelijk aanzien heeft, wij bespeuren geen ander lichtpunt dan de vrome ijver van Israël tegen de goddeloosheid van de mannen van Gibea, waardoor het van hun zijde een heilige oorlog wordt, maar de hardnekkigheid van de Benjaminieten om de misdadigers in bescherming te nemen, die de oorzaak was van de krijg, het grote verlies, dat de Israëlieten leden bij het voeren van deze oorlog, en (hoewel de rechtvaardige zaak ten laatste zegevierde) het gevolg van de krijg in de schier algehele uitroeiing van de stam van Benjamin, maken het van het begin tot het einde uiterst treurig. En toch is dit gebeurd spoedig na de glorierijke vestiging van Israël in het land van de belofte, toen men verwacht zou hebben. dat alles kalm en voorspoedig zou gaan.
In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De zaak van de Leviet gehoord in een algemene bijeenkomst van de stammen, vers 1-7.
II. Een eenparig besluit om deze twist op de mannen van Gibea te wreken vers 8-11.
III. De Benjaminieten treden op ter verdediging van de misdadigers, vers 12-17.
IV. De nederlaag van Israël op de eersten en tweeden dag van de veldslag, vers 18-25.
V. Hun verootmoediging voor God bij deze gelegenheid, vers 26-28.
VI. De algehele nederlaag, die zij de Benjaminieten toebrachten bij het derde treffen, door een list, waardoor zij allen, op zes honderd man na, gedood werden vers 29-48. En dit alles als gevolg van de schandelijkheid gepleegd jegens een arme Leviet en zijn vrouw, zó weinig bedenken zij, die goddeloosheid doen, wat er het einde van zal wezen.

RICHTEREN 20:1-11

I. Hier is een algemene bijeenkomst van heel de vergadering Israëls om de zaak van het bijwijf van de Leviet te onderzoeken, en te overwegen wat daarom gedaan moest worden, vers 1, 2. Het blijkt niet dat zij op het gezag van een algemeen hoofd saamgeroepen werden, maar bijeenkwamen met wederzijds goedvinden en overeenkomst, als het ware met een hart, ontstoken in heilige ijver voor de eer van God en van Israël.

1. De plaats hunner bijeenkomst was Mizpa, daar kwamen zij samen tot de Heere, want Mizpa was zó nabij Silo, dat men zeer goed kan denken, dat hun kamp reikte van Mizpa tot Silo. Silo was een kleine stad, daarom kozen zij, als er een algemene vergadering van het volk was om zich voor God te stellen, Mizpa tot hun hoofdkwartier, daar dit de naastbijgelegen stad van aanzien was, misschien omdat zij aan Silo die moeite niet wilden veroorzaken, welke zo groot een vergadering teweeg zou brengen, daar het de residentie was van de priesters, die in de tabernakel dienden.

2. De personen, die bij elkaar kwamen waren geheel Israël, van Dan, (de stad, die kort geleden aldus genoemd werd, Hoofdstuk 18:29) in het noorden, tot Ber-seba, in het zuiden, met het land van Gilead, dat is: de stammen aan de andere kant van de Jordaan, allen als een enig man, zó eensgezind waren zij in hun zorg voor het algemene welzijn. Hier was een vergadering van het volk van God, geen samenroeping van de Levieten en priesters hoewel een Leviet de voornaamste belanghebbende was bij de zaak, maar een vergadering van het volk, op welke de Leviet zich beriep met een "Appello populum-Ik beroep mij op het volk." Het volk Gods was vier honderd duizend man te voet, die het zwaard uittrokken, dit is: die gewapend en geoefend waren en geschikt voor de krijgsdienst, en sommigen van hen waren misschien de zodanigen, die de krijgen Kanaäns wisten, Hoofdstuk 3:

I. In deze vergadering van geheel Israël stelden de hoofden (of hoeken) van het volk (want de oversten zijn de hoekstenen des volks, die allen tezamen verbinden) zich als de vertegenwoordigers van de overigen, begaven zich naar hun respectieve posten aan het hoofd van de duizenden en honderden, de vijftigen en tienen, waarover zij gesteld waren, want wij kunnen onderstellen, dat er tenminste nog zoveel orde en regering onder hen was overgebleven, hoewel zij geen generaal of opperbevelhebber hadden. Zodat er:
a. Een algemeen congres was van de staten ter raadsvergadering, de hoofden des volks stelden zich om deze zaak te leiden en te regelen.
b. Een algemene verzamelplaats voor het krijgsvolk, om een oorlog aan te vangen, allen die het zwaard trokken, vers 17 mannen van oorlog, geen huurlingen of tot de dienst gepresten, maar vrijwilligers, inwoners van het land, die op hun eigen kosten uittogen. Israël was meer dan zes maal honderd duizend, toen zij in Kanaän kwamen, en wij hebben reden te denken dat zij toen nog zeer waren toegenomen, veeleer dan verminderd: maar toenmaals waren allen tussen twintig en zestig jaren krijgslieden, nu waren, naar wij kunnen onderstellen, meer dan de helft van krijgsdienst vrijgesteld, ten einde het land te bebouwen, zodat deze het weerbaarheidskorps waren. Het krijgsvolk van de twee en een halve stam bedroeg veertig duizend man, Jozua 4:13, maar dat van de overige stammen bedroeg veel meer.

II. Aan de stam van Benjamin wordt kennis gegeven van deze bijeenkomst, vers 3. Zij hoorden dat de kinderen Israëls opgetogen waren naar Mizpa, waarschijnlijk hadden zij een wettelijke oproeping ontvangen om met hun broeders daar te verschijnen, opdat de zaak behoorlijk besproken zou worden, eer er een besluit omtrent werd genomen, en dan zou het kwaad, dat nu volgde, voorkomen zijn, maar het bericht, dat zij van de bijeenkomst hadden,

heeft hen veeleer verbitterd en hun hart verhard, dan hen opgewekt om te denken aan wat tot hun vrede en hun eer kon dienen.

III. Er had een plechtig onderzoek plaats naar de misdaad, die de mannen van Gibea ten laste was gelegd. Een zeer afgrijselijke voorstelling er van was gedaan in het bericht van de boden, die gezonden waren om hen samen te roepen, maar het betaamde om er een nog nauwkeuriger onderzoek naar in te stellen, omdat die soort van zaken dikwijls erger voorgesteld worden dan zij zijn, er werd dus een commissie benoemd om de getuigen te verhoren onder ede ongetwijfeld, en om rapport er over uit te brengen. Alleen het getuigenis van de Leviet zelf wordt hier meegedeeld, maar waarschijnlijk zijn ook zijn dienaar en de oude man ondervraagd, en hebben deze hun getuigenis afgelegd, want dat meer dan een een verhoor onderging, blijkt uit het oorspronkelijke in vers 3, hetwelk luidt: spreekt, hoe is dit kwaad geschied? En de wet schreef voor dat geen mens, veel minder nog vele mensen, ter dood gebracht moest worden op het getuigenis van een enkel persoon. De Leviet geeft een omstandig verhaal van de zaak. Dat hij slechts als reiziger te Gibea kwam om er te overnachten, zonder de minsten argwaan op te wekken, dat hij kwaad tegen hen in de zin had, vers 4. Dat de mannen van Gibea, zelfs de aanzienlijken onder hen, die een vreemdeling in hun poorten hadden te beschermen, op oproerige wijze een aanval deden op het huis, waarin hij vernachtte en dachten hem te doden, schaamtegevoel belette hem om de eis mee te delen, die zij schaamteloos gedaan hadden, Hoofdstuk 19:22. Zij spraken hun zonde vrijuit, gelijk Sodom, namelijk de zonde van Sodom, maar zijn ingetogenheid liet hem niet toe het te herhalen, het was genoeg te zeggen, dat zij hem gedood zouden hebben, want hij zou zich eerder hebben laten doden, dan zich aan hun beestachtigheid te onderwerpen, en indien zij hem in handen hadden gekregen, zij zouden hem ten dode toe misbruikt hebben, getuige wat zij aan zijn bijwijf hebben gedaan, zij hebben haar geschonden, dat zij gestorven is, vers 5. En om in zijn volksgenoten verontwaardiging op te wekken over deze gruweldaad, heeft hij aan al de stammen delen gezonden van het geschonden lichaam, wat hen heeft doen samenkomen om te getuigen tegen de schandelijke daad en dwaasheid in Israël gedaan, vers 6. Alle ongebondenheid is dwaasheid, maar inzonderheid ongebondenheid in Israël, als zij hun lichaam verontreinigen, die het eervolle teken en zegel van het verbond in hun vlees hebben, als zij de Goddelijke wraak tarten, aan wie zij zo duidelijk van de hemel is geopenbaard, dan is Nabal hun naam, en dwaasheid is bij hen. Hij eindigt zijn verklaring meteen beroep op het oordeel van het hof, vers 7 : gij allen zijt kinderen Israëls, en weet dus de wet en het recht, Esther 1:13. "Gij zijt een heilig volk voor God, en hebt een afschuw van alles, wat God onteert en het land verontreinigt, gij behoort tot dezelfde gemeenschap, zijt leden van hetzelfde lichaam, en daarom lijdt gij ongetwijfeld onder de krankheden, waaraan sommige leden er van lijden, gij zijt de kinderen Israëls die bijzondere zorg behoort te dragen voor de Levieten, Gods stam onder ulieden, en daarom: spreekt uw gevoelen en geeft raad voor wat er behoort gedaan te worden."

IV. Het besluit, waartoe zij hierop kwamen hetwelk was dat zij, nu tezamen zijnde, niet uit elkaar zouden gaan, voor en aleer zij wraak geoefend hadden aan deze goddeloze stad, die de smaad en de schande was van het volk. Merk op:

1. Hun ijver tegen de schandelijke daad, die bedreven was. Zij wilden niet naar huis terugkeren, hoezeer hun gezin en hun zaken hun tegenwoordigheid ook vereisten, vóór zij de eer van God en van Israël hadden gewroken, en voldoening hadden verkregen door hun zwaard- indien zij op geen andere wijze verkregen kon worden -voor de misdaad, die de gerechtigheid van de natie eiste, vers 8. Hiermede betoonden zij zich ware kinderen Israëls te zijn, dat zij het algemeen belang stelden vóór hun eigen bijzondere aangelegenheden.

2. Hun wijsheid door een deel van hun krijgsmacht uit te zenden om levensmiddelen te halen voor de overigen, vers 9, 10, een van tien, en die moest aangewezen worden door het lot, dus in het geheel veertig duizend mannen moesten naar hun respectieve woonplaatsen gaan vanwaar zij gekomen zijn, om brood en andere levensbehoeften te halen voor het onderhoud van dit grote leger, want toen zij van huis gingen, hebben zij alleen mondbehoeften medegenomen voor hun reis naar Mizpa, niet voor een kampement (dat wellicht van langen duur kon zijn) voor Gibea. Dit was om hun verstrooiing te voorkomen, als zijzelf zouden gaan fourageren, want als zij dit gedaan hadden, dan zou het moeilijk geweest zijn om hen weer bij elkaar te krijgen, inzonderheid om hen allen in zo goede gezindheid weer bij elkaar te krijgen. Als er in een volk een Godvruchtige ijver gezien wordt voor een goed werk, dan is het het best om het ijzer te smeden terwijl het heet is, want zulk een ijver ken spoedig afkoelen, als met het in werking brengen er van te lang gewacht wordt. Laat er nooit gezegd worden dat wij een goed werk tot morgen hebben laten wachten, als het vandaag gedaan had kunnen worden.

3. Hun eenstemmigheid in dit besluit en in de uitvoering er van. Het besluit werd genomen "Nemine contradicente-zonder iemands tegenspraak," vers 8. Het was een en al, en toen het ten uitvoer werd gebracht, waren zij verbonden als een enig man, vers 11. Dit was hun roem en hun kracht, dat de onderscheiden stammen geen afzonderlijke belangen hadden als het algemene welzijn behartigd moest worden.

RICHTEREN 20:12-17

I. Hier is de billijke en rechtvaardige eis, die de stammen Israëls, welke nu voor Gibea gelegerd waren, aan de stam van Benjamin deden, om de boosdoeners van Gibea aan de gerechtigheid over te leveren, vers 12, 13. Indien de stam van Benjamin was opgegaan naar de algemene vergadering, zoals hij had behoren te doen, en ingestemd had met het genomen besluit, dan zouden de kinderen Israëls alleen met de mannen van Gibea te doen hebben gehad, daar hij echter door weg te blijver. de partij van de misdadigers had omhelsd, moeten zij zich nu tot de hele stam wenden. De Israëlieten waren ijverig tegen de goddeloosheid, die bedreven was, maar zij waren voorzichtig in hun ijver, en dachten niet dat het rechtvaardig zou zijn om de gehelen stam van Benjamin aan te vallen, tenzij zij door te weigeren de misdadigers uit te leveren en hen tegen de gerechtigheid te beschermen, zich schuldig zouden maken "Ex post facto-als medeplichtigen na de daad." Zij verlangen dat zij zullen bedenken hoe groot de misdaad was, die zij hebben begaan, vers 12, en dat die misdaad onder hen gepleegd was, en hoe noodzakelijk het dus was dat zij, òf, overeenkomstig de wet van Mozes, zelf de doodstraf aan de misdadigers zouden volvoeren, òf hen aan deze algemene vergadering zouden uitleveren, ten einde nog meer openlijk en plechtig gestraft te worden, opdat het kwaad uit Israël weggedaan, de schuld van de natie weggenomen, het voortwoekeren van het kwaad belet zou worden door het verkankerde deel af te snijden, en aldus nationale oordelen zouden voorkomen worden. Want de zonde was zozeer gelijk aan die van de Sodomieten, dat zij met recht konden vrezen dat God, indien zij haar niet straften, hagel op hen zou doen regenen, zoals Hij niet alleen op Sodom, maar ook op de naburige steden hagel heeft doen regenen. Indien de Israëlieten deze redelijken eis niet hadden gedaan, zij zouden nog veel meer reden gehad hebben om over de verwoesting, die over Benjamin kwam, te treuren. Alle middelen om tot een schikking en verzoening te komen moeten aangewend worden, eer wij de toevlucht nemen tot de krijg of tot de wet. De eis was gelijk aan die van Joab aan Abel, 2 Samuel 20:20, 21 : "lever allen de verrader, en dan zullen Wij de wapens neerleggen". Op die voorwaarden, en geen andere, zal God met ons verzoend zijn, namelijk dat wij aflaten van onze zonden, onze lusten en begeerlijkheden kruisigen en doden, dan zal alles wèl wezen en zal Zijn toorn worden afgewend.

II. De ongelukkige hardnekkigheid en boosheid van de mannen van Benjamin, die even eenstemmig en ijverig schijnen geweest te zijn in hun besluit om de misdadigers te steunen en te beschermen, als de overige stammen om hen te straffen, zo weinig besef hadden zij van hun eer en plicht en van hun belang.

1. Zij waren zo ontzettend laag, dat zij de misdaad, die gepleegd was, in bescherming namen. Zij wilden niet horen naar de stem hunner broederen, vers 13. Hetzij omdat zij, die tot die stam behoorden, toen over het algemeen slechter en meer verdorven waren dan de andere stammen, en er dus niet van wilden horen om datgene te straffen in anderen, waaraan zij zichzelf schuldig wisten. Sommigen van de vruchtbaarste en aangenaamste delen van Kanaän vielen in het lot van deze stam, hun land was, evenals dat van Sodom, als de hof des Heeren, wat er wellicht toe bijdroeg om de inwoners als de mannen van Sodom te maken, "boos en grote zondaars tegen de Heere," Genesis 13:10, 13.
Of wel omdat, zoals bisschop Patrick vermoedt, zij het euvel opnamen, dat de andere stammen zich met hun zaken bemoeiden. Zij wilden niet doen wat zij wisten hun plicht te zijn, omdat zij er door hun broederen toe aangemaand werden, en zij versmaadden het om door hen onderwezen te worden, of onder hun toezicht te staan. Indien er wijze mannen onder hen waren, die aan de hun gedanen eis zouden willen toegeven, werden zij overstemd door die van de meerderheid, die dus de misdaad van de mannen van Gibea tot de hun maakten. Aldus hebben wij gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, indien wij ons

verbinden met hen die ze doen, en maken wij ons schuldig aan anderer zonden door hen te steunen en te verdedigen. Het schijnt dat geen zaak zo slecht is, of zij zat nog beschermers vinden, advokaten die er voor willen optreden, maar wee hun door wie deze ergernissen komen. Diegenen zullen zeer veel te verantwoorden hebben, die de loop van de noodzakelijke gerechtigheid stuiten, en de handen van de bozen sterken door te zeggen: o goddeloze, gij zult niet sterven.

2. Zij waren zo verbazend ijdel en verwaand, dat zij aan de verenigde krijgsmacht van geheel Israël het hoofd willen bieden. Nooit voorzeker waren mensen zo verdwaasd als zij, toen zij de wapens opvatten: a. Tegen zo goed een zaak als die van Israël. Hoe konden zij verwachten voorspoedig te zijn als zij streden tegen de gerechtigheid, en bijgevolg tegen de rechtvaardigen God zelf tegen hen, die de hogepriester en het orakel aan hun zijde hadden, zodat zij in bepaalde rebellie handelden tegen het heilig oppergezag des volks? b. Tegen zo groot een krijgsmacht als Israël had. De onevenredigheid hunner getallen was veel groter dan die, waarvan gesproken wordt in Lukas 14:31, 32, waar hij, die slechts tien duizend man had, dengenen niet durfde ontmoeten, die met twintig duizend tegen hem kwam, en daarom om vredesvoorwaarden vroeg. Daar was de vijand slechts twee tegen een, hier meer dan vijftien tegen een, en toch versmaadden zij de vredesvoorwaarden. De gehele krijgsmacht, die zij te velde konden brengen, bedroeg slechts zes en twintig duizend man, behalve nog zeven honderd van Gibea, vers 15, en toch willen zij hiermee vier maal honderd duizend man van Israël tegentreden, vers 17. Zo worden de zondaren verdwaasd tot hun eigen verderf, en verwekken Hem tot ijver, die oneindig sterker is dan zij, 1 Corinthiers 10:22. Maar zij schijnen gesteund te hebben op de bekwaamheid hunner mannen, als vergoeding voor hun minderheid in aantal, inzonderheid op een regiment van slingeraars zeven honderd man sterk, die, hoewel links zo bedreven waren in het slingeren van stenen, dat zij hun doel op geen haar misten. Maar deze bekwame schutters misten al te zeer hun doel, toen zij zo slecht een zaak omhelsden. Benjamin betekent de zoon van de rechterhand maar wij bevinden dat zijn nakomelingen links waren.

RICHTEREN 20:18-25

Wij hebben hier de nederlaag van de mannen Israëls in hun eersten en tweeden veldslag tegen de Benjaminieten. I. Vóór hun eerste treffen vroegen zij God om raad betreffende hun slagorde, en ontvingen er leiding en bestuur voor, en toch werden zij geslagen. Zij achtten het niet gepast om aan God te vragen, of zij wel moesten optrekken tegen Benjamin (de zaak was duidelijk genoeg, de mannen van Gibea moesten voor hun goddeloosheid gestraft worden, en zij waren het, die hen moesten straffen, of zij zullen ongestraft blijven) maar: "Wie zal onder ons het eerst optrekken?" en dan: "Wie vervolgens?" Maar als zij weten, dat Juda het eerst moet optrekken, dan weten zij ook dat zij allen de orders van de overste van die stam moeten nakomen. Deze eer werd aan Juda aangedaan, omdat onze Heere Jezus uit die stam zou voortkomen, die in alles de eerste zou zijn. De stam, die het eerst optrok, had de eervolste plaats, maar daarbij ook de gevaarlijkste, en waarschijnlijk heeft hij in de veldslag ook de grootste verliezen geleden. Wie zal naar de voorrang dingen, als hij er het gevaar van ziet? Maar hoewel Juda, die sterke en dappere stam, het eerst optrekt, en al de stammen Israëls hem volgen, is toch "Benjamin de kleine" -zo wordt hij genoemd in Psalm 68:28 -hun allen te sterk. Het gehele heir legerde zich tegen Gibea, vers 19. De Benjaminieten gaan voorwaarts om het beleg te doen opbreken, en het leger maakt zich op om hun een warm onthaal te geven, vers 20. Maar tussen de Benjaminieten, die hen met ongelooflijke woede aanvielen in het front, en de mannen van Gibea die een uitval deden tegen hun achterhoede geraakten zij in verwarring, en verloren zij twee en twintig duizend man, vers 21. Hier werden geen

gevangenen gemaakt, want er werd geen lijfsgenade verleend, allen werden gedood met het zwaard.

II. Vóór de tweede veldslag hebben zij weer de Heere gevraagd, en dat wel met nog grotere plechtigheid dan de eerste maal want zij weenden voor het aangezicht des Heeren tot op de avond vers 23 treurende over het verlies van zoveel dappere mannen, inzonderheid wijl het een teken was van Gods misnoegen, en aan de Benjaminieten aanleiding zou geven om te juichen in de triomf van hun goddeloosheid. Zij vroegen ditmaal ook niet: Wie zal het eerst optrekken? maar of zij in het geheel wel optrekken moesten. Zij geven een reden te kennen, waarom zij er bezwaar tegen moesten hebben, inzonderheid nu Gods voorzienigheid hun tegen was, namelijk dat Benjamin hun broeder was, en zij geven ook hun bereidwilligheid te kennen om de wapens neer te leggen, indien God het hun gebood. God beval hun op te trekken. Hij liet dit toe, ofschoon Benjamin hun broeder was, hij was een verkankerd lid van hun lichaam, en moest afgesneden worden.
Hierop grepen zij weer moed, misschien meer in hun eigen kracht dan in de opdracht Gods, en deden een tweeden aanval op de krijgsmacht van de rebellen op dezelfde plaats waar de vorige veldslag geleverd was, vers 22, in de hoop van hun eer te herwinnen op dezelfde plaats, waar zij haar verloren hadden, en die zij niet op bijgelovige wijze wilden veranderen, alsof er iets ongelukkigs in de plaats was gelegen. Maar die tweede maal werden zij met een verlies van achttien duizend man teruggeslagen, vers 25. Het verlies van de vorigen dag en van deze bedroeg veertig duizend man, juist een tiende van het gehele leger, en hetzelfde aantal dat door het lot was aangewezen om voor de proviandering van het leger te zorgen, vers 10. Zij hadden zich voor deze dienst gedecimeerd, en nu heeft God hen wederom gedecimeerd voor de slachting. Wat zullen wij tot deze dingen zeggen, als wij zien dat zó rechtvaardig en eervol een zaak eenmaal en nogmaals het onderspit moest delven? Streden zij dan niet Gods strijd tegen de zonde? Hadden zij Zijn opdracht niet? En dan toch zulke een mislukking! 1. Gods oordelen zijn een grote afgrond en Zijn weg is in de zee. Wolken en donkerheid zijn dikwijls rondom Hem, maar gerechtigheid en gericht zijn altijd de vastigheid zijns troons. Als wij de redenen niet zien kunnen van Gods handelingen, dan kunnen wij toch altijd zeker zijn van de rechtvaardigheid ervan.

2. God wilde hun -en ons in hen- tonen dat de loop niet is van de snellen noch de strijd van de helden, dat op getallen niet vertrouwd moet worden, en misschien hebben de Israëlieten er te veel vertrouwen op gesteld. Nooit moeten wij op een vlesen arm het gewicht leggen, dat alleen de Rots van de eeuwen vermag te dragen.

3. God bedoelde hiermede Israël te kastijden voor hun zonden. Zij deden wèl met zo'n ijver te tonen tegen de goddeloosheid van Gibea, maar waren er onder henzelf geen zonden tegen de Heere hun God? Aan hen, die ijverig zijn om de ongerechtigheden van anderen te veroordelen moeten hun eigen ongerechtigheden bekend gemaakt worden. Sommigen denken dat het een bestraffing voor hen was wegens hun niet getuigen tegen de afgoderij van Micha en de Danieten, door werke hun Godsdienst werd verdorven, zoals zij nu getuigden tegen de ongebondenheid van Gibea en de Benjaminieten, waardoor de openbare vrede werd verstoord, hoewel God hun uitdrukkelijk had geboden, om krijg te voeren tegen afgodendienaars, Deuteronomium 13:12 en verv.

4. God heeft ons hiermede willen leren het niet vreemd te achten, indien een goede zaak voor een wijle het onderspit delft, en haar niet te beoordelen naar haar succes. De belangen van de Godsdienst in de wereld en van genade in het hart kunnen tegengewerkt worden en geheel ten onder gebracht schijnen, maar ten laatste zal het oordeel uitgebracht worden ter overwinning.

"Vincimur in praelio, sed non in bello" -wij delven het onderspit in een veldslag, maar niet in de gehele veldtocht. Het recht kan vallen, maar het zal wederopstaan.

RICHTEREN 20:26-48

Wij hebben hier een volledig bericht van de volkomen overwinning, die de Israëlieten over de Benjaminieten in de derden veldslag hebben behaald, de rechtvaardige zaak heeft eindelijk gezegevierd, toen de leiders hun vorige misslagen hadden hersteld, want als een goede zaak lijdt is dit dikwijls aan een slecht bestuur of beheer te wijten. Merk dan op, hoe de overwinning werd behaald, en hoe zij werd voortgezet. I. Hoe de overwinning werd behaald. Bij het vorig treffen met de vijand hadden zij al te veel gesteund op het goede hunner zaak, en hun meerderheid in aantal. Het is waar dat zij beide recht en kracht aan hun zijde hadden, en dat waren grote voordelen. Maar zij vertrouwden er al te veel op, zodat zij die plichten veronachtzaamden, waarop zij zich nu bij dit derde treffen, toen zij hun dwaling hadden ingezien, toelegden.

1. Zij waren tevoren zo overtuigd van het rechtmatige hunner zaak, dat zij het nodeloos achtten God om Zijn tegenwoordigheid en zegen te vragen, zij geloofden dat het -om zo te zeggen- vanzelf sprak, dat zij die zouden hebben, ja dat God hun Zijn gunst verschuldigd was, en haar hun naar gerechtigheid niet kon onthouden, daar het ter verdediging van de deugd was, dat zij de wapens hadden opgevat. Maar nadat God hun getoond had, dat Hij onder generlei verplichting was om voorspoed te geven op hun onderneming, dat Hij hen niet nodig had noch aan hen gebonden was, dat zij Hem meer verplicht weren voor de eer van dienaren van Zijn gerechtigheid te zijn, dan Hij hun verplicht was voor hun dienst, hebben zij Hem nederig om voorspoed gebeden. Tevoren hadden zij Gods orakel alleen gevraagd: Wie zal onder ons het eerst optrekken? Maar nu smeekten zij om Zijn gunst, vastten en baden, en offerden brandofferen en dankofferen, vers 26, om verzoening te doen over-de zonde, en bekentenis te doen van hun afhankelijkheid van God en als een uitdrukking van hun begeerte naar Hem. Wij kunnen niet verwachten dat God met ons zal zijn, tenzij wij Hem aldus op de door Hem verordineerden weg zoeken. En toen zij in die geestesgezindheid waren, en aldus de Heere zochten, toen heeft Hij hun niets slechts bevolen om voor de derde maal tegen de Benjaminieten op te trekken, maar hun de overwinning beloofd: Morgen zal Ik hem in uw hand geven, vers 28.

2. Zij waren tevoren zo vol van vertrouwen op hun grote sterkte, dat zij het onnodig vonden om enigerlei list te gebruiken, een achterlage te leggen, niet twijfelende of zij zouden hen zuiver en alleen door een sterke hand meester worden, maar nu zagen zij dat het nodig was ook beleid te gebruiken, alsof zij met een vijand te doen hadden, die hen overtrof in aantal. Dientengevolge legden zij achterlagen, vers 29, en bereikten hun doel, zoals hun vaderen voor Ai gedaan hadden, Jozua 8. Krijgslisten van die aard zullen hoogstwaarschijnlijk gelukken na een voorafgaande nederlaag, die de vijand trots en opgeblazen maakt, en de voorgewende vlucht minder verdacht doet zijn. De wijze, waarop die krijgslist werd aangewend, wordt hier zeer uitvoerig beschreven. De verzekering, die God hun had gegeven van voorspoed op de krijgsverrichting van die dag, heeft, in plaats van hen nalatig of overmoedig te maken, alle hoofden en handen aan het werk gezet om tot stand te brengen wat God beloofd had. Let op de methode, die zij volgden: het hoofdleger stond, evenals tevoren, tegenover Gibea, en rukte voorwaarts naar de poorten, vers 30. De Benjaminieten, wier hoofdleger nu in Gibea lag, deden een uitval op hen, en vielen hen aan met grote dapperheid, de belegeraars keerden zich om, trokken zich in allerijl terug, alsof hun op het gezicht van de Benjaminieten de moed begaf, en in hun verwaandheid en hoogmoed wilden deze gaarne geloven dat hun vorig succes hen zo geducht had gemaakt. Op die voorgewende vlucht leden de Israëlieten enig verlies,

dertig mannen ongeveer werden in hun achterhoede gedood, vers 31, 39. Maar toen de Benjaminieten allen buiten de stad gelokt waren, trok de achterlage er terstond binnen, vers 37, gaf een signaal aan het hoofdleger, vers 38, 40 dat toen onmiddellijk terugkeerde, vers 41, terwijl naar het schijnt terzelfder tijd een sterke afdeling krijgsvolk, die te Baäl-Timor had postgevat, hen overviel, zodat de Benjaminieten geheel omsingeld waren, hetgeen hen in de grootste ontsteltenis bracht, een besef van schuld deed hun nu de moed verliezen, en hoe hoger hun verwachting gespannen was zoveel smartelijker was nu hun beschaming. In het eerst was de strijd zwaar, vers 34. De Benjaminieten vochten met verwoedheid, maar toen zij de strik zagen, waarin zij gevallen waren dachten zij dat een paar voeten (zoals wij zeggen) twee paar handen waard was en trachtten zij zo goed zij konden op de weg van de woestijn te komen, vers 42. Maar tevergeefs, de strijd kleefde hen aan, en om hun ongeluk te voltooien, hebben zij, die uit de steden Israëls kwamen, om naar de uitslag van de strijd te zien, zich bij de vervolgers gevoegd, en geholpen om hen te doden. Ieders hand was tegen hen.

Merk op in deze geschiedenis:
a. Dat de Benjaminieten in het begin van de veldslag dachten, dat zij de overwinning zouden behalen. Zij zijn voor ons aangezicht geslagen, vers 32, 39. God laat soms toe dat de goddelozen zich verheffen in hun voorspoed, opdat hun val zoveel vreeslijker zijn zal. Zie hoe kort hun vreugde is, hun triomferen slechts een ogenblik duurt. Die zich aangordt roeme niet, behalve als hij reden heeft te roemen in God.
b. Het kwaad ging hen treffen en zij wisten het niet, vers 34, maar, vers 41, toen het te laat was om het te voorkomen zagen zij dat het kwaad hen treffen zou. Welk kwaad ons te eniger tijd genaakt, weten wij niet, maar hoe minder het gevreesd wordt, hoe smartelijker het treft, de zondaars willen zich niet laten bewegen om te zien dat het kwaad hun genaakt, maar hoe schrikkelijk zal het zijn als het komt en er geen ontkomen aan is. 1 Thessalonicenzen 5:3 h.
c. Hoewel de mannen van Israël zich met zoveel dapperheid en beleid gedragen hebben in deze veldslag, wordt toch de overwinning aan God toegeschreven, vers 35. De Heere sloeg Benjamin voor Israëls aangezicht. Zijn was de krijg, en Zijn was de voorspoed.
d. Zij vertraden Benjamin gemakkelijk, toen God tegen hem streed, vers 43. Het is gemakkelijk hen te vertreden, die God tot hun vijand gemaakt hebben, Maleachi 4:3.

II. Hoe de overwinning voortgezet werd en gebruikt in een militaire strafoefening aan deze zondaars tegen hun eigen ziel.

1. Gibea zelf, het nest van de ongebondenheid, werd in de eerste plaats verwoest. De achterlage, die bij verrassing in de stad kwam, trok recht door, dat is: verspreidde zich in verschillende delen er van hetgeen hun gemakkelijk viel nu al de krijgslieden naar buiten getrokken waren, en haar achteloos zonder bescherming hadden gelaten, en zij sloegen allen, die zij vonden, zelfs de vrouwen en kinderen met de scherpte des zwaards, vers 37, en steken de stad in brand, vers 40. De zonde brengt verderf over de steden.

2. Het heir op het veld werd volkomen geslagen en gedood, achttien duizend strijdbare mannen lagen daar dood uitgestrekt, vers 44.

3. Zij, die van het slagveld ontkwamen, werden vervolgd, en gedood op hun vlucht, tot een getal van zeven duizend. Het is tevergeefs om de Goddelijke wraak te willen ontvluchten. Het kwaad vervolgt de zondaars, en zal hen achterhalen.

4. Zelfs zij, die tehuis bleven, waren in het verderf besloten. Zij lieten hun zwaard eeuwiglijk verteren, niet bedenkende dat het in het laatste bitterheid zal zijn, zoals lang daarna Abner zei,

waarschijnlijk met het oog op deze geschiedenis, toen hij aan het hoofd was van een leger van Benjaminieten, 2 Samuel 2:25, 26.
Zij doodden alles wat ademde, en staken alle steden in brand, vers 48 Zodat voorzoveel blijkt, van de gehelen stam van Benjamin slechts zes honderd man in het leven bleven die een toevlucht hadden gezocht op de rotssteen van Rimmon, waar zij vier maanden bleven, vers 47.

a. Het is moeilijk deze strengheid te rechtvaardigen, daar zij Israëls daad was. De gehele stam van Benjamin was schuldig, maar moeten zij daarom als de Kanaänieten behandeld worden? Dat het gedaan werd in de hitte van de krijg-dat dit de manier was om overwinningen voort te zetten, waaraan Israëls zwaard gewoon was-dat de Israëlieten ten uiterste verbitterd waren op de Benjaminieten wegens de slachting, die zij in de twee vorige veldslagen onder hen hadden aangericht-zal slechts weinig de wreedheid van deze strafvoltrekking kunnen verontschuldigen. Het is waar, zij hadden gezworen dat wie niet ter vergadering tot de Heere te Mizpa zou opkomen, gedood zou worden, Hoofdstuk 21:5, maar indien deze eed al te rechtvaardigen was, dan strekte hij zich toch alleen uit tot de krijgslieden, de overigen werden er niet verwacht. Maar:

b. Het is gemakkelijk er de hand Gods in te rechtvaardigen. Benjamin had tegen Hem gezondigd, en God had gedreigd dat zij, indien zij Hem vergaten, "vergaan zouden gelijk de heidenen, die de Heere voor hun aangezicht verdaan heeft", Deuteronomium 8:20. Het is ook gemakkelijk om het te gebruiken als waarschuwing tegen het begin van de zonde, zij is als een, die het water opening geeft, daarom: verlaat haar eer zij zich vermengt, want wij weten niet wat er het einde van zijn zal. Het eeuwig verderf van de zielen zal erger zijn en meer schrikkelijk dan al die verwoesting van een stam. Van deze zaak van Gibea wordt tweemaal door de profeet Hosea gesproken als het begin van het bederf van Israël, en een voorbeeld van alles wat volgde, Hosea 9:9. "Zij hebben zich zeer diep verdorven, als in de dagen van Gibea" en Hosea 10:9. "Sinds de dagen van Gibea hebt gij gezondigd", en er wordt bijgevoegd dat "de strijd te Gibea tegen de kinderen van de verkeerdheid hen niet" -dat is: niet dadelijk-"zal aangrijpen".

HOOFDSTUK 21

1 De mannen van Israël nu hadden te Mizpa gezworen, zeggende: Niemand van ons zal zijn dochter aan de Benjaminieten ter vrouwe geven. 2 Zo kwam het volk tot het huis Gods, en zij bleven daar tot op de avond, voor Gods aangezicht; en zij hieven hun stem op en weenden met groot geween. 3 En zeiden: O HEERE, God van Israël! Waarom is dit geschied in Israël, dat er heden een stam van Israël gemist wordt? 4 En het geschiedde des anderen daags, dat zich het volk vroeg opmaakte, en bouwde aldaar een altaar; en zij offerden brandofferen en dankofferen. 5 En de kinderen Israëls zeiden: Wie is er, die niet is opgekomen in de vergadering uit al de stammen van Israël tot de HEERE? want er was een grote eed geschied aangaande dengene, die niet opkwam tot de HEERE te Mizpa, zeggende: Hij zal zekerlijk gedood worden. 6 En het berouwde de kinderen Israëls over Benjamin, hun broeder; en zij zeiden: Heden is een stam van Israël afgesneden. 7 Wat zullen wij, belangende de vrouwen, doen aan degenen, die overgebleven zijn? want wij hebben bij de HEERE gezworen, dat wij hun van onze dochteren geen tot vrouwen zullen geven. 8 En zij zeiden: Is er iemand van de stammen van Israël, die niet opgekomen is tot de HEERE te Mizpa? En ziet, van Jabes in Gilead was niemand opgekomen in het leger, tot de gemeente. 9 want het volk werd geteld, en ziet, er was niemand van de inwoners van Jabes in Gilead. 10 Toen zond de vergadering daarheen twaalf duizend mannen, van de strijdbaarste; en zij geboden hun, zeggende: Trekt heen, en slaat met de scherpte des zwaards de inwoners van Jabes in Gilead, met de vrouwen en de kinderkens. 11 Doch dit is de zaak, die ge doen zult; al wat mannelijk is, en alle vrouwen, die de bijligging eens mans bekend hebben, zult gij verbannen. 12 En zij vonden onder de inwoners van Jabes in Gilead vierhonderd jonge dochters, die maagden waren, die geen man bekend hadden in bijligging des mans; en zij brachten die in het leger te Silo, dewelke is in het land Kanaän. 13 Toen zond de ganse vergadering heen, en sprak tot de kinderen van Benjamin, die in de rotssteen van Rimmon waren, en zij riepen hun vrede toe. 14 Alzo kwamen de Benjaminieten ter zelfder tijd weder; en zij gaven hun de vrouwen, die zij in het leven behouden hadden van de vrouwen van Jabes in Gilead; maar alzo waren er nog niet genoeg voor hen. 15 Toen berouwde het de volke over Benjamin, omdat de HEERE een scheur gemaakt had in de stammen van Israël. 16 En de oudsten der vergadering zeiden: Wat zullen wij, belangende de vrouwen, doen aan degenen, die overgebleven zijn? want de vrouwen zijn uit Benjamin verdelgd. 17 Wijders zeiden zij: De erfenis dergenen, die ontkomen zijn, is van Benjamin, en er moet geen stam uitgedelgd worden uit Israël. 18 Maar wij zullen hun geen vrouwen van onze dochteren kunnen geven; want de kinderen Israëls hebben gezworen, zeggende: Vervloekt zij, die de Benjaminieten een vrouw geeft! 19 Toen zeiden zij: Ziet, er is een feest des HEEREN te Silo, van jaar tot jaar, dat gehouden wordt tegen het noorden van het huis Gods, tegen de opgang der zon, aan de hogen weg, die opgaat van het huis Gods naar Sichem, en tegen het zuiden van Lebona. 20 En zij geboden de kinderen van Benjamin, zeggende: Gaat heen, en loert in de wijngaarden. 21 En let er op, en zie, als de dochters van Silo zullen uitgegaan zijn om met reien te dansen, zo komt gij voort uit de wijngaarden, en schaakt u, een ieder zijn huisvrouw, uit de dochteren van Silo; en gaat heen in het land van Benjamin. 22 En het zal geschieden, wanneer haar vaders of haar broeders zullen komen, om voor ons te rechten, dat wij tot hen zullen zeggen: Zijt hun om onzentwil genadig, omdat wij geen huisvrouw voor een ieder van hen in dezen krijg genomen hebben; want gijlieden hebt ze hun niet gegeven, dat gij te dezer tijd schuldig zoudt zijn. 23 En de kinderen van Benjamin deden alzo, en voerden naar hun getal vrouwen weg, van de reiende dochters, die zij roofden, en zij togen heen, en keerden weder tot hun erfenis, en herbouwden de steden, en woonden daarin. 24 Ook togen de kinderen Israëls te dier tijd van daar, een iegelijk naar zijn stam en naar zijn geslacht; alzo togen zij uit van daar, een iegelijk naar zijn erfenis. 25 In die dagen was er geen koning in Israël; een iegelijk deed, wat recht was in zijn ogen. Van het verderf van de stam van Benjamin lazen wij in het vorige hoofdstuk, nu hebben wij hier:

I. Israëls treuren over dit verderf, vers 1 4, 6, 15.
II. De voorziening, die zij troffen tot hun herstel uit de zes honderd mannen, die ontkomen waren, aan wie zij huisvrouwen bezorgden. Uit de maagden van Jabes in Gilead, toen zij die stad verwoestten omdat zij niemand naar de algemene vergadering had gezonden, vers 5, 7-14.
2. Uit de dochteren van Silo, vers 15-25. En hiermede eindigt deze droeve geschiedenis.

RICHTEREN 21:1-15
In deze verzen kunnen wij opmerken:

I. De vuriger ijver, waaraan de Israëlieten uitdrukking hadden gegeven tegen de goddeloosheid van de mannen van Gibea, ondersteund en in bescherming genomen door de stam van Benjamin. Er is hier aanleiding om twee voorbeelden te noemen van hun ijver bij die gelegenheid, die wij tevoren niet ontmoet hebben.

1. Toen de algemene vergadering van de staten samenkwam, en wachtte tot zij voltallig was eer zij een besluit namen, verbonden zij zich met een zwaren eed, die zij gerem noemden om al de steden ten enenmale te verwoesten, die geen vertegenwoordigers en geen contingent van troepen naar de algemene vergadering had gezonden, of hen veroordeeld tot allen vloek, die dit geweigerd zouden hebben, vers 5, want die weigeraars zouden zij beschouwer als personen, die niet vertoornd of verontwaardigd waren over de gepleegde misdaad, geen zorg hadden om de natie te beveiligen tegen de oordelen Gods door de bedeling van het recht en geen acht sloegen op het gezag, dat hen met eenparigheid van stemmen ter vergadering opriep.

2. Toen zij bij elkaar waren en de zaak hadden onderzocht, hebben zij nog een plechtigen eed gezworen, dat niemand van al de duizenden Israëls, toen tegenwoordig, en niemand van hen, die zij vertegenwoordigden (daar zij niet bedoelden het nageslacht te binden) een dochter aan een Benjaminiet ten huwelijk zou geven, als hij het kon beletten, vers 1. Dit werd tot een artikel gemaakt van hun krijgswet, niet met het doel om de stam uit te roeien, maar omdat zij hen, die de bedrijvers en de medeplichtigen waren van deze schanddaad, in alle opzichten wilden behandelen zoals zij de gevloekte volken van Kanaän behandeld hebben, die zij niet slechts verplicht waren te verdelgen, maar met wie het hun verboden was een huwelijk aan te gaan, en inzonderheid omdat zij hen onwaardig achtten om een dochter Israëls te huwen, die zo barbaars en beledigend met een lid van de zwakkere kunne gehandeld hadden, daar niets meer laag en onmenselijk kon zijn en een stelliger aanduiding van een gemoed, dat voor alle eer en deugd gesloten was. Wij kunnen onderstellen dat het zenden van de delen van het lichaam aan de onderscheiden stammen door de Leviet zeer veel heeft bijgedragen om die toorn in hen te ontsteken, veel meer dan het blote verhaal van de feiten, al was het nog zo sterk bevestigd, gedaan zou hebben. Zo zeer doet het oog het hart aan.

II. De diepe smart, die de Israëlieten te kennen gaven wegens de verwoesting van de stam van Benjamin, toen zij geschied was. Hoe hoog de vloed van hun toorn over Benjamins misdaad tevoren ook gerezen was, de vloed hunner smart over zijn verderf rees even hoog. Het berouwde de kinderen Israëls over Benjamin hun broeder , vers 6, 15. Zij hebben geen berouw gehad over hun ijver tegen de zonde, er is een heilige verontwaardiging tegen zonde, de vrucht van droefheid naar God, die "een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt", 2 Corinthiers 7:10, 11. Maar het berouwde hun over de droeve gevolgen van hetgeen zij gedaan hadden, dat zij verder in de zaak gegaan waren dan rechtvaardig of noodzakelijk was. Het zou genoeg zijn geweest zo zij allen omgebracht hadden die zij vonden met de wapens in de hand, maar zij hadden de landbouwers en schaapherders niet behoeven te doden, noch de vrouwen en kinderen. Er kan zelfs in weldoen een te veel doen zijn. Er moet zeer veel zorg aangewend worden in het besturen van onze ijver, opdat hetgeen bovennatuurlijk scheen in de oorzaken niet onnatuurlijk zal blijken te zijn in de uitwerking. Het is geen goede Godsvrucht, die het menselijke verslindt. Menige oorlog, die goed was begonnen, is slecht geëindigd. Zelfs het uitoefenen van noodzakelijke gerechtigheid moet nog met mededogen gepaard gaan. God verlustigt zich niet in te straffen, en dat moeten wij ook niet. Sterke hartstochten geven

aanleiding tot berouw. Wat wij zeggen en doen in drift, zullen wij bij kalmer nadenken gewoonlijk ongedaan wensen. Volgens het gebruik onder de Romeinen moesten in geen burgeroorlog overwinningen met een zegetocht gevierd worden, omdat, welke partij de bovenhand ook heeft behouden, de gemeenschap, het vaderland, er toch door verliest, zoals hier een stam van Israël gemist werd. Welk goed doet het aan het lichaam, als het een lid het andere verplettert? Hoe hebben zij nu hun smart te kennen gegeven?

a. Door hun rouw over de breuk, die gemaakt was. Zij kwamen in het huis Gods, want daarheen gingen zij met al hun twijfelingen al hun zorgen, al hun smart. Bij deze gelegenheid werd niet de stem van de vreugde en des loflieds gehoord, maar alleen die van rouwklaag en geween. Zij hieven hun stem op en weenden met groot geween, vers 2, niet zozeer om de veertig duizend man, die zij zelf hadden verloren-deze zullen niet zo uit elf stammen gemist worden-maar om de algehele verwoesting van een hele stam, want dit was de klacht, die zij voor God uitstortten vers 3, een stam van Israël wordt gemist. God had zorggedragen voor iedere stam, hun getal twaalf was waarmee zij bekend waren, iedere stam had zijn bepaalde plaats in het leger, en zijn steen in de borstlap van de hogepriester. Iedere stam had zijn zegen, beide van Jakob en van Mozes, en het zou een ondraaglijke smaad voor hen zijn, wanneer een van dit doorluchtig twaalftal uitviel inzonderheid Benjamin, de jongste, die aan Jakob, hun aller stamvader zo bijzonder dierbaar was en voor wie alle anderer een bijzonder tedere zorg moesten hebben. Benjamin is niet: wat zal er nu van Jakob worden? Benjamin een Benoni geworden, de zoon van de rechterhand een zoon van de smart! In deze droefheid des harten bouwden zij een altaar, niet in mededinging maar in gemeenschap met het verordineerde altaar aan de deur van de tabernakel, dat niet groot genoeg was om al de offers te bevatten die zij wilden brengen, want zij offerden brandoffers en dankoffers, om dankzegging te doen voor hun overwinning, en ook om verzoening te doen over hun eigen dwaasheid in het vervolgen er van, en de gunst van God af te smeken in hun tegenwoordige benauwdheid. Alles wat ons smart moet ons tot God brengen.

b. Door hun vriendelijk verdrag met de arme vluchtelingen, die zich bij de rotssteen van Rimmon schuil hielden, aan wie zij een acte van straffeloosheid zonden, hun verzekerende op de openbare trouw, dat zij hen niet langer als vijanden zouden behandelen, maar hen als broeders zouden ontvangen, vers 13. De onenigheid van vrienden behoort aldus te eindigen in de hernieuwing van de vriendschap. Zelfs zij, die gezondigd hebben, moeten, als zij eindelijk berouw tonen, vergeving erlangen en vertroost worden, 2 Corinthiers 2:7.

c. Door de zorg, die zij droegen om hen van vrouwen te voorzien, opdat hun stam wederom opgebouwd zou worden, en de bouwvallen er van hersteld zouden worden. Indien de mannen van Israël zichzelf hadden gezocht, zij zouden heimelijk vergenoegd zijn geweest met het uitsterven van Benjamins geslachten, want dan zou het hun toegewezen land aan de andere stammen zijn toegevallen, "ob defectum sanguinis-wegens gebrek aan erfgenamen", en gemakkelijk in bezit zijn genomen wegens gebrek aan bezitters, maar diegenen hebben de geest niet van ware Israëlieten, die hun eigen welstand willen opbouwen op de puinhopen van de welstand hunner naasten. Zó ver was zo'n bedoeling van hen, dat alle hoofden zich inspanden om wegen en middelen te bedenken voor de wederopbouw van deze stam. Al de vrouwen en kinderen van Benjamin waren gedood, zij hadden gezworen hun dochters aan niemand hunner ten huwelijk te geven, het was door de wet Gods verboden, dat zij huwelijken zouden aangaan met de Kanaänieten, hen daartoe te noodzaken zou gelijk staan met hun te zeggen: gaat henen en dient andere goden. Wat moeten zij dan doen om aan vrouwen voor hen te komen?

Terwijl de arme, in benauwdheid verkerende Benjaminieten, die zich bij de rotssteen verborgen hielden, vreesden dat hun broederen hun verderf beraamden hebben deze een plan bedacht om hen te helpen, en wel dit:
(1). Er moest een daad van noodzakelijke gerechtigheid geoefend worden op de stad Jabes in Gilead, die aan de stam van Gad behoorde, aan geen zijde van de Jordaan. Bij het nazien van de monsterrol (die opgemaakt was, Hoofdstuk 20:bleek dat na de algemenen oproep niemand uit die stad verschenen was, vers 8, 9, en er was besloten, vóór het nog bleek wie afwezig was, dat elke stad, die zich schuldig zou maken aan zo'n minachting van het openbaar gezag en belang als een anathema gehouden zou worden. Jabes in Gilead nu ligt onder dit strenge vonnis, dat volstrekt niet vernietigd mocht worden. Zij, die in vele plaatsen de Kanaänieten hadden gespaard, die volgens Gods bevel aan het verderf overgegeven hadden moeten worden, konden het niet van zich verkrijgen, om hun broederen te sparen, die door hun eigen vloek aan het verderf waren gewijd. Waarom zonden zij geen mannen om de Jebusieten uit te roeien van Jeruzalem, om wie te mijden de arme Leviet genoodzaakt was naar Gibea te gaan? Hoofdstuk 19:11, 12. De mensen zijn gewoonlijk ijveriger om hun eigen gezag dan om Gods gezag hoog te houden. Een afdeling krijgsvolk van twaalf duizend man wordt gezonden om het vonnis aan Jabes in Gilead ten uitvoer te leggen. Bevonden hebbende dat, toen heel het leger optrok naar Gibea, des volks door God te veel geacht werd, om hen in hun handen over te leveren, hebben zij nu op deze expeditie slechts weinigen uitgezonden, vers 10. Hun opdracht luidt, dat zij allen verbannen moesten overeenkomstig de wet in Leviticus 27:29. Al "wat verbannen is, dat verbannen zal zijn van de mensen", die daartoe het gezag en de macht hebben, "zal niet gelost worden, het zal zeker gedood worden".

(2). Hierin wordt een middel gevonden om de Benjaminieten van vrouwen te voorzien. Toen Mozes hetzelfde aantal mannen uitzond om de wraak des Heeren aan Midian te doen, werden dezelfde orders gegeven als hier, namelijk dat alle gehuwde vrouwen met haar echtgenoten gedood moesten worden, als zijnde een met hen maar de maagden in het leven te laten, Numeri 31:17, 18. Dit precedent volstond om het verschil te billijken, dat hier gemaakt werd tussen een gehuwde vrouw en een maagd, vers 11, 12. Vier honderd huwbare maagden werden te Jabes in Gilead gevonden, en deze werden aan even zovelen van de overlevende Benjaminieten gehuwd, vers 14. Hare vaders waren niet tegenwoordig, toen de gelofte gedaan werd om geen Benjaminieten te huwen, zodat zij niet onder de verplichting er van waren, en behalve dat: oorlogsbuit ziende, waren zij ter beschikking van de overwinnaars. Misschien was de verbintenis, die nu tussen Benjamin en Jabes in Gilead gemaakt werd, de reden waarom Saul, die een Benjaminiet was, zoveel belangstelling toonde voor die plaats, 1 Samuel 11:4, hoewel zij toen door nieuwe gezinnen bewoond was.

RICHTEREN 21:16-25
Wij hebben hier de methode, die gevolgd werd om de twee honderd Benjaminieten, die nog geen vrouw hadden, van vrouwen te voorzien. En hoewel de stam tot op een klein aantal verminderd was, hebben zij toch slechts gezorgd, dat iedere man een vrouw kreeg, niet meer onder voorwendsel van zoveel spoediger te vermenigvuldigen. Zij mogen hun hun dochters niet geven, maar om hun eed niet te breken, en toch sommigen van hun dochters met hen te doen huwen, stelden zij hen op de weg om haar bij verrassing te nemen en ze te hangen welke huwelijken dan bekrachtigd zouden zijn door de toestemming harer ouders, "ex post facto-na de daad." Hoe minder nagedacht werd voor het afleggen van een gelofte, hoe meer nadenken gewoonlijk daarna vereist wordt, om haar te kunnen houden.

I. Hetgeen hiertoe gelegenheid gaf, was een publiek bal te Silo in het veld, waarop al de jonge dochters dier stad en van de omliggende plaatsen, die er lust toe hadden, samen kwamen om

te dansen ter ere van een feest des Heeren, dat toen waargenomen werd, waarschijnlijk het Loofhuttenfeest, vers 19, want alleen op dat feest-zegt bisschop Patrick-werd het aan de Joodse maagden vergund te dansen, en dat niet zozeer voor haar vermaak als wel om heilige vreugde te kennen te geven, zoals David, toen hij voor de ark gedanst heeft, want anders zou de tegenwoordige zeer treurige staat van zaken het dansen ontijdig en dus opgepast gemaakt hebben, Jesaja 22:12, 13. Dit dansen was zeer ingetogen en kuis, het was geen gemengd dansen, dat is, geen mannen dansten met deze dochters van Silo, en geen gehuwde vrouw vergat haar waardigheid om zich in die dans bij de jonge dochters te voegen. Evenwel, haar dansen in het openbaar maakte haar tot een gemakkelijke prooi voor hen die het oog op haar hadden. Weshalve bisschop Hall hierbij opmerkt dat door de listen en lagen van de boze geesten vele zielen van de dans naar een ontzettend verderf worden gevoerd.

II. De oudsten van Israël hebben de Benjaminieten volmacht gegeven om dit te doen: zij moesten zich opstellen in de wijngaarden, die het veld omringden, waar gedanst werd, en als zij in het midden van het spel waren, dan moesten zij ze overvallen, en zich ieder een vrouw nemen, en haar terstond wegvoeren naar zijn eigen land, vers 20, 21. Zij wisten dat geen van hun eigen dochters daar zijn zou zodat er niet gezegd kon worden dat zij haar gaven want zij wisten niets van de zaak. Een armzalige uitvlucht is nog beter dan geen, als er het schenden van een eed door vermeden kan worden. Veel beter zou het zijn om zeer voorzichtig te wezen bij het doen van geloften, opdat dan later niet nodig zij te zeggen voor het aangezicht des engels, dat het een dwaling was. Hier was een zeer verkeerde manier van huwelijken aan te gaan, als zowel de wederzijdse genegenheid van de jonge lieden, als de toestemming van de ouders verondersteld worden later te komen. Het was een buitengewoon geval, en mag volstrekt niet als precedent gesteld worden. Een al te haastig gesloten huwelijk geeft maar al te dikwijls aanleiding tot langdurig naberouw en welk huwelijksgeluk kan verwacht worden van een huwelijk, dat hetzij door geweld of bedrog gesloten wordt? De maagden van Jabes in Gilead werden genomen uit het midden van bloed en doodslag, maar die te Silo uit het midden van vrolijkheid en vreugde, de eersten hadden alle reden om dankbaar te zijn dat zij haar ziel, dat is haar leven, tot een buit hadden, en het is te hopen, dat de laatsten, na een wijle, geen reden tot klagen hadden, toen zij zich gehuwd vonden aan mannen, die niet arm of berooid waren, zoals zij schenen te zijn, toen zij onlangs van uit een spelonk gehaald werden, maar aan mannen, die de beste en ruimste bezittingen hadden van geheel het vork, zoals zij wel moesten hebben, toen het erfdeel van geheel de stam van Benjamin, die bestond uit vijf en veertig duizend zes honderd getelden Numeri 26:41, opnieuw verdeeld werd onder zes honderd, die de enig overgeblevenen waren.

III. Zij namen het op zich om de veders van deze jonge dochters tevreden te stellen. Wat betreft het inbreuk maken op hun vaderlijk gezag, dat zullen zij gemakkelijk vergeven, als zij bedenken welke rijke huwelijken hun dochters hierdoor deden, en welke moeders in Israël zij waarschijnlijk zullen worden, maar de eed, door welke zij gebonden waren, om hun dochters aan geen Benjaminieten te geven, zou misschien hen blijven bezwaren, die een teder geweten hadden. Maar deswege konden zij hierdoor gerustgesteld worden:

1. Dat de nood dringend was, vers 22, daar zij geen huisvrouw voor een ieder van hen in deze krijg genomen hebben, thans erkennende dat zij slecht hebben gedaan met al de vrouwen te doden, en begerende vergoeding te doen voor hun al te strenge opvatting van hun gelofte om ze te doden, door de gunstigste opvatting van hun gelofte om geen huwelijken met hen aan te gaan. "En daarom, zijt hun genadig om onzentwil, die al te streng zijn geweest, en laat hen behouden wat zij verkregen hebben." Want: 2. Strikt genomen was het geen verbreken van hun gelofte. Zij hadden gezworen hun hun dochters niet te geven, maar zij hadden niet

gezworen ze terug te halen, indien zij met geweld genomen werden. Zodat, indien er iets verkeerds was, dan waren de oudsten, niet de ouders, er voor aansprakelijk, En "quod fieri non debuit, factum valet Hetgeen niet gedaan had moeten worden, is toch geldig als het gedaan is." De zaak is geschied en werd overeenkomstig de wet, Numeri 30:4 door stilzwijgen of oogluiking bekrachtigd. Eindelijk. Aan het einde van dit alles hebben wij:

1. Dat de stam van Benjamin opnieuw gevestigd werd. De weinigen, die overgebleven waren, keerden terug naar het erfdeel van die stam, vers 23. En spoedig daarna is uit hen Ehud voortgekomen, die de tweede richter van Israël was en vermaard was in zijn tijd en geslacht, Hoofdstuk 3:15.

2. Het uit elkaar gaan van het leger Israëls, vers 21. Zij hebben zich niet tot een staand leger verklaard, en ook geen pogingen gedaan om enigerlei verandering in te voeren in de regering, maar toen de zaak afgedaan was, waarvoor zij samengeroepen waren, zijn zij in Gods vrede ieder naar zijn gezin teruggekeerd. De openbare dienst moet ons niet doen denken, dat wij verheven zijn boven onze eigen aangelegenheden en de plicht om voor ons eigen huis te voorzien.

3. Een herhaling van de oorzaak van deze beroerten, vers 25. Hoewel God hun Koning was, wilde ieder toch zijn eigen meester zijn, alsof er geen koning was. *Geloofd zij God voor onze overheid.*

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK RUTH.

Deze korte geschiedenis van de huiselijke aangelegenheden van een particulier gezin volgt gevoeglijk op het boek der Richteren daar de gebeurtenissen, hier verhaald, plaatshadden in de dagen der Richteren en zij gaat ook gevoeglijk aan de boeken van Samuel vooraf, omdat aan het einde er van David ingeleid wordt. De Joden scheiden het echter in hun Bijbels van beide deze boeken, en maken het tot een van de vijf megilloth, of rollen, die zij aan het einde bij elkaar plaatsen, en wel in deze volgorde: Het Hooglied, Ruth, de Klaagliederen, de Prediker, en Esther. Het is waarschijnlijk dat Samuel de schrijver is van dit boek. Het verhaalt geen wonderen of wetten, geen oorlogen en overwinningen, geen staatsomwentelingen, maar eerst de beproeving, en daarna de vertroosting van Naomi, eerst de bekering en daarna de verhoging van Ruth. Veel zulke gebeurtenissen zijn voorgevallen, die wij misschien even waardig vinden om vermeld te worden. Maar God oordeelde het goed en gepast dat deze ter onzer kennis zou gebracht worden, en zelfs gewone geschiedschrijvers achten zich vrij om hun onderwerp te kiezer. Het doel van dit boek is:

I. Ons te wijzen op Gods voorzienigheid, ons te tonen hoe zij bekend is met onze bijzondere aangelegenheden, en ons te leren om in alles het oog op haar gericht te houden, God te erkennen in al onze wegen, en in alle gebeurtenissen, die ons betreffen. Zie 1 Samuel 2:7, 8; Psalm 113:7-9.

II. Ons tot Christus te leiden, die van Ruth afstamde; een gedeelte van Zijn stamboom eindigt dit boek, vanwaar het overgebracht is in Mattheüs

1. In de bekering van Ruth de Moabietische en hare vermelding in de geslachtslijst van de Messias hebben wij een type van de roeping der heidenen ter bestemder tijd, tot de gemeenschap van Christus Jezus onzen Heere. Van de beproeving van Naomi en Ruth hebben wij een bericht in Hoofdstuk
   1. Voorbeelden van hare naarstigheid en nederigheid in Hoofdstuk
   2. Haar in verwantschap komen met Boaz in Hoofdstuk
   3. Haar gelukkige vestiging hierdoor in Hoofdstuk
   4. En laat ons ons herinneren dat het toneel der gebeurtenis Bethlehem is, de stad waarin onze Verlosser is geboren.

HOOFDSTUK 1.

1 In de dagen, als de richters richtten, zo geschiedde het, dat er honger in het land was; daarom toog een man van Bethlehem-Juda, om als vreemdeling te verkeren in de velden Moabs, hij, en zijn huisvrouw, en zijn twee zonen. 2 De naam nu dezes mans was Elimelech, en de naam zijner huisvrouw Naomi, en de naam zijner twee zonen Machlon en Chiljon, Efrathers, van Bethlehem-juda; en zij kwamen in de velden Moabs, en bleven aldaar. 3 En Elimelech, de man van Naomi, stierf; maar zij werd overgelaten met haar twee zonen. 4 Die namen zich Moabietische vrouwen; de naam der een was Orpa, en de naam der andere Ruth; en zij bleven aldaar omtrent tien jaren. 5 En die twee, Machlon en Chiljon, stierven ook; alzo werd deze vrouw overgelaten na haar twee zonen en na haar man.

6 Toen maakte zij zich op met haar schoondochters, en keerde weder uit de velden van Moab; want zij had gehoord in het land van Moab, dat de HEERE Zijn volk bezocht had, gevende hun brood. 7 Daarom ging zij uit van de plaats, waar zij geweest was en haar twee schoondochters met haar. Als zij nu gingen op de weg, om weder te keren naar het land van Juda, 8 Zo zeide Naomi tot haar twee schoondochters: Gaat heen, keert weder, een iegelijk tot het huis van haar moeder; de HEERE doe bij u weldadigheid, gelijk als gij gedaan hebt bij de doden, en bij mij. 9 De HEERE geve u, dat gij ruste vindt, een iegelijk in het huis van haar man! En als zij haar kuste, hieven zij haar stem op en weenden; 10 En zij zeiden tot haar: Wij zullen zekerlijk met u wederkeren tot uw volk. 11 Maar Naomi zeide: Keert weder, mijn dochters! Waarom zoudt gij met mij gaan? Heb ik nog zonen in mijn lichaam, dat

zij u tot mannen zouden zijn? 12 Keert weder, mijn dochters! Gaat heen; want ik ben te oud om een man te hebben. Wanneer ik al zeide: Ik heb hoop, of ik ook in dezen nacht een man had, ja, ook zonen baarde; 13 Zoudt gij daarnaar wachten, totdat zij zouden groot geworden zijn; zoudt gij daarnaar opgehouden worden, om geen man te nemen? Niet, mijn dochters! Want het is mij veel bitterder dan u; maar de hand des HEEREN is tegen mij uitgegaan. 14 Toen hieven zij haar stem op, en weenden wederom; en Orpa kuste haar schoonmoeder, maar Ruth kleefde haar aan. 15 Daarom zeide zij: Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder, uw zwagerin na. 16 Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God. 17 Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u! 18 Als zij nu zag, dat zij vastelijk voorgenomen had met haar te gaan, zo hield zij op tot haar te spreken.
19 Alzo gingen die beiden, totdat zij te Bethlehem inkwamen; en het geschiedde, als zij te Bethlehem inkwamen, dat de ganse stad over haar beroerd werd, en zij zeiden: Is dit Naomi? 20 Maar zij zeide tot henlieden: Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara; want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. 21 Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de HEERE doen wederkeren; waarom zoudt gij mij Naomi noemen, daar de HEERE tegen mij getuigt, en de Almachtige mij kwaad aangedaan heeft? 22 Alzo kwam Naomi weder, en Ruth, de Moabietische, haar schoondochter, met haar, die uit de velden Moabs wederkwam; en zij kwamen te Bethlehem in het begin van de gersteoogst.

In dit hoofdstuk hebben wij Naomi's beproeving.
I. Als verarmde huishoudster door hongersnood gedwongen om naar het land Moabs te gaan, vers 1, 2.
II. Als treurende weduwe en moeder de dood bewenende van haar echtgenoot en haar twee zonen, vers 3-5.
III. Als zorgzame schoonmoeder verlangende goed en vriendelijk te zijn voor haar twee schoondochters, maar niet wetende hoe het te kunnen toen zij terugkeerde naar haar land, vers 6- 13. Van Orpa scheidt zij met droefheid, vers 14. Ruth neemt zij met vrees mede, vers 15-18.
IV. Als een arme vrouw teruggezonden naar de plaats, waar zij het eerst gevestigd was, om ondersteund te worden door de goedheid harer vrienden, vers 19-22. Dit alles was treurig, al deze dingen schenen tegen haar, en toch hebben zij allen medegewerkt, haar ten goede.

Ruth 1:1-5
De eerste woorden geven de datum van deze geschiedenis. Het was in de dagen als de richters richtten, vers 1, niet in de onordelijke dagen, toen er geen koning was in Israël. Maar onder welke van de richters deze dingen voorvielen, wordt ons niet meegedeeld, en de gissingen van de geleerden zijn onzeker. Het moet tegen het begin zijn geweest van de tijd van de richters, want Boaz, die Ruth huwde, was geboren uit Rachab, die in Jozua's tijd de verspieders had ontvangen. Sommigen denken dat het was in de tijd van Ehud, anderen, in allen van Debora, de geleerde bisschop Patrick is geneigd te denken dat het in de tijd van Gideon was, omdat wij in zijn tijd alleen lezen van een hongersnood, veroorzaakt door de invallen van de Midianieten, Richteren 6:3, 4. Terwijl de richters regeerden, sommigen in de een stad, en anderen in een andere stad, neemt Gods voorzienigheid bijzonder kennis van Bethlehem, en heeft het oog op een Koning, op de Messias zelf, die van twee moeders uit de heidenen zal afstammen, Rachab en Ruth. I. Hier is een hongersnood in het land, in het land Kanaän, het land vloeiende van melk en honing Dit was een van de oordelen, die God gedreigd had over hen te zullen brengen vanwege hun zonden, Leviticus 26:19, 20. Hij heeft veel pijlen in Zijn pijlkoker, in de dagen van de richteren werden zij verdrukt door hun vijanden, en als zij zich door dat oordeel niet wilden verbeteren, dan beproefde Hij dit, want als Hij oordeelt zal Hij overwinnen. Als het land rust had, had het daarom nog geen overvloed, zelfs te Bethlehem,

dat broodhuis betekent, was er schaarste. Een vruchtbaar land werd tot zouten grond om de weelderigheid en brooddronkenheid in toom te houden van hen, die daarin wonen.

II. Een bericht van een particulier gezin, dat door de hongersnood zeer veel leed, het is het huisgezin van Elimelech. Zijn naam betekent: mijn God een Koning, in overeenstemming met Israëls staat toen de richters richtten want de Heere was hun Koning, en troostrijk was het voor hem en zijn gezin in hun beproeving, dat God hun God was, en dat Hij eeuwiglijk regeert. Zijn vrouw was Naomi, hetgeen betekent mijn beminnelijke of lieflijke. Maar de namen van zijn zonen waren Machlon en Chiljon, ziekte en tering, omdat zij misschien zwakkelijke kinderen waren, die waarschijnlijk niet lang zouden leven. Aldus zijn de voortbrengselen van onze aangename dingen, zwak en ziek, broos en stervend.

III. Het vertrek van dit gezin van Bethlehem naar het land van Moab, aan de andere kant van de Jordaan, om er, vanwege de honger, een bestaan te zoeken, vers 1, 2. Het schijnt dat er in het land Moabs overvloed was, toen er in het land Israëls schaarste van brood was. De gewone gaven van Gods voorzienigheid worden dikwijls in groter overvloed geschonken aan hen, die vreemdelingen zijn voor God dan aan hen, die Hem kennen en aanbidden. "Moab is van zijn jeugd aan gerust geweest" terwijl Israël "van vat in vat geledigd" Jeremia 48:11, is niet omdat God de Moabieten meer liefheeft, maar omdat zij hun deel hebben in dit leven. Daarheen gaat Elimelech, niet om er zich voor altijd te vestigen, maar om er gedurende enigen tijd als vreemdeling te verkeren, gedurende de hongersnood, zoals Abraham bij een zelfde gelegenheid naar Egypte is gegaan, en Izak naar het land van de Filistijnen. Nu was:

1. Elimelechs zorg om in de behoeften van zijn gezin te voorzien en zijn medenemen van vrouw en kinderen ongetwijfeld prijzenswaardig. "Zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend," 1 Timotheüs 5:8. Toen hij in die verlegenheid was, heeft hij zijn huis niet verlaten om zelf fortuin te gaan zoeken, vrouw en kinderen zo goed of zo kwaad zij konden voor zichzelf latende zorgen, maar zoals het een teder echtgenoot en liefhebbend vader betaamde, heeft hij waar hij ging hen medegenomen, en niet gedaan zoals de struis, Job 39:19. Maar:

2. Ik zie niet hoe zijn heengaan naar het land Moabs bij deze gelegenheid gerechtvaardigd kan worden. Abraham en Izak waren slechts vreemdelingen en bijwoners in het land Kanaän, en het kwam overeen met hun toestand om te vertrekken. Maar het zaad Israëls was nu gevestigd, en behoorde niet naar het grondgebied van de heidenen te gaan. Welke reden had Elimelech meer dan zijn naburen om weg te gaan? Indien hij door een slecht beheer zijn vaderlijk erfgoed had verloren en zijn land had verkocht, of verhypothekeerd, (zoals naar Hoofdstuk 4:3, 4 het geval schijnt geweest te zijn) waardoor hij in behoeftiger omstandigheden kwam dan anderen, dan had de wet Gods zijn naburen verplicht hem te hulp te komen, Leviticus 25:35. Maar dat was het geval niet met hem, want vol is hij weggetogen, vers 21. Door hen, die tehuis bleven, blijkt dat de hongersnood niet zo zwaar was, maar dat er nog genoeg was om lichaam en ziel bij elkaar te houden, en zijn lasten waren niet drukkend, hij had slechts twee zonen. Indien hij echter niet tevreden kon zijn met het verminderd rantsoen, waarmee zijn naburen zich vergenoegden, en in de dagen des hongers niet verzadigd zou kunnen worden, of hij moet een even overvloedige tafel hebben als hij tevoren gehad heeft, indien hij niet kon leven in de hoop dat er weer jaren van overvloed zullen komen, of niet geduldig die jaren kon verbeiden, dan was dit zijn schuld, en heeft hij er God mee onteerd en het goede land, dat Hij hun had gegeven, de handen van zijn broederen verslapt, met wie hij lotgemeen had moeten wezen en een voorbeeld geven aan anderen. Indien allen gedaan hadden wat hij deed, dan zou Kanaän ontvolkt zijn. Het is een blijk van een ontevreden,

wantrouwenden, onrustiger aard, om de plaats moede te zijn, waar God ons gesteld heeft, en haar maar terstond te willen verlaten, zodra men er enig ongemak of ongerief ondervindt.
Het is dwaasheid om te denken aan het kruis te zullen ontkomen dat, op onze weg gelegd zijnde, wij behoren op te nemen. Het is onze wijsheid om ons voordeel te doen met hetgeen is, want het is maar zelden dat verandering verbetering brengt.
Of, zo hij dan wilde heengaan waarom dan juist naar het land van Moab? Indien hij een onderzoek had ingesteld, navraag had gedaan, hij zou waarschijnlijk in sommigen van de stammen Israëls nog overvloed gevonden hebben, bijvoorbeeld in die aan de andere kant van de Jordaan, die aan het land van Moab grensden. Indien hij de ijver had gehad voor God en Zijn eredienst, en de genegenheid voor zijn broederen, die een Israëliet betaamden, hij zou het zo gemakkelijk niet van zich hebben kunnen verkrijgen om als vreemdeling onder de Moabieten te gaan verkeren.

IV. Het huwelijk van zijn twee zonen aan twee van de dochteren Moabs na zijn dood vers 4. Allen komen overeen dat dit slecht was. De Chaldeeër zegt: Zij overtraden het gebod van het woord des Heeren door vreemde vrouwen te huwen. Indien zij niet ongehuwd wilden blijven tot aan hun terugkeer naar het land Israëls, dan waren zij toch niet zo ver weg, of zij hadden zich vrouwen van daar kunnen halen. Weinig dacht Elimelech, toen hij heenging om als vreemdeling te verkeren in Moab, dat zijn zonen zich ooit in verwantschap met de Moabieten zouden verbinden. Maar zij, die jonge lieden in verkeerde kennismaking brengen, en hen van de weg van de openbare inzettingen doen weggaan, weten niet hoewel zij denken goede grondbeginselen te hebben en gewapend te zijn tegen verzoeking wat zij doen, noch wat er het einde van zij zijn. Het blijkt niet dat de vrouwen, die zij huwden, tot de Joodsen Godsdienst waren overgegaan, want Orpa wordt gezegd tot haar goden te zijn teruggekeerd, vers 15, de goden van Moab waren nog haar goden. Het is een ongegronde overlevering van de Joden, dat Ruth de dochter was van Eglon, koning van Moab, maar toch heeft de Chaldeeuwse Paraphrast haar ingelast, maar deze en hun andere tradities, die hij ook ingelast heeft, kunnen niet in overeenstemming met elkaar gebracht worden, namelijk dat Boaz, die met Ruth trouwde, dezelfde zou zijn als Ebzan, die Israël gericht heeft tweehonderd jaren na de dood van Eglon, Richteren 12.

V. De dood van Elimelech en zijn twee zonen, en de treurige toestand, waarin Naomi hierdoor gekomen is. Haar man stierf, vers 3, en haar twee zonen stierven, vers 5, kort na hun huwelijk. De Chaldeeër zegt: "Hun dagen werden verkort" omdat zij de wet overtraden door vreemde vrouwen te huwen. Zie hier:

1. Dat wij, waar wij ook heengaan, de dood niet kunnen ontlopen, wiens noodlottige pijlen overal heenvliegen.
2. Dat wij niet kunnen verwachten voorspoedig te zullen zijn, als wij uit de weg des plichts gaan. Wie zijn leven door slinkse maatregelen zoekt te behouden, zal het verliezen.
3. Dat de dood, als hij een gezin binnentreedt, dikwijls breuk op breuk maakt. De een wordt weggenomen om de ander er op te bereiden hem spoedig te volgen, de een wordt weggenomen, en van die beproeving wordt geen goed gebruik gemaakt, en daarom zendt God nog een dergelijke beproeving. Toen Naomi haar man had verloren, had zij zoveel temeer behagen in, en stelde zij zoveel temeer vertrouwen op haar zonen, onder de schaduw van hun vertroosting denkt zij onder de heidenen wel te kunnen leven, en uitermate blijde was zij met deze wonderbomen, maar zie, zeer spoedig verdorren zij, groen en groeiende als het gras in de morgenstond, voor de avondstond afgesneden en verdord, begraven spoedig nadat zij getrouwd waren, want geen van beide heeft kinderen nagelaten. Zo onzeker en voorbijgaand zijn al onze genietingen hier beneden. Daarom is het onze wijsheid om ons te verzekeren van

die genietingen, die gewis zullen zijn, en waarvan de dood ons niet kan beroven. Maar hoe treurig was de toestand, en hoe ter neergeslagen het hart van de arme Naomi, toen zij werd overgelaten na haar twee zonen en haar man! Als deze beide dingen haar in een ogenblik overkomen, haar volkomen overkomen, de beroving van kinderen en weduwschap, "door wie zal zij dan vertroost worden?" Jesaja 47:9, 51:19. Het is God alleen, die instaat is deze neergebogenen te vertroosten. Ruth 1:6-18 I. Zie hier de genegenheid, die Naomi het land Israëls toedroeg, vers 6. Hoewel zij er niet kon blijven, zolang de hongersnood duurde, wilde zij er niet buiten blijven, toen de hongersnood had opgehouden, ofschoon het land van Moab haar een toevlucht had verleend en haar brood had gegeven in een tijd van nood, bedoelde zij toch niet dat het hare ruste zou zijn tot in eeuwigheid, geen ander dan het heilige land zal dit voor haar wezen, waar het heiligdom Gods was, waarvan Hij gezegd had: "Dit is Mijne rust tot in eeuwigheid". Merk op:

1. God is ten laatste in genade wedergekeerd tot Zijn volk, want of schoon Hij leng twist, zal Hij toch niet in eeuwigheid twisten. Gelijk het oordeel van de verdrukking, waaronder zij in de tijd van de richteren dikwijls zuchtten, toch na een wijle eindigde, als God hun een verlosser had verwekt, zo was het hier met het oordeel van de hongersnood: eindelijk heeft God genadiglijk Zijn volk bezocht, gevende hun brood. Overvloed is Gods gave, en het is Zijn bezoeking, die door brood, de staf des levens onze zielen in het leven behoudt. Hoewel deze zegen zoveel treffender is, als zij na een hongersnood komt, moeten wij toch, als wij hem voortdurend genoten hebben, en nooit hebben geweten wat hongersnood betekent, er hem met te minder om waarderen.

2. Naomi is dus teruggekeerd tot haar volk. Zij had dikwijls navraag gedaan naar hun toestand: welke oogsten zij hadden, en hoe de markten waren, maar nog altijd waren de berichten ontmoedigend, maar gelijk de dienaar van de profeet, die, na zevenmalen uitgezien te hebben, geen regen had bespeurd, eindelijk een wolk ontdekte, niet groter dan eens mans hand, die weldra zich over de gehele hemel uitspreidde, zo heeft Naomi ten laatste de goede tijding ontvangen, dat er in Bethlehem weer overvloed was, en nu kan zij aan niets anders denken dan aan derwaarts weer te keren. Haar nieuwe verwantschap in het land Moabs kan haar haar betrekking tot het land Israëls niet doen vergeten. Hoewel er een reden kan zijn voor onze aanwezigheid in een slechte plaats, moeten wij toch, zodra die reden niet meer bestaat, er volstrekt niet blijver. Een gedwongen afwezigheid van Gods inzettingen en een gedwongen tegenwoordigheid onder slechte mensen zijn grote beproevingen, maar als de dwang of de noodzakelijkheid ophoudt, en zij door keuze blijven aanhouden, dan wordt dit een grote zonde. Het schijnt dat zij terstond na de dood van haar twee zonen aan terugkeren begon te denken.

a. Omdat zij die beproeving beschouwde als een oordeel over haar gezin wegens hun verwijlen in het land van Moab, en horende dat dit de stem was van de roede van Hem, die ze besteld heeft, gehoorzaamt zij en keert terug. Indien zij terstond na de dood van haar man was teruggekeerd, zij zou misschien het leven harer zonen gered hebben, maar als God oordeelt, zal Hij overwinnen, en indien de een beproeving niet genoeg is om ons te doen ontwaken tot een besef van onze zonde en van onze plicht, dan zal het door een andere wel teweeggebracht worden. Als de dood in een gezin komt, dan moet dit een waarschuwing wezen om wat er verkeerds is in dat gezin te verbeteren. Als ons bloedverwanten ontnomen worden, dan moeten wij ons afvragen, of wij niet in een of ander opzicht buiten onze plicht zijn, ten einde er toe weer te keren. "God roept onze ongerechtigheid in gedachtenis, als Hij een zoon doodt," 1 Koningen 17:18. En wanneer Hij aldus onze weg met doornen omtuint, dan is het

om ons te noodzaken te zeggen: Wij zullen heengaan en wederkeren tot onze vorigen man, zoals Naomi hier tot haar land, Hoséa 2:6.

b. Omdat het land van Moab haar nu een treurige verblijfplaats was geworden. Het is met weinig genot of genoegen, dat zij ademt in die lucht, waarin haar man en haar zonen de laatsten adem hebben uitgeblazen, of de grond betreedt waarin zij begraven liggen, weg van uit haar ogen, maar niet uit haar gedachten, en nu wil zij terugkeren naar Kanaän. Zo ontneem" ons God de vertroostingen, waarop wij al te veel gesteund hebben, er te veel ons heil en geluk in hebben gezocht in het land van onze vreemdelingschap, opdat wij te meer zouden denken aan ons tehuis in de andere wereld en er ons in geloof en hope heen zullen spoeden. De aarde is ons verbitterd opdat de hemel ons des te dierbaarder zal zijn.

II. De goede genegenheid, die haar schoondochters -inzonderheid een van haar- haar toedroegen, en haar wederkerige genegenheid voor haar.

1. Beiden waren zo vriendelijk om haar, tenminste een eind weegs, te vergezellen, toen zij naar het land van Juda terugkeerde. Haar twee schoondochters hebben niet beproefd haar te bewegen om in het land van Moab te blijven maar, zo zij besloten was naar haar vaderland terug te gaan, haar alle mogelijke vriendelijkheid en eerbied te betonen bij het scheiden. En dit was een voorbeeld er van: zij wilden haar op de weg brengen, tenminste tot aan de uiterste grens van haar land, haar helpen haar bagage te dragen, want het blijkt niet dat zij een bediende bij zich had, vers 7. Hieruit zien wij dat Naomi zeer vriendelijk en beleefd voor haar geweest was, zoals het een Israëlietische vrouw betaamde, en haar liefde had gewonnen, waarin zij een voorbeeld is voor alle schoonmoeders, en dat Orpa en Ruth een goed besef hadden van haar vriendelijkheid, want zij wilden die gaarne wederkerig aan haar bewijzen. Het was een teken dat zij in eensgezindheid samengewoond hadden, hoewel zij, door wie de verwantschap ontstaan was, dood waren. Of schoon zij genegenheid behielden voor de goden van Moab, vers 15. en Naomi nog getrouw was aan de God van Israël, was dit aan weerszijden geen verhindering om elkaar lief te hebben en elkaar al de goede diensten te bewijzen, die de verwantschap meebracht. Schoonmoeders en schoondochters zijn maar al te dikwijls in onenigheid met elkaar, Mattheüs 10:35. en daarom is het te meer prijzenswaardig als zij in liefde tezamen leven, laat allen, die in deze betrekking tot elkaar staan, er naar streven om die lof te verdienen.

2. Toen zij een eind weegs met haar waren voortgegaan, heeft Naomi haar met grote liefde en tederheid gedrongen om terug te gaan vers 8, 9. Gaat henen, keert weer een ieder tot het huis harer moeder. Toen zij door Gods voorzienigheid als weduwen het huis harer echtgenoten moesten verlaten, was het een groot voorrecht voor haar, dat zij nog ouders hadden, tot wie zij konden heengaan, en er welkom en in goede omstandigheden wezen, en dus niet de wijde wereld in behoefden te gaan. Naomi spreekt de onderstelling uit, dat haar eigen moeders haar aangenamer zouden zijn dan een schoonmoeder, inzonderheid als haar eigen moeders een huis hadden om er haar in te ontvangen, terwijl haar schoonmoeder niet wist, of zij wel een plaats zou hebben om er haar hoofd neer te leggen, en die zij de hare zou kunnen noemen.
Zij zendt haar weg:
a. Met een lofbetuiging, dat is een plicht, die men verschuldigd is aan hen, die zich in enigerlei betrekking goed hebben gedragen, zij behoren er de lof voor te ontvangen, gij hebt weldadigheid gedaan bij de doden en bij mij, dat is: gij waart goede huisvrouwen voor uw overleden mannen, en zijt goede dochters voor mij geweest, in geen van die beide betrekkingen zijt gij tekort gekomen in uw plicht. Als wij door de dood of op andere wijze van onze bloedverwanten gescheiden worden, dan is het zeer troostrijk, zowel hun getuigenis,

als het getuigenis van ons eigen geweten te hebben, dat wij, zolang wij bij elkaar waren, er naar gestreefd hebben, onze plicht in die betrekking te vervullen. Dat zal er toe bijdragen om de smart van het scheiden te verzachten en zolang wij bij elkaar zijn moeten wij er naar streven, om ons zó te gedragen, dat wij, als wij scheiden, geen oorzaak hebben tot berouw over onze verkeerde of onvriendelijke handelingen in die betrekking.

b. Met gebed. Het is zeer gepast voor vrienden, als zij van elkaar scheiden, met elkaar te bidden. Zij zendt haar terug met haar zegen, en de zegen van een schoonmoeder is niet te versmaden. In deze zegen noemt zij twee maal de naam Jehovah, Israëls God, en de enigen waren God, om haar dochters er toe te leiden op Hem te zien als op de Fontein van alle goed. Tot Hem bidt zij in het algemeen, dat Hij haar de weldadigheid zal vergelden, die zij haar en de haren bewezen hebben. Wij kunnen verwachten en er in het geloof om bidden -dat God weldadigheid zal bewijzen aan hen, die weldadigheid hebben bewezen aan onze vrienden en bloedverwanten;- die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden; en inzonderheid dat zij gelukkig zullen zijn in een tweede huwelijk: de Heere geve u, dat gij rust vindt, een ieder in haars mans huis. Het is zeer voegzaam dat naar het voorschrift des apostels, 1 Timotheüs 2:14, de jongere vrouwen -en hij spreekt daar van jonge weduwen- "kinderen telen en het huis regeren." En het zou jammer zijn als zij, die zich goede huisvrouwen betoond hebben niet wederom met goede echtgenoten gezegend werden, inzonderheid die, evenals deze weduwen, geen kinderen hebben. De huwelijkse staat is een staat van rust, van zodanige rust als deze wereld aanbiedt, rust in het huis van de echtgenoot, meer dan verwacht kan worden in het huis van een moeder of schoonmoeder. Deze rust is Gods gave. Indien enigerlei genoegen of voldoening gevonden wordt in onze uitwendige omstandigheden, dan moet God er in erkend worden. Er zijn van de zodanigen die een ander juk hebben aangetrokken met de ongelovigen, en zelfs in het huis van de echtgenoot weinig rust vinden. Hun beproeving behoort diegenen nog meer dankbaar te maken, voor wie de huwelijksbetrekking troostrijk en aangenaam is, Iaat echter God de ruste wezen van de ziel, en op deze aarde geen rust volmaakt geacht worden.

c. Zij zond haar weg met grote liefde, zij kuste ze, wenste dat zij haar iets beters had te geven, maar zilver en goud had zij niet. Maar deze afscheidskus zal het zegel wezen van een ware vriendschap, die zij -al zou zij haar ook noodt wederzien- haar levenlang voor haar zal behouden. Als verwanten van elkaar moeten scheiden, zo laat hen aldus in liefde van elkaar scheiden, opdat zij (indien zij elkaar nooit wederzien in deze wereld) elkaar kunnen ontmoeten in de wereld van de eeuwige liefde.

3. De twee jonge weduwen konden er niet aan denken om van haar goede schoonmoeder te scheiden, zozeer had de goede omgang van deze Godvruchtige Israëlietische vrouw haar hart gewonnen. Zij hieven niet slechts haar stem op en weenden, als afkerig zijnde om van haar te scheiden, maar zij gaven haar besluit te kennen om bij haar te blijven, vers 10. "Wij zullen zeker met u wederkeren tot uw volk, en lotgemeen met u zijn." Het is een zeldzaam voorbeeld van genegenheid voor een schoonmoeder, en een blijk dat zij, om harentwil, een goede mening hadden opgevat van het volk van Israël. Zelfs Orpa, die later terugkeerde tot haar goden, scheen nu besloten om mee te gaan met Naomi. De droeve plechtigheid van het scheiden en de tranen, die er bij gestort werden, ontlokten haar deze betuiging, maar zij hield geen stand. Sterke hartstochten zonder een gevestigd oordeel brengen gewoonlijk zwakke besluiten voort.

4. Naomi trachtte haar van haar voornemen af te brengen om met haar te gaan, vers 11-13. Indien zij in Kanaän zonen had, of naaste bloedverwanten, van wie zij kon verwachten dat zij

de weduwen zouden huwen, teneinde aan de gestorvenen zaad te verwekken, en de hypotheek van het familiegoed af te lossen, dan zou dit een aanmoediging voor haar hebben kunnen zijn om op een goede vestiging te Bethlehem te hopen. Maar zij had geen zonen, ook kon zij zich geen naasten bloedverwant herinneren, die genegen zou zijn om de plicht van eens zodanige bloedverwant te vervullen, en daarom betoogt zij dat zij wel nooit zonen zou hebben, die echtgenoten voor haar konden zijn, want zij was te oud om te hertrouwen, op haar leeftijd betaamde het haar te denken aan sterven, aan heengaan van deze wereld, niet aan een huwelijk, en de wereld wederom te beginnen.
Of, al zou zij ook een man hebben, dan kon zij toch niet verwachten kinderen te zullen hebben, of al had zij zonen dan zouden deze jonge weduwen toch niet wachten tot dat die zonen opgegroeid zouden zijn. En dit was nog niet alles, niet alleen kon zij haar schoondochters aan geen goed huwelijk helpen, maar zij kon haar ook niet naar behoren onderhouden. Haar grootste smart in de toestand van armoede, waartoe zij is vervallen, was niet instaat te zijn, om voor haar te doen wat zij zo gaarne zou willen. Het is mij veel bitterder dan u, het smart mij het meest om uwentwil, dat de hand des Heeren tegen mij is uitgegaan. Merk op:

a. Zij oordeelt dat de beproeving voornamelijk tegen haar gericht is, dat zij het in de eerste plaats was met wie God twistte. "De hand des Heeren is tegen mij uitgegaan. Ik ben de zondares, het is met mij, dat God een twist heeft." Dat betaamt ons als wij onder beproeving zijn, hoewel anderen in het leed kunnen delen, dat ons treft, moeten wie toch de stem van de roede horen alsof zij alleen tot ons sprak, en tegen ons sprak, de bestraffing niet naar het huis van anderen verwijzen, maar haar voor onszelf aannemen.

b. Zij betreurt het meest het leed, dat er voor haar schoondochters door kwam. Zij was de zondares, maar zij waren de lijderessen. Het smart mij om uwentwil, vers 13. Iemand van een edelaardig gemoed kan beter zijn eigen last dragen dan het dragen om de smart van anderen te zien, of om daardoor anderen in droefheid te zien komen. Naomi kon veel beter zelf gebrek lijden dan haar dochters gebrek te zien lijden. En daarom: Keert weer, mijne dochters, want helaas, ik ben niet bij machte om u goedheid of vriendelijkheid te bewijzen." Maar heeft Naomi er wèl aan gedaan, om haar dochters aldus te ontmoedigen om met haar te gaan, als zij toch, door ze mee te nemen, haar kon redden van de afgoderij van Moab, en haar tot het geloof en de aanbidding van de God Israëls kon brengen? Naomi heeft dit ongetwijfeld begeerd. Maar:

(1). Indien zij met haar gingen, dan wilde zij niet dat zij het om harentwil zouden doen. Zij, die een Godsdienst gaan belijden alleen maar om vrienden of bloedverwanten genoegen te doen of omdat anderen het ook doen, zullen bekeerlingen zijn van slechts weinig waardij en korten duur.
(2). Indien zij met haar gingen, dan wilde zij, dat zij het uit eigen, wèl overwogen keuze zouden doen, zouden nederzitten om eerst de kosten te overrekenen, zoals dit nodig is voor en betaamt aan hen, die belijdenis van een Godsdienst willen afleggen. Het is goed voor ons, dat ons het ergste gezegd wordt, onze Heiland heeft aldus gehandeld met hem, die in de warmte van zijn ijver het stoute woord heeft gesproken: "Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat."
"Komaan", zegt Christus "kunt gij een leven leiden, zoals Ik het leid? De Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd neerlegge, weet dit, en overweeg dan of gij het in uw hart hebt om lotgemeen met Hem te zijn," Mattheüs 8:19, 20.

Zo handelt Naomi met haar schoondochters. Gedachten, die door ernstig overwegen tot besluiten rijpen, zullen waarschijnlijk in het hart blijven, terwijl hetgeen spoedig rijpt ook spoedig rot.

5. Orpa liet zich gemakkelijk bewegen om haar eigen verdorven neiging te volgen, en terug te gaan naar haar land, haar maagschap en haars vaders huis, toen zij toch goed op weg was om dit alles door een krachtdadige roeping te verlaten. Beiden hieven zij haar stem op en weenden wederom vers 14. diep bewogen zijnde door de tedere woorden, die Naomi gesproken had, maar zij hadden een verschillende uitwerking op haar, voor Orpa waren zij een reuk des doods ten dode. Naomi's voorstelling van de ongemakken, waarop zij te rekenen hadden, indien zij met haar naar Kanaän gingen, zond haar terug naar het land van Moab, en diende haar tot verontschuldiging voor haar afval. Ruths besluit daarentegen werd er door versterkt, evenals haar genegenheid voor Naomi, door wier wijsheid en liefde, en goedheid zij nooit zo bekoord was als nu bij deze gelegenheid, en zo was het haar een reuk des levens ten leven.
a. Orpa kuste haar schoonmoeder, dat is: zij nam teder afscheid van haar, zei haar voor altijd vaarwel, zonder voornemen haar later te volgen, zoals hij, die zei Christus te zullen volgen als hij zijn vader begraven zou hebben of afscheid had genomen van hen, die tehuis waren. Orpa's kus toonde dat zij genegenheid had voor Naomi en wars was om van haar te scheiden, maar zij beminde haar niet: genoeg om haar vaderland voor haar te verlaten. Zo kunnen velen waardering hebben van en genegenheid voor Christus, en worden toch door Hem niet verlost en zalig gemaakt, omdat zij het niet van zich kunnen verkrijgen, om andere dingen voor Hem op te geven. Zij hebben Hem lief, en toch verlaten zij Hem, omdat zij Hem niet genoeg liefhebben, maar andere dingen meer liefhebben dan Hem. Zo is de jongeling, die van Christus is weggegaan, bedroefd van Hem weggegaan, Mattheüs 19:22. Maar:

b. Ruth kleefde haar aan. Of zij, toen zij van huis ging, reeds besloten was om met haar mee te gaan, blijkt niet, misschien had zij uit oprechte liefde voor de God Israëls en Zijn wet, waarvan zij door het goede onderricht van Naomi enige kennis had, tevoren reeds bij zichzelve besloten wat zij doen zou.

6. Naomi zoekt Ruth te overreden om terug te gaan, en wijst haar als nog een verdere drangreden, op het voorbeeld van haar zuster, vers 15. Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk, en natuurlijk dus ook tot haar goden want wat zij ook gedaan heeft zolang zij bij haar schoonmoeder woonde, het zou zo goed als onmogelijk voor haar zijn, om enigen eerbied te betonen voor de God Israëls, als zij weer onder de aanbidders van Kamos leefde. Zij, die de gemeenschap van de heiligen verlaten en tot het volk van Moab terugkeren, zullen allen gewis ook hun gemeenschap met God verbreken en de afgoden van Moab dienen. Keer gij ook weer, uw zwagerin na, dat is: "Indien gij ooit wilt terugkeren, zo keer nu terug. Dit is de grootste beproeving van uw standvastigheid, doorsta deze proef en dan zijt gij voor altijd de mijne." Ergernissen zoals die van Orpa's afval moeten komen, opdat zij, die trouw en oprecht zijn, openbaar worden, zoals die van Ruth bij deze gelegenheid openbaar werd.

7. Ruth maakt een einde aandien strijd door een zeer plechtige verklaring van haar onwankelbaar besluit om haar nooit te verlaten, noch om tot haar land en vorige betrekkingen terug te keren, vers 16, 17. Niets kon schoner en kloekmoediger gezegd zijn dan dit, zij schijnt, nu haar zuster was heengegaan, van een anderen geest te zijn en een andere taal te spreken, en het is een voorbeeld van de genade Gods, het hart neigende om de betere keuze te doen. Trek ons aldus, Heere, en wij zullen U nalopen. Het afraden van haar moeder maakt haar slechts zoveel vaster in haar besluit, zoals toen Jozua tot het volk zei: Gij zult de Heere

niet kunnen dienen, en zij met te meer vurigheid antwoorden: Nee, maar wij zullen de Heere dienen.

a. Zij bidt haar schoonmoeder om toch niets meer te zeggen tegen haar gaan met haar. "Smeek mij niet dat ik u zou verlaten, om van achter u weer te keren, want al uw smekingen kunnen het besluit niet veranderen, dat uw onderricht reeds vroeger in mij heeft doen opkomen, laat mij er dus niets meer tegen horen." Het is een grote kwelling en onrust voor hen, die voor God en Godsdienst besloten hebben, om verzocht en overreed te worden om van besluit te veranderen. Zij, die er niet aan willen denken, willen er niet van horen. Smeek mij niet. De kanttekening geeft de lezing: Wees niet tegen mij. Wij moeten diegenen achten tegen ons te zijn, en hen als onze ware vijanden beschouwen, die ons willen verhinderen om de weg op te gaan naar het hemelse Kanaän. Onze bloedverwanten kunnen zij wel wezen, maar niet onze vrienden, die ons van de dienst van God willen afhouden of er ons in willen ontmoedigen.

b. Zij geeft zeer nadrukkelijk haar besluit te kennen om haar aan te kleven en haar noodt te verlaten, en zij spreekt de taal van iemand, die voor God en de hemel heeft besloten. Zij was zo ingenomen- niet met de schoonheid harer moeder, noch met haar rijkdom, dit alles was vergaan en voorbij-maar met haar wijsheid, en deugd en beminnelijkheid, die haar bijgebleven waren zelfs in haar tegenwoordigen armoedigen en treurigen toestand, dat zij besluit haar aan te kleven.
(1). Zij wil met haar reizen: waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, al is het ook naar een land, dat ik nooit gezien heb, en waarvan men mij geleerd heeft minne gedachten te koesteren, ofschoon het ver zou zijn van mijn eigen land, zal met u toch iedere weg lieflijk voor mij zijn."
(2). Zij wil bij haar wonen: Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten, al is het in een stulp, ja al zou het in geen beter nachtverblijf zijn dan Jakob gehad heeft, toen hij stenen tot hoofdkussen had. Waar gij uw woonplaats hebt, zal ik de mijne hebben, waar zij de ook moge wezen.
(3). Zij wil haar belangen aan de heren verbinden. Uw volk is mijn volk. Uit Naomi's aard en karakter maakt zij de gevolgtrekking op, dat dit grote volk een wijs en verstandig volk is, zij beoordeelt allen naar hun goede moeder, die, waar zij ook heenging, een eer was voor haar land (zoals allen moeten trachten te wezen, die belijden in betrekking te staan tot het betere land, dat is: het hemelse) en daarom zal zij zich gelukkig achten tot hen te mogen behoren. "Uw volk zal mijn volk wezen om er mee om te gaan, er lieflijk en aangenaam voor te wezen, en in zijn belangen te delen."
(4). Zij wil zich in de Godsdienst met haar verenigen, zo besluit zij om de hare te wezen "usque ad aras-tot zelfs aan de altaren." Uw God is mijn God, vaartwel dus alle goden van Moab, die ijdelheid en een leugen zijn. Ik zal de God Israëls aanbidden de enig levenden en waren God, op Hem alleen zal ik vertrouwen, Hem zal ik dienen, en in alles wil ik mij door Hem laten regeren," dit is de Heere tot onze God aan te nemen.
(5). Zij wil gaarne in hetzelfde bed met haar sterven: waar gij zult sterven, zal ik sterven. Zij neemt aan dat zij beide moeten sterven, en dat Naomi, als de oudste, waarschijnlijk het eerst zal sterven, en zij besluit in hetzelfde huis te blijven, indien het zijn kan, totdat ook haar dagen vervuld zullen zijn, hiermede ook haar wens te kennen gevende, om in haar zaligheid te delen bij het sterven, zij wenst in dezelfde plaats te sterven, ten teken van op dezelfde wijze en in dezelfde gezindheid te sterven. "Mijne ziel sterve de dood van de oprechte Godvrezende Naomi, en mijn einde zij gelijk aan het hare." J: Zij wenst begraven te worden in hetzelfde graf, dat haar gebeente bij het gebeente harer schoonmoeder zal rusten: aldaar zal ik begraven worden, niet wensende dat zelfs haar dood lichaam naar Moab teruggevoerd zal worden ten teken van enigerlei overgebleven gehechtheid er aan. Daar Naomi's ziel met de hare

samengevoegd is, wenst zij dat ook beider stof vermengd zal worden, in de hope van tezamen te zullen opstaan, en voor eeuwig in de andere wereld tezamen te zijn.

c. Zij bevestigde zich in haar besluit om Naomi te blijven aankleven door een plechtige eed: alzo doe mij de Heere, en alzo doe Hij daartoe (dit was een aloude formule van eedzwering) zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u! Een eed tot bevestiging maakte een einde aan dit tegenspreken, en liet haar onder de altijddurende verplichting, om nooit de goeden weg te verlaten, die zij nu gekozen had.

A. Er ligt in opgesloten, dat de dood voor een tijd scheiding tussen haar zal maken. Zij kon beloven in dezelfde plaats te sterven en begraven te worden, maar niet op dezelfde tijd, het zou kunnen gebeuren dat zij het eerst stierf, en dat zou dan scheiding tussen haar maken. De dood maakt scheiding tussen hen, die door niets anders gescheiden kunnen worden. De stervensure is een ure van scheiding, en moet als zodanig door ons beschouwd worden, en wij behoren ons er op te bereiden.

B. Het besluit staat vast, dat niets anders haar zal scheiden, geen vriendelijkheid van haar eigen familie of haar eigen volk, geen hoop om onder hen tot eer en aanzien te komen, geen onvriendelijkheid van Israël, geen vrees voor armoede of versmaadheid onder hen. "Neen, ik zal u nooit verlaten." Dit nu is een voorbeeld van een oprecht bekeerling tot God en Godsdienst. Daartoe moet het met ons komen.
Ten eerste. Wij moeten de Heere aannemen tot onze God. "Deze God is mijn God eeuwiglijk en altoos, ik heb Hem als de mijne erkend en aangenomen.
Ten tweede. Als wij God aannemen tot onze God dan moeten wij in alle omstandigheden Zijn volk aannemen als ons volk, al zijn zij ook een arm en geminacht volk, zo zij de Zijnen zijn moeten zij ook de onze wezen.
Ten derde. Onder hen gekomen zijnde, moeten wij lotgemeen met hen willen wezen, tevreden zijn als het ons gaat, zoals het hun gaat. Wij moeten ons onderwerpen aan hetzelfde juk, het getrouw en standvastig dragen, hetzelfde kruis opnemen en het blijmoedig dragen, gaan waar God wil dat wij gaan zullen, al zou het ook in ballingschap wezen, verblijven waar Hij wil dat wij verblijven zullen, al was het ook in een gevangenis, sterven waar Hij wil dat wij zullen sterven, en ons gebeente neerleggen in de grafsteden van de oprechten, die in vrede heengaan en rusten, al zouden het ook de graven zijn van de kinderen des volks.
Ten vierde. Wij moeten besluiten voort te gaan en te volharden, en hierin moet ons aankleven aan Christus inniger zijn, dan dat van Ruth aan Naomi, zij besloot dat niets dan de dood haar zou scheiden, maar wij moeten besluiten, dat zelfs de dood ons niet zal scheiden van de liefde van Christus, en dan kunnen wij er zeker van zijn, dat zelfs de dood ons niet zal kennen scheiden van onze gelukzaligheid in Christus.
Ten vijfde. Wij moeten onze ziel onder de verbintenis brengen om nooit deze Godvruchtige besluiten te verbreken, en de Heere zweren dat wij Hem zullen aankleven. Hij, die dit eerlijk en oprecht meent, zal voor die eed niet terugdeinzen.
Eindelijk. Naomi werd hierdoor tot zwijgen gebracht. vers 18. Als zij nu zag dat Ruth vastelijk voorgenomen had met haar te gaan (dat was het juist wat zij begeerde en bedoelde in alles wat zij tot haar gezegd had) toen zij zag, dat zij haar doel bereikt had, was zij tevreden, en hield zij op tot haar te spreken. Meer dan die plechtige betuiging, die Ruth nu gedaan had, kon zij niet begeren. Zie de kracht van de vastberadenheid, hoe zij de verzoeking tot zwijgen brengt. Zij, die besluiteloos zijn, in Godsdienstige wegen gaan met een onvaster tred, verzoeken de verzoeker, en zijn als een half-openstaande deur, die de dief naar binnen nodigt, maar vastberadenheid sluit en grendelt de deur, wederstaat de duivel, en noodzaakt hem te vlieden.

Het gesprek tussen Naomi en Ruth wordt door de Chaldeeuwse Paraphrast aldus meegedeeld. Ruth zei: Smeek mij niet u te verlaten, want ik wil een proseliet zijn. Naomi zei: Ons is geboden sabbatten en feestdagen waar te nemen, op welke wij niet meer dan twee duizend ellen mogen reizen (een sabbatsreize.) Welnu, zegt Ruth, waar gij gaat, zal ik gaan. Naomi zei: er is ons bevolen geen gehelen nacht bij heidenen te verwijlen. Welnu zegt Ruth, waar gij zult vernachten zal ik vernachten. Naomi zei: er is ons bevolen zes honderd en dertien geboden te houden. Welnu zegt Ruth, wat uw volk houdt zal ik houden, want het zal mijn volk wezen. Naomi zei: het is ons verboden een vreemden God te aanbidden. Welnu, zegt Ruth, uw God zal mijn God wezen. Naomi zei: Wij hebben vierderlei soort van dood voor kwaaddoeners, steniging, verbranding, verworging en doden met het zwaard. Welnu, zegt Ruth, waar gij sterft, zal ik sterven. Wij hebben, zegt Naomi, grafsteden. En daarin, zegt Ruth, zal ik begraven worden. Ruth 1:19-22

Na menige moeizame voetstap, (maar wij onderstellen dat de vermoeienis van de reis verlicht werd door Naomi's goed onderwijs aan haar bekeerlinge en de goede gesprekken die zij hadden) kwamen Naomi en Ruth eindelijk te Bethlehem. En zij kwamen er juist op tijd, in het begin van de gersteoogst, die de eerste was van hun oogsten, de tarweoogst kwam daarna. Nu konden Naomi's ogen haar overtuigen van de waarheid van wat zij in het land van Moab had gehoord namelijk dat de Heere Zijn volk bezocht had, gevende hun brood. En Ruth kon dit goede land in zijn beste toestand zien, en nu hadden zij gelegenheid om voorziening te maken voor de winter. Onze tijden zijn in Gods hand, zowel de gebeurtenissen, als de tijd waarin zij plaatshebben. Er wordt hier nota genomen:

I. Van de ontsteltenis van de naburen bij deze gelegenheid, vers 19. De gehele stad werd over haar beroerd. Haar oude bekenden verzamelden zich om haar heen, om te vragen naar haar toestand, haar bevinden en haar weer welkom te heten te Bethlehem. Of misschien werden zij over haar beroerd, vrezende dat zij ten laste van de stad zou komen, want zij zag er zo armoedig uit! Hieruit blijkt dat zij tevoren in welstand had geleefd, want anders zou er niet zoveel notitie van haar genomen zijn. Indien zij, die welvarend zijn geweest en een hoge positie hebben ingenomen, tot armoede of oneer komen, dan is hun val des te meer opmerkelijk. En zij -de naburen- zeiden: Is dit Naomi? De vrouwen van de stad zeiden het, want het oorspronkelijke woord is vrouwelijk. Zij, met wie zij vroeger zeer bekend was, waren verbaasd haar in die toestand te zien, zij was door haar beproevingen zo gebroken zo veranderd, dat zij nauwelijks haar ogen konden geloven, of begrijpen dat dit dezelfde persoon was, die zij tevoren fris en blozend. lieflijk en vrolijk gezien hadden: Is dit Naomi? Zo ongelijk is de roos, als zij verdord is, aan wat zij geweest is, toen zij bloeide. Welk een erbarmelijk figuur maakt thans Naomi, vergeleken met die zij maakte in haar voorspoed! Indien er waren, die deze vraag in minachting deden, haar haar rampspoeden verwijtende: "Is zij dat, die er geen genoegen mee kon nemen dat het haar ging zoals het haar naburen is gegaan, maar naar een vreemd land moet heenzwerven? Zie nu wat zij er mee gewonnen heeft!" dan waren deze van een lage, onbarmhartige gemoedsgesteldheid. Niets is wreder dan te triomferen over hen, die gevallen zijn. Maar wij kunnen onderstellen dat de meesten het in hartelijk medelijden gevraagd hebben. "Is zij dit, die zo in overvloed heeft geleefd, zo goed een huis heeft gehouden, en zo weldadig was voor de armen? Hoe is het goud zo verdonkerd!" Zij, die de pracht hadden gezien van de eerste tempel, weenden toen zij de geringheid van de tweede aanschouwden, en zo was het ook hier. Beproevingen zullen in weinig tijds grote en verrassende veranderingen teweegbrengen. Als wij zien hoe ziekte en ouderdom het gelaat en het humeur van de mensen veranderen, dan kunnen wij denken aan wat de Bethlehemieten zeiden: Is dit Naomi? Men zou niet denken dat het dezelfde persoon

is. Moge God door Zijn genade ons geschikt maken voor al zulke veranderingen, inzonderheid voor de grote verandering!

II. Van Naomi's kalmte van gemoed. Indien sommigen haar haar armoede voor de voeten wierpen, was zij toch niet tegen haar verbitterd zoals zij geweest zou zijn, indien zij arm en hoogmoedig was, maar met groot en Godvruchtig geduld droeg zij deze en alle andere treurige gevolgen van haar beproeving, vers 20 21. Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara, enz. "Naomi betekent lieflijk, of beminnelijk, maar al mijn lieflijke dingen zijn verwoest, noemt mij Mara, bitter, of bitterheid, want ik ben een vrouw, bezwaard van geest." Zo voegt zij zich naar haar toestand, wat wij allen moeten doen, als onze toestand niet in alles met onze wens overeenkomt. Merk op:

1. De verandering van haar toestand, en hoe die beschreven wordt met een Godvruchtig achtgeven op Gods voorzienigheid, en zonder hartstochtelijk klagen of murmureren.
a. Het was een zeer treurige verandering. Vol is zij weggetogen, zij achtte zich vol toen zij haar man en haar twee zonen had. Veel van onze volheid in deze wereld komt voort uit lieflijke betrekkingen en bloedverwanten, maar ledig is zij wedergekeerd, een kinderloze weduwe. Waarschijnlijk heeft zij verkocht wat zij had, zodat zij van alles wat zij had medegenomen uit het vaderland, niets meer over had dan de klederen die zij aan het lief had. Zo onzeker is alles wat wij volheid in het schepsel noemen 1 Samuel 2:5 S. Zelfs in de volheid daarvan kunnen wij nog in benauwdheid komen. Maar er is een volheid, een geestelijke en Goddelijke volheid, waarvan wij niet ontledigd kunnen worden, een goed deel, dat van hen die het bezitten niet weggenomen zal worden.
b. Zij erkent Gods hand, Zijn machtige hand, in haar beproeving. "Het is de Heere, die mij ledig heeft doen wederkeren, het is de Almachtige die mij beproefd heeft." Niets kan een Godvruchtige ziel er meer toe brengen, om tevreden te zijn onder beproeving, dan er Gods hand in te zien. Het is de Heere, 1 Samuel 3:18. Job 1:21. Inzonderheid te bedenken, dat Hij, die ons beproeft, El Shaddai, de Almachtige is met wie het dwaasheid is te twisten, en aan, wie ons te onderwerpen onze plicht is en ons belang. Het is die naam van God, door welke Hij in verbond treedt met Zijn volk: "Ik ben God, de Almachtige, God, de Algenoegzame", Genesis 17:1. Hij beproeft als een God in verbond, en Zijn algenoegzaamheid kan onze steun en onze voorziening wezen onder al onze beproevingen. Hij, die ons ontledigt van het schepsel, weet ons te vervullen met zichzelf.
c. Zij spreekt met veel gevoel van de indruk die de beproeving op haar had gemaakt: Hij heeft mij grote bitterheid aangedaan. De beker van de beproeving is een bittere beker, en zelfs wat later een vreedzame vrucht van de gerechtigheid geeft, is tegenwoordig geen zaak van vreugde, maar van droefheid, Hebreeen 12:11. Job klaagt: "Gij schrijft tegen mij bittere dingen", Job 13:26.
d. Zij erkent dat de beproeving van God komt als een twist: de Heere getuigt tegen mij. Als God ons kastijdt, dan getuigt Hij tegen ons, en twist met ons, Job 10:17. te kennen gevende dat Hij misnoegd op ons is. Iedere roede heeft een stem, de stem van een getuige.

2. De onderworpenheid van haar geest onder deze verandering. "Noemt mij niet Naomi, want ik ben niet meer lieflijk, hetzij voor mijzelf of voor mijn vrienden, noemt mij Mara, een naam die meer overeenkomt met mijn tegenwoordigen toestand. Velen, die verlaagd en verarmd zijn willen toch nog met de ledige eretitels aangesproken worden, die zij vroeger gehad hebben. Naomi wilde dit niet, haar ootmoed verlangt naar geen glorierijken naam in een vervallen toestand, als God haar bitterheid heeft aangedaan, dan voegt zij zich naar Zijn beschikking, en wil Mara, bitterheid, genoemd worden. Als onze toestand naar beneden is gegaan, dan behoort ons hart, ons gemoed, mee naar beneden gebracht te worden. En als wij

ons gedragen naar onze beproevingen, dan worden zij aan ons geheiligd, want het is niet de beproeving zelf, maar de beproeving in de rechte gezindheid gedragen, die ons goed doet. "Perdidisti tot mala, si nondum misera esse didicisti- Zoveel rampen zijn aan u verspild, indien gij niet geleerd hebt te lijden." De beproeving werkt lijdzaamheid.

HOOFDSTUK 2

1 Naomi nu had een bloedvriend van haar man, een man, geweldig van vermogen, van het geslacht van Elimelech; en zijn naam was Boaz. 2 En Ruth, de Moabietische, zeide tot Naomi: Laat mij toch in het veld gaan, en van de aren oplezen, achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden. En zij zeide tot haar: Ga heen, mijn dochter! 3 Zo ging zij heen, en kwam en las op in het veld, achter de maaiers; en haar viel bij geval voor, een deel van het veld van Boaz, die van het geslacht van Elimelech was. 4 En ziet, Boaz kwam van Bethlehem, en zeide tot de maaiers: De HEERE zij met ulieden! En zij zeiden tot hem: De HEERE zegene u! 5 Daarna zeide Boaz tot zijn jongen, die over de maaiers gezet was: Wiens is deze jonge vrouw? 6 En de jongen, die over de maaiers gezet was, antwoordde en zeide: Deze is de Moabietische jonge vrouw, die met Naomi wedergekomen is uit de velden Moabs; 7 En zij heeft gezegd: Laat mij toch oplezen en aren bij de garven verzamelen, achter de maaiers; zo is zij gekomen en heeft gestaan van des morgens af tot nu toe; nu is haar te huis blijven weinig. 8 Toen zeide Boaz tot Ruth: Hoort gij niet, mijn dochter? Ga niet, om in een ander veld op te lezen; ook zult gij van hier niet weggaan, maar hier zult gij u houden bij mijn maagden. 9 Uw ogen zullen zijn op dit veld, dat zij maaien zullen, en gij zult achter haarlieden gaan; heb ik de jongens niet geboden, dat men u niet aanroere? Als u dorst, zo ga tot de vaten, en drink van hetgeen de jongens zullen geschept hebben. 10 Toen viel zij op haar aangezicht, en boog zich ter aarde, en zij zeide tot hem: Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat gij mij kent, daar ik een vreemde ben? 11 En Boaz antwoordde en zeide tot haar: Het is mij wel aangezegd alles, wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt, na de dood uws mans, en hebt uw vader en uw moeder, en het land uwer geboorte verlaten, en zijt heengegaan tot een volk, dat gij van te voren niet kendet. 12 De HEERE vergelde u uw daad en uw loon zij volkomen, van de HEERE, de God Israëls, onder Wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen! 13 En zij zeide: Laat mij genade vinden in uw ogen, mijn heer, dewijl gij mij getroost hebt, en dewijl gij naar het hart uwer dienstmaagd gesproken hebt, hoewel ik niet ben, gelijk een uwer dienstmaagden. 14 Als het nu etenstijd was, zeide Boaz tot haar: Kom hier bij, en eet van het brood, en doop uw bete in de azijn. Zo zat zij neder aan de zijde van de maaiers, en hij langde haar geroost koren, en zij at, en werd verzadigd, en hield over. 15 Als zij nu opstond, om op te lezen, zo gebood Boaz zijn jongens, zeggende: Laat haar ook tussen de garven oplezen, en beschaamt haar niet. 16 Ja, laat ook allengskens van de handvollen voor haar wat vallen, en laat het liggen, dat zij het opleze, en bestraft haar niet. 17 Alzo las zij op in dat veld, tot aan de avond; en zij sloeg uit, wat zij opgelezen had, en het was omtrent een efa gerst. 18 En zij nam het op, en kwam in de stad; en haar schoonmoeder zag, wat zij opgelezen had; ook bracht zij voort, en gaf haar, wat zij van haar verzadiging overgehouden had. 19 Toen zeide haar schoonmoeder tot haar: Waar hebt gij heden opgelezen, en waar hebt gij gewrocht? Gezegend zij, die u gekend heeft! En zij verhaalde haar schoonmoeder, bij wien zij gewrocht had, en zeide: De naam des mans, bij welken ik heden gewrocht heb, is Boaz. 20 Toen zeide Naomi tot haar schoondochter: Gezegend zij hij de HEERE, Die Zijn weldadigheid niet heeft nagelaten aan de levenden en aan de doden! Voorts zeide Naomi tot haar: Die man is ons nabestaande; hij is een van onze lossers. 21 En Ruth, de Moabietische, zeide: Ook, omdat hij tot mij gezegd heeft: Gij zult u houden bij de jongens, die ik heb, totdat zij de gansen oogst, die ik heb, zullen hebben voleindigd. 22 En Naomi zeide tot haar schoondochter Ruth: Het is goed, mijn dochter, dat gij met zijn maagden uitgaat, opdat zij u niet tegenvallen in een ander veld. 23 Alzo hield zij zich bij de maagden van Boaz, om op te lezen, totdat de gersteoogst en tarweoogst voleindigd waren; en zij bleef bij haar schoonmoeder.

Er is in geheel de gewijde geschiedenis nauwelijks een bladzijde, die zich zo laag neerbuigt als deze, kennis nemende van zo gering een persoon als Ruth, een arme Moabietische weduwe, van zo nietig een daad als haar aren oplezen in een naburig veld, met de kleine bijzonderheden, waarmee dit gepaard ging. Maar dit alles was vanwege haar ingeënt worden in de stamboom van Christus, haar opgenomen zijn onder Zijn voorouders, opdat zij een type

zou wezen van de ondertrouw van de gemeente uit de heidenen aan Christus, Jesaja 54:1. Hierdoor wordt deze geschiedenis merkwaardig, en er is ook zeer veel uit te leren. Hier is:

I. Ruths nederigheid en vlijt in haar oplezen van korenaren, daar zij door Godsvoorzienigheid naar het veld van Boaz geleid wordt, vers 1-3.
II. De grote gunst, die Boaz haar bij onderscheiden gelegenheden heeft bewezen, vers 4-16.
III. Ruths terugkomst bij haar schoonmoeder, vers 18-23.

Ruth 2:1-3
Naomi had nu een vestiging verkregen onder haar oude vrienden te Bethlehem, en hier hebben wij een bericht:

I. Van haar rijke bloedverwant, Boaz, een man, geweldig van vermogen. De Chaldeeër leest hier: een man vermogend in de wet, indien hij beide was, dan was dit een voortreffelijke en zeer zeldzame vereniging van hoedanigheden, geweldig te zijn van vermogen, en daarbij nog machtig in de Schrift, die dit zijn, zijn in waarheid rijk en machtig. Hij was een kleinzoon van Nahesson, die overste was van de stam van Juda in de woestijn, en de zoon van Salmon, een jongere zoon waarschijnlijk, bij Rachab, de hoer van Jericho. Hij voert macht in zijn naam Boaz, in hem is kracht, en hij was van het geslacht van Elimelech, dat geslacht wat nu zo vervallen was. Merk op:

1. Hoewel Boaz een rijk en groot man was had hij toch arme bloedverwanten, iedere tak van de boom is geen hoofdtak, er zijn ook zijtakken. Laat hen, die groot zijn in de wereld zich hun arme en geringe bloedverwanten niet schamen, opdat zij hierdoor niet trots en onnatuurlijk bevonden worden.

2. Hoewel Naomi een arme, geringe weduwe was, had zij toch rijke bloedverwanten, maar zij heeft noch op hen geroemd, noch is zij hun tot last geweest, en zij heeft ook niets van hen verwacht, toen zij in kommervolle omstandigheden naar Bethlehem terugkeerde. Zij, die rijke bloedverwanten hebben, maar zelf arm zijn, moeten weten dat het de wijze voorzienigheid God is, die het verschil heeft gemaakt (waarin wij behoren te berusten) en dat het een grote zonde is om trots te zijn op de zodanigen, en een grote dwaasheid om op hen te vertrouwen.

II. Van haar arme schoondochter, Ruth.
1. Haar toestand was zeer arm, wat een grote beproeving was voor het geloof en de standvastigheid van een jonge bekeerlinge. De Bethlehemieten zouden wel gedaan hebben indien zij Naomi en haar schoondochter eerst genodigd hadden in een goed huis, en dan in een ander. Het zou een grote steun zijn geweest voor een bejaarde weduwe, en een grote bemoediging voor een jonge bekeerlinge, maar, in plaats van de lekkernijen van Kanaän te genieten, hebben zij geen ander middel om aan het noodzakelijke voedsel te komen, dan door korenaren te lezen, want anders zouden zij, voor zoveel blijkt, van honger moeten sterven. God heeft de armen van deze wereld uitverkoren, en hoewel God hen verkoren heeft, zullen zij waarschijnlijk arm zijn, gewoonlijk zien de mensen hen voorbij.

2. Haar gedrag in deze toestand was zeer goed, vers 2. Zij zei tot Naomi, niet: "Laat mij nu weer naar het land van Moab gaan, want er is hier geen brood, hier is gebrek, maar in het huis mijns vaders is overvloed van brood", neen, zij heeft niet gedacht aan het vaderland van waar zij uitgegaan was, want anders had zij nu een goede gelegenheid om er toe weer te keren. De God Israëls zal haar God zijn, en al zou Hij haar doden, zal zij toch op Hem bebouwen en Hem nooit verlaten. Maar haar verzoek is: Laat mij toch in het veld gaan en van de aren

oplezen. Zij, die van goede geboorte zijn en een goede opvoeding genoten hebben, weten niet in welke bekrompen omstandigheden zij nog komen kunnen, noch welk gering werk zij verplicht zullen zijn te verrichten om aan brood te komen, Klaagliederen 4:5.

B. Wie in zulke treurige omstandigheden verkeert, gedenke aan Ruth, die een grootvoorbeeld is van nederigheid.
Toen zij door Gods voorzienigheid arm was gemaakt, heeft zij niet gezegd: "Aren op te lezen, dat eigenlijk niets anders is dan bedelen, schaam ik mij." Neen goedsmoeds buigt zij zich neer tot de geringheid van haar omstandigheden, en schikt er zich naar. Hooghartige lieden kunnen gemakkelijker verhongeren, dan zich buigen, Ruth behoorde niet tot hen. Zij zegt niet tot haar moeder dat zij niet gewoon is van kruimkens te leven. Hoewel zij er niet toe opgebracht is, is zij er toe naar beneden gebracht, en gevoelt er zich niet ongelukkig onder. Ja meer, het is haar eigen voorstel, niet het bevel harer moeder. Ootmoed is een van de schoonste sieraden van de jeugd, en is een van de beste tekenen ten goede. Vóór Ruths eer en verheffing was deze ootmoed. Let er op met wat nederigheid zij van zichzelve spreekt in haar verwachting van verlof om aren op te lezen: "Laat mij eren oprezen achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden." Zij zegt niet: "Ik zal gaan oplezen, en voorzeker zal niemand mij dit weigeren", maar: "Ik zal gaan oplezen in de hoop dat iemand het mij zal veroorloven." Arme mensen moeten om geen goedheid of gunst vragen, alsof men hun die verschuldigd was, maar haar nederig vragen als een onverdiende gunst al betreft het ook nog zo'n kleine zaak. het betaamt armen om smekingen te doen.
B Van naarstigheid. Zij zegt niet tot haar schoonmoeder: "Laat mij nu bezoeken gaan afleggen bij de aanzienlijke vrouwen van de stad of gaan wandelen in het veld om frisse lucht in te ademen en vrolijk te zijn, ik kan niet de gehelen dag bij u zitten treuren." Neen, het is niet naar vermaak, maar naar werk, dat haar hart uitgaat. "Laat mij in het veld gaan en van de aren oplezen, en dat zal ons goed te stade komen." Zij was een van die deugdzame vrouwen, die het brood van de luiheid niet eten maar zich gaarne moeite willen geven. Dit is een voorbeeld voor jonge lieden: laat hen intijds leren werken, en wat hun hand vindt om te doen, doen met al hun macht. Een gezindheid tot naarstigheid voorspelt goeds voor deze wereld en voor de toekomende wereld. Heb de slaap niet lief, heb het vermaak niet lief, wees geen liefhebber van drentelen, maar van werk. Het is ook een voorbeeld voor arme mensen om te werken voor hun brood, en niet te bedelen om wat zij met werken kunnen verdienen. Wij moeten voor geen eerlijken arbeid terugdeinzen, al is het ook van geringer aard, "ergon ouden oneidos-Geen arbeid is schande." Zonde is iets, dat beneden ons is, maar niets waartoe Gods voorzienigheid ons roept moeten wij als beneden ons beschouwen.

C. Van achting voor haar schoonmoeder, hoewel deze slechts haar schoonmoeder was, en, hoewel zij, die door de dood van de wet haars mans vrij was geworden, gemakkelijk had kunnen denken, dat zij nu ook van de wet harer schoonmoeder vrij was geworden, geeft zij toch gehoorzaam en plichtmatig acht op haar. Zij wil niet gaan zonder haar schoonmoeder om verlof te vragen. Jonge mensen behoren deze eerbied te tonen aan ouders en voogden, het behoort tot de eer, die hun toekomt. Zij zei niet: "Moeder, zo gij met mij wilt gaan, dan zal ik aren gaan oplezen", maar: "Blijf gij tehuis en neem rust, ik zal uitgaan en mij moeite geven." Juniores ad labores-De jeugd behoort te werken. Laat jongelieden de ouden om raad vragen maar geen arbeid van hen vorderen.

D. Van steunen op Gods voorzienigheid, te kennen gegeven in dit gezegde: ik zal oplezen achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden. Zij weet niet welke weg zij gaan zal, noch naar wie te vragen maar zij zal vertrouwen op Gods voorzienigheid, om haar een vriend te verwekken, die haar goedheid zal betonen. Laat ons altijd goede gedachten koesteren van

Gods voorzienigheid en geloven dat, zolang wij wèl doen, zij ons wèl doen zal. En zij heeft welgedaan voor Ruth, want toen zij alleen uitging zonder gids of metgezel, om aren op te lezen, viel haar bij geval voor een deel des velds van Boaz, vers 3. Haar scheen het toe bij geval te zijn, zij wist niet van wie dit veld was, ook had zij geen reden om eerder naar dat veld te gaan dan naar een ander, en daarom wordt gezegd: het viel haar bij geval voor, maar Gods voorzienigheid heeft haar schreden naar dat veld geleid. God bestuurd met wijsheid kleine gebeurtenissen, en die, welke geheel toevallig schijnen, dienen Zijn eer en heerlijkheid en het welzijn van Zijn volk. Menige grote zaak is door een kleine wending tot stand gebracht, een wending die ons toevallig scheen, maar door Gods voorzienigheid met bedoeling aldus geleid werd.

Ruth 2:4-16
Nu verschijnt Boaz zelf, en er is zeer veel waardigheid in zijn houding en gedrag zowel tegenover zijn eigen dienstknechten, als tegenover deze arme vreemdelinge.

I. Tegenover zijn eigen dienstknechten, en degenen die arbeidden om zijn koren te maaien en binnen te halen. De oogsttijd is een drukke tijd, vele handen moeten daarbij aan het werk zijn. Boaz, die veel had, daar hij een men was geweldig van vermogen, had veel te doen, en bijgevolg velen, die onder hem arbeidden en van hem leefden. Waar het goed vermenigvuldigt, daar vermenigvuldigen ook die het eten, wat nuttigheid hebben dan de bezitters er van, dan het gezicht hunner ogen? Boaz is hier een voorbeeld van een goed meester.

1. Hij had een dienaar, die over de maaiers gezet was, vers 6. In grote gezinnen is het een vereiste, dat er een persoon moet wezen, die het opzicht heeft over de andere dienstboden, aan ieder zijn deel aanwijst, zowel van werk als van spijs. Leraren zijn zulke dienstknechten in het huis Gods, en het is nodig dat zij beide wijs en getrouw zijn, zoals deze knecht van Boaz geweest is, vers 6.

2. Toch ging hijzelf uit tot de maaiers, om te zien hoe het ging met het werk, teneinde als er iets verkeerds was, dit te herstellen, en nadere orders te geven voor hetgeen gedaan moest worden. Dit was in zijn eigen belang, want wie zijn zaken geheel en al aan anderen overlaat, zal ze slechts ten halve gedaan vinden, des meesters oog maakt de paarden vet. En het was ook een aanmoediging voor zijn dienstknechten, die zoveel blijmoediger hun werk zullen doen, als hun heer hen in zoverre steunt, dat hij hun een bezoek brengt. Meesters, die op hun gemak kunnen leven moeten met vriendelijkheid denken aan hen, die voor hen werken, de last en de hitte des daags dragen.

3. Er werden vriendelijke en Godvruchtige begroetingen gewisseld tussen Boaz en zijn maaiers. Hij zei tot hen: De Heere zij met ulieden, en zij antwoordden: De Heere zegene u, vers 4. Hiermede gaven zij uitdrukking:
a. Aan hun wederkerige achting voor elkaar, hij voor hen als goede dienstknechten en zij voor hem als een goed meester. Als hij tot hen kwam, dan begon hij niet dadelijk te berispen, alsof hij alleen maar kwam om aanmerkingen te maken, en zijn gezag te tonen, maar hij bad voor hen: "De Heere zij met ulieden, make u voorspoedig, geve u gezondheid en kracht, en beware u voor ramp of leed". En zij waren niet, zodra hij buiten hun gehoor was, begonnen hem te vloeken, zoals boosaardige dienstknechten doen, die het oog huns meesters vrezen, neen, zij beantwoordden zijn beleefdheid met een: "De Heere zegene u, en make onze arbeid dienstbaar aan uw welvaart." De zaken zullen waarschijnlijk goed gaan in een huis, waar zo'n goede gezindheid heerst tussen meester en dienstknechten.

b. Hun afhankelijkheid van de Goddelijke voorzienigheid, zij drukten hun vriendelijkheid voor elkaar uit door voor elkaar te bidden. Zij tonen niet slechts hun beleefdheid maar hun Godsvrucht, en de erkenning, dat alle goed van de tegenwoordigheid en de zegen van God komt, die wij daarom boven alles moeten op prijs stellen en begeren, zowel voor onszelf als voor anderen.
Laat ons hieruit leren:
(1) Hoffelijke begroetingen te gebruiken als uitdrukkingen van oprechte genegenheid voor onze vrienden.
(2) Ons hart op te heffen in gebed tot God om Zijn gunst, in korte bewoordingen, zoals waarin zij hier ook werden uitgedrukt. Maar wij moeten daarbij wel toezien, dat dit niet in formalisme ontaardt, opdat wij er de naam des Heeren niet ijdellijk in gebruiken, maar als het er ons ernst bij is, dan kunnen wij er onze gemeenschap met God door onderhouden, en er zegen en genade door ontvangen. Het schijnt toen het algemene gebruik te zijn geweest, om de maaiers op die wijze voorspoed toe te wensen, Psalm 129:7.

4. Hij won van zijn maaiers bericht in betreffende een vreemdelinge, die hij in het veld ontmoet had, en gaf haar betreffende noodzakelijke orders, namelijk dat zij haar niet zullen aanroeren, vers 9, en haar niet zullen beschamen, vers 15. Meesters moeten zorgdragen niet alleen dat zij zelf geen leed doen, maar dat ook hun onderhorigen het niet doen. Hij gaf ook bevel om vriendelijk voor haar te wezen, en van de handvollen wat voor haar te laten vallen. Hoewel het betaamt dat meesters de verkwisting hunner dienaren beteugelen en bestraffen, moeten zij hen toch niet beletten barmhartig te zijn, maar er hun vergunning voor geven, met verstandige aanwijzingen er bij.

II. Boaz was zeer vriendelijk voor Ruth en betoonde haar veel gunst, hiertoe gedrongen door hetgeen hij van haar gehoord en gezien had, en daar God ook zijn hart neigde om haar te steunen en te helpen. Onder zijn maaiers komende, zag hij deze vreemdelinge onder hen, en vroeg zijn huisbezorger om inlichtingen nopens haar, en hier is een nauwkeurig bericht van hetgeen er over haar gezegd werd.

1. De huisbezorger gaf aan Boaz zeer gunstige inlichtingen omtrent haar, wel geschikt om haar aan te bevelen in zijn gunst, vers 6, 7.
a. Dat zij een vreemdelinge was, en daarom een dergenen, die volgens de wet van God de nalezing van der. oogst mochten opzamelen, Leviticus 19:9, 10. Zij is de Moabietische jonge vrouw.
b. Dat zij verwant was aan zijn geslacht, zij is teruggekomen met Naomi, de vrouw van Elimelech, een bloedverwant van Boaz.
c. Dat zij een bekeerlinge was, want zij kwam uit het land van Moab om zich te vestigen in het land Israël.
d. Dat zij zeer zedig en ingetogen was, en geen aren had opgelezen voor zij er om verlof toe vroeg.
e. Dat zij zeer naarstig was, en ijverig aan haar werk was gebleven van de morgen af tot nu toe. En armen, die vlijtig zijn en zich moeite willen getroosten, behoren aangemoedigd te worden. Thans, nu het op het heetst van de dag is, vertoefde zij een wijle in het huis -of de tent-, die in het veld was opgericht tot een beschutting tegen het weer, om wat uit te rusten, en sommigen opperen de mening dat zij er ging om haar gebed te doen. Maar weldra keerde zij terug tot haar werk, en behalve deze kleine tussenpoos is zij er de gehele dag ijverig aan gebleven, hoewel zij aan zulk werk niet gewoon was. Dienaren moeten rechtvaardig zijn in de berichten, die zij omtrent anderen aan hun meesters geven, en er zich voor wachten om

iemand verkeerd voor te stellen, of zonder reden hun meesters te ootmoediger in hun liefdadigheid.

2. Hierop was Boaz uiterst vriendelijk en beleefd jegens haar in verscheidene opzichten.
a. Hij beval haar bij zijn maaiers te blijven op elk veld, waar zij maaiden, en in geen ander veld te gaan oplezen, want zij behoefde nergens anders heen te gaan om het er beter te hebben, vers 8, hier zult gij u houden bij mijne maagden, want die van haar eigen sekse waren het beste gezelschap voor haar.
b. Hij gebood al zijn dienstknechten zeer zorgzaam voor, en zeer eerbiedig jegens haar te zijn, en ongetwijfeld zullen zij dit wezen jegens iemand voor wie zij hun meester zo vriendelijk zagen. Zij was een vreemdelinge, en waarschijnlijk waren haar taal, haar kleding en haar voorkomen zeer verschillend van de hunne, maar hij gelastte hun haar in niets te beledigen, of onaangenaam te zijn, zoals ruwe dienstknechten allicht voor vreemdelingen zijn kunnen.
c. Hij heette haar welkom aan het maal, dat hij voor zijn dienaren bereid had. Hij beval haar niet slechts om van het water te drinken, dat voor hen geput was, want die drank schijnt hij bedoeld te hebben, vers 9, en die geput was uit de vermaarden bornput van Bethlehem, die in de poort is, naar welks water David verlangde, 2 Samuel 23:15, S. maar ook als het etenstijd is te komen en te eten van het brood, vers 14. en haar bete te dopen in de azijn om haar smakelijk te maken, want God geeft ons niet slechts voedzame, maar ook smakelijke spijze, niet slechts het nodige, maar ook het aangename. En ter harer aanmoediging, en ter aanwijzing van zijn dienaren, heeft hij zelf, daar hij nu tegenwoordig was, toen zijn dienaren zich aan de maaltijd zetten, haar geroost koren gelangd. Het is voor de fraaiste hand geen verkleining om haar "uit te steken tot de nooddruftige," Spreuken 31:20. en gebruikt te worden om de armen te dienen. Merk op: Boaz was niet karig in zijn voorziening voor de maaiers, maar zond hun zoveel, dat zij meer dan genoeg hadden, en nog een vreemdeling konden onthalen. Aldus is er een die uitstrooit, denwelken nog meer toegedaan wordt, Spreuken 11:24.
d. Hij prees haar voor haar eerbiedig gedrag jegens haar schoonmoeder, waarvan hij, hoewel hij haar van aanzien niet kende, toch gehoord had, vers 11. Het is mij wel aangezegd alles wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt. Zij, die wèl doen, behoren er de lof voor te ontvangen. Maar wat hij inzonderheid in haar loofde, was dat zij haar land had verlaten, en een bekeerlinge was geworden tot de Joodse Godsdienst, want aldus verklaart het de Chaldeer: "Gij zijt gekomen, om bekeerd te worden en te wonen onder een volk, dat gij van tevoren niet kendet." Zij, die alles verlaten om de ware Godsdienst te omhelzen, zijn dubbele eer waardig.
e. Hij bad voor haar, vers 12. De Heere vergelde u uw daad. Haar sterke genegenheid voor het burgerschap Israëls, waaraan zij door haar geboorte vreemd was, was zo'n werk van Gods genade in haar, dat het voorzeker gekroond zal worden met een volle beloning door Hem, onder wiens vleugelen zij gekomen was, om toevlucht te nemen. Zij, die door het geloof onder de vleugelen van de Goddelijke genade komen, kunnen zich verzekerd houden van een volle beloning voor dit hun doen.
Naar deze uitdrukking duiden de Joden een proseliet aan als iemand die vergaderd is onder de vleugelen van de Goddelijke Majesteit. Eindelijk. Hij moedigde haar aan om voort te gaan met haar oplezen van aren, en poogde niet haar daarvan af te houden want de grootste vriendelijkheid, die wij onze armen bloedverwanten kunnen bewijzen, is hen te helpen in hun naarstigheid en er hen in aan te moedigen. Boaz beval zijn dienstknechten, haar te laten oplezen tussen de garven, waar anderen, die aren oplezen, niet mochten komen, en haar niet te beschamen dat is: haar niet dievegge te noemen, of haar te verdenken van meer te nemen dan haar vergund was. vers 15. Dit alles toont dat Boaz een man was van een edelaardig gemoed, iemand die, overeenkomstig de wet, het gemoed eens vreemdelings kende.

3. Ruth ontving zijn gunsten met zeer grote nederigheid en dankbaarheid, en gedroeg zich met evenveel waardigheid in haar plaats als hij in de zijne, weinig denkende dat zij weldra de meesteres zou zijn van die velden, waarin zij nu aren oplas.
a. Zij betoonde hem allen mogelijken eerbied, en gaf hem eer naar het gebruik des lands, vers 10. Zij viel op haar aangezicht, en boog zich ter aarde. Goede manieren zijn een sieraad voor de Godsdienst, en wij moeten ere geven aan wie ere toekomt.
b. Ootmoedig erkent zij zich zijn gunsten onwaardig, ik ben een vreemde , vers 10, en ben niet gelijk een uwer dienstmaagden, vers 13. niet zo goed gekleed, noch zo wel onderwezen, noch zo netjes, noch zo handig. Het betaamt ons allen gering te denken van onszelf, en hetgeen verkleinend is in ons op te merken, anderen uitnemender achtende dan ons zelf.
c. Dankbaar erkent zij zijn goedheid jegens haar, hoewel het geen grote onkosten voor hem waren, en hij niet veel meer deed dan waartoe hij door de wet Gods verplicht was, toch acht zij het groot en bewondert zij het. Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen? vers 10.
d. Zij verzoekt om de voortduring van zijn goedheid: Laat mij genade vinden in uw ogen, vers 13, en erkent dat wat hij gezegd had een hartsterking voor haar was dewij gij mij getroost hebt, en dewijl gij naar het hart van uw dienstmaagd gesproken hebt. Zij, die groot en aanzienlijk zijn, en een hoge plaats innemen in de maatschappij, weten niet hoeveel goed zij aan hun minderen kunnen doen door een vriendelijke blik, of door hun vriendelijk toe te spreken, en tegen zo klein een uitgaaf zullen zij- naar men zou denken-geen bezwaar hebben, als zij op de rekening hunner liefdadigheid komt.
e. Toen Boaz haar een middagmaal gat met zijn maaiers, at zij zoveel als haar genoeg was, en liet het overige staan, en toen stond zij onmiddellijk op om weer te gaan oplezen, vers 14, 15. Zij heeft niet onder voorwendsel van haar gebrek, of van de arbeid, die zij verricht had, meer gegeten dan zij nodig had, of haar ongeschikt zou gemaakt hebben om weer aan de arbeid te gaan, matigheid bevordert arbeidzaamheid, wij moeten eten en drinken om ons te versterken voor ons werk, maar niet om er ons opgeschikt voor te maken. Ruth 2:17-23 I. Ruth voleindigt hier haar dagwerk, vers 17.

1. Zij droeg zorg geen tijd te verliezen, want zij las op tot aan de avond, Wij moeten niet moede zijn van wèl te doen, want ter bestemder tijd zullen wij oogsten. Zij heeft geen voorwendsel gezocht om stil te zitten, of om naar huis te gaan vóór de avond, laat ons het werk werken van Hem, die ons gezonden heeft, zolang het dag is. Van de vriendelijkheid van Boaz heeft zij nauwelijks gebruik, en nog veel minder misbruik gemaakt, want, hoewel hij zijn dienaren gebood handvollen voor haar te laten vallen, bleef zij toch de verstrooide aren oplezen.

2. Zij droeg zorg niet te verliezen wat zij opgezameld had, maar dorste het zelf, teneinde het gemakkelijker naar huis te dragen, en het voor het gebruik gereed te hebben. "De luiaard zal zijn jacht vangst niet braden, en zo verliest hij er het voordeel van, maar het kostelijk goed des mensen is des vlijtigen" Spreuken 12:27. Ruth had het aar voor aar opgelezen, maar toen zij het alles uitsloeg, had zij omtrent een efa gerst. Veel kleintjes maken een groot geheel. Het is een aanmoediging voor vlijt, dat in allen arbeid, zelfs in die van aren oplezen, gewin is, maar het woord van de lippen strekt alleen tot gebrek. Toen zij haar koren in zo klein een bestek had als zij kon, nam zij het op, en droeg het naar de stad, hoewel sommigen van Boaz' dienstknechten dit waarschijnlijk wel voor haar gedaan zouden hebben, als zij het hun gevraagd had. Wij moeten er ons op toeleggen om zo weinig mogelijk last te veroorzaken aan hen, die vriendelijk voor ons zijn. Zij dacht niet dat dit werk te zwaar of te gering voor haar was, om zelf koren naar de staaf te dragen, maar smaakte veeleer genoegen in hetgeen zij door haar vlijt verkregen had, en was zorgzaam om het te behouden. Laat ons aldus

zorgdragen, "dat wij niet verliezen hetgeen wij gearbeid hebben, dat wij verkregen hebben", 2 Johannes : 8.

II. Zij betoonde haar eerbied voor haar schoonmoeder, ging rechtstreeks naar huis, maar bleef niet praten met de dienstknechten van Boaz, toonde haar wat zij opgelezen had, opdat zij niet zou denken dat zij lui of traag geweest is.
1. Zij onthaalde haar op hetgeen zij van haar goed middagmaal had overgelaten, dat Boaz haar gegeven had. Zij gaf haar wat zij van haar verzadiging overgehouden had, vers 18. hetgeen verwijst naar vers 14. Indien zij iets beters gehad heeft dan een ander, dan moest haar schoonmoeder het met haar delen. Aldus haar naarstigheid getoond hebbende buitenshuis, toont zij nu haar Godsvrucht in huis, aldus is het dat het onderhouden van de ouders door hun kinderen genoemd wordt, 1 Timotheüs 5:4 en het behoort tot de eer, die hun verschuldigd is naar luid van het vijfde gebod, Mattheüs 15:5.

2. Zij gaf een verslag van haar dagwerk, en hoe Gods voorzienigheid er haar gunstig in is geweest, waardoor het haar zeer lieflijk was, want het weinige -het oplezen- dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed -de oogst- van de goddelozen, Psalm 37:16.
A. Naomi vroeg haar waar zij geweest was: Waar hebt gij heden opgelezen? Ouders moeten er op bedacht zijn om navraag te doen naar het werk hunner kinderen, hoe, en waar, en in welk gezelschap zij hun tijd hebben doorgebracht, Dit kan veel ongeregeldheden voorkomen van de kinderen, waaraan dezen, indien zij aan zichzelf worden overgelaten, zich overgeven, en waardoor zij schande brengen over zichzelf en over hun ouders. Indien wij al niet de hoeders zijn van onze broeders, dan zijn wij het toch zeker wel van onze kinderen en wij weten welk een zoon Adonia is gebleken te zijn, die zijn vader nooit bedroefd had. Ouders moeten hun kinderen ondervragen, niet om hen te verschrikken of te ontmoedigen, zodat zij een afkeer krijgen van het ouderlijk huis, of in verzoeking komen om te liegen, maar om hen te loven als zij wèl gedaan hebben zich goed hebben gedragen, en hen met zachtmoedigheid te bestraffen en te waarschuwen als hun gedrag niet goed is geweest. Het is een goede vraag, die wij onszelf aan het einde van iederen dag moeten doen: "Waar heb ik vandaag opgelezen? Welke vorderingen heb ik gemaakt in kennis en genade? Wat heb ik gedaan of verkregen, dat mij ten goede zal komen?"

B. Ruth verhaalde haar uitvoerig welke vriendelijkheid haar door Boaz was bewezen, vers 19. en welke hoop zij koesterde van nog meer vriendelijkheid van hem te ontvangen. daar hij haar bevolen had om gedurende de gehelen oogst bij zijn knechten te blijven, vers 21. Kinderen moeten zich verantwoordelijk houden aan hun ouders en aan hen, die over hen gesteld zijn, en het geen verkleining voor zich achten om ondervraagd te worden, laat hen goed doen, en zij zullen er voor geprezen worden. Ruth verhaalde aan haar moeder welke goedheid Boaz haar betoond heeft, opdat zij er hem bij gelegenheid dank voor kan betuigen maar zij zei haar niet welke lof Boaz haar had toegekend, vers 11. Nederigheid leert ons niet alleen onszelf niet te prijzen, maar ook om niet ijverig te zijn om te verkondigen dat anderen ons geprezen hebben.

C. Hier wordt ons meegedeeld wat Naomi hierop zei.
a. Zij bad hartelijk voor hem, die de weldoener harer dochter is geweest, vóór zij nog wist wie hij was, vers 19. Gezegend zij hij, wie hij ook wezen moge, die u gekend heeft, de pijl des gebeds als bij geval afschietende, maar inzonderheid toen haar gezegd was wie hij was, vers 20. Gezegend zij hij de Heere. De armen moeten bidden voor hen, die goed en milddadig voor hen zijn, en hun aldus vergelding doen, als zij niet instaat zijn hun op andere wijze hun goedheid te vergelden. Laat de lenden van de armen hen zegenen, die hen verkwikt hebben, Job 29:13, 31:20. En Hij, die het geroep hoort van de armen tegen hun verdrukkers Exodus

22:27. zal, naar wij mogen hopen, de gebeden van de armen horen voor hun weldoeners. Nu herinnerde zij zich de vroegere goedheid van Boaz, betoond aan haar man en haar zonen, en voegt die bij de tegenwoordige: hij heeft zijn weldadigheid niet nagelaten aan de levenden en de doden. Als wij edelmoedig vriendelijkheid betonen zelfs aan hen, die onze vroegere gunsten vergeten schijnen te hebben, dan kan dit wellicht een middel zijn om de herinnering te verlevendigen zelfs aan die, welke begraven schenen.

b. Zij maakt Ruth bekend met de betrekking van haar familie tot Boaz, die man is ons nabestaande. Het schijnt dat zij door haar langdurig verblijf in Moab haar maagschap in het land Israëls had vergeten, totdat God ze haar door de leiding van Zijn voorzienigheid weer in het geheugen bracht. Zij had er tenminste Ruth niet van gesproken, hoewel dit anders wel een aanmoediging had kunnen zijn voorde jeugdige bekeerlinge. Zeer ongelijk aan Naomi zijn velen die, hoewel zelf vervallen, altijd snoeven op hun aanzienlijke verwanten. Maar let op de aaneenschakeling van gedachten, en daarin een aaneenschakeling van leidingen van de voorzienigheid Gods, om tot stand te brengen wat voor Ruth bestemd was. Ruth noemt Boaz als iemand die vriendelijk voor haar is geweest, Naomi denkt er over na wie dat zijn kan, en nu komt het haar in de gedachten: "die man is ons nabestaande. Nu ik zijn naam hoor, herinner ik mij hem zeer goed." Dit denkbeeld brengt een ander voort, hij is een van onze lossers, onze goël, die het recht heeft ons erfdeel, dat verpand was, te lossen, en daarom kunnen wij van hem meerdere goedheid verwachten. Dat is de man in geheel Bethlehem, van wie te hopen en te verwachten is dat hij ons helpen zal." Zo brengt God ons, soms zeer plotseling, dingen in de gedachten, die blijken zeer verwonderlijk tot ons welzijn te strekken.

c. Zij beveelt Ruth haar werk op het veld van Boaz voort te zetten, vers 22. Laat hen u niet tegenvallen, dat is ontmoeten, in een ander veld, want dat zou opgevat kunnen worden als een versmaden van zijn goedheid." Onze gezegende Heiland is onze Goël, Hij is het, die het recht heeft ons te lossen, indien wij verwachten weldadigheid van Hem te ontvangen, zo laat ons dicht en gestadig bij Hem blijven, bij Hem, bij Zijn velden en Zijn gezin, laat ons niet heengaan naar de wereld en haar velden voor hetgeen dat alleen bij Hem te vinden en van Hem te verwachten is. Heeft de Heere ons welgedaan? Laat ons dan niet in een ander veld gezien worden, en geen geluk of voldoening in het schepsel zoeken. Kooplieden nemen het euvel op als zij, die schulden bij hen hebben naar andere winkels gaan. Als wij de gunst van God gering achten, dan verliezen wij haar. Sommigen denken dat Naomi aan haar dochter een stilzwijgende bestraffing gaf, in vers 21. had zij gesproken van zich te houden bij de jongens. "Neen", zegt Naomi, vers 22. "het is goed dat gij met zijn maagden uitgaat , zij zijn beter gezelschap voor u dan de jongens". Maar die dit denkbeeld opperen zijn al te visachtig. Ruth sprak van de jongens, omdat zij de voornaamste arbeiders waren, en zij waren het aan wie Boaz nopens haar bevelen had gegeven.
Nu neemt Naomi aan, dat Ruth zich bij de jongens zou houden voor het werk, maar dat toch de maagden haar gezelschap zouden uitmaken. Ruth heeft de bevelen harer moeder gehoorzaam opgevolgd. Zij bleef tot aan het einde aren oplezen, niet slechts tot aan het einde van de gersteoogst maar ook van de tarweoogst, die er op volgde, teneinde in de herfst -of in de oogst- spijs te vergaderen voor de winter, Spreuken 6:6-8. Zij hield zich ook bij de maagden van Boaz, met wie zij later een kennismaking aanhield, die haar van dienst kon zijn, vers 22.
Maar ter bestemder tijd des avonds kwam zij altijd weer tot haar schoonmoeder, zoals het een deugdzame vrouw betaamde, die des daags arbeidde, maar de avond niet in loszinnige vrolijkheid doorbracht. En toen de oogst geëindigd was, is zij niet gaan ronddwalen, maar bleef zij haar oude moeder gezelschap houden. Dina is uitgegaan om de dochteren van het land te bezien, en wij weten in welk een schande haar ijdelheid geëindigd is, Ruth bleef

tehuis, en hielp haar moeder onderhouden, zij ging op geen andere boodschap uit, dan om provisie voor haar te halen, en wij zullen later zien, in welk een verhoging haar nederigheid en vlijt geëindigd is. Hebt gij een man gezien, die vaardig in zijn werk is. Er wacht hem ere.

HOOFDSTUK 3

1 En Naomi, haar schoonmoeder, zeide tot haar: Mijn dochter! zoude ik u geen rust zoeken, dat het u welga? 2 Nu dan, is niet Boaz, met wiens maagden gij geweest zijt, van onze bloedvriendschap? Zie, hij zal dezen nacht gerst op de dorsvloer wannen. 3 Zo baad u, en zalf u, en doe uw klederen aan, en ga af naar de dorsvloer; maar maak u de man niet bekend, totdat hij geeindigd zal hebben te eten en te drinken. 4 En het zal geschieden, als hij nederligt, dat gij de plaats zult merken, waar hij zal nedergelegen zijn; ga dan in, en sla zijn voetdeksel op, en leg u; zo zal hij u te kennen geven, wat gij doen zult. 5 En zij zeide tot haar: Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen. 6 Alzo ging zij af naar de dorsvloer, en deed naar alles, wat haar schoonmoeder haar geboden had. 7 Als nu Boaz gegeten en gedronken had, en zijn hart vrolijk was, zo kwam hij om neder te liggen aan het uiterste van een koren hoop. Daarna kwam zij stilletjes in, en sloeg zijn voetdeksel op, en leide zich. 8 En het geschiedde te middernacht, dat die man verschrikte, en om zich greep; en ziet, een vrouw lag aan zijn voetdeksel. 9 En hij zeide: Wie zijt gij? En zij zeide: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd, breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de losser. 10 En hij zeide: Gezegend zijt gij de HEERE, mijn dochter! Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste, dewijl gij geen jonge gezellen zijt nagegaan, hetzij arm of rijk. 11 En nu, mijn dochter, vrees niet; al wat gij gezegd hebt, zal ik u doen; want de ganse stad mijns volks weet, dat gij een deugdelijke vrouw zijt. 12 Nu dan, wel is waar, dat ik een losser ben; maar er is nog een losser, nader dan ik. 13 Blijf dezen nacht over; voorts in de morgen zal het geschieden, indien hij u lost, goed, laat hem lossen; maar indien het hem niet lust u te lossen, zo zal ik u lossen, zo waarachtig als de HEERE leeft; leg u neder tot de morgen toe. 14 Alzo lag zij neder aan zijn voetdeksel tot de morgen toe; en zij stond op, eer dat de een de ander kennen kon; want hij zeide: Het worde niet bekend, dat een vrouw op de dorsvloer gekomen is. 15 Voorts zeide hij: Lang de sluier, die op u is, en houd dien; en zij hield hem; en hij mat zes maten gerst, en leide ze op haar; daarna ging hij in de stad. 16 Zij nu kwam tot haar schoonmoeder, dewelke zeide: Wie zijt gij, mijn dochter? En zij verhaalde haar alles, wat die man haar gedaan had. 17 Ook zeide zij: Deze zes maten gerst heeft hij mij gegeven; want hij zeide tot mij: Kom niet ledig tot uw schoonmoeder. 18 Toen zeide zij: Zit stil, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak zal vallen; want die man zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleind hebbe.

Wij vonden het zeer gemakkelijk in het vorige hoofdstuk om de waardigheid van Ruths gedrag te prijzen, en te tonen welk nut wij kunnen trekken uit het bericht dat ons er van is gegeven, in dit hoofdstuk zullen wij haar echter moeten verdedigen tegen de betichting van onbetamelijkheid. Maar de goede zeden van die tijd maakte dat hetgeen hier geschiedde, niet verkeerd of slecht was, terwijl de slechte zeden van onze tijd oorzaak zijn dat zulke handelingen thans niet gerechtvaardigd zouden kunnen worden. Hier is:

I. Een aanwijzing, die Naomi gaf aan haar schoondochter om op Boaz aanspraak te maken haar echtgenoot te worden, vers 1-5.
II. Ruths stipt opvolgen van die aanwijzingen, vers 6, 7.
III. Boaz vriendelijke en eerbare behandeling van haar, vers 8-15. Haar terugkeer tot haar schoonmoeder, vers 16-18.

Ruth 3:1-5

I. Naomi's zorg voor het welzijn harer dochter is ongetwijfeld zeer prijzenswaardig en is geschreven ter navolging. Zij dacht zelf aan geen huwelijk, Hoofdstuk 1:12. Maar hoewel zij die oud was, tot een altijddurend weduwschap was besloten, was het toch verre van haar, om er haar schoondochter toe te verbinden, die nog jong was. De ouderdom moet zich van de jeugd niet tot maatstaf steller. Integendeel, zij zint op middelen om haar goed gehuwd te

krijgen. Haar wijsheid beraamde een plan voor haar dochter, waaraan de dochter in haar zedigheid niet voor zichzelf gedacht zou hebben, vers 1. Dit deed zij:

1. In gerechtigheid jegens de doden, om zaad te verwekken aan hen, die gestorven zijn en aldus het geslacht voor uitsterven te bewaren.

2. In vriendelijkheid en dankbaarheid jegens haar schoondochter, die zich zo gehoorzaam en eerbiedig jegens haar had gedragen. "Mijne dochter" (zei zij, daar zij haar in ieder opzicht als de hare beschouwde) "zou ik u geen rust zoeken?" dat is: een vestiging in de huwelijksstaat, zal ik geen goed echtgenoot voor u zien te krijgen, dat het u welga? Dat is: "opdat gij aangenaam en in overvloed kunt leven, en niet al uw dagen zult doorbrengen in de geringe en treurige omstandigheden, waarin wij ons nu bevinden".
De gehuwde staat is, of behoort te wezen, een staat van rust voor jonge lieden. Omzwervende genegenheden worden dan tot een voorwerp bepaald, en het hart komt tot rust, het is tot rust in het huis van een echtgenoot, en in zijn hart, Hoofdstuk 1:9. Diegenen zijn wel zeer onbezonnen en wispelturig, die door het huwelijk tot geen bestendigheid komen. Wat begeerd en bedoeld moet wezen door hen, die zich in het huwelijk begeven, is: dat het hun wel zal gaan, en daartoe is nodig, dat zij een goede keuze doen, want anders zal het in plaats van een rust voor hen te wezen, de grootste onrust zijn.
Ouders moeten, als zij over hun kinderen beschikken dit op het oog hebben: dat het hun wel zal gaan. En laat het steeds in gedachten worden gehouden: Datgene is het beste voor ons, wat het beste is voor onze ziel. Het is de plicht van de ouders deze rust voor hun kinderen te zoeken en te die einde alles te doen wat hun betaamt te doen. En hoe meer gehoorzaam en eerbiedig de kinderen zich jegens hen betonen, hoe meer de ouders zich alle moeite moeten geven om hen aldus gevestigd te zien, al is het ook dat het hun hard valt om van zulke kinderen te scheiden.

II. Het middel, dat zij te baat nam om haar dochter tot dat huwelijk te doen komen, was zeer buitengewoon en ziet er verdacht uit. Indien er iets onbetamelijke in was, dan lag de schuld daarvan bij Naomi, die er haar dochter toe aanzette, en die de wetten en zeden van Israël beter kende of behoorde te kennen dan Ruth.

1. Het was waar, dat Boaz, naverwant zijnde aan de overledenen, en (voorzoveel Naomi niets wist van het tegendeel) de naastverwante van allen, die nog in leven waren, door de wet Gods verplicht was de weduwe te huwen van Machlon, die de oudste zoon was van Elimelech, en gestorven was zonder kinderen na te laten, vers 2. Is niet Boaz van onze bloedvriendschap, en daarom in gemoede verplicht voor onze zaken te zorgen? Waarom zouden wij hem niet herinneren aan zijn plicht?" Het kan ons aanmoedigen om ons door het geloof aan Christus' voeten neer te leggen dat Hij onze nabestaande is, daar Hij onze natuur heeft aangenomen is Hij been van ons been, en vlees van ons vlees.

2. Het was een geschikte tijd om hem er aan te herinneren, nu hij door Ruths voortdurende aanwezigheid bij zijn maaiers gedurende de hele oogst, die nu voleindigd was, zo bekend met haar was geworden, en nu hij ook door zijn vriendelijkheid jegens Ruth in mindere aangelegenheden Naomi aangemoedigd had te hopen, dat hij ook in deze grotere zaak niet onvriendelijk, en nog veel minder onrechtvaardig zou wezen. En zij dacht dat het een goede gelegenheid was om zich tot hem te wenden, nu hij een feest gaf voor het wannen op zijn dorsvloer, vers 2, om daar en te dier stonde de oogstvreugde te besluiten, en als een goede en vriendelijke meester zijn werklieden te onthalen. Hij zal deze nacht gerst wannen, dat is: hij

viert vannacht dit feest, zoals Nabal en Absalom een feest hadden bij het scheren van de schapen, zo had Boaz een feest bij het wannen.

3. Naomi dacht dat Ruth de geschiktste persoon was om dit zelf te doen, en misschien was dit het gebruik in dat land, dat de vrouw in zo'n geval de eis zou doen, zoveel wordt tenminste te kennen gegeven door de wet in Deuteronomium 25:7-9. Naomi beveelt haar dochter dus zich zindelijk en net te kleden, niet zich op te schikken, vers 3. Baad u en zalf u, niet blanket u zoals Isebel, doe uw klederen aan, geen hoerenversiersel, en ga af naar de dorsvloer", waar zij waarschijnlijk genodigd was om aan de avondmaaltijd deel te nemen, maar zij moet zich niet bekend maken, dat is: haar boodschap niet bekend maken (zij zelf meest wel zeer bekend zijn onder de maaiers van Boaz) totdat het gezelschap uit elkaar was gegaan, en Boaz zich had teruggetrokken. En bij die gelegenheid kon zij gemakkelijker afzonderlijk toegang tot hem verkrijgen dan in zijn eigen huis. En zover was nu alles wel en goed.

Maar: 4. In haar komen om zich aan zijn voeten neer te leggen, als hij sliep in zijn bed, was zo'n schijn van kwaad, was zo'n naderen tot het kwaad, en zou er zo'n aanleiding toe hebben kunnen wezen, dat wij niet goed weten hoe het te rechtvaardigen is, inzonderheid is de uitnemende **Dr. Poole** van die mening. Wij moeten geen kwaad doen opdat er goed uit zal voortkomen. Het is gevaarlijk om de vonk en het tonder tot elkaar te brengen, want hoe groten hoop houts zal een klein vuur niet aansteken! Allen komen overeen dat het niet als precedent gesteld mag worden. Noch onze wetten, noch onze tijd zijn gelijk aan die van toen.
Toch wil ik gaarne die zaak in een gunstig licht beschouwen. Indien Boaz, zoals zij dachten, de naaste bloedverwant was, dan was zij voor God zijn vrouw (zoals wij zeggen) en dan waren er slechts weinige ceremoniën nodig om de bruiloft te voltooien, en Naomi heeft niet bedoeld, dat zij anders dan als zijn vrouw tot hem zou naderen. Zij wist dat Boaz niet alleen een oud man was (daarop alleen zou zij niet gewaagd hebben om haar schoondochter zo dicht tot hem te laten naderen) maar ook een ernstig, sober man, een deugdzaam en Godsdienstig man, een, die God vreesde. Zij wist dat Ruth een zedige jonge vrouw was, "kuis en het huis bewarende," Titus 2:5.
Wèl waren de Israëlieten eens door de dochteren Moabs verleid en verdorven, Numeri 25:1, maar deze Moabietische was niet als een van deze dochteren. Naomi zelf bedoelde niets dan wat eerlijk en eerbaar was, en haar liefde (die alle dingen gelooft, en alle dingen hoopt) verbande alle boze achterdocht, dat hetzij Boaz of Ruth iets anders zouden willen, dan wat eerlijk en eerbaar was. Indien hetgeen Naomi aanried toen even onbetamelijk en onzedig was (overeenkomstig het gebruik des lands) als het ons thans toeschijnt, dan kunnen wij niet denken dat -indien Naomi zo weinig deugd had, - (en wij hebben geen reden haar deugd te verdenken) zij zo weinig wijsheid had om haar dochter hiertoe te bewegen, daar dit alleen het huwelijk in de weg zou gestaan hebben, en de genegenheid van zo ernstig en goed een man als Boaz was van haar vervreemd zou hebben.
Naomi verwees haar schoondochter naar Boaz voor verdere instructies. Als zij hem aldus haar eis gesteld heeft, zal Boaz, die meer bekend en vertrouwd was met de wetten, haar zeggen wat zij doen moet. Zo moeten wij ons neerleggen aan de voeten van onze Verlosser, om van Hem ons lot te vernemen: Heere! wat wilt Gij dat ik doen zal, Handelingen 9:6. Wij kunnen er zeker van zijn dat Ruth, indien zij enig kwaad gevreesd had van hetgeen haar moeder haar aanried een vrouw was van te veel deugd en te veel gezond verstand om te beloven wat zij beloofd heeft vers 5. Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen. Aldus moeten de jongen zich onderwerpen aan de ouderen, en aan hun ernstige en wijze raad, als zij er niets van belang tegen inbrengen kunnen.

Ruth 3:6-13
I. Hier is Boaz' goed bestuur van zijn gewone zaken, waarschijnlijk overeenkomstig het gebruik.

1. Toen zijn dienstknechten wanden, was hij bij hen, en had zijn oog op hen, om te voorkomen, niet dat zij van zijn koren zouden stelen (hij had geen reden om hiervoor te vrezen) maar dat zij door onachtzaamheid bij het wannen er iets van teloor zouden laten gaan. Meesters kunnen grote verliezen lijden door dienstknechten, die achteloos zijn, al zijn zij ook eerlijk, hetgeen een reden is, waarom de mensen naarstig moeten zijn om goed op de hoogte hunner zaken te wezen, en er wèl acht op te geven.

2. Toen hij meer dan gewoon werk te doen had, heeft hij zijn dienstknechten op een buitengewoon maal onthaald, en tot hun aanmoediging heeft hij met hen gegeten en gedronken. Het betaamt hun, die rijk en voornaam zijn, om vrijgevig te zijn voor, en ook gemeenzaam te zijn met hen, die zij in hun werk gebruiken.

3. Toen Boaz de avondmaaltijd met zijn werklieden had gebruikt en een wijle vrolijk en genoegelijk met hen had doorgebracht, ging hij ter bestemder tijd naar bed, zo vroeg dat hij te middernacht reeds zijn eersten slaap heeft gehad, vers 8, en dus geschikt kon zijn voor zijn werk op de volgende dag. Ieder, die een goed heer des huizes is, zal vroege uren liefhebben, zich gaarne vroeg ter ruste begeven en zichzelf noch zijn gezin aan ontijdige vrolijkheid overgeven, die tot laat in de nacht aanhoudt.
De Chaldeeuwse Paraphrast heeft deze lezing van vers 7: Boaz at en dronk, en zijn hart was goed, (dat is ook de betekenis van het Hebreeuwse woord) en hij loofde de naam des Heeren, die zijn gebeden had verhoord, en de hongersnood in het land Israëls had doen ophouden. Zodat hij zich sober ter ruste begaf, zijn hart was in een goede stemming, niet bezwaard door overmatig eten of door dronkenschap. En hij ging ook niet zonder gebed naar zijn legerstede. Nu hij gegeten had en verzadigd was, loofde hij de naam des Heeren, en nu hij ging rusten, beval hij zich in de hoede van de Goddelijke voorzienigheid. Het was goed dat hij dit deed, want er wachtte hem een buitengewone verzoeking, hoewel hij het niet wist.

4. Zijn bed was gespreid aan het uiterste van een korenhoop, niet omdat hij daar zijn hart op had gezet, noch alleen maar om hem tegen dieven te behoeden, maar het was te laat om naar zijn huis in de stad te gaan, en hier zou hij bij zijn werk wezen, en er de volgende morgen gereed voor zijn. Hij wilde ook tonen dat hij niet al te kieskeurig was voor zijn nachtverblijf, geen grootse staat wilde voeren, en niet op zijn gemak gesteld was, maar, evenals zijn vader Jakob, een eenvoudig man was die, als het nodig was, zijn bed kon hebben in een scheur, en zeer tevreden op stro kon slapen.

II. Ruths kloekmoedigheid in het ten uitvoer brengen van deze zaak. Zij volgde de orders van haar moeder, ging zich neerleggen, niet naast hem, maar dwars aan zijn voeten, in haar klederen, en bleef wakker, wachtende op de gelegenheid om te doen waarvoor zij gekomen was. Toen hij in de nacht ontwaakte en bemerkte dat er iemand aan zijn voeten lag, en vroeg wie dit was, zei zij hem haar naam, en daarna haar boodschap, vers 9, namelijk dat zij gekomen was om zich onder zijn bescherming te stellen, daar hij de persoon was, door de wet Gods aangewezen om haar beschermer te zijn. "Gij zijt het, die het recht hebt om een geslacht en een erfbezitting te lossen, te behoeden van om te komen en verloren te gaan, breid dan uw vleugel over mij uit, het behage u mij en mijne zaak te huwen." Zo moeten wij door het geloof ons wenden tot Jezus Christus als onze nabestaande, die machtig is ons te verlossen, komen onder Zijn vleugelen, waartoe wij uitgenodigd zijn, Mattheüs 23:37, en Hem bidden Zijn

vleugel over ons uit te breiden. "Heere Jezus, neem mij op in Uw verbond, en onder Uwe hoede, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg." III. De goede ontvangst, die aan Ruth van Boaz te beurt viel. Wat zij gedaan had, had geen slechte uitwerking, zodat Naomi zich niet vergist had in haar goede mening over haar bloedverwanten. Hij wist dat haar eis rechtvaardig en eerbaar was, en dienovereenkomstig behandelde hij haar, maar heeft met zijn zuster niet als met een hoer gedaan. Genesis 34:31. Want:

1. Hij heeft niet gepoogd haar kuisheid te schenden, hoewel hij er alle gelegenheid toe had. De Chaldeeuwse Paraphrast weidt er in dier voege over uit: Hij onderdrukte zijn zucht tot wellust, en naderde haar niet, maar deed als Jozef de Rechtvaardige, die zijn Egyptische meesteres niet wilde naderen, en zoals Palthiël de Vrome aan wie Saul zijn dochter Michal, Davids huisvrouw, 1 Samuel 25:44. had gegeven, die een zwaard legde tussen hem en haar ten einde haar niet aan te roeren. Boaz wist, dat het geen zondige lust was, die haar herwaarts heeft gebracht, en daarom heeft hij kloekmoedig zowel zijn eigen als haar eer bewaard.

2. Hij heeft geen boze uitlegging gegeven aan hetgeen zij gedaan heeft, heeft haar niet gesmaad als een schaamteloze vrouw, die ongeschikt was om de huisvrouw te zijn van een eerbaar man. Daar zij zich goed gedragen had in het veld, geheel haar houding en gedrag van zedigheid en ingetogenheid getuigden, wilde hij niet vanwege hetgeen zij nu gedaan had haar karakter verdenken, of daar de schijn van hebben. Wellicht heeft hij er zichzelf om gelaakt, dat hij aan deze in treurige omstandigheden verkerende weduwen zijn dienst als nabestaande niet had aangeboden, en was hij bereid te zeggen wat Juda van zijn schoondochter gezegd heeft: Zij is rechtvaardiger dan ik.
Maar integendeel:

A. Hij prijst haar, sprak vriendelijk tot haar, noemde haar zijn dochter, en sprak met ere van haar als van een vrouw van uitnemende deugd. Zij heeft in deze zaak nog meer vriendelijkheid betoond aan haar schoonmoeder en aan de familie, waaraan zij zich door het huwelijk had verbonden, dan in alles wat zij vroeger gedaan heeft. Het was zeer goed in haar om haar vaderland te verlaten en met haar schoonmoeder naar het land Israëls te gaan om er bij haar te blijven en te helpen haar te onderhouden, daarvoor had hij haar reeds gezegend, Hoofdstuk 2:12. maar nu zegt hij: Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste, vers 10. daar zij niet met haar eigen zin en wil is te rade gegaan voor een tweede huwelijk, maar met het geslacht van haar overleden echtgenoot. Zij had geen liefdesbetuigingen van jonge lieden aangenomen veel minder nog die gezocht hetzij van rijk of arm, maar was bereid te huwen volgens het voorschrift van de wet, al was het dan ook een oud man, omdat het voor de eer en het belang was van de familie, waarin zij gehuwd was en waaraan zij zo van harte was toegewijd. Als jonge lieden over zichzelf beschikken, dan moeten zij daarbij minder hun eigen neiging, de lust hunner ogen volgen, dan wel zoeken God en hun ouders te behagen.

B. Hij beloofde haar te zullen huwen, vers 11. "Vrees niet, dat ik u zal veronachtzamen of u te schande zal maken, neen, al wat gij gezegd hebt zal ik u doen, want het is hetgeen door de wet vereist wordt van de nabestaande, en ik heb geen reden om het te weigeren, want de ganse stad mijns volks weet dat gij een deugdelijke vrouw zijt", vers 11. Voorbeeldige deugd moet haar lof hebben, Filipp. 4:8, en zij zal beide mannen en vrouwen aanbevelen in de achting van de wijsten en de besten. Ruth was een arme vrouw, en armoede doet dikwijls de luister van de deugd tanen, maar van Ruths deugden zelfs in kommervolle omstandigheden werd door ieder kennis genomen, zij konden niet verborgen blijven, ja haar deugden namen de smaad weg van haar armoede, als arme lieden slechts Godvruchtige lieden zijn, dan zullen zij eer ontvangen

van God en van de mensen. Ruth was merkwaardig om haar nederigheid, die de weg heeft geëffend voor deze eer, hoe minder zij zelf van haar deugden sprak, hoe meer zij door haar naburen werden opgemerkt. Bij de keuze van echtgenoten, behoort inzonderheid acht geslagen te worden op deugd, bekende en bewezen deugd, laat de Godsdienst de keuze bepalen, en dan zal die keus voorzeker gekroond worden en lieflijk gemaakt. Wijsheid is beter dan goud, en als er gezegd wordt, dat zij goed is met een erfdeel, dan betekent dit, dat zonder haar een erfdeel weinig waarde heeft.

C. Hij deed zijn belofte voorwaardelijk, en dat kon hij niet anders, want er scheen een bloedverwant te zijn, die nader was dan hij, aan wie het recht van de lossing behoorde, vers 12. Dit wist hij, maar wij kunnen redelijkerwijs onderstellen, dat Naomi (die lang buitenslands is geweest, en misschien niet nauwkeurig op de hoogte was van al de graden van bloedverwantschap van haar overleden echtgenoot) dit niet geweten heeft, want anders zou zij haar dochter nooit tot Boaz hebben gezonden, om hem haar eis te stellen. Toch zegt hij haar niet, dat zij zelf naar die anderen bloedverwant moest gaan, want dat zou zeer hard en zwaar voor haar geweest zou zijn.
Maar hij belooft:

a. Dat hijzelf het voorstel aan die anderen nabestaande zal gaan doen teneinde te weten wat deze zou willen. Het Hebreeuwse woord voor weduwe betekent een die stom is. Boaz zal daarom zijn mond openen voor de stomme Spreuken 31:8, en zal voor deze weduwe zeggen wat zij zelf niet weet te zeggen.
b. Dat, zo de andere bloedverwant weigerde de plicht des naastbestaanden te vervullen, hij het zou doen, de weduwe zou huwen, het land zou lossen, en de familie weer zou oprichten. Deze belofte bevestigt hij met een plechtige eed, want het was een voorwaardelijk huwelijksverdrag, vers 13. zo waarachtig als de Heere leeft. De zaak aldus opschortende, zegt hij haar te wachten tot aan de morgen. In zijn overdenkingen geeft bisschop Hall deze korten inhoud van die zaak. Boaz heeft, in plaats van haar aan te raken als een wellusteling haar gezegend als een vader, haar bemoedigd ais een vriend, haar beloften gedaan als een bloedverwant, haar beloond als een beschermer en haar weggezonden, beladen met hoop en met gaven, niet minder kuis en meer gelukkig dan toen zij kwam. O bewonderenswaardige ingetogenheid, waardig de voorvader van Hem, op wiens lippen en in wiens hart geen bedrog werd gevonden."

Ruth 3:14-18
Hier wordt ons verhaald:

I. Hoe Ruth door Boaz werd weggezonden. Het zou niet veilig voor haar geweest zijn om in het holle van de nacht naar huis te gaan, daarom lag zij neer aan zijn voeten, niet naast hem, tot aan de morgen, maar zodra de dag begon aan te breken. zodat zij licht had op de weg naar huis, ging zij heen, eer dat de een de ander kennen kon, opdat, zo zij al gezien werd, zij toch niet herkend zou worden, en men dus niet zou weten dat zij op een ontijdig uur buitenshuis was. Zij was niet bevreesd om bekend te zijn als een, die aren oplas in het veld, en zij schaamde zich niet dit blijk van armoede, maar zij zou niet gaarne bekend willen zijn als iemand, die des nachts op straat is, want haar deugd was haar grootste eer, en hetgeen haar het dierbaarst was. Boaz zond haar heen:

1. Met de raad om te zwijgen, vers 14. Het worde niet bekend dat een vrouw op de dorsvloer gekomen is, en de gehelen nacht zo dicht bij Boaz gelegen heeft. Niet alsof zij er zich veel om behoefden te bekommeren wat de mensen van hen zeiden, terwijl zijzelf zich bewust waren

rein te zijn, maar omdat weinigen zó dicht bij het vuur konden naderen, als zij er toe genaderd waren, zonder zich te branden. Ware het bekend geweest, het zou in sommigen achterdocht hebben kunnen opwekken, en anderen zouden er aanmerkingen op gemaakt hebben. Vrome mensen zouden er door ontroerd of bedroefd zijn geweest, en slechte mensen zouden gejuicht hebben en daarom: het worde niet bekend. Wij moeten altijd zorgen niet alleen om een goed geweten te hebben, maar ook onze goeden naam te bewaren. Wij moeten of niet doen wat, hoewel het onschuldig is, toch aanleiding kan geven om verkeerd uitgelegd te worden, of zo wij het doen, het niet bekend laten worden. Wij moeten niet alleen zonde, maar ook ergernis vermijden. Er was hier ook een bijzondere reden voor geheimhouding: indien deze zaak ruchtbaar werd, dan zou dit aan de vrijheid van keus van de anderen nabestaande kunnen schaden, hij zou het als een reden kunnen opgeven, om Ruth te weigeren, dat Boaz en zij tezamen waren geweest.

2. Hij zond haar weg met een goed geschenk in koren, dat aan haar arme moeder tehuis zeer welkom zijn zal, en haar tot bewijs zal wezen, dat hij haar niet in misnoegen had weggezonden, hetgeen Naomi had kunnen denken, indien hij haar ledig had weggezonden. Hij gaf het haar in haar sluier, of voorschoot, of schortendoek, gaf het haar bij maten, als een wijs korenheer hield hij rekening van alles wat hij uitgaf. Het waren zes maten, dat is: zes gomers naar verondersteld wordt, waarvan er tien in een efa gingen. Welke maat het nu ook moge geweest zijn, waarschijnlijk gaf hij haar zoveel als zij kon dragen, vers 15.
En de Chaldeeër zegt: De Heere gaf haar kracht om het te dragen, en voegt er bij, dat haar thans door de geest van de profetie werd meegedeeld, dat uit haar zes van de rechtvaardigste mannen van hun tijd zouden voortkomen, namelijk: David, Daniel, diens drie metgezellen en de Koning Messias.

II. Hoe zij door haar schoonmoeder werd verwelkomd. Zij vroeg haar: "Wie zijt gij, mijn dochter? Zijt gij een bruid, of zijt gij het niet? Moet ik u gelukwensen?" Zo zei Ruth haar dan hoe de zaak stond, vers 16, 17. Waarop haar moeder:

1. Haar aanraadde om tevreden te zijn met hetgeen geschied was: Zit stil, mijne dochter, totdat gij weet hoe de zaak zal vallen. Hoe het besloten is in de hemel, leest hier de Chaldeeër want daar worden de huwelijken gesloten. Zij had gedaan alles wat haar paste te doen, en nu moest zij geduldig de uitslag verbeiden, en er niet in verlegenheid om zijn. Laat ons hieruit leren onze zorgen op God te werpen, Zijn leidingen te volgen en er acht op te geven, in kalmte van gemoed de gebeurtenis af te wachten, met het vaste besluit er in te berusten, hoe zij ook zijn moge, soms blijkt datgene het best voor ons gedaan te zijn, wat het minst ons eigen doen is. "Daarom, zit stil, en zie hoe de zaak zal vallen, en zeg: Hoe zij ook zal vallen, ik ben er mee tevreden, en ben er toe bereid."
2. Zij verzekerde haar dat Boaz, deze zaak op zich genomen hebbende, er zich een getrouw en zorgzaam vriend in zou betonen. Hij zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleindigd hebbe. Hoewel het een drukke tijd voor hem was in het veld en op de dorsvloer, zal hij toch, op zich genomen hebbende haar te dienen haar zaak niet veronachtzamen. Naomi gelooft lat Ruth zijn hart gewonnen heeft, en daarom zal hij niet rusten vóór hij weet of zij al of niet de zijne wezen kan. Dit voert zij aan als een reden, waarom Ruth stil moet zitten en er niet in kommer om moet zijn, Boaz heeft de zaak op zich genomen, en hij zal haar gewis goed ten einde brengen. Nog veel meer reden hebben goede Christenen, in geen ding bezorgd te zijn, maar hun zorg op God te werpen, omdat Hij beroofd heeft voor hen te zorgen, en als Hij het doet, is het immers niet nodig dat wij het ook doen. "Zit stil, en zie hoe de zaak zal vallen, want de Heere zal het voor u voleindigen, en zal het u ten goede doen medewerken, Psalm 37:4, 5, 138:8. Stilzitten zal uw sterkte zijn, Jesaja 30.

HOOFDSTUK 4

1 En Boaz ging op in de poort, en zette zich aldaar en ziet, de losser, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; zo zeide hij: Wijk herwaarts, zet u hier, gij, zulk een! En hij week derwaarts, en zette zich. 2 En hij nam tien mannen van de oudsten der stad, en zeide: Zet u hier; en zij zetten zich. 3 Toen zeide hij tot dien losser: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimelech was, heeft Naomi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht; 4 En ik heb gezegd: Ik zal het voor uw oor openbaren, zeggende: Aanvaard het in tegenwoordigheid der inwoners, en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks; zo gij het zult lossen, los het; en zo men het ook niet zou lossen, verklaar het mij, dat ik het wete; want er is niemand, behalve gij, die het losse, en ik na u. Toen zeide hij: Ik zal het lossen. 5 Maar Boaz zeide: Ten dage, als gij het land aanvaardt van de hand van Naomi, zo zult gij het ook aanvaarden van Ruth, de Moabietische, de huisvrouw des verstorvenen, om de naam des verstorvenen te verwekken over zijn erfdeel. 6 Toen zeide die losser: Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve; los gij mijn lossing voor u; want ik zal niet kunnen lossen. 7 Nu was dit van ouds een gewoonheid in Israël, bij de lossing en bij de verwisseling, om de ganse zaak te bevestigen, zo trok de man zijn schoen uit en gaf die aan zijn naaste; en dit was tot een getuigenis in Israël. 8 Zo zeide de losser tot Boaz: Aanvaard gij het voor u; en hij trok zijn schoen uit.

9 Toen zeide Boaz tot de oudsten en al het volk: Gijlieden zijt heden getuigen, dat ik aanvaard heb alles, wat van Elimelech geweest is, en alles, wat van Chiljon en Machlon geweest is, van de hand van Naomi. 10 Daartoe aanvaard ik mij ook Ruth, de Moabietische, de huisvrouw van Machlon, tot een vrouw, om de naam des verstorvenen over zijn erfdeel te verwekken, opdat de naam des verstorvenen niet worde uitgeroeid van zijn broederen, en van de poort zijner plaats; gijlieden zijt heden getuigen. 11 En al het volk, dat in de poort was, mitsgaders de oudsten zeiden: Wij zijn getuigen; de HEERE make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea, die beiden het huis van Israël gebouwd hebben; en handel kloekelijk in Efratha, en maak uw naam vermaard in Bethlehem! 12 En uw huis zij, als het huis van Perez (die Thamar aan Juda baarde), van het zaad, dat de HEERE u geven zal uit deze jonge vrouw.

13 Alzo nam Boaz Ruth, en zij werd hem ter vrouwe, en hij ging tot haar in; en de HEERE gaf haar, dat zij zwanger werd en een zoon baarde. 14 Toen zeiden de vrouwen tot Naomi: Geloofd zij de HEERE, Die niet heeft nagelaten u heden een losser te geven; en zijn naam worde vermaard in Israël! 15 Die zal u zijn tot een verkwikker der ziel, en om uw ouderdom te onderhouden; want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, dewelke u beter is dan zeven zonen. 16 En Naomi nam dat kind, en zette het op haar schoot, en werd zijn voedster. 17 En de naburinnen gaven hem een naam, zeggende: Aan Naomi is een zoon geboren; en zij noemden zijn naam Obed; deze is de vader van Isai, Davids vader. 18 Dit nu zijn de geboorten van Perez: Perez gewon Hezron; 19 En Hezron gewon Ram; en Ram gewon Amminadab; 20 En Amminadab gewon Nahesson; en Nahesson gewon Salma; 21 En Salmon gewon Boaz, en Boaz gewon Obed; 22 En Obed gewon Isai; en Isai gewon David.

In dit hoofdstuk hebben wij het huwelijk van Boaz met Ruth, in de omstandigheden waarvan iets buitengewoons was, dat in de geschiedenis bewaard is gebleven ter opheldering, niet slechts van de wet betreffende het huwen van de weduwe eens broeders, Deuter. 25:5, -want bepaalde voorvallen kunnen helpen om wetten te verduidelijken- maar ook van het Evangelie, want van hen, die dit huwelijk aangingen, is David afgestamd, en de Zone Davids, wiens ondertrouw met de gemeente uit de heidenen hierdoor afgeschaduwd is. Hier wordt ons gezegd:

I. Hoe Boaz van zijn mededinger ontdaan werd, vers 1-8.
II. Hoe zijn huwelijk met Ruth in het openbaar gesloten werd, en vergezeld ging van de goede wensen van zijn naburen, vers 9-12.
III. Dat uit dit huwelijk een zoon is voortgekomen, Obed, de grootvader van David, vers 13-17. En zo besluit het boek met de stamboom van David, vers 18-22.

Misschien was het ten zijnen gevalle, dat de gezegende Geest dit verhaal in de Heilige Schrift heeft doen opnemen daar hij wenste dat de deugden van zijn overgrootmoeder Ruth en haar heidense afkomst aan de nakomelingschap overgeleverd zouden worden, met de bijzondere leiding van Gods voorzienigheid, die daarbij opgemerkt werd. Ruth 4:1-8 1. Hier roept Boaz terstond een vergadering samen ter rechtszitting. Waarschijnlijk was hijzelf een van de oudsten van de stad, want hij was een man geweldig van vermogen. Misschien was hij de vader van de stad, en zat hij als voornaamste, want hij schijnt hier naar de poort te zijn opgegaan als gezaghebbende, en niet als een gewoon burger, zoals Job, Hoofdstuk 29:7 en verv.
Wij kunnen ons hem niet minder voorstellen dan als een magistraat van de stad, die een kleinzoon was van Nahesson, overste van Juda, en dat hij de nacht tevoren aan het einde van een korenhoop zijn legerstede had, was in die dagen van eenvoud volstrekt niet onbestaanbaar met de eer van als rechter in de poort te zitten. Maar waarom heeft Boaz zo'n haast gemaakt, waarom was hij zo gesteld op dat huwelijk? Ruth was niet rijk, maar leefde van aalmoezen, niet in eer of aanzien, maar een arme vreemdelinge. Er wordt nergens gezegd dat zij schoon was, en al is zij het geweest dan kunnen wij wel onderstellen, dat door het vele wenen, het moeizame reizen, het werk van aren op te lezen, de lelies en rozen op haar gelaat verdord waren. Maar wat Boaz in haar liefhad en hem deed verlangen om de zaak te bespoedigen, was dat al haar naburen het er over eens waren dat zij een deugdzame vrouw was, dat maakte haar waardij voor hem ver boven de robijnen, Spreuken 31:10. En. daarom denkt hij dat, indien hij haar door haar te huwen een wezenlijke vriendelijkheid bewees, hij er zichzelf ook een zeer grote vriendelijkheid mee bewees, en daarom wil hij de zaak terstond tot een einde brengen. Het was geen rechtsdag, maar hij kreeg tien mannen uit de oudsten van de stad bij elkaar in de rechtszaal aan de poort, waar de openbare aangelegenheden behandeld werden, vers 2. Waarschijnlijk werd door dit getal een volledig hof gevormd. Hoewel Boaz een rechter was, wilde hij toch geen rechter zijn in zijn eigen zaak maar verlangde hij de medewerking en instemming van andere oudsten. Eerlijke bedoelingen schromen geen openbare kennisneming.

2. Hij roept zijn mededinger om te komen en het voorstel te horen dat hij ging doen, vers 1. "Gij zulk een, zet u hier." Hij heeft hem ongetwijfeld bij zijn naam genoemd, maar de gewijde geschiedschrijver achtte het niet gepast hem te vermelden, want, daar hij geweigerd heeft de gestorvene zaad te verwekken en dus diens naam in wezen te houden, was hij niet waard dat zijn naam voor de toekomende eeuwen en geslachten in deze geschiedenis bewaard zou blijven. Gods voorzienigheid begunstigde Boaz, door het zo te beschikken dat deze nabestaande juist voorbij kwam, toen de zaak gereed was om hem voorgesteld te worden. Grote zaken worden soms door kleine omstandigheden in de hand gewerkt, waardoor zij vergemakkelijkt en bespoedigd worden.

3. Hij stelt de anderen nabestaande de lossing voor van Naomi's land, dat waarschijnlijk verpand was voor geld om er brood voor te kopen toen de hongersnood in het land was, vers 3. "Naomi verkoopt een stak lands namelijk het recht om het te lossen uit de hand van de pandhouder, waarvan zij afstand wil doen.
Of, zoals sommigen denken, het was haar weduwgift gedurende haar leven, en geld nodig hebbende, zou zij haar deel er in goedkoop aan de wettigen erfgenaam willen verkopen, die de geschiktste koper er voorwas. Hiervan geeft hij wettelijk kennis aan de nabestaande, vers 4, teneinde hem de keus te geven om dit aanbod aan te nemen of af te slaan. Wie het verkreeg, moest er voor betalen en Boaz had kunnen zeggen: "Mijn geld is zo goed als dat van mijn bloedverwant, waarom zou ik, als ik er zin in heb, het niet in stilte kunnen kopen, daar er mij toch het eerst het aanbod van is gedaan, en er aan mijn bloedverwant niets van zeggen?"

Neen, hoewel Boaz het wel gaarne zou willen kopen, wil hij toch niets doen, dat als een verkorten van eens anders recht aangemerkt zou kunnen worden en door dit voorbeeld wordt ons geleerd, niet slechts rechtvaardig en eerlijk te zijn, maar ook billijk te zijn in onze handelingen, en niets te doen dat het licht niet mag zien.

4. De bloedverwant scheen wel gaarne het land te willen lossen, totdat hem gezegd werd dat, zo hij dit deed, hij ook de weduwe moest huwen, maar toen weigerde hij het. Hij wilde wel gaarne het land hebben, en ging er misschien te gereder op in om het te lossen omdat hij hoopte dat de arme weduwe, die in de noodzakelijkheid was om het te verkopen het hem zeer goedkoop zou afstaan. "Ik zal het lossen, zei hij, "ik zal het van ganser harte lossen," denkende dat het een goede aanwinst zou zijn bij zijn eigen bezitting, vers 4. Maar Boaz zei hem dat er ook een jonge weduwe bij was betrokken, en zo hij het land nam, moest hij haar er bij nemen. "Terra transit cum onere-De bezitting gaat over met de daaraan verbonden verplichting." Of de Goddelijke wet, of het gebruik des lands, zou hem er toe verplichten, of wel Naomi wilde het land alleen onder deze voorwaarde verkopen, vers 5.
Sommigen denken dat dit geen betrekking heeft op de wet voor het huwen van de weduwe eens broeders (want die schijnt slechts verplichtend voor de kinderen van eenzelfden vader, Deuter. 25:5, tenzij het later door het gebruik ook uitgestrekt werd tot de naasten bloedverwant) maar dat het betrekking heeft op de wet voor het losser. van een erfdeel, Leviticus 25:24, 25, want het is een goël, een losser, die hiervoor vereist wordt, en indien dit zo is, dan was het niet door de wet, maar door Naomi's besluit, dat de koper de weduwe moest huwen. Hoe dit nu zij, toen deze nabestaande de voorwaarde van de verkoop hoorde, weigerde hij hem, vers 6. "Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, ik wil er mij op deze voorwaarde niet mee inlaten, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve," het land, dacht hij, zou een verbetering kunnen zijn voor zijn erfdeel, maar niet het land met de vrouw dat zou het schaden.
Misschien dacht hij dat het een verkleining voor hem zou wezen om zo'n arme weduwe te huwen, die van een vreemd land was gekomen en schier van aalmoezen moest leven, hij verbeeldde zich dat het een blaam zou wezen voor zijn geslacht het zou zijn bloed verderven en zijn nageslacht onteren, in zijn oog konden haar grote deugden daar niet tegen opwegen. De Chaldeeuwse paraphrast geeft als reden voor zijn weigering dat hij al een andere vrouw had, en als hij Ruth er bij zou huwen, dan zou dit slechts twist en onenigheid brengen in zijn gezin, en dat zou het lieflijke van zijn erfdeel verderven.
Of hij dacht dat zij hem veel kinderen zou schenken, en dat deze allen een deel van zijn erfenis zouden verwachten, waardoor zij over te veel handen verstrooid zou worden, zodat zijn geslacht dan veel minder aanzien zou hebben. Dit maakt velen bevreesd voor de grote verlossing, zij willen de Godsdienst niet omhelzen, zij hebben er veel goeds van gehoord, en hebben er niets tegen te zeggen, zij hebben er zelfs een goed woord voor over, maar terwijl zij er hun goed woord aan geven, zijn zij toch bereid om er van te scheiden, en kunnen er zich niet aan gebonden houden, uit vrees van hun eigen erfdeel in deze wereld te verderven. Zij zouden wel gaarne in de hemel willen komen, maar heiligheid kunnen zij wel missen, die zou toch ook niet overeenkomen met de lusten, die zij reeds omhelsd hebben, en dus: laat wie wil de hemel kopen op die voorwaarden, zij kunnen het niet.

5. Het recht om te lossen is nu duidelijk aan Boaz afgestaan. Indien deze opgenoemde nabestaande een goeden koop verloor, een goede bezitting en ook een goede huisvrouw, dan heeft hij dit zichzelf te danken, daar hij er niet beter over nagedacht heeft, en Boaz zal hem dankbaar zijn, omdat hij de weg voor hem geëffend heeft tot datgene, wat hij boven alles waardeerde en begeerde. In die oude tijden was het niet, zoals later, de gewoonte om de overdracht van goederen in geschrifte te doen plaatshebben, Jeremia 32:10. en verv. , maar

het geschiedde door het een of andere teken, de een of andere plechtigheid, zoals bij ons door inbezitstelling, zoals wij dit gewoonlijk noemen dat is: door overgave van het bezit het bezit van een huis door de sleutel er van te geven, van land door het "even van een zode en een takje. De ceremonie, die hier gebruikt werd, bestond daarin dat hij, die de zaak overgaf, zijn schoen uittrok, (de Chaldeeër zegt: het was de handschoen van zijn rechterhand.) en hem gaf aan de persoon, aan wie hij het land afstond, hiermede te kennen gevende dat, welk recht hij ook had om op dit land te gaan of het te betreden, hij het hiermede voor de bepaalde prijs aan de koper afstond.

6. Dit was tot een getuigenis in Israël, vers 7, en het werd ook hier in deze zaak gedaan, vers 8. Indien deze nabestaande door de wet verplicht was Ruth te huwen, en zijn weigering een minachting ware geweest van die wet, dan had Ruth hem zijn schoen moeten uittrekken en in zijn aangezicht moeten spuwen, Deuter. 25:9. Maar hoewel zijn bloedverwantschap hem enigermate hiertoe kon verplichten. kon toch de verre graad dier bloedverwantschap hem van die straf ontheffen, of Ruth kon er zeer gaarne van afzien, daar zijn weigering alles was wat zij van hem begeerde. Maar bisschop Patrick, en met hem de beste Schriftuitleggers, denkt dat dit geen betrekking had op die wet, en dat het uittrekken van de schoen hier niet, zoals daar, een schande was, maar een teken tot bevestiging van de afstand en een bewijs dat het land niet door bedrog of op slinkse wijze was verkregen. Het rond en open handelen in alle zaken van contract of koophandel is hetgeen door allen betracht moet worden, die zich willen betonen als ware Israëlieten, in wie geen bedrog is. Hoeveel meer eerlijk komt Boaz nu aan deze koop, dan wanneer hij zijn bloedverwant had zoeken te onderkruipen, of buiten hem om heimelijk met Naomi de koop had gesloten. Eerlijkheid zal bevonden worden de beste staatkunde te zijn.

Ruth 4:9-12

Boaz ziet nu zijn weg effen voor zich, en daarom stelt hij niet uit om zijn belofte aan Ruth te vervullen, dat hij de plicht van de nabestaande jegens haar zal volbrengen, maar daar, in de poort van zijn stad, in de tegenwoordigheid van de oudsten en van al het volk maakt hij het huwelijksverdrag bekend tussen hem en Ruth de Moabietische, en daarmee de koop van al het goed, dat aan het geslecht van Elimelech heeft behoord. Indien hij geen man was geweest, geweldig van vermogens, Hoofdstuk 2:1, dan zou hij niet bij machte zijn geweest om dit alles te lossen, en deze dienst aan het gezin van zijn bloedverwant niet hebben kunnen bewijzen. Waartoe dient een grote bezitting anders dan om de mens instaat te stellen zoveel meer goed te kunnen doen in zijn geslacht, inzonderheid aan hen, die tot zijn eigen familie behoren, zo hij slechts het hart, de gezindheid heeft om dit te doen? Betreffende dit huwelijk nu blijkt:

I. Dat het gevierd, of tenminste bekend gemaakt werd voor vele getuigen, vers 9, 10. "Gijlieden zijt heden getuigen":

1. Dat ik de bezitting gekocht heb, wie haar of een deel van haar in pand heeft, hij kome tot mij, en hij zal het geld er voor ontvangen naar de waarde van het land", die berekend werd naar het aantal jaren van allen dag af tot aan het jubeljaar, Leviticus 25:15. want dan zou het vanzelf in het geslacht van Elimelech terugkomen. Hoe meer openlijk de verkoop van bezittingen plaats had, hoe beter zij tegen bedrog waren beschermd.

2. Dat ik de weduwe aanvaard heb als mijn vrouw. Hij ontving geen bruidsschat met haar, het weduwgoed, dat zij had, was verhypothekeerd, en hij kon het niet terug verlangen zonder er de volle waarde voor te geven, en daarom kon hij wèl zeggen, dat hij haar gekocht had, en toch achtte hij, daar zij een deugdzame vrouw was, dat hij een goede koop had gesloten. Huis

en goed is een erve van de vaderen, maar een verstandige huisvrouw is meer waard, zij is van de Heere, als Zijn bijzondere gave. Met haar te hangen bedoelde hij de gedachtenis van de doden te bewaren, opdat de naam van Machlon, hoewel hij geen zoon had om die te dragen, niet worde uitgeroeid van onder zijn broederen en van de poort van zijn plaats, maar hierdoor in wezen zou blijven, en dat in het openbare register vermeld zou worden, dat Boaz Ruth heeft gehuwd, de weduwe van Machlon, de zoon van Elimelech waarvan het nageslacht, wanneer het nodig had dit register te raadplegen, inzonderheid nota zou nemen. En daar deze geschiedenis bewaard is gebleven om de wille van dat huwelijk en van het geslacht, dat er uit voortgekomen is, bleek dit een afdoend middel om de naam van Machlon te vereeuwigen tot aan het einde van de wereld, meer zelfs dan Boaz er mee bedoeld had. En merk op, omdat Boaz deze eer heeft bewezen aan de dode en deze goedheid aan de levenden, heeft God hem de eer aangedaan om hem in de stamboom van Messias een plaats te geven, waardoor zijn geslacht boven al de geslachten Israëls geëerd werd, terwijl van die andere nabestaande, die zo bevreesd was zich te verkleinen en zijn erfdeel te verderven door de weduwe te huwen, de naam en het geslacht in vergetelheid zijn verborgen. Een tedere, edelmoedige zorg voor de eer van de doden, en het welzijn van arme weduwen en vreemdelingen, die er zelf geen vergelding voor kunnen doen, Lukas 14:14. is Gode zeer welbehaaglijk en zal voorzeker door Hem beloond worden.

3. Onze Heere Jezus is onze Goël, onze Losser, onze eeuwige Losser. Evenals Boaz zag Hij met mededogen op de treurigen toestand van het gevallen mensdom, tot zeer dure prijs heeft Hij het hemelse erfdeel voor ons gelost, dat door de zonde verpand was en verbeurd aan de Goddelijke gerechtigheid, en dat wij zelf nooit hadden kunnen lossen. Ook heeft Hij zich een bijzonder volk verkregen, dat Hij zich ondertrouwd heeft hoewel zij, als Ruth, vreemdeling waren, arm en veracht, opdat de naam van dit gestorven geslacht niet voor altijd uitgeroeid zou worden. Om dit te doen heeft Hij er het verderven van Zijn eigen erfdeel aan gewaagd, want hoewel Hij rijk was, is Hij om onzentwil arm geworden. Maar Hij is er overvloedig voor beloond door Zijn Vader, die Hem, omdat Hij zich zo vernederd heeft, uitermate heeft verhoogd, en Hem een naam heeft gegeven boven allen naam. Laat ons onze verplichting aan Hem erkennen en er ons steeds op toeleggen om Hem te eren. Door zijn openlijke bekendmaking van dit huwelijk en die aankoop heeft Boaz niet alleen zijn recht beveiligd tegen allen, die er aanspraak op zouden willen maken, maar ook Ruth eer aangedaan, tonende dat hij zich voor haar niet schaamde, zich ook van haar afkomst en armoede niet schaamde, en een getuigenis nagelaten tegen alle geheime huwelijken. Alleen hetgeen boos is haat het licht en komt niet tot het licht, Boaz riep getuigen voor hetgeen hij deed, want wat hij deed kon hij rechtvaardigen, en zou hij nooit loochenen, en in die tijd werd zelfs aan het verachte gemeen, de menigte, nog zoveel eer bewezen, dat niet slechts de oudsten, maar ook het volk dat in de poort heen en weer ging, tot getuige werd geroepen, vers 9, en dat daarnaar gehoord werd, vers 11. toen zij zeiden: Wij zijn getuigen.

II. Dat het van vele gebeden vergezeld ging. Toen de oudsten en al het volk getuigden bij dit huwelijk, gaven zij er hun goede wensen voor te kennen, en zegenden zij het, vers 11, 12. Nu schijnt om Ruth gezonden te zijn, want zij spreken van haar, vers 12. als zijnde tegenwoordig: deze jonge vrouw, en daar hij haar tot vrouw genomen heeft, beschouwen zij haar als reeds in zijn huis gekomen. En zeer hartelijk hebben zij voor het pasgehuwde paar gebeden. Waarschijnlijk heeft hij, die de oudste was van de oudsten, dit gebed uitgesproken, en hebben de overige oudsten en het volk er mee ingestemd, en daarom wordt er van gesproken als door hen allen gedaan, want bij openbare gebeden is er maar een die spreekt, maar wij allen moeten bidden. Merk op:

1. Huwelijken moeten ingezegend worden met en vergezeld gaan van gebed, omdat ieder schepsel en iedere toestand datgene voor ons is, en niet meer, wat God ze doet zijn. Het is beleefd en vriendelijk om alle geluk toe te wensen aan hen, die zich in die staat gaan begeven, en het goede, dat wij hun toewensen, moeten wij voor hen bidden van de Fontein van alle goed. Gelijk de leraar, die zich wijdt aan de bediening des Woords en aan het gebed, de geschiktste persoon is om te vermanen, zo is hij ook de geschiktste persoon om te zegenen, en te bidden voor hen, die zich in die staat begeven.

2. Wij behoren elkanders welvaren en voorspoed te begeren en er om te bidden, zover moet het van ons wezen om ze elkaar te benijden of te misgunnen.
A. Hier nu bidden zij voor Ruth: De Heere make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea. Dat is: God make haar een goede huisvrouw en een vruchtbare moeder. Ruth was een deugdzame vrouw, en toch had zij de gebeden harer vrienden nodig, om door Gods genade een zegen te worden voor het huisgezin, waarin zij kwam. Zij bidden dat zij als Rachel en Lea zou zijn, veeleer dan als Sara en Rebekka, want Sara had maar een zoon, en Rebekka slechts een, die in het verbond was, de andere was Ezau, die verworpen werd, maar Rachel en Lea hebben het huis Israëls gebouwd, al haar kinderen waren in de kerk, in de gemeente des Heeren, en haar nakroost was zeer talrijk. "Moge zij een bloeiende, vruchtbare wijnstok wezen aan de zijden van uw huis."

B. Zij bidden voor Boaz, dat hij moge voortgaan met kloekelijk te handelen in de stad, waarvan hij een sieraad was en al meer en meer vermaard zal worden. Zij wensen dat de vrouw een zegen moge worden voor de bijzondere zaken van het huis, en dat de man een zegen moge zijn voor de openbare zaken van de stad, dat zij in haar plaats en hij in de zijne was, deugdzaam en voorspoedig zijn mogen. Merk op: het middel om vermaard te worden is kloekelijk of waardiglijk te handelen. Grote vermaardheid moet door grote verdiensten verkregen worden. Het is niet genoeg om niet onwaardiglijk te handelen, argeloos of onschadelijk te zijn, maar wij moeten waardiglijk handelen, nuttig zijn en dienstbaar aan ons geslacht, zij, die waarlijk in goeden zin vermaard willen wezen, moeten als lichten schijnen in hun plaats.

C. Zij bidden voor het gezin. Uw huis zij als het huis van Perez, dat is: "Het zij talrijk, het vermenigvuldige grotelijks, zoals het huis van Perez vermenigvuldigd is." De Bethlehemieten waren van het huis van Perez, en wisten hoe talrijk het was. In de verdeling van de stammen heeft deze kleinzoon van Jakob de eer gehad, die geen van de anderen, behalve Manasse en Efraïm, gehad hebben, namelijk dat zijn nakomelingen gesplitst werden in twee onderscheiden geslachten, die van Hezron en van Hamul, Numeri 26:21. Nu bidden zij dat het geslacht van Boaz, dat een tak was van die stam, in vervolg van tijd even talrijk en groot zal worden als die gehele stam nu was.

Ruth 4:13-22
Hier is:
1. Ruth een huisvrouw. Boaz nam haar met de gebruikelijke plechtigheden in zijn huis, en zij werd hem ter vrouwe, vers 13. De gehele stad heeft ongetwijfeld de verhoging toegejuicht van een deugdzame vrouw, zuiver en alleen om haar deugd. Wij hebben reden te geloven dat Orpa, die van Naomi naar haar volk en haar goden is teruggekeerd, lang niet zo bevorderd is geworden als Ruth. Hij, die alles verlaat voor Christus, zal meer dan alles in Hem vinden, het zal veelvoudig beloond worden in deze tijd. Nu kon Orpa wel wensen ook met Naomi te zijn gegaan, maar, evenals de andere nabestaande, stond zij zichzelf in het licht. Boaz had gebeden dat deze vrome bekeerlinge het volkomen loon zou ontvangen voor haar standvastigheid en

moed van de God Israëls, onder wiens vleugelen zij gekomen is om toevlucht te nemen, en nu werd hij het werktuig hiervoor, hetgeen een verhoring was van zijn gebed, en er toe bijdroeg om zijn eigen woorden te doen uitkomen. Nu had zij te gebieden over de dienstmaagden, met wie zij zich vergezeld had, en over de velden, waar zij aren had opgelezen. "Zo is het dat God soms de geringe uit het stof opricht om te doen zitten bij de prinsen," Psalm 113:7, 8.

2. Ruth een moeder. De Heere gaf haar dat zij zwanger werd, want de vrucht des buiks is Zijn beloning, Psalm 127:3. Het is een van de sleutelen, die Hij in Zijn hand heeft, en soms maakt Hij de onvruchtbare, die dit lang geweest is, een blijde moeder van kinderen, Psalm 113:9, Jesaja 54:1.

3. Ruth nog een schoondochter, en dezelfde die zij altijd geweest is, voor Naomi, die zo weinig vergeten was, dat zij de voornaamste deelgenote was in deze nieuwe blijdschap. De goede vrouwen, die bij de geboorte van het kind tegenwoordig waren, wensten er haar nog meer geluk mee dan aan Boaz of Ruth, omdat zij het huwelijk tot stand heeft gebracht, en het het geslacht van haar man was, dat er door opgebouwd werd. Zie hier evenals tevoren, welk een waas van Godsvrucht er toen verspreid lag over de gewone uitdrukkingen van beleefdheid onder de Israëlieten! Gebed tot God vergezelde het sluiten van het huwelijk, vers 11. en lof aan God de geboorte van het kind. Hoe jammer dat deze vrome spreekwijze in onbruik is onder de Christenen of ontaard is in formalisme. "Geloofd Zij de Heere, die u deze kleinzoon gezonden heeft vers 14, 15.
a. Die de bewaarder is van de naam van het geslacht, en die, hoopten zij, vermaard zou worden, omdat zijn vader dit was.
b. Die haar later, naar zij hoopten, gehoorzaamheid en vriendelijkheid zou bewijzen, omdat zijn moeder dit gedaan heeft. Indien hij op haar ging gelijken, dan zou hij een troost wezen voor zijn oude grootmoeder, een verkwikker van haar ziel en zou zo dit nodig mocht wezen, haar ouderdom onderhouden. Het is zeer troostrijk voor hen, die op jaren komen, om diegenen, die uit hen zijn voortgekomen, te zien opgroeien, en die door de zegen van God hun tot steun zullen wezen, als de jaren komen, wanneer zij die steun nodig zullen hebben, en waarvan zij zullen zeggen: wij hebben geen lust in dezelf.

Merk op: zij zeggen van Ruth, dat zij Naomi heeft liefgehad, en haar daarom beter was dan zeven zonen. Zie, hoe God in Zijn voorzienigheid soms het gebrek en het verlies vergoedt van die bloedverwanten, van welke wij de meesten troost hebben verwacht, van diegenen, in wie wij het minst verwacht hebben. De banden van de liefde blijken sterker dan die van de natuur, en er is een vriend, een liefhebber, die meer aankleeft dan een broeder, en zo was hier een schoondochter beter dan een eigen kind. Zie wat wijsheid en genade al niet doen zullen! Nu wordt hier:
(1). Aan het kind een naam gegeven door de naburinnen, vers 17. De goede vrouwen wilden, dat hij Obed, een dienstknecht, genoemd zou worden, hetzij ter gedachtenis aan de geringheid en armoede van de moeder, of in het vooruitzicht dat hij later een trouw en ijverig dienstknecht zo worden van zijn grootmoeder. Het is voor degenen, die van nog zo goede geboorte zijn, geen oneer om dienstknechten te zijn van God, van hun vrienden, en van hun geslacht. Het motto van de prins van Wales is: "Ich die-Ik dien."
(2). Het kind wordt verzorgd door de grootmoeder, door haar gekoesterd, toen het door zijn moeder gespeend werd, vers 16. Zij zette het op haar schoot ten teken van haar tedere liefde en van haar zorg. Grootmoeders zijn soms zeer gehecht aan kleinkinderen.

4. Hierdoor komt Ruth op de lijst van de voorouders van David en Christus, hetgeen de grootste eer voor haar was. De geslachtslijst gaat hier van Perez door Boaz en Obed, tot David, en leidt aldus tot de Messias, en is bijgevolg geen eindeloze geslachtsrekening.